Giới thiệu Mau Xuyên Công Lược: Nữ Phụ Có Độc

Thể loại: Mau xuyên, hệ thống, 1vs1

Edit: Nhi Huỳnh

Hạ Quang Phong vừa tỉnh dậy đã phát hiện ra trong đầu chứa một hệ thống mau xuyên, và buộc phải xuyên qua từng tiểu thuyết.

Trong văn tổng tài, nữ chính là một tiểu bạch thỏ, khả ái sinh ra trong một gia đình bình thường. Nam chính là vua thương giới, tính cách tà mị ngông cuồng.

Trong văn giang hồ, nữ chi chính là y độc mang tính cách hoạt bát đáng yêu, nam chính là ma đầu lớn nhất, giáo chủ ma giáo.

Tại văn huyền huyễn, nữ chủ từ một phế nữ biến thành thiên tài tu luyện ngàn năm có một, nam chính là Ma quân cực kỳ tàn khốc nhưng lại nguyện ôn nhu đối với một người duy nhất.

Mà cô thân làm vị hôn thê của nam chính, muốn có mỹ mạo có mỹ mạo, muốn có gia thế có gia thế, nhưng ở thế giới nào cũng không chiếm được tình yêu của nam chính.

Hạ Quang Phong nở nụ cười, một tên tinh anh xã hội, cận thận tỉ mỉ, một tên hoàng thượng địch quốc độc miệng, một tên phong lưu thế tử, một tên thánh xuân trongg ngoài bất nhất, Đám nam phụ phản diện này không phải còn thú vị hơn nam chính sao?

Lời editor: Toàn văn 1v1, ít thịt, không dị năng không gian, không hố cha hệ thống, không bàn tay vàng, nữ chính khôngthánh mẫu, nội dung không thể đoán trước. Tùy vào từng thế giới mà truyện sẽ ngược hoặc sủng, HE SE đều có, cũng tùy thế giới mà có bôi đen nam nữ chính hay không. Bạn hay đọc truyện mau xuyên, bạn nghĩ truyện ngắn ngắn dễ đoán tình tiết, tin mình đi, bạn không đoán được truyện này đâu.

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên Công Lược: Nữ Phụ Có Độc* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1: Thế giới thứ nhất: Tiến công chiếm đóng đeo kính cấm dục nam

"Thu Niệm Niệm, tôi nói rồi, tôi nhất định sẽ tìm được cô."

Trong một ngõ nhỏ mịt mờ, người đàn ông anh tuấn quyến rũ một tay chống tường, hơi thở của hắn như một loại chú ngữ của ác ma khiến cho người ta hoảng hốt. Một cô gái bị nhốt trong tay hắn, khuôn mặt nhiễm hồng làm cô càng thêm đáng yêu. Bởi vì cách nhau quá gần, sự thân cận quá mức này khiến người đàn ông chỉ cần khe khẽ cúi đầu liền có thể hôn lên môi cô.

Tuy rằng không khí ám muội, động tác khiến người xấu hổ nhưng thiếu nữ vẫn mạnh miệng tạo thế nói: "Tống Mạch, tiền tôi đã cho anh, chúng ta liền không quen biết, tại sao anh còn không chịu buông tha tôi!".

"Hả?" Khóe miệng hắn tạo thành một độ cong, "Dùng một ngàn khối mua một đêm của tôi? Thu Niệm Niệm, cô nghĩ rằng tôi rẻ mạt vậy sao?"

Nghĩ tới buổi tối nào đó, Thu Niệm Niệm chớp mắt liền đỏ mặt, tóm lại, tất cả chỉ tại cái ngày đó!

Vào ngày sinh nhật 18 tuổi của Thu Niệm Niệm, để chúc mừng cô trưởng thành, bạn tốt của cô lôi kéo cô đi quán bar, lần đầu tiên đi bar liền xảy ra chuyện. Cô không thể uống rượu, vừa uống liền phun, đến khi lảo đảo từ toilet đi ra, vì say rượu, cô không biết thế nào liền bước vào một gian phòng, còn đem… còn đem đàn ông lăn lộn trên giường.

Đương nhiên là cô rất có trách nhiệm, vì bù đắp, cô còn đem tiền của mình để lại hết, cho tới khi trở về nha xem tivi thấy được tin tức đưa tin tổng tài công ty Trát Nam, cô liền chết tâm. Vốn nghĩ rằng loại người giàu có này sẽ không nhớ rõ loại dân đen như cô, ngàn lần không ngờ tới, tổng tài đại nhân còn đặc biệt tìm người tra được nhà và chỗ học của mình.

Biết làm sao đây!

Thu Niệm Niệm trừng mắt nhìn Tống Mạch, "Rốt cuộc anh muốn sao? Ngủ với anh là tôi không đúng, nhưng người chịu thiệt chính là tôi mà."

"Cô chịu thiệt?"

"Thái độ nghi ngờ kia của anh là ý gì! Đó chính là, chính là lần đầu tiên đó!"

Tống Mạch cười một tiếng. "Cái loại dáng người khô quắt của cô, cũng chỉ có lúc đàn ông thần trí không tỉnh táo mới có thể dâng hiến lần đầu tiên."

"Này!"

"Thu Niệm Niệm, cô có biết trong đời tôi cô đã lưu lại một cái bóng ma rất lớn? Nghĩ muốn bồi thường tôi…" Ngón tay thon dài của hắn vuốt ve cằm của cô lại ghét bỏ nói: "Vậy thì cố mà làm nô lệ của tôi đi."

Thu Niệm Niệm nổi giận, gì chứ, chế độ chiếm hữu nô lệ đã biến mất từ lâu lắm biết không hả!?

Trong ngõ nhỏ không khí ái muội, tư thế một nam một nữ khiến người ta mơ màng thì cùng lúc đó quán cà phê đối diện tràn ra một không khí ấm áp sáng sủa.

Phong Quang bỏ cốc xuống, khóe miệng giương lên, đối thoại trong ngõ nhỏ bên kia thật là… nồng đậm ngôn tình tổng tài bá đạo.

Đúng vậy, cô có thể ngồi ở chỗ này tùy tâm tùy ý nghe được âm thanh trong vòng trăm dặm, cái này không phải năng lực dị thường, mà là hệ thống quân bảo kê cung cấp cho cô. Muốn lăn lộn trong mỗi một thế giới khác nhau như này thì nhất định phải có được một chút bảo kê.

, cái đề mục tiểu thuyết này có văn án rất hay, tổng tài bá đạo, nữ chủ tiểu bạch ngọt ngào vĩnh viễn là một couple được yêu thích, mà một nam một nữ ở bên kia chính là nam nữ chính ở thế giới này. Còn Phong Quang vì sao lại ở đây, thật ra cô cũng không biết, chẳng qua vừa mới chợp mắt một chút, trong đầu liền xuất hiện một cái hệ thống tiến công nam phụ chẳng biết từ đâu ra. Nếu muốn trở lại thế giới của chính mình, cô phải hoàn thành nhiệm vụ tại các thế giới khác nhau, từ đó kiếm đủ điểm, một trăm điểm là có thể đổi vé về nhà.

Đây đã là thế giới thứ bảy của Phong Quang, cô đã được năm mươi sáu điểm, mỗi nhiệm vụ hoàn thành thấp thì ba bốn điểm, cao thì hơn mười điểm, thế giới tổng tài này thưởng đến mười điểm, cô nhất định không thể buông tha.

Phong Quang, thân phận hiện tại là người thừa kế duy nhất của tập đoàn Hạ thị, cũng chính là hôn thê của nam chính Tống Mạch.

A, cô đã muốn quen rồi, dù sao mỗi một cái thế giới, thân phận của cô vĩnh viễn đều là hôn thê của nam chính, có thể xinh đẹp ngu ngốc, nhưng chắc chắn sẽ trở thành vật hy sinh.

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên Công Lược: Nữ Phụ Có Độc* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 2

Phong Quang ngồi ở trong quán cà phê đương nhiên không phải vì theo dõi nam nữ chính, nam nữ chính thế nào cũng không liên quan đến nhiệm vụ của cô. Mục tiêu của cô là phải tiếp xúc với nam phụ, nơi nào có nam chính xuất hiện thì mới có nam phụ ở đó, bởi vì nam phụ chính là thư ký của nam chính tổng tài.

Đừng nghi ngờ vì sao thư ký không phải bạn tốt của nam chính mà lại là nam phụ, bởi vì hắn đương nhiên không chỉ đơn giản là một thư ký tầm thường. Hắn vậy nhưng có huyết hải thâm cừu với nam chính, thuận tiện cũng là anh cùng cha khác mẹ của nam chính, chỉ cần thấy đến cái loại quan hệ thuyết thống này được bày ra thì không cần đoán, cha của tổng tài nhất định là tra nam.

Còn phiền toái một cái là, dựa theo tình tiết phát triển, nữ chủ hiện tại đã muốn có cảm tình với nam phụ, ai, thiệt đau trứng mà.

Không đứng đắn nói tục, Phong Quang nhìn chằm chằm một chiếc xe màu đen mới dừng trước cửa quán cà phê, lập tức đem mấy lọn tóc dài của bản thân trở nên rối loạn chút, sau đó đánh một cuộc gọi, "Ba mươi giây sau hành động".

Tắt điện thoại, để vào trong túi, cô giẫm giày cao gót mang theo túi xách ra khỏi quán cà phê, lấy tốc độ trăm mét trên giây chạy tới cạnh chiếc xe, kéo mở cửa, trực tiếp ngồi lên ghế phụ, lập tức đóng cửa.

Động tác liền mạch lưu loát.

"Tiểu thư…"

Khi thanh niên vừa nho nhã nói hai chữ xong, Phong Quang đáng thương hề hề nhìn về phía hắn, lại tiếp tục giả giọng đáng thương ngắt lời của hắn, "Tiên sinh, có người đuổi theo tôi, xin anh giúp tôi đi."

Khi một cô gái khẩn cầu, hơn nữa còn là một cô gái xinh đẹp mỹ lệ khẩn cầu, tin rằng rất ít đàn ông có thể từ chối, huống chi, cô còn không chỉ là xinh đẹp đơn giản vậy, bản thân là nữ phụ cuối cùng, hôn thê của nam chính, cô là siêu cấp xinh đẹp mỹ lệ!

Bạch Trí đúng là Tống Mạch thư ký, nhưng bởi vì Hạ Phong Quang mấy năm qua đều luôn du học nước ngoài, hắn cũng chưa từng thấy qua Phong Quang là người như thế nào, lúc này nghe cô giải thích xong, hắn nhìn xem ngoài cửa xe, ở cửa quán cà phê đúng là có một đám đàn ông đang lang

thang, động tác của bọn họ thật giống như là đang tìm kiếm ai đó, Bạch Trí tất nhiên không biết được đây thật ra là người do Phong Quang dùng tiền đưa tới diễn trò.

"Tiên sinh, bọn họ là người xấu muốn bắt cóc tôi lấy tiền chuộc, họ đã đuổi theo tôi hai con phố, nếu bị bọn họ bắt thì tôi…"

"Mời xuống xe."

"Nhất định sẽ rất thảm… Hả?" Phong Quang ngơ ngác ngẩng đầu nhìn hắn.

Bạch Trí lại nói lại một lần, "Mời xuống xe."

"Tiên sinh, anh không thấy sao? Bên ngoài có người đang muốn bắt tôi kìa!"

"Nếu cô ở đây, người bọn họ muốn bắt sẽ có thêm tôi, hơn nữa, tôi làm sao mà biết bọn họ bắt cô có phải do cô trộm bọn họ cái gì không? Hoặc là, nói không chừng bọn họ là cảnh sát, cô là tội phạm." Bạch Trí rất bình tĩnh phân tích.

Tuy rằng đàn ông trầm tĩnh mười phần quyến rũ, nhưng bây giờ hắn không phải loại người dùng kích thích chỗ tuyến thượng thận quyết định tư tưởng đầu óc lại khiến Phong Quang rất chán ghét.

"Tôi ăn trộm? Tội phạm?" Phong Quang chỉ vào chính mình, "Tiên sinh, anh nhìn kỹ đi, gương mặt vô hại này của tôi, không xinh đẹp chính là mỹ lệ, chỗ nào giống tội phạm? Quần áo trên người tôi, từ đầu đến chân đều là đồ số lượng có hạn mới ra mắt mùa xuân này nha, tôi có cần phải trộm cái gì sao?

Mắt kính Bạch Trí tựa hồ xẹt qua một ánh sáng lạnh, "Tôi chẳng qua là đơn giản đem những khả năng có thể xảy ra mà nói, bây giờ không thể xác định cô là người tốt hay không, xin thứ lỗi cho tôi không thể giúp cô."

"Anh không giúp tôi, tôi liền bị bọn họ bắt đi!"

"À…" Hắm trầm ngâm một giây, "Nếu có người thông báo mất tích, tôi sẽ đến sở cảnh sát làm chứng."

Phong Quang: "…"

Tới lúc đó cái gì cũng muộn rồi!

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên Công Lược: Nữ Phụ Có Độc* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 3

Được, người đàn ông này không phải động vật ăn thịt, thì là ăn cỏ.

Phong Quang trong lòng như có một đàn cừu nhảy qua, giờ phút này cô không khỏi hoài nghi sức quyến rũ của bản thân, không có hào quang Mary Sure đúng là có vấn đề, câu một tên nam phụ cũng phí sức lớn như vậy.

Nhưng mà, bỏ cuộc giữa chừng cũng không phải phong cách của cô!

"Tiên sinh, anh nhẫn tâm nhìn một thiếu nữ xuân sắc bị phá hủy như này sao?" Phong Quang lã chã chực khóc.

Bạch Trí ôn hòa mỉm cười, "Thiếu nữ xuân sắc hình như chỉ nói về con gái mười sáu."

Phong Quang ôm ngực, một kích tất sát!

Cô hiện tại cũng chỉ có hai mươi tuổi! Hắn có ý gì? Đơn giản sửa từ ngữ của cô cho đúng, hay là đang nói cô già… Hắn không phải nói cô già đâu.

Chắc không đâu?

Tuổi tác đúng là lợi khí làm một người phụ nữ bị tổn thương nghiêm trọng a!

Phong Quang ôm trái tim đầm đìa lên án: "Anh thật tàn nhẫn!"

Kiên nhẫn của Bạch Trí gần như đã muốn hao mòn hết, "Tôi cho cô ba mươi giây, mời xuống xe, nếu không, tôi sẽ đích thân mời tiểu thư đi xuống."

"Ha, vậy sao?" Cô nhíu mày.

Bạch Trí nhíu mi, trực giác thấy thái độ của cô không thích hợp.

Quả nhiên, Phong Quang một tay cầm lấy cổ tay hắn, để phòng hắn bất ngờ đẩy chính mình xuống xe, một tay mở cửa xe, kêu to hấp dẫn người đàn ông khác chú ý, "Nè! Tôi ở đây, bên cạnh là bạn trai tôi, mọi người mau tới bắt bọn tôi a!!!"

"Anh em, cô ta ở trên chiếc xe kia! Cô ta còn có người giúp!" Một người hô gọi đồng bọn, tiến lại gần chiếc xe.

Phong Quang vô cùng đắc ý nhìn Bạch Trí, "Hiện tại, anh còn có thể làm ngơ sao?"

Thái dương Bạch Trí giật giật, đóng lại cửa xe bị Phong Quang mở ra, sau đó, xe khởi động, phong cảnh xung quanh nhanh chóng lùi dần.

Quay đầu nhìn lại những người nhanh chóng bị bỏ lại phía sau, Phong Quang tựa lên ghế ngồi, cười ha ha, "Cùng bản tiểu thư đấu, các người còn rất non đó! Ha Ha Ha…"

Giống như ma âm xuyên qua tai, trên trán Bạch Trí hiện ra gân xanh, bởi tu dưỡng tốt mà hắn vẫn còn duy trì được ứng xử lịch sự, "Tiểu thư, làm ơn giữ yên lặng."

"Giữ yên lặng thì làm sao trò truyện vui vẻ, hắc hắc hắc, anh không phải nói mặc kệ tôi sao? Cuối cùng cũng không phải lái xe chạy?"

Bỗng dưng xe dừng đột ngột, vì quán tính, thân thể cô nghiêng ra trước, đầu thiếu chút nữa đụng kính thủy tinh, cô lập tức nhìn về phía lái xe Bạch Trí, "Nè, anh!"

Bạch Trí không nói một câu, từ xe đi xuống, sau đó vòng qua chỗ Phong Quang, mở cửa xe, Phong Quang mặt còn mờ mịt, hắn lại cúi gặp thắt lưng, tháo dây an toàn trên người cô, lại tiếp tục kéo cổ tay cô, dễ dàng đem cô túm xuống đất.

"Anh kéo đau tôi, anh muốn gì!" Phong Quang vừa muốn tránh thoát tay hắn, hắn lại buông ra.

Dưới cặp mắt kính là ánh mắt ôn hòa thiện ý của Bạch Trí, bất quá người bị nhìn chăm chú cũng sẽ không cảm nhận được cái gì gọi là thiện ý.

"Tin là đi đến đây, người muốn bắt cô sẽ không có, xin mời tiểu thư xuống xe ở đây đi."

Nơi này là ngoại ô, bốn phía là rừng núi hoang dã, đám người muốn bắt cô kia tất nhiên không có, người khác cũng càng không có!

Một trận gió đêm bùng lên, bóng cây nghiêng ngã, Phong Quang run run, " Anh anh anh… Anh muốn bỏ tôi lại địa phương quỷ quái này?"

"Địa phương quỷ quái là hình dung chỗ có quỷ xuất hiện, theo tôi được biết, chỗ này chưa có người chết qua, cũng không có tin tức chuyện ma quái được truyền ra."

Đồ khốn! Hơn nửa đêm không nên nói chuyện này a! Phong Quang tuy từng đi qua rất nhiều thế giới, nhưng thế giới nàng đi qua đều là theo phong cách thê giới ngôn tình, còn chưa có tiến vào thế giới phim kinh dị đâu! Cho nên… cô vẫn nên bảo tồn truyền thống kính sợ quỷ thần tốt đẹp đi.

Nói trắng ra là, sợ ma.

Cô lắp bắp nói: "Nói, nói không chừng có người thành thị chuyển hộ khẩu chuyển tới ngoại ô ở đây, hiện tại nhà ở ngoại ô hình như rất, rất được phổ biến?"

"Nếu thật sự…"

Phong Quang chờ mong nhìn hắn.

Bạch Trí ôn nhu nở nụ cười, "Tôi đây càng phải nên đi trước."

Phong Quang hóa đá.

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên Công Lược: Nữ Phụ Có Độc* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 4

Bạch Trí xoay người rời khỏi, một đôi tay ôm chặt lấy cánh tay hắn, hắn quay lại, gần như lấy giọng điệu lạnh nhạt nói: "Tiểu thư, đưa cô đến đây là đã hết lòng, tôi không có lý do gì phải phụ trách an toàn tính mạng của cô."

"Không lý do…" Phong Quang cúi đầu, tóc mái che khuất mắt nàng, "Vậy, tôi sẽ cho anh một lý do."

Bạch Trí cảm thấy quỷ dị, một cánh tay trắng nõn cũng đã bắt lấy hắn caravat, lôi kéo, đầu Bạch Trí không thể ức chế cúi thấp vài phần, ngay sau đó, một mảnh mềm mại che phủ môi hắn.

Con ngươi hắn nháy mắt nở lớn.

Hôn, điều này Phong Quang cũng không am hiểu, bất quá có đôi khi muốn mục tiêu tấn công chiếm đóng lưu lại ấn tượng khắc sâu, đây cũng coi như là một chiêu đánh vào bất ngờ mà thắng, nhất là loại lão xử nam chưa từng yêu đương trong lòng chỉ có thù hận này, cô có thể nhanh chóng đưa vào khuôn khổ.

Môi của cô rất mềm mại, mềm mại đến Bạch Trí không biết phải làm sao, khi cánh môi đơn giản kề cận giằng co vài giây, cô đưa ra đầu lưỡi non mềm, không một chút sơ hở liếm môi của hắn, Bạch Trí cả người chấn động, sau khi kinh ngạc trôi qua, lý trí chậm rãi trở về làm hắn đẩy cô ra.

Phong Quang giữ trọng tâm không xong, từng bước lui về sau té ngã trên đất, cô căm tức tên đàng ông trước mặt. "Nè, anh có biết thương hương tiết ngọc không?"

Bạch Trí nắm chặt cánh tay vừa mới đượm duỗi ra, thiếu chút nữa hắn liền nắm tay giữ cô lại, cho dù trong lòng một mớ hỗn loạn, trên mặt hắn vẫn là ôn nhu dối trá, sau đó càng châm chọc nói, "Đối với loại phụ nữ gặp đàn ông liền chủ động ôm lấy, tôi thấy cô sẽ không thiếu đàn ông thương hương tiếc ngọc."

"Anh có ý gì? Nói tôi là loại phụ nữ tùy tiện sao?"

Phong Quang đứng lên, đôi mắt đẹp tràn đầy tức giận, váy áo dính tro bụi cũng không phủi, thời khắc chật vật như vậy, cô lại càng hiện ra sự kiêu ngạo sang quý.

Sang quý cùng kiêu ngạo khiến người ta tim đập gia tốc.

Bạch Trí thong dong tao nhã sửa sang lại caravat của mình, "Đó là cô tự nói, tôi không thể phản bác."

"Anh!" Phong Quang tức giận đá một chút lên thân xe, "Nếu không phải bản tiểu thư nhìn anh thuận mắt, tôi mới không làm vậy đâu!"

Bạch Trí trầm mặt một giây, xoay người nói: "Tôi rất vinh hạnh, như vậy, tái kiến."

Phong Quang an tĩnh nhìn hắn lên xe, lúc này cô cũng không ngăn cản hắn, khi hắn rời đi, cô liền ngồi xuống vệ đường. Hơn nửa đêm, ánh trăng bị mây đen che khuất, chỉ có ánh đèn đường chiếu rọi một bóng dáng nhỏ nhắn, cô tịch lại đáng thương.

Bả vai của cô hơi run run, một nỗi buồn không nói nên lời lan tràn trong không khí.

Đột nhiên một ánh sáng mạnh chiếu tới, là ánh sáng của đèn xe, cửa kính xe bị hạ xuống, chủ xe xuất hiện, gương mặt không lúc nào là không hoàn mỹ của Bạch Trí giờ phút này trong mắt lại hiện một loại lửa giận mà chính hắn cũng không hiểu.

Chắc là tức giận chính mình tại sao lại quay lại.

"Đi lên." Giọng nói không mang theo một chút cảm tình phát ra, lại nhìn cô gái đang giật giật kia đem mặt chuyển qua một bên, đem thân người sau đối diện hắn, thái dương của hắn nhảy dựng, vốn là hắn cái gì cũng không quản, trực tiếp đi, hắn cũng nói chính mình như vậy, phiền chán đem âu phục áo khoác thoát xuống dưới, hắn kéo kéo caravat, nhưng tâm tình phiền chán không giảm bớt, hắn cuối cùng vẫn mở cửa xuống xe.

Đến gần, hắn mới nhìn rõ mặt đất lưu lại vài giọt nước, cô cởi giày, chân trần giẫm lên mặt đất, mà gót chân của cô đã muốn bị đôi giày cao gót sang quý kia ma sát ra vết máu, sự kiêu ngạo cuối cùng của cô không cho cô để người khác nhìn thấy mình khóc.

Bất quá ở trong mắt hắn, bây giờ cô là một đứa nhỏ thảm hại.

Bạch Trí ôm trán, cảm thấy bất lực thật sâu, bất đắc dĩ qua đi, hắn cong thắt lưng xuống, trực tiếp đem cô gái đang ngồi khóc ôm lên, còn là kiểu ôm công chúa có thể đáp ứng mọi loại ảo tưởng của các cô gái.

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên Công Lược: Nữ Phụ Có Độc* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 5

Lúc này Phong Quang thật sự rất yên tĩnh, sau khi bị Bạch Trí ôm lên xe, bả đầu cô liền hướng qua chỗ khác, không cho Bạch Trí nhìn đến biểu tình của cô, nhưng cô dường như quên mất là cửa kính thủy tinh sẽ phản chiếu gương mặt của cô.

Một con người kiêu ngạo sẽ không để người khác nhìn thấy mình khóc, Bạch Trí rất hiểu loại cảm xúc ấy, nhưng, loại cố chấp này ở trên người cô tại sao lại khiến hắn cảm thấy rất muốn cười đây? Đại khái là mỗi người đều có thói hư tật xấu là thích nhìn người gặp họa.

Nhưng cô không om sòm làm hắn cảm thấy có chút không quen.

Bạch Trí cởi áo khoác ra ném lên người cô, áp lên mặt cô, cô lập tức kéo áo làm lộ đầu ra, Bạch Trí thản nhiên nói: "Không muốn tôi nửa đường đem cô ném xuống thì đừng để tôi nhìn thấy mặt cô."

Phong Quang bất động.

Bạch Trí thu hồi tầm mắt, quả nhiên, không nhìn thấy gương mặt cô liền cảm thấy thoải mái hơn, nhưng ánh mắt lại không chịu khống chế phóng tới hai chân trần của cô. Bàn chân nhợt nhạt tinh tế bởi vì đi trên mặt đất mà dơ bẩn không ít, nhất là vệt màu đỏ ở gót chân đó, thật sự… rất chướng mắt.

Một cuộc điện thoại gọi đến, Bạch Trí cuối cùng cũng có lý do đem ánh mắt chuyển đi, hắn tiếp nhận cuộc gọi, bên kia là boss của hắn Tống Mạch.

Giọng nói của Tống Mạch ẩn chứa cao ngạo không ai bì nổi, "Bạch Trí, cậu đang ở đâu?"

"Trên đường trở về từ ngoại ô."

"Ngày mai tôi có việc, sẽ không đến công ty, mọi việc đều giao cho anh xử lý." Tống Mạch không hỏi hắn tại sao lại đi ngoại ô, chỉ là bên kia Tống Mạch còn hơi hơi vọng đến âm thanh tức giận của phụ nữ.

Tống Mạch cùng với Thu Niệm Niệm… Đúng rồi, nếu không phải tình huống đột xuất, Bạch Trí phải đang lái xe tiếp người của Tống Mạch.

Bạch Trí hai mắt híp lại, "Đã biết, tổng tài."

Điện thoại kết thúc rất nhanh, đoạn đường kế tiếp đều là cực kỳ yên tĩnh, yên tĩnh không chỉ là Phong Quang, còn có Bạch Trí, trong điện thoại Tống Mạch xuất hiện giọng nói của nữ, làm cho hắn để ý rất nhiều, hắn biết rõ bản tính trăng hoa của Tống Mạch, mà khi tiếp xúc vài lần với Thu Niệm Niệm, cô thật quá mức ngu xuẩn, có thể nói khác đi là quá mức ngây thơ… Nhưng hắn cũng không có lý do để đến chỗ Tống Mạch bây giờ.

Đến tới trung tâm, Bạch Trí tìm một chỗ dừng xe, hắn nhìn đến Phong Quang tới giờ vẫn còn trầm mặt không nói chuyện, nghĩ nghĩ, xốc lên áo khoát che trên đầu cô, cô đã nhắm hai mắt dựa vào ghế ngồi mà ngủ.

Ngày hôm nay có lẽ là ngày mà Bạch Trí cảm thấy bất lực nhất trên đời, hắn vốn định đánh thức cô để cô tự mình bắt xe trở về, nhưng khi nhìn đến hai hàng nước mắt còn chưa khô trên mặt cô, tay đang định lay tỉnh cô dậy không tự giác đặt lên khoé mắt kia.

Cô nhắm nghiền hai mắt, tư thế dựa vào ghế ngồi ngủ xem ra làm cho cô mười phần không thoải mái, nhưng bộ dạng cô ngủ mà không nói một lời mới làm cho người ta nhận ra gương mặt cô cực kỳ tinh xảo, một cô gái vô cùng mềm yếu.

A, cái khí phách không sợ trời không sợ đất lần đầu gặp đó đã đi đâu rồi?

Theo bản năng châm chọc trong lòng một câu, Bạch Trí lại ý thức được hiện tại mình đang làm chuyện gì mà thu hồi tay, hắn nhíu mày, loại tâm trạng này làm cho hắn cảm thấy chính mình có chút ngây thơ, mà ngày hôm nay có rất nhiều hành động chứng minh hắn rất không bình thường.

Đây không phải là một hiện tượng tốt.

Tại cửa một khách sạn, người đàn ông dáng người cao ốm xuống xe, tiếp theo hắn đi qua bên kia chiếc xe, ôm ra một cô gái xinh đẹp. Cô gái an ổn ngủ ở trong khuỷu tai vững chãi của hắn, cho dù gương mặt của hắn không hề thay đổi thì trong ánh đèn ban đêm cũng có vẻ cũng không lạnh lùng đến thế.

Cô gái đứng trước đại sảnh bụm mặt kêu một tiếng, không chỉ cô, mà những cô gái đi ngang qua đều nhìn thấy một đôi nam anh tuấn, nữ xinh đẹp làm họ không thể cưỡng lại mà trở nên háo sắc.

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên Công Lược: Nữ Phụ Có Độc* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 6

Cho dù thế nào đi nữa, mỗi ngày mặt trời vẫn sẽ xuất hiện ở đằng Đông, mà sáng sớm hôm nay, có rất nhiều cô gái độc thân cảm thấy tức giận.

"Bây giờ có một tin tức đang truyền đi, tối hôm qua Tống Mạch tổng tài công ty Trát Nam bị chụp với một người phụ nữ gặp nhau ở hộp đêm, mọi người đều biết, Tống Mạch 18 tuổi làm tổng tài công ty Trát Nam đến nay vẫn còn độc thân, luôn được xem là người đàn ông độc thân hoàng kim, lần này cô gái đi theo hắn là gặp dịp thì chơi, hay lại là yêu đương nghiêm túc? Mời xem video đưa tin."

Hình ảnh chuyển từ phóng viên đến đoạn video, Tống Mạch lúc đó phát hiện bị chụp trộm. Hắn có thói quen trưng ra khuôn mặt lạnh như Diêm vương lại lôi kéo một cô gái đang không tình nguyện mà theo hắn cười đi tới trước máy quay, có thể nhìn thấy màn hình rung lên, xem ra nhiếp ảnh gia bị dọa cho kích thích rất lớn.

Cô gái cố gắng cúi đầu không muốn mặt bị quay đến, nhưng Tống Mạch lại đặt tay lên lưng cô, không cho cô thoát đi, tay kia thì nâng lên cằm của cô gái, sắc mặt Thu Niệm Niệm trắng bệch bởi vì mặt nàng toàn bộ bị máy quay quay được.

"Tất cả những ai xem được nên nhớ, cô gái này bây là đồ thuộc về tôi."

Một câu tuyên bố cực kỳ độc đoáng khi truyền qua các phương tiện truyền thông khác nhau thật dễ gây bão lớn.

"Phong Quang, đã xem qua video đó chưa?"

"Con đã xem rồi." Phong Quang dựa vào giường, bên kia điện thoại là cha của cô, cũng là lão tổng của tập đoàn Hạ thị, vừa tỉnh lại cảm giác còn mơ hồ không hiểu bản thân tại sao lại ở khách sạn, kết quả cha cô ở thế giới này gọi điện tới, hơn nữa cô còn xem qua tin tức mới nhất ngày hôm nay.

"Cha không cần biết bây giờ con đang ở đây, buổi tiệc tối hôm nay, con phải tham gia, thông cáo cho mọi người biết con mới là vị hôn thê danh chính ngôn thuận của Tống Mạch."

"À."

Thái độ cho có lệ này làm cho người đàn ông trung niên muốn nói không thành lời, "Bây giờ con nghĩ thế nào cũng được, trang điểm xinh đẹp một chút, tối hôm nay con phải làm thiên kim hoàn mỹ nhất của nhà họ Hạ."

Điện thoại chấm dứt.

Không phải chỉ là một buổi tiệc thôi sao? Có kinh nghiệm từ vài thế giới trước, Phong Quang đã từng tham gia không dưới mười lần các buổi tiệc hoành tráng khác, hôm nay cô không chỉ trang điểm cho chính mình trở thành cô gái diễm lệ nhất mà còn dùng sắc đẹp của mình, từng bước một… làm cho bản thân chiếm được một vị trí quan trọng trong lòng Bạch Trí.

Hất chăn ra, cô sờ sờ gót chân sau đã được dán băng urgo, lại nhìn thấy đôi giày vải đế bằng được đặt cạnh giường, cô chậm rãi bật cười.

Buổi tiệc ở Hạ gia đều chỉ mời những người nổi tiếng, huống chi đại tiểu thư Hạ gia còn có thân phận là vợ chưa cưới của Tống Mạch, lựa chọn thời điểm này tổ chức dạ tiệc, xem ra cũng chỉ vì cái tin tức nóng hổi kia, cô mới du học trở về, thật không ít người cảm thấy hiếu kỳ về cô.

Tất nhiên là Bạch Trí cũng có mặt ở bên trong, dạ tiệc hôm nay cần phải có đại biểu của công ty, đại biểu này không phải tiểu thư Hạ gia hôn phu của Tống Mạch, mà là thư ký của hắn, Bạch Trí. Hôm qua Tống Mạch từng nói khi gọi điện, mọi việc hôm nay đều giao cho Bạch Trí giải quyết, buổi tiệc hôm nay cũng vậy.

Tống Mạch có hôn thê, Bạch Trí tất nhiên cũng biết, bất kể là chuyện gì có liên quan đến Tống Mạch, hắn nhất định sẽ điều tra rõ ràng. Tuy vậy, thiên kim Hạ thị xuất ngoại gần mười năm hắn cũng không có cơ hội tiếp xúc, điều tra cũng chỉ thu được hình ảnh trước đây mà thôi.

Một tia u ám xẹt qua mắt hắn, tập đoàn Hạ thị thực lực không thể xem thường, đối với kế hoạch của hắn nhất định có trở ngại, Tống Mạch không thể có được thế lực của nhà họ Hạ.

Ánh đèn bỗng dưng dịu xuống, mọi người yên tĩnh cùng nhìn về một bóng người đang chậm rãi bước ra từ bên kia.

Cô từng bước đi xuống bậc thang, từng lọn tóc dài buông xuôi trước ngực, váy áo trắng thuần càng làm nổi bật da thịt như tuyết, dưới ánh đèn như sen trắng thản nhiên nở rộ, giày thủy tinh cao gót trong suốt khoe ra chân nhỏ dài mà trắng noãn, lại giống như bách hợp say mê lòng người, gương mặt tinh xảo không tỳ vết, tóc xoăn rủ xuống bên má, môi đỏ mọng hơi hơi giương lên, có thể được cô liếc mắt nhìn tới đều đã đáng giá xa xỉ.

Nhưng Bạch Trí biết, cô đang nhìn hắn, từ khoảnh khắc cô xuất hiện, ánh mắt cô nhìn anh chưa từng chuyển hướng.

Hắn đang được một yêu tinh để mắt đến.

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên Công Lược: Nữ Phụ Có Độc* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 7

Phong Quang phớt lờ tất cả mọi người, cô lập tức đi tới trước mặt Bạch Trí, đoan trang tươi cười thanh lịch, "Chào mừng đến với buổi tiệc của tôi."

Hôm qua nàng nhìn như hoa hồng bốc lửa, hôm nay lại trở nên hoa hồng trắng không gai vô hại.

“Hạ tiểu thư, chào mừng về nước.” Bạch Trí lịch sự nhã nhặn đáp lại, ai cũng không nhìn ra hắn trước đây có quen biết qua tiểu thư nhà họ Hạ.

Mọi người đều nhìn bọn họ trao đổi với nhau, tuy rằng cả hai đều tươi cười nhưng có một loại không kí kỳ lạ lưu chuyển xung quanh họ.

Hạ Triều cảm thấy không đúng lắm, tự nghĩ chẳng lẽ Phong Quang nhận nhầm Bạch Trí là Tống Mạch, ông đi qua nói: “Phong Quang, người này là…”

“Được rồi, buổi tiệc con đã tham gia, bây giờ con có thể làm chuyện riêng chứ.” Phong Quang trực tiếp ngắt lời Hạ Triều, kéo tay Bạch Trí, “Vậy thì, cha à, gặp sau nha.”

Dứt lời, cũng không đợi người khác kịp phản ứng, cô lôi kéo tay Bạch Trí bỏ đi khỏi đại sảnh.

Hạ Triều đen mặt, nhưng nơi này nhiều khách mới như vậy, ông còn không có cơ hội gọi người đem con gái lớn áp giải quay lại!

Phong Quang sau khi rời khỏi đại sảnh liền đi thẳng ra cửa, biệt thự Hạ gia rất lớn, đi từ đại sảnh tới cửa còn phải đi mất vài phút, cho nên bắt đầu chạy đi đến giờ, Phong Quang bắt đầu nhẹ nhàng nắm tay Bạch Trí mà đi.

“Hạ tiểu thư.” Khi phát hiện cô cầm chặt lấy tay mình đến khó mà rút ra, Bạch Trí luôn luôn bình tĩnh chậm rãi mở miệng: “Tôi không phải vị hôn phu của cô.”

Cho nên cô kéo sai người rồi.

“Tôi biết anh không phải anh ta, nhưng anh tốt hơn anh ta nhiều.” Phong Quang nhìn đường phía trước, trắng trợn nói ra.

“Hạ tiểu thư hiện tại trở về còn có thể cứu vãn thanh danh.”

“Hư danh, cũng chỉ là hưu danh mà thôi.” Cô quay đầu cười, “Tôi thấy anh so với hư danh đó còn quan trọng hơn.”

Bạch Trí không cảm xúc nói: “Vinh hạnh cho tôi.”

Phong Quang lại cười hì hì, khi đi tới cửa, cô bỗng dưng ngừng lại, yên lặng không nói, nhưng vẫn như trước không buông tay Bạch Trí.

Bạch Trí trở nên tức giận, chỉ cần đối phương vẫn yên lặng thì hắn còn có thể bảo trì sự bình tĩnh của mình.

Nhưng Phong Quang chỉ yên lặng vài giây ngắn ngủi, cô ngẩng đầu, trong mắt như có vì sao lóe sáng chớp tắt, “Đôi giày cao gót nàng mang thật đau chân, phải làm sao bây giờ?”

Bạch Trí: “…”

Làm sao là làm sao?

Hắn làm sao biết được nên làm sao?

Tại sao phụ nữ đều thích mang giày không vừa chân?

Hắn không nói gì đáp lại, không có người nói tiếp, Phong Quang lại không biết xấu hổ mà thoải mái đá đôi giày ra ngoài, khi tiếp xúc với mặt đất lạnh lẽo, cô nghiêng mình về phía trước, một đôi chân nho nhỏ đạp lên giày da của hắn, cơ thể hai người cũng nháy mắt áp sát vào nhau.

Bạch Trí không ngờ được cô đột nhiên dựa lên người mình, bản năng muốn nhấc chân lui về sau, Phong Quang hai tay liền vòng qua lưng hắn, cô kiễng mũi chân ngẩng đầu, áp vào lỗ tai hắng nhẹ giọng: “Anh muốn hại tôi ngã sấp xuống sao, tôi mà ngã tàn phế anh liền phải chăm sóc nửa đời sau của tôi nha.”

Bạch Trí bỗng nhiên nghĩ, nếu trước mặt là một tên đàn ông, hắn nhất định sẽ một cước đá hắn văng xa, lại hung hăng bồi thêm mấy đá, cho đến khi hắn gãy cả xương sườn mới thôi.

Nhưng thật đáng tiếc, trước mặt hắn là thiên kim của nhà họ Hạ.

“Gia giáo của Hạ gia không có dạy tiểu thư phải rụt rè khiêm tốn sao?” Hắn châm chọc, nhưng sắc mặt vẫn ôn hòa không đổi, ngược lại khiến người khác cảm thấy là bản thân nghe nhầm hắn vốn không có ý châm chọc.

Nhất là đối với một người mặt dày như Phong Quang.

“Dù sao chúng ta hôn đã hôn, ôm đã ôm, còn cùng đi khách sạn, quan hệ mật thiết như vậy, loại cư xử rụt rè dối trá đó đều chỉ để cho người ta nhìn thôi.” Lúc này, cô cười hì gì tựa đầu lên ngực hắn.

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên Công Lược: Nữ Phụ Có Độc* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 8

"Hạ tiểu thư, cô muốn gì thì cứ việc nói thẳng đi." Mỹ nhân trong ngực nhưng tâm Bạch Trí một chút cũng không loạn, cố ý tiếp cận như vậy cũng chỉ để che giấu mục đích cuối cùng mà thôi.

Cũng giống như hắn.

Phong Quang cọ đầu trong ngực hắn, "Mục đích hả, đương nhiên là vì em thích anh."

Đây cũng không phải lần đầu Bạch Trí được tỏ tình, nhưng đây là lần đầu tiên hắn nhận được một lời tỏ tình không hợp lý như vậy, hơn nữa càng khiến cho lời nói của nàng nghe càng giả dối, cho đến nay Bạch Trí chưa từng muốn làm một thứ đồ chơi.

"Đại tiểu thư muốn chơi trò yêu đương sao?"

"Anh muốn nghĩ nó trở thành một trò chơi cũng được, theo anh nói, trò chơi này, em muốn chơi cả đời."

"Hạ tiểu thư…"

"Anh đúng là một chàng trai ấm áp nha, Bạch Trí em muốn cướp lấy anh từ tay của Tống Mạch, anh chỉ cần làm người đàn ông của em là được rồi, tất nhiên để công bằng, em cũng sẽ là của anh."

Lời nói của nàng thật sự rất quyến rũ, khóe mắt Bạch Trí nhắm lại, hắn lần nữa tiếp cận và ôm lấy cô, "Hạ tiểu thư…"

Phong Quang ngẩng đầu hôn nhẹ lên khóe môi của hắn, "Gọi em Phong Quang, hay tình yêu cũng được nha."

"… Phong Quang." Mặt Bạch Trí không chút thay đổi, "Bây giờ cô có thể đi xuống khỏi người tôi được chưa?"

Thì ra, để hắn không thể đẩy cô ra, hai chân cô đã muốn bò lên thắt lưng hắn, cả người đều dựa vào hắn, hơn nữa, cơ thể mềm mại của cô như có như không va chạm vào chỗ nguy hiểm của hắn, Bạch Trí tuy rằng rất có tự chủ, nhưng hắn cũng là đàn ông, một thằng đàn ông thân thể bình thường.

Phong Quang ôm hắn, mỉm cười tinh ranh, "Hôm nay luôn bận trang điểm, còn chưa có ăn gì hết, em đói bụng, anh dẫn em ra ngoài ăn cái gì đi, chăm sóc bạn gái đói bụng chính là trách nhiệm của bạn trai đó."

Đối với chuyện cô đơn phương cho rằng giữa hai người có tình yêu Bạch Trí cũng không phản bác, ít nhất thì trước khi kế hoạch của hắn thành công, hắn sẽ không phủ nhận.

Một tay đặt lên lưng cô, một tay nâng mông cô, Bạch Trí từng bước thong dong đi tới xe của mình, Phong Quang vùi đầu vào cổ hắn, tâm tình tựa hồ vui vẻ, hơi thở hơi hơi thổi đến trên da hắn, tay Bạch Trí đặt ở ngực cô không hay biết nắm thật chặt.

Đem cô đặt ở ghế phụ, Bạch Trí lơ đãng nhìn đến hai chân trần trụi của cô, cảm thấy chướng mắt.

Phong Quang ngồi ở trong xe, hắn đứng ở ngoài xe, cô bỗng nhiên lôi kéo caravat của hắn, làm hắn phải cúi đầu, áp vào tai hắn nói: "Tình yêu à, giúp em một chút, cái cây phía trước bên dưới có đồ mà em giấu, anh lấy lại đây giúp em đi."

Phiền phức.

Bạch Trí âm thầm nói một câu, nhưng vẫn xoay người tới chỗ cái cây cô nói, hắn cũng không hứng thú mở xem trong hộp để cái gì mà cầm lại lên xe trực tiếp đưa cho Phong Quang.

"Cảm ơn." Phong Quang rất lễ phép nói cảm ơn, cô mở hộp ra, bên trong là một đôi giày vải màu trắng, đặt lên đất, cô đem hai chân nhét vào, thoải mái thở dài. "Đúng là mang cái này thoải mái …Ha? Anh làm sao vậy, sao lại nhìn em chằm chằm?"

Bạch Trí yên lặng chuyển dời tầm mắt, hắn khởi động xe, có mắt kính che càng làm cảm xúc trong mắt hắn trở nên khó mà nhìn đến.

"Tôi tưởng đại tiểu thư sẽ không mang loại giày rẻ tiền như thế."

"À… Nó đúng là không hợp với quần áo trên người em, nhưng cũng không phải lúc tham dự dạ hội hay đang ở trước mặt người lạ, mặc đồ thoải mái mới là quan trọng." Nói cách khác, trước mặt người thân quen tùy tiện mặc đồ là được rồi.

Nhưng cũng có thể nói cách khác, Bạch Trí mặt không chút tình cảm nói: "Cũng như đồ vật không lên được mặt bàn."

"Không phải nha." Phong Quang nghiêng đầu tựa lên vai hắn, như vậy nàng có thể nhìn đến gương mặt đằng sau kính của hắn, "Đồ càng quý giá thì càng phải giấu kỹ, trừ bỏ bản thân thì ai cũng không được xem, cảm giác của em bây giờ đối với anh cũng giống như vậy, Bạch Trí à, anh chính là bảo vật quý

giá của em.”

Trái tim Bạch Trí đột nhiên đánh rơi một nhịp.

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên Công Lược: Nữ Phụ Có Độc* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 9

“Ah, sủi cảo chỗ này ngon ghê.” Phong Quang một tay cầm muỗng ngẩng đầu ca ngợi, “Làm sao anh biết được chỗ ngon này vậy?”

“Đây là quán ăn trước đây tôi hay đến.” Bạch Trí rút ra một tờ khăn giấy, lau sạch vết nước xanh cô không cẩn thận làm dính vào khóe miệng, động tác thân mật nhỏ này làm cho cô hạnh phúc nheo mắt lại.

Quán sủi cảo này chỉ là một quán ăn bình dân nhỏ, không giống loại nhà hàng sa hoa cô vốn thường đi, Bạch Trí dự tính bộ dạng cô sẽ không thích, kết quả nhưng cô lại tự nhiên ngồi xuống liền gọi một phần lớn.

Phong Quang hỏi hắn: “Anh toàn nhìn em, anh không ăn sao?”

“Tôi không đói bụng.”

“Được thôi… Whoa, cái ảnh đó là ảnh gì?” Cô bất giác nhìn thấy những hình ảnh dán đầy trên tường, ảnh có cả nam cả nữ đều đang cười.

Gương mặt ông chủ trung niên nhìn rất hiền hậu, ông đứng trước quầy cười nói: “Ảnh đó đều là do khách đến ăn sủi cảo để lại, người trẻ tuổi sức sống mạnh mẽ làm không khí tiệm chúng ta đều tươi sáng lên, giống như tôi trẻ lại không ít tuổi.”

Phong Quang ánh mắt sáng lên.

Bạch Trí trực giác cảm thấy không tốt.

Cô vui vẻ la: “Ông chủ, có thể giúp tôi và bạn trai chụp một tấm lưu lại làm kỷ niệm không?”

Bạch Trí suy nghĩ có nên thừa dịp bây giờ liền bỏ trốn, nhưng một tiếng “bạn trai” của cô vừa xuất hiện hắn lại quên phủ nhận.

“Được thôi!” Ông chủ lập tức cầm máy ảnh đi ra.

Phong Quang buông muỗng, đi tới trước mặt Bạch Trí kéo hắn, “Chúng ta cùng nhau chụp đi.”

Bạch Trí: “Khoan đã…”

Phong Quang: “Ông chủ, chụp chúng tôi đẹp đẹp một chút nha.”

Ông chủ cười hớ hớ nói: “Yên tâm, yên tâm.”

Vì thế răng rắc một tiếng, cô gái tươi cười ngọt ngào ông chặt chàng trai bên cạnh, còn có gương mặt nghiêm túc của chàng trai gần như muốn phủi sạch hành động của cô, tất cả đều dừng lại trên một bức ảnh.

“Ông chủ, đem ảnh của chúng tôi dán ở đây đi.” Phong Quang vui vẻ chỉ vào một chỗ trống trên tường.

Ông chủ nghe cô đem ảnh chụp dán lên tường.

Nhiệt tình của cô tăng cao, Bạch Trí nghiêm mặt than nói: “Cô không biết làm vậy rất mất mặt sao?”

“Có là gì đâu?” Phong Quang không đồng ý nhìn hắn, “Đem ảnh chụp dán ở đây, làm cho càng nhiều người biết anh là bạn trai của em không tốt sao?”

Không tốt.

Nhưng ít nhất trước khi kế hoạch thành công, Bạch Trí sẽ không nói thật lòng mình, hắn lựa chọn yên lặng.

Phong Quang ăn uống no đủ tâm trạng cực kỳ tốt ra khỏi quán ăn, Bạch Trí thanh toán tiền đi sau lưng cô, khi đi ngang qua mặt tường kia, hắn thuận tay đem ảnh chụp kéo xuống dưới bỏ vào túi áo, cho dù nghĩ như nào, hắn cũng sẽ không ngu mà đem ảnh chụp ngốc như vậy dán ở đây làm trò cười.

“Tôi đưa cô trở về.”

“Không cần, em còn chưa chơi đã mà.” Phong Quang đứng trên đường, ánh đèn ban đêm làm cơ thể cô có chút yếu đuối.

Nhất là cô chỉ mặt một cái váy, gió khuya không thể nào ấm áp như ban ngày.

“Hạ tiểu thư, cô như vậy sẽ làm người ta hiểu lầm.” Hơn nửa đêm mang đại tiểu thư nhà họ Hạ ra khỏi dạ hội đã là một hành động khó giải thích rồi, trở về nhà muộn sẽ làm hắn càng ở thế khó mà cư xử.

“A, giày của em lỏng.” Phong Quang đem chân trái đưa ra trước nửa bước, cười gian, “Anh giúp em cột lại giày, em liền theo anh trở về.”

Bạch Trí nhìn người xung quanh, cũng không có ai nhìn chằm chằm bọn họ, cho dù quay đầu lại nhìn cũng chỉ vì họ là một cặp người yêu nhìn đẹp mắt.

Hắn ngồi xổm xuống, đôi hài trắng lót trên đôi tay thon dài, khớp xương rõ ràng, người xem đều nghĩ có thể cầm bàn tay xinh đẹp của hắn cả đời thì thật tốt.

“Bạch Trí, anh nói xem bây giờ anh có giống như đang cầu hôn em không?” Gương mặt của nàng phủ ánh đèn ấp áp nhu hòa, đôi mắt trong suốt như làn sóng tràn đầy ấm áp ở trong bóng đêm tỏa sáng.

Bạch Trí ngẩng đầu.

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên Công Lược: Nữ Phụ Có Độc* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 10

“Bạch Trí, sao lại không nói chuyện?” Phong Quang nghiêng đầu hỏi hắn, nhưng lập tức lại ngọt ngào cười nói: “Quên đi, anh không nói lời nào cũng tốt.”

Hai tay cô nâng mặt hắn, hơi hơi cúi người, một nụ hôn mềm dịu dừng lại trên khóe môi hắn.

Cảm xúng Bạch Trí lập tức ngừng lại.

Một cái hôn khẽ rất nhanh chấm dứt, cô cười đứng vững. “Lần nào cũng đều do em chủ động, thân là một cô gái em cảm thấy thật khó nói a.”

“Cô cái gì cũng đừng làm sẽ không khó nói nữa.”

Bạch Trí lạnh lùng nói xong, chuẩn bị đứng lên thì đỉnh đầu lại truyền đến một tiếng la to: “Cẩn thận!”

Phong Quang nhắm hai mắt cúi thấp người ôm chặt lấy hắn, đem đầu của hắn bảo vệ trong ngực mình, cùng lúc động tác của cô vừa mới xong, một cái chậu hoa liền nhah chóng rơi xuống bên cạnh họ vỡ tan thành trăm mảnh.

Đầu của một người đàn ông ló ra từ cửa sổ lầu bốn của tòa cao tầng, “Xin lỗi, không có đập lên đầu của hai người chứ!?”

Phong Quang buông Bạch Trí ra, ngửa đầu chống tay tức giận nói: “Chú à, ông chăm sóc hoa thì cẩn thận một chút không được à, biết tôi là ai không hả? Đập một cọng tóc của bản tiểu thư ông cũng đền không nổi!”

“Thật sự xin lỗi, không cẩn thận làm nó rơi xuống.” Người trên lầu khẩn thiết xin lỗi.

“Ông!... Ai, anh đừng kéo em đi!” Phong Quang còn muốn cùng ông chú vụng về kia ầm ỹ vài câu, kết quả Bạch Trí bên cạnh lại kéo tay cô đi, cô phát hiện xung quanh mình tập trung một đống người, được rồi, cô đã biết tại sao hắn lại kéo mình đi rồi.

Nhưng mà đi thì đi, hắn lại không nói gì từ nãy đến giờ làm cô hoảng sợ.

“Nè, Bạch Trí, anh sao lại không nói chuyện, không lẽ bị dọa sợ sao? Anh đừng có sợ, hồi nãy còn có em mà, em sẽ bảo vệ anh thật tốt…” Cô còn chưa nói xong đã bị người đàn ông dùng lực đẩy mạnh vào ngõ nhỏ, lưng dựa lên bức tường lạnh lẽo, cô không tự chủ rụt người lại một chút.

Vừa ngẩng đầu, Bạch Trí đặt tay chống lên vách tường, đem cô vây lại trong lòng… Khoan đã, cái hình ảnh này hơi quen thuộc thì phải, không phải chính là tư thế của nam nữ chính hôm qua ở vách tường trong ngõ nhỏ sao?

Sắc mặc Phong Quang có chút vi diệ, hơi hơi trượt xuống muốn từ dưới cánh tay hắn đi ra ngoài, nhưng tay kia của người đàn ông có lực mà nắm lấy cổ tay cô làm cho cô muốn động cũng không thể động.

Nhất là giờ phút này, khuôn mặt lạnh lùng của hắn thật làm cho người ta sợ hãi.

“Bạch, Bạch Trí, anh sao vậy?” Tuy nói Phong Quang vì hoàn thành nhiệm vụ mà không thiếu mạo hiểm chọc hắn, nhưng đến thời điểm này cô vẫn còn cảm thấy hoảng loạn, trước đây chuyện nam phụ hóa đen đã từng xuất hiện, mức độ khó khăn của nhiệm vụ liền tăng lên cấp bậc khác.

Bởi vì không chỉ đơn giản làm mục tiêu tấn công chiếm đóng thích cô, còn phải làm mục tiêu tấn công chiếm đóng cảm thấy hạnh phúc.

“Đại tiểu thư buồn chán thì chơi trò yêu đương.” Ánh mắt Bạch Trí u ám, hắn để sát mặt vào nàng một phần, “Lại muốn liều mạng như vậy sao?”

“Anh nói cái gì vậy? Em đã nói là em muốn ở bên anh, em không phải vì nhàm chán cái gì mà chơi đùa.” Giọng của cô dính phải cơn tức, cho dù vì nhiệm vụ thì mỗi một lần cô cũng thật sự cho vào tình cảm chân thật của chính mình.

Bạch Trí giống như nghe phải một loại chuyện cười, cười nhạo một tiếng, “Thích tôi? Hôn phu Hạ tiểu thư nhưng là Tống Mạch đại danh lừng lẫy, tôi chẳng qua chỉ là một cái thư ký nho nhỏ mà thôi, đáng giá để cô yêu sao?”

“Anh cũng chỉ đơn giản dựa vào thứ nông cạn như vậy đánh giá một người sao?”

Hắn ngừng lại, “Không thì sao?”

“Tốt, cứ dựa theo anh nói lấy cái đó làm thước đo đánh giá con người, nhưng cái giá trị này trong mắt mỗi người đều khác nhau, trong mắt em, anh chính là một vật báo vô giá, anh dựa vào cái gì cho rằng bản thân không như vậy?” Nói xong lời cuối cùng, cơn tức của Phong Quang cũng hoàn toàn nổi dậy, cô cực kỳ thấy phiền chính là đem giá trị của bản thân hạ thấp xuống không đáng một đồng, cô biết Bạch Trí là vì từ chuyện xảy ra lúc nhỏ mới chất chứa tâm tư tự ti, loại cảm xúc tự ti u ám này trước mắt người thích hắn hoàn toàn không quan trọng.

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên Công Lược: Nữ Phụ Có Độc* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 11

“Chỉ vì tôi không phải Tống Mạch.” Sau khi yên lặng thật lâu sau, Bạch Trí mới phát ra một câu không mang theo bất kỳ cảm xúc nào.

Phong Quang nghiêm túc nói: “Thì bởi vì anh chính là anh, cho nên em mới thích anh.”

Bạch Trí chính là Bạch Trí.

Biểu tình lạnh nhạt của hắn cuối cùng cũng có một chút thay đổi.

“Em cùng với Tống Mạch vốn cũng chỉ là chuyện mà cha mẹ làm ra, em cơ bản không thích hắn, em lần này trở về dự định giải trừ hôn ước cùng anh ta, em biết anh là cấp dưới của hắn, em cũng đã tính rồi, sau này anh tới công ty nhà em làm việc, cho dù anh không muốn làm việc cũng được, em nuôi anh.”

“… Cô nói cái gì?”

“Em thật sự nghiêm túc, chỉ cần anh ở bên cạnh em là được.”

Tay Bạch Trí xoa xoa má của cô, “Chúng ta mới quen biết nhau hai ngày.”

“Hai ngày là đủ rồi, anh cũng có cảm giác với em, phải không?” Tay cô ôm lấy thắt lưng hắn, cuối cùng lựa lời thật cẩn thận, đôi mắt tràn ngập mong chờ.

Bạch Trí không trả lời cô, mà là cuối đầu nặng nề hôn lên môi cô, cùng với hai lần hôn trước rất khác biệt, đầu lưỡi hắn cạy mở miệng cô, đầu lưỡi mềm trơn ẩm ẩm ướt linh hoạt khiêu vũ trong khoang miệng cô, tinh tế nhấm nháp mỗi một ngõ ngách.

Tim Phong Quang đập cực nhanh, cô hoàn toàn bị vây trong lòng hắn, nhưng không thể phủ nhận cô rất là hưởng thụ, thậm chí chậm rãi đáp lại hắn, sau đó hắn càng nóng bỏng hôn sâu.

Sau một lúc lâu, trận dây dưa kịch liệt này mới chấm dứt, Bạch Trí vòng tay sau lưng cô, không để cô nhũn người té xuống đất, bờ môi cô được yêu thương mà sáng bóng ướt át, ánh mắt của hắn tối sầm lại.

Tay hắn xoa xoa mặt cô, ngón cái hơi lạnh chậm rãi lau qua môi cô, Bạch Trí cắn lên vành tai của cô thì thào nói nhỏ, “Nếu như loại cảm giác mà em nói là như thế này thì tôi đã biết, tôi có xúc động muốn đem em mạnh mẽ đặt dưới người tôi.”

Mặt Phong Quang càng trở nên đỏ rực.

“Sau khi tôi đã chạm qua em, tôi sẽ không đem em nhường cho bất kỳ ai.” Hắn thấp giọng nói xong, tay đặt ở trên mặt cô chậm rãi trượt đến vai trần, da

thịt tuyết trắng bóng loáng của cô khiến hắn không muốn buông tay.

Một cơn gió đêm thổi qua, Phong Quang rung người một chút đáng thương nói: "Lạnh…"

Bạch Trí dừng trong giây lát, cởi áo khoác đắp lên người cô, "Em cần phải trở về."

"Em còn muốn cùng anh thêm một chút nữa." Cô làm nũng nhào vào lòng hắn, đôi tay ôm lấy thắt lưng hắn không buông.

Một lúc sau, Bạch Trí mới ôm lại cô, "Nếu giờ không về, cha em sẽ lo lắng."

"Ông ấy biết em ở bên ngoài không chết được, sẽ không lo lắng đâu." Cha già thuận tiện kia chưa bao giờ nghi ngờ năng lực sinh tồn của cô.

Hắn dường như muốn thở dài: "Em muốn như thế nào mới chịu trở về?"

"Anh lại hôn em một chút." Cô ngẩng đầu nhắm mắt, khóe miệng hơi hơi cong lên.

Như ý cô, Bạch Trí hôn lên… khóe mắt cô, Phong Quang mở mắt không vừa lòng trừng mắt nhìn hắn, cô không muốn hôn mặt, cô muốn kiss, là kiss.

"Hôn rồi, đi thôi." Hắn dắt tay cô đi ra ngõ nhỏ, vờ như không thấy cô căm tức, hoàn cảnh mịt mờ che giấu lưu lại trong ánh mắt hắn.

Hoàn cảnh không người mờ ám, hắn không có cách nào cam đoan khi hắn một lần nữa hôn lên đôi môi ngọt ngào của cô, dòng máu khô nóng trong người hắn sẽ không khiến hắn làm vài chuyện không nên.

Đồng hồ báo thức chỉ mười hai giờ, dạ hội đã chấm dứt từ sớm, đại tiểu thư Hạ ra cuối cùng cũng về nhà, Hạ Triều ngồi trên sofa ở đại sảnh, sắc mặt không tốt cực kỳ, trái lại Phong Quang từ cửa lớn đi vào cảnh xuân đầy mặt, thiếu điều không dán cái thẻ bài nói bản tiểu thư đang yêu đương.

Phải bình tĩnh, phải bình tĩnh… Hạ Triều trong lòng không ngừng nhắc nhở bản thân, miễn cưỡng trưng ra vẻ mặt ôn hòa hỏi: "Đi đâu vậy?"

"Đi ăn cơm." Phong Quang rất thoải mái trả lời, đối với chuyện bản thân là nhân vật chính của buổi tiệc lại bỏ rơi khách mời, lôi kéo một người đàn ông chạy trốn cô một chút cũng không xấu hổ.

"Phong Quang à, đừng có quên con còn có một vị hôn phu."

"Cha cũng nói là hôn phu, kết hôn còn có thể ly hôn mà. "Cô nhìn cha mình mặt ngày càng khó coi, xem như không có gì nói: "Hơn nữa, Tống Mạch không thích con, còn làm nhiều chuyện xấu, anh ta cũng không biết đã quen bao nhiêu cô gái, con chỉ tìm một người đàn ông để yêu đương thì làm sao?"

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên Công Lược: Nữ Phụ Có Độc* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 12

Hạ Triều bình tĩnh nói: "Con cùng Tống Mạch chỉ cần kết hôn là được, con đã qua tuổi có thể ngây thơ rồi, chuyện tình cảm không nên muốn hoàn hảo, kết hôn trước, sau kết hôn con muốn tìm đàn ông chơi đều được, nhưng đừng có lên giọng phô trương mà làm."

"Con không phải cùng Bạch Trí chơi đùa, con thích anh ấy, con muốn kết hôn với anh ấy."

"Hạ Phong Quang!" Không được, không thể bình tĩnh, Hạ Triều đập bàn đứng lên, xem ra tức giận không nhẹ. "Bạch Trí là loại người gì, con là loại người gì hả, hắn không xứng với con!"

"Con không quan tâm anh ấy là loại người nào, con thích ảnh là được!"

"Con! Hôn sự của con và Tống Mạch là mẹ con trước đây định ra, con bây giờ muốn giải trừ hôn ước với cậu ta không sợ làm mẹ con thất vọng sao?" Lại nữa lại nữa, mỗi lần cãi nhau ầm ỹ, Hạ Triều đều thích đem người mẹ đã qua đời của Phong Quang ra nói.

Phong Quang không cam lòng yếu thế, "Mẹ con làm sao biết Tống Mạch trưởng thành thành cái dạng gì, cha biết rõ là Tống Mạch không phải là người đàn ông tốt, còn muốn con gả cho hắn, cha không làm mẹ thất vọng à!?"

Mẹ Tống Mạch của mẹ cô là bạn tốt, vì thế khi Phong Quang sinh ra hai nhà liền định mối hôn sự này, nhưng khi Phong Quang còn nhỏ, mẹ cô nhiễm bệnh qua đời thì cũng không có cơ hội nhìn thấy Tống Mạch đã trưởng thành thành một người đàn ông không thể cho con gái bà hạnh phúc.

Môi Hạ Triều run run, hơn nửa ngày mới nói ra một câu đầy đủ, "Con thật sự không muốn cưới Tống Mạch?"

"Phải."

“Được.” Hạ Triều nhìn gương mặt kiên định của con gái, trầm giọng nói: “Chỉ cần con cam đoan có thể giải trừ hôn ước mà không làm ảnh hưởng lợi ích của Hạ thị, cha sẽ không quản chuyện kết hôn của con, chỉ cần… là cha nói, là con chủ động giải trừ hôn ước mà khiến Hạ thị vì bất tín mà đứng ở đầu sóng ngọn gió, chỗ của cha còn có vài danh sách người kế thừa xí nghiệp, con hiểu ý ta.”

“Vậy cha có thể đừng ngăn trở việc con đi tìm bạn trai, bởi vì con nhất định sẽ làm được.” Lời thề son sắt vừa nói xong, Phong Quang xoay người lên lầu.

Quản gia đi tới, chuyển một ly trà cho Hạ Triều, “Ông chủ, tiểu thư đã lớn.”

“Hừm, cánh cứng rắng liền muốn tự mình bay.” Hạ Triều uống một ngụm trà, hạ một chút cơn tức, nhưng vẫn phân phó nói: “Làm cho người ta điều tra kỹ tên Bạch Trí kia, tôi muốn biết hắn có năng lực gì có thể khiến đứa con gái kiêu ngạo của tôi thích hắn.”

“Vâng.”

Phong Quang vào phòng liền bổ nhào lên giường mềm lớn, nhắm hai mắt lại nghỉ ngơi một lát, cô cầm lấy di động để đầu giường tìm được một dãy số, bấm một cái tin nhắn chuyển đi: Em đã nằm trên giường rồi, chuẩn bị ngủ nha, anh cũng nghĩ ngơi sớm một chút.

Qua vài phút, bên kia mới nhắn lại một cái tin ngắn: Ngủ ngon.

Phong Quang cười ôm lấy di động, cô đã nói rồi, cho dù là đá tảng cô cũng có thể khiến nó nóng lên.

Cửa cao ốc công ty Trát Nam, buổi sáng hôm nay cũng là một ngày rất bình thường vô vị, Tống Mạch lôi kéo Thu Niệm Niệm xuống xe, Thu Niệm Niệm biểu tình rõ ràng là không tình nguyện, mà cái này khiến ddaij gia Tống Mạch lại càng không vui, đối với hình ảnh xuất hiện của bọn họ, nhân viên công ty Trát Nam đã nhìn quen nhưng không thể trách.

“Thu Niệm Niệm, đừng quên em hiện tại là nô lệ của tôi, làm nô lệ, chủ nhân mang theo em đi ra ngoài thì em phải cảm thấy vinh hạnh mới đúng.”

Thu Niệm Niệm muốn hắn bỏ tay ra khỏi tay mình nhưng không được, “Nếu anh không uy hiếp ông chủ chỗ tôi làm công đuổi việc tôi, tôi sẽ thật sự cảm ơn anh.”

“Làm nô lệ của tôi, một tháng tiền lương so với em làm công một năm còn nhiều hơn, em còn bất mãn cái gì?”

“Ít nhất người ta sẽ không một câu liền kêu tôi nô lệ, anh là đồ con lợn da trắng.”

Tống Mạch không thể nén giận. “Thu Niệm Niệm!”

“Tổng tài.” Bạch Trí bỗng nhiên xuất hiện, tròng mắt kính mỏng manh che giấu rất tốt cảm xúc thản nhiên trong mắt hắn, hắn lấy thái độ không kiêu không nịnh nhắc nhở: “Mười phút nữa cuộc họp sẽ bắt đầu.”

“Hừ!” Tống Mạch buông ra tay Thu Niệm Niệm, trước khi đi, quay đầu thoáng nhìn cảnh cáo Thu Niệm Niệm, “Khi tôi rời phòng họp, tốt nhất để cho tôi nhìn thấy em dọn dẹp quét tước sạch sẽ văn phòng của tôi.”

Bạch Trí hỏi: “Cô không sao chứ?”

“Tôi không sao… Bạch tiên sinh, cảm ơn anh.”

“Không có gì, sau này, cô cố gắng đừng xung đột trước mặt tổng tài.”

“Ừ… tôi nghe lời anh.” Đối với người đàn ông đã từng cứu mình từ một đám lưu manh này, Thu Niệm Niệm luôn luôn ôm lòng tin và cảm tình với hắn.

Bạch Trí đã nói hết lời, cuộc họp trên còn cần hắn xuất hiện, gật đầu nhẹ, hắn xoay người đuổi kịp bước chân của Tống Mạch.

Bạch Trí là một mỹ nam cấm dục, đến bóng dáng hắn cũng chỉ có phong độ, Thu Niệm Niệm không thể kìm chế lộ ra một chút háo sắc, cảm thấy cái con rồng bá vương Tống Mạch có thể giống Bạch Trí một chút là tốt rồi… Ý thức được bản thân đang suy nghĩ cái gì, nàng ngoan độc lắc đầu, Tống Mạch chính là một con heo, cả đời cũng không tốt lên được!

“Vị tiểu thư này…”

Giọng nói dễ nghe vang lên bên cạnh, Thu Niệm Niệm xoay người nhìn lại, một mỹ nhân chân chính mỉm cười với cô, thân thể của cô ấy cao ốm yểu điệu, khuôn mặt cực kỳ xinh đẹp, con người như hai hồ nước trong vắt tràn đầy ý cười gợn sóng, khóe miệng cũng mang theo ý cười tao nhã.

Thì ra mỹ nhân hoàn hảo thật sự tồn tại, cô ấy còn đang nhìn cô cười… Thu Niệm Niệm không tự chủ đỏ mặt.

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên Công Lược: Nữ Phụ Có Độc* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 13

Mỹ nhân cười, "Xin chào, cho hỏi cô là nhân viên công ty Trát Nam phải không?"

"Đúng vậy… tôi là." Thu Niệm Niệm yên lặng bồi thêm trong lòng một câu, tuy rằng cô chỉ là phụ tá trong văn phòng của Tống Mạch, "Tôi gọi là Thu Niệm Niệm, xin hỏi cô là?"

"Tên tôi là Hạ Phong Quang, tôi mới đến, cô có thể dẫn tôi đi tới phòng nhân sự để đưa tin không?"

"Tất nhiên là được!" Mỹ nhân yêu cầu luôn luôn làm người ta khó mà cự tuyệt, huống chi đây còn là một mỹ nhân bình dị gần gũi, "Hạ tiểu thư, mời đi bên này."

"Làm phiền rồi."

Phong Quang cùng Thu Niệm Niệm bước vào cao ốc công ty, công ty bỗng dưng có mỹ nhân xuất hiện, tỷ lệ làm người quay đầu không thể khinh thường, sau khi vào công ty Trát Nam, đây là lần đầu tiên Thu Niệm Niệm không bị một đám phụ nữ hâm mộ ghen ty liếc nhìn, khó mà có được một ngày nhẹ nhõm thở dài, mà tại sao khi bộ phận nhân sự nghe đến tên của Hạ tiểu thư thì sắc mặc lại trở nên kỳ quái vậy…

Thu Niệm Niệm đưa Phong Quang đến phòng quản lý nhân sự thì mang một bụng nghi vấn, Thu Niệm Niệm vừa đi, Phong Quang liền không chút khách khí ngồi đối diện với bàn của quản lý nhân sự. Hơi hơi mỉm cười, nụ cười của cô có một loại không hiểu quyến rũ lòng người, "Tôi muốn dùng chung một văn phòng với Bạch Trí."

"Hạ, Hạ tiểu thư, chúng tôi có thể sắp xếp cho cô một văn phòng riêng ở gần tổng tài nhất." Tuy rằng văn phòng Bạch thư ký bây giờ cũng coi như là cách tổng tài gần nhất, nhưng tổng tài chiếm hẳn một tầng, cái tầng kia còn có rất nhiều chỗ có thể sửa lại, Tống phu nhân yêu cầu bên cạnh văn phòng tổng tài có thêm một văn phòng thì tin rằng tổng tài cũng phải đồng ý.

Cô lặp lại một lần nữa, "Tôi muốn dùng chung văn phòng với Bạch Trí."

"Hạ tiểu thư, cái này…" Quản lý cũng không như Thu Niệm Niệm, hắn biết cô gái trước mặt mình là ai, nhưng hắn đối với yêu cầu không giống với lẽ thường của cô cảm thấy khó hiểu.

"Tống phu nhân đã nói với ông như thế nào?"

Quản lý lập tức đáp: "Thỏa mãn tất cả mọi yêu cầu của Hạ tiểu thư."

"Hiện tại, yêu cầu đầu tiên của tôi chính là dùng chung văn phòng với Bạch Trí."

"…Được."

Quản lý đích thân dẫn Phong Quang đến văn phòng của Bạch Trí, văn phòng Bạch Trí chỉ có hai màu đen trắng, phong cách đơn giản như chính bản thân hắn, thấy cô đối với nơi này rất hứng thú và hài lòng, quản lý bộ phận nhân sự rất biết điều mà lui xuống, còn cực kỳ tự giác đóng cửa lại, còn chưa có thông báo Bạch Trí biết chuyện này… Bạch thư ký đối với tổng tài trung thành như vậy thì cho vị hôn thê của tổng tài dùng một nửa văn phòng chắc là không có ý kiến gì đâu…

"Bạch Trí, mấy ngày này tôi còn có lịch trình gì không?" Theo phòng họp đi ra, Tống Mạch liền đi vào thang máy chuyên dụng, vội vã trở về văn phòng của chính mình, lý do đương nhiên là vì cái tiểu nha đầu luôn làm hắn nổi giận kia.

Bạch Trí đứng sau lưng Tống Mạch, "Ba ngày sau có một bữa ăn tối cùng lão tổng của công ty Hòa Phong."

"Ha… cuộc làm ăn này rất có giá trị." Công ty Hòa Phong thực lực rất lớn, có thể nhờ bọn họ quảng cáo đối với Trát Nam mà nói nhất định thu được không ít tiền tài, nhưng hắn đã quyết định ba ngày sau sẽ mang tiểu nha đầu ra bờ biển chơi. Tống Mạch sờ sờ cằm, quyết định, "Bữa ăn tối hôm đó cậu đi đi, đoạt lấy cuộc làm ăn đó cho tôi."

"Tổng tài, đối phương là lão bản của Hòa Phong, thân phận của tôi chỉ sợ…"

"Tôi tin tưởng cậu." Cửa thang máy mở ra, Tống Mạch ngắt ngang lời nói của Bạch Trí, "Bạch Trí, cậu chưa bao giờ làm tôi thất vọng."

Nói xong hắn liền ra thang máy đi thẳng đến văn phòng tổng tài.

Cửa thăng máy một lần nữa khép lại, Bạch Trí tháo mắt kính xuống, đôi mắt tĩnh lặng như hồ nước sâu thẳm, sâu không thấy đáy.

Ở công ty Trát Nam, tầng lầu càng cao chức vị càng lớn, văn phòng Tống Mạch là ở nơi cao nhất, mà văn phòng Bạch Trí ở ngay dưới Tống Mạch, hai tầng này bình thường rất ít người sẽ đi lên, vì vậy khi Tống Mạch rời đi, Bạch Trí mới tự do tùy ý biểu lộ cảm xúc trên mặt, giống như sắc mặt âm trầm khiến người sợ hãy của hắn lúc này.

Mà kiểu biểu cảm khiến người ta sợ hãy này khi hắn mở ra văn phòng của mình liền chuyển hóa thành ngạc nhiên, bởi vì có một cô gái đang an tĩnh ngủ trên sofa.

Hắn nhìn nhìn cánh cửa, hắn không có đi nhầm, đây đúng là văn phòng của hắn.

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên Công Lược: Nữ Phụ Có Độc* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 14

Nghe được tiếng mở cửa, cô gái nằm trên sofa dụi mắt ngồi dậy, cô mơ màng nói: "Anh đã về."

Là Phong Quang.

Bạch trí đi qua liếc mắt tư thế ngồi của cô lộ ra hai đùi trắng bóng, ánh mắt hắn dừng trệ trên gương mặt còn mơ ngủ của cô: "Sao em lại ở đây?"

"Bởi vì em nhớ anh đó." Phong Quang nhào qua, bả đầu chôn ở một bên hông hắn, còn cọ cọ như mèo, "Hôm trước anh không đi tìm em, em đành đi tìm anh."

Haiz… Thắt lưng hắn lúc nào ôm cũng có cảm giác thật tốt, cô không nhịn được lại dùng tay sờ mó.

Bạch Trí bình tĩnh đem tay tron của cô từ trong quần áo của mình kéo ra, "Không cần đánh trống lãng, văn phòng của anh không phải ai muốn vào cũng được."

"Em không có tùy tiện vào, em hiện tại nhưng là nhân viên của công ty này nha, tuy rằng em còn chưa có công việc chính thức, nhưng địa vị của em ở công ty cũng không kém anh đâu, văn phòng này bây giờ cũng là văn phòng của em."

"Em lại muốn chơi cái trò gì?"

Phong Quang kéo hắn ngồi bên cạnh mình, lại lưu loát ngồi lên đùi hắn nói: "Em không có đùa, là mẹ của Tống Mạch mời em đến công ty anh để làm việc, dù gì em cũng rãnh rỗi, cứ thế mà tới thôi."

Tay Bạch Trí nắm thắt lưng cô, đề phòng cô hiếu động mà ngã xuống nhưng âm giọng vẫn giữ sự lãnh đạm: "Em vốn biết ý Tống phu nhân là gì…"

"Em biết chứ, bà ấy là muốn em tiếp cận con trai bà ta, phòng ngừa con bà thật sự cùng một chỗ với cô gái nhà nghèo kia làm hôn sự của em và hắn thất bại, nhưng mà em không thích chia ương rẽ thúy, còn việc tìm người bồi dưỡng cảm tình, việc này em có thể tìm người thích hợp hơn." Cô nhìn hắn rồi lộ ra một cái cười ngốc nghếch.

Bạch Trí nâng tay giúp cô sửa sang lại tóc mái vì cô ngủ mà rối loạn, im lặng không nói.

Phong Quang cầm lấy tay hắn, đột nhiên kinh ngạc nói: "Anh hôm nay không có đeo kính."

"Không thích?" Hắn lúc vừa vào cửa đã đem mắt kính đặt ở trên bàn.

Cô lắc đầu, "Chỉ là anh không đeo kính thì ánh mắt sẽ đẹp hơn, thị lực của anh không có vấn đề thì đeo kính làm gì?"

"Cận một độ, xem văn kiện thì cần phải đeo kính."

Phong Quang tin hắn mới lạ, cô đoán phỏng chừng chính là do mắt kính có thể che giấu rất nhiều thứ, mọi người vẫn thường nói ánh mắt chính là cửa sổ tâm hồn không phải sao? Người như Bạch Trí tất nhiên không thích có người ngày ngày mở cửa sổ của hắn.

Cái đề tài này có hơi ngớ ngẩn, Phong Quang cũng không thắc mắc nữa, cô giật mình nhớ tới một chuyện, lơ đãng nhắc tới: "Hôm nay ở trước cửa công ty, em gặp một cô gái đưa em đi tìm quản lý bộ phận nhân sự, tên của cô ấy là… Thu Niệm Niệm thì phải, đúng, đúng là tên này."

Bạch Trí không dấu vết dừng một chút.

"Bộ dạng cô ấy nhìn cũng không tệ, nhưng mà em thấy tên cổ giống như từng nghe qua ở đâu… A, hình như là trong tin tức." Phong Quang lặng lẽ nhìn Bạch Trí, bừng tỉnh nhận ra vỗ tay một phát, "A, em nhớ rồi, cô ấy là tình yêu mới của Tống Mạch, nói vậy thì cổ hình như là tình địch của em."

Bạch Trí híp lại hai mắt: "Em muốn giành Tống Mạch cùng với cô ta?"

"Không có hứng, nhưng mà chỉ cần thân phận của em còn là vị hôn thê của Tống Mạch, một ngày nào đó em và cổ sẽ đấu với nhau đi, aizz, hoa trắng

nhỏ đáng thương, có một cách bạch phú mỹ như em làm kẻ địch, cô ấy nhất định sẽ bị rất nhiều người cười nhạo." Thu Niệm Niệm nhất định bị chỉ trích là không xứng với Tống Mạch, mà cũng sẽ có nhiều người nghi ngờ Tống Mạch nhất định là mắt mù rồi.

"Phong Quang."

"Dạ?"

"Em hôm nay nói rất nhiều."

Cô nháy mắt vô tội, "Có sao?"

Tay Bạch Trí nâng cằm của cô, chỉ cần một khoảng nhỏ là sẽ chạm hôn môi của cô, hắn chậm rãi nói nhỏ, "Em cuối cùng lại muốn thử cái gì hả?"

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên Công Lược: Nữ Phụ Có Độc* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 15

Ánh mắt Phong Quang ngơ ngác, "Hả, anh nói gì?"

"Em nghiên cứu điều tra chuyện của Thu Niệm Niệm sẽ làm anh nghĩ… em đem nhiệt tình đối với anh chia bớt đi rồi." Ngón tay Bạch Trí khe khẽ vuốt cái cằm trơn bóng của cô, rầm rì tâm tình nói nhỏ, gò má của cô đã muốn đỏ lên mà ửng hồng, làm cho người ta có xúc động muốn âu yếm.

Mà thực tế, hắn cũng làm như vậy.

Phong Quang rõ ràng cảm giác được hắn hôn lên môi mình, hắn còn vươn đầu lưỡi ra liếm một chút. "Đùng" một tiếng não của cô như pháo hoa nổ tung, mặc dù cô có gan đùa giỡn hắn nhưng bị người đùa giỡn ngược, tâm hồn thiếu nữ của cô cũng rất dễ dàng bị kích thích xúc động.

"Hạ tiểu thư thân mến, bây giờ có thể nói mục đích em muốn tìm hiểu Thu Niệm Niệm là vì chuyện gì đi." Nếu là vì Tống Mạch… trong mắt Bạch Trí xẹt qua một tia nhọn lạnh lẽo.

Phong Quang bất giác run run, "Em thấy cô ấy gần gũi với Tống Mạch, anh lại ở bên cạnh Tống Mạch, em… em sợ anh có ý tứ gì với cô ấy không được à?"

Ha, cái lý do này…

"Anh còn có văn kiện phải xử lý, em tự mình nghỉ ngơi cho tốt." Bạch Trí đem cô gái ngồi trên đùi mình ôm lên thả xuống trên sofa, hắn đứng dậy đi lại bàn làm việc.

Phong Quang đi theo đứng sau lưng hắn, "Nè, Bạch Trí, anh không thật sự có ý gì với cổ chứ?"

"Em suy nghĩ nhiều rồi."

"Vậy sao anh không nhìn em trả lời?"

"Bởi vì anh muốn xem văn kiện." Bạch Trí đeo mắt kính, mở văn kiện ra, ánh mắt hoàn toàn không để ý đến Phong Quang.

Cái kiểu phản ứng này của hắn càng làm cho Phong Quang lải nhải, "Anh đúng là có ý với cổ hả? Anh tuyệt đối là có ý với cổ, thái độ của anh nghĩa là nhất định có ý phải không? Anh không cần làm bộ như không quan tâm đến vấn đề này nha, đồ khốn!"

Bạch Trí buông văn kiện, tay mạnh mẽ giữ chặt cánh tay cô, đồng thời lúc cô ngã vào lòng mình hắn liền hôn môi khóa lại cô gái om sòm này, cô bây giờ coi như yên lặng.

"Bây giờ anh chỉ có hứng thú với em."

Cảm nhận được cực nóng dưới mông mình đang căng lên, đầu Phong Quang bốc hơi, cô thấy rằng tốt nhất nên tin tưởng hắn, tin tức Bạch Trí không thích Thu Niệm Niệm này đối với cô đã là thu hoạch rất lớn.

Từ nay về sau ở văn phòng Phong Quang cùng Bạch Trí cùng nhau trải qua cuộc sống tràn ngập xấu hổ ngượng ngùng… mới là lạ!

Bạch Trí không muốn thỏa mãn các loại yêu cầu của Tống Mạch, hơn nữa mỗi ngày đều có rất nhiều văn kiện cần hắn xem, hắn không phải chỉ là một thư ký thôi sao? Đúng vậy, nhưng thân là tổng tài Tống Mạch chỉ biết tìm phụ nữ mà rêu rao uy danh bá đạo của bản thân, mọi chuyện trong công ty tự nhiên đều giao cho Bạch Trí giải quyết, không thì chẳng lẽ mọi người nghĩ tổng tài làm sao có nhiều thời gian mà yêu đương với nữ chủ như vậy.

Bạch Trí hóa thân thành một người cuồng công việc, Phong Quang liền khổ sở, cô nói là đến công ty làm việc nhưng thực tế chỉ là hữu danh vô thực, vì vậy cô mỗi ngày chỉ biết đổi tư thế nằm sofa chơi điện thoại, mỏi mắt thì chạy tới quấy rầy Bạch Trí.

Bạch Trí cũng chỉ biết hôn cô, rồi xoa xoa đầu cô, "Ngoan, anh bây giờ phải làm việc, một lát chơi với em."

Sau đó Phong Quang buồn bực trở lại sofa ngồi, má nó, cảm giác như bản thân là con mèo cái cún con được chủ nhân yêu thương chiều chuộng.

Ước chừng sau hai ngày, đại khái Bạch Trí phát hiện cô cảm thấy cực kỳ nhàm chán, tùy tiện đưa ra một văn kiện, "Hạ tiểu thư thân mến, có thể giúp anh một việc không?"

Cô nằm trên sofa, cũng không ngẩng đầu lên, "Việc gì?"

"Cái văn kiện này cần đưa đến văn phòng lầu 16."

Ai dè Phong Quang vẫn không nhúc nhích, "Em làm sai vặt cho anh có được thưởng gì không?"

"Ngày kia anh đưa em đi công viên."

"Yes, Sir!" Phong Quang lấy vận tốc ánh sáng đứng dậy, rồi tiến lên cầm lấy văn kiện tràn đầy sức sống đi ra văn phòng.

Sắc mặt Bạch Trí hơi hiện lên vẻ mặt bất lực, nhưng khóe miệng không thể kìm chế kéo lên một chút.

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên Công Lược: Nữ Phụ Có Độc* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 16

Phong Quang cái gì cũng không để ý đi đến thang tháng, nhưng còn chưa đi tới thang máy thì góc hành lang có một cô gái lao ra lập tức đụng vào cô, may mà cô kịp đỡ tường nên không bị ngã sấp xuống.

"A, thật xin lỗi! Tôi không phải cố ý!" Thu Niệm Niệm cúi người xin lỗi, nàng vừa ngẩng đầu, "Ôi, Hạ tiểu thư?"

Sắc mặt Phong Quang có chút khó chịu. "Thu tiểu thư, trong hành lang không được chạy bằng băng như vậy, đây là ý thức bình thường."

"Phải, thật xin lỗi… Tại vì tổng tài kêu tôi giúp hắn mua cofffe, thời gian có hạn nên tôi mới phải chạy lên, Hạ tiểu thư, xin lỗi vì đụng vào cô!"

"Coffee? Tôi nhớ rõ mỗi văn phòng đều có chuẩn bị sẵn nước trà coffee phải không, Tống… tổng tài vậy mà kêu cô ra ngoài mua?"

Thu Niệm Niệm nghiến răng nghiến lợi, "Hán nói coffee ở tiệm nằm ngay góc đường kia uống ngon."

Mà thực ra chỉ vì muốn bắt nạt cô thôi.

"Xem ra tổng tài đối với Thu tiểu thư có vài phần coi trọng nhỉ?"

Thu Niệm Niệm không biết lời nói của Phong Quang là có ý gì, cũng không dám tùy tiện nói tiếp, chẳng qua trong lòng lại nghĩ vài phần coi trọng này cô cũng không thèm.

"Thu tiểu thư, cô còn không đi sao? Cô không phải nói tổng tài cho cô rất ít thời gian à?"

"A! Chút nữa thì tôi quên mất!" Thu Niệm Niệm nhớ tới chuyện quan trọng cầm theo gói to bỏ chạy, kết quả chạy quá nhanh, ở góc tường không dừng kịp trực tiếp đụng vào vách tường cứng rắn té ngã xuống đất, coffee rơi ra từng chút, mà cô thì ôm cái trán khóc ra nước mắt, thậm chí còn làm mất cả chân bị thương.

"Này, Thu Niệm Niệm!" Đột nhiên người đàn ông bỏ qua bộ dạng cao ngạo thường ngày xuất hiện, hắn cúi người nâng Thu Niệm Niệm dậy, nhìn thấy trán cô sưng đỏ, mắt cá chân cũng sưng lên, đôi mắt lạnh liền nhìn Phong Quang đứng ngay bên cạnh, giọng nói nghe lạnh lẽo cả người, "Cô làm gì cô ấy?"

Phong Quang: "…"

Đừng vậy chứ, nằm không cũng trúng đạn?

Tống Mạch là do Thu Niệm Niệm đi ra ngoài lúc lâu còn chưa trở về không nhịn được đi ra tìm người, lại không ngờ đụng phải một màn này, hắn biết cô

gái trước mặt, mẹ của hắn muốn sắp xếp Phong Quang đến công ty hắn tất nhiên là không đồng ý, nhưng hắn không chịu nỗi mẹ mình một khóc hai nháo ba thắt cổ, sau đó hắn nghĩ, cô đến thì đến, chỉ cần biết điều mà an phận, hắn sẽ không gây khó dễ cho cô, Nhưng thực tế, Hạ Phong Quang gần đây đến công ty ở văn phòng Bạch Trí một bước cũng không ra, Tống Mạch mặc dù cảm thấy kỳ lạ nhưng Thu Niệm Niệm bên cạnh đã chiếm lấy toàn bộ tâm trí hắn, cho nên không gây chuyện với Phong Quang ở công ty, hắn lựa chọn tính xem nhẹ chuyện này nhưng đàn bà đúng là đàn bà, cho dù nhìn như sẽ an phận thủ thường cũng không nhịn được lòi ra giống như người khác ra tay với Thu Niệm Niệm.

Hừ, đúng là cái vị hôn thê này không phải thứ gì tốt đẹp!

Phong Quang hoàn toàn không biết suy nghĩ của Tống Mạch: "Cái đó…"

"Câm miệng!" Tống Mạch lạnh giọng ngắt lời cô: "Cô biết mình động phải người của ai không?"

"… Không biết."

"Hạ Phong Quang, không cần quên thân phận của mình, cho dù cô là người mà mẹ tôi nhìn trúng thì sao, tôi có trăm ngàn phương pháp làm cô phải hối hận vì đụng đến người của tôi."

"Khoan đã…"

"Bên ngoài chơi lạt mềm buột chặt, sau lưng lại giở thủ đoạn đùa giỡn." Tống Mạch hừ lạnh một tiếng, "Hạ Phong Quang, đàn bà như cô tôi gặp nhiều rồi."

Nghe hắn nói càng lúc càng kỳ cục, Thu Niệm Niệm bất chấp mà khóc, cô vừa định mở miệng đã bị Tống Mạch kéo ra sau.

Tống Mạch đem cô gái nhỏ bảo vệ sau người, một thân khí phách bá vương làm cho người ta nhìn liền sợ hãi ba phần, "Thu Niệm Niệm là người của tôi, bất luận là ai âm mưu muốn hại cô ấy đều phải trả giá lớn… A!"

Một cái gì đó nện lên mặt hắn, hắn bực bội hừ một tiếng từng bước lùi về sau, thứ đó rơi xuống, thì ra là một chiếc giày cao gót, Tống Mạch chỉ cảm thấy trên mặt đau nhói.

Hắn cả người giận dữ nhìn đến cô gái chết tiệc kia, nhưng chưa kịp nói gì thì đối diện lại đập tới một chiếc giày cao gót khác, "Anh nói dễ nghe nhỉ, đồ cuồng tự kỷ!"

Góc tường vang lên một trận âm thanh hút khí, còn có cả tiếng điện thoại.

Phong Quang cũng mặt kệ mọi thứ, cô chân trần đứng trên đất, chống nạnh chửi ầm một trận, "Anh mẹ nó nghĩ mình là ai? Phụ nữ không thể không thích anh à hay vì anh chuyện gì cũng làm được? Anh không biết trí khôn của anh so với mặt anh rất tỷ lệ nghịch không, ngày nào cũng ảo tưởng mình là Hoàng Đế phong kiến, phụ nữ phải xếp hàng đợi anh lâm hạnh, còn phải vì anh mà diễn cung tâm kế? Mặt còn trắng hơn phụ nữ, eo còn nhỏ hơn phụ nữ, chân so với phụ nữ còn dài hơn, không phải ai cũng thích cái dạng ẻo lả như anh đâu, còn cái cô bé lọ lem sau lưng anh cũng chỉ có anh mới xem thành công chúa mà bảo vệ. Bản tiểu thư vừa giàu vừa đẹp, chẳng lẽ còn phải tự hạ thấp thân phận mà tranh giành đàn ông với cô ta? Không khí trong cái tòa nhà này vì cái hơi thở ngu xuẩn của anh mà cũng thấy khó ngửi rồi, đồ ngu!"

Cô giơ lên tay phải, khoe ra một ngón giữa: "Son of bitch!"

Sắc mặt Tống Mạch trắng xanh, gương mặt anh tuấn vì một bên có vết giày mà nhìn có vẻ buồn cười, cơn tức trong ngực của hắn từ di động từ trên xuống dưới, làm như lần đầu tiên có phụ nữ mắng chửi thô tục với hắn mà không biết phải phản ứng làm sao, cuối cùng quét mắt về phía góc hành lang lộ ra đầu một đống người nhìn, "Nhìn cái gì! Không có việc gì làm hả!?"

Một đám người nhiều chuyện lập tức giải tán, có người còn không quên nhặt điện thoại làm rơi trên mặt đất lên.

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên Công Lược: Nữ Phụ Có Độc* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 17

"Hạ, Phong, Quang! Cô muốn chết!" Tống Mạch không phải chỉ tức giận bình thường, hắn buôn tay đang nắm Thu Niệm Niệm, từng bước lại gần Phong Quang.

Từ giữa một người đứng ra chặn lại Tống Mạch, "Tổng tải, Thu tiểu thư cần được chữa trị."

Tống Mạch quay đầu lại nhìn, Thu Niệm Niệm bởi vì đụng bị thương, lại bị hắn lôi kéo hiện tại dựa vào tường, bị đau trên mặt đều chảy ra một lớp mồ hôi, cô lẻ loi đứng đó như một cô bé lọ lem bị vứt bỏ.

“Hạ Phong Quang, tôi không để yên chuyện này đâu.?” Nghiến răng nghiến lợi nói xong một câu, Tống Mạch quay lại ôm lấy Thu Niệm Niệm liền đi.

Phong Quang nhẹ nhàng thở ra.

“Bây giờ mới biết sợ.” Bạch Trí nhặt hai chiếc giày bị cô ném trên đất, ngồi xổm xuống đem chân trần của cô cho vào giầy.

Cô cứng miệng: “Em không có sợ, chỉ là… Chỉ là em không muốn phá hỏng hình tượng thục nữ trong mắt người khác.”

Tống Mạch là đàn ông, mà cô chỉ là một cô gái, hệ thống chỉ giúp cô nhắm trúng mục tiêu chứ không có tăng một chút giá trị vũ lực nào, cho nên cô có thể ném trúng Tống Mạch nhưng không chắc có thể đánh thắng hắn.

Bạch Trí đứng lên, không nói gì.

Phong Quang lo lắng không yên, “Em…em có phải gây phiền toái cho anh không?”

“Không có.”

“Vậy sao anh lại nhìn em như vậy?”

“Anh đang nghĩ, em còn có thể gây ra bao nhiêu kinh hỉ cho anh.”

Cô đắc ý cười: “Tương lai còn rất dài đó, anh có thể mong đợi rất nhiều nha, cái đó…”

Sắc mặt cô có chút lo ngại, Bạch Trí hỏi: “Sao vậy?”

“Anh không phải có hứng thú với Thu Niệm Niệm sao? Cô ấy bị thương anh không quan tâm à?”

Nghe cô oán trách mười phần nói xong, Bạch Trí than thở một tiếng, thì ra cô ấy lo lắng chuyện này, như vậy nếu không nói rõ ràng, không chừng cô vĩnh viễn đều để tâm chuyện này, “Anh cùng cô ấy không như em nghĩ như vậy đâu.”

“Không phải như vậy thì như thế nào?”

“Mẹ của anh qua đời lúc anh còn rất nhỏ.” Bạch Trí nghĩ tới chuyện cũ, ánh mắt không rõ tối lại, “Bởi vì cha anh ở bên ngoài có tình nhân nên bà ấy bị bỏ.”

“Bạch Trí…” Phong Quang ôm lấy cánh tay hắn, tất nhiên không muốn hắn nói tiếp.

Nhưng Bạch Trí thoải mái cười cười, hắn kéo cô ôm lấy, hôn lên đỉnh đầu cô, “Thu Niệm Niệm rất giống mẹ của anh, không phải vẻ bề ngoài mà là cảm giác, bọn họ đều giống như cây tơ hồng(1).”

Cây tơ hồng không có đàn ông thì không sống nổi.

(1)Tơ hồng là một loài cây ký sinh.

“Xin lỗi, em không nên bụng dạ hẹp hòi như vậy.” Đoạn ký ức đó nhất định không tốt đẹp gì, Phong Quang rất áy náy vì cô làm cho hắn nhớ tới chuyện cũ.

“Không liên quan đến em, anh bây giờ rất tốt.”

Cô đi cà nhắc hôn lên cằm hắn, “Em cam đoan, có em ở đâu, từ nay về sau ai cũng không thể khi dễ anh.”

“Vinh hạnh của anh.” Hắn cúi đầu hôn cô.

Lão bản công ty Hòa Phong đã đặt bữa tối ở nhà hàng cạnh bãi biển, Bạch Trí cầm văn kiện đi đến chỗ hẹn, tâm trạng của hắn cũng không thoải mái, đối với tư liệu điều tra của hắn, Dư Lễ là một người tuổi trẻ tài cao, cũng là một nhân vật khó chơi, hắn thân là tổng tài công ty Hòa Phong nhưng Trát Nam lại phái đi một thư ký, chuyện này là không thích hợp, có thể Dư Lễ sẽ cảm thấy đây là một loại sỉ nhục.

Bên trong truyền ra âm thanh trò truyện vui vẻ của một nam một nữ, Bạch Trí đẩy tay nắm cửa, âm thanh nói chuyện đó hắn cảm thấy cực kỳ quen thuộc, khi trong hành lang có một bồi bàn phụ giúp đem toa đồ ăn đẩy qua thì hắn mở cửa, quả nhiên bên trong không chỉ có một người đàn ông tuấn dật mà còn có một cô gái xinh đẹp.

Cô gái đứng dậy, đi tới ôm lấy cánh tay Bạch Trí, “Tiểu ngư nhi, đây là bạn trai của tôi, sao, đẹp trai không?”

Cô gái này tất nhiên là Phong Quang.

“Không phải tiểu ngư nhi, là tiểu dư.” Hắn mỗi ngày đều sửa đúng một câu, Dư Lễ nhìn về phía Bạch Trí, lộ chút ra ghét bỏ nói: “Còn tạm được.”

Bạch Trí gật đầu: “Dư tổng, tôi thay mặt tổng tài Trát Nam mà đến, tôi là Bạch trí.”

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên Công Lược: Nữ Phụ Có Độc* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 18

"Hừ, tôi biết cậu là ai, con nhóc nhỏ này mỗi này đều nhắc đến cậu, tôi không muốn biết cũng khó, tại sao Tống Mạch kêu cậu tới, hắn ở đâu?"

"Tổng tài hắn…"

Không đợi Bạch Trí nói xong Phong Quang đã lôi kéo hắn ngồi xuống, ngắt lời hắn: "Tống Mạch đi chơi trò hoàng tử và cô bé lọ lem với Thu Niệm Niệm của hắn rồi, cho nên hôm nay Bạch Trí nhà tôi bàn công việc với anh."

"Tống Mạch." Dư Lễ âm dương quái khí nói: "Hắn coi tôi là thứ tiểu tốt gì, bổn đại gia đích thân đến làm ăn vậy mà hắn chỉ phái một tên thư ký đến cho có lệ với tôi."

"Nè, tôi không thích anh nói như thế, bạn trai của bản tiểu thư đến bàn công việc với anh là sỉ nhục anh à?"

Dư Lễ nghĩ đến vấn đề nàury sửng sốt một chút, lại cắt lời: "Yêu ai không yêu lại đi tìm một tên thư ký nhỏ nhoi."

"Tôi chỉ thích anh ấy thì sao, ngoại trừ anh ấy ra ai cũng không thèm." Phong Quang nắm chặt tay Bạch Trí, khuôn mặt nhỏ nhắn một mực nghiêm túc.

Bạch Trí cầm lại tay cô, không hề phản ứng với sự khinh miệt của Dư Lễ, đem văn kiện đưa ra nói: "Dư tổng có thể xem phương án quảng cáo trang sức của chúng tôi."

"Không cần thiết, quảng cáo này đều cho các ngươi, tôi là nể mặt mặt mũi của con nhóc này."

Phong Quang míu mày: "Nè, Dư Lễ!"

"Được rồi được rồi, cô không cho tôi nói như vậy, cô nghĩ rằng cậu ta đến đây mà không chuẩn bị tư liệu kỹ càng sao? Không có cô, tôi cũng không đáp ứng dự án này dễ như vậy, dù sao tôi còn tâm cao khí ngạo, đối với hành phi qua loa tắt trách của Tống Mạch tôi không đối phó ngược lại hắn là hay rồi."

Dư Lễ nói có vẻ rất có đạo lý, ánh mắt Phong Quang tội nghiệp nhìn Bạch Trí, cô không muốn hắn cảm thấy không vui vì phần công việc này nhờ cô mới thành công, "Bạch Trí, tiểu ngư nhi là học trưởng của em lúc học đại học ở nước ngoài, em tìm hắn không phải vì khinh thường năng lực của anh đâu, chỉ là…"

Chỉ là cái gì cô cũng không biết nói làm sao.

"Anh hiểu mà." Bộ dạng đáng thương của cô giống như một con mèo con ốm yếu, Bạch Trí vuốt đỉnh đầu cô, nếu không phải còn có người ngoài hắn sẽ hôn nàng một cái thật nhiệt tình.

"Chậc." Bọn họ dịu dàng thắm thiết làm cho một tên FA như Dư Lễ rất khó chịu, hôn thê của hắn còn chưa theo đuổi được đâu, "Nhóc con, cô là giỡn chơi hay ý muốn nghiêm túc với hắn?"

"Đương nhiên là nghiêm túc!"

"Nếu tôi nhớ không lầm thì cô còn có một vị hôn phu đi, chính là cái tên Tống Mạch ba ngày hai bữa phải đi tán gái đó."

Phong Quang nghiến răng nghiến lợi, "Tôi sớm hay muộn cũng phải giải trừ hôn ước với cái đồ nghiệp chướng tám trăm năm kia."

"Ơ, son môi của cô phai một nửa rồi."

"Vậy sao!?" Phong Quang lấy gương ra phát hiện son môi đúng là phai nhạt, "Em đi toilet!"

Thân là một thục nữ Phong Quang đi vào toilet tân trang lại, cô vừa đi, hơi thở ôn nhu trên người Bạch Trí liền bặt vô âm tín.

Hắn lịch sự mà bất hòa cười, "Dư tổng muốn nói chuyện gì với tôi?"

"Bạch Trí, a…" Dư Lễ mỉm cười khó hiểu nói: "Khi ta nghe được Phong Quang muốn ở cùng với cậu thật sự kinh ngạt lo sợ không nhỏ nha, Phong Quang vẫn còn không biết cậu và tôi đã quen biết nhau từ ba năm trước."

"Quý nhân hay quên, Dư tổng cho dù quên nói cho Phong Quang cũng không có gì đáng trách."

"Ha? Cậu không muốn tôi nói cho Phong Quang?"

"Tôi không có quyền gì làm Dư tổng làm chuyện mình không muốn."

"Thái độ mơ hồ không rõ của cậu làm cho tôi thấy không biết được cậu là có tình cảm gì với Phong Quang."

Bạch Trí ôn nhuận như ngọc cười nói: "Việc này có ảnh hưởng gì với việc chúng ta hợp tác sao?"

"Không có." Dư Lễ lười biếng cười, "Cậu có biết trước khi cậu tới đây Phong Quang tìm tôi nói việc gì không? Cô ấy nói, muốn tôi giúp cậu, giúp cậu đối phó Tống Mạch, giúp cậu báo thù."

Dư Lễ nói xong, hài lòng nhìn người đối diện sắc mặt thay đổi.

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên Công Lược: Nữ Phụ Có Độc* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 19

"Bạch tiên sinh, xem ra không chỉ tôi mà Phong Quang cũng biết thân phận của cậu, nói không chừng Phong Quang đã đoán được cậu ở bên cô ấy chẳng qua là muốn lợi dụng cô ấy thôi, như vậy bây giờ cậu tính làm sao ha?"

Tới tận lúc lái xe, trong đầy Bạch Trí không ngừng vang đi vang lại lời nói của Bạch Trí đến mức người bên cạnh nói gì hắn cũng không nghe thấy.

"Bạch Trí, Bạch Trí…" Thấy hắn không để ý mình, Phong Quang đề cao giọng, "Bạch Trí!"

Thắng gấp một cái, Bạch Trí đem xe dừng ở lề đường quốc lộ, hơi hơi nghiêng tay, không biết gì hỏi: "Chuyện gì vậy?"

"Em đang hỏi anh khi em rời đi Dư Lễ đã nói với anh chuyện gì? Hỏi anh anh cũng không trả lời, bí mật gì à, bọn anh muốn gạt em chuyện gì sao?" Phong Quang khoanh tay nhìn hắn, vẻ mặt lộ vẻ đừng hòng lừa gạt cô.

"Không phải em có việc gạt anh sao?" Bạch Trí tiên phát chế nhân nói, giọng không lộ cảm xúc: "Trước khi anh đến, em cùng Dư Lễ nói cái gì?"

"Em…" Cô cắn môi suy nghĩ một lúc lâu cuối cùng quay đầu, "Gió lớn quá, em cái gì cũng không nghe thấy!"

Bạch Trí áp lên người cô bắt nạt, đem cô vây lại trên ghế, "Em muốn Dư Lễ giúp anh đối phó Tống Mạch, thù lao là gả cho cậu ra, anh nói đúng không?"

"Cái gì? Hắn nói với anh vậy sao!?" Phong Quang kinh hãi lắp bắp, sau đó lập tức nguyền rủa Dư Lễ trong lòng một trăm lần, "Em có tìm hắn thương lượng chuyện giúp a, nhưng mà không có nói chuyện sẽ cưới hắn nha! Dư Lễ có vợ chưa cưới rồi, hắn rất yêu cô ấy, một tháng sau bọn họ sẽ kết hôn… Khoan đã, anh nói gạt em!"

Cô nhìn thấy vẻ mặt ra vậy của hắn, bất giác hiểu được chuyện gì đang xảy ra, cô đẩy hắn ra mím môi giận dỗi.

Bạch Trí nhẹ giọng cười, "Em biết thân phận của a."

"… Biết." Cô do dự thật lâu mới trả lời, "Là cha em cho người điều tra, ông ấy nói cho em."

"Cha em còn nói gì không?"

Đôi mắt Phong Quang buồn bã một chút, "Nói anh chỉ là lợi dụng em thôi, mượn sức nhà họ Hạ lật đổ Tống Mạch."

Bạch Trí đồng ý gật đầu, "Cha em nói rất có lý."

Ánh mắt cô nhìn xuống.

"Nhưng mà tuy rằng có đạo lý thì vẫn có chỗ không đúng."

Vừa mới cảm thấy chán nản cả người cô lại lập tức ngẩng đầu lên chăm chú nhìn hắn.

Bạch Trí thấy biểu tình thay đổi liên tục của cô thật sự rất thú vị, đem cô kéo vào lòng, khóe môi đều là ý cười thản nhiên, "Anh nói rồi, chạm qua em, anh sẽ không nhường em cho bất kỳ ai."

“Cho nên?” Cô giương mắt lấp bắp bởi vì vẫn chưa nghe thấy chính miệng hắn nói câu mà cô muốn nghe nhất.

Bạch Trí nhận thua thở dài, môi áp lên thái dương cô, ba chữ đó âm thanh rất nhỏ, thong thả mà có lực, từng chữ rõ ràng được nói ra.

Ba chữ này ngoại trừ Phong Quang, sẽ không bao giờ còn người nào nghe thấy nữa, cô cười nhào vào lòng hắn.

Trên đường trở về, trên mặt Phong Quang đều lộ ra vẻ thỏa mãn ý cười, đừng nhìn Bạch Trí bề ngoài nói chuyện lịch sự khiêm tốn, trên thực tế hắn đối với ai cũng lạnh lùng, có thể nghe được hắn tỏ tình không phải chuyện đơn giản đâu. Cô không còn sợ mọi việc theo nguyên văn mà xảy ra, chuyện hắn sẽ có cảm tình với Thu Niệm Niệm nhất định không có, tất nhiên cũng do Phong Quang không giống Thu Niệm Niệm ở mặt tình cảm, cô thích chủ động tiến tới.

Nhưng mà cảm tình sung sướng cũng không duy trì được lâu, bởi vì trên quốc lộ cách bờ biển không xa bọn họ nhìn thấy một đôi tình nhân đang cãi nhau.

Tống Mạch và Thu Niệm Niệm.

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên Công Lược: Nữ Phụ Có Độc* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 20

Phong Quang nhìn Bạch Trí ý muốn để hắn đưa ra quyết định.

Bạch Trí lại xem như không thấy Tống Mạch và Thu Niệm Niệm, như bình thường trực tiếp lái xe qua người bọn bọ, mà đôi tình nhân còn say mê liếc mắt đưa tình nhau cũng không chú ý đây là xe của người quen.

Bạch Trí đưa Phong Quang về nhà, trước khi xuống xe Phong Quang cho hắn một cái hôn nồn nhiệt đủ tiêu chuẩn, thành công trêu hắn bốc hỏa còn cô thì dễ dàng xuống xe chạy về cửa lớn nhà họ Hạ.

Nhóc con hư hỏng.

Bạch Trí tựa lưng vào ghế ngồi điều chỉnh hơi thở, suy nghĩ cũng vì vậy mà mở ra, mà xem ra cô cũng không biết bản thân từ ba năm trước đã quen biết Dư Lễ, bất quá quen biết cũng chỉ là quen biết, Dư Lễ năm đó vốn từ chối hợp tác cùng hắn lật đổ Tống Mạch, mà hôm nay sau khi Phong Quang rời khỏi, Dư Lễ lại nhắc tới chuyện này, hơn nữa còn đồng ý ra tay, nhưng đến lúc đó hắn muốn 30% cổ phần công ty Trát Nam, Bạch Trí đồng ý, thực tế hắn không hề coi trọng công ty Trát Nam, Dư Lễ muốn gì cũng đc.”

Bạch Trí tự nhủ đã có thể hành động.

Khi cuối cùng cũng như ý cùng Bạch Trí đi hẹn hò ở công viên một ngày sau đó, kế tiếp vài ngày Phong Quang đều bị Bạch Trí yêu cầu đợi ở nhà, cô đương nhiên không muốn, nhưng Bạch Trí mỗi ngày đều đến đây thăm cô, chỉ cần thấy bạch trí thì bao nhiêu bất mãn của cô đều quên hết.

Phong Quang lại ngồi xích đu ở trong sân giết thời gian chờ Bạch Trí đến tìm cô, Hạ Triều đi ngang qua hừ một tiếng, “Có bạn trai liền quên cha.”

Cô liếc trắng mắt một cái, “Ai biểu Bạch Trí đối xử tốt với con còn hơn cha.”

“Cổ tay của hắn còn to hơn so với con tưởng tượng, tương lai hắn mà bỏ con thì đừng có tìm cha khóc.”

“Con mới không tìm cha khóc, anh ấy muốn bỏ con thì cùng lắm con tìm đàn ông khác.”

Hạ Triều nheo mắt, lại lộ ra uy nghiêm mà khôn khéo thường ngày, “Bạch Trí này là một người hung ác.” Đột nhiên đánh giá cao Bạch Trí như vậy, cha nàng hơi kỳ lạ, đúng lúc Phong Quang muốn hỏi đã có chuyện gì xảy ra, quản gia lại mang theo một người đàn ông đi tới, cho dù là đến nhà người khác cũng có thể bày ra bộ dạng kiêu ngạo không nể ai, trừ bỏ Tống Mạch thì không còn ai khác.

Tống Mạch coi thường quét mắt nhìn Phong Quang, nhưng lại miễn cưỡng lịch sự nói với Hạ Triều: “Chú Hạ.”

“Là Tống Mạch à.” Hạ Triều cũng liếc mắt nhìn Phong Quang, khi nhìn cô không tình nguyện đứng lên từ xích đu ông mới hỏi Tống Mạch. “Cháu đột nhiên đến Hạ gia là có chuyện gì sao?”

“Mẹ con ra lệnh tới thăm chú, cũng đến gặp Hạ tiểu thư.”

Trong lòng Phong Quang ha ha hai tiếng, biểu tình của hắn nhìn không ra là đến thăm hỏi người khác.

Hạ Triều cười nói: “Tống phu nhân a, vài năm trước gặp mặt ở một buổi tiệc đến nay đã lâu vẫn chưa gặp qua bà ấy, mẹ cháu dạo này được không?”

“Mẹ cháu thân thể không khỏe, cho nên dạo gần đây ít khi ra ngoài, thật ra lần này không chỉ vì mẹ cháu mà đến thăm chú, bác sĩ nói bệnh tình mẹ cháu ngày càng nặng, cho nên cháu nghĩ lúc mẹ còn có thể ở bên cạnh cháu thì có thể hoàn thành tâm nguyện của bà.”

Phong Quang tự nhủ lời nói kế tiếp của hắn rất không ổn.

Quả nhiên, Tống Mạch lấy âm thanh không tình nguyện mà nói: “Cầu chú có thể cho cháu cùng Hạ tiểu thư mau chóng…”

“Tống Mạch.” Phong Quang đứng ra ngắt lời hắn, lộ ra một nụ cười tiêu chuẩn, “Anh không biết Thu Niệm Niệm đang mang thai sao?”

“Cái gì!?”

Phong Quang thưởng thức bộ dạng biểu tình kinh ngạc khó thấy của Tống Mạch, cười càng thêm tươi sáng, “Tôi nói Thu Niệm Niệm mang thai, anh xem nếu cô ấy biết cha của con mình muốn cưới người khác, cô ấy sẽ đi phá thai hay là mang bụng bầu bỏ đi tha hương hả?”

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên Công Lược: Nữ Phụ Có Độc* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 21

Bởi vì âm mưu quỷ kế của nam phụ Bạch Trí, công ty nam chính Tống Mạch rơi vào tình trạng nguy hiểm trước nay chưa từng có, lúc mẹ hắn lấy cái chết ép hắn cũng là lúc hắn rơi vào đường cùng thì hắn cuối cùng cũng nhớ bản thân còn có một vị hôn thê xuất thân là con của nhà tài phiệt. Tống Mạch lựa chọn cùng Hạ Phong Quang kết hôn tất nhiên không phải vì yêu cô, mà trong nguyên văn cô vốn ngây thơ không biết chuyện này mà tưởng là Tống Mạch hồi tâm chuyển ý, năm năm sau đó một lần ở sân bay cô nhìn thấy Thu Niệm Niệm đem theo một bé trai cực kỳ giống Tống Mạch thì có thể tưởng tượng được cô đã giận dữ đến mức nào, dù sao bản thân là vợ hợp pháp của Tống Mạch nhưng lại không có con.

Phong Quang chỉ nhớ một ít tình tiết không có nghĩa đầu óc cô đã đem chúng quên sạch, Tống Mạch là thuộc loại hình tượng tổng tài bá đạo cường thủ hào đoạt, năm năm hôn nhân hắn đều không hề yêu Hạ Phong Quang một chút nào, biết được Thu Niệm Niệm có con của hắn, hắn chỉ sợ không thể lập tức thương lượng với Thu Niệm Niệm để cô làm tình nhân của hắn.

Vốn lẽ hắn thương lượng cùng Thu Niệm Niệm như vậy, tình yêu của hắn chỉ dành cho Thu Niệm Niệm, mà Phong Quang bất quá chỉ là một con cờ của hắn, nhưng hắn lại không đoán được Thu Niệm Niệm khi biết bản thân mang thai lại lựa chọn xuất ngoại rời bỏ hắn.

Đúng vậy, Tống Mạch do dự.

Trong lòng Phong Quang cảm thấy một tia khoái trá, nữ phụ này cũng không phải vì làm nền cho tình yêu của nam nữ chính mà tồn tại.

Hạ Triều như cáo già mỉm cười, “Ai là Thu Niệm Niệm?”

“Là bạn bè của Tống Mạch và con.” Phong Quang ý tứ hàm xúc nhìn Tống Mạch, “Anh nói đúng không?”

“… Phải.” Ánh mắt Tống Mạch tối lại.

Phong Quang nghiêng đầu cười, “Đúng rồi, Tống Mạch anh đến nhà tôi là muốn làm gì?”

“Không có việc gì, chú Hạ, xin lỗi cháu còn có việc, hẹn gặp lại.” Tống Mạch giống như lúc đến, gương mặt lạnh lùng rời đi.

“Hôm nay tôi sẽ thông báo tin tức con và Tống Mạch giải trừ hôn ước.”

Nghe vậy, Phong Quang bất ngờ nhìn Hạ Triều, “Cha không phải không muốn con giải trừ hôn ước với anh ta sao?”

“Hắn chơi gái ở bên ngoài là một chuyện, nhưng lưu lại một đứa con ngoài giá thú lại là chuyện khác.” Lần đầu tiên Hạ Triều ở nhà bày ra bộ dạng sát phạt quyết đoán ở thương trường.

Ở cái vòng luẩn quẩn này, có bao nhiêu đàn ông không thích ở bên ngoài nuôi vài cái tình nhân? Nhiều người xem đó là một đoạn tình yêu, nhưng những người này đều biết, chỉ có người vợ môn đăng hộ đối mới có thể sinh con cho mình, không phải chỉ liên quan đến huyết thống mà còn là người thừa kế, có con riêng ở bên ngoài thật có thể nói là ngu tới tận cùng.

Hạ Triều từng vừa ý Tống Mạch không dây dưa với tình nhân, nhưng không nghĩ tới hắn vậy mà đưa một cô gái bình dân lên cao, hơn nữa nhìn phản ứng của hắn thì hắn cũng không tính làm cho Thu Niệm Niệm phá thai. Hạ Triều chẳng sợ vì Thu Niệm Niệm làm cho đứa bé biến mất nhưng chuyện này có một sẽ có hai, khó mà cam đoan không có Thu Niệm Niệm thứ hai cùng đứa bé lại xuất hiện.

Tống Mạch, rất ngu xuẩn.

Đúng vậy, ngu xuẩn.

Nếu Tống Mạch cưới Hạ Phong Quang, xác thực hắn có thể mượn lực nhà họ Hạ ổn định tình huống khủng hoảng tài chính của công ty Trát Nam, mà năm năm sau, Thu Niệm Niệm không chỉ sẽ mang theo đứa bé trở về mà còn có thể đem theo một đóa hoa đào mới là nam phụ thứ hai, cuối cùng Tống Mạch cùng nam phụ thứ hai hợp tác mới đạp ngã được Bạch Trí và Dư Lễ, nhưng bây giờ hắn không cưới được Phong Quang, tự nhiên Thu Niệm Niệm cũng sẽ không xuất ngoại, nam phụ thứ hai cũng không có lý do gì gặp được mà hợp tác.

Sau khi Hạ Triều rời đi, Phong Quang tiếp tục ngồi lên xích đu, khi đồng hồ báo thức chỉ hướng 6 giời Bạch Trí mới xuất hiện, hắn chậm một giờ so với mấy ngày trước, hắn cũng biết bản thân đến muộn sẽ chọc cô không vuôi nên hắn liền mang theo quà đến.

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên Công Lược: Nữ Phụ Có Độc* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 22

Phong Quang cố ý quay đầu đi, làm như không thèm để ý tới hắn.

Bạch Trí cười cười, ngồi ở đầu bên kia xích đu, hắn cầm lấy tay cô, "Xin lỗi, hôm nay anh đến muộn."

"Nhất định là trên đường nhìn thấy mỹ nhân nào đó nên quên luôn thời gian."

"Trên đường anh không thấy mỹ nhân, nhưng bây giờ trước mặt có một người."

Phong Quang vẫn không nhìn hắn, hừ một tiếng, "Miệng lưỡi trơn tru."

"Anh bị đuổi việc rồi."

"Cái gì?" Cô kinh ngạc quay đầu mới phát hiện hôm nay hắn không đeo kính mắt.

Cuối cùng cũng chịu nhìn hắn, Bạch Trí hôn trán cô, "Công ty Tống Mạch không chống đỡ nổi nữa, cho nên hắn đuổi việc thư ký là anh rồi."

"Chỉ đơn giản vậy sao?"

Hắn nghiêm túc nghĩ nghĩ, "Đại khái, nguyên nhân chủ yếu là do anh tạo ra nguy cơ tài chính cho công ty đi."

Phong Quang: "…"

"Sao lại nhìn anh như vậy?"

"Anh nói rõ ràng coi, sao lại như vậy? Lúc đó anh không cho em đến công ty là vì anh sớm có âm mưu phải không?"

"Không sai." Bạch Trí rất rộng rãi thừa nhận, "Tư liệu khách hàng của Trát Nam anh đều đem cho Dư Lễ, Dư Lễ rất có thủ đoạn, chỉ bằng cái này hắn có thể cướp đi hai phần ba khách quen của Tống Mạch, huống chi Tống Mạch còn lấy giá cao mua một khối đất không có chút giá trị nào."

Phong Quang không dám tin hỏi: "Tống Mạch đâu có ngốc như vậy?"

"Bé con, em nên nhớ là mấy ngày nay vì lo yêu đương nên hắn đem toàn bộ công việc đều ném lên người anh, mỗi lần công tác đều chỉ có anh ra mặt nên rất nhiều người đã rất không vừa ý rồi."

Từ ngày đầu tiên bắt đầu được Tống Mạch tin tưởng, Bạch Trí đã bắt đầu giăng lưới, ở trên con đập có một lỗi nhỏ rất khó phát hiện, cái lỗi nhỏ đó càng lúc càng lớn, đợi đến lúc bị người ta phát hiện ra thì cái đê đập đó đã muốn sụp đổ. Công ty Trát Nam rầu rĩ mắc nợ lại mất đi nguồn tiền tài trợ được duy trì bởi nhà họ Hạ, trừ bỏ đóng cửa cũng không có lựa chọn thứ hai.

Lại nói tiếp, chuyện này còn phải cảm ơn Thu Niệm Niệm, nhờ cô ban tặng, ít nhiều Tống Mạch mới có thể say mê yêu đương mà quên chính sự, Phong Quang trong lòng im lặng nói, quả nhiên, trong tiểu thuyết loại tổng tài mỗi ngày đều có thời gian hẹn hò mà không chậm trễ sự nghiệp đều là lừa người ta.

Nhưng cô vẫn có một việc không rõ, "Dư Lễ làm sao lại giúp anh? Lần trước em tìm anh ta nhờ giúp anh hắn đều không đồng ý."

"Anh ta muốn 30% cổ phần công ty Trát Nam, anh đồng ý rồi."

"Nhưng, annh nói là công ty Trát Nam mắt nợ khắp nơi sẽ tuyên bố phá sản rất nhanh mà?"

"Đó mới đáng tiếc nha, Dư tổng hắn lại nhầm một chuyện, mục đích của anh không phải chiếm đoạt công ty Trát Nam, mà là hủy nó, nếu hắn muốn 30%

cổ phần thì cũng không có ai muốn tranh với hắn." Chính là sau khi các cổ đông đều bỏ chạy hết, Dư Lễ lượm 30% cổ phần đó thì hắn liền phải gánh vác nợ nần rất nhiều.

Phong Quang ngã vào lòng hắn cười, "Anh đào hố gạt Dư Lễ, ha ha ha, em luôn nhìn bộ dạng hắn như vậy mà khó chịu lâu rồi, hắn mà biết bản thân bị bố nhất định tức đến chết!"

Bạch Trí nhẹ nhàng vô về lưng cô để tránh cô cười đau sốc hông.

Đợi cười đủ, cô ngẩng đầu lên, ánh mắt chớp động, "Vậy… thù của anh có tính là báo xong rồi không?"

Hắn gật đầu, gương mặt hờ hững, lúc trước nhìn không ra hắn lưng có mang thù, nay cũng không nhìn ra hắn thoải mái vì báo được thù, hắn chỉ thản nhiên nói: "Xong rồi."

"Vậy chúng ta…" Phong Quang rời khỏi lòng hắn ngồi dậy, ánh mắt có chút mơ hồ.

Bạch Trí bất lực với lo lắng của cô, nắm tay cô nâng lên, "Em nhìn xem đây là cái gì?"

"Nhẫn!?" Trên ngón áp út tay trái của cô, một chiếc nhẫn bạc rạng rỡ phát sáng dưới nắng ấm chiều tà, Phong Quang kích động đứng lên, "Anh đeo cho em lúc nào vậy!?"

"Lúc em bắt đầu không để ý đến anh."

Cô không biết lúc bắt đầu không nhìn hắn, hắn cuối cùng cầm tay cô đeo vào như thế nào…

Hiện tại không phải lúc nghĩ tới cái này!

"Anh anh anh… Anh đeo nhẫn cho em là có ý gì!?"

Bạch Trí cũng đứng lên, như có bóng đêm tràn trong mắt hắn lại nhiễm ánh vàng của mặt trời đang lặn xuống, dịu dàng mềm mại, "Nếu không phải cầu hôn thì em nghĩ còn có lý do gì?"

Tiến triển quá nhanh, Phong Quang đỏ mặt, một hồi lâu không nói nên lời.

"Một giờ trước, Tống Mạch đoạn tuyệt quan hệ với mẹ hắn vì hắn sẽ kết hôn với Thu Niệm Niệm."

Đầu cô trống rỗng, "Thì sao?"

Bạch Trí đem cô kéo vào lòng, "Anh không thích bị Tống Mạch đánh bại."

"Để ý như vậy…"

Lời của cô chưa nói hết, môi đỏ đã bị nụ hôn cực nóng của hắn đè xuống, không giống như trước đây, nụ hôn này vô cùng kịch liệt, cô thậm chí cảm nhận rõ ràng sự kích động lộ ra trên người hắn, hắn đã có khát vọng của riêng mình.

Trong đầu Phong Quang hồ đồ choáng váng, được rồi, cho dù lý do như thế, cô cũng nguyện ý gả cho hắn.

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên Công Lược: Nữ Phụ Có Độc* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 23: Phiên Ngoại Của Bạch Trí

Khi công ty lớn Trát Nam từng xưng bá thương trường đột nhiên rơi đài trong một đêm, thì xí nghiệm Hạ thị lấy thế công không già cản được quyết đoán trở thành người thừa kế trở thành trung tâm thương mại mới, hơn nữa có xu hướng còn mạnh mẽ hơn so với Trát Nam, nghe nói đây là do tổng giám đốc mới mà Hạ thị mới tuyển vào, thật ra nói là tổng giám đốc nhưng lại tương đương với người nắm quyền hành với toàn bộ Hạ thị, bởi vì chủ tịch Hạ Triều càng ngày càng mặc kệ mọi chuyện.

Bất luận là như thế nào, có thể đoán được theo thực lực Hạ thị đang có sức ảnh hưởng tăng vọt thì thân là người thừa kế duy nhất của Hạ thị, giá trị con người của Hạ Phong Quang cũng là nước lên thuyền lên, hơn nữa cô còn chưa kết hôn.

Được rồi, người ta là ba ngày sau sẽ kết hôn, nhưng bây giờ thì chưa, cô còn đang độc thân, còn chưa có chồng, không phải sao?

Phong Quang bị ngăn ở trong tiệm áo cưới, đây đã là lần thứ mấy rồi? Thiếu gia nhà giàu ra vẻ phong lưu tiêu sái tình cờ gặp cô, sau đó mời cô ăn một bữa tối dưới ánh nến.

Cô nhìn Dư Lễ cách đó không xa đang làm bộ như ngắm phong cảnh, tâm rủa cái tên quỷ hẹp hòi, Bạch Trí hố hắn có một phen, hắn vậy mà mang thù tới bây giờ. Cô nghĩ Dư Lễ là không có khả năng sẽ đến giúp cô, cô nhịn tâm trạng không kiên nhẫn, đối diện chàng trai trước mặt cười lễ phép: "Trương tiên sinh, thật xin lỗi, nhưng tôi không có thời gian."

"Thời gian nhính ra một chút là sẽ có, Hạ tiểu thư, sớm đã nghe nói cô rất đẹp, bây giờ tận mắt nhìn thất quả thật trăm nghe không bằng một thấy." Bình tĩnh nhìn nhận, Trương Phóng bề ngoài không tệ, nhưng hắn có tiếng là hoa hoa công tử, người ta nói chỉ cần là mỹ nữ vừa ý hắn thì không có một ai lọt khỏi ma trảo của hắn, mà bây giờ hắn nhất định sẽ gặp trở ngại, "Duyên phận này rất khó có được, tôi đã đặt bàn ở nhà hàng tốt nhất, chỉ chờ Hạ tiểu thư."

"Tôi đã nói tôi không có thời gian." Phong Quang bắt đầu lười đến lễ phép cũng không muốn giữ.

Nhưng Trương Phóng vẫn như cũ dây dưa không dứt, "Hạ tiểu thư, chỉ cần cô đồng ý đi với tôi, tôi cam đoan sẽ không khiến cô phải hối hận."

Nói xong, hắn thả ra một hơi thở mười phần nồng mùi nội tiết tố mà cười mãnh liệt.

Phong Quang ha ha hai tiếng, trực tiếp vòng qua hắn rời đi, nhưng tay cô bị hắn bắt được, dùng lực rất mạnh, ít nhất thì cô giãy cũng giãy không thoát, "Trương Phóng, bông!"

Phụ nữ đôi lúc sẽ thích một người đàn ông cứng rắn.

Trương Phóng cầm tay Phong Quang để sát vào người cô, "Hạ tiểu thư, cần gì rời đi nhanh như vậy, hả?"

Toàn thân Phong Quang nổi một tầng da gà, bởi vì cô chợt nhớ đã lâu không thấy Tống Mạch, thật tiếc, kịch bản tổng tài bá đạo tại chỗ cô không thể thực hiện được, gương mặt cô lạnh lùng, "Buông, anh nghe không hiểu lời của tôi à?"

"Thật vất vả mới bắt được cô, làm sao mà khinh địch bỏ qua cô dê dàng mà đi vậy?"

Trong đầu cô có một đàn cười nhảy qua.

Dư Lễ cuối cùng không tính chỉ nhìn mà không làm gì, hắn vừa muốn đi qua cứu Phong Quang thì có người động tác so với hắn còn nhanh hơn, nhìn đến người kia, hắn bỗng nhiên cười mà lui lại hơn nữa mang theo thúi vui quái ác mà gọi điện thoại cho một người, "Bạch Trí, vợ sắp cưới của anh sắp bị người ta cướp đi rồi nha."

Vậy thì… hắn đành mong chờ tình tiết kế tiếp diễn ra thật tốt vậy.

Tay Trương Phóng bỗng nhiên bị người khác ngăn lại, vì bất ngờ nên hắn không có chuẩn bị, vừa nhìn qua cái tên Trình Giảo Kim thì bên tai hắn cũng vang lên giọng cảnh cáo.

"Không được đụng cô ấy." Gương mặt Tống Mạch như phủ một lớp khí lạnh.

Phong quang ngoài ý muốn nhìn người đàn ông che chở trước người mình.

Trước kia đều cùng lăn lộn trong một giới, Trương Phóng tự nhiên biết Tống Mạch là ai, lúc trước Tống Mạch có lẽ là người mà hắn không dám chọc, nhưng hiện tại Tống Mạch thì tính là cái thứ gì? "Tôi còn tưởng là ai, thì ra là Tống tiên sinh a."

"Trương Phóng, tôi còn không biết cậu thích cưỡng ép phụ nữ, nhân cách của cậu kém tới vậy sao?"

"Lập trường của Tống tiên sinh không có tư cách nói tôi, tôi nhớ rõ khi Tống tiên sinh còn sống xa xỉ cậu cũng gọi không ít phụ nữ ăn cơm với cậu."

"Người tôi tìm đều là cam tâm tình nguyện."

"Đúng ha, dù sao hiện tại bên người Tống tiên sinh cũng chỉ có một…." Trương phóng đặc biệt dừng một chút, "Cô bé lọ lem mà thôi."

Lúc trước Tống Mạch cùng Phong Quang từ hôn không phải chuyện bí mật, nguyên nhân hắn từ hôn đương nhiên ai cũng biết, nghĩ lại năm đó Tống Mạch cỡ nào kiêu ngạo mà hiện tại mọi người đều xem hắn như truyện cười mang ra nói đùa, có bao nhiêu trưởng bối dạy dỗ con cháu nhà mình, nói kết cục mê muội chạy theo cái gọi là tình yêu đích thực cuối cùng đều sẽ rơi vào kết cục của Tống Mạch bây giờ.

Trương Phóng châm chọc rõ ràng, nhưng Tống Mạch cũng không đáp trả, hắn đã không còn là Tống Mạch trước kia nữa, hắn trở nên trưởng thành chính chắn rất nhiều, cũng biết cách kìm chế bản thân.

Phong Quang bỗng dưng thấy hắn cũng có điểm đáng thương.

Trương Phóng trừng ra chiêu bài tươi cười nhìn về phía Phong Quang, "Hạ tiểu thư, cô chắc là không thích hắn xuất hiện ở chỗ này đâu, tôi có thể giúp cô đuổi loại ruồi bọ đáng ghét này đi, chỉ cần Hạ tiểu thư nói một câu là được."

"Nếu như vậy không bằng anh trước đem chính mình đuổi đi đi."

Mặt Trương Phóng rất dày, "Aiz, tôi cũng phải loại như Tống Mạch, muốn hình dung tôi thì hồ điệp thích hợp hơn đó."

"Hồ điệp?" Đột nhiên một giọng nam trầm thấp truyền tới từ sau lưng Trương Phóng, hắn theo bản năng xoay người liền nghênh đón một cú đấm trầm trọng vào đầu, hắn chỉ kịp hô đau một tiếng liền lập tức ngã xuống một cách nặng nề.

Người đàn ông thanh lịch vắt áo khoát trên tay, bộ dạng thong dong nho nhã một chút cũng không nhìn ra hắn vừa ra tay bạo lực, hắn cười cực kỳ quyến rũ, "Làm cho mày trở thành con bướm nát cánh cũng hay."

"Bạch Trí!"

Một tiếng gọi ngọt ngào vang lến, trên người Bạch Trí liền treo lên một cô gái, hắn đỡ mông cô tránh để cô không rơi xuống, từ rời đi công tu Trát Nam hắn đã không còn đeo kính nữa, vì thế ánh mắt hắn cúi đầu nhìn cô tràn đầy dịu dàng mà ai cũng nhìn thấy được, "Anh đến chậm, có sao không?"

"Không có chuyện gì!" Cô lắc đầu, lại mười phần thỏa mãn chôn bả đầu ở cổ hắn, "Anh đến là tốt lắm rồi."

Bạch Trí hôn một chút lên một nửa gương mặt nghiêng nghiêng của cô.

"Bạch Trí! Mày dám đánh tao!" Trương Phóng té ngã trên mặt đất đứng lên, vẻ tiêu sái đẹp trai đã biến mất mà chỉ còn lúng ta lúng túng, hắn ta còn không đứng vững đã bị người phía sau tiến tới đụng vào.

Dư Lễ rất quan tâm hỏi: "Trương tiên sinh, cậu không sao chứ?"

Hắn hỏi rất thân thiết, tốt vậy nhưng không thấy ngồi xổm xuống giúp đỡ nâng người ta lên.

Trương Phóng hơn nửa ngày không đứng lên được.

Dư Lễ trách cứ nói với Bạch Trí: "Bạch Trí, cậu sao lại đánh người? Trương tiên sinh đây là con một đó, cậu ta mà xảy ra chuyện cậu chịu trách nhiệm nổi không?"

"Ê! Tiểu dư!" Phong Quang ngẩng đầu.

"Tôi nghĩ anh nghĩ sai một chút rồi." Bạch Trí vỗ vỗ Phong Quang lưng ý muốn cô an tâm một chút không cần hoảng, "Tiệm này danh nghĩa là tiệm của Lục tiểu thư, Trương Phóng xảy ra chuyện ở trong này thì Lục tiểu thư khẳng định mới phải chịu trách nhiệm."

Lục tiểu thư trong tin đồ đó chính là vợ chưa cưới mà Dư Lễ còn chưa theo đuổi được.

Biểu tình Dư Lễ biến đổi, tiếp theo nghiến răng nghiến lợi, "Bạch Trí, xem như cậu lợi hại, Trương Phóng, chúng ta đi ra ngoài tâm sự thật tốt nào."

"Anh là ai a, buông, buông!"

Phản kháng không có hiệu quả, Trương Phóng đáng thương vừa mới đứng lên đã bị Dư Lễ mang ra ngoài "nói chuyện phiếm".

Người dư thừa đi rồi Bạch Trí tự nhiên nhìn Tống Mạch, thần sắc trên mặt không nhìn ra hắn đang suy nghĩ cái gì, mà Tống Mạch cũng chỉ lẳng lặng nhìn hắn.

Không khí có chút kỳ lạ, Phong Quang làm gấu koala đã rồi liền từ trên người Bạch Trí nhảy xuống đứng vững, cô nắm tay Bạch Trí, "Vừa rồi em bị Trương Phóng đeo bám, anh ấy đã giúp em."

Bạch Trí cười mà như không cười, "Tống tiên sinh, cảm ơn anh đã giúp vợ chưa cưới của tôi."

"Tôi chẳng qua không quen nhìn đàn ông khi dễ phụ nữ thôi." Tống Mạch nhìn Phong Quang, nói thật tâm tình không phức tạp là không có khả năng, Bạch Trí lúc trước là cấp dưới của hắn, Phong Quang là vị hôn thê của hắn, nhưng hiện tại tuy Bạch Trí đang cười, Tống Mạch vẫn biết Bạch Trí là đang công khai chủ quyền.

Tất cả mọi chuyện đáng lẽ phải là hắn.

"Tống Mạch, em thay đồ xong rồi!" Thu Niệm Niệm từ lầu trên đi xuống, cô mặc áo cưới, trên mặt trang điểm đáng yêu lại lanh lợi, bởi vì bụng cô đã to ra nên áo cưới đặc biệt không hề dùng loại có thắt lưng, cô đi đến bên người Tống Mạch, nhìn thấy Phong Quang cùng Bạch Trí thì sửng sốt, biểu tình vui vẻ trên mặt cũng biến mất nhưng về lịch sự nói: "Xin chào."

Bạch Trí hơi hơi gật đầu, "Thì ra Tống tiên sinh đến đây để giúp Thu tiểu thư thử áo cưới."

"Hừ, không thì cậu nghĩ sao?"

Bạch Trí mỉm cười không nói.

Tống Mạch lôi kéo Thu Niệm Niệm đi lên lầu, đi vài bước hắn dừng lại, cũng không quay đầu lại nói: "Bạch Trí, cậu không cần nghĩ tôi tiểu nhân như vậy, thứ mà tôi đã buông tha thì cho dù có hối hận, tôi cũng sẽ không đi cầu trở về."

Một câu này dường như là cho người khác thấy quyết tâm của hắn, lại như thông báo cho chính hắn, Tống Mạch cùng Thu Niệm Niệm lên lầu biến mất.

Phong Quang nhướng mắt, "Hắn nói vậy là sao?"

"Không có gì." Bạch Trí nâng tay sửa lại tóc mái lộn xộn của cô, "Muốn thử áo cưới sao không gọi anh?"

"Anh không phải bận rộn công việc sao? Em đây chính mình có thể tự đi thì đi thôi." Cô hiểu ý người nói, tuy rằng cha đã đồng ý Bạch Trí nhưng giống như bộc phát bất mãn của bản thân mà đem toàn bộ công việc đều giao cho Bạch Trí, Bạch Trí hiện tại nhưng là ân nhân của ông ấy.

"Anh đã gọi người thiết kế làm một bộ áo cưới."

Cô kinh ngạc, "Anh đã gọi khi nào? Sao em lại không biết?"

"Từ một tháng được, hôm nay đã đưa đến nhà rồi, chúng ta về nhà em mặc cho anh xem được không?"

"Được!" Cô tươi cười bừng sáng, bổ nhào vào lòng hắn.

Làm sao có thể để người khác trở thành người đầu tiên nhìn thấy cô mặc áo cưới được đây?

Bạch Trí hôn lên đỉnh đầu cô, đêm nay, chính hắn sẽ giúp cô mặc vào bộ áo cưới đó, cũng sẽ tự tay vì cô cởi ra, sớm một bước đem cô biến thành người phụ nữ của mình, những người không có mắt có thể cút đi được rồi.

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên Công Lược: Nữ Phụ Có Độc* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 24: Thế giới thứ hai: Tiến công chiếm đóng Hoàng thượng địch quốc

Trong thế giới "rỗng", ngoại trừ màu trắng thì không còn bất kỳ thứ gì khác.

Phong Quang nhìn tấm bảng xuất hiện trước mặt biến số điểm trở thành sáu mươi sáu mà cười hài lòng.

"Biểu hiện nhiệm vụ của ký chủ rất tốt, thăng cấp trung tâm mua sắm, tăng thêm vật phẩm mới là thuốc cải tử hoàn sinh, mua hay không mua?" Hệ thống âm thanh đều đều không biến đổi, không hề có tình cảm dao động, nghe không ra là nam hay nữ.

Thuốc cải tử hoàn sinh, cái này là thần vật giúp thoát khỏi kết cục BE nha!

Phong Quang động tâm, "Thuốc cải tử hoàn sinh mua hết bao nhiêu điểm?"

"Ba mươi điểm, ngày đầu tiên mở bán nên có khuyến mãi còn 70%."

"Không mua!" Cô không cần suy nghĩ liền từ chối, còn khuyến mãi cái gì, dù là hai mươi mốt điểm cũng quý muốn chết! Còn không bằng cô đi thế giới khác làm nhiệm vụ, cô ngẩng đầu, "Chọn kịch bản."

Một dãy số liệu biến thành nhiều quyển sách hiện lên xung quanh Phong Quang, cô tùy ý tay lấy một quyển, tên sách trên tay hiện ra, những quyển sách khác ở xung quanh cũng biến mất. Trước sau như một, nhìn đến tên sách cô liền ớn lạnh một chút.

,tên này vừa nghe cũng rất hay, mở sách ra, từng đoạn sự tình đều trực tiếp nhập vào trong đầu của cô.

Nữ chủ là thứ nữ Hạ Khởi Mộng của thừa tướng nước Đại Duy, mẹ đẻ của nàng mất sớm, còn bị mẹ cả và chính tỷ khi dễ, ở phủ thừa tướng địa vị của nàng thảm đến mức ai cũng có thể sai khiến, chỉ có cái danh là thứ nữ không được sũng ái của thừa tướng. Nhưng có một ngày, sau khi Hạ Khởi Mộng rơi xuống rồi tỉnh lại, nàng như thay đổi trở thành một người khác, không chỉ có tài năng văn học xuất chúng mà võ nghệ cũng cao cường, đem tất cả những người từng khi dễ nàng đều báo thù, không chỉ vậy, khi nàng ngụy trang đi chùa miếu tế bái mẹ đẻ rồi nữ phẫn nam trang đi quân doanh, nàng quen biết nam chính cũng là Quỷ vương đại danh đỉnh đỉnh, Tướng quân trấn thủ biên cương Tiêu Nhược. Hạ Khởi Mộng trở thành quân sư của Tiêu Nhược, một nam một nữ nàng tất nhiên sẽ làm nên đại sự, mà nam phụ người nước Quảng Lưu, đương nhiên là Quảng Lưu quốc vương.

Và cứ thế ở cuộc sống trên sa trường, Hạ Khởi Mộng thành công đoạt được tâm nam chính và nam phụ.

Phong Quang trầm trọng thở dài một tiếng, "Nhiệm vụ bắt đầu."

Lại mở mắt một lần nữa, hoàn cảnh xung quanh nàng đã thay đổi, gian phòng cổ kính, trên người nàng mặt gấm vóc lụa là, gương mặt dung hoa nguyệt

mạo phản chiếu trong gương đồng, còn có đám nha hoàn vây quanh nàng vội vàng giúp nàng trang điểm.

Nha hoàn Tiểu Lục giúp Phong Quang cài trâm ngọc, vui vẻ nói: "tiểu thư, hôm nay Quỷ vương điện hạ khải hoàn hồi triều, người nhất định phải xinh xinh đẹp đẹp xuất hiện trên cung yến, không thể không đem Quỷ vương điện hạ nhìn đến ngây người.

"Đó là đương nhiên, tiểu thư nhà chúng ra có tiếng là đệ nhất mỹ nhân, nếu tiểu thư không phải là vị hôn thê của Quỷ vương điện hạ thì người muốn cầu hôn chỉ sợ muốn xếp hàng từ thành Đông đến tận thành Tây đó."

Song bào thai tỷ muội muội bộ dạng giống hệt Tiểu Lục cũng cười nói tiếp lời, Tiểu Lục khóe môi có một nốt rồi mà nàng thì không có.

Phong Quang an tĩnh một câu cũng không nói, bởi vì nàng thấy rằng mở miệng đóng miệng đều một cái Quỷ vương nghe không được tự nhiên. Quỷ vương Quỷ vương, cái phong hào kiểu gì vậy? Nghe giống như a thương, a minh, a cách,… tên có điểm xấu đều không tự nhiên chút nào.

Không lâu sau tóc của Phong Quang cuối cùng cũng chải xong rồi, không thể không nói, cổ nhân rửa mặt trang điểm tuy rằng phiền phức nhưng hiệu quả sau đó vẫn rất kinh diễm, mặc một thân sa y màu hồng nhạt, trên vai khoác lụa mỏng màu trắng, chỉ cần có gió thổi qua sẽ khiến người khác có cảm giác như phiêu diêu dục tiên, tóc đen dài dùng một cây trâm bạch ngọc búi đơn giản cố định một chút, phần tóc còn lại thả bên gáy tạo vẻ dịu dàng, hơn nữa gương mặt phù dung này thì Phong Quang gánh vác danh xưng đệ nhất mỹ nhân thật sự là danh xứng với thực.

Nhưng mà theo lẽ thường mà nói, được xưng đệ nhất mỹ nhân trong nội dung tiểu thuyết vĩnh viễn đều là vật hy sinh.

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên Công Lược: Nữ Phụ Có Độc* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 25

Phong Quang đi đến cửa liền gặp được thừa tướng Hạ Triều cùng phu nhân Vương Từ của ông, đối với vẻ ngoài của Phong Quang hai người đều vừa lòng gật gật đầu. Khi lên xe, Phong Quang cũng được nha hoàn nâng đỡ mà leo lên.

Vương Từ ngồi bên cạnh nàng, Hạ Triều ở đối diện, đừng nhìn hai vợ chồng thừa tướng ở trước mặt người khác tương kính như tân mà nhầm, thực tế hai người sớm đã bằng mặt mà không bằng lòng. Mười sáu năm trước, danh hiệu đệ nhất mỹ nhân vẫn là ở trên người của Vương Từ, Hạ Triều mất rất nhiều công sức mới làm cho Vương Từ chọn ông trong vô vàn những người cầu hôn khác, nam tài nữ mạo, thành hôn một năm đầu quan hệ của bọn họ thật sự ngọt như hũ mật, nhưng rất nhanh sau đó, Hạ Triều tìm được cảm giác mới mẻ ngay tại nha hoàn bên người của Vương Từ, vì vậy Hạ Khởi Mộng cứ thế được sinh ra, nàng chỉ nhỏ hơn Phong Quang có ba tháng.

Vương Từ là một nữ nhân tâm cao khí ngạo, nàng sẽ không trưng ra khuôn mặt oán phụ, càng không ủy khuất bản thân đi cung phụng một nam nhân, nàng có tôn quý của nàng, hắn cũng nghĩ mình không có gì sai, cho nên một đôi vợ chồng từng khiến người người cực kỳ hâm mộ này lúc không có người ngoài cũng chỉ như người quen gặp nhau gật đầu chào hỏi có lệ.

Hạ Phong Quang rất thân cận Vương Từ, lại không thích Hạ Triều bởi vì nàng chán ghét Hạ Khởi Mộng. Sau khi Phong Quang tiếp nhận ký ức ở thế giới này, nàng cũng thừa nhận bản thân ghét Hạ Khởi Mộng, hoặc nói cách khác là nàng chán ghét nam nữ chính ở mọi thế giới, bởi vì hai người kia đều là chướng ngại ngăn nàng hoàn thành nhiệm vụ.

Đế đô rất lớn, ước chừng qua nửa canh giờ xe ngựa mới chạy đến cửa cung. Đến cửa cung sau, bất luận là ai đều phải xuống đi bộ trừ khi là người được Hoàng Đế ban cho đặc quyền, nhưng ngoại trừ thái tử thì ai cũng không có quyền lợi này.

Cung yến được tổ chức ở Ngự Hoa viên, trên đường đi tới Ngự Hoa viên Hạ Triều gặp không ít đồng nghiệp. Các đại thần trong triều đều dẫn theo gia quyến, thứ tử và thứ nữ tất nhiên không được mang theo, họ là đều người không lên được mặt bàn, ai cũng rõ ràng chuyện này bao gồm cả Hoàng Đế, nếu Quỷ vương Tiêu Nhược là do Hoàng Hậu sinh ra thì thái tử đương nhiệm đã phải thay người rồi.

Yến hội hoàng gia như thế này Hạ Khởi Mộng không được phép đến, nhưng nữ chủ dù sao cũng là nữ chủ, nàng nhất định có biện pháp, cho dù nàng không có cách nào, nam nhân phía sau nàng sẽ có biện pháp.

Hoàng Đế Tiêu Phần chỉ nhìn mặt mà đoán thì hiện tại đã rất già, ông miễn lễ cho mọi người, nhìn người ngồi bên cạnh Tiêu Nhược cười nói, "Vị này hẳn là Ngân diện quân sư Bạch Dung."

"Bẩm bệ hạ, vi thần là Bạch Dung, gương mặt này từng ngoài ý muốn bị hỏa thiêu, khuôn mặt rất khủng bố, thỉnh bệ hạ thứ cho vi thần không thể tháo mặt nạ xuống." Âm thanh của hắn sạch sẽ mát mẻ, sẽ không làm cho người ta liên tưởng đến những thứ đáng sợ nhưng lại khiến người ta muốn tìm tòi nghiên cứu bí mật của hắn.

Chỉ có Phong Quang biết… không, ở đây còn có Tiêu Nhược, chỉ có hai người bọn họ biết hắn thực ra chính là Hạ Khởi Mộng.

Tiêu Phần cởi mở cười, "Nghe nói ngươi lúc trên chiến trường giúp Quỷ vương bày mưu tính kế không ít, lần này làm Quảng Lưu quốc lui binh cũng nhờ vào sự thông minh tài trí của ngươi, trẫm cảm tạ ngươi còn không kịp, sao lại nỡ lòng nào trách tội ngươi đây?"

“Nếu phụ hoàng đều biết Bạch Dung càng vất vả công lao càng lớn, sao không ban thưởng cho hắn một phen?” Tiêu Nhược trầm thấp nói ra, trên mặt hắn không một gợn sóng, nhiều năm chinh chiến sa trường làm cho trên người hắn có một cỗ sát khí khiến người ta sợ hãi, cho dù gương mặt hắn phi thường tuấn mỹ cũng làm cho người ta không dám tiếp cận.

Phong Quang lén lút nhìn thái tử ngồi ngay dưới Hoàng đế, hắn lười biếng uống rượu, nhìn không ra là có kế hoạch gì hay không.

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên Công Lược: Nữ Phụ Có Độc* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 26

Tiêu Phần ha ha cười nói: “Nếu không ngại quân sư cứ việc nói một câu, ngươi muốn ta ban thưởng cho ngươi cái gì?”

“Bệ hạ, thần cũng không cầu cái gì, nhưng có một chuyện thỉnh bệ hạ có thể cho binh sĩ chiến thắng hồi triều lần này có thể nghỉ ba ngày, cũng có thể cho phép bọn họ về nhà gặp mặt người thân thì thật tốt.” Tư thái Bạch Dung không kiêu ngạo không siểm nịnh lại làm cho người ta thấy rằng hắn nhất định không phải là vật trong ao.

“Được, quân sư quả nhiên rộng lượng, lần này có thể chiến thắng trở về trẫm tự nhiên là muốn ban thưởng cho tất cả các binh sĩ, vậy liền theo lời của quân sư cấp ba ngày nghỉ cho bọn họ, hơn nữa còn ban thưởng thêm ba năm bổng lộc.”

“Thần thay mặt các binh sĩ đa tạ bệ hạn ban ân.”

“Tốt, tốt, tốt.” Tiêu Phần liên tục nói ba chữ tốt, long tâm của hắn vui mừng cho gọi những ca nữ đã đợi sẵn một thời gian dài để trợ hứng.

Ăn uống linh đình, người người hòa hợp.

Có vài người trời sinh nhất định sẽ thu hút chú ý của người khác, ví dụ như Hạ Khởi Mộng đang che giấu thân phận, ngược lại có vài người lại nhất định có tố chất là người qua đường không có người thấy cũng không có người để ý, cái gọi là đệ nhất mỹ nhân cũng chỉ là nhân vật làm nền ở trong yến hội hoàng thất này mà thôi.

Vương Từ chú ý trên quần áo của Phong Quang có vết ố bẩn do bị rượu dính vào, “Sao lại không cẩn thận như vậy, trở về xe thay đổi y phục mau đi.”

“Dạ, nương.”

Thân là thiên kim danh môn nhất định không được phép có bất kỳ một tỳ vết nào, những thiên kim tiểu thư mỗi lần ra ngoài đều chuẩn bị nhiều hơn một bộ quần áo là để ứng phó với các tình huống đột ngột như thế này.

Tiểu Lục nhìn thấy tiểu thư nhà mình bỗng nhiên quay lại, nàng rất nhanh liền hiểu được tại sao lại thế này, hôm nay đến hoàng cung thì Tiểu Tử cũng không đến cho nên nàng phải ôm hết mọi việc chăm sóc cho tiểu thư. Nàng đỡ Phong Quang lên xe, “Tiểu thư, người ở bên trong thay quần áo, nô tỳ sẽ trông coi ở bên ngoài.”

“Được.” Phong Quang đi vào liền đóng cửa xe lại.

Thật ra nàng chỉ cần đổi áo ngoài mà thôi nhưng phải nhớ đây là cổ đại, chỉ cần áo ngoài của ngươi mặc không được tốt thì xem như là quần áo không chỉnh tề, nàng rất nhanh liền thay xong, đột nhiên nàng nghe thấy bên ngoài có âm thanh người ngã xuống, cửa xe mở ra, một ánh sáng lạnh lóe lên, thanh kiếm đã đặt trên cổ nàng.

“Tiểu thư phủ thừa tướng?” Nam nhân một thân áo đen, khuôn mặt tầm thường không có gì đặc biệt, chỉ là đôi mắt đó đen đến mức khiến người ta khiếp đảm, giống như nếu Phong Quang trả lời không phải, thanh kiếm này của hắn sẽ chém xuống.

Phong Quang trấn định gật gật đầu.

Hắn vừa lòng nàng không la lên, đi vào trong xe cười nói: “Không cần khẩn trương, ta chẳng qua muốn ngươi giúp ta một việc mà thôi.”

“Nha hoàn của ta và phu xe…”

“Yên tâm, bọn hỏ chỉ bị hôn mê thôi.”

Nàng quét mắt qua ngực hắn, chỗ vải dệt màu đen đã bị máu tươi thấm ướt đẫm, “Ngươi muốn ta giúp gì?”

“Ta có thể ra khỏi thành hay không, ngươi còn hay không còn sống đều phải xem danh vọng phủ thừa tướng của ngươi mọi khi như thế nào.” Hắn cười, tay điểm trúng một huyệt đạo tại bả vai của nàng.

Phong Quang lập tức không thể động đậy.

“Ngươi ngoan một chút ta sẽ giữ lại đầu lưỡi cho ngươi.”

Sắc mặt nàng trắng nhợt.

Nam nhân ngồi xuống đối diện nàng, rất nhanh sau xe ngựa chạy đi Phong Quang mới biết là ở bên ngoài còn có đồng bọn của hắn.

Hắn bị thương tương đối nghiêm trọng, cởi bỏ áo lộ ra lồng ngực cường tráng, bên ngực trái còn có một lỗ máu, chỉ thiếu một chút nữa một kiếm đó đã đâm trúng chỗ yếu hại của hắn. Hắn dùng miệng cắn nút chặn lọ thuốc đem kim sang dược đổ lên miệng vết thương, tuy hắn không phát ra tiếng nhưng tiếng thở gấp của hắn chứng minh chuyện bôi thuốc này có cảm giác tương đối khổ sở.

Cuối cùng hắn xé xuống một khối vải băng bó lại miệng vết thương thật tốt, tất cả đã xử lý xong hắn mới giương mắt nhìn đến cô gái đối diện sắc mặt ửng đỏ, hắn nhíu mày một cái, “Cơ thể của ta như thế nào?”

“Ngươi cần phơi nắng nhiều lắm.”

Ha… ý là nói hắn rất trắng, cho dù dùng để hình dung nam nhân rất không ổn nhưng hắn vẫn cảm thấy vinh hạnh sâu sắc mà nói: “Đây là ưu điểm mà ta khó có được.”

Cuối cùng thì hôm nay Phong Quang cũng phải chửi tục một câu.

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên Công Lược: Nữ Phụ Có Độc* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 27

Canh phòng của Đế đô nhanh chóng trở nên nghiêm ngặt hơn bởi vì Quỷ vương hạ lệnh, trong thành có gian tế của Quảng Lưu quốc, phải tróc nã truy án, cho dù là xe ngựa của hoàng thân quốc thích đều phải dừng lại kiểm tra.

Đến cửa thành, tên ngụy trang thành phu xe nhỏ giọng hỏi người trong xe, “Chủ nhân, làm sao đây?”

“Không cần hoảng, cứ như bình thường.” Nam nhân bình tĩnh trấn định, vết thương trên người ngoại trừ làm cho hắn mất máu mà sắc mặt có vài phần tái nhợt thì hầu như không có ảnh hưởng gì khác, hắn còn có thể nhàn rỗi tươi cười với Phong Quang, “Muốn cầu cứu với quan binh? Ta có thể cam đoan trước khi bọn họ xông lên ngươi đã là một cỗ thi thể.”

Phong Quang nhìn hắn không nói gì, hắn cảm thấy không thú vị bĩu môi, Đại Duy quốc này cũng chỉ có một nữ nhân thú vị mà thôi.

“Dừng xe!” Quan binh trấn thủ cổng thành cản xe ngựa bọn họ lại, “Xuống xe kiểm tra.”

Phu xe cười lấy lòng nói: “Đại nhân, đây là xe ngựa của phủ thừa tướng, trong xe ngựa là tiểu thư quý phủ chúng ta đang ngồi.

“Thì ra là thiên kim thừa tướng, xin thứ lỗi cho hạ quan vô lễ, Quỷ vương điện hạ có lệnh xe ngựa ra khỏi thành đều phải được kiểm soát qua, thỉnh tiểu thư đừng làm hạ quan khó xử.”

“Này… đại nhân, tiểu thư nhà ta nhiễm phong hàn, không thể gặp gió, có thể dàn xếp một chút không?”

“Chức trách của ta…”

Âm thanh bên ngoài người ở trong se đều nghe được rõ ràng rành mạch, nam nhân có chút tán thưởng nói: “Xem ra Quỷ vương điện hạ đúng là có cách dạy dỗ thuộc hạ.”

Tay của hắn đã nắm lấy kiếm treo bên hông.

Phong Quang thức thời ra tiếng, “Đó là quan quân của Hổ doanh trại phải không?”

Ánh mắt của nam nhân giống như độc xà nhìn chằm chằm cơ thể nàng.

Quân sĩ bên ngoài không nghĩ tới tiểu thư bên trong có thể nói ra doanh trại binh sĩ của mình, sửng sốt trong chốc lát mới đáp: “Đúng vậy.”

“Ta vì thân thể không khỏe mới rời khỏi cung yến, biểu ca từng nói với ta rất nhiều chuyện phát sinh lúc chiến đấu, hơn nữa đối với Hổ doanh trại khen không dứt miệng, nhìn thấy quan quân làm việc tận trung với cương vị như vậy ta liền đoán là người của Hổ doanh trại, quả nhiên ta đoán đúng rồi.”

“Xin hỏi biểu ca của tiểu thư là?”

“Thiếu chút nữa ta đã quên nói ta là chính nữ của phủ thừa tướng, Quỷ vương điện hạ là biểu ca của ta, cũng là…” Chưa nói xong lời cuối cùng nhưng thiếu nữ xinh đẹp e lệ cũng đã có thể làm cho người ta đoán ra đáp án.

Toàn bộ cuộc đối thoại đều được người nam nhân áo đen trước mặt Phong Quang nhìn rõ, hắn hoàn toàn không nhìn ra nữ nhân này lộ một chút điểm nào là đang thẹn thùng.

Được nàng nhắc qua người ngoài mới nhớ chuyện Hoàng Đế ban thưởng một năm trước, đệ nhất mỹ nhân Đại Duy quốc xứng với Quỷ vương dũng mãnh thiện chiến đúng là một đoạn giai thoại. Nhưng vì Quỷ vương lãnh khốc vô tình lại nổi danh chinh chiến sa trường nên mọi người đã nhanh quên chuyện hắn còn có một vị hôn thê.

“Ta vốn định ra khỏi thành đến một ngôi chùa nghỉ ngơi tĩnh dưỡng vài ngày, nhưng mà quan quân làm việc tận trung với cương vị như vậy, thôi thì ta không nên làm quan quân khó xử, ta sẽ xuống xe, hy vọng không làm bệnh khí lây qua cho quan quân.”

“Không không không… Thiên kim tiểu thư thân mình như vậy, vẫn nên lấy thân thể làm trọng, chuyện này liền thôi đi.”

“Như vậy, đa tạ quân gia.” Trong xe truyền ra lời cảm tạ hữu khí vô lực, thoạt nhìn thiên kim phủ thừa tướng đúng là bị bệnh.

Xe ngựa tiếp tục di chuyển, chậm rãi vứt bỏ cổng thành ở phía sau, bóng thành từ từ biến mất không thấy nữa.

Nam nhân dường như rất có hứng thú nói: “Thì ra ngươi là biểu muội của Quỷ vương, còn là hôn thê của hắn, thật sự nghĩ không ra nha.”

“Thân phận của ta đúng là như vậy, nhưng Quỷ vương điện hạ cảm thấy có hứng thú với chỉ huy chiến đấu hơn là có hứng thú với ta.” Cho nên đừng cho nàng thấy cái thứ ánh sáng đang lòe lòe trong mắt hắn nữa.

Hắn quả nhiên đã đi đến Hoàng cung! Chỉ sợ chuyện có gian tế đó đã xảy ra sau khi nàng rời khỏi.

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên Công Lược: Nữ Phụ Có Độc* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 28

“Ta không có nói chuyện nhiều với Quỷ vương điện hạ, nhưng mà mọi chuyện về hắn ta đều biết rất rõ ràng.” Phong Quang tự nhiên mà trấn định, từ chỗ hệ thống nàng đã biết rõ tư liệu của nam chính, nhưng sẽ không có người hoài nghi chuyện thiếu nữ sẽ làm sao mà chủ động tìm hiểu vị hôn phu của mình.

Nam nhân “À” một tiếng, xem như chấp nhận cách giải thích của nàng, “Không biết Hạ tiểu thư cùng Quỷ vương điện hạ quan hệ như thế nào?”

“Quỷ vương điện hạ hằng năm chinh chiến ở bên ngoài, tuy rằng hắn là biểu ca của ta nhưng chúng ta chỉ khi có cung yến vài lần được tổ chức mới được gặp nhau.” Nói cách khác, quan hệ bọn họ không có gì cả.

“Vậy ngươi còn cần phải cố gắng nhiều hơn nha.” Hắn cười như không nói: “Cố gắng bắt lấy tâm của Quỷ vương điện hạ.”

“Không cần quan tâm.”

Sắc mặt nàng hờ hững, hắn cười khẽ nhắm mắt nghỉ ngơi, bên trong xe nhất thời an tĩnh, ước chừng thời gian một nén nhang trôi qua, ngoài xe truyền đến âm thanh lo lắng, “Chủ nhân, thỉnh xuống xe, thuộc hạ sẽ dẫn binh sĩ đuổi theo chúng ta rời đi.”

Nam nhân mở mắt, giải huyệt đạo cho Phong Quang lại nhanh chóng điểm á huyệt của nàng, một tay kìm chặt cổ tay nàng, lôi kéo nàng xuống xe, Phong Quang lúc này mới nhìn thấy tên lái xe là một người trẻ tuổi tuấn tú.

“A Thất, gặp lại ở sa mạc Nghiễm Cáp.”

“Vâng!” Tên trẻ tuổi được gọi là A Thất lái xe qua hướng khác mà rời đi.

Chỗ này vốn là một khu rừng hoang, nam nhân lôi kéo Phong Quang ngồi xổm xuống một thân cây, tay hắn còn siết chặt mạch máu trên tay nàng làm cho nàng cả người không có sức lực, không lâu sau một đội nhân mã xuất hiện, đầu lĩnh nhìn vết bánh xe in trên đất vẫy tay hô: “Là hướng bên này, tiếp tục đuổi theo!”

Nhóm người đến nhanh cũng mau đi, họ dùng ngựa đuổi theo, chỉ để lại bụi đất bay lên.

Người đi rồi nam nhân mới kéo tay Phong Quang bước ra, hắn tán thưởng, “Được lắm, ngươi còn rất ngoan.”

Phong Quang không nói gì.

Hắn giật mình nhớ tới bản thân đã điểm á huyệt của nàng, buông tay nàng ra mà giải khai huyệt đạo cho nàng, Phong Quang ho khan một tiếng lui từng bước về phía sau, hỏi: "Ngươi rốt cuộc là loại người nào?"

"Tóm lại ta không phải loại người tốt đẹp gì." Hắn thản nhiên cười cười.

Hắn không muốn trả lời thì nàng cũng không thắc mắc nhiều, nhăn mày nói: "Ngươi đã ra khỏi Đế đô, ta đây có thể đi rồi chứ."

"Còn chưa được, chờ ta bình an đến sa mạc Nghiễm Cáp ngươi mới có thể rời đi." Sa mạc Nghiễm Cáp chính là biên giới nơi giao nhau của Đại Duy quốc và Quảng Lưu quốc.

"Ở cửa cung ngươi cũng nói như vậy."

"Lời nói nam nhân mà ngươi cũng tin đúng là trải đời chưa sâu." Hắn có chút thương hại nàng lắc đầu, thành công làm cho thiếu nữ trước mặt tức giận cắn môi, hắn cười nói: "Được rồi, chúng ta nên khởi hành, không cần nghĩ đến việc chạy trốn, nếu ta không vui ta liền trực tiếp xuyên kiếm qua người ngươi mang đi."

Thân mình Phong Quang run run, cũng mắng một câu "Đồ biến thái" ở trong lòng!

Vị trí hiện tại của bọn họ là ngoại ô Đế đô, nếu muốn đi đến một thành trấn phải đi xuyên qua rừng cây này, hơn nửa đêm, ánh trăng cũng không hiểu sao lại lộ ra một cỗ khí lạnh, gió thổi qua, bóng cây lắc lư, xào xạc rung động.

Phong Quang vốn bảo trì khoảng cách ba bước trái phải với hắn lại không nhịn được đến gần bên người hắn từng bước, ma quỷ so với loại sinh vật khả nghi này, thì loại sinh vật giống nhân loại này có cảm giác an toàn hơn, cho dù nam nhân này cũng không phải người tốt đẹp gì.

Đi một canh giờ rốt cục cũng gặp một gian miếu đổ nát, hắn mới nhìn đến thể lực của thiên kim đại tiểu thư đã chống đỡ hết nổi, thân thể của nàng đi nghiêng nghiêng quẹo quẹo, nam nhân rất là có lòng nói: "Hôm nay đành qua đêm ở trong này trước đi."

Phong Quang nhẹ nhàng thở ra, hắn tạo ra một đống lửa liền dựa vào tường nhắm hai mắt lại, mặc kệ nàng không hỏi tới coi như một chút cũng không lo lắng nàng sẽ chạy trốn. Có lẽ cũng có thể nói hắn có tự tin làm cho nàng không chạy được.

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên Công Lược: Nữ Phụ Có Độc* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 29

Hắn là một nam nhân thương hương tiếc ngọc sao? Đương nhiên không phải, chỉ là hắn bị thương, nhiệt độ cơ thể dần dần tăng lên cảnh cáo hắn cần tìm một chỗ nghỉ ngơi mà thôi, đáng tiếc đại tiểu thư này cũng không biết, tất nhiên nàng không biết là may mắn của nàng, mắc công nàng sinh ra tâm tư chạy trốn thì trên cổ liền lưu lại một vết kiếm.

Nam nhân nhắm mắt lại, cho dù là chợp mắt hắn cũng làm cho bản thân không lâm vào ngủ say, chỉ là ý thức hắn chậm rãi trở nên mơ hồ.

Cho đến khi một bàn tay nhỏ bé lạnh lẽo mềm mại áp lên trán hắn, hắn mới giựt mình cảm thấy phản ứng bản thân trở nên chậm chạp, thậm chí một nữ nhân không có võ công đến gần chính mình cũng không phát hiện. Hắn mạnh mẽ trấn tỉnh tinh thần bản thân, nghe được âm thanh thiếu nữ chạy ra bên ngoài, trong lòng cảm thấy vô lực, hắn không có mở mắt, kiếm trong tay cũng đã ra khỏi vỏ làm lộ ra một chút mũi nhọn lạnh lẽo, nhưng tiếng bước chân lại gần rất nhanh truyền tới làm cho hắn thu hồi thanh kiếm trở về.

Lần này, một mảnh khăn tay ẩm ướt đặt trên trán hắn, lành lạnh man mát, hắn khó mà không cảm thấy cực kỳ thoải mái, hô hấp của hắn thong thả mà kéo dài, cả người thoải mái liền không nhịn được thả lỏng bản thân, đây chính là tật xấu của con người.

Sáng sớm mặt trời chiếu rọi, chim chóc bầu bạn đúng hẹn lại gọi bầy, sáng sớm tháng ba đúng là ngày thích hợp để ngủ nướng, cho dù đã muốn mở mắt cũng không muốn làm bất cứ thứ gì, cái gì cũng không nghĩ mà nằm nhiều thêm một lát.

Hắn dựa vào tường, chậm rãi nghiêng đầu nhìn về thiếu nữ cuộc mình nằm ở trong góc, nàng vẫn còn ngủ, mái tóc được xử lý tỉ mỉ đã rối loạn rất nhiều, quần áo trang sức quý báo trên người cũng cực kỳ dơ bẩn, nàng để chân trần, mười ngón chân mượt mà trắng nõn đặt trên đống rơm rạ lại càng thêm đáng yêu, mà giày vớ đều xếp cạnh đống lửa. Trời tối ngày hôm qua, cô gái liều lĩnh chắc là không muốn giẫm chân lên mặt nước.

Hắn không nhìn nàng, dời tầm mắt, nâng tay cầm lấy khăn tay ẩm ướt dán trên trán, nhìn chằm chằm đống lửa đã bị thiêu trụi, không biết suy nghĩ cái gì, lại có vẻ như cái gì cũng không nghĩ.

Lại sau một lúc lâu, cô gái ngủ lười cuối cùng cũng bị tiếng ồn ào của chim chóc đánh thức.

"Hạ tiểu thư, buổi sáng tốt lành."

Vừa mới mở mắt, Phong Quang còn chưa kịp tiêu hóa nụ cười sáng lạng của nam nhân hắn liền ném một cái khăn tay nện lên mặt của nàng.

"Đi rửa mặt, có ghèn." Hắn cười nói.

Phong Quang biểu tình cứng đờ, thiếu chút nữa nhặt tảng đá bên cạnh đập hắn, nặng nề hừ một tiếng, nàng bước chân trần giẫm lên mặt đất đi qua cạnh đống lửa nhặt giày vớ, lại quay đầu hừ một tiếng với hắn, xoay người đi rửa mặt ở dòng suối nhỏ trước ngôi miếu đổ nát.

Hắn sờ sờ cằm, "Chậc, thì ra nàng cũng không phải người không biết tức giận."

Vô nghĩa, tưởng ai cũng có tính tình tốt sao!?

Kế tiếp bọn họ chỉ tốn mười mấy phút để đi ra khỏi khu rừng rậm, đến một địa phương tên là Đồng thành, chỉ là vừa mới vào thành bọn họ liền phát hiện kế cửa thành dán một lệnh truy nã.

"Treo thưởng gian tế Quảng Lưu quốc một số tiền lớn, gian tế cùng con tin là một vị quý nữ, bất kỳ ai có thể cung cấp tin tức đều ban thưởng ngàn lượng hoàng kim." Trên lệnh truy nã còn có bức họa của hai tên gian tế.

Phong Quang nhìn xem từ đằng xa, không thể không thừa nhận họa sĩ vẽ thật rất giống, nhưng không có bức họa của nàng, nghĩ cũng phải, nếu bị người đời biết con tin là nàng thì thanh danh đều hoàn toàn bị hủy, nàng quét mắt những người xung quanh, thật sự nghĩ muốn kêu cứu, nhưng bất đắc dĩ nàng lại bị điểm á huyệt, hơn nữa lại bị hắn kìm mạch máu ở trên tay.

"Tốc độ làm việc của Quỷ vương thật không tệ." Đến thời điểm này hắn còn có tâm tư khen kẻ địch hai câu, "Hạ tiểu thư, xem ra chúng ta phải cải trang một phen."

Dứt lời, hắn tùy ý đem bụi ở trên tường toàn bộ bôi trên mặt nàng, khuôn mặt trắng noãn lập tức trở thành mèo mướp rất buồn cười.

Nàng trừng trừng căm tức nhìn hắn, này, này là cái kiểu cải trang gì, khi dễ nàng không thể phản kháng chứ gì!?

Đúng vậy, chính là khi dễ ngươi không thể phản kháng.

Ý cười trong mắt hắn rất rõ ràng.

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên Công Lược: Nữ Phụ Có Độc* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 30

Tất nhiên không phải chỉ cải trang đơn giản như vậy. Nam nhân mang Phong Quang dẫn vào một tiệm may, trực tiếp đem một thỏi vàng đặt lên bàn lại đích thân chọn cho nàng một bộ nam trang, đợi Phong Quang thay xong y phục đi ra thì nàng đã biến thành một chàng trai có thân hình gầy yếu, mà hắn cũng thay áo đen thành một bộ trang phục màu xám, gọn gàng sạch sẽ.

Mãi cho đến khi đi tới cửa phòng khách điếm, Phong Quang mới có lại quyền được nói chuyện, vừa mở miệng là nói ngay một câu: "Ta không muốn ngủ cùng với ngươi!"

Hắn nhíu mày: "Chỉ là ở cùng một gian phòng, ai nói sẽ ngủ chung với ngươi?"

"Ngươi!", Nàng nổi giận, lại thở phì phì thay đổi cách nói: "Ta không muốn ở chung một phòng với ngươi!"

Hắn ngồi xuống, nhàn nhã rót cho bản thân một chén trà, "Lý do."

"Nam nữ thụ thụ bất tương thân!"

"Bây giờ trong chúng ta không có ai là nữ nhân."

Cúi đầu nhìn chính mình đang mặc nam trang, Phong Quang cắn răn, "Ta cũng không chơi long dương chi phích!"

"Khụ khụ…" Hắn bị sặc nước trà vừa mới uống vào, một hồi lâu mới bình phục lại, "Ta thích nữ nhân."

"À… thì sao!?" Thiếu chút nữa bị lừa, Phong Quang lấy lại tinh thần, nói đi nói lại cũng là vấn đề này không phải à!? Nàng ngồi đối diện hắn, "Ngươi không phải là sợ ta chạy sao? Ta thề với ngươi ta tuyệt đối sẽ không vụng trộm chạy trốn!"

“Phản đối vô hiệu.”

“Tại sao?”

“Ta không thể tin ngươi.”

“Nhưng mà ta…”

“Yên tâm đi, chúng ta chỉ có một người ngủ trên giường.”

Hắn dứt khoát giải quyết xong liền làm như kiên nhẫn của bản thân đã dùng hết, Phong Quang vẫn chưa quên bây giờ mình còn lấy thân phận là con tin của hắn, chuyện đã không thể thay đổi chỉ có thể nén giận, được rồi, tách ra ngủ so với bọn họ một nam một nữ chen chúc trên một cái giường tốt hơn, chỉ là, nàng thật không ngờ…

Nàng sẽ phải ngủ ở dưới đất.

Hắn nằm trên giường nghiêng đầu nhìn nàng cười, “Sao, còn chưa ngủ à? Muốn ngủ chung giường với ta sao? Ừm, cái này cũng không phải không được…”

Phong Quang trừng mắt liếc hắn một cái, chấp nhận trải nệm, thổi tắt nến, mặc nguyên y phục mà ngủ trên sàn nhà, trong lòng không ngừng an ủi chính mình là hắn đang bị thương là rất khó khăn khổ sở, nàng nên để cho hắn… Đậu móa, càng nghĩ càng giận! Xoay người đưa lưng về giường, nàng cắn móng tay ngón tay trái ngầm đem cái đồ nam nhân không có phong độ của đại trượng phu này nguyền rủa mấy lần.

Thời điểm đêm khuya trăng treo giữa trời, cả phòng yên tĩnh, ánh trăng xuyên qua cửa sổ chiếu rọi vào phòng, hơi lạnh lạnh lùng tràn ra khắp mặt đất, một bóng người đè lên trên người đang ngủ say dưới đất, lặng yên không một tiếng động càng làm cho không khí trở tên tĩnh mịch.

Nàng thật sự đang ngủ, cắn móng tay cũng quên rút ra.

Nam nhân lẳng lặng đứng đó một lúc lâu thì bay ra ngoài từ cửa sổ, đi tới một tửu lâu đã sớm đóng cửa từ trước, hắn muốn gặp một người.

Hắn nói: “Xuất hiện đi.”

Âm thanh nhanh chóng hòa lẫn vào trong gió đêm, trong bóng tối xuất hiện một bóng người gầy yếu, đó là một tên nam nhân.

“Thế nào, tiểu thư nhà ngươi không đích thân gặp ta mà lại phái ngươi tới?”

“Tiểu thư ở bên người Quỷ vương, không thể phân thân.”

“Ha, vậy sao? Không biết nàng sau khi ăn thuốc giải của ta thân thể có chuyển biến tốt không?”

“Tiểu thư nói ngươi không nên đến Hoàng cung.”

“Không có cách nào rồi.” Hắn giả vờ giả vịt than thở, “Nàng trúng độc của ta, thà rằng chết cũng muốn đi theo bên người Tiêu Nhược, ta nếu không đến đưa thuốc giải cho nàng thì nàng chẳng phải đã hương tiêu ngọc vẫn à.”

“Tiểu thư nói làm cho ngươi thả thiên kim phủ thừa tướng, nếu không ngươi sẽ không có khả năng rời khỏi Đại Duy quốc.”

Hắn cười, “Nàng muốn ta thả, ta cố tình không thả, ta không chỉ không thả mà còn có thể rời khỏi Đại Duy quốc, ngươi trở về nói với nàng như vậy, xem xem bây giờ trong chúng ta ai có thể thắng cược.”

Mây đen kéo đến che đi ánh trăng sáng, người đứng đợi ở một nơi bí mật gần đó biến mất không thấy nữa, giống như hắn chưa từng xuất hiện qua, tử sĩ của Ngân diện quân sư quả nhiên không giống với người thường.

Tâm tình của hắn rất tốt, dùng khinh công trở về theo lối cũ, vừa mới vào khách điếm khóe miệng liền cong lên.

Ái chà, tiểu thư tôn quý của phủ thừa tướng không thấy, phải làm sao bây giờ đây?

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên Công Lược: Nữ Phụ Có Độc* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 31

Trong gian phòng u ám, Phong Quang hít phải mê hương đầu óc hỗn loạn, nàng vốn ngủ được rất ngon giấc, hơn nữa hít phải mê hương đáng ra vẫn chưa thể tỉnh dậy mới đúng. Chỉ là nàng làm cho cơ thể của mình có thêm một chút điểm kháng độc tuy không nhiều lắm, nhưng cũng làm cho nàng không đến mức mất đi toàn bộ ý thức, cho nên khi nam nhân di chuyển nàng đi nàng liền bị động tỉnh đánh thức.

"Chưởng quầy, ngươi đúng là tuệ nhãn như đuốc, tiểu nha đầu này da thịt non nhẵn nhất định bán được không ít tiền."

"Chuyện nữ phẫn nam trang này ta đã gặp nhiều, thủ đoạn này của bọn hắn làm sao giấu diếm được đôi hỏa nhãn kim tinh này của ta?"

"Phải, phải, chưởng quầy thật khôn khéo."

"Chỉ là nam nhân trong phòng đó không thấy đâu, nhưng xem hắn để cho nữ nhân này ngủ ở dưới đất thì chắc cảm tình của bọn họ cũng không ra gì, nếu nam nhân đó tìm đến thì cứ đơn giản nói nàng đã chạy đi là được."

"Dạ dạ dạ, vẫn là chưởng quầy chu đáo."

Phong Quang mơ mơ màng màng, tay chân đều bị cột vào trên ghế, hoàn cảnh mịt mờ, hai người trước mặt cũng không phát hiện nàng thật ra đã tỉnh lại, nàng nhận ra được hai người đang nói chuyện kia là lão bản cùng tiểu nhị của khách điếm.

Chưởng quầy có hai chòm râu đắc ý dào dạt nói: "Mấy ngày trước Câu Lan viện còn hối thúc ta muốn có hàng tươi mới, hôm nay ta liền đưa lên cửa một người từ bên ngoài đến, ta đây sẽ phát tài nhanh chóng rồi, ai muốn ngăn cũng ngăn không được."

Tiểu nhị nịnh hót, "Đúng vậy, ngay cả ông trời cũng giúp chưởng quầy phát tài a."

Chưởng quầy quét mắt qua vị trí của Phong Quang, "Lần nàng hàng hóa rất tốt, nhất định có thể bán với giá cao, đợi đến lúc lấy tiền trước tiên sẽ phát tiền thưởng cho ngươi, kế tiếp nghe nói ở thành Đông có quả phụ còn thiếu tiền để chôn cất trượng phu, nàng còn trẻ lại xinh đẹp…"

Tiểu nhị lộ ra biểu tình đã hiểu, "Chưởng quầy thích náo nhiệt sao không nạp một tiểu thiếp, sẽ náo nhiệt lên nha."

"Nạp thiếp à, được, không tệ, có đạo lý." Trong mắt chưởng quầy toát ra tinh quang.

Bỗng nhiên ánh kiếm lóe lên.

Nam nhân dáng người cao gầy không biết từ khi nào đã xuất hiện ở trong phòng, ngữ khí thoải mái nói: "Nghĩ muốn nạp thiếp cũng không đơn giản đâu, chưởng quầy ngươi đi trước một bước ta sẽ lo liệu hậu sự, thiêu một cái người giấy cùng ngươi đi xuống gặp Diêm vương."

Âm thanh kiếm xé gió mà đến, trên cổ chưởng quầy bỗng nhiên xuất hiện một vết cắt, máu tươi phun tràn ra ngoài, hắn thẳng tắp ngã xuống mặt đất.

"A!!!!!!!"

Tiểu nhị đứng gần đó bị máu văng đầy người qua vài giây mới có phản ứng, chân mềm nhũn ngã ngồi xuống đất thất thanh thét chói tai.

Nam nhân móc móc lỗ tai, "Thật ồn ào."

Thân kiếm hơi hơi rút ra khỏi bao kiếm rồi lại thu trở về, một đầu người rơi xuống dưới đất.

Hình ảnh trước mắt gây kích thích quá lớn, Phong Quang trắng mặt.

"Thiếu chút nữa đã quên nơi này còn có nữ nhân." Hắn có chút khó chịu tiêu sái đi qua, cúi người giúp nàng cởi trói. Hắn dùng thân thể chặn tầm mắt của nàng thật tốt, "Hạ tiểu thư, chân của ngươi còn đi được không?"

Nàng nhanh chóng gật đầu, sợ một kiếm tiếp theo của hắn là đem chân nàng chém.

"Như vậy thì tốt." Bộ dạng nghe lời của Phong Quang lấy lòng hắn, xoay người định đi thì một bàn tay lại túm góc áo hắn, vẫn là sợ tới mức đi không nổi sao…

Hắn vừa quay đầu định nói một câu phiền phức, ai ngờ Phong Quang chỉ có một tay là cầm góc áo hắn, một tay thì chỉ chỉ ngăn tủ ở góc tường, rụt rè nói: "Ta nhìn thấy hắn để rất nhiều ngân phiếu ở trong đó, chúng ta… chúng ta có thể lấy đi làm lộ phí."

Như vậy sẽ không cần lấy trang sức của nàng đi cầm, đúng vậy, toàn bộ tiền mua quần áo, nghỉ chân đều là nhờ một đôi khuyên tai của nàng đổi lấy, còn trên người hắn tại sao không có tiền, đó là do tiền bạc này nọ đều do A Thất bảo quản.

Đôi mắt như thạch anh đen của hắn tựa hồ có một luồng sáng xẹt qua, khóe mắt hắn cong cong, "Ý kiến hay."

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên Công Lược: Nữ Phụ Có Độc* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 32

Nửa đêm gió thổi lạnh lẽo, tuy là có ánh sáng nhưng ánh trăng lại không có độ ấm.

Phong Quang nắm cổ áo thật chặt, trên đường không như ban ngày đông đúc nhộn nhịp mà một bóng người cũng không có, nàng an tĩnh đi sau lưng hắn, không khí lạnh lẽo làm cho nàng tự tưởng tượng không biết có khi nào sẽ có một con ma đột nhiên bay ra không.

Hắn nói muốn rời khỏi trước khi người khác phát hiện chưởng quầy và tiểu nhị biến mất, Phong Quang biết bởi vì thân phận của hắn hiện tại không cần lại thu hút sự chú ý của người khác. Sau khi nàng đánh vài cái hắc hơi thì bọn họ rốt cục cũng ngừng lại một tiệm trang sức.

Gian tiệm đã đóng cửa, nàng ngẩng đầu nhìn hắn, không rõ hắn muốn làm chuyện gì.

Hắn gõ cửa ba cái, một lát sau bên trong truyền ra âm thanh bất mãn, cửa cũng mở ra, "Ai không có việc gì mà gõ cửa thế, hơn nửa đêm, không mua gì thì coi chừng ta… A!"

Một thanh kiếm nện lên mặt hắn, nam tử trung niên lùi vài bước về phía sau.

Phong Quang nhìn nam nhân bên người đang cười đi vào, "Ta là lão tử của ngươi, còn nữ, ta không mua gì hết."

"Chủ chủ chủ… chủ tử!" Người hắn vốn đứng không vững lần này trực tiếp quỳ gối xuống đất.

Nam nhân quay đầu, "Hạ tiểu thư, ngươi còn không vào à?"

"…" Gió bên ngoài thổi lạnh làm nàng cảm thấy khổ sở, nàng lựa chọn tiến vào.

Nam tử trung niên nhìn xem Phong Quang, "Chủ tử… Đây là?"

"Thiên Thiên Vạn, tìm hai gian phòng."

Thiên Thiên Vạn biết đây không phải chuyện nên thăm dò, hoảng hồn vội gật đầu, "Vâng, chủ từ mời theo đi theo thuộc hạ."

Phong Quang đi theo phía sau nam nhân, lôi kéo góc áo hắn, hắn cúi đầu, nàng nói: "Ngươi tên gì?"

Âm thanh nhè nhẹ mềm mại như tiểu bạch thỏ.

Âm thanh của hắn gần như than thở, "Tuyết Ám."

"Tuyết Ám…"

Hai chữ này từ miệng nàng phát ra nghe nhẹ nhàng uyển chuyển, không biết nghĩ tới cái gì mà lần đầu tiên hắn lộ ra ý cười gần như chân thật nhất, "Ta cho phép ngươi gọi ta như vậy."

Giống như nàng đang được ban ân.

Phong Quang cúi đầu không nói, an tĩnh đi theo Thiên Thiên Vạn đến gian phòng được an bài cho nàng.

Đợi khi cánh cửa đóng lại, Thiên Thiên Vạn xin chỉ thị nói: "Chủ tử, đây là tiểu thư phủ thừa tướng Đại Duy quốc, có cần chuẩn bị thuốc phiện không?"

"Không cần nhiều chuyện." Khóe môi hắn kéo lên một cách lạnh lẽo, phát ra một cảm giác tàn nhẫn khó mà phát hiện được, "Nàng trốn không thoát."

Ngày hôm sau mặt trời chiếu rọi, ánh nắng tươi sáng, thời tiết thật tốt, Phong Quang ngủ thẳng đến khi mặt trời lên cao mới dậy, cũng không có ai quấy rầy nàng, Tiểu Lục Tiểu Tử không ở đây, rửa mặt trang điểm chỉ có thể dựa vào chính nàng, huống chi hiện tại nàng bị yêu cầu phẫn nam trang, mặc đồ cũng đơn giản, sửa soạn tốt hết thảy liền ra ngoài, nàng lập tức nhìn thấy một nha hoàn đứng ở cửa, trên tay nàng cầm một bộ nữ trang, hình như đã chờ đợi lâu rồi.

"Tiểu thư, công tử phân phó bộ xiêm y này cho người."

"A?" Không phải nói nàng mặc nam trang sao?

Biết được suy nghĩ trong lòng nàng, nha hoàn nói: "Công tử bảo một nữ nhân phẫn nam trang lại càng dễ dàng khiến cho người khác chú ý, hơn nữa…" Nàng quét mắt từ đầu đến chân Phong Quang, cúi đầu nói: "Cô nương cũng không thích hợp phẫn nam trang."

Dáng người nàng tinh tế, da lại trắng nõn nà, trên người chỗ nào cần lõm thì lõm, cần lồi thì lồi, có thể nói là xinh xắn nhỏ nhắn, làm cho dạng nữ nhân này phẫn nam trang đúng là đáng để giậm chân giận dữ, cũng là thủ đoạn cực kỳ không thành công.

Phong Quang hiển nhiên tự hiểu được ý tứ trong lời nói của nha hoàn, mặt nàng đỏ lên, nhận lấy y phục, còn không quên nói nhỏ câu cảm ơn trước khi lui vào phòng.

Nha hoàn đó liền ngẩn người.

Chỉ trong chốc lát sau, cửa phòng mở ra, một cái đầu xuất hiện: "Cái đó, ta không biết chải tóc…"

Nha hoàn cười cười, "Để cho nô tỳ đến giúp tiểu thư."

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên Công Lược: Nữ Phụ Có Độc* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 33

Phía trên bàn cờ, không đến mười bước quân đen sẽ thua, Thiên Thiên Vạn lại một lần nữa bị ngược thương tích đầy mình, hắn tin bản thân đã hoàn toàn bị người ta diệt sạch, run run rẩy rẩy nhìn về nam nhân đối diện, hắn vô cùng đau đớn nghĩ chủ tử hắn nhàm chán làm gì không làm, tại sao lại đi tìm hắn chơi cờ hả!? Vì thế khi nhìn đến Phong Quang chậm chạp đi đến, hắn như là nhìn thấy cứu tinh, không chỉ vậy, sau khi nhìn rõ dung mạo của nàng ánh mắt hắn liền sáng ngời.

"Thật có lỗi, bởi vì trang điểm chậm trễ không ít thời gian…" Phong Quang cũng không biết tại sao bản thân lại muốn xin lỗi, nhưng bị hai nam nhân cùng nhau nhìn chằm chằm nàng thì thật ngượng ngùng.

Tuyết Ám buông quân cờ ở đầu ngón tay, môi mỏng chậm rãi tạo ra một độ cong đẹp mắt, "Quả nhiên, ta biết bộ xiêm y này trên người ngươi nhất định rất xinh đẹp."

Thân áo dùng tơ lụa màu trắng, mặt trên thêu nhẹ hoa văn màu hồng nhạt, một dải lụa hồng hòa hợp khoác lên, dây lưng đỏ đeo bên hông, phía dưới cũng là quần lụa mỏng sắc hồng, màu sắc cực thanh nhã, phong động như nguyệt hoa, váy nguyệt hoa này mặc ở trên người nàng càng tô điểm cơ thể duyên dáng, yểu điệu.

"Tại sao cho ta y phục tốt như vậy?"

"Vì ngươi đẹp nên y phục mới đẹp."

Thiên Thiên Vạn không thể tin được nhìn chủ tử của mình, bất hợp lý à, loại lời nói tán tỉnh này không giống như loại mà chủ tử sẽ nói ra!

Da mặt Phong Quang dày cực kỳ, đối với lời khen ngợi nàng rõ ràng như vậy cũng không có một chút phản ứng, chỉ là nàng vốn xinh đẹp, bị người ta khen ngợi dung mạo thường xuyên như ăn cơm bữa.

Tán tỉnh thất bại, Tuyết Ám cũng không xấu hổ, hắn đứng dậy, "Cho ngươi mặt đẹp là vì muốn dẫn ngươi đi chơi."

"Ngươi… chịu cho ta đi trên đường lớn?"

"Sao lại không chịu? Tất nhiên ta sẽ ở bên cạnh ngươi." Hắn cười, xoay người rời đi tiệm trang sức.

Phong Quang không có thời gian nghĩ nhiều, cầm váy vội vàng chạy chậm đuổi theo bước chân hắn.

Đồng thành là một thành trấn đông đúc, trên đường có rất nhiều người buôn bán nhỏ, người đi đường cũng nhiều, Phong Quang là tiểu thư được nuôi trong khuê phòng, chưa từng có cơ hội chính mình tiếp xúc qua loại cảnh tượng náo nhiệt mà bận rộn này, có thể hiểu một đường này nàng là hưng phấn cùng tò mò cực kỳ lợi hại.

Tuyết Ám tiêu tiền, cho nàng mua một cái đồ chơi làm bằng đường, đồ chơi làm bằng đường có hình dạng một con thỏ, nàng cầm trong tay nửa ngày cũng không nỡ ăn luôn.

Tuyết Ám đề nghị, "Không thì lại mua một con nữa cho ngươi giữ lại?"

"Không cần đâu, đường nào nó cũng sẽ tan." Nói xong nàng nhìn đồ chơi bằng đường trong tay một lúc lâu, hạ quyết tâm mở quai hàm một ngụm cắn đứt đầu thỏ, tiếp theo nàng liền che miệng kêu lên đầy mới lạ: "Ngọt ghê!"

Trong mắt Tuyết Ám đều là mỉm cười, "Bất ngờ chưa."

"Ngươi không ăn sao?"

Nàng tốt bụng hỏi hắn, ai ngờ hắn lại không có hứng thú nói: "Đây là đồ chơi cho trẻ con ăn."

"Cho nên ngươi mới cho ta mua…" Thái dương nàng nhăn lại, "Ta năm nay mười sáu."

"Ta năm nay hai mươi sáu."

Gương mặt nàng nhăn thành cái bánh bao.

Vỗ vỗ đầu nàng, Tuyết Ám xoay người, "Đi, chúng ta đi đến quán trà ngồi."

Quán trà có nhiều người, bọn họ chọn một vị trí ở một ngõ ngách phía trong ngồi xuống, nhiều người thì cũng nhiều chuyện, có vài bàn người ta không để ý xung quanh lớn tiếng tán gẫu, nghe tới việc Hoàng Đế muốn đem công chúa gả cho Ngân diện quân sư thì chén trà trong tay Tuyết Ám dừng lại, đợi khi nghe được quân sư dịu dàng cự tuyệt rồi hắn mới đem cái chén đưa lên miệng.

Phong Quang nhìn như tập trung gặm đồ chơi bằng đường của mình, nhưng thật ra trong lòng nàng đã muốn châm chọc chế giễu, đừng tưởng nàng không biết hắn muốn đi ra ngoài làm gì, đơn giản là muốn thu được chút tin tức trên đường phố, Đồng thành rõ ràng có người của hắn hắn lại không trực tiếp đi hỏi Thiên Thiên Vạn là vì cái gì? Bởi vì hắn không muốn làm tăng nguy cơ khiến Thiên Thiên Vạn bại lộ, còn có mấy ngày nay hắn ở lại Đồng thành nguyên nhân nhất định cũng vì hắn bị thương nên không thể lặn lội đường xa.

Nam nhân này, mỗi chuyện hắn làm đều có mục đích.

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên Công Lược: Nữ Phụ Có Độc* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 34

Ngồi ở quán trà nửa canh giờ, Tuyết Ám dường như đã có được tin tức mà mình muốn, hắn mang theo Phong Quang đứng dậy rời đi, bọn họ vẫn duy trì vị trí một trước một sau y như lúc đến, nếu hắn không mở miệng thì nàng cũng không nhiều lời.

Nhưng mưa gió đúng là chuyện của trời, lúc đến thì trời còn thoáng đãng, hiện giờ bỗng nhiên mây đen tụ tập, mưa to lập tức trút xuống, người đi trên đường đều tránh mưa trở về nhà, nhóm tiểu thương cũng chạy nhanh thu lại sạp hàng, người trên phố ngày càng ít. Tuyết Ám cùng Phong Quang trú mưa dưới một mái hiên, tuy rằng tốc độ của bọn họ không chậm nhưng nhưng cũng bị mưa tạt không ít.

Tuyết Ám nhìn một đôi phu phụ đã già đỡ lấy nhau chậm rãi đi qua, cảm nhận có một đôi mắt đang tò mò nhìn mình, hắn nghiêng người cúi đầu nhìn thiếu nữ cao không đến bả vai mình, nhíu mày hỏi: "Chuyện gì?"

"Mặt của ngươi…" Nàng tựa hồ sợ cái gì mà không dám nói hết.

Tuyết Ám sờ sờ tóc mai của bản thân mới phát hiện bởi vì bị dính nước, mặt nạ của hắn bị bong khỏi da ở chỗ đó, hắn cười như không có gì: "Có muốn nhìn xem mặt thật của ta không?"

Nàng đầu tiên gật đầu, sau đó lại lắc đầu.

"Yên tâm đi, cho dù ngươi thấy được ta cũng sẽ không giết ngươi."

Nàng nghi ngờ, "Thật sao?"

"Nếu ta lừa ngươi thì cả đời này ta sẽ không cưới được cô gái mà ta yêu."

Whoa, thề độc ghê nha!

"Nhưng mà…" Nàng do dự nhíu mày, "Nếu ngươi thích nam nhân thì sao?"

Tuyết Ám nâng tay cốc đỉnh đầu của nàng, "Cả ngày ngươi toàn suy nghĩ thứ gì vậy hả? Ta lấy danh dự của ta đảm bảo ta thích nữ nhân."

Thế này Phong Quang mới giãn mày ra, "Vậy được, ngươi cam đoan sau khi ta xem sẽ không giết ta đó."

"Ừ." Hắn không kiên nhẫn gật đầu.

Thật đúng là nha đầu ngốc, hắn nói sẽ không giết nàng chứ không nói sẽ không làm nàng bị mù hay hôn mê mãi mãi,…

Hắn bóc chỗ mặt nạ bị bong ra, gương mặt thường xuyên không tiếp xúc với ánh nắng mà có màu tái nhợt lộ ra trong không khí, ngũ quan rõ ràng tựa như được điêu khắc mà ra, sắc mặc tái nhợt bệnh hoạn, môi mỏng nhạt màu, đôi mắt đào hoa giăng giăng một màng đêm mù sương, chỉ vô ý một chút người ta sẽ bị hãm sâu vào đó. Tất cả đều hoàn mỹ, trừ bỏ má phải có dấu vết bị lửa thiêu, giống như một trang giấy trắng bị nhiễm một giọt mực, mọi

người ai cũng sẽ chú ý vết mực đó đầu tiên.

Phong Quang nhìn đến ngây người.

Một, hai… Tuyết Ám yên lặng đếm trong lòng, đếm tới ba nàng nhất định sẽ thét chói tai khiến lòng người sung sướng, tuy nhiên, không đợi được tiếng thét, má phải hắn lại được một bàn tay lành lạnh che phủ.

Tuyết Ám sửng sốt đụng phải đôi mắt trong suốt của nàng.

Phong Quang bỗng nhiên rút tay lại, nàng nhìn xung quanh rồi đột nhiên chạy tới một gian bán bánh ngọt cách đó không xa, Tuyết Ám không hiểu nhìn bóng dáng của nàng, rất nhanh sau nàng lại mạo hiểm chạy dưới mưa to trở về dưới mái hiên, động tác nhanh chóng còn chưa tới một hai khắc thời gian.

Mái tóc ướt sũng dán lên mặt nàng, y phục bị mưa thấm vào cũng có nhiều nếp nhăn, đôi giày thêu màu trắng cũng vì dẫm phải vũng nước mà nhiễm bẩn, vương tay ra, nàng cười ngây ngô giọng nhè nhẹ nói: "Trước đây mỗi lần ta ham chơi mà bị thương, nương đều cho ta một khối bánh hoa quế, ăn đồ ngọt tâm tình khó chịu sẽ tốt hơn, bánh hoa quế này cho ngươi."

Không khí trầm tĩnh lan tràn, đôi tay giơ lên của nàng cũng dần dần mỏi rồi, hắn động tác gì cũng không có, sau vài giây hắn bỗng nhiên cười khẽ một tiếng, rốt cuộc vươn tay ra hất văng thứ trong tay nàng.

Bánh hoa quế trượt khỏi túi giấy rơi xuống đất rất nhanh bị thấm nước mưa, ẩm ướt, vỡ nát…

Nàng không biết phải làm sao từng bước cách xa hắn.

Một lần nữa nhận được loại cảm giác được người ta sợ hãi, hắn nhất thời thấy cả người thoải mái, trong mắt tràn đầy lạnh lẽo, nhưng hắn vẫn còn có thể chậm rãi ôn nhu nói: "Thứ đó cũng chỉ là đồ ăn của con nít."

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên Công Lược: Nữ Phụ Có Độc* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 35

Phong Quang bị cảm, còn là cảm mạo rất nghiêm trọng phải nằm trên giường hai ngày, hơi thở cũng theo nhiệt độ cơ thể mà nóng lên.

"Công tử, thể chất của nàng suy yếu, cho nên lần phong hàn này rất nghiêm trọng." Nha hoàn khí chất thanh lãnh nói: "Cô nương nàng còn đang phát sốt, cần phải nằm trên giường nghỉ ngơi, không nên đi lại."

Thiên Thiên Vạn không chủ ý nhìn về phía Tuyết Ám, "Chủ tử, chuyện này…"

"Xem ra Lạc Mai rất thích nàng." Ngón tay Tuyết Ám gõ khe khẽ lên bàn, trên mặt bình thản không cảm xúc, đôi mắt cười như không cười làm cho người ngoài cảm thấy áp lực đầy mình.

Nha hoàn được gọi là Lạc Mai im lặng.

Ánh mắt Thiên Thiên Vạn nhìn Tuyết Ám rồi lại nhìn Lạc Mai, kiên trì đứng ra nói: "Chủ tử, Hạ Phong Quang sinh bệnh là thật, thiên kim tiểu thư này được nuông chiều từ bé, nhất định không chịu khổ nổi, nếu nàng còn có chỗ để lợi dụng thì chủ tử cứ trở về trước, thuộc hạ bảo đảm sẽ coi chừng nàng thật tốt, nếu nàng vô dụng, thì thuộc hạ…"

Tay Thiên Thiên Vạn đưa lên cổ mình cắt một đường.

Ánh mắt Tuyết Ám lạnh xuống, "Không phải ta đã nói ngươi không được nhiều chuyện sao?"

"Dạ…" Thân mình Thiên Thiên Vạn run run lui xuống.

"Chuyện gì cũng không cần làm, cứ để vậy đi."

Cứ để vậy là sao… Thiên Thiên Vạn không dám hỏi, cùng Lạc Mai rời khỏi phòng.

Đợi mọi người đều rời đi, Tuyết Ám cầm lấy một miếng bánh ngọt ở trong khay, nếm một miếng liền cảm thấy ngọt đến sâu răng, hắn không biết thứ bánh ngọt này thì ngon chỗ nào nhưng cũng không nhổ ra, bởi vậy không phù hợp với hắn vốn có tác phong tao nhã, không lãng phí lương thực là đức tính tốt của hắn, cho nên hắn đem bánh ngọt trên tay ăn hết, sau lại thấy nhàm chán, hắn đem bánh ngọt ở trên bàn ăn sạch.

Ha, bánh ngọt này gọi là bánh hoa quế.

“Khụ khụ…” Phong Quang ngồi dựa vào giường, đáng thương nói: “Lạc Mai, thật sự phải uống cái này sao?”

“Cô nương, thuốc này có lợi với bệnh tình của người, phải uống.” Lạc Mai không chút thay đổi sắc mặc nhưng rất nhanh lại mềm mỏng xuống, “Nếu không thì uống xong có thể ăn một viên mứt hoa quả.”

Ba chữ mứt hoa quả này cung cấp sức mạnh vô hạn cho Phong Quang, nàng cắn răng, nhắm mắt một hơi uống hết thuốc trong chén, cho đến khi Lạc Mai đem mứt hoa quả nhét vào miệng nàng, nhai một miếng nàng mới dám hô hấp trở lại, đợi vị cay đắng trôi đi nàng giống như mất nửa cái mạng cau mày oán giận, “Tại sao thuốc của ta lại đắng như vậy chứ?”

“Tại vì ta cho bọn họ bỏ thêm hoàng liên Lý gia vào” Lạc Mai không nói, nhưng một giọng nam vang lên.

Tuyết Ám vui sướng sáng lạng từ cửa đi vào, xem thần sắc hắn có vẻ tâm tình rất tốt.

“Công tử.” Lạc Mai hành lễ từng bước lùi về sau.

Tuyết Ám lập tức đi tới trước giường, xem người nằm trên giường bộ dạng ốm yếu, ghét bỏ chậc một tiếng giống như trào phúng nàng yếu đuối.

Phong Quang hé miệng hỏi: “Ngươi gặp phải chuyện gì tốt sao?”

“Cờ bạc thắng có tính là chuyện tốt không?” Còn không phải không có ai cho hắn chơi nên hắn mới bỏ chạy qua sòng bạc, chỉ cần thời gian một nén nhang, hắn khiến cho ba tên phú thương tán gia bại sản.

Nàng lên án, “Nếu có chuyện vui thì sao còn cho hoàng liên Lý gia vào thuốc của ta?”

“Cái đó gọi là niềm vui nhân đôi.”

“Ngươi… khụ khụ…” Nàng bị tức lại ho lên, một lúc lâu sau mới đỡ, gương mặt nhợt nhạt bất bình, “Vì niềm vui bản thân mà làm cho người khác khốn khổ, ngươi đúng là…”

Nàng định nói hắn là người xấu, nhưng lại nghĩ đến tình cảnh của bản thân, cuối cùng vẫn ngậm miệng không nói ra, tự hờn dỗi một mình.

Tuyết Ám cười khẽ, ôn nhu sờ sờ đỉnh đầu nàng, “Ta vốn đã không phải loại người tốt đẹp gì, cho ngươi thời gian ba ngày, nếu ngươi còn chưa hết bệnh ta đây sẽ đem thi thể của ngươi đến sa mạc Nghiễm Cáp.”

Phong Quang không tránh khỏi co rụt thân mình, nàng không hiểu vì sao một người có thể dùng biểu tình ôn nhu như vậy mà nói được lời tàn nhẫn thế?

“Hạ tiểu thư, nghỉ ngơi cho tốt.” Tuyết Ám ném một cái túi giấy cho nàng, cười xoay người rời đi.

Phong Quang thật cẩn thận mở gói to ta, bên trong là bánh hoa quế mới ra lò, biểu cảm của nàng không có gì biến hóa nhưng Lạc Mai bên cạnh lại cảm thấy bất ngờ.

“Lạc Mai…” Phong Quang nhỏ giọng hỏi: “Hắn sẽ không đem hoàng liên Lý gia bỏ vào trong bánh ngọt chứ?”

“Cái này…” Lạc Mai không trả lời được, theo cá tính công tử thì đúng là có khả năng lắm, không, nội chuyện công tử đưa điểm tâm ngọt cho nữ nhân đã đủ kinh ngạc lắm rồi.

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên Công Lược: Nữ Phụ Có Độc* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 36

Thời gian ba ngày, mỗi nàng đều phải một lần trải qua Tuyết Ám châm chọc khiêu khích còn đe dọa, Phong Quang nếu cơ thể còn không khỏi thì chính nàng cũng buộc bản thân đúng hạn uống thuốc đem bệnh tật đánh bay, nếu không nàng không phải bị bệnh chết, mà trước tiên bị hắn dọa đến suy tim mà chết.

Tuyết Ám đối với việc bệnh của nàng tốt hơn mà rất vừa lòng, hôm nay trời hơi hơi sáng hắn đã muốn khởi hành đi đến sa mạc Nghiễm Cáp, đương nhiên còn phải đem theo một con tin yếu đuối. Phong Quang bĩu môi, ghét bỏ con tin là nàng thì đừng có mang nàng đi, cho nàng trở về nhà.

Thiên Thiên Vạn chắp tay, “Lần này chủ tử rời đi, mong rằng cẩn thận một chút.”

“Cái này bên trong có gói lương khô và thuốc thang khẩn cấp, hy vọng công tử hết thảy đều thuận lợi.” Lạc Mai đưa tay nải tới.

Tuyết Ám tiếp nhận, trực tiếp quăng vào lòng Phong Quang. Cười nói: “Các ngươi cũng phải cận thận mọi chuyện.”

Ôm đồ được quăng đến, Phong Quang không tránh được quán tính lui từng bước ra sau, lại thiếu suy nghĩ nhìn Tuyết Ám khinh bỉ, nàng còn tò mò nhìn hai người Thiên Thiên Vạn và Lạc Mai, "Hai người hiện tại đều đang dịch dung sao?"

Thiên Thiên Vạn đắc ý sờ râu, nâng tay lên mới phát hiện râu đâu không thấy, hắn cũng không biết xấu hổ mà thu tay lại, "Bên trong giang hồ, người dịch dung không nhiều lắm nhưng cũng không ít, nhưng có thể xuất thần nhập hóa giống như ta và Lạc Mai thì chỉ có thể đếm trên đầu ngón tay."

Lạc Mai cùng Thiên Thiên Vạn hiện tại một người giả dạng Phong Quang, một người giả dạng Tuyết Ám, không chỉ gương mặt mà thân hình đều y đúc, dịch dung đổi gương mặt thì dễ nhưng cốt cách cũng có thể biến hóa thì không phải là chuyện đơn giản nữa.

Phong Quang nhìn Thiên Thiên Vạn, "Nhưng mà ta nhớ rõ ngươi cũng không cao như thế này."

"Cô nương có điều không biết rồi." Lạc Mai đáp: "Chúng ta từ nhỏ đã học một loại võ công có thể thay đổi xương cốt, như vậy mới có thể khiến thân thể cũng có khả năng biến hóa tùy ý."

Hai mắt Phong Quang sáng ngời như tinh thần được khai sáng, "Lợi hại vậy sao! Vậy ngươi xem tư chất của ta thế nào, có thể dạy dỗ ta không?"

Tuyết Ám lành lạnh nói: "Đừng có mà vọng tưởng, bằng tư chất của ngươi, cao hơn là không có khả năng, bất quá…"

Nàng không phục hỏi hắn: "Bất quá cái gì?"

"Lui cốt chi thuật rất hợp với ngươi."

Trong mắt Lạc Mai và Thiên Thiên Vạn đều là ý cười.

"Ngươi!" Nàng thở phì phì trừng hắn, vốn đã lùn còn học lui cốt chi thuật, như vậy chẳng phải càng lùn hơn!

Bộ dạng tức giận của nàng cực kỳ giống con mèo con giận dỗi, chỉ thiếu đem lông tơ toàn thân đều dựng đứng lên, tuy nhiên, cho dù là tức giận thì một điểm uy hiếp nàng cũng không có.

Tuyết Ám xách cổ áo nàng về trước, "Đi thôi, khởi hành."

"Này, buông tay ra, ta sẽ tự mình đi…"

Lạc Mai nhìn hai bóng dáng hòa lẫn biến mất vào dòng người trên phố, thật lâu không nhúc nhích.

"Xem ra chủ tử nói rất đúng, ngươi thật sự thích nữ nhân kia."

Lạc Mai nhìn thoáng qua Thiên Thiên Vạn, không cảm xúc nói: "Chúng ta cũng nên đi."

Thiên Thiên Vạn nhún vai, cùng Lạc Mai đi về một hướng khác ra cửa hàng, hai nhóm người một nam một nữ giống nhau trước sau xuất hiện, người núp trong chỗ tối kia lúc này cần nên khó hiểu mà rối lên.

Phong Quang đi theo Tuyết Ám đến một bến đò, nhà đò đã chờ sẵn ở đây một lúc lâu, lên thuyền, nàng ôm tay nải cùng Tuyết Ám vào khoang thuyền ngồi xuống.

Vừa ngồi xuống nàng liền hỏi: "Lạc Mai và Thiên Thiên Vạn sẽ không có chuyện gì chứ?"

"Sao, ngươi lo cho bọn họ?" Tuyết Ám bưng lên một tách trà, lại không vội uống mà thảnh thơi nói: "Chẳng lẽ ngươi đã quên ngươi cùng bọn họ cũng không phải cùng một loại người, theo lý mà nói ngươi lẽ ra nên mong đợi bọn họ gặp chuyện không may mới đúng."

Nàng rất bình tĩnh nói: "Cũng không phải bọn họ bắt ta, ta vì sao lại hy vọng họ gặp chuyện không may? Hơn nữa, thậm chí họ bại lộ sẽ bị người của Quỷ vương bắt, thì bọn họ là thủ hạ đáng tin cậy của ngươi, cho dù là nghiêm hình tra tấn bọn họ cũng sẽ không bán đứng ngươi."

Tuyết Ám ngừng động tác, lại theo đó vui vẻ nở một nụ cười sâu xa, "Ngươi nói không sai.

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên Công Lược: Nữ Phụ Có Độc* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 37

"Vậy Lạc Mai bọn họ…"

“Yên tâm đi, bọn họ có năng lực phi phàm, trừ khi Quỷ vương tự thân xuất mã, không thì khó mà bắt được bọn họ.” Uống một ngụm trà lạnh, phát hiện hương vị cũng không hợp với sự cao quý của hắn, hắn buông tách trà không uống nữa.

Ngón tay Phong Quang vòng quanh dải lụa trên quần áo lụa của bản thân, do dự hồi lâu mới chậm rãi mở miệng: “Vậy… đến sa mạc Nghiễm Cáp ngươi thật sự sẽ để ta rời đi sao?”

“Tất nhiên, sa mạc Nghiễm Cáp là chỗ của ta, ta để ngươi lại bất quá cũng để cam đoan ta có thể về nước mà thôi, đến lúc đó ta giữ ngươi lại cũng vô dụng.”

Nàng như trút được gánh nặng thở phào nhẹ nhõm, tiếp theo nở nụ cười, “Lời này là ngươi nói đó.”

“Phải, ta nói.” Tuyết Ám khóe miệng cong lên một góc quen thuộc, nha đầu này có đôi khi rất khôn khéo nhưng có khi cũng không biết học khôn ra, hắn chẳng phải đã nói sao? Lời nói của nam nhân không thể tin.

Theo con sông này ra khỏi Đồng thành, không xa đó là biên quan, cảnh sắc xung quanh chậm rãi trở nên hoang vắng, đường sông cũng ngày càng hẹp, cỏ lao khô vàng phiêu đãng càng tăng thêm một tia thê lương.

Làn da Phong Quang nhạy cảm nhận ra không khí càng ngày càng khô ráo, không thoải mái vỗ vỗ mặt mình, thân thuyền bỗng nhiên xóc nảy một chút, nàng ngồi không vững thân mình nghiêng ra phía trước rồi lại thụt về sau, vô tình thế nào lại ngã vào lòng hắn, hơi thở nam tính nháy mắt đập vào mặt, gương mặt nàng nhiễm hồng như trời chiều.

Nàng ngẩng đầu vừa định tránh ra nhưng lại chạm mắt cùng hắn, bốn mắt nhìn nhau nhất thời quên phản ứng. Giờ phút này trong ngực của hắn, cùng thân thể của nàng giống như thiên địa tạo thành, cứng rắn và mềm mại, rõ ràng hắn đeo mặt nạ thành một nam nhân rất tầm thường, nàng trong mắt hắn vẫn là cả người vô lực, mềm nhũn tựa trên cánh tay và ngực hắn, cảm nhận ngược lại sự cứng rắn trong lòng hắn.

Theo bản năng Tuyết Ám để tay lên lưng nàng, sau đó hắn thấy bản thân điên rồi, hắn vậy mà nhìn thấy chính mình trong mắt nữ nhân này tỏ ra… say mê? Hơn nữa loại say mê này từ mùi thơm trên người nàng đánh úp hắn, tựa như còn có tác dụng như ma lực hai chiều.

“Ối, thật xin lỗi…” Nàng run run rẩy ngồi đàng hoàng xong lại liên tục lui ra sau không ít khoảng cách.

Hắn bất động thanh sắc híp mắt lại, nhẹ giọng cười nói: “Không có gì, không cần xin lỗi.”

Đầu nàng cúi thấp muốn đụng luôn vào ngực chính mình.

“Khách quan, đã đến đích.” Thuyền phu kêu lên, thì ra vừa rồi thuyền chấn động là do thuyền cập bờ.

Nghe được thuyền phu gọi, Phong Quang lập tức lấy cớ chạy ra ngoài, không khí trong khoang thuyền rất xấu hổ, nàng không chịu nổi.

Tuyết Ám cảm giác sâu sắc bản thân chính là sài lang hổ báo khiến người ta sợ hãi, bình thường hắn chỉ hưởng thụ cảm xúc được người ta sợ hãi, nhưng hiện tại tâm tình của hắn có chút kỳ lạ mà chính bản thân hắn cũng không thừa nhận, an tĩnh ngồi vài giây hắn mới rời thuyền, mà thiếu nữ vẫn còn đang trốn tránh giờ phút này đã muốn bị cảnh vật của đại mạc thê lương xung quanh hấp dẫn.

Thuyền phu nói: “Thuyền này chỉ có thể đi đến đây, kế tiếp, khách quan chỉ có thể tự mình đi tiếp mà thôi.”

Tuyết Ám gật đầu, “Ừ, ngươi trở về đi.”

“Dạ, khách quan bảo trọng.” Thuyền phu chống mái chèo theo đường cũ trở về, rất nhanh liền biến mất không thấy nữa.

Phong Quang nghiêng đầu nói: “Không ngờ ngươi ở Đại Duy quốc có nhiều thuộc hạ như vậy.”

“Chuyện mà ngươi không ngờ tới còn nhiều.” Hắn kéo mặt nạ trên mặt xuống tùy tay ném vào luồng nước đục ngầu.

Thấy hắn lộ ra mặt mình, nàng thắc mắc, “Ngươi không cần mang mặt nạ da người nữa sao?”

“Tới biên quan thì không cần nữa.” Hắn không biết lấy ra một mặt nạ bằng bạc trắng từ chỗ nào đeo lên mặt, vừa vặn che khuất một nửa má phải không hoàn mỹ kia, chỉ để lộ ra bên ngoài nửa mặt trái phi thường tuấn mỹ.

Phong Quang không hỏi vì sao lại đeo loại mặt nạ này, nàng chỉ thuần túy tò mò hỏi: “Tại sao gương mặt của ngươi lại bị bỏng?”

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên Công Lược: Nữ Phụ Có Độc* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 38

“Hạ tiểu thư, không có người nào nói cho ngươi biết là không nên hỏi những vấn đề liên quan đến vết thương của người khác sao?” Giọng Tuyết Ám trở nên lạnh lẽo, ánh mắt hắn cũng nhiễm sương lạnh giá.

Phong Quang dường như trì độn không thấy được cảnh cáo của hắn, bướng bỉnh nói: “Bởi vì để ý, cho nên mới muốn nghe được đáp án.”

Phản ứng đầu tiên của hắn chính là cười lạnh một tiếng, sau đó âm dương quái khí định nói tiếp một câu: “Ngươi để ý cái gì?” Nhưng cuối cùng cũng chỉ cười cười như không có gì xảy ra.

“Bị bỏng còn có thể vì sao? Đơn giản là bị đám cháy làm bỏng, ta nói là ta cứu người nên mới bỏng, ngươi tin sao?”

Nàng không một chút do dự gật đầu: “Ta tin.”

Tuyết Ám cảm thấy nghẹo từ.

Hắn đột nhiên trầm mặt làm cho Phong Quang khó hiểu nhìn hắn.

“Chúng ta nên đi thôi.” Thật lâu sau, Tuyết Ám xoay người không muốn nhắc đến đề tài này nữa.

Nàng ngoan ngoãn đi sau lưng hắn, không chiếm được đáp án nàng muốn nhưng nàng cũng đủ thông minh mà không truy cứu nữa. Chân một cao một thấp bước đi trong sa mạc làm tốc độ của Phong Quang chậm lại đáng kể, nhưng mỗi khi ở cách nhau quá xa bước chân của hắn sẽ chậm lại, đợi cô đuổi kịp.

Phong Quang sắp bị ngã sấp xuống thì hắn kéo lại cánh tay nàng, nàng ngẩng đầu cười, “Cám ơn.”

“Đúng là vật vướng chân.” Hắn tựa như sâu sắc cảm thấy nàng thật phiền phức, nhưng khi Phong Quang lại sắp ngã xuống lần nữa hắn còn có thể theo bản năng dùng tay đỡ lấy nàng.

Đi trong sa mạc gần một canh giờ thì bọn họ gặp một nhóm thương buôn, thương tiện đường hảo tâm đồng ý cho bọn họ đi nhờ một đoạn đường. Có xe ngồi, Phong Quang thở dài nhẹ nhõm một hơi, không bao lâu sau Nghiễm Cáp thành dần dần hiện lên từ đằng xa.

Nghiễm Cáp thành nằm giữa khu vực biên giới giữa hai nước, không chịu quản lý bởi bất kỳ quốc gia nào, nhưng hai quốc gia này cũng sẽ không dễ dàng chắp tay dâng nó cho người khác. Vì thế dưới tình huống không lệ thuộc bất kỳ nước nào, Nghiễm Cáp thành có một bộ luật pháp riêng biệt chính là kẻ mạnh thì thắng, mà có được thành này đối với chuyện giao chiến của hai quốc gia có lợi ích không nhỏ.

Tuyết Ám nói Nghiễm Cáp thành là chỗ của hắn, bởi vì hắn cùng thành chủ hiện tại có tình bằng hữu từ thời thiếu niên. Thành chủ Lạc Ưng là một người có thể vì nữ nhân mình thích mà đâm huynh đệ mình hai đao, quan hệ thân thiết của họ trừ bỏ bọn họ ra đều không có người thứ ba biết. Lạc Ưng sẽ không chen giữa vào Quảng Lưu quốc và Đại Duy quốc, Tuyết Ám cũng không yêu cầu hắn theo phe mình, Nghiễm Cáp thành chỉ cần bảo trì trung lập, đạt được thế cân bằng là tốt nhất.

Nhưng cái thế cân bằng này rất nhanh liền bị phá hỏng bởi vì nữ chủ Hạ Khởi Mộng… Hiện tại có lẽ nên gọi nàng là Ngân diện quân sự Bạch Dung, bởi vì sự xuất hiện của nàng, toàn bộ nhiệt huyết, tâm can hán tử của Lạc ưng đều dừng trên người nàng, đừng quên thế giới này là thế giới của tiểu thuyết ngôn tình, tình yêu là thứ quan trọng trên hết thảy những thứ khác.

Vào thành liền bị cung tên từ bốn phương tám hướng vây quanh, tình huống ngoài ý muốn như thế nhưng Tuyết Ám lại không chút hoang mang, ngược lại còn có ý tứ khác mà hàm xúc “Ha…” một tiếng.

Hắn quay đầu nói với Phong Quang: “Đứng bên cạnh ta, đừng có lộn xộn.”

“Được.” Phong Quang gật đầu.

Chính giữa dàn cung thủ tự động tránh ra tạo thành một con đường, từ đó đi ra ba người, đúng là Quỷ vương Tiêu Nhược, Ngân diện quân sư Bạch Dung, còn có Nghiễm Cáp thành chủ Lạc Ưng.

“Thả Hạ Phong Quang, bó tay chịu trói đi.” Người đi đầu ra tiếng là Bạch Dung, âm thanh của nàng nghe không ra cảm xúc, Tiêu Nhược cùng Lạc Ưng một trái một phải đứng bên người nàng, cho nàng sự bảo hộ tốt nhất.

Tuyết Ám cười nhạo một tiếng, nhìn về Lạc Ưng thân hình cao lớn anh tuấn, “Ta vậy mà không thể tưởng được người luôn luôn trung lập như ngươi sẽ có ngày đối địch với ta.”

“Chuyện này cũng không còn cách khác.” Lạc Ưng cào cào cái ót, không thấy một chút ngượng ngùng nào, “Ngươi cũng biết ta độc thân lâu như vậy, khó gặp được người trong lòng, bất quá huynh đệ ngươi yên tâm, ta chỉ giúp bọn hắn cứu vị tiểu thư đó ra thôi, sẽ không làm cho bọn họ tổn thương ngươi.”

Lạc Ưng vừa nói xong, bên cạnh liền có một luồng khí lạnh băng qua Bạch Dung bắn tới người Lạc Ưng, hắn hướng về phía Tiêu Nhược mà cười thách thức, các ngươi không thể làm khó dễ được ta.

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên Công Lược: Nữ Phụ Có Độc* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 39

Tuyết Ám khoanh tay, lưu manh mười phần nói: "Nếu ta không trả người thì sao?"

"Vậy chỉ có thể cướp." Lạc Ưng cười hớ hớ nói: "Tiểu thư xinh đẹp như vậy ngoan ngoãn đứng cạnh huynh đệ, nghĩ đến việc cướp được nàng vào tay liền cảm thấy hưng phấn."

Lạc Ưng cười cực kỳ tà khí, Phong Quang bất giác nắm chặt góc áo rụt người lui lại phía sau Tuyết Ám.

Tuyết Ám khóe môi khinh khỉnh, "Lạc Ưng, nói chuyện đàng hoàng đi, ngươi dọa đến Hạ tiểu thư đáng yêu rồi."

Một câu này nghe như giả dối đùa giỡn, trong mắt Tiêu Nhược và Bạch Dung thấy lời hắn nói cũng không có gì lạ, hắn vốn là người thích mê hoặc đối phương mà nói nửa thật nửa giả, hắn không nhất thiết phải quan tâm đến người khác, nhưng Lạc Ưng vẫn thu lại thần sắc trêu đùa, ánh mắt làm càn cũng không đặt ở trên người Phong Quang nữa.

Tiêu Nhược vẫn luôn im lặng cuối cùng cũng mở miệng, hắn nói: "Thả Hạ Phong Quang, chúng ta có lẽ còn có thể làm một giao dịch."

Thị vệ bên cạnh áp giải ra một nam nhân thương tích đầy mình, hắn cực kỳ suy yếu ngẩng đầu, gương mặt vốn thanh tú dơ bẩn dính đầy máu, "Chủ tử, không cần quan tâm thuộc hạ…"

Chỉ một câu như vậy cũng tiêu hết khí lực còn lại trên người hắn, Phong Quang còn nhớ rõ hắn, hắn là A Thất.

"Tiểu tử này thật có cốt khí." Lạc Ưng hiếm khi khen một người nào, A Thất tính ra là người khiến hắn khó mà có được thưởng thức một lần, "Bọn họ nghiêm hình tra tấn hắn ba ngày ba đêm, hắn một chữ cũng không nói, hôm nay là lần đầu tiên thấy hắn mở miệng."

"Hắn là người của ta, tất nhiên không giống với người thường." Ánh mắt Tuyết Ám không hề dừng lại trên người A Thất một chút nào, hắn dường như đang tự hào nhưng chẳng qua cũng chỉ là thủ hạ cấp dưới của mình mà thôi.

Bạch Dung nhíu mi nói: "Chúng ta đoán được hắn đã ở Nghiễm Cáp thành, như vậy ngươi cũng sẽ đến đây, nếu như ngươi còn có chút lương tri thì hãy dùng Hạ tiểu thư trao đổi với chúng ta."

"Lương tri? Quân sư đang nói đùa à? Con người của ta, trừ khi là người có giá trị, còn lại sống hay chết ta cũng không muốn quản." Động tác của hắn thong thả mà tao nhã tháo xuống mặt nạ trên mặt, làm cho khiếm khuyết kia lộ ra dưới mắt của mọi người, hắn cười, cười như trước kia phong hoa tuyệt đại, "Mọi người đều là người quen cũ, cần gì che che lấp lấp, tự nhiên một chút thì hơn phải không?"

Hai mắt Bạch Dung mở to: "Mặt của ngươi…"

"Ngày trước quân sư đây đến làm khách trong doanh trướng của ta, kho quân hỏa bỗng nhiên cháy, cả bầu trời đều là lửa, ngay cả quân sư cũng không cẩn thận mà bị kẹt trong đám cháy, quân sư là khách quý, làm sao ta có thể để ngươi chết cháy bên trong được?"

"Là vì… ta?" Thân mình Bạch Dung run lên, trong ánh mắt đều là không thể tin được, nước mắt đột nhiên tràn ra, Tiêu Nhược gọi nàng nàng cũng không có phản ứng.

Lửa đó là nàng phóng, cũng bởi vì đám cháy đó mà khiến cho Quảng Lưu quốc tổn thất nghiêm trọng, hơn nữa Đại Duy quốc còn bất ngờ tập kích dẫn đến Quảng Lưu quốc bại trận lui quân. Nàng vốn còn chuẩn bị vì Tiêu Nhược mà táng thân biển lửa, nhưng khi bị khói đặc hun nóng đến thần chí không rõ, nàng cảm thấy bản thân được người bế đi ra ngoài, mở mắt ra đã về tới bên trong quân doanh của Đại Duy quốc, người đầu tiên nàng nhìn thấy chính là Tiêu Nhược… Nàng có thể sống mà đi ra từ trong đám cháy, nàng sao có thể lại bỏ qua vấn đề này? Rõ ràng, rõ ràng hắn là một người kiêu ngạo như vậy, nàng còn từng cảm thán dung mạo hắn còn hơn cả nữ tử, nhưng hôm nay… nay…

Ánh mắt Lạc Ưng trầm xuống, một lúc sau mới phát ra âm thanh than thở, "Tiểu tử ngươi, đúng là."

Người duy nhất không cảm thấy ngoài ý muốn ở đây cũng chỉ có Phong Quang.

Nàng giật nhẹ ống tay áo Tuyết Ám, Tuyết Ám cúi đầu, nửa gương mặt có thương tích đối diện nàng, nàng áp sát vào hắn, hơi thở ấm áp phun lên gáy và tai hắn, mềm mại ngứa ngái.

Nàng nhỏ giọng nói: "Bão cát sắp tới."

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên Công Lược: Nữ Phụ Có Độc* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 40

Nhiệt độ hạ xuống cùng gió lớn thổi tới, cát trên bề mặt bắt đầu bay lẫn trong không khí.

Lạc Ưng hàng năm sinh hoạt tại sa mạc lập tức phát hiện thời tiết thay đổi, "Bão cát sắp tới, này, nhanh chạy vào trong phòng!"

Bạch Dung không nhúc nhích, cho nên Tiêu Nhược cũng không động.

Phong Quang lại kéo góc áo Tuyết Ám, ánh mắt hắn tối sầm lại, lấy tay đem nàng kéo ra trước người hắn, một tay vòng lên lưng nàng đem nàng vây lại trong lòng mình, mà tay kia thì nắm dao găm tinh xảo đặt trên cổ trắng nõn của nàng.

"Cho người của các ngươi lùi lại."

"Khoan đã, đừng thương tổn nàng." Bạch Dung la lên, nàng đương nhiên không phải quan tâm chuyện sống chết của Phong Quang mà do nàng bị Vương Từ uy hiếp, nếu nàng không thể khiến Hạ Phong Quang an toàn trở về phủ thừa tướng thì thân phận nữ phẫn nam trang của nàng sẽ bị vạch trần, tội khi quân phạm thượng cũng không khiến nàng lo lắng, nhưng nàng không thể liên lụy Tiêu Nhược.

"Không để cung thủ rời đi sao?" Tuyết Ám nắm chặt dao găm trên tay, cổ Phong Quang lập tức xuất hiện một vết máu, màu máu tươi trên làn da trắng nõn càng trở nên chói mắt.

Trên mặt Lạc Ưng lộ ra vẻ bất ngờ, nhưng hắn cũng không nói thêm cái gì.

Khuôn mặt Phong Quang trắng bệch, đau đớn nhìn về phía Tiêu Nhược, "Biểu ca… cứu ta…"

Mắt Tiêu Nhược híp lại, đúng vậy, nàng là biểu muội của hắn, vẫn còn là thiên kim được sủng ái của phủ thừa tướng… Thừa tướng Hạ Triều quyền khuynh triều đình và dân chúng, quyền lực trong tay ông ta cũng không thể một sớm một chiều mà thu phục được.

"Lui xuống." Tiêu Nhược nâng tay, hai chữ ngắn ngọn mệnh lệnh khiến người không thể cãi lời, cung thủ bốn phương tám hướng lùi lại rất nhanh liền biến mất, ở đây chỉ còn lại năm người bọn họ.

Tuyết Ám cười hài lòng.

Tiêu Nhược nói: "Bây giờ ngươi có thể thả người."

"Còn chưa được, chờ ta ra khỏi thành tự nhiên sẽ thả nàng." Tuyết Ám giữ Phong Quang từng bước một rời khỏi thành.

Bạch Dung: "Đợi chút…"

"Ôi bà cô già ơi." Lạc Ưng ngăn Bạch Dung lại, chỉ vào bão cát cuồn cuộn bay đến từ chân trời, "Bão cát sắp tới rất nhanh rồi, chuyện đầu tiên là phải tránh đi đã."

"Nhưng mà… A, Tiêu Nhược!"

Tiêu Nhược trực tiếp ôm ngang người nàng lên, "Trước tiên tìm chỗ tránh bão, chuyện khác về sau lại nói tiếp."

Lạc Ưng không phục đi sau lưng Tiêu Nhược, nghĩ trong lòng chính mình sao không nghĩ tới việc trực tiếp ôm người đi, hắn lại quay đầu nhìn cổng thành, cát vàng bay tới đã khiến tầm mắt mờ mịt, chỉ bằng bản sự của tên tiểu tử đó thì hắn tin tưởng Tuyết Ám sẽ không có việc gì, tự khẳng định một phen sau Lạc Ưng lại không nhịn được sờ sờ mũi, chắc là sẽ không có việc gì đâu…

Sắc trời u ám, cuồng phong rống giận bắt đầu tàn sát bừa bãi, cát đá bay giữa khung trời, toàn bộ thành Nghiễm Cáp đều bị cát bụi nuốt chửng, trước mắt chỉ toàn cát vàng và cát vàng, mùi bụi gay mũi khiến người ta khó chịu.

Phong Quang không nhịn được mà vẫn luôn ho khan, cát đá bị gió thổi lên làm cho nàng mở mắt đã thấy khó khăn, cho dù có người cầm chặt tay nàng nàng vẫn dần dần kiệt sức, tưởng rằng bản thân sẽ bị cắn nuốt hết trong tiếng gió vù vù này.

Bỗng nhiên một kiện y phục bịt kín đỉnh đầu nàng, nam nhân dùng y phục che miệng mũi ngăn cách với không khí đục ngầu bên ngoài cho nàng, nàng khó khăn đem ánh mắt mở ra khó hiểu nhìn nam nhân đã cởi áo ngoài, trên người hắn bám rất nhiều cát bụi cũng không khiến người khác cảm thấy hắn chật vật.

Tuyết Ám kéo nàng tới một dốc cao cản gió ngồi xổm xuống, lại nắm thật chặt y phục che trên đầu nàng, cát bay đá chạy xuyên qua người, hắn chỉ dùng sức nhẹ nhàng nàng liền tựa vào ngực hắn. Phong Quang bị hắn ôm chặt lấy, bên tai là tiếng tim đập có lực, sắc mặt vốn vì khó chịu mà trắng bệch giờ phút này trở nên hồng như táo chín.

Môi hắn áp lên sườn tai nàng, giọng nói trầm thấp khiến đáy lòng nàng rung động, "Làm sao có thể để một tiểu thư đáng yêu như vậy bị bão cát ăn mòn

đây?"

Tất cả gió bụi phảng phất trong lúc đó dường như đều biến mất.

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên Công Lược: Nữ Phụ Có Độc* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 41

"Tuyết Ám…" Phong Quang không thể xoay người cầm lấy vạt áo hắn.

Hắn lười biếng trả lời: "Sao?"

"Chúng ta đều sống sót."

Hắn cười khẽ, vỗ vỗ lưng nàng, "Phải, chúng ta đều còn sống, thế nào, miệng vết thương còn đau không?"

Ngón trỏ của hắn nhẹ nhàng lau qua vết thương trên cổ nàng, màu đỏ tươi đó làm hắn cảm thấy rất chói mắt, nhưng hiện tại hắn nhận ra trừ bỏ chói mắt còn có một chút chướng mắt.

"Đau." Nàng thành thật gật đầu, nàng là thiên kim tiểu thư được nuông chiều từ bé, chưa từng chịu qua một điểm đau xót, nhìn xem cơ thể nàng băng cơ ngọc cốt, không có một chút vết sẹo nào, nàng không thích uống thuốc còn sợ đau, chính là nữ hài nũng nịu, nhưng cho dù yếu đuối như vậy, nàng vẫn là trời sinh khiến người thương, nguyện ý thương.

Tuyết Ám sờ sờ đỉnh đầu nàng, "Sau này sẽ không làm ngươi bị thương nữa."

"Được…" Nàng khó chịu nhu thuận đáp lời.

Qua hồi lâu lại như chuyện trong chớp mắt, bão cát ngừng, không khí vẫn còn tràn ngập mùi cát bụi nhưng cũng không còn gió lớn nữa.

Tuyết Ám nắm thật chặt áo khoác màu xám trên người nàng, "Ngoan ngoãn đợi ở trong này, bọn họ sẽ tìm được ngươi."

"Ngươi phải đi sao?" Nàng nâng mắt, thật cẩn thận dùng ngón tay đụng góc áo hắn.

"Ta phải đi." Hắn nói: "Nhưng rất nhanh ra sẽ quay lại."

Phong Quang thu tay lại, vẫn không biểu hiện sắc mặt vui mừng hay bướng bỉnh, con ngươi nâu đậm chớp mắt, nói: "Ta sẽ chiếu cố tốt A Thất, nếu nhìn thấy Lạc Mai, ngươi giúp ta hỏi thăm nàng."

"Được, ngoan lắm." Tay Tuyết Ám xoa hai gò má hơi lạnh của nàng, ánh mắt hẹp dài thâm thúy lộ ra ý cười ôn hòa sạch sẽ, nhưng hắn cũng không phải loại người ôn nhu, thật đáng tiếc, không có ai có thể nhìn thấu sự lạnh nhạt bên trong hắn, mỗi nữ nhân nhìn hắn vĩnh viễn đều là nam nhân ấm áp tuấn mỹ, nhưng hắn không hề tuấn mỹ, càng ôn nhu thì càng trở nên cay nghiệt.

Học động tác của hắn, nàng cũng đưa tay áp lên mặt hắn, kể cả nửa mặt có vẻ đáng sợ kia, "Tuyết Ám, ngươi phải sống tốt."

Hắn trầm mặt một giây.

"Ha, ta đương nhiên sẽ sống tốt." Hắn rất nhanh cười, không chút để ý nói: "Tái kiến, Hạ tiểu thư thân ái."

Hẹn gặp lại, Tuyết Ám, hẹn gặp lại, những ngày bị "bắt cóc" này.

"Này! Nha đầu kia ở chỗ này!" Theo giọng Lạc Ưng la to, phần đông người vây quanh lại đây.

Phong Quang lúc này có vẻ rất suy yếu, nàng dựa vào sườn đất không có khí lực nói một câu nào, thân hình đơn bạc suy nhược, bất luận là nam hay nữ nhìn thấy đều sinh ra cảm giác đến ta cũng thấy đau lòng.

Để cho Tiêu Nhược ôm là không có khả năng, trong mắt hắn chỉ có Bạch Dung, mà thị vệ khác lại không dám mạo phạm, vì thế chỉ có Lạc ưng đích thân ra trận, hắn ôm lấy Phong Quang mới giựt mình thấy tieur nha đầu xinh đẹp này nhẹ đến đáng sợ, một khối nho nhỏ dựa vào trong lòng hắn khiến lòng người ngứa ngái.

Lạc Ưng quét mắt qua áo khoác màu xám trên người nàng, cuối cùng hạ mắt xuống, tâm tình nhộn nhạo đều dập tắt hết.

Áo ngoài màu xám này, ai ở đây đều thấy được, có vài người có lẽ cái gì cũng chưa tưởng, vài người khác là không dám tưởng, mà có vài người lại

tưởng quá sâu.

Tiêu Nhược cúi đầu nhìn Bạch Dung đang xuất thần, ngón cái chuyển động xoay chiếc nhẫn trên tay, ánh mắt âm trầm, không thể không nói, chuyện vì người yêu mà hủy dung này xác thực có thể khiến địa vị trong lòng của phụ nữ trở nên càng quan trọng.

Nhưng cũng chỉ là quan trọng hơn một chút mà thôi.

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên Công Lược: Nữ Phụ Có Độc* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 42

Ngày Phong Quang trở về, phủ thừa tướng vẫn như trước không có gì khác biệt, chẳng qua Vương Từ đối với nàng càng thêm sủng ái, ngay cả Hạ Triều cũng ngoan ngoãn nghe theo Vương Từ. Dù tình cảm vợ chồng của bọn họ không tốt, nhưng khi chuyện liên quan đến nữ nhi thì có thể sủng liền sủng, tuy Phong Quang không thân cận Hạ Triều nhưng nàng cũng không ngại Hạ Triều sủng nàng.

Phong Quang là chính nữ, Hạ Khởi Mộng là thứ nữ, nói cách khác các nàng từ lúc sinh ra địa vị đã được quyết định, có lẽ Hạ Triều hơn mười năm trước xác thực có thích mẫu thân của Hạ Khởi Mộng, nhưng mà nam nhân a, thích nhất thời chung quy cũng chỉ là nhất thời mà thôi, khi Hạ Khởi Mộng sinh ra hắn liền không sủng ái thiếp phòng này nữa. Nhiều năm qua Hạ Triều cũng không tiếp tục nạp thiếp, nhưng cũng không ngủ lại trong viện của Vương Từ, bọn họ giống như đang giận lẫy nhau.

Một lần đánh cược mất mười sáu năm.

Thực tế, Vương Từ tuy rằng nhìn Hạ Khởi Mộng liền thấy chướng mắt, nhưng nhiều năm qua nàng đều cho Hạ Khởi Mộng đãi ngộ đúng như những gì thứ nữ đáng được có, tất nhiên đãi ngộ này so ra kém Phong Quang. Mười mấy năm qua Hạ Khởi Mộng này đều luôn ở trong viện của chính mình mà không gây sự, nếu nàng vẫn có thể luôn an phận thủ thường như vậy, Vương Từ cũng sẽ vì nàng chọn một người thành thật mà gả cho, nhưng từ sau khi rơi xuống nước, Hạ Khởi Mộng liền thay đổi.

Không ai biết trên cung yến ngày đó, Vương Từ nhìn người được gọi là Ngân diện quân sư đã nghĩ cái gì, nàng sẽ không nhận sai người, tuy rằng có mặt nạ che chắn nhưng cặp mắt kia, đôi môi kia, âm thanh kia… thật sự cực kỳ giống mẫu thân của Hạ Khởi Mộng.

"Phong Quang, sau này đừng tiếp xúc nhiều với Hạ Khởi Mộng."

Ngồi ngắm hoa trong đình ở hoa viên, Phong Quang không nghĩ tới Vương Từ lại cảnh cáo một câu như vậy, vì vậy nàng tự nhiên hỏi: "Tại sao?"

"Chuyện không bình thường, tất có quỷ. "Gương mặt Vương Từ luôn luôn dịu dàng lại xuất hiện vẻ tàn khốc.

Phong Quang quýnh lên, nghĩ nương nàng không lẽ lại muốn ra tay với Hạ Khởi Mộng, khó mà làm được, động tới Hạ Khởi Mộng chẳng khác nào đắc tội với Tiêu Nhược, Tiêu Nhược vì Hạ Khởi Mộng cho dù là tạo phản đều không chút do dự, quan trọng là người ta có vầng hào quang của nữa chính đó, không chết được đâu.

"Nương, ngươi đừng nghĩ nhiều, Hạ Khởi Mộng không chọc đến chúng ta thì chúng ta coi như nàng không tồn tại là được." Nàng đung đưa cánh tay Vương Từ, giả bộ nữ nhi ngây thơ vội vàng chuyển hướng đề tài, "Nữ nhi gặp nguy hiểm nhưng nhờ Quỷ vương điện hạ cứu về, nương, ngươi có giúp nữ nhi cảm tạ Quỷ vương điện hạ thật tốt sao?"

"Cha ngươi tất nhiên đã đưa lễ qua, bất quá…"

"Bất quá cái gì?"

Vương Từ vuốt đỉnh đầu nữ nhi, khẽ cười nói: "Theo tính tình của ngươi, nếu gả cho Quỷ vương điện hạ rồi ta lại lo lắng."

"Tại sao nương lại nói vậy?"

"Không có gì, xem như nương nghĩ nhiều rồi." Vương Từ vẫn cười nhưng nụ cười lại có chút chua xót, nhìn ánh mắt Tiêu Nhược xem Hạ Khởi Mộng ở cung yến đó, chỉ sợ địa vị của Hạ Khởi Mộng trong lòng hắn đã không giống như bình thường… Nhưng dù nàng nghĩ muốn giải trừ hôn ước cho Phong Quang thì đây lại là do bệ hạ ban hôn, làm sao mà có thể giải trừ dễ dàng như vậy? Tâm nam nhân đi rồi sẽ rất khó mà kéo được trở về, nói ra cũng chỉ làm cho Phong Quang càng thêm bối rối mà thôi.

Vương Từ mang theo tâm sự mà đến, lại mang theo tâm sự mà đi, Phong Quang không phải không đoán được ưu phiền trong lòng nương mình, nhưng nàng không thể nói chính mình đang nghĩ đến người khác, người kia hăn đang ở Quảng Lưu quốc, huống chi hôn ước này thật là một cái phiền phức lớn.

"Tiểu thư." Tiểu Tử khuất người hành lễ, nàng vốn muốn đi xuyên qua hoa viên lại không ngờ đụng phải tiểu thư nhà mình.

Phong Quang hoàn hồn lại từ trong suy nghĩ của chính mình, miễn lễ cho Tiểu Tử, nhìn người phía sau nha hoàn hỏi: "Vị cô nương này là?"

"Bẩm tiểu thư, đây là thợ chăm hoa mới tới nên vẫn chưa biết đường, quản gia sai nô tỳ mang nàng đi dạo xung quanh."

Cô nương mặt áo vải thô cúi người, ngẩng đầu nói: "A Lục bái kiến tiểu thư."

Phong Quang khẽ kinh sợ, con ngươi mở lớn.

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên Công Lược: Nữ Phụ Có Độc* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 43

"Tiểu Tử, ta muốn ăn hạnh nhân mềm, hạnh nhân phải tươi mới, ngươi đi nhà bếp bảo họ làm đi."

Phong Quang nhìn như bỗng nhiên nảy lòng thèm ăn hạnh nhân mềm, Tiểu Tử vội vàng thưa lại: "Dạ, tiểu thư."

Tiểu Tử vừa đi, Phong Quang lập tức bước lại gần A Lục từng bước, lại do dự một bước chân, nàng không dám khẳng định gọi một cái tên, "Lạc Mai?"

"Là ta." Nàng cười nói: "Cô nương làm sao nhận ra được?"

Xác định được thân phận của nàng, Phong Quang cười nói: "Tuy mặt của ngươi thay đổi, thân mình cũng khác trước, âm thanh lại bất đồng, nhưng ta cũng không biết vì sao khi nhìn thấy ngươi nhìn ta nói chuyện, ta liền biết đây hẳn là ngươi, có lẽ vì… Lạc Mai cho ta cảm giác phải là như thế này, người khác muốn bắt chước cũng không bắt chước được"

"Ta và Thiên Thiên Vạn tự nhận thuật dịch dung xuất thần nhập hóa, từng lừa gạt vô số người nhưng không nghĩ đến bị cô nương đây liếc mắt một cái đã nhìn ra." Lạc Mai bị người nhận ra cũng không buồn bực mà thoải mái đứng ở đó.

Phong Quang thích khí chất tao nhã mà không cao lãnh của nàng, nàng hỏi: "Lạc Mai, sao ngươi lại đến nhà ta?"

"Công tử ra lệnh ta đến nói với cô nương một câu, ba ngày sau Đại Duy quốc vương sẽ tổ chức quốc yến, đến lúc đó mời cô nương hãy đến tham dự."

"Quốc yến? Ta cũng chưa từng nghe phụ thân nhắc qua."

"Đó là vì Hạ thừa tướng còn chưa thu được tin tức."

"Tại sao ta nhất định phải đi…" Tuy rằng đại thần trong triều đều phải tham dự quốc yến, nhưng bình thường cái đại thần chỉ đem nhi tử có chức quan trong triều đến chiếm chỗ ngồi, cũng như đem đến để trải đời, còn những thiên kim tiểu thư thì không thể nào được tham dự. Dù sao quốc yến là để đàm chuyện quốc gia đại sự chứ không phải để cho hoàng thân quốc thích xem mắt.

Lạc Mai nói: "Công tử vẫn chưa giải thích nguyên do nhưng nói cô nương nhất định phải đến, nếu không liền để ta trói cô nương lại mang đi."

Khóe mắt Phong Quang vừa giật, còn muốn nói ra miệng vài câu thì Tiểu Lục từ bên ngoài về gặp nàng.

"Tiểu thư…" Tiểu Lục nhìn thấy còn có một người lạ ở đây, không biết có nên tiếp tục nói chuyện hay k.

Phong Quang cười, "Không có gì, cứ nói tiếp đi."

"Dạ, tiểu thư, nô tỳ đem thuốc cho người tên là A Thất kia, cũng đưa tiền cho cai ngục, còn tìm hiểu được Quỷ vương điện hạ tạm thời không dự tính xử trí hắn mà chỉ đem hắn nhốt ở nhà giam, trông coi rất nghiêm cẩn."

Phong Quang nhẹ nhàng thở ra, "Ngươi vất vả rồi, Tiểu Lục, ngươi vừa trở về trước hết cứ đi nghỉ ngơi đi."

"Dạ, nô tỳ cáo lui."

Tiểu Lục đi rồi Lạc Mai mới nói: "Để nàng đi gặp A Thất không sao chứ?"

"Không cần lo lắng, Tiểu Lục ổn trọng hơn so với Tiểu Tử, ta muốn nàng làm chuyện gì thì nàng cũng không bao giờ hỏi ta lý lo, cũng sẽ không nói với người khác, giống như ta tin tưởng các ngươi sẽ không bán đứng Tuyết Âm vậy, ngươi cũng nên tin tưởng người của ta sẽ không bán đứng ta."

Lạc Mai bật cười, "Cô nương nói đúng."

Phong Quang có thể liếc mắt một cái nhìn ra nàng dịch dung, theo lời nàng mà nói cái kia cũng không được xem là nguyên nhân nàng phát hiện ra, lúc này lý do nàng nói cũng không giống một lý do đầy đủ, nhưng lại khiến người ta tin phục.

Hạ Triều trở về từ Hoàng cung, quả nhiên mang về tin tức quốc yến sẽ được tổ chức, sứ giả Quảng Lưu quốc sẽ tới Đại Duy quốc để đàm chuyện hòa bình giữa hai quốc gia, thực tế hai nước này giao chiến mấy năm bất kể là quốc lực hay nhân lực đều tổn thất không ít, nếu nói ngưng chiến thì không ai là không muốn chỉ là không có một cơ hội nào mà thôi, ai cũng không chịu lùi một bước mà mở miệng trước.

Tiêu Phần nghe thấy lão Hoàng Đế của Quảng Lưu quốc chết bệnh, người kế vị là một người tuổi còn trẻ, vốn tưởng đây là một cơ hội lớn nhưng không thể ngờ tân Hoàng Đế trẻ tuổi này cũng chẳng hiền lành gì, thủ đoạn so với phụ thân hắn chỉ có hơn chứ không kém, hắn có thể đưa ra tin tức muốn cầu hòa, Tiêu Phần không thể không coi trọng.

Lần quốc yến tiếp đãi sứ giả Quảng Lưu quốc này sẽ là quốc yến có quy mô lớn nhất từ trước tới nay.

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên Công Lược: Nữ Phụ Có Độc* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 44

Người của phủ thừa tướng đối với Phong Quang chỉ có ngoan ngoãn phục tùng, ngay cả Hạ Triều cũng như vậy, nàng chỉ nói bản thân cảm thấy tò mò với quốc yến, Hạ Triều liền chủ động đề nghị dẫn nàng tiến cung, Phong Quang đi, tất nhiên Vương Từ cũng sẽ đi theo.

Quốc yến không phải cung yến bình thường, đại điện nguy nga tráng lệ xếp đầy đồ vật sang trọng xa xỉ, hoa là mẫu đơn cực quý báo, rượu là mỹ tửu trăm năm tuổi mùi vị đậm đà, ngay cả nước cũng là từ núi băng xa xôi vận chuyển đến, thủ vệ phòng thủ kín kẽ không chút sơ hở, cung nữ thái giám hầu hạ cũng cực kỳ xuất sắc. Lần quốc yến này không thể chấp nhận bất kỳ sai lầm nào.

Phong Quang ngoan ngoãn ngồi ở bên người Vương Từ, bộ dạng nhu thuận khả ái, mặc dù ở đây cũng có các tiểu thư khác nhưng chỉ có nàng có thể khiến chư vị công tử liên tiếp liếc nhìn, các vị công tử sau khi bị phụ thân cảnh cáo đây là vị hôn thê của Quỷ vương điện hạ lập tức thu hồi tâm tư không dám lại liếc nhìn nữa.

Không bao lâu sau thái giám thông báo một tiếng, Tiêu Phần và sứ giả Quảng Lưu quốc cùng bước vào đại điện, sứ giả này tuấn mỹ vô song, sắc mặt ngũ quan rõ ràng như điêu khắc mà ra, gương mặt góc cạch tuấn mỹ dị thường, mắt dài nhỏ đào hoa tràn ngập ôn nhu lại đa tình, nhưng trong mắt cũng lơ đãng toát ra vẻ hờ hững, làm cho người ta lầm nghĩ hắn rất dễ dàng tiếp cận lập tức thanh tỉnh lại, dung mạo này không hề thua kém với Quỷ vương điện hạ, dẫn tới cung nữ cũng không khỏi vụng trộm xem vài lần liền nhìn không chớp mắt.

Dung mạo của hắn không thể nào soi mói được, càng khiến ai cũng biết đây không phải là một sứ giả bình thường, mọi người nhìn thấy phía trên đã có thêm một chỗ ngồi liền hiểu được vì sao.

Quả nhiên, Tiêu Phần cùng nam nhân đi đến phía trên đại điện, cười to nói: "Hôm nay quốc vương Quảng Lưu quốc có thể đến Đại Duy chúng ta, cùng đàm luận kế hoạch hòa bình, đây là chuyện may mắn của hai quốc gia, các vị ái khanh còn không mau bái kiến quốc vương Quảng Lưu quốc!"

Mọi người đứng dậy, "Bái kiến quốc vương Quảng Lưu quốc!"

Hắn cười, mọi người giống như cảm thấy vẻ vang cho kẻ hèn này, "Hôm nay Cô là khách, chư vị không cần đa lễ."

Vốn tưởng đây chỉ là sứ giả bình thường, không ngờ quốc vương Quảng Lưu quốc đích thân tới, Độc Cô Kỵ trong những người trẻ tuổi đồng lứa với hắn giống như là thần thoại vậy, hắn là đế vương trẻ tuổi, thủ đoạn trị quốc cùng chinh chiến không thua bất luận kẻ nào, cùng với Tiêu Nhược trở thành mục tiêu mà mọi nam nhân đều muốn hướng đến, ảnh hưởng không thể nói là nhỏ.

Phong Quang lặng lẽ nhìn Hạ Khởi Mộng bên người Tiêu Nhược, tuy nàng còn mang mặt nạ nhưng có thể làm cho người ta cảm nhận được nàng cả người đầy bất ngờ, nói nàng đang kinh ngạc cũng có chút kỳ lạ, dù sao nàng là loại nữ nhân dù thái sơn nứt ra cũng có thể mặt không đổi sắc.

Theo mọi người cùng nhau ngồi xuống, Phong Quang lập tức cảm nhận được có một đạo ánh mắt cực nóng đang nhìn nàng chằm chằm, nàng theo bản năng nâng mắt đi tìm ánh mắt đó, cũng là hướng mà Độc Cô Kỵ nhìn lại nàng, nàng vừa thấy hắn liền mất hồn mà đụng phải chén rượu trên bàn, may mà Vương Từ ngồi cạnh nàng phản ứng nhanh, kịp lúc lấy khăn ra lau nước trên bàn, nếu không nàng lại được dịp chạy ra cửa cung mà đổi quần áo.

Vương Từ nhỏ giọng hỏi: "Phong Quang, không sao chứ?"

"Không, không có gì…" Nàng vội vàng cúi đầu nhìn như bình tĩnh im lặng, trên thực tế ngón tay nàng đã quấn quít cầm chặt dải lụa trên áo.

Đây là động tác nhỏ chỉ có khi nàng cảm thấy khó xử.

Độc Cô Kỵ thấy rõ, chậm rãi giương lên khóe môi giống như có chút vô ý cười chọc người, khi có một nửa gương mặt khiếm khuyết hắn cười đã muốn câu hồn người, hiện tại gương mặt hoàn mỹ không tỳ vết lại càng có thể đem người mê đến thần hồn điên đảo mà quên mất chính mình là ai.

Hạ Khởi Mộng không rõ, hắn không phải vì cứu nàng mà hủy dung sao? Vì sao bây giờ một chút vết sẹo cũng không có?

Tiêu Nhược nắm chặt tay nàng dưới bàn, nàng mờ mịt nhìn hắn, hắn nhẹ giọng nói: "Ta nói rồi, hắn rất giỏi ngụy trang lừa gạt người."

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên Công Lược: Nữ Phụ Có Độc* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 45

"Đây, để trẫm giới thiệt một chút." Tiêu Phần cười nâng tay nhất nhất chỉ mặt từng người, đầu tiên là thái tử, "Đây là đại Hoàng tử của trẫm, cũng là thái tử của quốc gia này."

Thái tử khẽ gật đầu thăm hỏi, Tiêu Phần lại chỉ hướng Hạ Triều, "Đây là thừa tướng Hạ Triều, nhiều năm như vậy hắn vẫn luôn là phụ tá đắc lực của trẫm, bên người là thê nữ của hắn, thiên kim phủ thừa tướng chính là đệ nhất mỹ nhân của Đại Duy quốc trẫm."

"Quả thực là quốc sắc thiên hương," Độc Cô Kỵ nhẹ cười đồng ý, nụ cười của hắn tựa như còn có ẩn ý khác.

Cả người Phong Quang cứng ngắc một cử động nhỏ cũng không dám.

"Ha ha, Hạ tiểu thư đây là vị hôn thê của Quỷ vương con trẫm." Tiêu Phần tiếp theo chỉ đến Tiêu Nhược, "Đây là Quỷ vương, bên người hắn chính là…"

"Ngân diện quân sư Bạch Dung, còn có Quỷ vương điện hạ, chúng ra ba người cũng chỉ từng gặp qua trên chiến trường."

"Đúng vậy, xem trẫm già liền hồ đồ rồi, các người tất nhiên là đã gặp mặt."

Độc Cô Kỵ bưng chén rượu lên, ngửi mùi rượu lại để chén xuống, cười nói: "Quỷ vương điện hạ dũng mãnh thiện chiến, Ngân diện quân sư dự liệu như thần, cô sớm muốn cùng bọn họ kết giao ở ngoài chiến trận một phen, chỉ là bất hạnh vẫn luôn không có cơ hội."

Tiêu Nhược mặt không chút thay đổi nói: "Cảm tạ quốc vương xem trọng."

"Ha ha, còn mong Quảng Lưu quốc vương không cần để ý, Tiêu Nhược này từ nhỏ đã có tính tình không lạnh không nóng như vậy." Tiêu Phần chủ động phụ họa lời nói của Độc Cô Kỵ, "Ngân diện quân sư cũng không chỉ có tài dụng binh mà thi từ ca phú cũng rất có tài nghệ, nhớ đến đầu năm quân sư từng ngâm thơ qua một bài thơ: Tường giác số chi mai, Lăng hàn độc tự khai, dao tri bất thị tuyết, vị hữu ám hương lai. Này có thể nói là thơ hay lưu thiên cổ a."

(Dịch nghĩa: Ở góc tường có mấy nhành mai. Khi rét tới, chỉ nở một mình. Từ xa đã biết không phải tuyết. Vì có hương thoang thoảng bay tới.)

"Thơ của quân sư sớm đã truyền vào Quảng Lưu, lời hay như thế Cô tự nhiên là biết đến."

Bạch Dung miễn cưỡng bứt ra một nụ cười ngượng ngùng, "Hai vị bệ hạ khen trật rồi."

Bài thơi này cũng không phải do nàng sáng tác, trong lòng nàng bỗng dưng thấy hoảng nhưng còn hơn là bây giờ nhìn thấy Độc Cô Kỵ ngoài ý muốn.

"Dao tri bất thị tuyết, vị hữu ám hương lai…" Phong Quang không tự giác thì thầm hai câu cuối cùng, gục đầu xuống, cái trán che khuất ánh mắt nàng làm cho người ta không nhìn ra nàng đang suy nghĩ cái gì.

Độc Cô Kỵ thu hồi tầm mắt, thần sắc bỗng nhiên trở nên lười nhác một phần, "Mấy lời khen tặng dừng ở đây đi, tiếp theo có thể nói chuyện chính sự rồi."

"Ha? Không biết quốc vương Quảng Lưu quốc muốn bàn luận như thế nào?" Tiêu Phần thu hồi nụ cười thoải mái, không thể không xem kỹ người trẻ tuổi không nên khinh thường này.

Mọi người trong đại điện đều đem ánh mắt tập trung vào hai người ở trên cao này.

"Tiêu hoàng cùng Cô đều biết, chiến tranh hằng năm đã khiến cho hai quốc gia tổn thất không nhỏ, huống chi còn có đám người ở biên giới và Khê tộc làm kẻ thứ ba như hổ rình mồi, Cô đã có thể dẫn đầu đề nghị hòa bình giữa hai quốc gia thì cũng không nên để người ngoài nghĩ lầm Quảng Lưu ta e ngại Đại Duy quốc mới tốt."

Tiêu Phần gật đầu, "Đó là đương nhiên, Quảng Lưu quốc cùng Đại Duy quốc có thực lực tương đương, sao lại cần người ngoài phân ra ai mạnh ai yếu đây?"

“Cho nên, Cô đã làm người đầu tiên này thì nên có được thù lao tương ứng.”

“Không biết thù lao này là?” Tiêu Phần giả bộ cười, Độc Cô Kỵ muốn thù lao này là đất đai hay là kỳ trân dị bảo?

“Cô muốn một người.”

“Phụ hoàng!” Tiêu Nhược bỗng nhiên đứng dậy, “Nhi thần cũng muốn hướng phụ hoàng cầu một người.”

Tiêu Phần nhìn Độc Cô Kỵ đang bất động thanh sắc, lại nhìn Tiêu Nhược, “Quỷ vương là muốn cầu người nào?”

“Nhi thần muốn lấy nhị tiểu thư phủ thừa tướng làm phi.”

Thân mình Bạch Dung cứng đờ, mọi người còn lại đều nhìn về phía một nhà phủ thừa tướng, thừa tướng phủ còn có một thứ nữ không ra khỏi cửa cũng không phải là bí mật gì, chính là mọi người đều tự hỏi Quỷ vương điện hạ sao lại coi trọng cái thứ nữ đó? Chẳng lẽ mỹ mạo của nàng không thua kém chính nữ?

Hạ Triều mặt đầy bất ngờ, Vương Từ nhưng lại đoán được trước mà bình tĩnh.

Nam nhân, chuyện tam thê tứ thiếp rất bình thường huống chi hắn còn đường đường là một vương gia, Tiêu Phần nói: “Tỷ muội cùng nhau hầu hạ Quỷ vương cũng có thể chiếu cố lẫn nhau, nếu vậy thì liền để cho nhị tiểu thư phủ thừa tướng làm trắc phi là được.”

“Phụ hoàng, nhi thần muốn nhị tiểu thư phủ thừa tướng không phải là nạp thiếp, mà là cưới.” Không phải nạp, là cưới, đây là ý gì? Đương nhiên là ý muốn cưới làm chính thê!

Một câu này Tiêu Nhược giống như ném bom vào dòng người, trừ bỏ Bạch Dung còn giật mình ngốc một bên, mọi người đều ồ lên, Hạ Triều cùng Vương Từ thần sắc lúc nãy còn hờ hững cũng đều hóa thành khó coi.

Tiêu Phần cũng biến sắc, hòa giải cười ha ha, “Quỷ vương lại đùa rồi, vị hôn thê của ngươi là thiên kim phủ tiểu thư, cũng là biểu muội của ngươi, nữ nhi của dì ngươi, trăm ngàn lần đừng nhận nhầm.”

“Nhi thần chỉ có tình cảm huynh muội với biểu muội, không còn gì khác nữa, ngày xưa tiếp chỉ ban thưởng cũng chỉ vì nhi thần chưa gặp được người mình muốn ở cùng cả đời này, nay mong phụ hoàn thành toàn.”

Nhìn xem, đây là chuyện gì đây? Thì ra Quỷ vương điện hạ năm đó đồng ý ban hôn vì người ta không gặp được tình yêu đích thực, bây giờ còn dám công khai kháng chỉ, địa vị thứ nữ kia trong lòng hắn đúng là không phải bình thường, các công tử trẻ tuổi đều dùng ánh mắt thương hại mà nhìn thiếu nữ đang an tĩnh ngồi đằng kia.

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên Công Lược: Nữ Phụ Có Độc* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 46

Hạ Triều lạnh mặt nghiêm nghị nói: “Ý của Quỷ vương là muốn từ hôn?”

“Không phải là từ hôn, bản vương vẫn cùng phủ thừa tướng kết thân, ta cũng chân thành hy vọng biểu muội có thể tìm được phu quân, chẳng qua phu quân kia không phải là bản vương mà thôi.” Tiêu Nhược nói xong không khỏi nhìn về phía Bạch Dung, dùng ánh mắt nói cho nàng biết hắn quyết tâm không phải nàng thì không cưới.

Bạch Dung si ngốc nhìn hắn, ánh mắt lấp lánh.

Ngay trong hoàn cảnh mọi thứ đều lặng thinh, Độc Cô Kỵ lại lên tiếng cười khẽ, “Hay thật.”

“Hồ đồ!” Tiêu Phần vỗ bàn, Độc Cô Kỵ như là đang chê cười, chuyện này rất tổn hại mặt mũi hắn, chính nữ không cưới lại cưới cái thứ nữ, gia đình bình thường thì cũng thôi đi, đây Tiêu Nhược là ai? Hắn là hoàng tử mà Tiêu Phần xem trọng nhất! Cưới thứ nữ làm chính phi, tương lai chẳng lẽ còn để nàng làm mẫu nghi thiên hạ?

“Bệ hạ.” Phong Quang đứng dậy, cúi người nói: “Thân thể thần nữ không khỏe, thỉnh cáo lui.”

Để một nữ tử nghe thấy hôn phu muốn từ hôn thật là làm khó nàng, Tiêu Phần vẻ mặt ôn hòa nói: “Nếu Phong Quang không thoải mái vậy để cung nữ dẫn xuống nghỉ ngơi trước đi, Ngự Hoa viên hoa nở rất đẹp, Phong Quang có thể đi vào đó ngắm hoa thả lỏng tâm tình.”

“Tạ bệ hạ.”

Phong Quang theo cung nữ đi ra đại điện, Vương Từ và Hạ Triều nhìn nhau liếc mắt một cái liền có chung một ý nghĩ, Tiêu Nhược muối từ hôn bản thân hắn không có gì tổn thất, danh tiết Phong Quang lại bị hao tổn, làm gì có chuyện đơn giản như vậy?

Hạ Triều cùng Vương Từ đối phó với Tiêu Nhược như thế nào thì Phong Quang đã không còn hứng thú tìm hiểu nữa, vì thế nàng cũng không biết trên đại điện đã xảy ra bao nhiêu chuyện khiến người ta nghẹn họng nhìn trân trối. Nàng lúc này dù là đang đi trên đường thì tâm hồn cũng đang kinh ngạc xuất thần, lại càng không để ý cung nữ phía sau sắc mặt khác thường. Nàng bỗng cảm thấy sau gáy tê rần, ý thức rơi vào hôn mê, được cung nữ cẩn thận ôm lấy trước khi ngã xuống đất.

Đêm tối chọc người, một chiếc xe ngựa chậm rãi chạy qua con đường cổ.

Phong Quang nhẹ nhàng mở mắt, phát hiện bản thân đang ở trên một cái xe ngựa xa hoa, hơn nữa nàng còn đang ngồi trên đùi một nam nhân, bị hắn ôm vào ngực. Hai mắt nàng mê mang ngơ ngác chưa kịp phản ứng, cho dù là ai vừa tỉnh lại liền nhìn thấy một tuyệt sắc nam nhân ở trước mặt đều sẽ nghi bản thân đang nằm mơ.

Nam nhân nghiêm trang sờ sờ đầu nàng, "Ngủ đến choáng váng à?"

"Ngươi!" Nàng lấy lại tinh thần, phản ứng đầu tiên là muốn rời khỏi người hắn nhưng lại thất bại, nàng chống hai tay lên ngực hắn, miễn cưỡng tạo ra được một chút khoảng cách, sắc mặt không tốt, "Tuyết Ám… Không đúng, Độc Cô bệ hạ."

"Đúng là một cách gọi mới lạ nha." Hắn không vừa lòng nói lại đột nhiên cười: "Ta muốn nghe nàng gọi ta A Kỵ."

"…Ta tại sao lại ở đây? Ngươi muốn đem ta mang đi đâu?"

"Nàng là người của ta, tất nhiên phải ở bên người ta, trừ bỏ Quảng Lưu quốc thì ta còn có thể đem nàng đến chỗ nào hả? Nghe Lạc Mai nói nàng chỉ cần liếc mắt một cái là có thể nhìn thấu thuật dịch dung của nàng, sao lần này lại trì độn như vậy?"

Nàng nghe nửa đoạn lời nói trước của hắn vừa định tức giận, nhưng phần sau lời nói lại khiến nàng không khỏi nhớ lại một chút cái cung nữ mang nàng đi Ngự Hoa viên kia… Bởi vì lúc ấy nàng tâm sự đầy người, cơ bản là không có để ý nàng ta, thì ra đó là Lạc Mai.

"Ngươi… Ngươi đem ta bắt tới đây có mục đích gì?"

Hắn lắc đầu than thở, "Ta ra lệnh Lạc Mai báo cho nàng để nàng tham gia quốc yến, nếu nàng có thể kiên nhẫn đợi đến phút cuối cùng thì ta cũng không cần sợ nàng chạy mà gấp đến độ phải ra hạ sách này."

Nàng nhớ tới cảnh tượng bọn họ lần đầu tiên gặp mặt, chỉ cảm thấy trong lòng tức giận, "Ngươi là Hoàng đế Quảng Lưu quốc, lại vì cầu hòa mà đến, rời khỏi Đế đô thì đến Tiêu hoàng cũng không dám ngăn cản, còn cần ta làm con tin sao?"

Độc Cô Kỵ cảm thất bất lực, một bàn tay vỗ vỗ đỉnh đầu nàng, "Tiểu nha đầu xem ra hiểu lầm ta rất sâu rồi."

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên Công Lược: Nữ Phụ Có Độc* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 47

"Dao tri bất thị tuyết, vị hữu ám hương lai… Ta rốt cục biết tại sao ngươi lại nói ngươi tên là Tuyết Ám." Ánh mắt Phong Quang ảm đạm.

Hắn vuốt ve một lọn tóc dài trước ngực nàng, thoải mái gật đầu, "Ta thừa nhận lúc ấy ta là có tâm tư khác."

"Ha… Còn cố ý làm nàng ta nghĩ ngươi vì cứu nàng ta mà bị hủy dung, làm cho nàng động tâm, còn… còn lừa cả ta."

"Ta cũng không nghĩ tới trước đó ta lại lừa gạt một cô nương ngốc như vậy." Nói đến đây hắn cũng lộ vẻ mặt ngoài ý muốn sâu sắc, giống như nói ta cũng không nghĩ tới ngươi sẽ ngốc thế.

Phong Quang mím môi, "Ta biết ta không thông minh, cho nên cũng không đoán được ngươi tới Đại Duy vì muốn đòi cái Ngân diện quân sư kia từ Tiêu Hoàng."

Hắn bất đắc dĩ thở dài, "Cho nên ta mới nói nàng sao không ở lại đại điện để nghe cho hết rồi hãy đi?"

"Đừng cho là ta không biết Ngân diện quân sư Bạch Dung chính là Hạ Khởi Mộng, ngươi cùng Quỷ vương đều muốn nàng, chẳng lẽ còn muốn ta ngồi ở đó nhìn các ngươi giành một nữ nhân sao? Nói như thế nào thì ta cũng là người vị Quỷ vương đòi từ hôn."

Hơi thở trên người hắn trở nên lạnh lẽo, "Nàng khó chịu khi bị Quỷ vương từ hôn?"

“Thật ra không cảm thấy khó chịu…” Nàng sợ hãi run run một chút, sợ nói sai lời sẽ bị hắn chụp một cái tát qua giết chết, “Nhưng mà tốt xấu gì ta cũng là nữ nhân, bị từ hôn trước mặt mọi người ít nhiều gì cũng thấy khó xử.”

Thế này hắn mới tản ra hơi thở sung sướng cả người, “Không cần thấy khó xử, ta đã báo thù cho nàng rồi.”

“Báo thù?”

Nàng ngẩng đầu vẻ mặt khó hiểu quả thật rất đáng yêu, Độc Cô Kỵ cười hôn nhẹ lên khóe môi nàng, phát hiện thân người nàng cứng lại rồi bộ dạng ngơ ngác thì hắn có cảm giác đang khi dễ nàng mà tâm tình vui vẻ vài phần.

Sau khi Phong Quang rời khỏi đại điện, Tiêu Nhược tự nhiên là yêu cầu Tiêu Phần đem nhị tiểu thư tướng phủ ban hôn cho hắn, căn bản không quan tâm Tiêu Phần lúc này đang kìm nén tức giận cực kỳ.

Hạ Triều sắc mặt xanh mét nói: “Quỷ vương điện hạ cố ý muốn thú Hạ Khởi Mộng, không biết có năng lực vì Hạ Khởi Mộng làm đến mức nào?”

Tiêu Nhược thâm tình nói: “Hậu viện của ta chỉ cần một người là đủ, vì Khởi Mộng, bản vương chuyện gì cũng có thể làm.”

Nói cách khác hắn chỉ thú một người là Hạ Khởi Mộng, trắc phi thị thiếp gì đó hắn tuyệt đối không muốn nữa.

Không đề cập đến một câu cảm động đến Hạ Khởi Mộng và nhóm nữ quyến khác, Độc Cô Kỵ phút chốc cười nói: “Quỷ vương điện hạ thật sự vì nhị tiểu thư đó mà bất kể chuyện gì cũng có có thể làm?”

“Tất nhiên.” Tiêu Nhược trả lời không chút do dự.

Độc Cô Kỵ như đang vui đùa mà nói: “Thế, nếu cần Quỷ vương dùng một tòa thành trì đến đổi nữ nhân này, Quỷ vương cũng sẽ đồng ý sao?”

“Sẽ.” Một âm thanh hạ xuống.

Ngoại trừ các nữ nhân cảm thán sự si tình này, các chư vị đại thần giống như Tiêu Phần đều cùng nhau biến sắc, cả đời nhất thế một đôi người ở trên người thường sẽ xem như một đoạn giai thoại, nhưng thân là hoàng tử, hắn lại nói nguyện ý vì một nữ nhân mà từ bỏ một tòa thành trì, vậy nếu hắn ở một vị trí rất cao khác chẳng lẽ liền có thể từ bỏ cả quốc gia hay sao?

Giờ phút này trong lòng mọi người không khỏi có nghi vấn, này chính là nhi tử mà Hoàng Đế Đại Duy quốc xem trọng nhất sao?

Biểu tình tiểu thư không thay đổi đổ cho bản thân mình một chén rượu, là ai nói thái tử từ xưa đến nay đều không thể làm tới ngôi vị Hoàng Đế?

Độc Cô Kỵ lười biếng cười nói: “Quỷ vương đã si tình đến thế, theo Cô thấy không bằng Tiêu hoàng cùng thừa tướng đồng ý mối hôn sự này thôi.”

Tiêu Nhược cùng Hạ Khởi Mộng ngoài ý muốn nhìn hắn, khó hiểu vì sao lại giúp bọn họ nói chuyện.

Tiêu Phần miễn cưỡng cười cười, “Này… Quốc vương đây có điều không biết, từ ba năm trước Quỷ vương đã có hôn ước với đại tiểu thư phủ thừa tướng, nếu tùy tiện lui lại hôn sự của đại tiểu thư nàng, vậy chẳng phải…”

“Nguyên lai Tiêu hoàng lo lắng việc này.” Độc Cô Kỵ tựa hồ là bừng tỉnh đại ngộ, lại lười nhác cười cười, nói như không sao cả: “Cô thấy làm cho đại tiểu thư tướng phủ cùng Quỷ vương giải trừ hôn ước cũng là một chuyện tốt. Cô quên nói, hôm nay người mà Cô muốn chính là đại tiểu thư phủ thừa tướng.”

Tiêu Phần như nằm mộng, “… Cái gì?”

“Cô muốn Hạ Phong Quang làm Hoàng Hậu của Quảng Lưu quốc.”

Chớp mắt yên tĩnh, tiếp theo cả triều ồ lên.

Tiêu Nhược cùng Hạ Khởi Mộng lần lượt sửng sốt sau mới hiểu được, thì ra Độc Cô Kỵ vốn không hề dự tính muốn Hạ Khởi Mộng, là do Tiêu Nhược nghĩ quá xa mới vội vàng đòi người trước, Tiêu Nhược vẻ mặt rất khó coi, vội vã tỏ vẻ nữ nhân này là của ta nhưng từ đầu người ta đã không quan tâm đến bọn họ. Thế này giống như… trò hề vậy. Tiêu Nhược trầm mặt ngồi lại vị trí của mình, cùng Hạ Khởi Mộng im lặng không nói.

“Ngươi ngươi ngươi… Ngươi thật sự nói như vậy!?” Phong Quang kích động đến sắp nhảy lên luôn lại được tay hắn ôm lại vào lòng.

Độc Cô Kỵ tùy ý nói: “Phải, ta đã nói như vậy.”

“Cha mẹ của ta thì sao, bọn họ sẽ không… có ý kiến gì sao?”

“Thừa tướng phu nhân quả thật đứng ra nói không đồng ý, bất quá…”

Nàng khẩn trương hỏi: “Bất quá cái gì?”

Hắn cười ác liệt: “Ta nói nàng đang mang hài tử của ta, nàng ta liền không ý kiến nữa.”

Không chỉ Vương Từ, đến Tiêu Phần cũng không thể có ý kiến, đương nhiên cũng vì thanh danh Phong Quang, Độc Cô Kỵ đã nói là lúc trước tình cờ gặp Phong Quang bị bắt cóc, hắn say rượu cường bạo nàng.

"Ngươi! Ta rõ ràng không có!" Nàng quýnh lên cả mặt đều đỏ.

"Yên tâm." Độc Cô Kỵ đặt tay lên bụng nàng, mềm mại hôn lên môi nàng, khẽ cắn mút, liếm cắn triền miên lập tức khiến thân thể nàng mềm xuống, chỉ có thể bị hắn giam cầm chặt chẽ trong ngực, tay đặt trên bụng nàng cũng không khỏi đi theo vạt áo dần dần mơn trớn đến địa phia khó mà mở miệng.

Phong Quang giống như bị nấu chín, còn kém chút nữa là bốc hơi nước, nàng choáng váng hồ đồ nghe được âm thanh trầm thấp khêu gợi của hắn vọng bên tai: "Chỉ là một đứa nhỏ mà thôi, chúng ta rất nhanh sẽ có."

Không sợ không có, đem đứa nhỏ của Thiên Thiên Vạn và Lạc Mai ôm lại đây là được.

Ha… Không thể không nói, ý tưởng này của Độc Cô Kỵ cũng thật dã man.

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên Công Lược: Nữ Phụ Có Độc* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 48

Sau khi quốc vương Quảng Lưu quốc nghênh thú tiểu thư phủ thừa tướng Đại Duy quốc, Quảng Lưu quốc cùng Đại Duy quốc rốt cục nghênh đón hòa bình. Đây cũng không phải vì nữ nhân Hạ Phong Quang này thực lực quá mạnh, mà vì Khê tộc ở biên giới tiếp giáp hai quốc gia càng ngày càng càn rỡ, đối với cư dân hai bên cướp bóc giết người phóng hỏa. Hai quốc gia đều chịu cảnh bị tàn phá này.

Trước nay đều có một câu nói trong một quốc gia không có bằng hữu vĩnh viễn, cũng không có kẻ địch vĩnh viễn, khi có thế lực thứ ba xuất hiện uy hiếp, kẻ địch trường kỳ tác chiến cũng sẽ trở thành bằng hữu, Quảng Lưu quốc cùng Đại Duy quốc chính là như thế.

Đại thần Quảng Lưu quốc tuy nói đối với việc bệ hạ nghênh thú nữ nhi thừa tướng địch quốc không có ý kiến gì, huống chi bọn họ cũng không còn là địch quốc nữa, chỉ là… Hoàng Hậu nương nương này hai năm rồi cũng không sinh được một nhi tử, cái này không thể không nói, không ít người lúc khởi triều ám chỉ nhắc nhở bệ hạ một chút hậu cung bây giờ, hình như hơi thiếu người?

Độc Cô Kỵ cười cười, nói thẳng thì mời từ quan về nhà, nói vòng thì chức quan hạ ba cấp, kệ ngươi là vương công đại thần hay là hoàng thân quốc thích, trong mắt Độc Cô Kỵ triều cương Quảng Lưu quốc thiếu một hai người thì hắn cũng rất nhanh tìm được người phù hợp mà bổ sung vào, từ đó không ai lại dám khuyên hắn nạp phi, chỉ là đối với Hoàng Hậu càng trở nên bất mãn.

"Lại đây, Tiểu Tỳ, bên này." Phong Quang cầm trống lắc, đùa với bé con còn không cao đến hông mình.

"Hoàng Hậu… Hoàng Hậu…" Đứa nhỏ lớn hơn hay tuổi ngọt ngào chạy tới, kêu hai chữ này cũng chưa rành mạch, bé ôm lấy chân Phong Quang, "Con muốn… cho Tiểu Tỳ."

"Con muốn à, cho con." Phong Quang ngồi xổm xuống, đem trống lắc cho bé, thuận tay véo một bên mặt tròn xoe của bé.

Tiểu Tỳ là con trai của Thiên Thiên Vạn và Lạc Mai, nghĩ lại hai năm kia, lần đầu tiên Phong Quang nhìn đến mặt thật của Thiên Thiên Vạn cũng lắp bắp kinh hãi, vốn thật sự nghĩ hắn là một nam tử trung niên râu ria xồm xàm, ai dè hắn lại là một thanh niên tuấn tú, có thể cùng Lạc Mai sinh hạ một nhi tử đáng yêu như vậy.

Tiểu Tỳ đang cùng Phong Quang đùa giỡn, Lạc Mai từ một bên vội vàng đi đến lấy khăn tay ra xoa xoa tay Tiểu Tỳ vừa mới chơi đùa mà dính bùn đất, "Cẩn thận một chút, coi chừng làm dơ y phục của Hoàng Hậu."

"Nương… Tiểu Tỳ không có bẩn." Bé mở to mắt làm mặt đáng thương.

Tâm Phong Quang đều mềm xuống, ôm bé an ủi: "Tiểu Tỳ không bẩn, là nương con chuyện bé xé to thôi, phải không?"

"Dạ!" Tiểu nam hài liên tục gật đầu, bởi vì tìm được đồng minh rồi, bé rất đắc ý nhìn về phía mẫu thân của mình.

"Hoàng Hậu…" Lạc Mai vừa định nói Phong Quang vài câu không nên quá sủng Tiểu Tỳ, kết quả nhìn thấy nam nhân phía sau Phong Quang, thần sắc nàng nghiêm túc trang trọng lui từng bước một về sau hành lễ nói: "Bệ hạ."

Phong Quang đứng lên, còn chưa quay lại thì tay đã bị người ở phía sau cầm lấy, người nọ đi đến bên người nàng, nàng cười: "Chàng đến rồi."

Tay Độc Cô Kỵ phủi hoa rơi trên đỉnh đầu nàng, "Ta không ở đây nàng chơi vui lắm à?"

"Ta cũng không cố ý quên chàng, tại Tiểu Tỳ đáng yêu quá."

Độc Cô Kỵ cúi đầu nhìn nàm hài còn đang ôm đùi Phong Quang, nam hài thở phì phì trừng hắn, khóe miệng hắn cong lên hàm xúc.

Bởi vì Phong Quang thường xuyên chơi cùng Tiểu Tỳ, cho nên bé đối với Phong Quang có ham muốn độc chiếm của một đứa trẻ, bé nhìn Độc Cô Kỵ đứng bên người Phong Quang liền có cảm giác đồ chơi của mình bị cướp mất, tuy rằng cha mẹ đều nói nhìn thấy nam nhân này phải hành lễ, nhưng bé không thích hắn cho nên bé không thèm hành lễ đâu!

Độc Cô Kỵ sờ sờ cằm, "Nếu Phong Quang thích đứa nhỏ này như vậy, không bằng đem hắn vào cung ở luôn là được."

Cả người Lạc Mai cứng đờ.

"Tiểu Tỳ còn nhỏ, đương nhiên là nên ở bên người phụ mẫu của bé, A Kỵ, sau này đừng đùa như vậy nữa."

Nàng nói là vui đùa, thì hắn cũng sẽ xem lời của mình là vui đùa thôi, "Nàng không thích thì xem như ta chưa từng nói qua."

Phong Quang cười nói với Lạc Mai, "Tiểu Tỳ chơi cũng mệt mỏi rồi, Lạc Mai trước hết cứ dẫn bé trở về nghỉ ngơi đi."

"Vâng." Lạc Mai cảm kích nhìn Phong Quang, cũng không để ý Tiểu Tỳ có muốn đi hay không liền ôm bé đi mất.

Gió xuân vẫn còn lạnh thổi qua, bạch sắc kê hoa vũ, mang theo một hơi lạnh đến tận xương.

Độc Cô Kỵ đem ngoại bào thêu rồng đen cởi ra phủ lên người Phong Quang, "Thân thể nàng yếu đuối, bên ngoài lạnh lẽo, chúng ta trở về thôi."

"Ta không cảm thấy lạnh." Nàng lắc đầu cầm lấy tay to ấm áp của hắn, mặt lộ vẻ phiền muộn, "Ta nghe nói Trương đại học sĩ tấu chương muốn phế hậu… Chàng tước chức quan của hắn, còn muốn đem hắn lưu đày."

"Đây không phải chuyện mà nàng nên quan tâm." Độc Cô Kỵ nói nhẹ nhàng bâng quơ, chung quy luôn có một đám già mục nát vì cái gọi là suy trì huyết thống mà không nhìn mặt người nói chuyện, tính tính toán toán cũng không nhớ hắn đã tước đi bao nhiêu chức quan rồi?

"A Kỵ, nếu không..."

"Hư…" Hắn nhẹ nhàng đặt tay lên môi lạnh của nàng, "Nàng biết ta không có biện pháp giận dỗi nàng, nếu nàng nói lời mà ta không thích nghe, ta chỉ biết giận chính mình."

"Nhưng mà…" Ánh mắt nàng dao động, "Thật ra, cha mẹ ta cũng đều đưa tin tới, Hạ Khởi Mộng năm ngoái đã sinh một đôi long phượng thai cho Tiêu Nhược, mà ta…"

Tuy rằng thái tử Đại Duy quốc thoát ly cốt truyện mà đăng cơ thành công, quyền lực của Quỷ vương Tiêu Nhược càng lúc càng thấp, nhưng có rất nhiều chuyện luôn đi theo quỹ đạo vốn có của nó, ví dụ như Tiêu Nhược và Hạ Khởi Mộng sinh ra một đôi song sinh long phượng thai thông minh xinh đẹp, nghe nói hai đứa trẻ đó nửa tuổi đã có thể mở miệng nói chuyện, một tuổi xuất khẩu thành thơ, trình độ này không phải chỉ là con nhà người ta thôi đâu.

Độc Cô Kỵ vuốt hai gò má nàng bị gió thổi rét run, "Vội mã muốn có đứa nhỏ như vậy sao?"

Nàng gật đầu.

"Vậy mỗi ngày chúng ta nên cố gắng nhiều hơn chút nữa mới được." Hắn có ý khác cười hàm xúc, khi nàng còn chưa kịp kinh sợ hô lên thì hắn đã ôm lấy nàng trở về tẩm cung.

"Đợi chút, A Kỵ…" Bây giờ đang là ban ngày đó!

"Ta đây đều vì nguyện vọng của Phong Quang mà cố gắng, cho nên Phong Quang hãy phối hợp với ta, được không?"

Phong Quang: "…"

Sau ba tháng Độc Cô Kỵ nghiêm túc cố gắng, lại bắt Phong Quang nghiên cứu tập sách tên, đệ nhất hoàng tử của Quảng Lưu quốc rốt cục ra đời tại năm thứ hai Hạ Thiên.

Độc Cô Kỵ ôm đứa nhỏ yếu ớt như chỉ cần ra sức một chút sẽ bóp chết bé, rất là cảm thán nói: "Không uổng công ta trước đây cày cấy hàng đêm."

Phong Quang nằm trên giường đỏ mặt giấu đầu vào chăn.

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên Công Lược: Nữ Phụ Có Độc* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 49: Thế giới thứ ba: Tiến công chiếm đóng thế tử mắt mù

Gió nổi lên, sương đêm mù mịt, căn nhà cũ rách nát đứng giữa bóng đêm hoang vắng.

Giữa vạn vật lặng thinh truyền đến tiếng tiêu từng đợt thổi đến, bay qua trời đêm thâm thúy, âm thanh phi cùng gió nhẹ vẫn không làm tan được u sầu giăng giăng khắp chốn, tiếng tiêu thê lương giữa đêm càng làm sự cô độc bi thương lan tràn.

Một thân ảnh yểu điệu chậm rãi giẫm lên đám lá rụng mà đến, đôi mắt nàng tĩnh mịch không một gợn sóng, cũng không có lấy một tia vui buồn.

Nam nhân buông tiêu, không hề xoay người lại như cũ biết được người đến là ai: "Là nàng… nàng đã đến."

Nữ nhân nói: "Đêm khuya sương phủ, vì sao còn chưa nghỉ ngơi đi?"

"Ta đang đợi nàng." Hắn xoay người, dung nhang hoàn mỹ dưới ánh trăng đủ khiến nữ nhân cũng phải ghen tị, "Nơi này là nơi mà ta và nàng quen biết, nàng còn nhớ rõ không?"

Ánh mắt nàng ảm đạm như cũ, "Công tử, ta không phải nàng, người mà ngươi yêu sớm đã chết, nay đứng ở chỗ này cũng chỉ là một bộ da của hồ yêu mà thôi."

"Ta biết ngươi không phải nàng, nhưng mà…" Hắn nhẹ chớp hai mắt, "Người ta yêu cũng không phải nàng."

Ánh mắt nàng vừa động lại bình tĩnh như lúc ban đầu, "Ta phò trợ Tề Mộ lên ghế thế tử, cũng chính ta chiếm thê thể của vị hôn thê ngươi, bởi vì ta tò mò, cái mà nhân loại gọi là huyết duyên cùng tình yêu khi trải qua khảo nghiệm phản bội rồi thì có năng lực kiên trì bao lâu."

"Chuyện đó ta đều biết."

Nàng ngoài ý muốn chớp mắt một cái, "Tề Đoan, ngươi không hận ta sao? Bởi vì ta ngươi mới phải bị cấm tù cả đời ở trong này."

Hắn tươi cười, sạch sẽ mà tốt đẹp, "Bởi vì là ngươi, ta vui vẻ chịu đựng."

"A." Nàng quay người, cảm thấy lời nói của hắn cực kỳ buồn cười, nàng là yêu, chưa bao giờ có tình cảm của con người, vì thế nàng càng có thể nhìn thấu mọi hư tình giả ý.

Nhưng người này…

Dưới ánh trăng cao lớn vững chải, ôn nhuận như ngọc, hắn si ngốc nhìn bóng dáng nàng, "Trước khi đi, có thể cho ta biết tên của ngươi sao?"

Nàng ngập ngừng, "An Lộc."

"An Lộc…An Lộc…" Hắn thì thầm, cẩn trọng đem hai chữ này lập lại một lần lại một lần, vỏn vẹn một cái tên, hắn lại như đã chiếm được thỏa mãn thật lớn.

Một tên ngốc tử.

An Lộc muốn cười cười trào phúng, nhưng phát hiện chính mình muốn cười cũng cười không nổi, cuối cùng quay lại nhìn nam nhân phía sau, không hề lưu luyến mà rời đi.

Đi trên đường nhỏ giữa đồng không mông quạnh, chỉ còn lại tiếng gió thổi làm bạn, khi An Lộc đến đã không thoải mái, hiện tại trở về càng cảm thấy phiền muộn. Nàng không thể không thừa nhận, cái con người tên Tề Đoan kia đã có ảnh hưởng không nhỏ đối với nàng.

Một tiếng quạ kêu khóc vang lên, nàng dừng lại ở giao lộ, lẳng lặng nhìn nam nhân phía trước.

Giữa giao lộ có một người thanh niên quý tộc cầm quạt đứng đó, hắn một thân áo đen sang quý, khuôn mặt được sinh ra vô cùng tót, nhất là khóe miệng không lúc nào là không mỉm cười kia so với thuốc phiện càng khiến người ta mê muội, giơ tay nhấc chân đều ẩn hiện tác phong của một công tử cao quý.

Nàng gọi: "Tề Mộ."

"Chào buổi tối, Hạ tiểu thư."

Mặt An Lộc không chút thay đổi hỏi: "Sao ngươi lại ở đây?"

"Sợ Hạ tiểu thư lạc đường, tại hạ đặc biệt đến đón nàng về."

"Tiêu vương phủ không phải là nhà của ta."

Tề Mộ cười, quả nhiên là độc nhất vô nhị, "Về sau tự nhiên sẽ là."

Nàng không vui không giận, "Ta sẽ không gả cho ngươi."

Trong mắt Tề Mộ một mảng đen tối, cười nói, "Chuyện tương lai không ai có thể đoán trước."

"Ngươi…"

Gió đêm chợt thổi lên mạnh mẽ, xuyên qua rừng trúc đem đàn quạ kêu khóc bay lên, vùng trời đêm an tĩnh bị quấy nhiễu, cũng đánh gãy lời nói của An Lộc.

Tiếng gió vù vù, bên tai An Lộc vang lên âm thanh hư vô mờ ảo, "Đã quá lâu rồi, nên trả thân thể lại cho ta."

Đợt gió quỷ dị nổi lên, Tề Mộ trợn mắt nhìn thân hình thiếu nữ trước mặt ngã xuống đất, tay hắn đem người mất đi ý thức ôm vào trong ngực, hắn mơ hồ nghe được tiếng hồ ly kêu từ sâu trong rừng trúc.

Lại cẩn thận chăm chú lắng nghe, tiếng gió cũng không còn, tựa như ảo giác.

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên Công Lược: Nữ Phụ Có Độc* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 50

Sau ba tháng ròng mới có một trận mưa, tất cả hoa của Lạc thành nở rộ chỉ trong một đêm, hoa nở đầy đường, người đi đường chỉ có thể nhìn thấy một rừng sắc hoa. Nơi này là đất phong của Tiêu vương, tổ tiên của Tiêu vương chiến công hiển hách, được phong làm Vương gia khác họ đương triều, hắn nhanh chóng muốn hoa nở ăn mừng liền sai người trồng hoa khắp ven đường mọi phố lớn ngõ nhỏ, thời điểm hoa nở rất xinh đẹp, khi hoa tàn chỉ còn lại thê lương.

Phong cảnh đẹp nhất là khi hoa rơi bên bờ sông, hương hoa vui lòng người, tài tử giai nhân tấp nập ước hẹn mà đến đây chơi tết Thanh Minh, cảnh này giờ này, sẽ không ai có thể nghĩ đến còn chưa đầy một tháng hay nửa tháng sau, cảnh vật nơi đây chỉ còn lại một mảnh hoa tàn.

Thanh niên gấp phiến quạt cười nói, "Như thế nào, Hạ tiểu thư, cảnh xuân ở đây có đáng giá để nàng ra phủ một chuyến?"

"Vâng, đa tạ thế tử đã đích thân mời." Gió ào ào thổi tới, khăn che mặt của hồng y nữ tử tung bay, vóc người yểu điệu vốn đã chọc người chú ý, hiện tại người chung quanh vừa thấy có động tĩnh đều hận không thể vụt qua mà áp lên nhìn xe dưới khăn che mặt là dung nhan khuynh quốc khuynh thành đến nhường nào, nhưng thật đáng tiếc, khăn che mặt bị một bàn tay trắng nõn giữ lại, mọi người chỉ có thể như trước nhìn đến dung mạo nữ tử dịu dàng khả ái, nhưng cho dù chỉ nhìn được một phần dung mạo bên ngoài, cũng đủ khiến người ta nhìn không dời mắt được.

Dáng vẻ duyên dáng hơn người như vậy tại Lạc thành chỉ có một, đó là Hạ Phong Quang tiểu thư của Hạ phủ, nàng từ nhỏ thân thể yếu đuối nhiều bệnh, ít khi ra khỏi cửa, nhưng một đoạn thời gian trước nàng lại thường xuyên đi lại trên đường, và khoảng một tháng trước nàng lại đột nhiên đóng cửa không ra, người của Hạ phủ nói nàng bị bệnh.

"Khụ khụ…" Nàng che mặt mà ho, đúng là bị bệnh, ngày hôm qua nàng không cẩn thận nhiễm phong hàn.

Khóe mắt Tề Mộ lưu chuyển một cỗ lười biếng, nhưng tươi cười của hắn vẫn luôn tao nhã khéo léo, "Hạ tiểu thư không thoải mái, vậy hôm nay ngắm cảnh dừng ở đây thôi, để tại hạ đưa Hạ tiểu thư lên xe."

"Nếu vậy, đa tạ thế tử." Phong Quang không thích miễn cưỡng bản thân, vì thế nàng gật đầu đồng ý, nha hoàn phía sau bước lên phía trước đỡ tay nàng, giúp nàng đi đến xe ngựa Hạ phủ dừng ở bờ sông.

Bước chân Tề Mộ không nhanh không chậm, không gần không xa tiêu sái đi cạnh nàng, chỉ là hắn cười càng thêm mê người, không ai hiểu hắn cho nên cũng không ai biết đây là biểu hiện khi hắn không kiên nhẫn.

Không thú vị.

Rất không thú vị.

Tại sao thật vất vả lắm mới có một nữ nhân khiến cho hắn hứng thú lại trở nên nhàm chán như vậy? Hạ Phong Quang lúc trước là tiểu thư khuê khác đại môn không ra nhị môn không bước, cùng các tiểu thư khác không có gì khác biệt, sau đó nàng biến thành một người lãnh tình lãnh tính, giống như một nữ nhân không có tâm can, đối với Tề Đoan thâm tình cũng làm như không thấy, mà hiện tại… Nàng cũng chỉ là một tiểu thư khuê các mà thôi.

Tề Mộ cảm thấy tiếc hận, không phải vì sự thanh lãnh bạc tình trên người nàng biến mất, mà vì chính mình, hắn bi ai phát hiện, bản thân sau khi đoạt được vị trí thế tử thì ngày dài trở nên quá mức tẻ nhạt.

Nói cách khác, hắn không có chuyện gì để giết thời gian.

“Vân nhi.” Nữ nhân che mặt gọi tên nha hoàn bên người, “Trên đất phía trước có vũng nước, ngươi cẩn thận đừng giẫm vào, ngươi hôm nang mang giày trắng, để dơ sẽ rất khó tẩy sạch.”

“Dạ, tiểu thư.” Vân nhi nhìn bãi nước trước mặt cũng không tính là lớn lắm, nhấc chân thoải mái sải bước đi qua, nếu không phải tiểu thư nhắc nhở nàng thật có khả năng không chú ý liền giẫm lên đó.

Phong Quang nhắc nhở một chuyện nhỏ lại mười phần kịp lúc.

Tay phải Tề Mộ cầm quạt, gấp lại đập vào lòng tay trái, hắn cười, làm lu mờ hết thảy cánh hoa ở đây, “Hạ tiểu thư, không biết lần sau tiểu thư còn có cơ hội mời nàng?”

Phong Quang đứng cạnh xe ngựa, thân ảnh càng lộ rõ vẻ đơn bạc, hơi hơi gật đầu, nàng nói: “Nếu thế tử có ý mời, tiểu thư tất nhiên lấy làm vinh hạnh.”

Bất quá, thân thể nàng không khỏe ai cũng phải công nhận, có thể đi hay không đi hoàn toàn do nàng tùy tâm quyết định.

“Như vậy thì tốt.” Hắn mỉm cười, rất dễ dàng làm cho nữ tử mặt đỏ tai hồng.

Nàng gập người cúi đầu, “Xin thứ cho tiểu nữ cáo từ trước.”

Tề Mộ cười gật đầu, lui từng bước ra bên cạnh, nha hoàn nâng Phong Quang lên xe ngựa, xe ngựa rất nhanh liền đi mất.

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên Công Lược: Nữ Phụ Có Độc* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 51

Giàu có nhất ở Lạc thành này chính là Hạ phủ, lúc còn trẻ Hạ lão gia đi tòng quân đạt được một chức quan không nhỏ, nhưng ngay thời điểm Hoàng Đế tin tưởng sủng ái hắn nhất, hắn lại từ quan lúc sự nghiệp ở đỉnh cao mà hồi hương, còn cùng thê tử chia nhau làm ăn, làm một chuyến liền tạo thành thủ phủ Lạc thành bây giờ. Có thể nói, Lạc gia bất luận ở thương trường hay quan trường đều không có giới hạn, ở nơi nào cũng có thể bộc lộ tài năng, còn là thứ năng lực không thể khinh thường, tất nhiên là quyết đoán cũng rất có thừa.

“Ta hôm nay đã gặp qua Tề Đoan.”

Phong Quang vừa về nhà đã bị phụ thân gọi vào thư phòng, phụ thân vừa mở miệng đã nói một câu này khiến nàng sững sờ, tiếp đó nàng tự nhiên mà nói: “Công tử chỉ sợ cuộc sống đã không còn được như trước, phụ thân vì sao phải đi gặp hắn?”

“Nếu không phải chuyện hôn sự của hai đứa thì còn có nguyên nhân gì nữa?”

“Phụ thân cùng công tử bàn chuyện ngày kết hôn sao?”

Trên mặt Hạ Triều hiện ra sự giận dữ, “Tề Đoan nay đã là người tù tội, đem con gả cho hắn để cùng hắn đi chịu khổ à?”

“Vậy phụ thân…”

“Ta đi timg hắn để bàn chuyện từ hôn.” Nhắc tới chuyện này sắc mặt Hạ Triều xanh mét, “Ta không giúp Tề Mộ đối phó hắn là đã làm ơn lắm rồi, hắn thế mà dám nói điều kiện với ta.”

Nếu Hạ hia chủ động giải trừ hôn ước sẽ bị trong lòng mọi người xem là bỏ đá xuống giếng, trục lợi tránh làm hại thanh danh, đối với Hạ Triều chuyện này cũng không sao cả nhưng Phong Quang vẫn còn chưa cưới gả, không thể làm hỏng thanh danh nàng, phương pháp tốt nhất là khiến Tề Đoan chủ động đứng ra nói bản thân hắn không muốn liên lụy người khác mà giải trừ hôn ước.

Phong Quang hỏi: “Công tử có điều kiện gì?”

“Hắn nói muốn một mình nói chuyện với con.”

“Vậy thì hết cách, con đi là được.”

Nhưng Hạ Triều không đồng ý lắm: “Đừng thấy Tề Đoan là người dễ đối phó, trong bụng hắn cũng đen không kém Tề Mộ, con nếu đi thì ta sợ hắn lại có mục đích gì đó.”

“Nếu phụ thân lo lắng vậy sao không mời thế tử đi cùng giúp con, tuy nói công tử muốn nói chuyện với một mình con, nhưng không đem theo một người hộ vệ cũng khó mà nói được cái gì, nhà hoang đó là chỗ của thế tử, nếu thế tử ở đó hắn người cũng sẽ không cho phép Hứa công tử làm gì con đâu.”

"Ừm… đúng vậy."

Tề Mộ rất vất vả đoạt được vị trí thế tử, nhưng chỉ cần Tề Đoan còn sống, còn được Hạ gia giúp đỡ thì vị trí thế tử của Tề Mộ cũng không thể bền chắc. Nếu nhân phẩm Tề Đoan kém như vậy mà muốn làm cái gì Phong Quang, Tề Mộ sẽ là người đầu tiên đứng ra giúp Phong Quang.

Hạ triều gửi một phong thư, vì thế này hôm nay khi thời tiết ấm áp, Phong Quang ở Hạ phủ lại gặp được thế tử phủ Tiêu vương vừa gặp mấy ngày trước. Bộ dạng hắn như thường lệ phong độ, sang quý lịch sự lại tao nhã.

"Bái kiến thế tử."

"Hạ tiểu thư không cần đa lễ."

Dung mạo Phong Quang hơi mỉm cười, "Hôm nay phiền toái thế tử."

"Bất quá chỉ là nhấc tay chi lao, chiếm một chút thời gian uống rượu ngắm hoa sau đó mà thôi, không tính là phiền toái, Hạ tiểu thư, mời lên xe ngựa đi thôi."

Nàng nhìn vị trí bên ngoài xe, không khỏi hỏi: "Không có phu xe sao?"

"Tại hạ hôm nay sẽ phí chút sức làm phu xe."

Phong Quang không hề hỏi nhiều, trước khi lên xe nói một câu đa tạ, đợi nàng ngồi vào toa xe thì Tề Mộ lên xe ngựa, chậm rãi động xe mà chạy, mục tiêu là núi hoang ngoài thành.

Bên trong xe ngựa lót đệm mềm, có bánh ngọt, sách giết thời gian đều có đủ, Phong Quang ngồi cạnh cửa sổ, không thể không cảm thán tâm tư tinh tế của Tề Mộ, tuy bên ngoài xe ngựa thoạt nhìn giản dị bình thường, nhưng bên trong trang trí xa hoa tinh xảo, cũng giống như cử chỉ tao nhã bình thường của Tề Mộ, chỉ có những thứ tốt nhất mới xứng với hắn.

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên Công Lược: Nữ Phụ Có Độc* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 52

Phong Quang mở cửa sổ ra, xuân sắc ven đường đi vào đáy mắt, tháng ba đúng là thời điểm hoa cỏ sinh trưởng, gió nhẹ mang theo hương hoa dại ven đường phảng phất đến tận lòng người, vui vẻ thoải mái.

Một con chim vốn đậu ở trên cây bay qua người Tề Mộ, dừng lại trên tay nàng, lông chim có màu xám nhưng chóp đuôi nhọn có điểm xuyến chút màu trắng, đầu nho nhỏ gật gật lắc lư, thường xuyên phát ra âm thanh thanh thúy, cực kỳ đáng yêu.

Đầu Phong Quang chạm vào đầu nhỏ của nó, thanh âm Tề Mộ từ phía trước truyền đến, "Đó là chim đỗ quyên."

"Vậy sao?" Nàng dựa vào cửa sổ, cẩn thận xem xét vị khách nhỏ đậu trên tay nàng, "Nếu thế tử không nói, ta còn coi nó là chim sẻ."

Tề Mộ cười nói: "Chim sẻ và đỗ quyên khác nhau rất nhiều, bất luận là âm thanh hay tập tính."

"Tập tính?"

"Hạ Triều hiểu câu chim gáy chiếm tổ chim khách là ý gì không?"

"Có vài loài chim lúc đẻ trứng sẽ không xây tổ, khi sắp sinh thì sẽ móc trứng từ tổ chim khác lấy ra, sau đó đẻ trứng của mình vào làm cho chim khác ấp trứng chim của mình."

"Nói không sai, các loài chim không xây tổ này cũng bao gồm đỗ quyên."

"A?"

"Đỗ quyên đẻ trứng giữa tổ chim loài khác, để cho chim trống và mái khác nuôi con mình, không nói đến việc đỗ quyên lấy đi trứng của chim xây tổ, mà đỗ trứng chim đỗ quyên sẽ nở sớm hơn trứng chim khác, con non sẽ đem trứng và con non chim xây tổ đuổi đi, giống như người thường hay nhắc tới sự cạnh tranh của mỗi người vậy."

Tay Phong Quang run lên một chút, chim con đậu trên tay nàng bay đi, nàng ngoài ý muốn nói: "Ngay cả con non đã…"

“Cho dù là con người hay động vật đều hiểu được đạo lý muốn phải hy sinh người khác mới có thể sống sót, trời đất sinh thì trời đất dưỡng, cao quý nghèo hèn đều giống như nhau, thật kỳ diệu không phải sao?” Câu hỏi cuối cùng mang theo thản nhiên châm chọc.

Cho dù không nhìn thấy Tề Mộ, Phong Quang cũng biết lúc này biểu cảm của hắn chắc là lại cười như không cười, nàng chợt cảm thấy buồn.

Xe ngựa dừng lại, “Hạ tiểu thư, đến rồi.”

Ngọn núi này vốn không có tên là núi hoang, nhưng một ngày nào đó có người đồn nơi này có hổ đả thương người thì cho dù phong cảnh đẹp cũng không có ai đến đây, vì thế nơi này trở thành núi hoang chỉ có cây cỏ, mà tòa nhà trên đỉnh núi cũng theo đó mà biến thành nhà hoang.

Tòa nhà chiếm tương đối diện tích mặt đất, bỏ qua cỏ dại vì không ai chăm sóc mà mọc cao lên thì mơ hồ có thể nhìn thấy năm xưa tòa nhà này huy hoàng như thế nào.

Phong Quang đứng ngay cửa, tâm tư có chút tiếc hận năm tháng qua nhanh, cổng vào và tòa nhà không liền nhau, liếc mắt không cái là có thể nhìn thấy gian phòng bên trong đình viện, khiến người khác chú ý nhất là cây hòe cao lớn giữa sân.

Tề Mộ cúi đầu nói với Phong Quang: “Hạ tiểu thư, chúng ta vào thôi.”

Nàng gật gật đầu, nhấc chân bước vào, nói thật để nàng một mình đến địa phương hoang vắng thế này nàng cũng thấy sợ, nhưng còn có Tề Mộ đi cùng thì trong lòng thấy an ổn hơn, lại đi qua một cái hành lang dài, Phong Quang đến một viện cơ hồ bị cỏ dại chiếm hết thì gặp được một nam tử gầy yếu nhưng vẫn tuấn nhã như trước. Nàng quay đầu nhìn Tề Mộ, quả nhiên không hổ là huynh đệ, bọn họ giống nhau ít nhất cũng ba bốn phần.

“Nàng cuối cùng cũng đến đây, An…” Tề Đoan nhìn thấy Tề Mộ, “Tại sao ngươi cũng tới.”

Tề Mộ mỉm cười, “Tất nhiên là đến xem đệ đệ sống như thế nào.”

“Ngoại trừ việc không có cẩm y ngọc thực, ta sống rất tốt.”

“Như vậy thì tốt, vi huynh cũng có thể yên tâm.”

Bọn họ vốn là kẻ địch tranh đoạt vị trí thế tử, nhưng hôm nay tâm bình khí hòa nói chuyện phiếm giống như là bạn già lâu ngày gặp lại, vui mừng cao hứng nói chuyện phiếm vài câu.

Tề Đoan nói: “Phụ vương và mẫu thân có khỏe không?”

“Bệnh cũ của phụ vương gần đây lại tái phát, tĩnh dưỡng ở nhà, mẫu thân đến Linh Cẩm tự cầu phúc cho phụ vương, Tề Đoan, đệ đệ tốt của huynh, không có đệ cùng huynh bàn luận kỹ năng chơi cờ, vi huynh thật cảm thấy tịch mịch sâu sắc.” Tề Mộ lắc đầu than thở.

Tề Đoan nắm chặt tay.

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên Công Lược: Nữ Phụ Có Độc* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 53

Tề Mộ ba năm trước mới đến Tiêu vương phủ, mà trước đó tất cả mọi người đều tưởng Tiêu vương chỉ có một nhi tử, bao gồm cả Tề Đoan. Cho đến khi Tiêu vương phi nhận nhi tử lưu lạc bên ngoài này thì mọi chuyện sau đó đều thay đổi, bất luận là địa vị của Tề Đoan hay là thái độ vợ chồng Tiêu vương đối với Tề Đoan, nay hắn bị vu họa mà chịu cảnh đày đọa chỗ này, tuy núi hoang không nhìn thấy ai, nhưng người ở trong tối nhìn chằm chằm Tề Đoan cũng không hề ít.

Từng là thế tử Tiêu vương phủ phong quang vô hạn, hiện tại lưu lạc đến cảnh làm một công tử nghèo túng khiến người ngoài khó tránh mà than thở một tiếng, số mệnh do trời.

Thấy ánh mắt Tề Đoan dừng trên người mình, Phong Quang cúi người, “Công tử bình an.”

“… Hạ tiểu thư.” Âm thanh Tề Đoan thoáng có điểm kỳ lạ.

“Không biết công tử muốn nói chuyện gì với ta.”

“Ta nói chỉ muốn thấy một mình Hạ tiểu thư.”

“Núi sâu hoang vắng, nếu chỉ có một mình ta thì phụ thân sẽ không đồng ý để ta đến đây.”

Tề Mộ cười nói, "Đúng vậy, hai người muốn tán gẫu việc gì thì cứ xem như ta không tồn tại là được."

Tề Đoan liếc mắt nhìn Tề Mộ một cái, có cảm xúc nói không nên lời, hắn nhìn Phong Quang, từ lúc đầu gặp mặt hắn đã cảm nhận được đây không phải người hắn muốn, vì thế, hắn chậm rãi hỏi: "Nàng ở đâu?"

"Công tử hỏi ai?" Phong Quang đương nhiên không rõ hắn nói ai.

"Ngươi còn nhớ rõ chuyện phát sinh từ một tháng trước?"

"Một tháng trước đã xảy ra rất nhiều chuyện, công tử muốn nói đến lúc ngươi tặng ta mỹ nhân đồ lúc đi chơi hồ, hay là… một ngày nào đó lúc nửa đêm ta đến gặp ngươi."

Con ngươi Tề Đoan đột nhiên phóng đại, "Ngươi!"

Nàng mỉm cười, "Tài vẽ tranh của công tử rất cao siêu, rất nhiều người đều muốn cầu một bộ văn chương của công từ mà không được, ngay cả ta trước kia cũng thế, nào biết sau đó công tử sẽ chủ động tặng ta một bộ mỹ nhân đồ đâu?"

"An Lộc…" Hắn theo bản năng gọi một cái tên.

Phong Quang nghiêng đầu nghi hoặc, "An Lộc? Là người trong lòng công tử sao?"

Mê hoặc trong chớp mắt, hắn thanh tỉnh lại, mặt mày đông lạnh, "Ngươi không phải nàng."

"Ta tất nhiên không phải nàng."

Vậy tại sao lại có chung ký ức với An Lộc?

"Lại nói, một tháng trước tới nay, ta giống như gặp phải một cơn ác mộng." Ánh mắt nàng chứa ý cười, giống như đang nói một việc không có quan hệ gì với mình, "Bệnh nặng một hồi, ta đột nhiên rời khỏi thân thể chính mình, lại có một người khác nhập vào cơ thể của ta, ta chỉ có thể bám chặt bên cạnh thân thể của ta, muốn lấy lại cơ thể của mình nhưng lại tranh không lại nàng ta, ta mong chờ có người phát hiện đó không phải là ta, nhưng ngoại trừ phụ thân, cho dù có người phát hiện không đúng cái gì cũng sẽ không nguyện ý giúp ta. Nàng đoạt thân thể của ta mà sống, ta lại chỉ có thể làm một cái cô hồn dã quỷ, công tử, người nói xem cơn mộng này có phải rất kỳ lạ không?"

Nàng cười tươi như hoa, sắc mặt hắn không một gợn sóng, chỉ có bàn tay nắm chặt thành quyền để lộ ra tâm tình của hắn cũng không phải không sợ hãi như gương mặt hắn vậy.

Tề Mộ gấp quạt tựa vào môi, mắt phượng hẹp dài híp lại, nhìn chăm chú hai người phía trước, tựa hồ… màn kịch này cũng phải nhàm chán như hắn tưởng.

Phong Quang lại giật mình nói: "Thiếu chút nữa là quên một chuyện quan trọng, công tử nói muốn gặp ta cuối cùng là vì chuyện gì vậy?"

Hắn trầm giọng: "Nàng đã đi đâu?"

"Nàng? Công tử nói người gọi là An Lộc sao?"

Hắn im lặng.

"Thật có lỗi, ta không biết người nào tên là An Lộc." Nàng mỉm cười không chút hối lỗi nào, "Nhưng trong mộng của ta đúng là có xuất hiện một nữ nhân khác, chính là người chiếm lấy thân thể của ta, nếu ta đã quay về, vậy nàng hẳn là tan biến rồi."

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên Công Lược: Nữ Phụ Có Độc* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 54

Tan biến không phải chết, chết còn có thể lưu lại xương cốt, mà tan biến là cái gì cũng không còn.

"Sẽ không!" Tề Đoan cái gì cũng không dám nghĩ, hắn trực tiếp cự tuyệt đáp án này.

Phong Quang ngoài ý muốn nói: "Đây cũng chỉ là mộng của ta thôi, cảnh trong mơ đều là giả, công tử cớ gì như vậy? Vì một người không tồn tại mà kích động."

Tề Đoan nắm chặt tay, móng tay đâm vào da thịt, "An Lộc không phải mộng."

"Công tử…" Ánh mắt nàng ẩn hiện vẻ thương hại, "Ta biết người không có thói quen sống ở một nơi thế này, nhưng chúng ta phải kiên cường mà sống sót, sa vào hư ảo mà trốn tránh sự thật không phải là biện pháp tốt."

Tề Mộ cười khẽ một tiếng.

Tề Đoan từng bước đi đến chỗ Phong Quang, cố chấp hỏi: "Ngươi biết nàng đi đâu, đúng không?"

"Khiến công tử thất vọng rồi, nàng chẳng qua là một người không tồn tại, ta cũng không biết tung tích của nàng."

"Nàng có tồn tại!"

"Tề Đoan." Tề Mộ đi ra trước chắn trước người Phong Quang, cũng chặn Tề Đoan kích động bước về phía nàng, thiện ý mười phần nhắc nhở, "Nam nữ khác biệt, tuy rằng đệ vẫn còn quan hệ hôn ước với Hạ tiểu thư, nhưng không cần quá thân cận mới thỏa đáng, đối với thanh danh Hạ tiểu thư có bất lợi."

Tề Đoan không phải là người dễ dàng biểu lộ cảm xúc ra ngoài, hắn khôi phục bình tĩnh rất nhanh mà lui từng bước về sau, nghĩ đến một câu hôn ước, hắn nhìn Phong Quang mà lộ ra một tia hàm ý không rõ ràng.

Nàng sẽ làm chuyện bất lợi đối với An Lộc sao?

Phong Quang không có năng lực lớn như vậy, nàng hơi hơi đi ra sau Tề Mộ, vừa tiếp xúc với ánh mắt Tề Đoan nàng liền biết hắn đang hoài nghi cái gì, nhưng nàng không ngại, nụ cười dưới khăn che mặt càng rực rỡ.

"Xem biểu hiện của công tử, sợ là người tên An Lộc thập phần quan trọng đối với công tử, ta lớn mật đoán nàng chắc là người mà công tử thích, mặc kệ nàng có tồn tại thật hay không, nàng đã tan biến, công tử lại xem nàng quan trọng như vậy, sao không đi chết để bầu bạn với nàng?"

Chết để bầu bạn với nàng?

Đề nghị này thật sự rất có tính mê hoặc, Tề Đoan ngẩn ra, hiển nhiên trước đây hắn cũng không nghĩ đến chuyện này, nhưng lập tức hắn lại phủ nhận, không, An Lộc nhất định còn sống, nàng nhất định còn chưa chết.

Nếu như An Lộc thật sự đã chết… Hắn phải làm sao đây?

Ánh mắt Tề Đoan tối đi, hơi thở quanh thân hắn lâm vào trầm mê, hồi lâu sau hắn nói: "Ta sẽ chủ động đề nghị giải trừ hôn ước."

Phong Quang mỉm cười gật đầu, "Phiền toái công tử."

Giờ thân, trời hạ mưa to tầm tã, đất đá nhân lúc nước mưa chảy xuống mà lấp kín đường đi, đây là con đường duy nhất dẫn xuống núi.

Không thể xuống núi, Phong Quang và Tề Mộ chỉ có thể lưu lại trên núi một đêm, nhưng họ không trở về nhà hoang mà nghỉ ở nhà gỗ cách nhà hoang kia không xa, nhà gỗ tuy đơn sơ nhưng cũng không bị dột nước, hơn nữa cũng có thể coi là sạch sẽ.

"Ngày mai tất sẽ có người đến dọn sạch đường đi, hôm nay đành ủy khuất Hạ tiểu thư vậy."

"Thân phận thế tử còn tôn quý hơn ta, nghỉ một đêm ở nhà gỗ này ta không dám nói là ủy khuất."

Môi mỏng Tề Mộ nhẹ cong, "Nơi này qua một đoạn thời gian đều có người đến quét dọn, tiểu thư cứ yên tâm ở lại."

"Nhưng mà… nơi này chỉ có một cái giường."

"Tiểu thư yên tâm, tối nay ta ngồi cạnh bàn là được."

Phong Quang do dự một lát mới hỏi: "Thế tử, thứ cho ta có điều nghi vấn, tại sao người không muốn ở lại nhà hoang kia? Vì không muốn nhìn thấy Tề Đoan công tử sao?"

"Hạ tiểu thư không biết sao? Mười mấy năm trước có một nha hoàn chết ở đó, sau đó nơi đó thường xuyên có ma quỷ đến quấy phá, nghe nói ma quỷ này còn thích nữ tử nặng âm khí, không ở lại nhà hoang là vì tiểu thư mà cân nhắc."

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên Công Lược: Nữ Phụ Có Độc* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 55

Edit: Nhi Huỳnh

Tề Mộ chân thành nói xong, Phong Quang không lộ ra chút cảm kích nào cũng đã rất không đúng rồi, trùng hợp một giận gió thổi qua, nàng ôm cánh tay rụt người lại một chút.

Tề Mộ đi qua đem cử sổ đóng chặt, trở lại nói: "Nhiệt độ trên núi thấp hơn dưới đất, Hạ tiểu thư không sao chứ?"

"Vâng, ta không sao, phiền thế tử lo lắng."

"Hạ tiểu thư nên sớm đi nghỉ thôi."

Phong Quang không cần phải nhiều lời nữa, nàng đi đến bên giường, không cẩn thận đụng phải ghế dựa trên đất.

Tay Tề Mộ đặt cạnh cây nến trên bàn, hắn bỗng nhiên hỏi: "Hạ tiểu thư, ánh sáng kém sao? Cần thắp nến lớn hơn không?"

"không cần đâu, như thế này là được rồi."

Tề Mộ thu tay lại, trầm mặc không nói, không gian nhất thời an tĩnh.

Phát hiện không khí không đúng, Phong Quang vừa đi đến bên giường dừng chân lại, "Thế tử?"

"Nàng đã sớm biết."

Một câu không đầu không đuôi lại làm cho Phong Quang im lặng thật lâu, nàng theo bản năng nắm lấy góc váy, âm thanh lộ ra một tia lo lắng: "Thế tử, ta không cố ý…"

"Nàng không cần khẩn trương, ta không phải đang tra hỏi nàng." âm thanh Tề Mộ rất bình tĩnh, bĩnh tĩnh đến mức khiến người ta nghi ngờ.

Dưới tình huống như vậy, mọi thứ đều trở nên bất bình thường.

Phong Quang thở ra một hơi, gom đủ dũng khí mới mở miệng nói: "Đúng vậy, ta đã sớm biết."

"Đã biết sao còn không nói ra?"

"Tại sao lại phải nói?"

Nàng hỏi lại làm cho hắn dừng một giây, "Hạ tiểu thư…"

"Cho dù biết thì sao, ta cũng chưa từng thấy tiểu thư có thứ gì khác biệt với người khác, thế tử có thể chuyện trò vui vẻ, cũng có thể ngắm cảnh thưởng hoa, không phải sao?"

"À." Hắn cười khẽ một tiếng, "Nhưng chung quy ta vẫn là người mù."

"Thế tử…" Nàng đi qua, lại vô ý đụng vào bàn, đau tê tái hừ một tiếng, ôm thắt lưng nửa ngày cũng không bớt đau.

"Hạ tiểu thư, nàng không sao chứ?" Tuy là câu nói hỏi thăm, nhưng âm thanh hắn không nghe ra được một chút ý lo lắng nào.

Nàng lắc đầu, "Khi hoàn cảnh tối đen như bây giờ, so với thế tử, ta mới như người mù."

Ánh nến trong phòng sớm đã bị một cơn gió thổi tắt, tối nay có mưa nên không có ánh trăng, xung quanh một mảnh tối đen, mắt Tề Mộ không có phản ứng với ánh sáng, nhưng tay hắn đặt bên cạnh nến lại không cảm nhận được nhiệt độ, lúc đó hắn liền biết ánh sáng đã không còn.

"Từ ngày chơi tết Thanh Minh, tiểu thư đã biết mắt ta mù."

"Phải…"

"Cho nên tiểu thư mới có thể nhắc nhở nha hoàn phía trước có một vũng nước." Trùng hợp, ngày đó hắn cũng mang giày trắng.

Phong Quang không nhìn thấy mặt hắn nên không biết tâm tình lúc này của hắn như thế nào, chỉ có thể gật đầu "Phải" một tiếng, đơn giản đem mọi chuyện thừa nhận.

"Tại hạ còn một chuyện không rõ, hôm nay người điều khiển xe là ta, tuy rằng tình huống thích hợp, người cũng quen thuộc, nhưng nguy hiểm như vậy, tiểu thư chẳng lẽ không có nghi ngờ gì sao?"

"Người điều khiển xe… thật ra cũng không phải thế tử."

"Hả?"

“Thế tử chỉ ngồi ở bên ngoài, điều khiển là người khác.”

Hắn hứng thú mười phần hỏi: “Làm sao nàng thấy được?”

“Mũi của ta rất nhạy cảm, mỗi người đều có mùi khác nhau, tuy rằng ta vẫn luôn ở trong xe, nhưng lúc mở cửa sổ ra, ta ngửi được hai loại mùi.”

“Thú vị.” Tề Mộ đến gần, chó chút ý tứ khác nói: “Nếu không ngại tiểu thư nói xem trên người tại hạ có mùi gì?”

Phong Quang nghe thấy âm thanh của hắn truyền tới từ đỉnh đầu nàng, có thể tưởng tượng bọn họ hiện tại dựa vào nhau gần như thế nào, mặt nàng đỏ lên, không nghĩ ngợi trả lời: “Có lẽ… đó là hương vị làm cho người ta tim đập gia tốc.”

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên Công Lược: Nữ Phụ Có Độc* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 56

Edit: Nhi Huỳnh

“Khụ...” Tề Mộ ho nhẹ một tiếng không được tự nhiên lắm, cách xa Phong Quang từng bước.

không gian tối đen, một nam một nữ đồng thời yên lặng một lúc lâu, cuối cùng hắn đánh vỡ sự tĩnh lặng.

“Hạ tiểu thư phát hiện bí mật của ta như thế nào?” Hắn luôn che giấu rất tốt, ngoại từ Tiêu vương phi thì không còn người nào biết nữa.

“Ánh mắt của công tử sạch sẽ quá mức.”

“… Cái gì?”

Phong Quang chậm rãi nói: “Ánh mắt công tử trong suốt long lanh, sạch sẽ xuất trần, tựa như chưa bao giờ bị thế gian này nhiễm bẩn.”

Tề Mộ theo bản năng cười lớn, trào phúng cười, “Hạ tiểu thư đang nói đùa sao?”

Nàng rõ ràng đang hồ ngôn loạn ngữ, trước khi trở lại Tiêu vương phủ, hắn giống như một con chuột chỉ biết trốn tránh, sau khi trở lại Tiêu vương phủ, cùng Tề Đoan tranh đoạt vị trí thế tử, những chuyện dơ bẩn mà bọn họ từng làm không hề kém cạnh ai, người sống trong bóng tối cả đời như hắn, cái gì mà sạch sẽ xuất trần, cái gì mà không bị thế gian nhiễm bẩn, đặttrên người hắn đúng là truyện cười lớn.

“Có lẽ chính bản thân thế tử cũng không biết, thời điểm người đứng cạnh sông Lạc Thủy, người không giống người khác xem các loại cảnh đẹp bằng mắt, mà từ trong tiếng gió sũng nước mà đi vào tâm trí, thế tử nói liễu rũ bóng mát, cỏ xanh rậm rạp, hoa lan trong góc yên ổn tự mình nở rộ… Cảnh sắc mà người nói ra so với người khác còn nhiều hơn đẹp hơn, ngay cả ta cũng thập phần bội phục thế tử.”

Bất tri bất giác, Tề Mộ thu lại ý cười, âm thanh bình thản nghe không ra cảm xúc, “Ha? Vậy sao?”

“Hai mắt thế tử tuy không thể nhìn thế thế gian phồn hoa, nhưng cũng nhìn không tới nơi có thứ bẩn thỉu, mặc dù có những lúc vì sự sống mà làm chuyện dơ bẩn, nhưng khi không có người trước mặt thì mới co thể theo nhất cử nhất động của người nhìn ra được trái tim vẫn như lúc ban đầu.” Phong Quang dừng một chút, nói tiếp: “Ta không tin người có thể chân chính hiểu được phải ngắm phong cảnh như thế nào hay so với người khác càng biết cách hưởng thụ cuộc sống, lại là một tên tiểu nhân ty tiện bất trị.”

Từ nhỏ Tề Đoan đã là người được để cử kế vị Tiêu vương phủ, cư nhiên bị một người không biết từ đâu ra chạy đến vu oan hắn phải bị cầm tù, người đời đều nói Tề Mộ là một người không từ thủ đoạn, ngay cả Hạ Triều về lý cũng từng nói hắn là một nhân vật hung ác.

“Nàng không tin ta là tiểu nhân?” Tay Tề Mộ bắt được cổ tay nàng, ngữ khí nhẹ nâng cao, nếu nàng muốn phủ định thì dường như tay hắn sẽ đơn giản kéo đứt tay nàng.

Thân thể Phong Quang chợt cứng lại nhưng rất nhanh liền trầm tĩnh, “Ta không tin.”

“Đáp án thú vị.” Một tay hắn nắm chặt cổ tay mềm mại không xương của nàng, một tay thì xoa má nàng, đem cái khăn che mặt vướng víu trên mặt nàng kéo xuống, hắn như ý chạm vào da thịt bóng loáng, “Đáng tiếc, đây cũng là một đáp án sai.”

Phong Quang rất bình tĩnh, không sợ hãi cũng không giận dữ, tay Tề Mộ theo gương mặt nàng vuốt một đường xuống dưới, khi nàng vẫn chưa hề phản ứng chút nào, tay hắn sắp sửa tiến đến cổ áo nàng thì dừng lại.

“Ta nói rồi, ta không tin.” Chắc chắn hắn sẽ không làm gì nàng, Phong Quang nở nụ cười.

Sự tự tin của nàng làm cho Tề Mộ khó chịu, hơn nữa sự tự tin này còn là vì hắn, hắn đột nhiên nảy ra một ý tưởng ngây thơ, dù sao thì cũng không thể để nàng thấy bản thân mình có thể đoán trước mọi thứ.

"Hạ tiểu thư, nghe nói nàng là một mỹ nhân."

"Hả?" Hắn đột nhiên nói một câu làm nàng khó hiểu.

"Cho dù không thể kết hôn với Hạ tiểu thư, nhưng có thể hái một đóa hoa như nàng, đời này thân là nam nhân coi nhưkhông uổng."

Nàng cảm thấy có sự không đúng lắm, muốn lùi lại nhưng tay nàng còn bị người cầm chặt, "Khoan đã…"

Lời chưa hết, môi lưỡi cực nóng đã chặn miệng nàng.

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên Công Lược: Nữ Phụ Có Độc* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 57

Tề Mộ vốn chỉ tính toán dùng một nụ hôn lướt qua liền dừng lại để hù dọa nàng mà thôi, nhưng thực tế đến bước này thì sự tình phát triển đã không còn chịu khống chế của hắn nữa. Đầu tiên hắn đem cánh môi Phong Quang đang đóng chặt chẽ liếm hôn một lần, lại duỗi lưỡi ra như con rắn mà linh hoạt tiến vào trong miệng nàng, dễ dàng như cá gặp nước mà cạy mở răng hàm nàng, tìm được lưỡi thơm tho liền bắt đầu quấn móc lẫn nhau.

"Ưm…" Về mặt Phong Quang từ kinh ngạc biến thành vô lực chống đỡ, bị động thừa nhận nhiệt tình của hắn, thân thể của nàng rất nhanh liền mềm xuống, nếu không phải bị hắn giam cầm chặt chẽ trong ngực thì chỉ sợ nàng đã sớm ngã xuống đất.

Khi nàng sắp hít thở không xong thì Tề Mộ buông tha nàng, môi rời môi mang theo một sợi chỉ bạc, hắn nghe được tiếng thở dồn dập của nàng, chậm rãi liếm khóe môi bản thân, vừa lòng mà cười mười phần tà khí, "Rất ngọt."

Ý nghĩ trong đầu Phong Quang "đùng" một phát pháo hoa đầy trời, chân nàng yếu đuối vô lực chỉ có thể dựa vào ngực hắn, ám muội khắp nơi vốn đã làm đầu óc nàng chết máy, kế tiếp Tề Mộ trực tiếp chặn ngang ôm lấy nàng đi đến giường, hắn không cần ánh sáng cũng có thể quen thuộc tránh đi bất kỳ chướng ngại vật nào.

Nàng yếu ớt kêu: "Đợi chút…"

Hắn nói thẳng: "Không thể đợi."

"Tề Mộ!" Khẩn trương cầm y phục trước ngực hắn, Phong Quang chân chính lần đầu tiên bối rối, "Ngươi nghĩ muốn làm gì?"

Hắn hứng thú cúi đầu: "Sao, không gọi ta thế tử à?"

"Ta… ngươi…" Nàng lắp bắp, thật vất vả mới nói ra một câu còn chưa đầy đủ: "Ta rất bảo thủ, trước khi thành thân không thể… không thể…"

"Không thể cái gì?" Âm thanh hắn mang ý cười, xem như thật sự không rõ lời nói không rõ ràng của nàng có ý gì.

Sắc mặt nàng đỏ bừng, không thể nhịn được nữa, "Tề Mộ!"

"Được rồi, Hạ tiểu thư, không đùa nàng nữa." Tề Mộ nhẹ nhàng phóng nàng lên giường, "Nàng nên nghỉ ngơi."

Vừa tiếp xúc với giường nàng liền lùi và trong góc, tuy rằng không nhìn thấy gì nhưng nàng vẫn cảnh giác nhìn hướng âm thanh hắn phát ra.

Hắn trở về bàn ngồi xuống, cười như không cười nói: "Tuy rằng động hôn thê của huynh đệ sẽ có một loại khoái cảm trái với đạo đức, nhưng Hạ tiểu thư, nàng không phải nói nàng tin tưởng ta không phải là tiểu nhân sao?

"…" Nàng đại khái hiểu được cái gì gọi là tự bê đá đập chân mình.

Tề Mộ là một nam nhân hẹp hòi, nàng đương nhiên cũng không phải một nữ nhân rộng lượng gì, bất quá người ta là thế tử nàng là dân nữ, dân thì không đấu với quan, Phong Quang lựa chọn ngậm bồ hòn làm ngọt, đương nhiên cũng vì nàng tin tưởng hắn sẽ không đem chuyện đêm nay đi nói với người khác, mơ mơ màng màng càng nghĩ thì càng lắm chuyện, nàng chậm rãi lâm vào mơ ngủ.

Sáng sớm ngày hôm sau liền có người của Hạ phủ đến đón Phong Quang, nàng không dám nhìn Tề Mộ mặt đối mặt nói lời từ biệt, lên xe ngựa nhà mình liền vội vã rời đi, sau đó nàng phải đến một tháng đều không ra khỏi phủ cho nên không thể nhìn thấy Tề Mộ.

Đến tháng tư, cây cối đâm chồi nảy lộc, thời tiết lại ấm dần lên, tại một con đường nhỏ trong rừng, xe ngựa từ từ đi qua.

“Tiểu thư, đã đến Linh Cảm tự.” Vân nhi đầu tiên là đẩy mở cửa xe, sau lại giúp đỡ Phong Quang xuống xe ngựa.

Linh Cảm tự nằm cao trên một đỉnh núi phủ đầy mây, thập phần nổi danh linh nghiệm tại Lạc thành cũng là chùa miếu có hương khói cực kỳ thịnh vượng. Vì đáp ứng yêu cầu của Hạ Triều, Phong Quang đặc biệt đến thắp hương lễ phật tại ngày mười lăm tháng này.

Miếu thờ có quang cảnh thoáng đãng, bảo điện trang nghiêm, người đến thắp hương hôm nay không nhiều cũng chẳng ít, rất nhanh Phong Quang đã tìm được một vị trí tốt, nàng cầm ba cây nhang, cũng không vái lạy mà chỉ đốt nhang cháy một chút cho nhả khói rồi để Vân nhi cắm trong lư hương.

“Tiểu cô nương.” Một phu nhân đứng cạnh nói: “Thắp hương bái Phật, cô nương chỉ thắp hương mà không có bái Phật.”

Nghe vậy, Phong Quang nhìn vị phu nhân kia, là một vị thoạt nhìn chỉ hơn bốn mươi, bà có khí chất ung dung quý phái, phong vận được bảo tồn như cũ, có thể thấy được bà khi trẻ tuổi nhất định là một mỹ nhân cao quý mà mỹ lệ.

“Phu nhân, đến chùa miếu chỉ coi trọng lòng thành, có tâm thì ắt sẽ linh nghiệm, thắp hương bái phật cũng chỉ là hình thức bên ngoài, người cần cầu xin cái gì thì vì an tâm mà làm cẩn thận tỉ mỉ, còn người không cần cầu chuyện gì…” Nàng cười ngượng ngùng nói: “Thì cứ tùy tiện mà làm.

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên Công Lược: Nữ Phụ Có Độc* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 58

Phu nhân mỹ mạo đoan trang cười, “Xem tuổi của cô nương, sao không thử cầu một cọc nhân duyên tốt?”

“Lão tử của ta nói, khi một người vừa sinh ra thì nhân duyên đã được định sẵn, bất luận ai cầu hay không cầu, thứ đáng là của mình thì ai cũng không cướp được, không phải của mình thì có thừa lại cũng chẳng lấy được đến tay.”

Thần sắc vị phu nhân này hoảng một chút, nhìn như có điều suy nghĩ, sau đó cười nói: “Cô nương thật thoải mái, nếu người nào cũng đều có thể giống cô nương thoải mái bình thường như vậy, thế gian này chỉ sợ sẽ thiếu đi nhiều nam nữ si tình.”

“Ta cũng chỉ tùy tiện mà nói thôi.” Trước kia Phong Quang chỉ được khen mỹ mạo xinh đẹp, lần đầu tiên có người khen tính tình của nàng, nàng khó có được một chút e lệ, “Phu nhân tùy tiện nghe qua là được rồi, không cần để tâm đâu.”

“Cô nương nếu đã không có ý cầu thần bái phật, thế tại sao lại đến Linh Cảm tự.”

“Vì để phụ thân an tâm thôi, kỳ thực ta dâng hương cũng không thể nói không hề có tâm nguyên, cũng muốn phật phù hộ người nhà của ta hạnh phúc bình an là tốt rồi.”

“Chẳng phải cô nương đã nói qua sao? Thành tâm ắt sẽ linh nghiệm, Phật tổ sẽ phù hộ cho người nhà của cô nương.”

Mặt dù Phong Quang đeo khăn che mặt, nhưng đường cong dung mạo nàng cũng đủ hấp dẫn người chú ý, nàng mang theo ý cười nói: “Tạ ơn lời hay của phu nhân.”

Vân nhi nhắc nhở: “Tiểu thư, trụ trì đại sư đang chờ chúng ta.”

“Đúng rồi, ta cùng phu nhân mới gặp như đã quen lâu mà trò chuyện, thiếu chút nữa đã quên còn có hẹn với trụ trì đại sư, phu nhân, xin thứ cho ta cáo từ trước.”

“Cô nương đi thôi, hữu duyên gặp lại.”

“Phu nhân, cáo từ.” Phong Quang gật gật đầu, mang theo Vân nhi đi vào nội điện.

Ma ma bên người vị phu nhân nói: “Trụ trì đại sư này không dễ gặp khách, phu nhân, xem ra thân phận vị tiểu thư này không tầm thường đâu.”

“Đứa nhỏ này thật thú vị, lý luận cầu thần bái phật này của nàng thật ra cực kỳ giống cái xú tiểu tử kia của nhà ta.”

“Mẫu thân đang nói xấu nhi tử sao?” Thanh niên tuấn mỹ một bước vào đại điện liền hấp dẫn ánh mắt nhiều cô nương tại đây, một đám đều quên mất chuyện dâng hương, hắn xem như không thấy mà lập tức đi đến bên người mẫu thân mình.

Quách ma ma cười nói: “Thật đúng là nhắc Tào Tháo thì Tào Tháo đến ngay, phu nhân vừa nhắc tới thế tử, thế tử liền xuất hiện.

Người đến không phải ai khác mà chính là thế tử Tiêu vương phủ Tề Mộ, mà vị phu nhân dung mạo trẻ đẹp này chính là Tiêu vương phi.

Tiêu vương phi tươi cười ôn nhu hơn rất nhiều: "Ta vừa gặp một vị tiểu cô nương rất thú vị, dù nàng dùng mạng che mặt ta cũng biết nàng nhất định là một đại mỹ nhân, hơn nữa thái độ của nàng với việc cầu thần bái phật cùng con cũng không sai biệt lắm."

"Vậy sao? Nếu có cơ hội nhi tử cần phải xem xem là cô nương nhà ai, cư nhiên có thể làm mẫu thân vui vẻ như vậy." Khóe mắt Tề Mộ hơi cong, xem ra thật sự có một chút hứng thú.

Tiêu vương phi nói: "Không nói chuyện khác, Mộ nhi, con sao lại đến đây?"

"Nhi tử đến đón mẫu thân trở về." Hắn thu lại sự ưu nhã nhẹ nhàng mọi khi, giờ phút này trước mặt mẫu thân hắn biến thành một đứa con nhu thuận.

"Con biết không, ta ở trong Linh Cảm tự này mới có thể cảm thấy tâm linh an ổn."

"Mẫu thân yên tâm, hết thảy mọi sự trong Tiêu vương phủ nhi tử đã lo liệu thỏa đáng, hơn nữa nhi tử cũng đã sai người xây dựng phật đường trong phủ, mẫu thân thích lễ phật thì sao này làm ở phật đường trong phủ là được rồi, không cần lặn lội đường xa đến tận trên núi."

"Mộ nhi…"

"Mẫu thân." Tiêu vương phi còn muốn cự tuyệt nhưng bị Tề Mộ đánh gãy lời nói của bà, ngữ khí Tề Mộ có chút đáng thương, "Không lâu nữa là sinh thần mẫu thân, nếu mẫu thân không muốn làm sinh thần trong phủ, vậy là người muốn cho thanh danh nhi tử gánh lấy tội danh bất hiếu hay sao?

"Đúng vậy, phu nhân." Quách ma ma nói, "Sinh thần người là đại sự đầu tiên sau khi thiếu gia lên làm thế tử, nói cái gì cũng không thể để người khác lấy cớ mà nói thế tử không tốt, nên để cho người khác biết thế tử của chúng ta có thực lực hơn cái tên đang ở trên núi hoang kia nhiều.

Tiêu vương phi nắm phật châu trên tay một chút, thật lâu sau bà mới gật đầu đáp ứng. "Đúng là ta không ở trong vương phủ cũng không ổn, vậy nghe theo Mộ nhi, hôm nay trở về phủ đi."

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên Công Lược: Nữ Phụ Có Độc* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 59

Tại một nơi cách đại điện không xa, đi qua một dãy hành lang dài liền đến gian phòng của trụ trì đại sư Linh Cảm tự. Trụ trì đại sư hiệu Kiến Viễn, nghe đồn ông có phật pháp cao thâm, không dễ dàng tiếp khách hành hương, cho dù là Hoàng đế đến đây thì cũng có thể nói một câu thời cơ chưa tới, duyên phận chưa tới mà từ chối, Hoàng đế cũng không thể cứng rắn phái người bắt ông ra gặp.

Phong Quang nhìn tăng nhân mặt mũi hiền lành ngồi trên đệm cói, không khỏi bị hơi thở bình thản của ông lây lan, đúng là một vị cao tăng đắc đạo chân chính.

"Hạ cô nương đã đến."

"Kiến Viễn đại sư." Phong Quang cúi người thi lễ, "Chuyện trước đây còn đa tạ Kiến Viễn đại sư tương trợ, nếu không chỉ sợ ta thật sự đã thành cô hồn dã quỷ từ lâu."

"Không cần cảm tạ bần tăng, là do Hạ cô nương tâm từ nhân thiện, mệnh không nên tuyệt."

Ba tháng trước, sau khi Phong Quang bệnh nặng hồi lâu thì không hiểu sao hồn rời cơ thể, thân thể nàng bị một hồ yêu xâm chiếm. Khi thấy nữ nhi mình bỗng nhiên tính tình thay đổi, Hạ Triều phát hiện có điều không đúng nên đi thỉnh Kiến Viễn đại sư xuống núi trừ yêu, Phong Quang từ đó mới có thể lấy lại thân thể, tránh được việc trở thành một linh hồn vô chủ.

Nhưng Phong Quang rất nghi hoặc, "Kiến Viễn đại sư, ta nghe người khác nói ngài rất ít khi rời núi, lần đó vì sao…"

"Bần tăng từng nói là mệnh Hạ cô nương không nên tuyệt." Kiến Viễn bí hiểm nói: "Hạ cô nương còn sống mới có thể cứu được nhiều người khác."

Phong Quang im lặng, nếu theo cốt truyện mà nói, phát hiện bản thân yêu phải Tề Đoan thì An Lộc sẽ giúp Tề Đoan trở lại vương phủ một lần nữa, mượn sức mạnh của Mẫn quý phi mà đoạt lại vị trí thế tử, Tiêu vương bị bệnh, Tiêu vương phi bất ngờ qua đời, mà Tề Mộ khi mất đi người thân và địa vị, đến An Lộc người mà hắn đã muốn động tâm cũng bị Tề Đoan đoạt lấy, việc hắn làm càng lúc càng cực đoan, cuối cùng đi đến một bước không còn có thể quay đầu được nữa.

"Hạ cô nương không cần lo nghĩ, hết thảy tùy tâm mà làm là được, vòng tay chuỗi hạt phật này, tặng cho Hạ cô nương."

"… Đa tạ đại sư." Nàng tiếp nhận chuỗi hạt, cảm giác bị người khác nhìn thấu linh hồn cũng không thoải mái, nhưng nàng cũng biết, người này có vẻ là cao tăng hiểu biết sâu rộng, nàng… đắc tội không nổi.

Giống như biết được suy nghĩ trong lòng nàng, Kiến Viễn hiền hòa cười nói: "Tay đeo chuỗi hạt có Phật pháp sẽ bảo vệ cô nương bình an, yêu ma quỷ quái không thể đến gần, thỉnh Hạ cô nương nhớ luôn mang trên người."

"Vâng, đa tạ đại sư." Phong Quang lần này chân thành nói lời cảm tạ, nàng vốn đang lo lắng nếu hồ yêu đó quay về thì phải làm sao, hiện tại không khác gì có được một cái bảo đảm.

Cúi người từ biệt Kiến Viễn đại sự, Vân nhi khó có được một lần muốn đi cầu bùa hộ mệnh, biết tiểu thư nhà mình không có hứng thú gì nên bản thân Vân nhi thay nàng cầu, Phong Quang sờ sờ hai má có chút ngượng ngùng, nàng đứng trước điện chờ Vân nhi tìm nàng.

Người cầu bùa bình an không ít, Vân nhi đi xếp hàng, Phong Quang nhàm chán chậm rãi đi tới dưới một tàng cây. Cây bồ đề cao lớn cành lá sum xuê, trên cây treo đầy tơ hồng nối với một thanh thẻ bài bằng gỗ đào, mơ hồ có thể nhìn bên trên gỗ đào có viết tên, còn có người đang ném thẻ bài lên trên.

Bên người Phong Quang truyền đến một âm thanh dễ nghe: "Nghe nói viết tên của mình và tình nhân lên mộc bài, ném được lên cây thì Phật tổ sẽ phù hộ họ bên nhau đến đầu bạc cũng không rời."

Nàng quay đầu nhìn lại, có chút kinh ngạc, "Thế tử."

"Hạ tiểu thư, đã lâu không thấy." Tề Mộ phong thái hơn người như lúc gặp lần đầu.

"Thế tử, làm sao người biết là ta?" Nàng vừa đến đây đứng, cũng không ra tiếng, chẳng lẽ hắn chỉ đứng ở đây thì thuận miệng nói.

"Hạ tiểu thư có thể dựa vào mùi mà phân biệt người, sao biết được tại hạ không thể như vậy?" Tề Mộ cười nhẹ nhàng, "Từ lúc đêm mưa đó nhấm nháp qua mùi hương hoa đào phảng phất, tại hạ thế nhưng hàng đêm đều không thể quên mà nhớ lại."

"Thế tử." Mặt Phong Quang chớp mắt đỏ ửng, cũng không dám la to, chỉ có thể hạ giọng tức giận nhìn hắn.

Tề Mộ dễ dàng nghe ra thanh âm như chim hoàng oanh của nàng mọi khi nay hàm chứa cơn giận, hắn sung sướng mở cây quạt trong tay ra, khe khẽ lay động, quả nhiên là một vị công tử cực kỳ tiêu sái, "Cớ gì Hạ tiểu thư lại tức giận? Tại hạ chẳng qua chỉ hoài niệm một đêm hoa đào rơi mà thôi."

Nàng hé miệng, quay đầu đi không hề nhìn hắn.

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên Công Lược: Nữ Phụ Có Độc* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 60

Trước mặt Phong Quang bỗng nhiên có một thanh gỗ đào, thì ra Tề Mộ cầm dây tơ hồng đung đưa thẻ bài gỗ đào trước mặt nàng, lúc ẩn lúc hiện.

"Tuy rằng tiểu thư hiểu lầm ta, nhưng là do ta chọc tiểu thư làm nàng không vui, là ta không đúng, dùng cái này tạ lỗi được không?" Chỗ bán thẻ bài gỗ đào có rất nhiều người đang xếp hàng đợi mua, này có lẽ "cũng đủ" thể hiện sự thành tâm của hắn.

Nhưng nàng cũng không cảm kích, "Cái này đưa cho ta thì có ích lợi gì?"

"Tất nhiên là để cầu nhân duyên."

"Hôm nay thật kỳ lạ." Phong Quang cảm thán một câu, "Đầu tiên là gặp một phu nhân hào phóng mỹ lệ, nói ta hẳn nên cầu nhân duyên mới tốt, sau lại gặp thế tử, cũng bảo ta cầu nhân duyên, chẳng lẽ cứ thân là nữ nhân đi đến Linh Cảm tự đều phải cầu nhân duyên mới được xem là bình thường."

"Cũng không hẳn."

"Sao?"

Hắn mỉm cười, như ánh nắng mặt trời buổi sáng, "Không phải còn có nữ tử cầu sinh nhi tử nữa sao?"

"…" Nàng nhất thời không biết nói gì.

"Hạ tiểu thư, tay của ta đều mỏi rồi, nàng nếu không cần thẻ bài gỗ đào này thì ta sẽ ném đi vậy."

Tề Mộ làm bộ muốn ném, Phong Quang nhanh tay giựt dây tơ hồng trong tay hắn qua, hắn nở nụ cười ý tứ đầy hàm xúc.

"Ngươi đã… dù sao cũng lấy lại đây rồi, ném đi rất đáng tiếc." Mặt nàng đỏ lên, tôn xưng bình thường đối với hắn cũng quên luôn, cố gắng che dấu sự không tự nhiên nói: "Kỳ thực ta cũng không tin việc này đâu, nhưng xem ai cũng đều như vậy, thôi thì nước chảy bèo trôi mà làm thôi."

“Vừa vặn ta cũng không tin chuyện cầu nhân duyên.

Nàng ngoài ý muốn, “Vậy người còn…”

“Chỉ là lúc nghe được rất nhiều khuê nữ không yên gọi người viết tên của ý trung nhân lên đó, ta liền không khỏi nhớ tới nàng.” Nữ nhi nhà bình dân phần lớn không biết chữ, khó trách hắn lại nghe được.

Phong Quang khó hiểu hỏi: “Sao lại nhớ tới ta?”

Hắn giật mình trong chốc lát, tuy nhiên lại rất nhanh thoải mái cười nói: “Hạ tiểu thư không phải vừa giải trừ hôn ước sao? Ta đoán tiểu thư đây nhất định cần cầy một đoạn nhân duyên tốt mới được.”

“Nếu nhân duyên mà dễ cầu như vậy, thì nữ tử trên đời này đều có phu quân bầu bạn, nam tử đều có giai nhân ở trong tay.” Nàng lý trí nói xong, một đôi mắt đẹp lại cong thành một vành trăng khuyết xinh đẹp, “Cây bồ đề này linh hay không linh ta cũng không biết, bất quá có thể làm cho người ta lưu lại một phần kỳ vọng tốt đẹp cũng tốt, thế tử, người ở chỗ này đợi ta một chút.

Hắn nhẹ giọng đáp: “Được.”

Phong Quang đi đến trước chỗ quầy giải quẻ gần đó, mượn một cây bút, quay đầu nhìn xem Tề Mộ còn đang đứng dưới cây bồ đề, cao lớn vững chãi, gió nhẹ thổi qua xuất trần phiêu dật, hai mắt thấu đáo kia cũng không phải không có tiêu cự mà làm cho người ta tin rằng hắn có thể nhìn thấy những phong cảnh mà ai cũng không thể thấy, hắn không hề có chút nào thiếu hụt mà là một nam nhân hoàn mỹ đến không thể soi mói, cảm nhận được ánh mắt của nàng, hắn xoay qua “nhìn” lại nàng.

Nhìn lén bị người phát hiện, Phong Quang gấp gáp xoay người, bình phục trái tim đang đập nhanh trong phút chốc, cầm lấy bút, không hề do dự viết tên lên thẻ bài gỗ đào.

“Thế tử.” Nàng trở về bên người hắn, “Ta viết xong rồi, có thể làm phiền thế tử giúp ta ném lên không?”

“Cam lòng cống hiến sức lực.”

Hắn nhận lấy thẻ bài, lại nghe nàng nói: “Ta muốn ném tới chỗ cao nhất.”

Hắn cười khẽ, “Được”

Tề Mộ nhắm mắt lại, lẳng lặng nghe tiếng gió cùng âm thanh của lá cây xào xạc, lại mở mắt quyết đoán giương tay, thẻ bài gỗ đào vướng lại chỗ giữa cành cây cao nhất, bên cạnh truyền đến không ít tiếng hâm mộ của nữ tử, Phong Quang không có thính lực tốt như Tề Mộ nên không nghe được các nàng đang ghen tỵ nàng có một tình lang tốt.

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên Công Lược: Nữ Phụ Có Độc* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 61

“Đợi đến lúc gió thổi mưa rơi, cho dù thẻ bài không rơi xuống thì cũng bị nước mưa ăn mòn.” Phong Quang ngẩng đầu, trên cây bồ đề ý xuân dào dạt treo rất nhiều thẻ bài gỗ đào, dây tơ hồng lộ ra nhìn từ xa giống như là những đóa hoa đang nở rộ.

Khóe môi Tề Mộ mím môi cười, “Kỳ thực sau mỗi ba ngày sẽ có tăng nhân đem thẻ bài lấy xuống hết.”

“A?”

“Bằng không Hạ tiểu thư nghĩ người cầu nhân duyên đến Linh Cảm tự nối liền không dứt, mà cây này còn có chỗ trống ra là do đâu?”

“Nói cũng đúng…” Nàng có chút mất mát.

Hắn lại nói: “Chẳng phải Hạ tiểu thư cũng đã nói chỉ cần lưu lại kỳ vọng tốt đẹp là được sao.”

“Phải.” Nàng nhanh chóng khôi phục tinh thần, “Mặc kệ kết quả là như thế nào, lần này ném thẻ bài, cứ cho đây là một trò chơi thú vị cũng được.”

“Tiểu thư, nô nỳ đã cầu được bùa bình an.” Vân nhi cầm bùa bình an chạy tới.

“Vân nhi, vất vả ngươi rồi.” Phong Quang nhìn qua Tề Mộ, dừng một giây lại nói: “Thế tử, ta cần phải trở về.”

“Hạ tiểu thư đi đường cẩn thận.”

“Sau này gặp lại…” Nàng tạm chần chờ chốc lát rồi cười trong vắt, “Thế tử có thể nói cho ta biết âm thanh của gió ra sao không?”

Đáy mắt Tề Mộ giống như thạch anh đen phản chiếu thân ảnh mảnh khảnh của nàng, cho dù hắn nhìn không thấy nhưng hắn biết bản thân nhất định đang “chăm chú nhìn” nàng, hồi lâu sau hắn phát ra một tiếng cười nhẹ ngắn ngủi: “Được, đến lúc đó ta sẽ nói cho tiểu thư biết.”

Phong Quang nhận được câu trả lời khẳng định thì nói lời cáo từ, vừa lòng mang theo Vân nhi rời khỏi, chân trước nàng vừa đi phía sau Tiêu vương phi đã tới.

“Mộ nhi, bóng dáng nàng đã không còn thấy được rồi.”

“Nhi tử biết.” Sau một lúc lâu Tề Mộ mới đem “tầm mắt” quay lại trên người vương phi, “Mẫu thân, mọi thứ đã thu dọn xong chưa?”

“Quách ma ma đã chuyển lên xe ngựa rồi, Mộ nhi, đừng nói sang chuyện khác, cô nương đó nhà tiểu thư nhà ai?”

“Mẫu thân hỏi chuyện đó làm gì?”

“Vừa nãy cô nương ta nhắc với con không phải là nàng sao?” Tiêu vương phi có thâm ý khác nói: “Mộ nhi thoạt nhìn cũng có quen biết nàng, vậy con có biết nàng đã hứa gả cho ai chưa?”

Mẫu thân đều đã hỏi rõ ràng như vật, Tề Mộ muốn giả vờ không hay biết cũng thật oan uổng vị huynh đệ bị hắn tính kế, hắn cũng không cần mang danh là người không từ thủ đoạn nữa, “Nàng vừa mới giải trừ hôn ước, đáp án này đã vừa lòng mẫu thân chưa?”

“Nếu Mộ nhi có thể nói cho ta biết vị tiểu thư này là khuê nữ nhà ai thì ta sẽ càng vừa lòng.”

“Nếu mẫu thân biết được chỉ sợ cũng không hề vừa lòng, mà là cực kỳ không thích.”

Tiêu vương phi “Hả?” Một tiếng, “Có gì con cứ nói đi?”

“Vị tiểu thư này họ Hạ, là thiên kim Hạ phủ trong thành.”

Bà ngẩn ra, “Là Hạ gia kia sao?”

Tề Mộ hờ hững nói: “Đúng là Hạ gia đệ nhất phú thương Lạc thành.”

Tiêu vương phi sắc mặt thay đổi, xiết chặt chuỗi phật trong tay, Tề Đoan cùng nữ nhi Hạ gia từ nhỏ có hôn ước nàng cũng biết, đây là vì Tiêu vương và Hạ Triều khi còn trẻ có giao tình mà định ra hôn ước này. Hạ gia tiểu thư cũng đã tới vương phủ vài lần, khổ nỗi mỗi lần Tiêu vương phi không phải có việc phải ra ngoài thì là lên núi bái phật, hơn nữa Hạ gia tiểu thư sau đó thân thể không tốt càng ít ra khỏi cửa, Tiêu vương phi chưa bao giờ cùng nàng gặp mặt chính thức, cũng bởi vậy lúc nãy nói chuyện cùng nàng trước phật đường hai người đều không nhận ra đối phương.

“Mẫu thân.” Tề Mộ gọi lại thần trí của nàng.

Âm thanh Tiêu vương phi lạnh lùng nói: “Ta mặc kệ con có tâm tư gì với nàng, từ hôm nay trở đi ta không cho phép hai đứa lui tới.”

“Nhi tử biết mẫu thân là đang lo lắng cho nhi tử, nhưng mà…” Khóe miệng hắn hơi cong thành một độ cong đẹp mắt, “Đây là việc của nhi tử.”

“Mộ nhi.” Tiêu vương phi sắc mặc nghiêm trọng, tay cầm chuỗi phật hơi hơi run lên, “Con đã quên cha con cùng Mẫn phi năm đó cũng có hôn ước sao?”

“Nhi tử không phải phụ vương, nàng cũng không phải Mẫn phi.” Khóe mắt Tề Mộ hạ xuống, cung kính nói: “Mẫu thân không nên quan tâm việc này thì hơn.”

Mẫu từ tử hiếu, nhưng sau lưng lại ẩn giấu sự xa cách, mà thái độ hiện tại của hắn dùng xa cách để hình dung cũng vừa vặn thích hợp.

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên Công Lược: Nữ Phụ Có Độc* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 62

Ba ngày sau Phong Quang nhận được một phong thiệp mời, nàng không thể quyết định nên trước tiên đi tìm Hạ Triều.

“Là thiệp mời của Tiêu vương phi.” Hạ Triều mở thiệp mời ra, nhíu mày nói: “Bà ấy sao lại muốn mời con đi ngắm hoa? Ta cùng Tiêu vương lúc trẻ có chút giao tình, bất quá cũng đã lâu lắm rồi, nếu không phải hai nhà chúng ta có hôn sự, giao tình kia cũng đã sớm phai nhạt chứ đừng nói tới bây giờ hôn

ước cũng đã giải trừ rồi."

Nghe phụ thân nói vậy, Phong Quang càng không thể quyết định, "Phụ thân, con đây nên đi sao?"

"Tiêu vương phi còn nhắc tới vài ngày trước đụng phải con ở Linh Cảm tự."

Phong Quang gật gật đầu, "Con lúc ấy cũng không nghĩ tới bà ấy là Tiêu vương phi."

"Nếu như thế cũng không nên dùng lý do thân thể con không tốt mà từ chối, như vậy, con mang thêm vài nha hoàn đi đến Tiêu vương phủ một chuyến, nếu qua giờ thân còn chưa trở về, ta sẽ đích thân đến đón con."

"Dạ."

Lần đầu tiên chính thức đi gặp Tiêu vương phi, tay không mà đi thì không tốt, Phong Quang đem theo một khay bánh ngọt tự tay nàng làm, lại mang theo nha hoàn Hạ Triều đích thân tuyển chọn cho nàng đi vào Tiêu vương phủ. Đến vương phủ, Quách ma ma liền mang nàng đi hậu hoa viên, Tiêu vương phi đang ngồi ở trong đình thưởng trà ngắm hoa.

"Phong Quang bái kiến Tiêu vương phi."

Tiêu vương phi hòa ái vẫy tay, "Không cần đa lễ, mau đến đây ngồi."

"Vâng." Phong Quang ngồi xuống đối diện nàng, "Tạ vương phi."

Hôm nay nàng không mang khăn che mặt, một trương hoa dung nguyệt mạo toàn bộ lộ ra ngoài, Tiêu vương phi tán thưởng nói: "Sớm nghe tiểu thư Hạ gia có nhan sắc khuynh thành, lần trước gặp mặt vội vã đã có thể thấy được không tầm thường, hôm nay vừa thấy, Phong Quang so với tin đồn càng đẹp mắt hơn."

"Vương phi quá khen, đây là bánh ngọt tiểu nữ tự tay làm, mong rằng vương phi sẽ không chê." Nàng mở hộp thức ăn ra, bên trong là bánh ngọt nhìn có vẻ tinh xảo.

"Phong Quang không chỉ xinh đẹp mà còn khéo tay đảm đang, thật muốn ghét bỏ thì chẳng khác gì không có mắt nhìn rồi." Tiêu vương phi lại khen nàng một câu, chỉ vào một chậu mẫu đơn đặt trên bàn, cũng không vội mà nếm thử bánh ngọt của Phong Quang mà hỏi vu vơ: "Hôm nay thấy hoa nở rất đẹp nên mới có ý mời Phong Quang đến nhà của lão nhân ta đây ngắm hoa, Phong Quang thấy chậu hồng mẫu đơn này như thế nào?"

"Màu sắc như lửa, dáng hoa tuyệt đẹp, mẫu đơn được xưng là vương của các loài hoa quả nhiên danh bất hư truyền."

"Đúng vậy, đây là Hỏa luyện mẫu đơn, thế nhưng hết thảy mẫu đơn đều nở cực đỏ, đáng tiếc…"

Lời bà còn chưa nói hết vì thế Phong Quang rất tự nhiên hỏi: "Đáng tiếc cái gì?"

"Mẫu đơn phong hoa tuyệt đại, diễm quang quần phương, khó tránh khỏi bị nhiều người chú ý, có người là tham luyến sắc hoa, tưởng muốn hái xuống cắm trong bình hoa, cũng có người là vì cô đơn buồn chán, mới tưởng hái xuống đặt bên người mình, nhưng hoa rời cành liền nhất định không sống được lâu, cho nên cũng là hồng nhan bạc mệnh, hoa như thế, người cũng như vậy."

Câu nói của Tiêu vương phi rõ ràng có ẩn ý, Phong Quang cười miễn cưỡng, "Vương phi nói phải."

"Nếu trên đời chỉ còn lại một đóa Hỏa luyện mẫu đơn, Phong Quang nghĩ xem sẽ có bao nhiêu người nguyện ý vì nó mà tranh đến đầu rơi máu chảy?"

"Cái này… tiểu nữ cũng không biết."

"Phong Quang không cần lo lắng, ta bất quá chỉ thuận miệng hỏi một chút, đúng rồi, còn chưa có mời tiểu thư uống trà đây này." Quách ma ma lập tức châm trà, Tiêu vương phi cười nói: "Lá trà này chính là cống phẩm do bệ hạ ban cho, Phong Quang nhất định phải nhấm nháp thật tốt."

"Vâng."

"Mẫu thân." Phong Quang vừa nâng chung trà lên thì Tề Mộ đã cười đi tới, bộ dạng cầm quạt của hắn có chút sơ sài, đi vào trong đình hắn tùy tiện ngồi xuống, lộ ra một nụ cười ấm áp với Phong Quang, "Nghe được mẫu thân có khách, nhi tử còn tò mò là ai, nghĩ muốn đến xem, thì ra là Hạ tiểu thư."

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên Công Lược: Nữ Phụ Có Độc* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 63

"Thế tử…"

"Hạ tiểu thư không cần đa lễ." Phong Quang nhớ ra việc hành lễ thì bị Tề Mộ ra tiếng ngăn cản, hắn nói: "Hôm nay tiểu thư đến đây làm khách thì không cần khách sáo như vậy."

Phong Quang cười lễ phép, "Đa tạ thế tử."

"Trà hương này là cống phẩm của bệ hạ ban thưởng đi." Tề Mộ cướp đi chén trà để trên bàn trước mặt nàng, một ngụm uống cạn ấm trà, động tác mặc dù nhanh nhưng cũng không mất vẻ tao nhã." Đúng lúc ta đang khát, aiz, hương vị cũng không tệ lắm."

Tiêu vương phi sau khi Tề Mộ đến đây đã không còn thái độ thong dong như lúc đầu đối mặt với Phong Quang, bà nhìn con trai của mình, trong mắt ẩn hiện lo lắng cùng khủng hoảng không rõ ràng, "Mộ nhi…"

"Mẫu thân." Tiêu vương phi vừa gọi Tề Mộ liền cười ngắt lời bà, "Ngắm hoa đến đây là được rồi, nhi tử còn có chỗ muốn mang Hạ tiểu thư đi tham quan."

Môi Tiêu vương phi giật giật, không phát ra âm thanh.

"Chúng ta đi thôi Hạ tiểu thư."

Phong Quang nhìn mắt Tiêu vương phi, lúc này bất luận là hơi thở hay thần thái của Tiêu vương phi đều có điểm kỳ lạ, nhưng nàng chưa kịp nghĩ nhiều mà đứng dậy đuổi theo bước chân Tề Mộ.

"Vương phi…" Quách ma ma nhỏ giọng kêu.

Tiêu vương phi cuối cùng nhịn không được mà chảy nước mắt, thống khổ nói: "Ma ma, chẳng lẽ trước kia ta thật sự sai lầm rồi sao? Hắn làm sao có thể nghĩ… làm sao có thể nghĩ ta sẽ độc hại Hạ Phong Quang.. ta là chính là mẫu thân hắn!"

Quách ma ma muốn khuyên giải an ủi nhưng lại không tìm được lời thích hợp để nói, chỉ có có thể than thở một tiếng, cực kỳ xúc động.

Phong Quang đi theo Tề Mộ, tốc độ của hắn có chút nhanh, nàng cơ hồ phải chạy chậm mới có thể đuổi kịp, muốn hỏi hắn định dẫn nàng đi đâu nhưng vừa ngẩng đầu thấy đường cong cứng rắn của nửa mặt hắn có vẻ hờ hững, nàng không dám hỏi.

Cuối cùng Tề Mộ dừng lại trước cửa một gian phòng, "Hạ tiểu thư, ta không muốn có người dư thừa đi theo.

Phong Quang do dự trong chốc lát, nói với nha hoàn: "Các ngươi ở ngoài cửa chờ ta đi."

"Dạ." Vân nhi cùng hai nhà hoàn khác cùng nhau thưa lại.

Tề Mộ thấy thế mới mở cửa ra, "Mời vào."

Phong Quang quang nghi ngờ đi vào gian phòng, đến khi nhìn nhanh bài trí trong phòng, cả người nàng ngây ra.

Hắn đóng cửa, cười nói: "Hạ tiểu thư, hoan nghênh đến với thế giới của ta."

Chỗ này có thể xem là một gian thư phòng, nhưng trên ngăn tủ không có sách. Cánh bướm xinh đẹp, bồ câu trắng giang cánh, thỏ con lông tơ trắng tinh, nai con giương lên hai móng trước, còn có sói rừng toàn thân màu xám, con hổ há mồm như đang gầm rú… Trong phòng này có đủ loại động vật, cơ thể vẫn duy trì được trạng thái rất tốt, chúng nó giống như đang sống, nhưng tất cả đều là tiêu bản.

Nụ cười của hắn hoàn mỹ không thể soi mói, những tiêu bản trông rất sống động này là vật trang trí của hắn, hắn phảng phất giống như là vương của thế gian vạn vật.

Phong Quang chớp mắt thất thần, "Thế tử, vì sao…"

"Nàng không cảm thấy cực kỳ thú vị sao?" Hắn nói: "Sinh mệnh trong gian phòng này đều là những thứ hoàn mỹ nhất, mà ta làm cho chúng có thể dùng dáng vẻ đẹp nhất mà tồn tại mãi mãi."

Nàng rất nhanh tỉnh táo lại: "Chỉ có như thế này thôi sao?"

"Đương nhiên không phải." Hắn đi đến trước một cái tủ gỗ, vuốt ve lông tơ mềm mại trên người con thỏ, nếu không phải biết những động vật này kỳ thực đã sớm chết rồi thì sợ rằng sẽ lầm tưởng hắn là một công tử yêu quý động vật, "Hạ tiểu thư biết không, ta không thể nhìn thấy thứ gì cả, mà khi rất nhiều người trước mặt ta nói những vật này tốt đẹp như thế nào ta sẽ không nhịn được tò mò, cõ lẽ, khi ta bắt bọn nó ở lại bên cạnh mình, mỗi ngày đều đến "nhìn" một cái, nói không chừng ta cũng có thể biết bọn chúng là cái dạng gì."

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên Công Lược: Nữ Phụ Có Độc* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 64

"Vậy thế tử, có thử qua cảm giác khác, ví dụ như… con người?"

Tề Mộ cười khẽ, "Ta thật ra cũng muốn, nhưng con người, loại này rất phiền phức."

"Thế tử mang ta đến, có phải bởi vì ta cũng là loại được công nhân là đẹp nhất không?" Phong Quang đi đến trước người hắn, thanh âm dịu dàng êm tai.

Hắn cuối đầu, khóe môi cong lên, "Tiểu thư muốn nghe đáp án như thế nào?"

"Ta cũng không biết, bất quá, ta muốn biết công tử có muốn "xem" dung mạo của ta không?"

"Tất nhiên là muốn."

Tay nàng hơi lạnh cầm lấy tay hắn, sự chênh lệch nhiệt độ nhẹ lan tràn tới trái tim khiến nó run rẩy một trận, nàng cầm lấy tay hắn áp lên gò má mình, "Thế tử không ngại thử xem, có thể "nhìn" đến gương mặt của ta là như thế nào?"

Hắn vui vẻ nhận lời, "Được."

Động tác của hắn dịu dàng mà thong thả, giống như đang đụng vào một thứ thủy tinh dễ vỡ, ngón tay thon dài của hắn đầu tiên là phát họa dung mạo nàng, tiếp theo là chóp mũi khéo léo, khi miêu tả đến môi nàng, đầu ngón tay của hắn dừng lại lúc lâu, hầu kết khẽ nhúc nhích, lát sau hắn buông tay xuống.

Nhưng Phong Quang giữa đường bắt được tay hắn, "Thế tử?"

"Thật sự có lỗi, Hạ tiểu thư, ta không thể phát thảo bộ dáng của ngươi trong đầu ta." Hắn cười yếu ớt nói: "Từ trước tới nay trong mắt ta chỉ có một màu đen, cho nên dù là động vật hay con người, ta đều không có bất kỳ khái niệm gì."

Cho dù người bình thường nói về màu sắc, như hồng sắc là gì? Hắn cũng không hiểu được, người đời đều nói thế tử Tiêu vương phủ yêu màu tím, đó chẳng qua cũng vì màu tím đại diện cho hoàng thất tao nhã cao quý, còn nếu người khác hỏi hắn màu tím là như thế nào, hắn sẽ nói không nên lời.

Âm thanh Phong Quang cũng không thấy thất vọng, "Ta cũng không phải thế tử, không dám nói có thể hiểu rõ thế tử, nhưng xuân hoa thu nguyệt, phù sinh như mộng, thế gian tất cả đều biến ảo vô cùng, cho dù rất nhiều người có thể nhìn thấy nhưng kỳ thật cũng không thấy rõ."

"Hạ tiểu thư."

"Sao?"

"Nàng có biết nàng khiến người khác tức giận nhất ở chỗ nào không?"

Hắn đột nhiên hỏi một câu làm nàng nhất thời không hiểu, "Thế tử nói… là cái gì?"

"Ta muốn đem nàng trở thành nữ nhân đầu tiên mà ta giữ lại, nhưng mà ta lại lo lắng làm nàng trở thành vật trang trí của ta rồi, nàng sẽ không còn làm cho ta cảm thấy thú vị nữa." Âm thanh của hắn hiện rõ sự tiếc nuối, mâu thuẫn này làm cho lòng hắn cảm thấy buồn rầu.

Phong Quang: "…"

Nàng không nghĩ tới hắn đúng là dự tính biến nàng thành tiêu bản!

"Bất quá, ta hiện tại nghĩ ra một biện pháp tốt."

Nàng bất giác run run, "Biện pháp gì?"

Hắn ôn nhu nói: "Đánh gãy chân nàng, đem nàng nhốt lại nơi này."

"Không được." Nàng can đảm cự tuyệt, tuy rằng phát hoảng rồi nhưng cũng không buông tay hắn ra, "Người không thể làm như vậy, bởi vì ta sợ đau lắm."

Vốn nghĩ nàng đang rất sợ hãi, không nghĩ tới nàng còn có thể lo lắng nói được một cái lý do, Tề Mộ ngoài dự đoán mà cười nhẹ: "Nơi này của ta có vài loại thuốc giảm đau."

"Như vậy cũng không được."

"Tại sao lại không được?"

“Nếu như chân ta gãy rồi ta sẽ không còn chăm sóc người được nữa.”

Hắn không ngờ nàng sẽ nói lời này, biểu tình tao nhã thong dong của hắn trở nên cứng ngắc, giống như quên mất phải phản ứng như nào, nhưng rất nhanh hắn tìm lại được âm thanh của chính mình, “Hạ tiểu thư nói gì?”

“Ta nói…” Nhiệt độ trên mặt nàng cao lên, nhẹ giọng nói lại một lần, “Nếu chân của ta gãy rồi sẽ không thể chăm sóc người được nữa.”

Tề Mộ im lặng một lúc lâu, trong lồng ngực hắn có một thứ cảm xúc quái lạ đang di chuyển, rất nhanh phá vỡ mà lao ra, một phát không thể vãn hồi, nhưng lại bị một thứ gì đó ngăn cản, “Nàng muốn chăm sóc ta như thế nào?”

“Ta nghĩ, ta có thể chiếu cố người cả đời.”

Xung quanh đột nhiên an tĩnh, một âm thanh vang lên trong đầu hắn, như tiếng chuông bạc nhỏ bé vang vọng, động đến nhân tâm.

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên Công Lược: Nữ Phụ Có Độc* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 65

“Hủy bỏ cảnh báo nam phụ hóa đen”

Nghe được một lời nói không có cảm tình như vậy toát ra trong đầu, Phong Quang nhẹ nhõm thở dài một hơi, cảm xúc bối rối khi đối mặt với Tề Mộ vừa nãy cuối cùng cũng lắng xuống.

Tiếng nói của Tề Mộ khàn khàn một phần, “Nàng nói muốn chăm sóc ta cả đời?”

“Phải…” Nàng ngượng ngùng gật gật đầu.

“Cho dù nói không chừng một ngày nào đó ta sẽ đem nàng biến thành đồ trang trí của ta sao.”

Phong Quang kiễng mũi chân, bất ngờ hôn lên khóe môi hắn, “Nếu ta trở thành đồ trang trí của người, ta đây sẽ con còn có thể đối xử với người như bây giờ được.

“… Nàng nói không sai.” Hắn bỗng nhiên cười, “Bất quá trước tiên, để ta cho nàng xem một nụ hôn thật sự là như thế nào.”

Nhẹ nhàng nắm cằm thiếu nữ, hắn bất thình lình hôn lên môi nàng, môi của thiếu nữ mềm mại lại có hương vị ngọt ngào, ngọt hơn bất cứ loại bánh ngọt nào hắn đã từng ăn, lưỡi ấm giống như cá bơi thẳng một đường vào khoang miệng có mùi đàn hương của nàng. Nụ hôn lúc này diễn ra so với lần trước càng thêm kịch liệt.

Hắn ôm chặt thân thể nàng đang mềm xuống, nàng nhu thuận thừa nhận thế công thành đoạt đất của hắn, thật sự làm cho hắn hận không thể một ngụm nuốt luôn nàng, nên tách ra, lý trí nói cho Tề Mộ hắn là nên chấm dứt nụ hôn này, bởi vì thân thể hắn đang nóng lên, khi ý nghĩ hắn đã có thể tìm được cách chấm dứt thì cái lưỡi thơm tho trơn nhẵn của nàng bỗng nhiên bám theo đầu lưỡi hắn mà cùng nhau hòa quyện, nàng như là đang chứng minh quyết tâm không chịu của của mình, nhưng phản ứng cứng nhắc của nàng không chỉ làm cho hắn từ bỏ ý tưởng buông nàng ra, mà ngược lại càng thêm kịch liệt tiến công. Thở dốc, hừ nhẹ, môi lưỡi của bọn họ quấn quýt sít sao cùng nhau, làm cho nhiệt độ không khí bên trong đột ngột tăng lên.

Tay Tề Mộ ở bên hông nàng bắt đầu hướng về phía trước, ngón tay linh hoạt cởi bỏ vạt áo nàng, trơn trượt tiến vào vạt áo, cách một lớp áo yến mỏng manh, một tay phủ lên phía trên thứ tròn đầy mềm mại, nàng phát ra tiếng ngâm khẽ nhỏ vụn.

Động tác Tề Mộ bỗng nhiên dừng lại, hắn rút tay ra, lại bất ngờ đem đầu nàng đặt lên trên ngực hắn, ôm nàng thật chặt vào trong ngực.

“Thế tử?” Âm tanh nàng ấp úng khó hiểu, còn vì đang bị vây trong động tình mà không biết gì.

Hắn ôm nàng sát thêm một phần, tựa hồ đang áp lực cái gì, nhỏ giọng nói: “Không cần nói nữa.”

Phong Quang cảm nhận được bụng dưới của mình bị một vật cực nóng chỉa vào, nàng hiểu ra mọi thứ, mặt đỏ như cháy, hoàn toàn không dám phát ra âm thanh gì, cũng không dám cử động nữa.

Qua một hồi lâu, đợi bầu không khí kiều diễm đều tán đi, tay Tề Mộ nâng cằm nàng lên, nhẹ nhàng vuốt ve môi của nàng, nói với nàng ba chữ: “Tiểu yêu tinh.”

Phong Quang im lặng, nâng tay ôm lại hắn, dùng ngữ khí đáng thương nói: “Sau này có thể không nói ba chữ này được không?”

"Vì sao?"

Bởi vì chúng ta không phải nam nữ chính đâu… Đương nhiên nàng sẽ không nói như vậy, thuận miệng nói: "Bởi vì ta chán ghét yêu tinh."

Nhưng Tề Mộ như nhận ra cái gì đó, ngón tay vuốt ve hai gò má của nàng nói: "Bất luận như thế nào, về sau ta cũng sẽ không dễ dàng tha cho bất kỳ kẻ nào giả mạo nàng."

Mắt Phong Quang nháy mấy cái, hắn hiểu lầm nàng đang nói đến sự kiện hồ yêu mấy tháng trước, bất quá đây cũng là một cơ hội tốt để nhắc lại chuyện xưa của nàng.

"Chàng… có phải cũng thích cái hồ yêu cướp đi thân thể của ta?"

Hắn không trả lời mà cười hỏi ngược lại: "Sao lại hỏi như vậy?"

"Bởi vì ta đều thấy được mọi chuyện, nàng ta vốn là đem búp bê bị nguyền rủa đặt ở trong phòng Tề Đoan, nàng ta giúp chàng đánh bại Tề Đoan, mà ngày đó ở trong rừng trúc, chàng còn nói… chàng muốn thú nàng ta." Lúc nói xong lời cuối cùng, nàng có phần nghiến răng nghiến lợi.

Hắn còn chưa từng nói muốn lấy nàng đâu!

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên Công Lược: Nữ Phụ Có Độc* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 66

"Ta thừa nhận, ta đối với nàng ấy cảm thấy rất hứng thú." Tề Mộ nói xong liền cảm nhận được một ánh mắt căm tức nhìn mình, vì thế hắn lại bổ sung: "Bất quá đó là chuyện khi ta còn chưa chân chính nhận thức nàng."

"Nàng ta làm cho chàng cảm thấy hứng thú sao? Là do tính cách nàng tốt hơn so với ta, hay là do nàng tài hoa hơn ta?" Phong Quang có xu thế nếu hắn không giải thích cho tốt thì nàng sẽ không để hắn yên.

Xem ra Tề Mộ không giải thích rõ ràng là không được, "Vào một ngày nào đó, nàng ta bỗng nhiên tìm tới ta nói bằng lòng trợ giúp ta một tay."

"Gì mà tìm tới chàng, rõ ràng là chàng nhìn Tề Đoan và An Lộc thân cận nhau mới cố ý trêu chọc nàng trước."

"Phải phải phải, là ta trêu chọc nàng trước." Hắn bất lực mà gật đầu, khi linh hồn Phong Quang rời khỏi thân thể một thời gian trước đó, mỗi ngày đều đi theo bên người thân thể của mình, cho nên đối với những chuyện đã xảy ra nắm rõ như lòng bàn tay, hắn muốn lừa dối một chút cũng không được, chỉ có thể cam chịu mà nhận tội, "Lúc ấy là thời điểm mà ta cùng Tề Đoan tranh đoạt vị trí thế tử kịch liệt nhất, thấy hắn bỗng nhiên rơi vào nữ nhi tình trường ta liền nghĩ, có lẽ ta có thể xuống tay từ nữ nhân mà hắn yêu này."

Biện pháp này tuy rằng ti tiện bỉ ổi, nhưng trên chiến trường, bất kỳ thủ đoạn nào cũng có thể tồn tại được.

"Vì thế nên chàng liền bị nàng hấp dẫn như vậy?" Nàng chất vấn, trong lòng căm giận nghĩ nàng ta lúc đó dùng vẫn là thân thể của nàng.

"Để cho ta nói hết đã." Hắn chạm môi lên trán của nàng, tránh cho nàng lại nổi cơn ghen, "Ta không nghĩ tới sau khi gặp qua một lần nàng đã tìm tới ta, lại còn thực sự thực hiện kế hoạch của ta, nàng ta nói cảm thấy tò mò với tình cảm của nhân gian, cho nên ta cũng cảm thấy tò mò với nàng ta."

Nàng hừ nhẹ một tiếng, "Sau đó thì sao?"

Nàng tuy rằng biết quá trình mọi việc xảy ra, nhưng lại không biết con đường kế hoạch mà hắn mưu trí.

"Sau khi nàng lấy lại được thân thể, ta còn không ngờ đến chuyện thay mận đổi đào này, mời nàng đi ra ngoài ngắm cảnh ta lại phát hiện nàng cực kỳ không thú vị." Rất ít người có thể làm cho Tề Mộ hứng thú, một khi hắn cảm thấy hứng thú với thứ gì đó hắn liền muốn đoạt đến tay mình, đối với An Lộc hắn không thể nói là đã thích mà chỉ là thấy thú vị, một người chủ động đi vào thế cờ của hắn, mà nữ nhân này lại vì ảnh hưởng chính nàng mà làm thế cục thay đổi, nàng còn tự cho mình là người ngoài cuộc mà đứng nhìn, thật đúng là buồn thú vị mà buồn cười.

Phong Quang trừng hắn, tuy rằng hắn không nhất định có thể cảm giác được nàng trừng hắn, "Thật ngại quá, ta làm thế tử cảm thấy không thú vị."

"Không cần chưa gì đã tức giận, nghe ta nói hết được không?"

Nàng không cam lòng mà "Được" một tiếng.

"Sau khi nghe thấy nàng nhắc nhở nha hoàn, ta đột nhiên nghĩ có lẽ không chừng ta đã sai lầm rồi, ta cho tới bây giờ đều chưa từng nhìn lầm bất kỳ ai, nhưng nàng lại khiến ta không thể xác định." Vì thế lẽ ra Phong Quang vốn bị Tề Mộ xem là người qua đường không nhẹ không nặng, khi tiễn biệt

Phong Quang lại nhịn không được lại mời nàng ra ngoài một lần nữa, "Sự thật chứng minh ta đúng là đã sai rồi."

Phong Quang tuyệt đối không chỉ có thú vị đơn giản như vậy mà thôi, mà bất tri bất giác nàng đã muốn chiếm giữ tâm trí hắn rất nhiều, hắn bắt đầu cảm thấy sự tồn tại của Tề Đoan trở nên càng chướng mắt, bởi vì Tề Đoan là hôn phu của nàng, cho dù là từng, cho dù Phong Quang khi đó bị một hồ yêu xâm chiếm thân thể, nhưng Tề Mộ nghe mật thám nói hai người bọn họ từng nắm tay ôm nhau… Lúc trước hắn thấy cực kỳ buồn cười Tề Đoan đi yêu một nữ nhân sâu sắc như vậy, mà bây giờ Tề Mộ lại muốn chặt bỏ tay Tề Đoan.

Phong Quang thật cẩn thận hỏi hắn: "Vậy… chàng cảm thấy ta hiện tại thú vị không?"

"Không phải." Hắn nhẹ lắc đầu, con ngươi tối đen như tờ đêm có một luồng sáng xẹt qua, hắn nói: "Chưa từng có người hay vật làm cho ta cảm thấy hứng thú mà ta lại không có ham muốn lấy dây xích khóa lại chặt chẽ bên người mình, Phong Quang, nàng là người đầu tiên, cũng sẽ là cuối cùng.

Cái này… có thể xem như tỏ tình không?

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên Công Lược: Nữ Phụ Có Độc* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 67

"Nếu…" Phong Quang áp chế kích động từ đáy lòng, không xác định nói: "Ta nói là nếu, có một ngày cơ thể của ta lại bỗng nhiên bị hồ yêu chiếm mất, chàng… chàng sẽ lựa chọn…"

Nàng còn chưa nói xong lời, đột nhiên bị hắn kéo vào lòng ôm ấp, môi Tề Mộ áp lên mang tai nàng, "Người nên cảm thấy không thể tự tin là ta mới đúng, nàng phải biết là người ma ta lựa chọn vĩnh viễn đều là nàng."

"A…" Trong lòng nàng thoáng có chút mất mát, bởi vì nàng vẫn chưa nghe thấy ba chữ mà nàng muốn nghe.

Tề Mộ hôn lên má nàng, "Nàng chỉ cần ở bên cạnh ta là được, vĩnh viễn làm Phong Quang của ta là tốt nhất."

Giờ thân, người của Hạ phủ tới, Phong Quang bị phụ thân đưa trở về, thừa dịp Hạ Triều hàn thuyên cùng Tiêu vương phu, Tề Mộ lén lút cầm lấy tay nàng, nàng lập tức khẩn trương nhìn về bốn phía, sợ những người khác nhìn thấy hành động thân mật của hai người bọn họ, nhưng Tề Mộ lại không sợ hãi, ngược lại không kiêng nể gì mà cười một cách hoàn mỹ với nàng.

"Chúng ta rất nhanh sẽ gặp lại."

Phong Quang không hiểu lắm ý của hắn là gì, nàng chỉ đoán hắn có lẽ muốn hẹn mình đi ra ngoài ngắm cảnh, thế nào nàng cũng không đoán được hắn sẽ xâm nhập khuê phòng nàng lúc nửa đêm thế này.

Lúc đó nàng đang được Vân nhi hầu hạ cởi bỏ quần áo trang sức, sau khi Vân nhi lui ra ngoài thì nàng định lên giường nghỉ ngơi. Vừa thổi tắt ánh nến nàng đã bị một người thân hình cao lớn ôm lấy từ đằng sau, chuyện đột nhiên xảy ra, nàng mở miệng muốn la lên lại bị một bàn tay bịt kín.

"Suỵt… là ta." Âm thanh Tề Mộ trầm thấp gợi cảm rất đặc trưng, thân thể đang cứng nhắc của nàng sau khi nhận ra âm thanh của hắn lại mềm xuống, nàng không thể hiện thái độ phòng bị làm cho tâm tình hắn vui sướng, cười thấp nói: "Ta nói rồi, chúng ta rất nhanh sẽ gặp lại."

Phong Quang cầm lấy bàn tay đang bịt miệng mình của hắn, quay người lại đối diện hắn, "Chàng sao lại đến đây gặp ta? Nếu như bị phụ thân ta phát hiện…"

Tay hắn đặt lên đỉnh đầu nàng, "Tóc đang xõa xuống dưới sao?"

"Cái gì?" Nàng chớp mắt không biết phản ứng làm sao nhưng rất nhanh gật đầu, "Phải… bởi vì muốn đi nghỉ ngơi."

"Thật muốn nhìn một chút." Theo mái tóc dài mềm mại của nàng, tay hắn đi từ đỉnh đầu nàng đến tận đuôi tóc, dường như hoàn toàn không nghe được lời nói lo lắng trước đó của nàng, hắn cười khẽ, "Nghe nói chỉ có trượng phu ngủ ở bên gối mới có thể nhìn thấy bộ dạng thê tử sau khi tháo đi trang sức, ta thật sự muốn nhìn Phong Quang hiện tại một chút."

Hắn giống như chỉ thuận miệng nhắc tới, nhưng Phong Quang đau lòng, nàng cầm lấy tay hắn áp lên mặt mình, "Nhìn không thấy cũng không sao, thế tử còn có xúc giác, trên đời này sẽ không có bất kỳ nam nhân nào khác có thể nhìn thấy bộ dạng ta sau khi tháo trang sức xuống."

Ngón tay Tề Mộ vuốt ve má nàng, xúc cảm mềm mại làm cho hắn không muốn rời xa, hắn vốn đã làm xong chuẩn bị cả đời này đều bị vây trong bóng tối, nói một câu nhận mệnh đặt trên người hắn thật không thích hợp, nhưng hắn xác thực bất lực với đôi mắt mù lòa của mình. Nhưng hiện tại, hắn bỗng nhiên không cam lòng, một cái nhăn mày, một tiếng cười của nàng hắn đều không thể nhìn thấy, tất cả mọi người nói tiểu thư Hạ phủ đẹp như thiên tiên, tất cả nam nhân trên đời đều có thể nhìn đến, chỉ có hắn là không.

Bởi vì chiếm được, cho nên mới có thể được một tất lại muốn thêm một thước.

Phong Quang nhẹ giọng gọi: "Thế tử…"

"Gọi tên của ta." Tề Mộ cúi đầu.

Hoàn cảnh tối đen làm nàng không nhìn thấy động tác của hắn, nhưng hơi nóng phả lên môi của nàng trêu chọc lòng người như vậy, nàng biết hai người bọn họ nhất định đang dựa vào rất gần.

"Tề Mộ…"

Hắn không vừa lòng lắm, "Lại đổi một cái."

Ngón tay hắn lướt qua gáy nàng, khiến cho nàng run rẩy từng đợt, thân thể bị hắn kéo vào trong ngực, âm thanh nàng mềm mại, "A Mộ?"

"Đúng rồi." Ngón tay Tề Mộ đặt ở khóe miệng nàng, "Tiểu cô nương đáng yêu, ta hẳn là nên thưởng cho nàng."

Một cái hôn mềm dịu bất thình lình lại đúng tình hợp lý mà trở nên triền miên kịch liệt, thân mình Phong Quang rất nhanh hoàn toàn mềm xuống, vô lực chống đỡ dưới thế công của hắn, nàng không lưu loát đáp lại môi lưỡi của hắn, nhưng lại dễ dàng làm cho hắn trở nên điên cuồng.

Tề Mộ cũng là một người sẽ không để bản thân chịu thiệt thòi, đem nàng ôm lên giường, đặt phía trên chăn gấm, hắn có thể dễ dàng liếm mút môi và gáy nàng, và cả xương quai xanh…

Màn che giường rơi xuống, khuê phòng chỉ còn lại tiếng rên rỉ khó nhịn trầm bổng của thiếu nữ, xuân sắc đầy phòng.

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên Công Lược: Nữ Phụ Có Độc* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 68

Chớp giật chia bầu trời thành hai nửa, tiếng sấm vang rền cả màn đêm, trời mưa to tầm tã trút xuống giữa canh ba.

Một đoạn cánh tay trắng thuần như ngó sen vươn ra ngoài, nắm lấy góc áo nam nhân đang muốn rời đi.

Tề Mộ đã ăn mặc chỉnh tề ngồi trở lại bên giường, nắm lấy tay kia đặt lên môi hôn lại hôn, hắn nhẹ cười khẽ nói: "Luyến tiếc ta sao?"

"Ngoài trời đang mưa…" Phong Quang lui vào trong chăn, hai má còn nhiễm sóng tình mà vẫn còn hồng hồng, âm thanh của nàng so với bình thường càng thêm êm tai, thậm chí có thể dùng hai chữ kiều mị để hình dung, vừa nghe đến âm thanh của chính mình nàng cũng cảm thấy kinh ngạc, sau đó mặt càng thêm đỏ lên.

Thân thể trắng nõn tron bóng dưới chăn gấm bị in không biết bao nhiêu là hoa mai, nàng thật không dám tưởng tượng lúc nãy bất chấp mọi thứ mà làm càn, khi lý trí quay lại thì càng thêm ngượng.

Tề Mộ đem cánh tay lành lạnh của nàng nhét lại vào trong chăn, tay hắn cũng không vội rời đi mà đặt ở trên lưng nàng, khẽ vân vê đề nặng giúp nàng giải tỏa đau nhứt, Phong Quang thoải mái rên rỉ ra tiếng.

Hắn không nhịn được lại hôn lên môi nàng, hắn vừa mới ăn no nê xong nên bây giờ còn có thể khống chế bản thân, nàng vừa trải quân lần đầu thân thể còn yếu ớt, cho dù hắn muốn cũng không thể ép lại ép buộc nàng.

Nàng híp nửa mắt gọi hắn: "A Mộ…"

Hắn hôn khóe mắt nàng, ôn nhu hỏi: "Thân thể giờ đã tốt hơn chưa?"

"Dạ…" Nàng một tay nắm lấy chăn trước ngực, nửa ngồi lên, hữu khí vô lực ngã vào trong lòng hắn, cố gắng không ngượng ngùng mà khẩn cầu hắn, "Không thể ở lại lâu thêm một chút sao?"

Sợ nàng cảm lạnh, Tề Mộ ôm chặt lấy nàng, bất đắc dĩ nói: "Nửa canh giờ nữa Hạ lão gia sẽ đến coi cửa hàng."

"Chàng làm sao ngay cả chuyện khi nào phụ thân ta rời giường cũng biết?"

"Nửa đêm mạo hiểm đến gặp nàng, ta sao có thể không điều tra rõ ràng mọi thứ được?" Hắn dán lên mang tai nàng cười khẽ.

Thì ra hắn không phải tâm huyết đang trào đến tìm nàng mà là sớm có dự mưu, Phong Quang cầm lấy y phục trước ngực hắn, suy nghĩ hồi lâu mới hỏi:

“A Mộ, chúng ta như vậy… như vậy… ta có thể mang thai hay không?”

“Như vậy? Như vậy là như nào?”

“Chàng… thì là chúng ta…” Nàng giương mắt, mượn ánh sét chớp lên thấy rõ khóe miệng hắn cười, biết được hắn đang đùa mình, không khỏi buồn phiền, “Chàng còn cười, nếu ta thật sự mang thai thì biết làm sao bây giờ?”

“Vậy thì sinh ra.”

“A?”

Tề Mộ vuốt đỉnh đầu nàng, làm nàng không bực tức nữa, “Nàng sẽ không nghĩ nàng còn có thể gả cho ai khác ngoài ta đi.”

Nàng lắc đầu, “Không có.”

Nàng không hề do dự trả lời làm tâm tình hắn tốt lên vài phần, cười nói, “Rất nhanh ta sẽ đến Hạ phủ cầu hôn, đợi tiệc mừng thọ của mẫu thân ta qua, chúng ta sẽ thành hôn.”

“Thành, thành hôn? Như vậy không phải… quá nhanh sao?”

Nhanh?

Không, thế này vẫn chưa nhanh, hắn còn ngại chậm.

Tay Tề Mộ đặt ở trong chăn chuyển qua trên bụng nàng, rất tàn ác hỏi ra một vấn đề, “Nếu có rồi, chẳng lẽ nàng muốn bụng mang dạ chửa mặc hỷ phục?”

Một câu này nàng không có ý kiến, tất cả nữ nhân đều muốn mình có bộ dạng đẹp nhất vào ngày thành hôn, ngay cả Phong Quang cũng không ngoại lệ.

Nàng thất bại mà thở dài trong lòng hắn.

Giống như an ủi một đứa bé bình thường, hắn vỗ vỗ lưng nàng, “Được rồi, ta phải đi.”

Nàng ngẩng đầu, “Nhưng bên ngoài mưa vẫn còn lớn như vậy.”

Hắn rất thú vị hỏi: “Lo lắng cho ta như vậy? Hay là… sợ sét đánh?”

“Đương nhiên là vì ta… không nỡ rời xa chàng.”

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên Công Lược: Nữ Phụ Có Độc* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 69

Edit: Nhi Huỳnh

Phong Quang giống như mèo con ríu rít chọc lòng người đều hóa thành một bãi nước, Tề Mộ đem nàng ôm vào ngực mà vỗ vỗ, âm thanh nhỏ xuống nói: “Ngoan, chờ nàng ngủ rồi ta sẽ đi.”

Tuy cảm giác bản thân bị xem thành đứa nhỏ mà đối xử nhưng Phong Quang vẫn mặt đỏ tai hồng vùi đầu vào ngực hắn, nhắm hai mắt lại, hơi thở dễ chịu trên người hắn khiến nàng an tâm.

Ngày hôm sau Vân nhi đến hầu hạ rửa mặt chải đầu cảm thấy tiểu thư nhà mình có chỗ nào đó không đúng nhưng cũng không rõ là chỗ nào, tiểu thư trước đây một ánh mắt co thể làm cho người ta xương cốt rã rời, nhưng hiện tại càng có thể câu được hồn phách người ta… Vân nhi không nghĩ nhiều nữa mà chỉ cho là tiểu thư thế này thì càng đẹp mắt.

Tay Vân nhi chải tóc một chút, “Ôi? Tiểu thư, dấu hồng trên cổ người là sao vậy?”

“Cái này à…” Pp bình tĩnh tự nhiên che dâu tây hồng trên cổ, mặt không đỏ tâm không loạn nói: “Là bị muỗi cắn.”

Vân nhi không nghi ngờ gì, “Còn chưa tới tháng sáu mà đã có muỗi rồi, đợi nô tỳ đến hỏi quản gia xin đồ xua muỗi đến đây.”

“Ừ, Vân nhi, ngươi trước hãy đi lấy cái khăn lụa mỏng cho ta che lại đã.” Đừng nhìn trên mặt nàng không để lộ cái gì, kỳ thực đáy lòng đã sớm đem Tề

Mộ oán giận trăm ngàn lần, đêm qua hắn đem nàng ép buộc lăn qua lăn lại, hận không thể làm cho trên người nàng lưu lại ấn ký của hắn, còn nhớ rõ… Hắn cầm đi cái khăn dính vết máu kia…

Nghĩ đến đây tim Phong Quang không nhịn được mà đập nhanh, xong rồi, nam nhân này đối với nàng mà nói sức hấp dẫn thật sự quá lớn.

"Tiểu thư, mặt người sao lại đỏ lên rồi?"

"Khụ… thời tiết nóng quá."

Một trận mưa to đêm qua làm cho không khí ban ngày tràn ngập mùi cỏ thơm tươi mát, ngồi ở trong sân, nhìn sương mai trên lá cây trong suốt long lanh chiết xạ ánh sáng, Phong Quang tâm tình thoải mái kêu Vân nhi lấy ra cầm mà đã lâu nàng không hề động qua.

Vừa mới gảy một một nốt nhạc thì quản gia đi đến thông báo, "Tiểu thư, người của Tiêu vương phủ tới cầu hôn, lão gia gọi người đến chính phòng."

Dây đàn phát ra "Coong…" một tiếng chói tai mười phần, Phong Quang đột ngột đứng lên, không nghĩ gì nhiều mà chạy ra khỏi phòng.

"A! Tiểu thư, đợi nô tỳ với!" Vân nhi đuổi theo phía sau gọi to.

Sắc mặt Hạ Triều rất không tốt, kỳ thực dùng từ "không tốt" để miêu tả còn chưa đủ để hình dung, cho dù đối diện là thế tử Tiêu vương phủ, Tiêu vương gia tương lai gương ông cũng không làm ra vẻ ôn hòa.

Ngược lại, Tề Mộ lại cười tao nhã, giống như đang gặp một trưởng bối thân thiện, cùng Hạ Triều hình thành hai thái cực đối lập nhau.

Không khí tại đại sảnh rất quỷ dị.

Phong Quang một bước đi vào lại muốn quay trở ra nhưng bị Hạ Triều gọi lại, "Phong Quang, lại đây."

"Dạ… phụ thân." Nàng đi qua người Tề Mộ, nhìn không chớp mắt, quy củ đi tới trước mặt Hạ Triều, nhưng tầm mắt nóng rực sau lưng khiến cả người nàng muốn nhũn cả ra.

Hạ Triều liếc mắt Tề Mộ, đối với nữ nhi chính mình cố gắng dịu đi một chút thần sắc, "Thế tử hôm nay đến là để cầu hôn con, phụ thân quyết định hỏi ý kiến của con trước."

"Con…" Nàng nói không nên lời, Tề Mộ nói là sẽ đến cầu hôn, nhưng cũng không có nói là sẽ nhanh như vậy!

"Hạ tiểu thư." Tề Mộ nói: "Ý kiến của nàng là như thế nào cứ nói thẳng, đừng ngại, cho dù là cự tuyệt thì tại hạ tuyệt đối cũng không vì chuyện này mà đánh mất lòng tin vào cuộc sống, đi kết liễu mạng của mình, nàng không cần mang gánh nặng mà trả lời."

Hắn tuyệt đối là đang uy hiếp nàng!

Phong Quang quay đầu nhìn về gương mặt vô hại kia, cắn răng, hắn thế mà dùng sinh mệnh chính mình mà uy hiếp nàng, nhưng mà…

Dù không có lời nói uy hiếp này, đáp án của nàng cũng chỉ có một mà thôi, đây mới là thứ khiến nàng tức giận.

"Phụ thân, con nguyện ý gả cho thế tử."

Giải quyết dứt khoát, Tề Mộ vừa lòng nở nụ cười.

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên Công Lược: Nữ Phụ Có Độc* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 70

Edit: Nhi Huỳnh

Tiểu thư Hạ phủ vừa cùng Tiêu vương phủ giải trừ hôn ước, nay lại cùng Tiêu vương phủ kết thân, khúc chiết trong đó mọi người đoán không được, vì thế cũng chỉ có thể đoán ngược đoán xuôi, bất quá tiểu thư Hạ gia xinh đẹp như vậy, toàn bộ Lạc thành này ngoại trừ thế tử Tiêu vương phủ thì cũng không ai xứng được với nàng.

Thọ yến Tiêu vương phi cực kỳ náo nhiệt, Tiêu vương gia có bệnh nhẹ trong người không thể gặp khách, vì thế toàn bộ mọi chuyện cũng chỉ có Tiêu vương phi và thế tử ra mặt chống đỡ.

Yến hội loại này Phong Quang nhận được thiệp mời thì nhất định phải tới tham gia, huống chi nàng đã khôi phục thân phận thế tử phi Tiêu vương phủ,

nhưng nàng thật sự không thích loại giao tế dối trá này.

"Chán lắm à?" Tề Mộ kéo tay nàng lui tới một góc tối không bị người để ý đến, hắn có thể thân mật với nàng một chút.

Nàng thành thật gật gật đầu, "Ta không thích loại trường hợp này, nhưng ta nhất định phải thích ứng với nó."

"Ta thực sự có lỗi." Tề Mộ nắm tay nàng, nàng luôn thích thanh tịnh, hắn hiểu nàng cho nên cũng biết nàng có thể ứng phó tốt với những việc này, cũng không phải muốn nàng thay đổi cái gì mà hắn muốn, muốn nàng có thể sớm thích ứng thân phận thế tử phi, bởi vì hắn đã muốn tổ chức hôn lễ một cách khẩn cấp.

Bả đầu Phong Quang nhẹ nhàng tựa vào ngực hắn, "Không sao đâu, ta có thể làm rất tốt, chỉ cần chúng ta ở cùng một chỗ là tốt rồi."

Tay Tề Mộ đặt trên lưng nàng, hắn nhẹ giọng nói: "Bé ngoan, thật muốn nàng ngay bây giờ."

Sắc mặt nàng như mây, cắn môi khẽ gọi tên hắn: "Đủ rồi, A Mộ."

"Ừ, ta đây." Hắn mỉm cười.

Không biết vì sao nghe một câu như thế trong lòng Phong Quang cũng không ngượng ngùng, nàng chỉ thấy trong lòng ấm áp, cho dù tình huống nguy hiểm thế nào hắn đều có thể xuất hiện bên cạnh nàng, vì nàng che gió che mưa.

"A Mộ, ta thích chàng."

"Ta biết." Nàng thình lình lớn mật tỏ tình làm cho hắn cười nhẹ một tiếng, ý cười ấm áp đều tràn ra hốc mắt, hắn chậm rãi nói, "Phong Quang, ta yêu nàng."

Yêu so với thích, ham muốn độc chiếm lại càng mạnh mẽ.

Phong Quang cuối cùng cũng đợi được ba chữ này, chưa từng nghĩ rằng sẽ nghe được ở trường hợp này, nàng nhìn xem bốn phía, thấy chung quanh không ai để mắt đến góc bên này, nàng đánh bạo ôm hắn nhưng rất nhanh lại buông ra, Tề Mộ lại thấy chưa đủ mà cầm lấy tay nàng đi vào một góc sâu hơn không có ánh đèn, ánh trăng cũng bị cây cối rậm rạp chặn lại, hắn đẩy nàng vào tường, hung hăn hôn môi nàng, một bàn tay duỗi ra thâm nhập đáy quần nàng.

Nơi này lúc nào cũng có thể có người đi qua, động tác Phong Quang liền càng thêm khẩn trương nhưng lại có bản năng ngượng ngùng cùng khát vọng, lý trí nàng nói cho nàng nên rụt rè lại, nhưng thân thể nàng nói nàng muốn bị hắn chiếm hữu, phản ứng mâu thuẫn khiến hắn càng thêm điên cuồng đòi hỏi trên người nàng.

Hạ Triều đi tìm nửa vòng cũng không tìm được nữ nhi của mình, nhìn đến Tiêu vương phi lẳng lặng đứng ở cửa đại sảnh, hỏi: "Vương phi có nhìn thấy Phong Quang không?"

Tiêu vương phi miễn cưỡng cười nói: "Mộ nhi thấy Hạ tiểu thư ở trong phòng rầu rĩ nên mang nàng ra ngoài đi dạo, Hạ lão gia không cần lo lắng."

Tiêu vương phi vẫn luôn chú ý nhi tử nên đương nhiên là thấy hành động của đôi trẻ tuổi này, bà nhìn thấy Tề Mộ lôi kéo Phong Quang đi vào chỗ tối, bà cũng từng trải qua tuổi trẻ nên cũng đoán được chuyện gì sẽ phát sinh, nhưng bà có thể khẳng định nếu nàng tiến đến ngăn cản, thì tình mẹ con còn sót lại của bà cùng Tề Mộ đến hài hòa ngoài mặt cũng chẳng còn.

Bỏ qua chuyện Hạ Phong Quang từng là vị hôn thê của Tề Đoan, Tiêu vương phi đối với nàng cũng không có gì không hài lòng, huống chi con trai Tề Mộ của bà cùng phụ thân hắn, cũng chính là trượng phu bà, ngoại trừ bề ngoài thì căn bản không hề có gì tương tự.

Lại nghĩ tới nam nhân kia, Tiêu vương phi nhắm mắt lại, lẩm nhẩm một câu a di đà phật.

----------Tác giả: Đối tượng tấn công chiếm đống đều là một người, chỉ là nữ chủ không biết mà thôi… Còn vì sao không biết, sẽ không tiết lộ.

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên Công Lược: Nữ Phụ Có Độc* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 71

Khi thọ yến sắp tàn, một mình Tề Mộ đến đại sảnh nói với Hạ Triều hắn đã an bài phòng nghỉ của khách chu toàn cho Phong Quang, Hạ Triều hừ một tiếng không nói gì, ông trực giác mặt mày Tề Mộ hớn hở rất không thích hợp nhưng cũng không đoán được nữ nhi của mình cũng không đi phòng khách nghỉ ngơi mà lại đến phòng Tề Mộ.

Tân khách giải tán, ngoài cửa lại thông báo một tiếng, "Mẫn quý phi đến!"

Tiêu vương phi sửng sốt, Tề Mộ cười lạnh, mọi người còn lại đều lắp bắp kinh hãi, vội vàng đi ra đại sảnh nghênh đón quý phi nương nương.

Mẫn quý phi đứng theo hai chữ "Minh mẫn", người năm nay gần bốn mươi nhưng hãy còn mỹ mạo, cười rộ lên liền làm cho người ta thấy đây là một nữ nhân trí tuệ nhanh nhạy, bầu bạn bên người quân vương lâu ngày, trên người nàng lại có thêm một tia tôn quý mà người thường không thể có.

Mẫn quý phi miễn lễ cho mọi người, đi lên trước cười nói với Tiêu vương phi: "Hôm nay là thọ yến của vương phi, nghi thức xã giao liền miễn đi, báo vậy này nọ coi như là bản cung lấy làm lễ vật cho vương phi."

Nha hoàn sau lưng Mẫn quý phi mở ra hộp châu báo nâng trên tay.

Trong hòm phía trên tất cả đều là trân bảo hiếm thấy, nhưng Tiêu vương còn không thèm liếc mắt một cái, nàng chỉ cười, Mẫn quý phi so với bà thân phận tôn quý nhưng lại có một chút hạ phong, "Đa tạ nương nương."

Quách ma ma nhận hòm trong tay tiểu nha hoàn.

"Kỳ thực, bản cung lần này đến đây để chúc thọ vương phi là chuyện thứ nhất, thứ hai là bệ hạ nghe nói Tiêu vương bệnh nặng nên cố ý để cho bản cung đến thăm hỏi Tiêu vương."

"Nương nương." Tề Mộ cười nói: "Phụ vương sớm đã nghỉ ngơi, không bằng nương nương tạm thời nghỉ tại vương phủ một đêm, ngày mai lại đi gặp phụ vương."

Tiêu vương phi xiết chặt chuỗi phật trong tay.

Mẫn quý phi nhìn ánh mắt tối đen không rõ của Tề Mộ, "Ngươi chính là thế tử Tề Mộ?"

"Đúng vậy."

"Quả nhiên là lịch sự tuấn tú, cũng tốt, theo ý ngươi, bản cung hôm nay liền ngủ tạm tại vương phủ một đêm, vương phi sẽ không để ý chứ?"

"Tất nhiên là không, vậy để thiếp thân dẫn đường, đích thân đưa nương nương đến phòng khách."

Tiêu vương phi tiếp đãi Mẫn quý phi, người xung quanh nên đi thì thong thả mà đi, nên giải tán thì tán, Hạ Triều đi qua Tề Mộ, "Phong Quang ở đây, ta muốn đưa nữ nhi về nhà."

"Phong Quang đã ngủ rồi, không thì hôm nay để ta đích thân đưa Phong Quang trở về thì hơn."

"Đang ngủ?"

Tề Mộ tươi cười hoàn mỹ, "Phong Quang bởi vì rất mệt mỏi nên đã ngủ."

"Tiểu tử thối!" Cố không vượt tôn ti, Hạ Triều cầm cổ áo hắn lại vì có cố kỵ mà hạ giọng cảnh cáo: "Ngươi đừng quên các ngươi còn chưa thành hôn, Phong Quang còn phải giữ danh dự, nếu truyền ra ngoài…"

Tề Mộ thong dong, "Hạ lão gia yên tâm, trong vương phủ không ai dám truyền ra đâu, bọn họ rõ ràng ai mới là chủ tử của mình."

"Ngươi thế nhưng đã làm được đến nước này?" Hạ Triều ngoài ý muốn, Tiêu vương là người như thế nào ông đều biết, Tề Mộ có thể đem người của Tiêu vương biến thành người của mình, Tiêu vương thất thế thì các lão thuộc hạ sẽ không phản bội ông ta, mà Tề Mộ có thể đem người ở đây đều thay đổi, vật chứng minh được cái gì?

"Hạ lão gia, ta có thể cam đoan Phong Quang gả vào đây tuyệt đối không có chuyện nhà gì phiền toái phải xử lý, ta đã an bài mọi thứ rất tốt." Tề Mộ mỉm cười tao nhã không chê vào đâu được.

Hạ Triều buông tay ra, lui từng bước ra sau, thần sắc không thể phân biệt, ông kinh sợ không phải việc ông không thể phỏng đoán được người trẻ tuổi này, mà là đem Phong Quang giao cho hắn cũng không biết là chuyện tốt hay xấu, đánh cược hạnh phúc của Phong Quang… Lạnh lùng xem kỹ liếc mắt Tề Mộ một cái, Hạ Triều xoay người rời khỏi.

Tề Mộ bình tĩnh sửa sang lại cổ áo y phục, đi trở về phòng mình, đến khi nhìn thấy thiếu nữ đang ngủ say trên giường, ánh mắt vốn hờ hững của hắn hóa thành ôn nhu.

Môi hồng của nàng còn lưu lại sưng đỏ do bị thô bạo đối xử, hắn đau lòng lấy ngón tay vuốt ve môi nàng, cúi đầu xuống hôn nhẹ nhàng.

Hắn xem nàng như bảo bối, Hạ Triều làm sao có thể nghi ngờ hắn sẽ đối xử không tốt với Phong Quang đây?

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên Công Lược: Nữ Phụ Có Độc* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 72

Phong Quang trong mộng cảm thấy bên người mình nằm một người, nàng thật sự mệt mỏi không mở được mắt, bản năng hướng tới nguồn ấm mà đến gần, nàng xem như bị người ôm ở trong lòng, mà đến nửa đêm mất đi cái ôm ấm áp, còn bởi vì lạ giường mà tỉnh ngủ.

Bên giường còn dư lại hơi ấm, mà người bên cạnh đã không thấy bóng dáng, nàng mê mang đứng dậy mặt quần áo xuống giường, đem theo một ngọn đèn đi ra cửa, nàng chưa từng đi du đãng lúc hơn nửa đêm thế này, nhưng chuyện sắp sửa phát sinh đêm nay làm nàng không thể không đi ra ngoài.

Theo bản đồ ở trong đầu, Phong Quang đi xuyên qua hoa viên, lại đi qua một hành lang dài tiến tới một sân vườn đã bị phế bỏ, cửa đang mở, bên trong đang có hai nữ nhân đang giao chiến.

Nam nhân nằm ở trên giường khắp người dơ bẩn, râu ria ông ta rất dài, tóc tán loạn, có thể nhìn ra thời gian dài không được chăm sóc qua, hắn không thể cử động, cũng không nói nên lời, trừ bỏ đang trợn mắt nhìn người đã đến thì cũng khó mà nhận ra hắn có hơi thở của người còn sống.

Mẫn quý phi thật không ngờ cách nhau hai mươi lăm năm nàng lại nhìn thấy Tiêu vương Tề Quân ở trong hoàn cảnh này, nam nhân hăng hái năm xưa, chỉ với một gương mặt tuấn mỹ đã có thể dẫn tới vô số tâm hồn thiếu nữ âm thầm muốn gả cho, nay thế nhưng có khác gì ăn mày một dạng, không, hắn so với ăn mày còn thảm hơn.

Nàng bịt kín miệng, nước trong hốc mắt muốn tràn ra, chần chừ không dám đến gần.

"Quý phi nương nương cuối cùng vẫn đến đây." Tiêu vương phi bỗng nhiên xuất hiện tại cửa, bà như muốn thở dài lại như đang xúc động.

Mẫn quý phi quay đầu không thể át con giận, "Kiều Uyển, tại sao lại thế này?"

Kiều Uyển là khuê danh của Tiêu vương phi.

"Nương nương không phải đã thấy sao?" Mẫn quý phi không dám nhưng Tiêu vương lại cười mà đi lại bên giường mà nam nhân đang nằm, nàng lấy tay vung ra sợi tóc cản trở tầm mắt hắn, ánh mắt nhìn nam nhân như thể là một thê tử toàn tâm toàn ý đối đãi với trượng phu, mà nam nhân nhìn nàng là ánh mắt thống khổ cùng hối hận, nàng nói: "Vương gia nằm ở đây là vì hắn bị bệnh thôi."

"Ngươi đừng chạm vào hắn!" Mẫn quý phi xông lên đẩy bà ra, che trước người Tiêu vương, lớn tiếng chất vấn: "Thân thể hắn luôn luôn rất tốt, làm sao có thể đột nhiên bệnh nặng, là ngươi giở trò quỷ phải không?"

"Nương ngương, nhìn người hiện tại rống to với ta còn gì khí chất quý phi nữa?" Tiêu vương phi lắc đầu có chút thương hại, "Vương gia là do một năm trước đột nhiên trúng gió tê liệt, ta sao phải lười người?"

"Ngươi cho rằng ngươi nói gì ta cũng tin sao? Kiều Uyển, ngươi sao lại trở nên như thế này?" Năm đó Kiều Uyển kết hợp cùng Tiêu vương vợ chồng ân ái, là một đôi trời đất tạo nên, cũng làm cho năm đó Mẫn quý phí hận thấu xương Tiêu vương.

"Hứa Mẫn, ta vẫn chưa từng thay đổi qua." Không có tâm tư diễn trò, Tiêu vương phi thu hồi tươi cười, mặt không chút thay đổi, "Vương gia yêu ta, ta liền thương hắn, cho dù hắn không yêu ta không thích ta, ta đều có thể chịu được mà làm một Tiêu vương phi có đủ tư cách, nhưng ngươi biết không, thân làm nữ nhân, có một việc là vô luận như thế nào cũng không thể dễ dàng tha thứ đó là hắn dám động vào hài tử của ta."

Mẫn quý phi lạnh nhạt nói: "Ngươi có ý gì, năm đó hắn lựa chọn cứu đứa nhỏ của ngươi là Tề Đoan, ngươi có gì mà bất mãn? Chẳng lẽ bởi vì bên ngoài Vương gia hắn lại có một con riêng là Tề Mộ đánh bại thân sinh nhi tử của ngươi, làm ngươi không vui sao?"

"Ai nha, thông minh như Mẫn phi ngươi, thế mà không đoán ra sao?" Nàng làm ra vẻ kinh ngạt, lại phút chốc cười, "Tề Đoan là đứa nhỏ của ngươi, Tề Mộ mới chính là thân sinh nhi tử của ta."

Tâm trí Hứa Mẫn trống rỗng.

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên Công Lược: Nữ Phụ Có Độc* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 73

Hai mươi sáu năm trước, tiểu thư Hứa gia bởi vì dung mạo xuất chúng nên được bệ hạ nhìn trúng mà nạp làm phi tử, phong thành Mẫn phi, nhưng Hứa Mẫn lại không thích Hoàng thượng. Lúc nàng còn là khuê nữ, người nàng thích chính là Vương gia khác họ Tề Quân, mà vừa vặn, Tề Quân cũng thích

nàng. Dù rằng Tề Quân khi ấy đã cưới chính phi, Tề Quân không có thị thiếp, tất cả mọi người đều nói Kiều Uyển mệnh tốt mà chính Kiều Uyển cũng cho nàng trừ bỏ chuyện trượng phu không yêu mình, hết thảy còn lại đều hoàn mỹ, hơn nữa Kiều Uyển cũng không cần được trượng phu yêumến mới sống nổi.

Kiều Uyển biết chuyện giữa Hứa Mẫn và Tề Quân, bà cũng biết mỗi giữa năm Hứa Mẫn luôn lấy cớ tu hành cầu phúc ở Linh Cảm tự, mà cùng lúc Tề Quân đi xa khi ấy là để tư tình với nàng ta, nhưng bà cũng chưa bao giờ quản, thứ nên là của bà thì kẻ kháckhông cướp nổi, không phải của bà thì bà muốn đoạt cũng đoạt không xong, Kiều Uyển luôn luôn thông suốt điểm ấy, nhưng chuyện sau đó lại xảy ra.

Năm đó trong thành ôn dịch bùng nổ, Lạc thành hoàn toàn bị phong tỏa, thuốc có thể trị được ôn dịch ngày càng thiếu thốn mà thuốc ở ngoài thành cũng không thể nhanh chóng vận chuyển vào, mà trùng hợp sau đó Kiều Uyển và Hứa Mẫn đều sinh con, hai nam hài đều là cốt nhục của Tề Quân. Người bên cạnh Hứa Mẫn rất trung thành, chí ít thì đứa bé cũng đã được sinh ra, nhưng bên Hoàng đế lại không có người hiểu rõ tình hình, vì thế một màn kịch được dựng lên từ đó. Hai đứa trẻ mới sinh cơ thể yếu đuối đều bị nhiễm ôn dịch đáng sợ kia, mà trên tay Tề Quân, chỉ có một viên thuốc.

Kiều Uyển trước đó chưa từng cầu hắn cái gì, đấy là lần đầu tiên bà cầu hắn cứu đứa nhỏ của bà, thực tế Tề Quân đã cứu, bất quá hắn cứu là đứa nhỏ của Hứa Mẫn, hắn nói với Hứa Mẫn là con của họ đã chết mà ôm Tề Đoan trở về, nói với Kiều Uyển: "Đây là con của chúng ta."

Khoảnh khắc nàng ôm đứa nhỏ đó, Kiều Uyển hạnh phúc nở nụ cười, nhưng lòng của nàng hoàn toàn lạnh lẽo, không có mẫu thân nào sẽ nhận sai con của mình, ít nhất bà sẽ k.

Sau đó Quách ma ma trở lại, bà đem theo Tề Mộ được đào ra từ một nấm mộ, Tề Mộ nhỏ bé chỉ còn một hơi thở mỏng manh, Kiều Uyển đẩy mọi người ra, ôm con mình đến Linh Cảm tự quỳ một ngày một đêm trước cửa Kính Viễn đại sư, ngay khi Tề Mộ sắp không qua khỏi thì Kiến Viễn đi ra.

Kiến Viễn nói ông không xác định được đứa bé này tương lai có thể trở thành người luôn gây sát nghiệt hay không, nhưng không thể vì một việc không đoán trước được mà để cho đứa bé này mất mạng, đây chính là nguyên nhân Kiến Viễn phải suy nghĩ một ngày một đêm mới ra tay, nhưng dù sao cũng đã muộn, đứa bé có thể bảo toàn tính mạng, nhưng vẫn tạo thành tiếc nuối cả đời, đứa bé là một người mù.

Kiều Uyển nghĩ bà sẽ yêu đứa bé này gấp bội, nhưng nàng phải vụng trộm nuôi bé ở nhà hoang, bà muốn trả thù, chờ đứa bé này trưởng thành để cùng nhau báo thù. Mới đầu bà thật sự dụng tâm mà chiếu cố Tề Mộ, không sợ Tề Mộ là một đứa nhỏ có chỗ thiếu hụt, nhưng nhìn thấy biểu hiện của Tề Đoan ngày càng thông minh, ngày càng hoàn mỹ, bà bỗng nhiên vặn vẹo.

"Vì không để Vương gia biết ta phát hiện chân tướng, ta thật sự giống như từ mẫu mà đối đãi Tề Đoan, mà khi đối mặt với Mộ nhi ta lại coi hắn như một công cụ để báo thù, ta muốn con mình mọi thứ đều làm được đến tốt nhất, đề bài Tề Đoan đã làm ta sẽyêu cầu Mộ nhi làm lại, nếu làm kém hơn một chút ta sẽ nhốt Mộ nhi trong một phòng cực tối ở nhà hoang, Mộ nhi khóc nhiều sẽ không khóc nữa, ta vui vẻ tưởng Mộ nhi trở nên kiên cường hơn, cho đến tận khi ta phát hiện ra Mộ nhi đối với ta vĩnh viễn chỉ có cười."

Kiều Uyển thất thần nói xong nhưng lại bỗng dưng ném chuỗi phật trong tay xuống, phẫn hận trong mắt làm cho khuôn mặt bà căng ra, "Ta tin phật là để giảm bớt áy náy với Mộ nhi, nhưng mỗi ngày tụng kinh niệm phật chỉ làm cho ta càng thêm hối hận những chuyện mà ta đã làm với con mình, Hứa Mẫn, ngươi vui không? Năm đó hắn lựa chọn con của ngươi, mà con ngươi lại mỗi ngày gọi ta là mẫu thân, đúng là buồn cười."

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên Công Lược: Nữ Phụ Có Độc* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 74

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

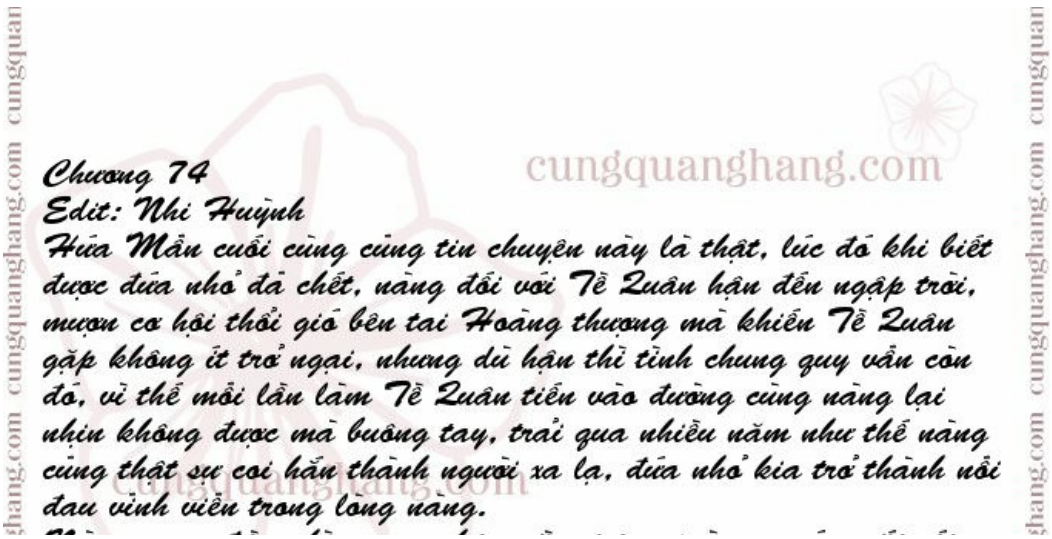

Nàng quay đầu nhìn nam nhân nằm trên giường, nước mắt rốt cục cũng tràn ra, nàng cầm lấy tay hắn, 'Chàng nằm đó... cứu con của chúng ta... là con của chúng ta...'
Tề Quân đang nhìn nàng, lại như không phải nhìn nàng.
'Đúng vậy, hắn đã cứu con của các ngươi.' Kiều Uyển nghiêng đầu cười trong suốt, cảm xúc không thể khống chế được vừa rồi phảng phất như chỉ là ảo giác, bà chậm chạp đi đến bên giường, "Vương gia, ta có nói qua ánh mắt Mộ nhi rất giống ngươi hay chưa, nhưng Mộ nhi của ta không thể nhìn thấy, ngươi hiện tại lại bị câm, có đôi khi ông trời cũng rất công bằng, đúng không?"
Ánh mắt Tề Quân giống như một cái đầm sâu u ám, gợn sóng hiện lên trong đó có thể dễ dàng làm cho nữ nhân hãm sâu vào, chỉ là giờ phút này trong mắt hắn sớm đã không còn loại tức giận kia, ánh mắt hắn kiên định nhìn trên người Kiều Uyển, há miệng thở dốc, đáng tiếc lại không phát ra được bất kỳ âm thanh gì.
'Kiều Uyển!' Hứa Mẫn nắm lấy bả vai Kiều Uyển, 'Tề Đoan đâu! Ngươi đem hài tử của ta giấu ở đâu!'
'Nói cho ngươi thì sao?' Kiều Uyển ha ha cười nhẹ, 'Chẳng lẽ ngươi không biết, còn muốn cùng hắn nhận mặt rồi mang hắn về cung để Hoàng thượng nhìn thật sao?'
'Ngươi!... Kiều Uyển, ngươi dám đối xử với Tiêu vương và Tề Đoan như thế, ta sẽ không bỏ qua cho ngươi!'
'Thật sao? Quý phi nương nương, thiếp thân mỏi mắt mong chờ.'
'Chờ đấy, ta sẽ không để độc phụ ngươi chiếu cố Vương gia!'
Dứt lời, Hứa Mẫn rời khỏi sân vườn hoang phế.
Kiều Uyển lắc đầu than thở, 'Vương gia, sao tình nhân tốt của ngươi mắng thiếp thân là độc phụ? Tâm của ta làm sao có thể độc bằng Vương gia chứ?'
Bà cũng không sợ Hứa Mẫn đem người tới đây, bởi vì bà đã chuẩn bị tốt để đồng quy vu tận, Tề Quân thống khổ nhắm hai mắt lại.
Bên kia, Hứa Mẫn đi ra sân vườn muốn tìm người của mình, nhưng nàng lại thấy một vị hồng y thiếu nữ đã muốn chờ rất lâu ở trong một góc.
Phong Quang cúi người, 'Quý phi nương nương.'
Hứa Mẫn không để mắt xía tới nàng, nhưng một câu kế tiếp của nàng làm cho Hứa Mẫn phải dừng chân lại.
'Nếu quý phi nương nương là vì Tiêu vương và công tử Tề Đoan mà đi tìm viện binh, theo ta thấy cũng không cần đâu.'
Sắc mặt Hứa Mẫn cứng đờ, 'Ngươi là ai?'
'Tiểu nữ trước đây là hôn thê của công tử Tề Đoan, nhưng sau đó công tử lại yêu phải một hồ yêu, bởi vậy cùng ta giải trừ hôn ước, tiểu nữ hiện tại là hôn thê của thế tử.'
'Gì mà hồ yêu, còn cả hôn thê, ngươi đang hát kịch sao?'
'Vậy nói khác đi, tiểu nữ là Hạ Phong Quang.'
'Họ Hạ? Chẳng lẽ ngươi là!'
Dung mạo Phong Quang tươi lên, 'Phụ thân ta từng là đại

nguyên soái thống lĩnh binh mã, mẫu thân của ta là trưởng công chúa Định An đóng giữ biên quan, nói cách khác bệ hạ là cậu của ta.'

Nàng đau lòng dùng năm điểm hệ thống để đổi lấy bảo kê thân phận.

Sắc mặt Hứa Mẫn khó coi mười phần, hai phu thê cực kỳ hiếm thấy ở đương triều là ai, đó nhất định chính là vợ chồng trưởng công chúa Định An, Định An là tỷ tỷ của bệ hạ, không yêu hồng trang mà yêu võ trang, mười lăm tuổi đã theo lệnh mà đóng giữ biên quan, đến hai mươi tuổi mới lập gia đình, vì thế nàng chọn người quen thuộc nhất, nàng gả cho binh mã đại nguyên soái Hạ Triều ngay lúc đó, hai người đều là võ tướng, chơi thân với nhau, bàn luận không được thì cầm trường thương mà đánh, còn chống chế là để luận bàn, sau đó bọn họ có con. Trưởng công chúa Định An không có gì thay đổi, nhưng Hạ Triều cống hiến cho quốc gia nhiều năm như vậy lại vì con mình mà cân nhắc, hoàn cảnh ở biên quan khổ cực, hắn đề nghị với Định An mang theo đứa nhỏ hồi kinh, nhưng Định An không bỏ xuống được chiến trường, Hạ Triều liền một người từ biên quang mang đứa nhỏ đi tới Lạc thành.

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên Công Lược: Nữ Phụ Có Độc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 75

Ở bên cạnh bệ hạ nhiều năm, Hứa Mẫn biết rõ tín nhiệm của bệ hạ với đinh An công chúa đã tới tình trạng gì, mà trưởng công chúa đinh An vài lần hồi triều đều nhằm vào nàng, bởi vị đinh An nhìn Hứa Mẫn không vừa mắt.

"Thì ra là Hạ tiểu thư, mắt bản cung vụng về thế mà không nhận ra tiểu thư." Đối mặt kẻ địch mạnh, Hứa Mẫn luôn bày ra tư thế của một quý phi rất tốt.

"Ta chưa từng tiến cung, quý phi nương nương không nhận ra cũng là chuyện bình thường."

Lần đầu tiên nhìn thấy Hứa Mẫn đã biết rõ thiếu nữ này không dễ đùa giỡn như bề ngoài của nàng, cho dù lòng nóng như lửa đốt, trên mặt gm vẫn tươi cười sang quý lãnh diễm, "không biết Hạ tiểu thư ngăn bản cung lại là vì cớ gì?"

"Quý phi nương nương dự tính tìm được người rồi đem Tiêu vương đi, hay là trước hồi cung tìm Hoàng đế thúc thúc."

"Chuyện này có can hệ gì với Hạ tiểu thư?"

"Ta đã nói rồi không phải sao? Quý phi nương nương, ta hiện tại là hôn thê của thế tử, nói cách khác ta là người của thế tử." Khóe mắt Phong Quang nheo lại, miệng khẽ cong, trên dưới đều là quý khí tao nhã, "Trước đây ta không thể bảo họ thế tử, ta hiện tại ngăn ngươi lại đương nhiên là để bảo hộ thế tử."

"Bảo hộ?" Hứa Mẫn cười nhạo, "Tiểu thư lấy cái gì mà bảo hộ?"

"Quý phi nương nương cho rằng ta ở bên người phụ thân nên đã chặt đứt liên hệ với mẫu thân? Trong lòng Quý phi đều biết Hoàng thúc thúc của ta mỗi ngày lễ ngày tết đều phái người tặng cho ta rất nhiều thứ, không chỉ là cậu Hoàng đế, còn có thúc thúc nguyên soái Lý Phóng, Tống gia gia Trấn quốc công, Khinh Cừu hầu Phương Giác thúc thúc…"

Hứa Mẫn lén lút xiết chặn khăn tay, người Phong Quang nhắc tới đều là quyền lớn nắm giữ binh mã trong triều, cũng là người mà bệ hạ xem trọng nhất.

"Còn có mẫu thân của ta, mỗi tháng bà đều sẽ viết cho ta một phong thư, quý phi nương nương, ta còn chưa nói với mẫu thân là ta bị Tề Đoan từ hôn đâu, mẫu thân ta rất thích làm việc theo cảm tính."

Hứa Mẫn nghe ra uy hiếp từ lời nói của nàng, "Tiểu thư rốt cuộc muốn như thế nào?"

"không phải ta muốn như thế nào mà là nương nương muốn thế nào." Phong Quang mang theo đèn lồng, từng bước lại gần Mẫn phi, nhẹ giọng cười nói: "Nương nương, thứ lỗi cho ta nói thẳng, ngươi sẽ không thật sự muốn chen vào cuộc sống của một đôi phu thê, nghĩ rằng người không được yêu mới là kẻ thứ ba chứ? Hơn nữa ta phải nhắc nhở ngươi, ngươi là nương nương, là nữ nhân của Hoàng đế thúc thúc, tư thông với người là tội lớn, nếu Hoàng đế thúc thúc nếu biết ngươi cùng Tiêu vương còn sinh một đứa nhỏ, ngươi đoán xem Hoàng đế thúc thúc sẽ lựa chọn ban chết cho ai trong hai người hả? Hay là sẽ vui lòng mà để cho hai người cùng chết đây?"

Phong Quang đồng tình với việc Kiều Uyển phải trải qua, nhưng sẽ không thích phương thức Kiều Uyển đối đãi với Tề Mộ trước đây, bất quá nếu phải chọn người để ghét giữa Kiều Uyển và Hứa Mẫn, nàng vẫn sẽ lựa chọn Hứa Mẫn.

"…Ngươi căn bản cái gì cũng không biết." Mặt nạ cao quý của Hứa Mẫn vỡ tan, nàng ta nhìn Phong Quang, đã nhiều năm nàng ta chưa từng có thần sắc yếu thế như vậy.

"Ta đúng thật không biết, nhưng ta sẽ không cùng một người nam nhân đã có chính thê dây dưa cùng một chỗ."

"Ngươi thì biết cái gì! Ta cùng với Tề Quân lúc lưỡng tình tương duyệt hắn còn chưa cưới vợ, nếu không phải bệ hạ bạn hôn, nếu không phải bệ hạ nạp ta làm phi, hiện tại ta mới là Tiêu vương phi."

Ánh mắt Phong Quang không có bất kỳ sự đồng tình nào, "Rất đáng tiếc kết quả lạikhông như vậy, cho nên Tiêu vương phải trả giá cho lỗi lầm của hắn, mà hiện tại đến phiên nương nương ngươi."

"Trả giá? A… Đồ độc phụ Kiều Uyển kia, thực nghĩ rằng ta sợ bà ta sao? Ta sẽ khôngđể bà ta ở cạnh bên người Tiêu vương, Tề Đoan ta cũng sẽ mang đi, hài tử của ta thì ta sẽ bảo hộ hắn."

Phong Quang thở dài, rõ ràng nói: "Nương nương, ta đã nói rồi, ta phải bảo vệ thế tử, cho nên chỉ cần thủ đoạn báo thù của ngươi có bất kỳ khả năng nào ảnh hưởng đến thế tử, ta sẽ không làm ngươi được toại nguyện."

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên Công Lược: Nữ Phụ Có Độc* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 76

Hứa Mẫn cầm khăn tay mà run nhè nhẹ, "Ý của Hạ tiểu thư, chẳng lẽ muốn ta từ bỏ việc tìm lại đứa nhỏ của mình, trơ mắt nhìn Kiều Uyển tiếp tục độc hại Tiêu vương và Tề Đoan?"

"Nương nương sai lầm rồi, việc đó cũng không phải do vương phi làm." Phong Quang lắc đầu, ánh mắt hơi lộ ra sự phiền muộn, "Bất luận là Tiêu vương bị bệnh nặng hay là công tử Tề Đoan bị giam giữ đều do thế tử gây nên."

"Là Tề Mộ!" Hứa Mẫn chưa bao giờ ngờ tới điểm này, nàng nghĩ tới người trẻ tuổi ôn hòa đối mặt với mình trước kia, chỉ sợ lúc ấy đáy lòng hắn đã hận mình đến thấu xương, nàng cảm thấy lạnh sống lưng, "Vương gia chính là phụ thân của hắn, Tề Mộ đại nghịch bất đạo, còn giết hại ruột thịt của mình, người tổn hại luân thường như thế mà ngươi còn muốn che chở sao!?"

"Bởi vì hắn là thế tử, là vị hôn phu của ta, còn là người trong lòng của ta, cho nên tất cả của hắn đều làm ta cảm thấy đáng giá bảo vệ." Nàng mỉm cười, ánh nến nhu hòa chiếu vào gương mặt nàng, dịu dàng bội phần.

Hứa Mẫn lại cảm thấy sự lạnh lùng tàn khốc của nàng khiến người ta sợ hãi, "Ngươi… điên rồi."

"Nương nương nói vậy thì cứ cho là ta điên rồi đi." Nàng không phiền không giận nói: "Ta nói lại lần nữa, nương nương, ngươi tốt nhất khẩu trời khẩn phật thế tử của ta có thể an ổn mà kế thừa tước vị, cả đời bình an, nếu không ta sẽ khiến Hứa gia ngươi, bao gồm Tề Đoan chôn cùng, Tiêu vương và Tề Đoan đều còn sống như thế khôngphải còn tốt lắm sao? Ta nói đúng chứ, quý phi nương nương?"

Gió nổi lên, khí lạnh khắp nơi.

Hứa Mẫn lạnh đến tận xương tủy, cho dù nàng nhiều năm trước ỷ vào sự sủng ái của bệ hạ mà ngồi lên vị trí quý phi này, nhưng quyền lực của nàng còn chưa mạnh bằng thiếu nữ trước mặt, nàng rất rõ ràng chỉ cần thiếu nữ này nói một câu, thế lực sau lưng nàng ta sẽ làm nàng hối hận không kịp.

Chỉ có còn sống, mới có hi vọng.

"Hạ tiểu thư, ngươi thật sự cực kỳ giống mẫu thân của ngươi." Hứa Mẫn nói xong thì xoay người rời khỏi, nàng hăng hái đến lại thất hồn lạc phách rời đi, nàng thế nào cũng sẽ không đoán được Kiều Uyển và Tề Mộ có thể được nữ nhi của trưởng công chúa định An trợ giúp, thiên hạ này người tôn quý nhất là Hoàng đế, tiếp theo chính là trưởng công chúa định An, nếu nàng muốn chống lại bọn họ, trừ phi nàng có thể trở thành người tôn quý nhất…

Nhưng bệ hạ vì Hoàng Hậu, đã mấy năm qua chưa từng sủng ái phi tử nào khác… Đường của Hứa Mẫn, đã tận.

"Ách xì!" Bị gió thổi qua, Phong Quang hắt xì một cái, nàng xoa xoa mũi, hiện tại mới thấy ban đêm có chút lạnh, mang theo đèn lồng vừa muốn quay về thì thình lình bị người sau lưng ôm chặt.

Tề Mộ kéo nàng vào trước ngực ôm thật chặt, kề sát hai gò má nàng nhỏ giọng nói: "Sợ lạnh thì đừng có đi ra ngoài."

"không có biện pháp rồi, nhớ chàng nên không ngủ được." Nàng xoay người, tay vòng lên cổ hắn, đem mặt dán vào ngực hắn, giọng điệu thoải mái, tiếng tim đập của hắn làm cho nàng cảm thấy an tâm.

Tề Mộ hôn đỉnh đầu nàng, "Ta vốn không muốn nàng tiếp xúc với mấy thứ này."

"Người ta nói lấy chồng theo chồng, gả chó theo chó, chuyện mà chàng muốn làm ta lý nào lại trốn tránh, huống chi, ta còn có thể giúp chàng xử lý rất tốt." Nàng ngẩng đầu, giống như quà đáp lễ mà hôn cằm của hắn, "Để quý phi chết bây giờ sẽ gây ra phiền phức lớn lắm, để ta ra mặt không phải tốt hơn sao?"

Hắn thở dài, "Nàng đều đoán được ta muốn làm cái gì."

"Vương phi muốn cùng quý phi đồng quy vu tận, chàng là muốn quý phi chết "ngoài ý muốn", bất luận là phương pháp nào cũng sẽ phải trả giá rất lớn, vậy để cho quý phi sống thật tốt là được, như vậy cũng ta cũng sẽ ổn thôi." Chỉ cần Tề Đoan còn trên tay bọn họ, Hứa Mẫn sẽ không dám hành động thiếu suy nghĩ.

Tay hắn nhẹ nhàng vuốt ve gương mặt nàng, âm thanh dụ dỗ nói: "Nàng quý trọng ta nhiều vậy sao?"

"Phải… ta muốn chàng sống thật tốt, ở bên cạnh ta cả đời này."

Hắn bỗng nhiên nói: "Ba ngày sau là một này lành."

Phong Quang không rõ hỏi lại: "Thì sao?"

“Chúng ta sẽ thành hôn vào ngày đó.”

“A Mộ à…” Nàng không nói gì, “Quá nhanh, cha ta khẳng định sẽ không đồng ý.”

“Yên tâm, ông ấy không muốn đồng ý cũng phải đồng ý.”

Tay hắn như đã nắm chắc thắng lợi, Phong Quang lập tức kinh ngạc nói: “Cha ta biết ta và chàng… cùng chàng!”

“Hạ lão gia thông minh cỡ nào chứ, ông ấy đương nhiên sẽ phát hiện ra.” Một tay Tề Mộ xoa xoa bụng bằng phẳng của nàng, khẽ cắn vành tai nàng, “Ta cố gắng như vậy, nơi nàng sớm muộn sẽ to ra, ông ấy không thể bỏ mặc cháu mình.”

Phong Quang trầm mặt một lúc lâu, cuối cùng nhận thua, từ bỏ mọi sức lực, miễn cưỡng bị hắn ôm vào trong ngực, dùng đứa nhỏ bức hôn trước mặt Hạ Triều tuy rằng rất thiếu đạo đức, nhưng không thể không thừa nhận đây đúng là biện pháp hữu hiệu nhất, được rồi, nàng thừa nhận nàng đang không có kiên nhẫn chờ đợi cùng hắn trải qua những ngày không biết xấu hổ này.

Nói cho cùng, dùng đứa nhỏ để ngụy trang mà bức hôn này, hình như đã là lần thứ hai thì phải?

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên Công Lược: Nữ Phụ Có Độc* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 77: Phiên ngoại Tề Mộ

Bởi vì đã viết sai một chữ nên Tề Mộ bị mẫu thân nhốt trong phòng tối của nhà hoang, qua một đêm mới được thả ra, mà mẫu thân của hắn đã sớm rời đi về vương phủ. Ở nhà hoang có một gia gia chăm sóc cho hắn, Tề Mộ biết gia gia này là người duy nhất đối xử tốt với mình cũng sẽ sớm mà qua đời, bởi mỗi khi mưa vào ban đêm, Tề Mộ nghe được tiếng ho khan của ông ngày càng dữ dội.

Tề Mộ quen với bóng đêm, hắn không sợ tối, mà hắn sợ tối trong một căn phòng tĩnh lặng, nơi đó không hề có bất kỳ âm thanh gì, hắn sẽ có ảo giác chính mình là người bị cả thế giới vứt bỏ, nên hắn muốn tạo một thế giới cho bản thân mình. Hắn chạy qua bên kia của núi hoang, hắn đã ở trong bóng tối được bảy năm, hắn sớm học được làm thế nào để đi đường mà không cần nhìn, mẫu thân của hắn cũng không biết kỳ thực hắn có thể thông minh đến mức này, thậm chí có thể nói hắn còn thông minh hơn vị tiểu thiếu gia trong vương phủ kia.

Hắn muốn ở nơi này tạo ra một khu nhà ở, một nơi sẽ không bị mẫu thân phát hiện ra, hắn mỗi ngày đều đến đây, mỗi ngày hoàn thành từng chút một, suốt ba năm hắn thật kiên trì cẩn thận cho đến khi thương tích trên hai tay đều đã hóa thành sẹo, một căn nhà gỗ nhỏ được tạo ra, nhà gỗ nhỏ này là thế giới của hắn, cho dù là gia gia chăm sóc hắn hay mẫu thân cũng không phát hiện ra. Có lẽ lão gia gia đã nghi ngờ với việc hắn mỗi ngày đều mất tích trong chốc lát, nhưng ông chưa bao giờ nói gì mà chỉ biết than thở vuốt ve đỉnh đầu hắn.

Năm thứ tư, lão gia gia qua đời, ngày hôm đó Tề Mộ bị phạt nhốt trong phòng tối, hắnkhông thể đưa tiễn lão gia gia đoạn đường cuối cùng ấy. Đợi đến khi có thể ra ngoài, hắn mất tích một ngày một đêm, không ai biết hắn đã đến nhà gỗ nhỏ của chính hắn, đó cũng là lần đầu tiên mẫu thân hắn lộ ra sự lo lắng cho hắn, từ lúc đó về sau Tề Mộ trở thành người chuyện gì cũng chỉ biết cười.

Bừng tỉnh từ cơn mộng, hắn có chút giật mình, khoác tay lên trán mới phát hiện bản thân ra một thân mồ hôi lạnh, đã nhiều năm qua đi hắn đã không mơ thấy chuyện trước đây…

Tề Mộ nghiêng người, nữ nhân nằm bên cạnh vô thức chui vào lòng hắn, một bàn tay ôm lấy thắt lưng nàng, tay kia thì đặt trên cái bụng đã rất lớn của nàng, hắn nhẹ nhàng vuốt ve, đáy mắt lại không có sự vui vẻ.

Chỉ có những khi hắn muốn trốn tránh việc gì mới có thể nhớ tới nhà gỗ nhỏ, mà hôm nay nghĩ tới là vì hắn nghe người ta nói, nữ nhân sinh đứa nhỏ chính là bước một chân vào quỷ môn quan. Lúc nghe Phong Quang mang thai hắn xác thực rất vui vẻ chính mình sắp sửa có một người thân huyết mạch tương liên, nhưng ngày sinh càng gần hắn lại bắt đầu lo lắng, cho dù trong phủ đã chuẩn bị bà đỡ và đại phu tốt nhất cũngkhông thể làm hắn giảm bớt một tia băn khoăn. Dù là một chút mạo hiểm đi nữa hắn cũng không chịu nổi việc có khả năng sẽ mất đi Phong Quang.

“Phong Quang, chúng ta không sinh được không?”

Đây là lần thứ ba mươi lăm trên bàn cơm nghe được Tề Mộ nói lời này, Phong Quang cười cười: “A Mộ chàng lại đùa rồi, nếu để con chúng ta nghe được bé sẽ đau lòng đó.”

Tề Mộ ôm nàng lên đùi mình, giống như bình thường nói đùa: “không cần đứa nhỏ, chỉ có chúng ta hai người sống với nhau không tốt sao?”

“A Mộ…” Phong Quang biết được hắn sẽ không nói gì tùy tiện, nàng hiểu hắn liền biết được hắn lúc này đang nói chuyện nghiêm túc, bất quá nàng vẫn phải làm cho hắn thất vọng, “Nếu đứa nhỏ không đến, ta đương nhiên có thể cùng chàng sống đến trọn đời, nhưng mà bé đã đến với chúng ta, chúng ta không lý nào lại để bé rời bỏ thế giới này, A Mộ, ta biết chàng là một phụ thân tốt.”

Nhưng hắn một chút cũng không muốn làm phụ thân.

Tề Mộ vẫn luôn muốn làm Phong Quang thay đổi ý tưởng, nhưng nhiều lần thất bại, cuối cùng ngày Phong Quang sinh nở cũng đến, người trong phủ đều bận việc lu bù lên.

Tiêu vương phi đứng ở cửa niệm a di đà phật, chuỗi phật trong tay không ngừng di chuyển, tiếng kêu bên trong càng lúc càng lớn, Tề Mộ muốn đi vào nhưng bị Quách ma ma ngăn cản.

"Thế tử, nữ nhân sinh con nam nhân không thể vào." Phòng sinh đều bị cho là nơi dơ bẩn, bởi vậy ít có tình huống nam nhân muốn đi vào.

Tề Mộ chỉ dùng một tay đẩy Quách ma ma ra, cười lạnh nói: "Thê tử của ta sinh con cho ta, ta lý gì không thể đi vào?"

Dứt lời, hắn đẩy cửa mà vào.

"Vương phi, này…"

Tiêu vương phi nhắm mắt lại, "Mọi chuyện đều theo thế tử đi."

Phong Quang nằm ở trên giường, sống chết nắm lấy ra giường, cả người đầy mồ hôi. Vốn sinh con đã muốn đủ làm cho nàng thống khổ, vậy mà nhìn thêm Tề Mộ đi vào nàng thiếu chút nữa mà đứt hơi hô to: "Chàng đi ra ngoài!"

Nàng hiện tại nhất định xấu muốn chết, tuy nói hắn nhìn không thấy, nhưng là… nhưng là người nàng đầy mồ hôi, hương vị nhất định không dễ ngửi.

Tề Mộ ngồi bên giường, lần đầu tiên nghe nàng nói chuyện lớn tiếng như vậy còn cảm thấy mới lạ, bất quá hiện tại cũng không phải để lúc hắn cảm thấy mới lạ, hắn kéo tay nàng, lập tức bị tay nàng xiết chặt, "Ta ở đây, nàng đừng sợ." Hắn lại quay đầu lạnh lùng nói với các bà mụ vì hắn đến mà nghỉ tay: "Đều thất thần cái gì? không muốn sống sao?"

Mọi người trong phòng lập tức bận rộn, người nên làm chuyện gì thì làm chuyện đó.

"Ta mới không sợ!" Phong Quang nắm chặt tay hắn, dùng sức kêu một tiếng, "Takhông muốn sinh! Đau chết rồi!"

Hắn cầm khăn lau mồ hôi trên mặt nàng, "Được được được, chúng ta không sinh nữa."

không biết sao nghe hắn nói thế, nàng lại nhịn không được mà muốn cười, đều sắp đến rồi sao có thể nói không sinh liền không sinh, trước đây hắn đã luôn nói không cần sinh đứa nhỏ, nàng không đồng ý, hiện tại bị đau thì lời gì cũng nói ra được.

"Tề Mộ, đều tại chàng!"

"Phải, đều do ta."

"Nếu không phải chàng ta sẽ không mang thai, hiện tại ta sẽ không thống khổ thế này… A!" Bởi vì đau bụng sinh nàng lại kêu thảm một tiếng.

"Đều do ta sai, sinh xong chúng ta liền không bao giờ sinh nữa." Tính khí của hắn hiện tại thật sự rất tốt cái gì cũng nhận được, Phong Quang nói gì thì hắn sẽ nghe cái đó, hắn áp vào mang tai nàng nhỏ giọng nói: "Ta đã uống canh tuyệt tử."

Từ nay về sau nàng sẽ không bao giờ thống khổ như vậy nữa.

"Chàng…" Hốc mắt nàng bỗng nhiên nóng lên, đau bụng sinh không làm cho nàng khóc, nhưng hiện này nàng lại khóc ra nước mắt, "Chàng là thằng khờ…"

"Ta có nàng là đủ rồi." yêu của hắn quá ít, chỉ có thể cho một người mà thôi.

Phong Quang vừa khóc vừa la, nàng có thể đoán được chính mình bây giờ buồn cười muốn chết, rốt cục tại một lần nàng lại dùng sức sau đó, nàng cảm thấy có cái gì tuột ra từ trong bụng dưới, ngay sau đó là tiếng hô to của bà mụ: "Chúc mừng phu nhân, là một thiên kim!"

Là nữ nhi, nàng nghe xong lập tức ngất đi. Nàng hôn mê một cái liền hôn mê hai ngày.

Trong phòng trẻ con, nhũ mẫu có việc đi ra ngoài, chỉ còn lại một đứa nhỏ còn chưa mở mắt ngủ ở trong nôi, bé còn quá nhỏ nhìn không ra là giống ai, nhưng bộ dạng an tĩnh lại thật sự có phong phạm của mẫu thân bé.

Một con hồ ly trắng đứng thật lâu, giống như hạ xuống quyết tâm gì đó mà bỗng nhiên từ dưới đất nhảy lên nôi, nhưng một ánh kiếm xẹt qua làm cho nó lui về trên đất, còn bị chém mất một nhúm lông đuôi.

"Đúng là có ý tứ." không biết từ lúc nào, Tề Mộ rút kiếm xuất hiện trước nôi, tuy hắnđang cười nói có ý tứ nhưng một mảnh lạnh lẽo từ đáy mắt cũng không để lộ ra ý tứ này, "không đi chơi nhân yêu với Tề Mộ mà tìm nữ nhi ta làm gì?"

Chồn trắng mất máu quá nhiều quỳ rạp trên đất, nức nở một tiếng.

Tề Mộ nhẹ nhàng chậm rãi nói: "Tay thê tử ta có vòng phật mà Kiến Viễn tặng cho nên ngươi đến gần không được, cho nên ngươi liền đổi mục tiêu

muốn cướp thân thể nữ nhi ta.”

Tu vi An Lộc còn chưa đủ, nó không thể tu thành hình người, nếu muốn trưởng thành thì chỉ có thể cướp thân thể người khác, đương nhiên không phải thân thể ai cũng được mà phải có độ phù hợp, nữ nhi Phong Quang cũng di truyền được thể chất của nàng, lúc trước tiến vào thân thể Phong Quang là ngoài ý muốn, nhưng hiện tại nó muốn tự tạo ra chuyện ngoài ý muốn đó.”

“Aiz, một đôi các người thế nào đều thích đoạt đồ của người khác vậy? Ta đã tha cho Tề Đoan một mạng, nhưng xem ra ngươi chưa thấy thỏa mãn rồi.” Ngón tay Tề Đoan nhẹ nhàng lướt qua thân kiếm, “Nói xem nếu ta chém đi chân của ngươi, ngươi còn có thể tới tìm nữ nhi của ta không?”

Một tràn tiếng hồ yêu kêu thảm thiết, thị vệ ngoài cửa nhận mệnh lệnh đem hồ ly bị thế tử ném ra, nói đúng ra là con hồ ly bị chặt đứt chân sau nhưng kỳ lạ còn chưa chết này đem đi nhà hoang, thị vệ không dám chậm trễ lập tức đi.

Tề Mộ thu kiếm vào vỏ, hắn ôm đứa nhỏ còn hương sữa ôm ra, đứa bé nho nhỏ tỉnh ngủ, tay bé cầm lấy ngón tay cái hắn, giống như bắt được đồ chơi thú vị mà phát ra tiếng cười giòn tan.

“Tiếng cười đổi lại thật giống mẫu thân con.”

Tự như biết đây là khen bé, bé cười càng vui.

Tề Mộ cười nhẹ một tiếng, nhéo khuôn mặt quá ư mềm mại của bé, aiz… Xúc cảm này cùng một dạng với mẫu thân bé, gương mặt hắn mềm nhũn, “Thích cười như vậy thì kêu con Tiểu Tiểu hay lắm, Tiểu Tiểu, đây là bùa hộ mệnh của con.”

Hắn đem một cái túi gấm đặt ở bên trong tã lót, gọi là bùa hộ mệnh thật ra là thẻ bài gỗ đào ngày ấy của Phong Quang, thẻ bài là hắn cầu, chữ bên trên là Phong Quang viết. Một ngày nọ khi Phong Quang rời Linh Cảm tự rồi hắn liền lấy nó lại, hắn biết mặttrên nhất định là tên hắn và nàng, dù sao ngày ấy nàng đã dõi theo hắn thật lâu đó, Tề Mộ làm cho Kiến Viễn đại sư hạ cố khai sáng, nay cái thẻ bài gỗ đào này tồn tại như một bùa hộ mệnh bình thường, chuyện này Phong Quang cũng không biết.

Cần gì làm cho nàng biết chứ? Nếu nàng biết bản thân từ sớm đã động tâm với nàng, nàng còn không biết sẽ đắc ý đến đâu.

“Y nha…” Bé con cầm ngón tay hắn nhét vào miệng.

Tề Mộ lại lấy tay ra, hắn không nhìn thấy bé, nhưng hắn có thể cảm nhận được bé con nhỏ như vậy, ở trên tay hắn, ở trong lòng hắn, đây là người kéo dài sinh mệnh của hắn và Phong Quang, cũng là đứa con duy nhất của hắn, cảm giác làm phụ thân dường như cũng không tệ đến vậy.

“Tiểu tiểu, phụ thân dẫn con đi tìm mẫu thân.”

Vì thế đến khi Phong Quang lần đầu tiên nhìn thấy con của mình, nàng rất kỳ quái phát hiện vốn đứa nhỏ còn rất kháng cự Tề Mộ, nay đã thích đến độ véo mặt bé cũng khiến bé thích đến mức cầm lấy tay phụ thân mà cười ngây ngô.

Một đôi cha và con gái này… giống như đều đem đối phương trở thành đồ chơi của mình.

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên Công Lược: Nữ Phụ Có Độc* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 78

“Tiến công chiếm đóng thành công, ký chủ hiện có bảy mươi tám điểm.”

Đứng trong thế giới “rỗng” màu trắng, sách trên tay Phong Quang tên là hóa thành sương khói biến mất, ánh mắt cô có chút buồn bã, nói thật, côcòn rất thích nhân vật Tề Mộ này, đương nhiên cô càng đau lòng vì đối phó với Mẫn quý phi, thay đổi một thân phận so với Mẫn quý phi càng tôn quý hơn mà mất đi năm điểm hệ thống.

Phong Quang biết để đạt được kết cục HE phải hi sinh một chút, nhưng cô vẫn đau lòng lắm chứ!

cô nắm chặt tay, bản thân phải cố gắng nỗ lực, nhanh chóng gom góp một trăm điểm mới được, “Chọn kịch bản.”

Quanh thân cô hiện ra những quyển sách không có tên, tất cả đều giống như nhaukhông nhìn ra có gì khác biệt, Phong Quang nhắm mắt lại tùy tiện chọn một quyển, cômở mắt liền nhìn thấy trên bìa hiện ra mấy chữ .

“…” Phong Quang câm lặng một lúc lâu, khi tình tiết toàn bộ lưu vào đầu cô, khóe miệng cô kéo lên, “Đây đúng là ngôn tình thanh xuân vườn trường.”

cô cảm thấy khó chịu bởi bì thật vất vả sống qua cao trung, tốt nghiệp đại học, kết quả giờ lại muốn nàng quay lại thể nghiệm một phen cuộc sống học tập cao trung, cái này giống như trở lại lúc trước giải phóng, có đáng giận không chứ?

Chọc cô tức giận cô sẽ bực mình, vô lự bĩu môi, cô tiến vào thế giới trong sách, mở mắt ra bản thân đã ở một gian phòng xa xỉ màu hồng, sau khi trải qua hai thế giới cổ đại, cô đã trở về hiện đại.

Dì bảo mẫu đến gõ cửa, "cô chủ, ăn cơm."

"Vâng, biết rồi." Phong Quang nhìn chính mình trong gương, khuôn mặt tinh xảo, tóc dài xoăn nhẹ, lại mặc váy hiện đại không tay màu hồng, cô chính là công chúa xinh đẹp nhất, tự tin mỉm cười, cô rất nhanh biết được tính nết vốn có của mình.

đi xuống lầu, cô trước ngồi vào bàn ăn, nhìn người đàn ông trung niên đang xem báo chí, "Papa, mama lại không quay về ăn cơm sao?"

"Công ty của bà ấy có công việc cần bàn, hôm nay không về." Hạ Triều buông tờ báo xuống, trả lời máy móc.

Quả nhiên, bất luận là thế giới nào, hoặc "mama" cô sẽ không ở bên, hoặc "mama" cùng "papa" sẽ có quan hệ không được tốt, tóm lại cô vốn không có được một cái có thể xem là "gia đình" hoàn mỹ.

Phong Quang cũng không thèm để ý việc này, cô thuận miệng hỏi: "Papa, cha đã quyết định tốt chúng ta sẽ chuyển đến đâu sao?"

Nhắc tới chuyện này, sắc mặt Hạ Triều như gặp nạn, "Thành phố A có hai căn nhà cũng được lắm, một cái ở trung tâm, một cái ở ngoại ô, cha còn chưa quyết định được."

Hạ Triều là một luật sư, tự mình mở ra một phòng luật hành chính, rất có địa vị trong giới, mà Vương Từ vợ ông còn là một tổng giám đốc công ty thị trường, bởi vì trọng tâm công việc của bà dời đến thành phố A, Hạ Triều không thể không cùng bà đi đến đó.

"Nội thành thì thuận tiện, nhưng phong cảnh ngoại thành lại đẹp." Phong Quang cũng nhíu mi nghĩ nghĩ, bỗng dưng nhớ tới một chuyện, cười nói: "Con nghe nói trường cao trung tốt nhất thành phố A là trường Tứ Diệp Thảo, học viện này con đã tìm hiểu rồi, nó được xây dựng ở vùng ngoại ô được phủ xanh tốt nhất, nơi đó cách thành phố cũng không xa, papa, không bằng chúng ta liền chọn một căn nhà ở vùng ngoại ô đóđi, cha bình thường không phải muốn đủ thứ xa hoa sao? Nơi đó nhất định có thể cókhông gian rất lớn để cho papa khai triển, hơn nữa con đến trường cũng thuận đường hơn."

"Cái gì mà thuận đường đến trường, cha thấy con là vì được học chung với thằng nhóc họ Mục đó đi." Hạ Triều lắc đầu bật cười, Phong Quang cùng nhà họ Mục, thiếu gia Mục Thiên Trạch từ nhỏ đã có hôn ước, hơn nữa Mục Thiên Trạch cũng đúng là có một khuôn mặt có thể khiến nữ sinh điên cuồng.

Phong Quang cười cười, cũng không giải thích, "Vậy papa, cha nghĩ sao?"

"Cha không có ý kiến gì, chờ mẹ con về rồi nói sau." không thể không nói, Phong Quang nói cuộc sống bày đủ xa hoa vẫn không có việc gì đã khiến ông lung lay.

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên Công Lược: Nữ Phụ Có Độc* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 79

Vương Từ cũng không có ý kiến, hắn là nói bà mỗi ngày vội vàng xử lý công chuyện, căn bản không có thời gian quan tâm việc nhỏ này, nếu không bà sao có thể đem việc chuyển nhà giao cho Hạ Triều chứ? Tuy rằng từ ngoại ô đi đến công ty bà có chút xa, nhưng ngoại ô thắng ở chỗ yên tĩnh, có thể làm cho bà lúc ở nhà cũng có thể làm việc được tốt.

Vào một ngày thời tiết sáng sủa, bọn họ chuyển đến nhà mới, công ty chuyển nhà vận chuyển mọi thứ ra ra vào vào, nhất thời gây nên động tĩnh không nhỏ.

Phong Quang không cần đi hỗ trợ, vì thế cô thưởng thức cảnh sắc chung quanh, tầm nhìn nơi này trống trải, phạm vi nhìn thấy đều chỉ có một mảng màu xanh làm cho người ta vui vẻ thoải mái, nơi này đúng là ngoại ô nhưng có tiếng là khu người giàu, nhà lầu biệt thự màu trắng mọc lên san sát, xem ra có không ít người ngày càng biết cách hưởng thụ cuộc sống.

Nhìn phong cảnh duyên dáng, Phong Quang duỗi người xoay lưng, khóe mắt bắt được một cái xích đu dưới cây, cô cực kỳ hưng phấn đi tới, trên xích đu phủ đầy bụi và lá rụng, đã thật lâu không có ai sử dụng qua, bỗng nhiên có chút cảm giác sờ sợ, côngẩng đầu, nhìn ngay cách đó không xa có một đống cửa sổ của một căn biệt thự.

trên cửa sổ sát đất chỉ có rèm màu xanh hơi hơi động đậy, nhìn không ra còn có gì khác, cô nghỉ chân thật lâu đến khi Vương Từ gọi cô. Phong Quang chạy về, cũngkhông quan tâm Vương Từ mà lấy ra quà tặng hàng xóm trong mấy thứ lộn xộn, cô lôi ra một cái hộp liền vẫy vẫy tay, để lại một câu: "Con đi chào hỏi hàng xóm" thì bỏ chạy.

Phong Quang chạy đến nhà cách vách, ấn chuông trên cửa sắt, chỉ chốc lát sau bên trong truyền đến một giọng nói trẻ tuổi nhưng từ tính mười phần: "Xin

hỏi là ai vậy?"

"Tôi mới đến hôm nay, tôi sẽ ở cách vách nhà anh, tôi muốn chào hỏi thôi."

Phía trong trầm mặt một giây mới nói: "Mời vào."

Cửa sắt chậm rãi mở ra, Phong Quang ôm hộp quà không nhanh không chậm đi vào, xuyên qua sân nhà có hoa có nước, trên có dây leo tường tường vi hồng làm cô kinh diễm, cô đi tới cửa, gõ vang cửa lớn bằng gỗ.

không bao lâu sau cửa mở, cô gặp được một thanh niên ngồi xe lăn, chóp mũi cao thẳng, môi mỏng không có huyết sắc, da anh ta tái nhợt bệnh hoạn, nhưng không ai có thể nói anh ta khó nhìn, ngược lại, màu da tái nhợt, thân hình gầy yếu thật sự làm cho người ta có cảm giác yếu ớt, nhưng lại hợp với khuôn mặt hoàn mỹ không sứt mẻ kia, người thoạt nhìn gầy yếu trẻ tuổi này quả thực… khiến người ta muốn đẩy ngãanh.

Phong Quang trầm mê sắc đẹp, thế nên cô hoàn toàn không thèm để ý vấn đề anhđang ngồi xe lăn, cho dù tâm tư như sói như hổ nhưng cô sẽ không biểu hiện ra sự mê luyến của mình, bởi vì cô mới là người luôn bị mê luyến.

cô không có quên mục đích của mình, cười đem đồ trong tay đưa ra, "anh khỏe không, em tên là Hạ Phong Quang, từ nay về sau chúng ta là hàng xóm, chút lòng thành này mong anh không chê."

"Cảm ơn." anh tiếp nhận quà tặng của cô, ôn nhu nâng lên khóe môi, giống như có thể nhìn thấy xuân về hoa nở từ nụ cười của anh, "Tôi tên là An Đồng, chào mừng giađình em chuyển đến đây."

"An Đồng… tên của anh thật hay." cô cười rộ lên, con ngươi như sao sáng, "Em nhìn thấy trong sân vườn nhà anh có thật nhiều hoa, đều do anh trồng sao?"

"Chỉ là rãnh rỗi quá nhiều, cũng không tính là chuyện gì lớn."

"không không không, hoa anh trồng rất đẹp, papa em cũng thích trồng hoa, chỉ là trước kia ông ấy không có chỗ để trồng, bây giờ còn là một người mới thôi, về sau nếu cha em trồng không tốt thì em có thể đến tìm anh học hỏi không?"

anh cười, mang theo hơi thở dịu dàng tươi mát, không nhiễm sự đời, "Đương nhiên là được."

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên Công Lược: Nữ Phụ Có Độc* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 80

Một tuần sau, Phong Quang thành công chuyển đến trường cao trung Tứ Diệp Thảo, đối với tên của trường này cô cũng đã hết lải nhải chửi rủa, không có gì bất ngờ xảy ra, cô bị phân đến lớp của nam nữ chính, ban nhất trung học phổ thông.

Tứ Diệp Thảo là học viện cao trung quý tộc, nữ chính Phương Nhã Nhã xuất thân bình dân lại có thể đến đây học tập nguyên nhân do thành tích của cô ấy rất tốt, dù sao nơi này cũng không nói là không thu học sinh bình dân, nhưng thu nhận đều là nhân tài học giỏi như vầy. Mặc kệ thế nào, trường cao trung này vẫn là coi trọng việc học lên lớp các thứ. Phương Nhã Nhã vốn học ban hai nhưng cách đây không lâu cô đã chuyển tới ban nhất, do cô ta chọc phải Mục Thiên Trạch mà Mục Thiên Trạch lại có tiếng là người dám chọc cậu ta thì cậu ta sẽ không để người đó sống tốt, đúng kiểu nam thần học đường bá đạo, mỗi ngày tra tấn Phương Nhã Nhã, mà chính vì thường xuyên qua lại như vậy mà cảm tình đã tới.

Một học sinh mỹ lệ chuyển trường tới khiến các nam sinh đều rất là hưng phấn, Mục Thiên Trạch sau khi nhìn thấy Phong Quang mà kinh ngạc thì cũng không nhìn cô nữa, nằm trên bàn mà ngủ ào ào, giống như bọn họ chỉ là người xa lạ mà thôi.

Phong Quang cũng không ngại, chỗ ngồi của cô được an bài ở cạnh Phương Nhã Nhã,cô và Mục Thiên Trạch chính giữa cách một người là Phương Nhã Nhã, cô cũng sẽkhông quan tâm Mục Thiên Trạch, nhưng Phương Nhã Nhã lại cảm thấy tò mò với Phong Quang.

"Chào bạn mới, mình tên là Phương Nhã Nhã, là lớp trưởng ở lớp này." Phương Nhã Nhã vốn không có khả năng lên làm lớp trưởng, cô ấy có thể ngồi lên vị trí này thuần túy là vì bị Mục Thiên Trạch đẩy lên, bởi vì Mục Thiên Trạch biết chỉ với thân phận củacô thì không thể sai khiến các thiếu gia thiên kim khác, mong chờ nhìn thấy cô ấy bị xấu mặt khó xử.

"Chào bạn." Phong Quang mỉm cười, cô nhìn qua Mục Thiên Trạch, biết cậu ta khôngcó ngủ mà đang lén lút chú ý tình huống bên này, vì thế cô nói tiếp: "Tên của mình lúc nãy đã nói khi tự giới thiệu, kỳ thực mình còn là Mục…"

Cái bàn đột nhiên phát ra âm thanh ngắt ngang lời của cô, Mục Thiên Trạch sắc mặt khó tả đứng lên, lôi kéo tay Phong Quang đi ra khỏi phòng học.

Giờ tự học buổi sáng đều bị hành động của cậu ta mà biến thành an tĩnh, người đầu tiên lấy lại tinh thần vẫn là Phương Nhã Nhã, "Này, Mục Thiên Trạch, cậu làm gì!"

Mục Thiên Trạch không thèm quay đầu lại mà rống lên: "Câm miệng!"

Phương Nhã Nhã kiếp sợ.

"Lớp trưởng đừng lo, mình không có việc gì đâu." Đây là một câu cuối cùng Phong Quang mỉm cười để lại trước khi bị kéo ra trước cửa phòng học.

không biết sao, hành động khó hiểu của Mục Thiên Trạch và nụ cười không chút hoang mang của học sinh mới khiến trong lòng Phương Nhã Nhã có chút buồn bã mà hoảng loạn.

Mục Thiên Trạch lôi kéo Phong Quang lên sân thượng, xung quanh không có người cậu mới âm trầm hỏi: "cô muốn làm gì?"

"Tôi không muốn làm gì hết, tôi còn muốn hỏi cậu muốn làm gì đó?" Phong Quang cười trong suốt, "Sao lại không để tôi nói cho hết lời?"

Cậu cười lạnh, "Nói ra quan hệ hai nhà chúng ta sao?"

"không phải hai nhà chúng ta, mà là hai người chúng ta."

"Có gì khác nhau, dù sao quan hệ của chúng ta là do hai nhà đính ước mà ra, bọn họ từ đầu tới cuối chưa từng hỏi qua ý kiến của tôi."

"Nhưng cậu cũng không cự tuyệt mà?"

Đúng vậy, hai năm trước Mục Thiên Trạch biết chính mình có một vị hôn thê thì cậu rất bình thản mà tiếp nhận, nhà có tiền từ sớm đã cho đứa nhỏ đính ước một cái hôn ước cũng không phải chuyện gì đáng ngạc nhiên, hơn nữa hắn cũng gặp qua Phong Quang, ấn tượng với cô ngoài xinh đẹp cũng chẳng còn gì, bất quá cái ấn tượng xinh đẹp này cũng đủ rồi, dù sao cậu cũng không có người trong lòng, ba mẹ cậu vừa lòng thì cậu đồng ý là được.

Chỉ là, hiện tại không như trước nữa, bởi vì cậu có người trong lòng.

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên Công Lược: Nữ Phụ Có Độc* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 81

Mục Thiên Trạch nhìn Phong Quang đối diện cậu, ánh mắt cậu kiêu ngạo cứng đầu, giống như bình thường ra lệnh nói: "Tôi muốn giải trừ hôn ước với cô."

Thật tốt quá! Cầu còn không được đó!

Phong Quang áp chết sự vui thích từ đáy lòng, biểu tình trên mặt khó mà nhận ra, tự nhiên mà hỏi: "Tại sao? Hôn ước năm đó của chúng ta cậu cũng đồng ý rồi."

"Tôi bất quá nghĩ dù sao cũng chỉ là đính hôn thôi, cưới ai cũng vậy."

"Hiện tại thì sao?"

Mục Thiên Trạch lạnh lùng nói: "không có gì là hiện tại hết, tôi chỉ muốn giải trừ hôn ước mà thôi."

"Bởi vì cậu có người trong lòng, đúng không?" Phong Quang "vô cùng đau đớn" nói xong, hơi nước trong mắt sắp sửa tràn ra ngoài.

cô sinh ra đã xinh đẹp sẵn, nay bộ dạng sắp khóc càng thêm khiến người gặp người thương, nhueng Mục Thiên Trạch một chút cũng không có tâm tư thương hương tiếc ngọc, cậu chỉ thấy con gái đúng là phiền phức, đụng một chút liền khóc, vẫn là con nhóc cứng đầu kia chơi vui hơn, nghĩ tới Phương Nhã Nhã thì tâm tình của cậu bỗng nhiên tốt hơn nhiều, vì vậy thái độ với Phong Quang nhẹ nhàng đi một ít.

"cô muốn nghĩ thế nào thì nghĩ thế ấy, chuyện từ hôn này tôi nhất định phải làm."

"Chuyện từ hôn lớn như vậy, cậu nói bỏ là bỏ được à? Mọi người đều biết tôi là hôn thê của cậu biết không hả, cậu đột nhien muốn giải trừ hôn ước thì người ta nghĩ tôi như thế nào đây?

Đột nhiên nghĩ đến việc này, Mục Thiên Trạch không biết nói gì, năm đó cậu cao hứng nên đã đồng ý rồi, bây giờ gặp được người trong lòng, nếu không phải Phong Quang xuất hiện thì cậu cũng đem chuyện đính hôn này quên luôn, cậu làm việc đều là thích thì làm, nhưng thật ra cho tới giờ cũng không nghĩ tới chuyện một cô gái thì thanh danh rất là quan trọng.

Thần sắc của cậu mềm đi một phần, "Coi như tôi có lỗi với cô, cô muốn tôi bồi thường cái gì, chỉ cần tôi làm được tôi nhất định sẽ làm."

Bồi thương? Làm như cô là ăn mày chờ được bố thí sao?

Phong Quang nắm chặt góc váy của mình, "Tôi không cần bồi thường gì hết, Mục Thiên Trạch, cậu muốn giải trừ hôn ước với tôi thì cha mẹ cậu nhất định không đồng ý."

Mục Thiên Trạch vốn thoáng thấy có chút áy náy, khí thế đều yếu bớt, giờ nghe côhùng hổ nói vậy, tính tình nóng nảy liền nổi lên, "Chuyện của tôi không cần người khác quản, cho dù cha mẹ tôi cũng vậy, bọn họ không đồng ý à? A… Vậy xem bọn họ rốt cuộc sẽ nghe tôi hay là lựa chọn mất đi đứa con trai này."

"Cậu!" Phong Quang bị tức nói không ra lời, cuối cùng cắn răng nói một câu, "Cậu sẽ hối hận!"

Dứt lời, cô chạy đi xa.

Mục Thiên Trạch nhìn về một góc phía trên, "Nhìn lâu như vậy cũng nên đi ra đi."

"Tôi… tôi cũng không phải cố ý nhìn lén." Phương Nhã Nhã đi ra, đem thứ gì đó trong tay ném cho cậu, "Đây là đồ anh họ cậu đưa cho cậu, anh ấy vào phòng học khôngtìm thấy cậu nên nhờ ta đem cái này cho cậu."

Đây là một cái chìa khóa xe, bởi vì đua xe cho nên chiếc xe duy nhất của Mục Thiên Trạch đã bị cha cậu thu hồi, bất quá cha cậu cũng không biết cậu ta lén lút mua một chiếc khác còn xịn hơn, hơn nữa Mục Thiên Trạch còn đem xe giấu trong gara của anhhọ cậu.

"Tôi đã nói sao lại không thấy chìa khóa xe đâu, thì ra là để quên ở nhà anh họ."

Mục Thiên Trạch đứng dưới ánh mặt trời, nửa mặt nghiêng nghiêng có vẻ lười nháckhông thể kìm chế, tâm hồn Phương Nhã Nhã nhất thời rung động, sau một lúc lâu côdò hỏi: "Bạn mới đó, thật sự là hôn thê của cậu?"

"Nhanh chóng sẽ không phải." Mục Thiên Trạch liếc mắt nhìn Phương Nhã Nhã, "Thế nào, sao lại đột nhiên quan tâm chuyện của tôi vậy?"

Phương Nhã Nhã đỏ mặt, "Tôi mới không có! Tôi chỉ thuận miệng hỏi một chút!"

"cô kích động như vậy làm gì? Tôi cũng chỉ thuận miệng hỏi thôi mà." Khóe miệng Mục Thiên Trạch mỉm cười tà mị, hai tay cắm trong túi quần, túm quần thong dong đi tới.

Phương Nhã Nhã nhìn cái điệu túm quần của cậu ta mà hận không thể đá một cú sau lưng cậu.

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên Công Lược: Nữ Phụ Có Độc* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 82

Có người nghe lén ở sân thượng, Phong Quang sao có thể không biết? Đừng quên côđã mở bảo kê âm thanh có thể nghe được trong vòng trăm mét đó.

Lau khô nước ở khóe mắt, Phong Quang gọi điện cho chủ nhiệm lớp nói bản thân đột nhiên thấy không thoải mái nên về nhà, chủ nhiệm lớp không có ý kiến gì, thực tế giáo viên nơi này đối với các học sinh quý tộc trừ bỏ giết người phóng hỏa, còn lại thì sao cũng được. Bởi vì ngoại trừ học sinh bình dân không nhiều lắm, nơi này đại bộ phận học sinh đều từ các gia độc có uy tín danh dự, nhà lại không thể nói một câu liền cho người này nọ là "giáo viên này vất vả dạy dỗ rồi" mà thật sự biến thành người làm vườn.

Quy tắc lúc này của Phong Quang đó là có thể không đi học thì sẽ không đi học, đối với việc cúp học trước mặt, nhiệm vụ tiến công chiếm đống cũng phải xếp thứ hai, hơn nữa cô cũng không có quên mất nhiệm vụ, với một kích vừa rồi của cô thì Mục Thiên Trạch nhất định sẽ ầm ỹ muốn giải trừ hôn ước ở nhà họ Mục, mỗi lần cắt đứt quan hệ với nam chính, đặt nam chính ở vị trí bên làm sai là quy tắt làm việc của cô, dù sao hình tượng của cô trong mắt người khác là phải hoàn mỹ. Kế tiếp, chỉ cần ép Mục Thiên Trạch công khai thừa nhận cậu vi phạm hôn ước là vì thích cô gái khác là được.

Phong Quang đã đem mọi việc định ra rất tốt, cô chậm rì rì thong thả ra khỏi cổng trường, dưới tàng cây thấy được một bóng người quen thuộc.

An Đồng lẳng lặng ngồi trên xe lăn, từng luồng ánh sáng loang lổ xuyên qua lá câu dừng trên người anh, phát sáng xung quanh anh, anh rất an tĩnh, cái loại hơi thở an tĩnh làm cho người ta sẽ nghic lầm anh là từ trong tranh bước ra, dưới bóng cây, anhhòa vào cùng thiên nhiên tốt đẹp như vậy, chẳng khác gì… trước mặt anh, phong cảnh đẹp cũng chỉ là thứ làm nền.

Phong Quang cứ thế nhìn hồi lâu, cho đến khi đối phương nghiêng đầu phát hiện cô.

anh mỉm cười gật đầu: "cô Hạ."

“anh An.” Nhìn lén người ta bị phát hiện, Phong Quang mặt không đỏ tâm không loạn nhẹ nhàng đi qua, giống như người nhìn người ta chằm chằm lúc nãy không phải là cô.

trên người cô mặt đồng phục, anh cười khẽ, “Thì ra cô Hạ cũng là học sinh ở đây.”

“Đúng rồi, em đã chuyển trường rồi, trường này gần nhất hơn nữa hoàn cảnh cũng tốt, em liền chuyển đến đây.” Phong Quang cười hì hì nói: “anh An sao lại ở đây?”

“Em họ của tôi cũng là học sinh ở đây, tôi đến tìm cậu ấy.”

“Vậy sao anh An lại ngồi ở ven đừng vậy?” cô ngẩng đầu nhìn chung quanh, khôngphát hiện còn ai khác liền tức thì hỏi: “anh An… không có đi chung với bạn sao?”

anh dù sao cũng là người hành động không tiện, không có người phụ giúp đẩy xe lăn mà đi xa như vậy cũng quá nguy hiểm, kỳ thực cô vốn muốn hỏi người chăm sóc củaanh đâu? Nhưng lại thay đổi lại thành cách nói như thế, cô không muốn khiến anhkhông vui, tuy rằng một người nhìn ôn nhu như vậy chắc sẽ rất khó mà tức giận được.

Biết suy nghĩ trong lòng cô, An Đồng lại không thèm để ý, “Xe có trục trặc, tài xế mang đi sửa rồi, tôi nhớ tới cảnh vật nơi này nên không nhịn được mà muốn nhìn lại, đợi xe sửa tốt thì sẽ có người đến đón tôi.” Ý ngầm của anh là cô không cần lo lắng cho anh.

Ánh nắng nghiêng xuống bao phủ trên người anh, anh chìm vào trong ánh sáng mê người đó, khóe môi hơi cong lên mang theo lực hấp dẫn trí mạng, nụ cười này là đáp lại ý tốt của cô.

Giống như một cục đá rơi xuống mặt nước tĩnh lặng, tạo nên một mảnh gợn sóng, Phong Quang dường như nghe thấy tiếng băng tuyết đang tan chảy.

“Xong rồi.” cô bỗng nhiên ngơ ngác nói ra hai chữ.

An Đồng khó hiểu, “cô Hạ, sao vậy?”

“anh An.” Ánh mắt Phong Quang chằm chặp nhìn anh, bộ dạng cô vừa thận trọng lại vừa như đang quyết định một chuyện lớn sinh tử, rốt cục, cô hạ quyết tâm tiến lên một bước, hơi cúi người cầm tay anh lên, thực ra, động tác như vậy thì dùng “chộp tới” để hình dung thì đúng hơn.

cô nghiêm túc nói: “Từ hôm nay trở đi, em muốn theo đuổi anh.”

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên Công Lược: Nữ Phụ Có Độc* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 83

Ngoài dự đoán là An Đồng cũng không nghĩ là Phong Quang đang nói đùa, cũng khôngcười hành vi của Phong Quang là của một cô gái đột nhiên tâm huyết dâng trào, anhchỉ cong lại khóe mắt dịu dàng, “Tôi rất chờ mong.”

Dịu dàng như vậy.

anh không đồng ý, cũng không cự tuyệt, tâm Phong Quang lại hạ xuống đáy cốc, côbiết chàng trai này bên trong rất lý trí, vừa lý trí đồng thời thận trên cũng sẽ khôngnhất thời bị kích thích mà hooc-môn tăng vọt, anh sẽ không bao giờ quên mất phải suy tính kỹ càng chuyện gì, nói cách khác, cái loại tình yêu mà không có lý trí gì đó anh sẽkhông đụng vào.

Cho dù thế giới này sẽ phát triển theo quỹ đạo vốn có, thì đối với nữ chính Phương Nhã Nhã làm cho anh động tâm, anh cũng thủy chung duy trì khoảng cách đúng mực,không xa cũng không gần, đến khi Mục Thiên Trạch sắp sửa cùng cô ấy tiến một bước thì anh mới hơi chút tới gần một bước, như cảm giác có một ngọn sóng tồn tại ở bên người Phương Nhã Nhã.

An Đồng là người như vậy, anh thích nắm mọi việc ở trong tay và cũng chỉ có anh mới có thể làm được việc đó.

Chàng trai này là một sự khiêu chiến rất lớn, Phong Quang không cảm thấy ủ rũ ngược lại còn tâm lý bốc cháy, liệt hỏa hừng hực chinh phục chàng trai này, cô nhất định phải có được anh, không chỉ vì nhiệm vụ, mà quan trọng hơn là cô muốn có chàng trai này.

cô ngọt ngào nói: “Vậy thì tốt, từ giờ trở đi, em sẽ bắt đầu theo đuổi anh.”

“Tôi mỏi mắt mong chờ.” Thần sắc ôn nhu của An Đồng cũng không khiến người khác nhìn ra anh đang chờ mong, ngược lại là người nhìn qua không khỏi hãm tại sắc đẹp đó.

Phong Quang rất nhanh mượn sức ý chí mạnh mẽ mà hồi phục tinh thần, cô đi ra sau hắn, phụ giúp đẩy xe lăn, “anh không phải nhớ cảnh sắc chung

quanh sao? Em sẽ cùng anh đi dạo chung quanh."

anh cười nhẹ nhàng, "Được."

Trước đi An Đồng cũng là học sinh trường cao trung này, nhưng vì thân thể không tốt nên thời gian học ở học viện cũng không có bao lâu, phần lớn thời gian đều là dựa vàoanh học tập ở nhà, nhưng cảnh sắc chung quanh học viện đều được anh lưu vào trong đầu.

Kỳ thực Phong Quang cũng là ngày đầu tiên đến học viện, cô hoàn toàn không biết chung quanh có phong cảnh gì, thuần túy là đi đến đâu nhìn đến đó, có khi đi xa quá còn phải dựa vào An Đồng nhắc cô phải đi đường thế nào mà quay về, điều này làm cho cô thân là người mù đường có chút xấu hổ.

Cuối cùng Phong Quang và An Đồng cùng nhau trở về nhà, An Đồng ngược lại cũngkhông hỏi vì sao cô lại không đi học trong trường bởi vì hiện tại là thời gian học, học sinh đi lang thang ở cao trung Tứ Diệp Thảo cũng không chỉ có một mình cô.

Tối nay gió lạnh hiu hiu, Phong Quang tắm rửa sạch sẽ lấy ra sách giáo khoe chạy ra khỏi cửa, mẹ cô còn tăng ca ở công ty, cha cô gần đây phải xử lý một vụ án nên đã mấy ngày không thể trở về, dì bảo mẫu trong nhà lại không có lá gan ngăn cản cô, cho nên cô hiện là một đứa nhỏ không có người quản lý.

Chạy chậm một đường đến trước một biệt thự, lần này cô cũng không ấn vang chuôngtrên cửa sắt mà vén tay áo lên, đột phát ý tưởng leo vào từ tường rào bên cạnh, vẫn nhờ cô có dự kiến trước, tăng thêm không ít điểm nhanh nhẹn, leo tường chuyện nàykhông phải chỉ nói chơi đâu, khi gõ vang cửa lớn đang đóng, cô thuận tay hái một đóa tường vi hồng.

không lâu sau An Đồng nghe được tiếng đập cửa đi ra mở cửa, lần này anh không có ngồi xe lăn mà tay phải chống nạng, thấy là Phong Quang anh còn chưa kịp cảm thấy bất ngờ thì trước mặt đã xuất hiện một đóa tường vi nở rộ xinh đẹp.

Phong Quang cười toe toét nói: "Cái này gọi là hoa tươi xứng với mỹ nhân, hoa này tặng cho anh."

anh nâng tay nhận lấy đóa hoa mới phát hiện gai đâm phía trên đã được cô cẩn thận nhổ bỏ hết rồi, anh bật cười: "Đây hình như là hoa ở trong vườn nhà tôi."

"không phải còn có câu kêu mượn hoa hiến phật sao? Em tay không tới tìm anh hình như không được lễ phép, phải có một chút quà tặng mới được, em khẳng định anhchưa từng nhận được hoa của ai tặng cho, cho nên mượn cái này, anh yên tâm, tương lai em nhất định bù lại đóa hoa này cho anh." cô đạo lý rõ ràng, lén lút đem tay bị gai đâm bị thương giấu sau lưng.

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên Công Lược: Nữ Phụ Có Độc* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 84

An Đồng trông thấy động tác nhỏ của cô nhưng anh lại không nói gì, Phong Quang có nói sai một chút, kỳ thực anh đã từng nhận hoa, hơn nữa còn thường xuyên nhận, bất quá những đóa hoa đó là được tặng lúc ở trong bệnh viện, đây là lần đầu tiên anhđược người khác tặng hoa mà không có mang theo sự an ủi, loại cảm giác này có chút mới lạ.

Phong Quang vẫn còn mở to mắt nhìn anh, anh cười từng bước tránh ra, "Vào trong ngồi đi."

"Được." cô gật đầu, cô chính là đợi câu này, đi vào rồi cô mới biết nhà anh là theo phong cách cổ điển tối giản, gia dụng cùng bài trí, đèn treo bằng thủy tinh trên đầu đều là màu sắc nhu hòa ấm áp, thoạt nhìn cực kỳ ấm cúng.

Nhưng lại rất trống trải.

An Đồng chống nạng lần nữa ngồi lại xe lăn, anh đem tường vi hồng cắm trong một bình hoa, quay đầu nói: "cô Hạ cứ ngồi tự nhiên."

"Dạ." Phong Quang ngồi trên sofa mềm mại, khi tò mò xem hết mọi thứ mới cẩn thận hỏi: "Nhà của anh… chỉ có một mình anh thôi sao?"

"Tôi ở chung với mẹ, bà gần đây đi công tác vài ngày cho nên không ở nhà."

"A? Vậy anh mấy ngày nay…"

Đối với sự lo lắng của cô An Đồng chỉ cười bỏ qua, "Người làm định kỳ mỗi ngày đều đến, hơn nữa bác sĩ gia đình tôi cũng cách vài ngày sẽ tới một lần."

Nghe vậy, sự không yên tâm của Phong Quang cũng thở phào nhẹ nhõm, ngược lại là ô hô ai tai, nếu anh không có người chăm sóc thì cô có thể tới chăm sóc anh rồi, đó là cơ hội kéo gần tình cảm đó.

“Em đến tìm tôi là có chuyện gì sao?”

“Em nghe mọi người gần đây nói anh là sinh viên đại học Minh Thành.”

“Đúng vậy.” An Đồng gật gật đầu, anh năm nay đã đến năm tư đại học.

“Vậy thì tốt quá, đại học Minh Thành khó thi đậu như vậy, thành tích của anh nhấtđịnh rất tốt, cho nên… anh có thể giúp em học bổ túc không?” Phong Quang đem sách để lên bàn, làm bộ đáng thương nhìn anh.

Nói thật chứ chỉ bằng hành động trốn học của cô đã có thể nhìn ra cô không phải là mọt sách.

An Đồng nhìn sách toán học trên bàn, cười hỏi, “Em không hiểu chỗ nào?”

Phong Quang vui vẻ tươi cười sáng lạn, tùy tiện mở một trang sách: “Chỗ này emkhông hiểu lắm… còn có chỗ này! Chỗ này!”

Đến cuối cùng cả một quyển sách này cô không hề hiểu được chỗ nào hết, giảng bàicô cũng không nghe bao nhiêu, trầm mê chiếu cố âm thanh trầm thấp mộc mạc củaanh, theo dõi ngón tay anh cầm cây bút dài đến ngắn người.

An Đồng lại giải thích xong một đề bài, buông bút ra, dịu dàng hỏi: “Tôi giảng bài em có hiểu chưa?”

“Hiểu rồi!”

“Vậy em làm lại một lần đi, được không?”

“Hả?” cô ngơ người.

“Em không phải nói hiểu rồi sao? Vậy làm lại một lần hẳn là cũng không khó lắm.”

“Cái này… cái này…” cô hiểu được cái rắm! Đều chăm chú chiếu cố nhan sắc mỹ nhân thôi!

Phong Quang xấu hổ đến ra mồ hôi lạnh, may mà di động An Đồng vang lền, một cú điện thoại cứu vớt cô, cô nhẹ nhàng thở ra.

An Đồng tiếp điện thoại, “Xin chào, tôi là An Đồng.”

không biết đối phương nói cái gì, Phong Quang chỉ nhìn thấy sắc mặt anh thay đổi,không hề cười thoải mái nữa mà là lo lắng.

“Tôi đã biết, tôi phải đến sở cảnh sát.” Tắt điện thoại, An Đồng nhìn Phong Quang, xin lỗi nói: “cô Hạ, tôi nghĩ chỉ có thể dừng việc học bổ túc ở đây, tôi có việc cần ra ngoài.”

Phong Quang lập tức đứng lên, “anh phải đi sở cảnh sát? Em đi với anh!”

anh khéo léo từ chối: “Đã trễ thế này, em nên về nhà chứ không phải theo giúp tôi ra ngoài, đừng để cha mẹ em lo lắng.”

“anh một mình ra ngoài trễ như vậy em cũng sẽ lo lắng, anh không biết hiện tại có bao nhiêu chàng trai độc thân đi đêm mà gặp nguy hiểm đâu, hơn nữa cha mẹ em cũngkhông có ở nhà, bọn họ cũng không biết em đang làm gì cho nên sẽ không lo lắng đâu.” cô tinh ranh chớp mắt, “Dù sao anh không cho em theo em cũng sẽ đi theo.”

An Đồng bỗng nhiên cảm thấy đau đầu.

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên Công Lược: Nữ Phụ Có Độc* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 85

Cuối cùng trận không khác tranh cãi là mấy này lấy việc Phong Quang thắng lợi mà chấn dứt, ngồi xe của nhà họ An, cô cùng An Đồng đi đến cục cảnh sát, gọi điện cho An Đồng là một ông chú thoạt nhìn cực kỳ lôi thôi lếch thếch, hắn tên Lý Tất, bề ngoài khoảng ba mươi tuổi, sự lõi đời toát ra từ ánh mắt khiến người khác không thể khinh thường.

An Đồng bị tra hỏi một mình, Phong Quang chỉ có thể ngồi trên ghế ở ngoài văn phòng mà nghỉ ngơi.

“Cậu An.” Lý Tất nhìn thanh niên đối diện mình nói: “Chúng tôi tiếp nhận báo án từ đồng nghiệp của mẹ cậu, mẹ cậu đã mất tích một tuần, nhưng cậu cũng không cần đem mọi chuyện nghĩ xấu quá, tôi gọi cậu tới là muốn hỏi một chút chuyện từ một tuần trước của cậu, cậu có liên lạc gì với mẹ của mình không?”

“không có.” Mày An Đồng nhíu lại, “Mẹ tôi nói bà đi công tác một tháng, chuyện bà đicông tác là chuyện thường thấy, có đôi khi bề bộn nhiều việc cũng không nhớ rõ phải gọi điện cho tôi.”

“Cho nên, một tuần này cho dù mẹ cậu không có liên lạc thì cậu cũng không cảm thấy kỳ lạ.” Lý Tất cầm bút ghi xuống, “Xem tư liệu, cậu và mẹ mình sống chung với nhau, cha cậu đã ly hôn với mẹ cậu ra nước ngoài từ khi cậu còn rất nhỏ.”

“Phải, là mẹ tôi nuôi tôi lớn.”

Lý Tất phát ra một tiếng xúc động: “Làm mẹ độc thân thế nhưng không dễ dàng.”

“Sĩ quan.” Ánh sáng từ đôi mắt đen như ngọc của An Đồng khép lại, “Tôi muốn biết các người đem việc mẹ của tôi không thể tìm thấy quyết định như thế nào?”

“Tạm thời là mất tích, trước mắt chúng tôi chỉ biết không thể liên hệ với bà An, theo lời đồng nghiệp của bà ấy thì bà không phải là loại người đột nhiên rời đi mà không lưu lại tin tức gì, có lẽ tôi nói thế này có chút quá đáng…” Lý Tất cân nhắc một chút, “Cho đến khi chưa phát hiện được thi thể thì chúng tôi còn không thể xem đây là án hình sự.”

“Tôi hiểu rồi.” Tuy rằng sắc mặt An Đồng ứ đọng lại nhưng anh không giống với những người khác khi biết người nhà mình gặp chuyện không may, anh không khóc khôngnháo, chỉ là hơi thở an tĩnh vây quanh anh, một mình một người ở trong thế giới của chính mình, e là dù có điều lo lắng cũng sẽ không biểu hiện ra ngoài.

Vừa nãy nhìn thấy cậu đẩy xe lăn tiến vào, Lý Tất nhìn chằm chằm người anh mà sửng sốt một giây, hắn hiện tại mới thấy có thứ không ổn, có chút không được tự nhiên tằng hắng một tiếng, “Cậu An, nếu vài ngày tới cậu nhận được tin tức của mẹ cậu thì nhớ cho chúng tôi biết, tiếp theo cậu cũng chờ tin tức của chúng tôi, một khi có phát hiện mới tôi sẽ báo cho cậu, cậu có thể trở về.”

An Đồng lễ phép gật gật đầu, đẩy xe lăn ra khỏi phòng, anh vừa ra tới thì cô gái vốn còn ngồi ở trên ghế lập tức chạy tới.

“Sao rồi? Đã xảy ra chuyện gì? Có phải rất khó giải quyết không?”

Ba câu hỏi liên tiếp của cô có thể cho thấy sự hồi hộp của cô, dưới tình huống như vậy còn có thể được người quan tâm dường như có sự an ủi rất tốt, An Đồng nhìn cô, phiền muộn trong mắt giảm bớt một tia, nhưng cũng chỉ là một chút không thể thấy mà thôi, giọng điệu trầm trọng nói: “Mẹ của tôi không thấy.”

“không thấy? Là sao…”

anh suy nghĩ một chút, “Đại khái dùng từ mất tích để hình dung thì đúng hơn.”

Nháy mắt Phong Quang quên mất khả năng ngôn ngữ của mình.

Ê, hệ thống, truyện thanh xuân vườn trường đâu? Tình tiết này phát triển không đúng rồi nha, cái này phải nâng lên thành truyện trinh thám đó!

Hệ thống: “Thế giới này không ổn định, thước đo hóa đen mục tiêu tiến công chiếm đóng đã bắt đầu đến điểm biến đổi, nên tình tiết có điểm lệch lạc, mong ký chủ nắm chắc mà tự mình hành động.”

Trời ạ!

Chửi tục trong lòng một câu, không dự đoán được An Đồng lại đang ở thời kỳ ngay điểm biến thành nhân vật hóa đen, nói cách khác cô hiện tại căn bản không thể xácđịnh anh có hóa đen hay chưa, mà nhân vật tiến công chiếm đóng hóa đen bình thường không chỉ độ khó tăng lên, còn có thể tạo thành nguy cơ cho người thân củacô, nói như vậy là vì nhân vật tiến công chiếm đóng hóa đen do nhân vật này đi nhầm đường phát triển của tình tiết, mà thể loại hóa đen ngay từ đầu này là lần đầu tiên côgặp được đó!

Trong lòng Phong Quang yên lặng rơi lệ thành sông, cô trâng tráo nói muốn theo đuổianh có thể thu hồi không? cô trước tiên phải sống sót cái đã rồi hãy nói lại.

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên Công Lược: Nữ Phụ Có Độc* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 86

Ký chủ oán khí tận trời, nhiệm vụ có thể kết thúc không? Tất nhiên không thể.

Trong lòng Phong Quang thở dài nặng nề, kinh ngạc trên mặt nàng hóa thành bình tĩnh, kéo tay An Đồng an ủi nói: “anh yên tâm, mẹ anh nhất định

sẽ không có việc gì."

"Cảm ơn em." Bị cô cầm lấy tay, anh không nắm lại cũng không rút ra, cho dù là loại thời điểm thế này anh vẫn duy trì được thái độ không xa không gần.

Phong Quang cảm giác sâu sắc được gánh nặng đường xa, tình tiết có liên quan tới An Đồng đã thoát ly kịch bản, cô không thể chỉ trông cậy vào thị giác trời cho mà phải toàn bộ dựa vào chính mình, con đường này mênh mông không lối về…

Nghĩ làm sao mới có thể kéo được quan hệ với An Đồng, Phong Quang ở học viện cũngkhông yên lòng, đến khi Phương Nhã Nhã bên cạnh gọi cô vài tiếng thì cô mới phục hồi tinh thần lại, mà Mục Thiên Trạch đã lạnh lùng chăm chú nhìn cô, phỏng chừng Mục Thiên Trạch cho là cô cố ý không quan tâm Phương Nhã Nhã, Phong Quang nhún vai, who care?

Phương Nhã Nhã đem một bảng thời khóa biểu đặt trên bàn Phong Quang, "Bạn Hạ à, bạn còn chưa tham gia câu lạc bộ nào, bạn xem trước cái thời khóa biểu này rồi chọn một câu lạc bộ bạn thích đi."

"Nhất định phải gia nhập câu lạc bộ sao?"

"Gia nhập câu lạc bộ không chỉ có thể tìm được nhiều bạn bè có cùng sở thích, còn có thể gia tăng học vấn, mình đề nghị bạn Hạ vẫn nên gia nhập thì tốt hơn." Dù vì thân phận của Phong Quang làm tâm tình Phương Nhã Nhã rất kỳ lạ, nhưng cô vẫn tận lực duy trì tâm tình khách quan mà trao đổi với Phong Quang.

Phong Quang không sao cả hỏi: "Câu lạc bộ nào là thoải mái nhất?"

"Cái này… trà đạo, mỹ thuật tạo hình dường như đều rất thoải mái."

"Vậy cái đó đi." Phong Quang cầm bút tùy tiện viết mấy chữ, thuận tiện đánh một dấu tích ở chỗ trà đạo, tiếp theo đem tờ giấy đưa cho Phương Nhã Nhã, "Mình viết xong rồi."

Rất tùy tiện!

Phương Nhã Nhã cầm giấy mời câu lạc bộ yên lặng xoay người.

Thời điểm tan học cuối cùng cũng đến, Mục Thiên Trạch đứng dậy, vừa đi đến cạnh bàn Phong Quang nói gì đó nhưng kết quả Phong Quang nghe đến tiếng chuông liền cầm cặp sách biến đi đến bóng người cũng không còn, từ đầu tới cuối không hề chú ý tới Mục Thiên Trạch.

Hơi thở Mục Thiên Trạch nặng nề vài giây, cho đến khi Phương Nhã Nhã đi đến bên người hắn nói: "Chúng ta đi thôi."

"Ừ." Cậu gật đầu, tay nhét túi quần thong thả ra khỏi phòng học.

Tài xế nhà họ Mục đưa hai người đến trước một đống biệt thự trắng ở ngoại ô, Mục Thiên Trạch ấn vang chuông cửa rồi đi vào, nhìn thấy An Đồng ngồi trong sân nhà chăm sóc bồn hoa.

"anh An!" Phương Nhã Nhã vui vẻ chạy tới gần, ngồi xuống chỗ trống bên người anh. (Chỗ này Phương Nhã Nhã gọi "anh An" là "ca ca", thân thiết hơn so với Phong Quang trước đây gọi là "An tiên sinh", sau này Phong Quang đổi lại thành "ngươi". Vì tiếng Việt thì gọi chung là "anh" hết nên mọi người thông cảm.)

Ngay lúc đấy, bỗng nhiên có một người trèo trên tường bằng dây leo nhảy xuống, tư thế tiếp đất của cô mười phần hoàn mỹ, ngay cả váy mặc cũng không bị lộ, cô đứng vững, giang hai tay khoái trá nói: "Tư thế hôm nay cũng hoàn hảo! An Đồng…"

Khi thấy rõ người ở trong sân ngoại trừ An Đồng còn có hai khách không mời mà đến, lời của cô lặng lẽ kết thúc, một giây sau liền phẫn nộ thu tay lại, im lặng.

không khí an tĩnh.

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên Công Lược: Nữ Phụ Có Độc* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 87

Mục Thiên Trạch vốn đang vì chuyện dì mất tích mà tính đến đây an ủi anh họ nhà mình, nay nhìn đến bộ dạng ngu ngốc nhìn An Đồng mà cười ngu ngơ của Phong Quang, mấy lời an ủi chuẩn bị sẵn quên sạch, ngược lại nhớ đến chuyện của bản thân.

Sắc mặt cậu không tốt nói: "Hạ Phong Quang, tôi có việc muốn nói với cô."

“Chuyện gì? Nói đi.” cô ngay cả nhìn cậu cũng lười.

Mục Thiên Trạch khi nào thì không được vạn người chú ý, trừ bỏ Phương Nhã Nhã còn có ai dám khinh khi cậu như vậy? Trong lòng cậu nghẹn một hơi, lạnh nhạt nói: “côxác định muốn tôi nói ra ở đây sao?”

“Có gì mà không xác định được?” Lúc này Phong Quang lười biếng liếc mắt nhìn cậu, “Trừ bỏ chuyện có liên quan đến hôn ước của chúng ta, cậu bình thường sẽ khôngquan tâm đến tôi.”

Mục Thiên Trạch không đoán được Phong Quang cư nhiên có thể nói ra trước mặt người trong lòng của cô, nhất thời á khẩu không trả lời được, cậu theo bản năng nhìn lại Phương Nhã Nhã, sắc mặt Phương Nhã Nhã không tốt lắm.

An Đồng cảm thấy ngoài ý muốn, “Hôn ước?”

“Đúng đó, em họ anh là hôn phu của em đó.” Phong Quang hào phóng gật đầu.

“Này, Hạ Phong Quang!” Mục Thiên Trạch hoàn toàn không biết cô đang tính làm cái gì mà nói như vậy, con gái đối diện với người mình thích sẽ không chủ động nói ra việc có vị hôn phu, ngược lại phải cực lực giấu diếm mới đúng!

“Tôi nghe được, cậu kêu lớn tiếng như vậy làm cái gì?” cô sẵng giọng, âm thanh buồn bực lại thích hợp với khuôn mặt nhỏ nhắn xinh đẹp kia, sinh ra một loại phong tình khác biệt.

Mí mắt An Đồng hạ xuống, ánh nắng chiếu lên lông mi anh làm xuất hiện một mảnh ôn hòa nhã nhặn, “Tôi cũng không biết Phong Quang là hôn thê của Thiên Trạch.”

“Em đây không phải hiện tại đã cho anh biết sao?” Phong Quang cười hì hì nói: “anhxem đi, bí mật gì em cũng nguyện ý nói với anh, em nói em thích anh thì em sẽ khônggạt anh chuyện em có hôn ước, em không thích Mục Thiên Trạch, vừa vặn Mục Thiên Trạch cũng không thích em, hôn ước này sớm muộn gì cũng sẽ giải trừ, An Đồng anhyên tâm, chuyện này tuyệt đối sẽ không cản trở chuyện yêu đương của chúng ta.”

An Đồng: “…”

Bạn Hạ, bạn có vẻ hơi tự kỷ à, người ta còn chưa có phát biểu ý kiến gì đâu, bạn đã lập tức nói đến chuyện yêu đương rồi.

Phương Nhã Nhã nghẹn nửa ngày mới không đem những lời trong lòng này nói ra.

Mục Thiên Trạch thay đổi sắc mặt, “Chẳng lẽ cô… cô đến cao trung Tứ Diệp Thảo chỉ vì học viện gần với nhà cô?”

Phong Quang gật đầu, “Đúng vậy.”

“Ngày đó trên sân thượng, thật ra cô cũng không cảm thấy đau lòng tức giận?”

“Đau lòng không có, nhưng tức giận thì có một chút.” Phong Quang vuốt cằm trả lời, nguyên nhân tức giận đơn giản chỉ vì chuyện từ hôn là do cậu đề nghị trước.

Mục Thiên Trạch cắn răng, “Cho nên cô cố ý diễn trò để tôi đi buộc cha mẹ tôi đồng ý từ hôn?”

“Chuyện này…” Phong Quang cười ngượng ngùng, “Tôi cũng đâu có bảo cậu lấy chuyện đoạn tuyệt quan hệ mà bức cha mẹ cậu đồng ý từ hôn, đây là ý định của cậu, bất quá tôi không thể không nói phương pháp của cậu rất có tác dụng, ngày hôm sau cha tôi đã nhận được tin tức nhà cậu muốn từ hôn.”

“Hạ Phong Quang!” Bàn tay xanh xao của Mục Thiên Trạch đặt trên bàn, thân trước của cậu nghiêng tới, tay kia đột nhiên bắt lấy cổ tay cô, “cô vậy mà dám tính kế tôi?”

Phong Quang nhíu mày, “Cậu làm tôi đau.”

Mục Thiên Trạch sửng sốt, tay đang siết chặt nới lỏng theo bản năng.

“Mục Thiên Trạch!” Phương Nhã Nhã cũng kêu lên, cô vừa đứng dậy muốn ngăn cản nhưng người khác lại đến trước một bước.

An Đồng nắm lấy tay bị giữ chặt của Phong Quang, anh mỉm cười ấm áp, “Thiên Trạch, buông cô ấy ra.”

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên Công Lược: Nữ Phụ Có Độc* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 88

An Đồng cười cực kỳ bao dung và điềm đạm, ánh sáng hôm nay cũng quá rực rỡ chói mắt, Mục Thiên Trạch trong gió xuân ấm áp chỉ cảm thấy có chút lành lạnh, cậu buông tay của Phong Quang ra, lạnh nhạt lui từng bước về sau.

Vì vậy cục diện hiện tại tay Phong Quang lại bị An Đồng nắm, cô cười tủm tỉm nhìn An Đồng, còn chưa kịp nói gì thì An Đồng lại lịch sự mười phần buông tay cô ra.

anh thể hiện thái độ của một người lớn tuổi hơn, "Thiên Trạch, hành vi vừa rồi của cậukhông giống như một người có phép tắc lịch sự."

"Đối với cô ta thì cần gì lịch sự." Mục Thiên Trạch lạnh lùng liếc Phong Quang, "anhhọ, anh thấy cô ấy có giống một cô gái có gia giáo không?"

Phong Quang âm dương quái khí nói: "Cho dì tôi không có gia giáo thì phẩm hạnh của đại thiếu gia cậu cũng không có bao nhiêu lịch sự."

"A, tôi cho tới bây giờ cũng không cho rằng bản thân là người lịch sự gì, cần gì làm cho đám con gái đeo bám tôi?"

"Đúng rồi, dù sao trên thế giới này không phải cô gái nào cũng giống tôi coi trọng sự tu dưỡng, mấy đứa con gái nông cạn bất quá chỉ thích mặt ngoài này nọ thôi, qua ba năm mười năm thì các cô ấy còn hối hận không kịp đó."

Phương Nhã Nhã yên lặng ngồi xuống, cảm thấy bản thân nằm im cũng trúng đạn…

Mục Thiên Trạch hừ lạnh một tiếng, "Hạ Phong Quang, cô tưởng tôi không có cách gì đối phó cô sao?"

"Hả? Cậu muốn đánh thuốc mê tôi quăng toilet xả nước, hay muốn gọi anh em cậu tới ngăn tôi lại lúc tan học? Mục Thiên Trạch cậu trẻ con ngây thơ lắm à? Thật cho rằng bản tiểu thư sợ cậu lắm sao?" Phong Quang vỗ bàn đứng lên.

Một nam một nữ đều không chịu thua nhìn đối phương, không khí bốc hỏa ngùn ngụt, chiến tranh hết sức căng thẳng.

Phương Nhã Nhã nhìn thái độ An Đồng sống chết mặc bây, không hề động tay, trông cậy vào anh làm người hòa giải coi bộ không được, cô cắn răng một cái cực kỳ nâng cao tinh thần đứng lên, "Nè, Mục Thiên Trạch, tôi phải đi về."

"cô đi về thì về, gọi tôi làm gì?" Mục Thiên Trạch không thể dừng con tức, quát Phương Nhã Nhã.

Phương Nhã Nhã giận, "Tôi đi đây, cậu ở trong này mà ăn hiếp nữ sinh đi, đồ tra nam!"

Lưng đeo cặp, cô cũng không chào An Đồng mà thong thả xoay người, cũng khôngquay đầu lại.

Phong Quang nói mát: "Nghe nói gần đây các cô gái đi một mình trên đường khá nguy hiểm."

Thần sắc Mục Thiên Trạch thay đổi, hung hăng nói: "Hạ Phong Quang, cô đợi đó!"

Dứt lời cậu cũng rời khỏi biệt thự nhà họ Hạ.

An Đồng tưới nước cho bồn hoa, khóe môi cong lên cười nhạt, "Hôm nay xem ra ai cũng rất vội vàng."

"anh yên tâm, em tuyệt đối không vội vàng!" Phong Quang ngồi trở lại bên người anh, cười sáng lạn nói: "Xếp hoa hồng trắng này cùng một chỗ với tường vi hồng đượckhông?"

Hắn nở nụ cười một chút, "Được."

cô lập tức bưng chậu hoa hồng trắng trên bàn lên, không đi về phía tường vi hồng bên tường mà vui vẻ thích thú đi tới bậc thang trên suối nước nhỏ, đem hoa đặt giữa đôi tường vi hồng, cô tựa hồ đang ngắm nhìn mà chậm chạp không đứng dậy.

"Sao vậy?" An Đồng hỏi.

cô ngồi trên mặt đất, không quay đầu, "Hoa hồng trắng chỉ có một đóa, tường vi hồng đã có nhiều như vậy, nếu có thể đem tường vi thừa ra cắt đi thì tốt rồi."

Thân hình anh cứng lại.

"Sao Phương Nhã Nhã lại đến thăm anh An vậy, do anh An cùng cô ấy có quan hệ rất tốt sao?" Xưng hô của cô với anh bỗng trở nên lịch sự xa cách (An tiên sinh), đây là tín hiệu rất không bình thường.

An Đồng im lặng một giây mới trả lời: "Trước đây cô ấy thường xuyên đến đây cùng Thiên Trạch thăm tôi, cô ấy là một cô gái rất đáng yêu."

"Em thấy hay chúng ta đem tường vi hồng thừa ra cắt bỏ luôn nha?"

"Phong Quang…"

"Em đùa mà, mấy cây hoa này là tự tay anh An trồng ra, em mới tiếc nuối cắt đi đó." Ngược sáng, cô quay đầu cười, cả ngân hà giấu trong đôi mắt

trong suốt.

An Đồng bỗng nhiên nhận ra, ánh nắng hôm nay dường như cực kỳ chói mắt.

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên Công Lược: Nữ Phụ Có Độc* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 89

"đi đâu đó?" Hạ Triều ngồi trên sofa, không giận mà uy.

Phong Quang lau bùn dính trên mặt, như không có chuyện gì đi vào từ cửa, "đi chơi."

"Lại tìm An Đồng?"

"Dạ." Dì bảo mẫu đưa khăn mặt tới, Phong Quang lau rửa bùn trên mặt, tùy tiện gật đầu.

"Con không cảm thấy là con thân thiết với cậu ta quá à?"

"Cha không cho phép việc đó sao?"

Hạ Triều bị cô không thèm để ý mà tức giận, cảnh cáo nói: "Con biết cha ở sở cảnh sát có rất nhiều người quen, mẹ của An Đồng tuyệt đối không phải chỉ đơn giản là mất tích như vậy."

"Chẳng lẽ bọn họ còn nghi ngờ ảnh giết mẹ mình?"

"Phong Quang!" Sắc mặt Hạ Triều nghiêm trọng, "Người thanh niên này không đơn giản, cậu ta rất nguy hiểm."

"Được rồi được rồi, con đã biết, anh ấy rất nguy hiểm, con mệt rồi, con về phòng nghỉ ngơi đây." Phong Quang vẫy tay chạy lên lầu.

Hạ Triều lúc gặp được quan tòa khó khăn nhất trên tòa án, cũng chưa mệt tâm bằng việc đối mặt với con gái mình bây giờ.

Từ ngày bốn người chạm mặt nhau, địch ý kỳ lạ của Phương Nhã Nhã đối với Phong Quang đã giảm bớt một ít, mà Mục Thiên Trạch lại không ngủ được, thường xuyên lạnh lùng liếc mắt Phong Quang một cái, thuận tiện cao quý hừ một tiếng, biểu đạt sự thật đối với cô rất khó chịu, nhưng cậu đã quên ở giữa Phong Quang và cậu còn có một Phương Nhã Nhã, nói cách khác cái hành động ngây thơ này của cậu Phương Nhã Nhã sẽ thấy trước tiên, vì thế cậu ta thành công làm cho Phương Nhã Nhã hiểu lầm cậu lại tìm cô ấy mà khi dễ.

Khi Phương Nhã Nhã ầm ỹ lên với Mục Thiên Trạch, Phong Quang đang làm gì? côđang soi gương duy trì trạng thái xinh đẹp nhất, nam nữ chính vốn đi theo con đường oan gia, cô đang thúc đẩy tình tiết phát triển đó, muốn mọi việc bình thường trở lại sao, cô mới không thèm làm loại chuyện tốt này.

Phong Quang lấy điện thoại ra xem thời gian, ai nha, thật sự là khẩn cấp muốn nghỉ học chạy đến trong nhà An Đồng luôn.

Chiều hôm nay, nhà An Đồng không còn lạnh lẽo như xưa nữa, vị khách đến đây là sĩ quan Lý Tất, cùng với một tay sai của hắn.

Trong đình viện, ánh nắng loang lổ xuyên qua lá cây chiếu lên người An Đồng, "Hai vị sĩ quan, muốn uống cái gì?"

"không cần phiền phức, chúng tôi ngồi một chút sẽ đi ngay." Lý Tất kín đáo liếc nhìnanh ngồi xe lăn, "Cậu An thân thể không tốt, rốt cục là do nguyên nhân gì vậy?"

"Từ lúc ba tuổi, mẹ tôi đã mang tôi tới rất nhiều bệnh viện, rất nhiều bác sĩ nhìn qua, bất quá… bọn họ thủy chung đối với bệnh tình của tôi xác định không giống nhau." Nghĩ đến lúc trước mỗi một đoạn ngày có hy vọng rồi lại thất vọng, trong mắt anh hiện ra một tia bi thương quen thuộc, sự bi thương này cũng thập phần dễ dàng lây nhiễm sang người khác.

Trong mắt Lý Tất lộ ra ý đáng tiếc, "Cậu không ra nước ngoài thử xem sao?"

"Có đi, bất quá cũng không có tác dụng gì, dù là trong hay ngoài nước thì chỉ có thuốc uống là khác nhau thôi, tôi đã sớm từ bỏ rồi, là mẹ tôi bà ấy vẫn chưa chịu bỏ cuộc."

Lý Tất cảm động, "Bà An nhất định là một người rất yêu thương con mình."

"Việc đó…" trên mặt người đi theo Lý Tất hiện ra nỗi niềm khó nói, "Xin hỏi có thể mượn nhà vệ sinh dùng một chút không?"

Lý Tất ghét bỏ nói: "Thằng nhóc này!"

An Đồng nở nụ cười, "Toilet ở trong biệt thự, lầu một rẽ trái phòng cuối cùng."

"A, đội trưởng Lý, tôi lập tức quay lại!" Tên tay sai đi theo chạy đi mất.

Lý Tất ngượng ngùng, "Thằng nhóc này mới tốt nghiệp năm nay rồi đến sở cảnh sát, tôi phụ trách dẫn dắt hắn, thật lỗ mãng, cậu đừng trách."

"không đâu, sĩ quan Lý nghĩ nhiều rồi."

"Ha ha." Lý Tất cười cười lại nhức đầu hỏi, "Đúng rồi, lần trước quên hỏi, cậu An là theo họ mẹ sao?"

"Cha mẹ tôi ly hôn khi tôi còn rất nhỏ, cha tôi xuất ngoại, tôi đi theo mẹ, họ cũng sửa lại."

"Ra là thế, gần đây cha cậu An có về nước không?"

"không có." An Đồng lắc đầu, "Trong trí nhớ của tôi, tôi cũng chưa từng gặp qua cha mình, sĩ quan Lý, ông lần này đến là có tin tức của mẹ tôi sao?"

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên Công Lược: Nữ Phụ Có Độc* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 90

"À, lần này tôi đến là để nói với cậu một tiếng, chúng tôi tăng lên cường độ tìm kiếm cũng không phát hiện được bóng dáng của bà An, cho nên hy vọng cậu chuẩn bị sẵn tâm lý cho tốt."

anh rũ mắt, "Tôi hiểu rồi."

"Đội trưởng Lý!" Tên sai vặt đứng dưới thác nước nhân tạo vẫy vẫy tay.

Lý Tất nhìn An Đồng, cùng anh đi qua, tựa hồ không kiên nhẫn nói: "Có gì mà ngạc nhiên vậy."

"Chỗ này đã được cải tạo lại."

Lý Tất cúi đầu nhìn chỗ chỉ có bồn hoa và thảm cỏ dưới đất, thuận miệng nói: "Theo điều tra, bà An là gặp được người nào đó nên mới vội vã thong dong đi ra khách sạn và biến mất, cậu An, chúng tôi đoán người kia có thể là phạm nhân, cũng có thể là người quen của bà An."

"Vậy sao?" Trong mắt An Đồng không một gợn sóng.

Lý Tất nói trắng ra, "Cậu An, không ngại để chúng tôi đào chỗ này lên nhìn chứ?"

An Đồng mỉm cười, "Đương nhiên là không."

Mắt tên sai vặt sắc lên, lập tức đi vào nhà kín trồng hoa bên cạnh lấy ra một xái xẻng, việc cực khổ đương nhiên là hắn phải nhận thầu mà làm, dưới ánh mắt Lý Tất bảo đào xuống, hắn nhanh chóng đào ra một cái lỗ, mà đào sâu đến nửa mét cũng chỉ xuất hiện một đám tưởng vi hồng, không còn cái gì khác.

không biết tiếp theo phải làm sao gã sai vặt ngơ ngác nhìn boss nhà mình.

Tường vi héo tàn lẳng lặng nằm trên mặt đất, đóa hoa héo rũ có xu hướng sẽ phân rã, sắc mặt Lý Tất có chút cứng ngắt, "Cậu An… còn có thói quen chôn hoa sao?"

"Hoa có đôi khi làm phân bón rất tốt." An Đồng chậm rãi nói, "Qua một đoạn thời gian nữa, tôi dự tính trồng hoa hồng trắng ở đây."

"Mẹ mình mất tích, cậu An còn có thể nhàn rỗi thoải mái chăm hoa, thật đúng là có hưng trí."

"Trồng hoa và hứng thú không có quan hệ, đó là tu thân dưỡng tính, thời điểm khẩn trương cần bảo trì tâm bình tĩnh, trái đất cũng không vì tôi gặp chuyện không may màkhông quay nữa không phải sao? Sĩ quan Lý."

"Cậu An từng chữ như châu ngọc, tôi được lợi không phải ít." Lý Tất cười giả dối, "Hôm nay quấy rầy, về sau nếu có tin tức tôi sẽ lại đến."

"Hai vị sĩ quan đi thong thả."

đi ra biệt thự, người đi theo không hiểu nói với Lý Tất, "Tôi thấy An Đồng này rất tốt nha, tuy rằng thân thể không được nhưng nhiệt tình sống với tự nhiên, đội trưởng Lý sao lại nghi ngờ cậu ta?"

"Cho đến lúc trước tôi chỉ nghĩ loại trừ phạm nhân, mà hiện tại tôi mới nghi ngờ cậu ta."

"Tại sao?"

"Cậu ta ẩn giấu quá sâu."

Lý Tất nhìn cô gái chạy đến biệt thự, không biết đang nghĩ cái gì.

Trong sân vườn, An Đồng vừa tiễn bước một đám khách lại nghênh đón một vị được nuông chiều, trên mặt Phong Quang tươi cười sáng lạn, "Đã lâu không thấy, anh có nhớ em không?"

Thật ra bọn họ mới gặp mặt hôm qua.

An Đồng nâng mắt, "Có nhớ một chút."

cô sửng sốt, đó là một đáp án ngoài dự đoán, trước đây đối với sự đùa giỡn của cô,anh một mực cười bỏ qua mà không trả lời, bất quá cô rất nhanh thấy một cái hố to xuất hiện trên mặt cỏ vốn bằng phẳng, cô chỉ tay, "Chỗ đó bị gì vậy?"

"Có hai sĩ quan thú vị đến đây."

"Có liên quan đến mẹ anh sao?"

"Phải."

Phong Quang nghiêng đầu, "Vậy sao lại đào một cái lỗ ở nhà anh?"

"Đại khái họ nghi ngờ tôi chôn xác ở chỗ này đi."

cô kinh ngạc che miệng, "Sao lại như vậy, đám cảnh sát này có bệnh à?"

"Bọn họ không có bệnh, Phong Quang em không phải rất rõ ràng sao?"

"A?" cô mê muội nháy mắt mấy cái.

An Đồng đón lấy ánh nắng ấm áp, khóe mắt cong lên một độ cong mê hoặc lòng người, "Lần này, thật muốn cảm ơn em."

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên Công Lược: Nữ Phụ Có Độc* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 91

An Uyển sau khi ly hôn trở thành một nữ cường nhân kinh doanh, đồng thời bà cũng là một người mẹ độc thân mang theo một đứa nhỏ, người quen biết bà đều nói đứa nhỏ này là mệnh của bà, bà có thể vì con mình mà trả giá mọi thứ, không sợ con bà bị bệnh tật từ nhỏ đến lớn quấy nhiễu, bà chưa từng từ bỏ.

Vì thế, bất luận là ai giết đi người mẹ như vậy đều là một người không đáng được tha thứ, huống hồ giết đi một người mẹ như thế còn là đứa con ruột của bà.

Là khi nào đây? An Đồng phát hiện ra bí mật đó, là ngày sinh nhật hai mươi tuổi củaanh.

Đêm đó, mẹ anh đang ở nhà bếp chuẩn bị đồ ăn, anh tiếp nhận một cuộc gọi điện thoại, là bác gĩ gia đình của anh gọi tới, bởi vì bị sa thải bằng một lý do râu ria cho nên mới đánh một cuộc gọi này, để đòi tiền.

"Bà An, tôi biết An Đồng không có bệnh, thân thể cậu ta không tốt là vì bà mỗi ngày đều bắt cậu ta uống thuốc, tôi cũng biết vì tôi phát hiện ra nguyên nhân này bà mới sa thải tôi, nếu An Đồng biết người mẹ mà mình cực kỳ tôn trọng là hung thủ hại mình phải ngồi xe lăn, bà đoán cậu ta sẽ nghĩ như thế nào? Muốn tôi bảo vệ bí mật này cũng được, nhưng tôi hy vọng ngày mai có thể nhìn thấy phí giữ bí mật trong thẻ của tôi."

An Đồng một câu cũng không nói liền cúp điện thoại, anh mỉm cười cùng mẫu thân ăn xong bánh kem sinh nhật, nghe bà nhắc tới mấy chuyện thú vị của chính mình, có đôi khi anh sẽ phản bác một ít chuyện cười trước đây của anh bị mẹ mình lấy ra chọc anh, có đôi khi anh cũng sẽ cùng mẹ mình nhớ đến những hồi ức từng khiến người ta khó quên, mỗi một bữa cơm của nhà họ An đều là vui vẻ và hòa thuận, bà là một người mẹ cực kỳ xứng đáng, anh là

một đứa nhỏ cực ngoan biết nghe lời.

Ngày hôm sau, anh gửi một khoản tiền cho người từng là bác sĩ gia đình của anh.

đi đến biết bao bệnh viện lớn nhỏ, mỗi bệnh viện đều không xác định được bệnh tình, đổi qua các bác sĩ gia đình khác nhau, mỗi một bác sĩ đều không thể làm bệnh tình có chút khởi sắc, mỗi vài tháng trôi qua, An Uyển sẽ sa thải bọn họ, mà An Đồng cười nhận lấy hết thảy, thân thể anh rất đau đớn, thuốc rất đắng, mùi bệnh viện rất khó ngửi, nhưng anh chưa một lần oán giận.

anh làm sao có thể để một người mẹ yêu mình như vậy qua đời?

Khi An Uyển đi làm, anh đẩy xe lắn đến thư phòng trước kia chưa từng bước đến, nơi đó có một ngăn kéo được khóa lại, lấy ra chìa khóa được chế tạo lại, anh mở khóa ra, ở một góc u ám nhất xếp đủ loại thuốc, có loại giảm bớt hệ miễn dịch, có làm xốp xương cốt, còn có thuốc làm đầu óc căng thẳng, … Rất nhiều, An Đồng không kiên nhẫn xem hết, anh đem mọi thức khôi phục nguyên trạng đi ra khỏi thư phòng, đợi đến thời gian tan tầm, anh như cũ dùng nụ cười chân thành nhất chào đón mẹ mình trở về.

"Phong Quang, em nói xem, một người mẹ có thể vì bảo vệ con mình mà chết đi sao?"trên mặt An Đồng lộ ra thần sắc mê hoặc, "Tại sao mẹ anh lại không như vậy?"

anh tiếc nuối, anh than thở, bởi vì cuối cùng anh vẫn phải tự mình động tay.

Phong Quang nói: "Mỗi người đều khác nhau, có vài người có thể vì bản thân mà hy sinh người thân của mình, nhưng cũng có vài người sẽ cam tâm tình nguyện trả giá mọi thứ để bảo vệ người mà họ yêu."

"Vậy còn em? Em là loại người nào?"

"Chỉ cần là người em yêu, cho dù anh ấy đang đứng dưới ánh mặt trời, hay là đứng ở một góc mốc meo u ám nhất, em cũng sẽ đứng cùng một chỗ với anh ấy."

An Đồng hái xuống một đóa tường vi hồng, nói nhỏ: "Cho dù tay sẽ dính máu?"

cô quả quyết: "Cho dù tay có dính máu."

An Đồng khẽ cười, "Phong Quang, em là một cô bé ngu ngốc."

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên Công Lược: Nữ Phụ Có Độc* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 92

"Em không có bé!" Một câu này châm lên tính nóng nảy của cô, "Em sẽ mười tám nhanh thôi!"

"Còn không phải chỉ là bé con sao?" An Đồng nâng mắt nhìn cô, ý cười thản nhiên trong mắt.

"anh không phải nói tuổi của em, anh đang nói em ngây thơ!" Phong Quang cắn răng, từ ý cười trong mắt anh mà nhận ra ẩn ý.

anh vẫy tay, "Lại đây."

"Làm gì?" cô một bên hỏi, một bên lại không nhịn được lại gần anh từng bước.

"Ngồi thấp xuống một chút."

Phong Quang nghe theo, mê hoặc nhìn anh, đóa hoa tường vi hồng trong tay anh cài lên giữa tóc cô.

"Quả nhiên, sắc hồng rất thích hợp với em."

Trái tim cô ngừng đập một giây, ngơ ngác hỏi: "anh có ý gì?"

"Ý là em xinh đẹp."

cô bất mãn bĩu môi, "Chỉ vậy thôi?"

"Chỉ vậy thôi." Thanh âm của An Đồng vẫn luôn êm tai như vậy.

Nhưng Phong Quang vẫn không hài lòng, cô tin tưởng chắc chắn là có ý khác, vì thế côdo dự hỏi: "anh có phải… có thích em một chút?"

"Có lẽ."

Câu trả lời ba phải thế nào cũng được làm cho cô gái tức giận bĩu môi.

Bộ dạng tức giận của cô thật sự đáng yêu, An Đồng bật cười, anh nói nhỏ: "Ngày mai tôi định trồng hoa hồng trắng ở đây, em đồng ý đến giúp tôi không?"

"Em đồng ý!" cô nhấc tay, cao hứng phấn chấn, tường vi hồng trên tóc làm tôn lên khuôn mặt nhỏ nhắn, da trắng như tuyết.

An Đồng nhìn xuống, anh có thể cam đoan làm cho một đóa hoa nở ra được dáng vẻ đẹp nhất, nhưng lại không tự tin cam đoan mình có thể làm cho người cũng có thể như thế nở rộ.

Những thứ tồn tại trên đời này, thời kỳ xinh đẹp nhất đều quá ngắn.

Phong Quang tâm tình tốt, sôi nổi thong thả rời khỏi biệt thự nhà họ Hạ lúc thời gian đã gần bảy giờ, cô nâng mặt hưng phấn nghĩ, cảm giác cô kéo gần lại không ít khoảng cách với nam thần đó!

"cô Hạ!" Lý Tất chờ từ lâu gọi cô lại.

Phong Quang quay đầu, nháy mắt mấy cái: "Chú là?"

"Chào cô, tôi gọi là Lý Tất." Hắn đưa ra chứng nhận cảnh sát cho cô xem qua, hắn thu lại và nói: "Tôi là một cảnh sát."

Phong Quang kinh ngạc, "Cảnh sát? Tôi chưa bao giờ làm chuyện xấu, càng không có phạm pháp, đèn xanh đèn đỏ chưa bao giờ vượt ẩu, ngồi trên phương tiện giao thông công cộng đều đợi người ta xuống hết rồi mới lên, chứng nhận đoàn viên tôi còn giữ ở nhà đó!"

"Phụt!" Một cảnh sát trẻ khác phì cười.

Lý Tất liếc tên sai vặt của mình một cái, cố gắng cười hiền lành một chút, "cô Hạkhông cần hiểu lầm, tôi tới tìm cô không phải vì cô vi phạm cái gì, mà là muốn hỏi một chút những chuyện mà cô biết."

Nghe được không phải vì bản thân phạm tội, cô thở dài nhẹ nhõm một hơi, "Muốn biết chuyện gì?"

"Tôi biết cô cùng cậu An là hàng xóm, không biết cô cùng cậu ấy là dạng quan hệ như thế nào?"

"Là quan hệ người theo đuổi và người bị theo đuổi"

"Cái gì, cậu ta theo đuổi cô!?" Gã sai vặt tức giận, "cô còn vị thành niên đó!"

"không phải, là tôi theo đuổi anh ấy."

Gã sai vặt dừng lại sau đó rất nhanh lớn tiếng nói: "Học sinh cao trung yêu đương sớm vậy!"

"Học sinh cao trung sao không thể yêu sớm? Tôi lại không cần lo lắng chuyện học tập."

"yêu sớm đều không thể ra hoa kết quả…"

Khuỷu tay Lý Tất thúc vào bụng gã, gã thét lớn một tiếng, đáng thương tội nghiệp lui ra sau từng bước, quyết định không thèm nhắc lại nữa.

"cô Hạ không cần để ý đến hắn, chúng ta tiếp tục nói đến chuyện của cậu An." Lý Tất là cảnh sát chứ không phải chủ nhiệm dạy học, hắn sẽ không so đo chuyện học sinh nhỏ này yêu đương, hơn nữa bình tĩnh mà suy xét, người như An Đồng đối với các côgái mà nói thực sự rất có lực hấp dẫn lớn."

"Chú muốn nói chuyện gì về An Đồng, anh ấy bị sao vậy?"

"cô Hạ có gặp qua mẹ của cậu An không?"

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên Công Lược: Nữ Phụ Có Độc* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 93

Phong Quang lắc đầu, "không có, lúc tôi đến đây cũng chỉ có một mình An Đồng ở nhà."

"Nhà họ An cũng chỉ có một mình cậu An, mẹ của cậu ấy chưa từng xuất hiện qua côkhông cảm thấy kỳ lạ sao?"

"Chuyện này có gì phải tò mò, nhà của tôi cũng vậy thôi, tôi đã một tháng chưa gặp qua mẹ mình, bà mỗi ngày khi tôi chưa rời giường đã đến công ty rồi, chờ tôi ngủ mới trở về, gần đây lại ở luôn trong công ty, tôi muốn gọi điện thoại bà ấy cũng không có thời gian, nữ cường nhân ở thế giới này đúng là khó hiểu."

Được rồi… Lý Tất biết mình không nên hỏi vấn đề này, hắn đổi vấn đề khác, "cô Hạ có thấy cậu An có chỗ này không đúng không?"

"Có à, nhiều lắm!"

Lý Tất cùng gã sai vặt nghiêm túc trang trọng nói: "không đúng chỗ nào?"

"âm thanh của anh ấy có thể khiến tai người ta mang thai luôn, tươi cười có thể khiến tôi chóng mặt hoa mắt, còn có mỗi làn anh ấy gọi tên tôi thì tôi liền thấy cả ngườikhông có sức."

Gã sai vặt kề sát tai Lý Tất, "Đội trưởng Lý, cô gái nhỏ này là một người háo sắc."

Lý Tất theo bản năng gật đầu, hắn gặp qua háo sắc nhưng chưa thấy kiểu háo sắc này bao giờ, hắn thu hồi sổ tay ghi chép, cực kỳ có lòng tốt mà nhắc nhở, "cô gái nhỏ à, cậu An này không phải người đơn giản như cô nghĩ đâu."

"Đương nhiên, anh ấy là một chàng trai giàu có nội tâm tràn đầy."

cổ họng Lý Tất nghèn nghẹn, lưu lại ánh mắt có chút thương hại, mang theo gã sai vặtđi mất, nghĩ có thể từ trong miệng cô hỏi ra được chút tin tức, thật sự là hắn suy nghĩ nhiều!

Phong Quang bĩu môi với hai bóng người kia, chạy trở về nhà, cha cô hiện tại đặc giờ giới nghiêm là bảy giờ, tuy nói cô không sợ cha mình, nhưng đối diện với một cái mặt thối tâm tình cũng sẽ siêu kém.

Mà ở một góc xa lạ nào đó, tin đồn trong một đêm như lửa bị gió thổi bùng lên, từ lúc có người nhìn thấy có cảnh sát tìm đến cửa, tin đồn An Đồng giết mẹ mình không cánh mà bay, tốc độc lan truyền so với ca từ của mấy bác gái còn nhanh hơn, có người đối với nhà họ An này tôn kính mà không thể gần gũi, có người đặc biệt lôi kéo bạn bè chung chí hướng lại đây chỉ trỏ một phen, nghĩ muốn làm thám tử lừng danh, tóm lại, An Đồng vốn không thường ra ngoài nay bị cách ly càng thêm lọi hại.

"Em sau này không nên đến tìm tôi thì hơn."

Phong Quang nhổ hoa tường vi hồng lên, không chú ý bị đâm vào, cô còn chưa kịp kêu đau thì đã tra hỏi: "Tại sao?"

An Đồng thở dài, một tay cầm lên miếng dán urgo trên bàn, một tay nắm tay cô kéo sang dán lên miệng vết thương, động tác cẩn thận không làm đau cô, "Em thừa biết hiện tại có quan hệ gì với tôi cũng không tốt."

"Em đây cùng anh đoạn tuyệt quan hệ lại càng không tốt!"

"Phong Quang."

"anh không cần tính toán muốn thay đổi ý nghĩ của em, em biết mà, người giúp việc theo giờ của anh không tới nữa, bác sĩ gia đình cũng là gạt em thôi, chỉ có một mìnhanh, không có em anh phải làm sao chứ?" Phong Quang đứng lên, cúi đầu nhìn chằm chằm chàng trai trẻ tuổi ngồi trên xe lăng, lời nói như vậy có vẻ khí thế.

An Đồng bị lời của cô chọc nở nụ cười, "không có em tôi cũng có thể sống rất tốt."

"anh gạt người, mỗi lần lúc em đến, thời tiết tốt anh cứ ngồi phơi nắng trong sân nhà, nhìn chằm chằm một đóa hoa cũng có thể nhìn chăm chú một lúc lâu, trời có mưa rơi,anh cứ ngồi trước cửa sổ bằng kính, nhìn mưa không ngừng rơi xuống, anh có biết mỗi lần nhìn đến bộ dạng an tĩnh của anh thì trong lòng em rất khó chịu không?"

Một luồng sáng xẹt qua đôi mắt An Đồng, anh hỏi: "Phong Quang, em nhìn lén tôi sao?"

cô đúng lý hợp tình, "Thì sao, em chính là nhìn lén anh, không được à?"

Mỗi khi nhìn anh lẻ loi một mình, cô chung quy sẽ có xúc động muốn đứng bên ngườianh.

"Tôi thế nhưng không biết…" An Đồng bất lực ôm tráng, "Em còn có cái sở thích này."

"Yên tâm đi, lúc anh tắm rửa thay quần áo em không có nhìn lén đâu." cô vẫn còn có nguyên tắc của mình à.

anh không thấy rằng bản thân nên cảm thấy may mắn một chút, ánh sáng lắng đọng lại trong mắt, tươi cười bi thương, "Cuộc sống của tôi đã bị lấy mất, không có màu sắc hay sắc thái, đây là thế giới của tôi, Phong Quang, em không nên tiến vào đó."

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên Công Lược: Nữ Phụ Có Độc* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 94

“Nhưng em đã tiến vào rồi, còn đứng trước mặt anh, ở cạnh anh, cho dù anh muốn đuổi em ra cũng đuổi không được, anh xem, khoảng cách hiện tại của chúng ta, gần đến nỗi em có thể nắm lấy tay anh.” Phong Quang mạnh dạn cầm lấy tay anh, vẻ mặt bướng bỉnh nghiêm túc, cô dùng hành động nói với anh cô đã quyết định mọi chuyện, mười đầu trâu cũng không kéo lại được.

Ngón tay An Đồng giật giật, cuối cùng nhịn không được mà cầm lại tay cô, khi chạm đến ánh mắt không dám tin của cô, anh bất đắc dĩ cười một tiếng, anh trước đây đối với hành vi thân mật của cô chưa từng đáp lại, “đi trồng hoa hồng trắng thôi.”

“Được!” Phong Quang đáp ứng, nhưng lại như cũ không động tay.

An Đồng hỏi cô, “Sao vậy.”

“không muốn thả tay anh ra.”

“Vậy không cần thả.”

“Thật tốt.” âm thanh của cô ngọt ngào, mang theo tươi cười thỏa mãn đến gần anhtừng bước, đang muốn ngồi xổm xuống nhìn anh rõ hơn nhưng chỉ trong giây lát, cô bịanh kéo ngồi lên đùi anh, cô nhanh chóng muốn đứng dậy lại bị tay kia của anh ngăn lại.

“Đừng cử động.” Giọng nói của anh vang lên bên tai cô.

Phong Quang đỏ mặt nói: “Nhưng mà… như thế sẽ đè nặng chân của anh.”

“không sao, em rất nhẹ.” Rất nhẹ, cũng rất nhỏ, cô ở trong lòng anh, thân người nhỏ nhắn mềm mại làm cho tay anh khẩn trương, ôm thế nào cũng thấy trong lòng cònkhông đủ, “Phong Quang.”

“Dạ…” cô đáp lại khe khẽ, đỏ ửng trên mặt thế nào cũng không giảm bớt.

anh lại gọi tên cô một lần nữa, “Phong Quang.”

“Sao vậy? Em còn chưa nhổ xong đám tường vi hồng này đâu, không phải anh nói muốn trồng hoa hồng trắng sao?” Vừa nãy cô nghĩ không cần rời khỏi anh mới tốt, nhưng hành động thân mật khiến người ta mặt đỏ tim đập hiện tại làm cho cô hậnkhông thể lâm trận bỏ chạy.”

Chỉ còn lại một đóa tường vi hồng.

“Để lại một đóa tường vi hồng này đi.” Mắt An Đồng dưới ánh mặt trời lây nhiễm một sắc màu ấm áp, anh không biết nhớ tới chuyện gì, thần sắc lại mềm mại một phần, “Chúng ta sẽ trồng hoa hồng trắng xung quanh nó.”

Phong Quang thích từ “chúng ta” này, tiếng cười của cô cực kỳ ngọt ngào, “Được, thế thì chừa lại một đóa tường vi hồng.”

Như vậy, tường vi hồng không còn dư thừa nữa, chỉ có màu trắng đơn thuần giản dị vây xung quanh nó, rốt cục không dung được sắc hoa khác.

“Mẹ của anh là một người mẹ rất tốt.” An Đồng bỗng nhiên nói chuyện, rất đột ngột, trước khia anh chưa bao giờ chủ động nhắc tới những chuyện có liên quan đến mẹ mình.

Ngẩng đầu nhìn anh, nửa khuôn mặt nghiêng qua, đường cong đó vẽ lên một hình dáng hoàn mỹ, cô rất an tĩnh.

“Nhưng sau đó bà ấy phát hiện, chăm sóc một đứa trẻ bị bệnh so với một đứa trẻ khỏe mạnh, thì người mẹ đó sẽ càng thêm chói mắt trong đám người khác, từ ngày đó cuộc sống của anh đã bị cướp mất.”

Phong Quang cầm tay anh.

anh cúi đầu, gần như lẩm bẩm rất nhỏ, “anh không hiểu, được người khác chú ý và đồng tình thật sự có cảm giác thỏa mãn như vậy sao, vì thế mà anh trở thành vật hy sinh của bà ấy.”

Tranh thủ đồng tình và chú ý, lý do đơn giản như vậy, thật sự chỉ đơn giản như vậy, An Đồng mất đi cuộc sống học tập như người bình thương, mất đi quyền lợi được chạy nhảy, anh ngồi trên xe lăn mười ba năm, mỗi ngày không ngừng kiên trì thử các loại đề nghị của bác sĩ, tiến hành từng cái huấn luyện đau đớn, châm chọc như thế, còn có nụ cười cổ vũ của mẹ anh, đến hiện tại anh còn có thể nhớ lại mọi thứ.

Vì sao phải nhớ kỹ?

An Đồng không biết, chắc là vì không thể quên được.

“An Đồng.” Giọng của Phong Quang rất nhẹ nhàng nhưng lại rõ ràng, “Bây giờ, cuộc sống của anh đã trở lại, ai cũng không cướp đi được, em cam đoan với anh.”

Cho nên, đừng lo lắng nữa.

Cái xác cô giấy ở dưới cây đa đó, ai cũng không thể phát hiện.

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên Công Lược: Nữ Phụ Có Độc* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 95

Hoa hồng trắng được trồng xuống, nhưng đợi đến khi chúng nở hoa cần đợi một đoạn thời gian, trong thời gian chờ đợi thì Phong Quang cùng dì bảo mẫu học nấu cơm, mỗi lần làm tốt trong nhà bếp, cô sẽ lập tức bưng bát chạy đến nhà An Đồng cách vách, nhìn sắc mặt Hạ Triều xanh mét, lầm bầm lào bào gái lớn không thể giữ.

Phong Quang căn bản sẽ không quan tâm Hạ Triều, từ khi người làm theo giờ của nhà An Đồng không đến nữa, cô không thích anh mỗi lần muốn ăn lại phải gọi chuyển phát, loại ngày không muốn ăn sẽ không ăn này đối với thân thể anh không tốt.

Tuy rằng An Đồng những năm gần đây bởi vì uống quá nhiều thuốc làm cơ thể suy yếu, nhưng sau khi ngừng uống, tác hại của thuốc mang đến sẽ theo thời gian trôi qua mà từ từ biến mất, có lẽ sẽ để lại một chút di chứng, nhưng tóm lại thuốc điều dưỡng có thể tận lực đem di chứng hạ đến mức thấp nhất, nói thật sau khi chạy qua vài cái thế giới cổ đại, cô vẫn có vẻ tin tưởng trung y hơn.

Tay chống cằm, Phong Quang nhìn An Đồng đem muỗng canh cuối cùng đưa đến miệng, cô vừa lòng nở nụ cười, “Hôm nay canh gà thế nào? Em có bỏ thêm mấy vị thuốc đông y so với ngày hôm trước, anh có thể không thích không?”

“không có, uống rất ngon.” anh cầm lấy khăn lau khóe miệng, động tác tao nhã cao quý, nhất cửa nhất động đều có thể gọi là cảnh đẹp ý vui.

Phong Quang nghiêng lệch đầu qua một bên, trong mắt cô khi nhìn An Đồng quả thực là tự mang kính lọc hình ảnh, còn có hoa tươi nở rộ làm bối cảnh, cô nhìn đến ngây ngốc vài giây.

An Đồng sớm đã có thói quen bị cô thường thường nhìn mình đến ngây người, anhbuồn cười nói: “Hôm nay chỉ học buổi sáng không sao chứ?”

“không sao đâu, dù sao em không đọc sách cha mẹ em cũng sẽ không để em đói chết, bọn họ sẽ nuôi em.” cô rất không chí khí nói như đúng rồi, lời này nếu như bị những người khác nghe thấy không chừng cho cô là một người sống không mục đích không lý tưởng, là loại phú nhị đại ngồi ăn rồi chờ chết luôn.

Nhưng cô đang ở trước mặt An Đồng, một An Đồng vô luận như thế nào đều duy trì được nụ cười dịu dàng, trên người anh vĩnh viễn không nhìn ra được có chút gì là ác ý tồn tại, trừ bỏ thân thể anh không tốt, anh hoàn mỹ đến người thần đều phẫn nộ.

“anh cũng có thể nuôi em.”

Phong Quang vui vẻ không kềm chế được, còn cố gắng giả bộ rụt rè, “Em vậy nhưng khó dưỡng lắm nha, nuôi em phí rất nhiều tiền.”

“không sao, em có thể thử xem, có thể hay không đem anh ăn đến mạt.” Khó có được thời điểm anh nói đùa, xí nghiệp nhà họ An anh đã sớm tiếp nhận, không cần đi công ty, chỉ bằng một cái điện thoại, anh cũng có thể làm cho công ty hoạt động tốt, khi đánh mất quyền lợi được vui chơi ở bên ngoài, anh từng là người chia sẻ gánh nặng với An Uyển, anh nghiên cứu rất nhiều tri thức liên quan đến việc kinh doanh.

Bất quá chỉ là để một cái công ty bình thường đưa vào hoạt động, chuyện này đối vớianh cũng chỉ là chuyện nhỏ.

Nhưng Phong Quang không hiểu biết gì cả, “Em mới không thèm ăn anh đến mạt đâu, em đã suy nghĩ kỹ rồi, tương lai em sẽ bỏ thói quen xấu là tiêu tiền như nước, chúng ta cùng nhau tiết kiệm tiền mà sống thôi.”

“Tiết kiệm tiền để nuôi con sao?”

Phong Quang không đoán được anh sẽ nói tiếp một câu như vậy, đầu óc không bắt kịp, hồi lâu mới nhớ ra phải xấu hổ và giận dữ nói: “anh nói cái gì thế? Em nhưng là hoàng hoa khuê nữ, đứa nhỏ gì mà đứa nhỏ…”

cô đỏ mặt không nói được nữa, dù sao loại chuyện này đối với cô vẫn còn quá sớm.

Thưởng thức hồi lâu bộ dạng xấu hổ của cô, An Đồng mới thu hồi ánh mắt, tiếng cười khẽ tràn ra khóe môi, "không cần bày ra bộ mặt đáng yêu như vậy, bằng không anh sẽ nghĩ em thật sự có nghĩ đến vấn đề này."

"anh…em…" cô lắp bắp, cô có thể thừa nhận bản thân thật sự có nghĩ tới sao!?

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên Công Lược: Nữ Phụ Có Độc* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 96

May mà Phong Quang không có xấu hổ lâu lắm thì có hai người đến giải cứu cô, cô lần đầu tiên thấy rằng thì ra Mục Thiên Trạch cũng có lúc không đáng ghét như vậy, màcô gái đi bên người Mục Thiên Trạch tự nhiên chính là Phương Nhã Nhã.

Phong Quang nhìn An Đồng một cái, lại nhìn Phương Nhã Nhã một cái, như gặp phải đối thủ lớn.

"anh An!" Phương Nhã Nhã đến gần liền hưng phấn gọi.

Phong Quang ôm cánh tay, cười như không cười nhìn An Đồng.

An Đồng khụ nhẹ một tiếng, "cô Phương, sau này nên đổi cách xưng hô với tôi đi."

"A?" Phương Nhã Nhã không hiểu, nhưng người phía sau cô hướng về Phong Quangđang bày ra bộ dạng của chính cung hoàng hậu, liền hiểu được mọi chuyện, "Em đã biết, An… An học trưởng."

Phong Quang vừa lòng, Mục Thiên Trạch lại không hài lòng, "Hạ Phong Quang, tại saocô lại ở đây?"

"Tại sao tôi không thể ở đây? Tôi nấu canh cho An Đồng uống không được sao?"

Mục Thiên Trạch nhìn cái bát để trên bàn, khó mà tin được nói: "cô còn có thể nấu cơm? Đùa à."

"Chuyện cậu không biết về tôi còn nhiều lắm." Phong Quang si ngốc nhìn chằm chằm An Đồng, "Chỉ cần là vì An Đồng, tôi chuyện gì cũng có thể học làm."

Mục Thiên Trạch đánh giá hai chữ, "Háo sắc."

"Tôi là háo sắc đấy, chỉ nghiện một người mà thôi." Tay Phong Quang nâng cằm, ánh mắt cô khi nhìn An Đồng đều có thể không nháy một cái.

"anh họ anh không thấy cô ấy ghê tởm sao!?"

An Đồng sờ sờ đỉnh đầu Phong Quang, Phong Quang liền giống như động vật nhỏ híp mắt lại, chỉ thiếu lỗ tai với cái đuôi mà thôi, anh cười nói: "Phong Quang rất đáng yêu."

anh xác định anh định nuôi bạn gái, chứ không phải nuôi thú cưng chứ?

Mục Thiên Trạch không nói gì.

Trong lòng Phương Nhã Nhã cảm thấy thật khó nói, bất quá không giống Mục Thiên Trạch, trước khi có Phong Quang, An Đồng sẽ cho phép cô xưng hô thân thiết, anhcũng chỉ lộ ra biểu cảm ôn nhu như vậy với Phong Quang… không được, cô không thể nghĩ như vậy, nghĩ như vậy không phải là ghen tỵ sao?"

Phương Nhã Nhã lắc đầu, đá đi ý tưởng không bình thường trong đầu, nói với Phong Quang, "Chúng ta sẽ có hoạt động cắm trại dã ngoại, bởi vì buổi chiều hôm nay bạnkhông có ở học viện, cho nên mình đến thông báo cho bạn, bạn ở nhà nhớ chuẩn bị thật tốt nha."

"Cắm trại dã ngoại…" Tuy rằng sắp tới không có chuyện gì, nhưng Phong Quang cũng chẳng có hứng thú, "Tôi có thể không đi không?"

Mặt Phương Nhã Nhã lộ vẻ khó xử, "Toàn bộ bạn học đều sẽ đi, đây là hoạt động tập thể, hơn nữa bạn Hạ là học sinh chuyển trường, nếu đi thì cũng có thể quen thuộc với mọi người hơn, như vậy không phải rất tốt sao?"

"Phong Quang, em nên đi đi." An Đồng bỗng nhiên mở miệng theo, "Có lẽ em có thể quen biết rất nhiều bạn bè."

Phong Quang sửng sốt, nhìn anh nở nụ cười, là loại tươi cười xinh đẹp nhất, "Được, em đi, nhưng mà, anh cũng phải đi."

Đừng tưởng cô không biết anh đang suy nghĩ cái gì.

An Đồng ôm trán, trong bắt đầu cảm thấy không ổn, "Phong Quang…"

"Lớp tưởng, tôi có thể gọi An Đồng đi chung với tôi không?"

Phương Nhã Nhã kích động, "Có thể chứ, hoạt động cắm trại dã ngoại nhiều người mới náo nhiệt, hơn nữa anh… An học trưởng trước kia là học sinh trường cao trung của chúng ta, có rất nhiều người bây giờ còn sùng bái anh ấy đó, giáo viên tuyệt đối khôngcó ý kiến!"

"Các người biết cơ thể của tôi không thích hợp." Những lời này của An Đồng khôngphải viện cớ mà là sự thật, đa số thời gian hiện giờ của anh vẫn còn ngồi trên xe lăn.

Nào ngờ Phong Quang cười tủm tỉm nói: "không cần lo lắng, em có thể cõng anh."

Mục Thiên Trạch cũng không cam lòng bị bỏ lại phía sau, "anh họ, em cũng có thể cõng anh."

Gần đây An Đồng luôn ở trong biệt thự, những lời đồn đại không tốt kia cũng từ từ khuếch tán, anh hẳn là nên ra ngoài đi dạo.

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên Công Lược: Nữ Phụ Có Độc* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 97

Dưới thế công của ba người, An Đồng cuối cùng cũng thỏa hiệp, khi hoàng hôn xuống, Mục Thiên Trạch và Phương Nhã Nhã rời đi, Phong Quang an tĩnh thu dọn đồ trên bàn,không nói lời nào, cũng không thèm liếc An Đồng cái nào, nếu là bình thường thì cho dù thế nào cô đều có thể không kiêng nể gì mà nhìn chằm chằm ngắm người ta, huống chi hiện tại chỉ có hai người bọn họ?

An Đồng bắt được cổ tay cô, "Phong Quang, không cần tức giận."

"anh An đây hiểu lầm rồi, tôi mới không có tức giận, tôi vì sao phải giận anh?" cô cười hào phóng mê người, đúng là không nhìn ra cô có tức giận chỗ nào.

Nhưng anh biết, cô thật sự tức giận, một tiếng than nhẹ tràn ra khóe miệng, anh nhận thua, "Là anh sai rồi, anh không nên có ý nghĩ đó."

"anh thì có ý gì vậy, tôi sao lại không biết?"

"Phong Quang…"

"anh mà không có ý gì sẽ không cầm lấy tay tôi mãi như vậy, tôi còn muốn thu dọn cho xong rồi về nhà." cô hất tay anh ra, không thể bỏ ra.

An Đồng rũ mắt, "anh không nên nghĩ muốn cho em quen biết với những người khác rồi tìm một chàng trai thích hợp với em mà thích."

"Hừ!" Bát trên tay Phong Quang liên tiếp đập lên bàn, "Em từ lâu đã nói là thích anh, mỗi ngày tìm đủ mọi lý do đến gặp anh, hao hết tâm tư muốn anh không cảm thấy côđơn nữa, chẳng lẽ anh nghĩ em chỉ đang đùa anh thôi sao? anh không biết… khôngbiết em là vì thích anh sao?"

Nói xong lời cuối cùng, giọng của cô như đang nức nở khóc.

Trong lòng An Đồng căng thẳng, nắm cổ tay cô dù nói gì cũng không thể buông ra,anh sợ bỏ ra rồi cô sẽ chạy đi không thèm quay đầu lại, "anh biết, anh biết em thíchanh, nhưng anh không xác định, cõ lẽ… có lẽ em chỉ nhất thời thích anh mà thôi…"

anh biết bề ngoài của mình có bao nhiêu quyến rũ và lừa tình, chỉ cần anh muốn liền có thể lợi dụng thân thể chính mình làm cho bất cứ ai cũng phải thương tiếc mà sinh ra thiện cảm với anh, việc này đã trở thành cách mà anh tự vệ, khi mới quen Phong Quang, anh cũng duy trì bộ dạng này, thiện cảm của Phong Quang với anh đúng như dự đoán, nhưng lời tỏ tình to gan đó của cô là lần đầu tiên anh nhận được.

Hiện tại nhớ đến, ngày đó lời nói dưới bóng cây cô với chính mình, nhịp tim anh sẽ chợt thay đổi.

"anh biết em thích anh, nhưng anh còn nghĩ em chỉ nhất thời thích anh thôi, anh còn nghĩ đem em giao cho chàng trai nào đó thích hợp với em, An Đồng, em hỏi anh, nếu chỉ là nhất thời thích một người, em cần gì vì anh làm nhiều chuyện như vậy sao? Lại nếu như… thậm chí em nghĩ, cho dù em làm việc gì khiến anh không thích em cũngkhông sao, chỉ cần anh có thể vui vẻ, nhưng mà…" Phong Quang cắn môi dưới, "Nhưng mà anh rất xem thường em!"

cô cố sức thoát khỏi tay anh, cái gì cũng không lấy lập tức chạy mất.

An Đồng tựa hồ thấy được một giọt nước mắt trong suốt tích trong khóe mắt cô, anhphiền chán ôm trán, trong lòng không rõ là hối hận hay sốt ruột.

anh đáng lẽ nên hiểu được không nên coi cô là một cô gái nhỏ mười sáu mười bảy tuổi, cảm tình của cô đã nghiêm túc hơn anh tưởng tượng nhiều, An Đồng không rõ, bản thân sao làm sao lại có lúc lỗ mãng như vậy, anh không phải luôn luôn rất tỉnh táo sao?

anh thực sự không biết, một người vừa thông minh lại giàu lý trí một khi có tình cảm, sẽ càng không có đất dụng võ.

Phong Quang đau lòng với An Đồng là thật, cho nên cô khó chịu cũng là thật, vừa về liền đem bản thân nhốt ở trong phòng, cô nằm sấp trên giường ngay cả cơm chiều cũng không có khẩu vị mà ăn, mọi người nói xem, cô vì có được thiện cảm mà lo lắngcố sức, kết quả người ta một câu nhất thời thích liền đem mọi trả giá của cô hạ thấp!

Hạ Triều ở bên ngoài gõ vang cửa phòng, âm dương quái khí nói, "Hàng xóm tốt của chúng ta đem đồ tới, con không nhìn thử sao?"

Người nằm ngay đơ trên giường giật giật, tóm lại nhịn không được tò mò, xuống giường đi mở cửa, "anh ấy đưa tới cái gì?"

"Cha gọi con ăn cơm con đáp cũng không thèm đáp một tiếng, vừa nghe đến tên thằng nhóc đó liền mở cửa." Sắc mặt Hạ Triều đen như đáy nồi, lập tức đem một bó hoa hồng trắng được bao lại bằng giấy quăng vào lòng cô, "Đây là cậu ta đưa tới, con cầm đi."

Thì ra là nụ hoa sắp nở lúc trời còn sáng đã nở rộ vào tối nay, Phong Quang ôm hoa, khóe miệng không khỏi cong cong, nhưng vẫn hừ lạnh một tiếng, "Coi như anh ấy còn có lương tâm."

Lời này sao nghe thế nào cũng giống như đang hờn dỗi.

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên Công Lược: Nữ Phụ Có Độc* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 98

Edit: Nhi Huỳnh

Sáng sớm hôm sau, Mục Thiên Trạch mở ra xe của cậu trước tiên đem An Đồng và Phong Quang đi đến học viện, sau lại thống nhất dùng xe buýt của trường, Phong Quang và An Đồng được sắp xếp ngồi chung ở sau xe một câu cũng không nói, đúng ra là An Đồng có bắt chuyện với Phong Quang, nhưng Phong Quang không hề đáp lại một chữ, Mục Thiên Trạch cảm thấy kỳ lạ nhưng cũng không hỏi nhiều, hỏi làm gì, như thế giống như cậu đang rất để ý vậy.

Ban nhất trung học phổ thông kỳ thực đều biết đến An Đồng, ở học viện bọn họ An Đồng là một truyền kỳ, thời gian đi học rất ít, nhưng lại viết nên lịch sử mới, là người có được thành tích tốt nhất ở kỳ thi đại học, cao trung Tứ Diệp Thảo cũng từng mờanh về trường cũ phát biểu, đối với nhiều người mà nói, An Đồng quả thực là đại biểu cho thân tàn chí kiên, mà đối với những học sinh giỏi mà nói, anh chính là mục tiêu để phấn đấu theo đuổi, còn đối với nữ sinh thì anh có một khuôn mặt dễ nhìn là đủ rồi.

Vì thế có thể nghĩ đến, An Đồng là người được nhiều hoan nghênh, cho dù anh là ngồi xe lăn xuất hiện trước mặt mọi người.

Phong Quang quét mắt An Đồng bị một đống người vây quanh, lạnh mặt lên xe buýt,cô ngồi lên ghế ngồi cuối xe, chỗ có thể dựa vào cửa sổ, mở điện thoại ra, đút tai nghe vào nghe nhạc, anh bị một đám con gái vây quanh, cô mới không thèm ăn dấm chua!

"Phong Quang."

Xong rồi, cho dù cô chỉnh âm thanh tai nghe điện thoại đến mức lớn nhất, vẫn khôngđỡ được âm thanh dễ nghe của anh tập kích đến.

"anh có thể ngồi cạnh em không?" An Đồng được Mục Thiên Trạch đỡ, vẻ mặt của anhthoạt nhìn đã cố hết sức, trên trán ra một lớp mồ hôi.

"anh…" cô vừa mở miệng, ánh mắt từ bốn phương tám hướng đều đặt trên người cô, giống như nếu cô từ chối một tiếng chính là người có tội ác tày trời, Phong Quang nhích lại gần cửa sổ, suy yếu gật gật đầu, "anh ngồi đi."

"Cảm ơn." Khóe môi An Đồng khẽ nhếch, một nụ cười trị bệnh khiến người ta mặt đỏ tim đập.

Phong Quang nghe bất luận là nam hay nữ đều phát ra âm thanh trầm trồ, trong lòng ha ha mấy tiếng.

Mục Thiên Trạch không khách khí nói, "Này, Hạ Phong Quang, chăm sóc anh họ tôi cho tốt đó."

"Biết rồi." cô nói cho có lệ.

"Thiên Trạch yên tâm đi, Phong Quang sẽ bảo hộ anh rất tốt."

Phong Quang nhìn qua An Đồng, anh cũng nhìn cô, ý cười trong mắt giống như hồ sâu yên tĩnh không một gợn sóng, muốn đem cô từng chút từng chút bị hút vào, cô chỉ nhìn thoáng qua lập tức quay nhanh đầu không dám nhìn lại.

Mục Thiên Trạch đã đi, đương nhiên là cậu ta đi tìm Phương Nhã Nhã mà ngồi chung, xe khởi động, từ từ, người trong xe hưng phấn nói chuyện câu này đè lên câu nọ.

Phong Quang nhìn ngoài cửa sổ, từ trong túi tìm ra được một cái khăn tay đưa choanh, cô không quay đầu, cũng không nói gì.

Còn đang giận dỗi.

Giọng An Đồng suy yếu không có sức truyền đến, "Phong Quang, giúp anh đượckhông?"

"anh!" cô không làm bộ ngắm phong cảnh nữa, vừa quay đầu lại, vốn là sắc mặt giận dữ lại nhìn thấy anh chỉ nhìn cô một cách chăm chú, cái kiểu nhìn chuyên chú này, côkhông bực tức nổi, "anh đừng có được voi đòi tiên."

Lau mặt thì mất bao nhiêu sức lực chứ? Trong lòng tuy rằng nghĩ như vậy, nhưng côvẫn cầm khăn lau mồ hôi mỏng trên trán anh, động tác mềm dịu, thật cẩn thận.

An Đồng bắt được tay cô, tay cô rất nhỏ, bàn tay của anh có thể bao tay cô lại, "Chúng ta không cần ồn ào nữa, được không?"

không biết sao, một câu không cần ồn ào này của anh thế nhưng khiến cô không nói thêm được gì nữa, chỉ còn lại một loại xúc động muốn ôm lấy anh, cô bỗng nhiên nghĩ tới rất nhiều thứ, thân thể của anh, mẹ anh, bất hạnh anh gặp phải…

"Đừng khóc." Đầu ngón tay An Đồng vuốt ve khóe mắt cô, đụng chạm mềm dịu này cũng khiến anh lưu luyến không nguôi, còn sinh ra cảm giác thỏa mãn nhiều hơn nữa,anh biết, cô là vì anh mà khóc.

trên đời này có có người có thể vì bản thân mà khóc, vốn là chuyện rất hạnh phúc.

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên Công Lược: Nữ Phụ Có Độc* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 99

Edit: Nhi Huỳnh

Phong Quang sờ sờ mặt mình mới phát hiện bản thân vậy mà khóc, cô sợ những người khác trông thấy thì rất mất mặt, cánh mũi rung động, âm thanh cũng nhỏ đi nhiều, "Em khóc còn không phải do anh làm hại."

"Phải phải phải, là anh sai." An Đồng phụ họa cô.

cô tiếp tục lên án, cũng không quản có phải lỗi của anh hay không, "Nếu không phảianh cố ý nói những lời này chọc tức em, em cũng sẽ không bức bản thân không cần nói chuyện với anh, không cần để ý anh, em hiện tại càng sẽ không uất ức mà khóc,anh thì hay rồi, được phục vụ như nam thần, trải qua cực kỳ thoải mái."

An Đồng tốt tính cười, "anh qua được cực kỳ khó chịu."

"Em không tin, em không quấy rầy anh, anh nhất định lén lút sung sướng ở nhà."

"anh chưa từng thấy em có quấy rầy anh."

"anh đừng cho là em nhìn không ra, anh từ trước mặc dù cười với em, nhưng anh đối với ai cũng cười như vậy, loại cảm giác này thật giống như… thật giống như em khôngkhác gì con mèo con chó.

anh trêu chọc, "Cho nên hôm nay là đại hội lên án công khai của anh sao?"

"anh nghiêm túc chút cho em." Phong Quang không vừa lòng véo thắt lưng anh một cái, cảm thấy cảm xúc rất được, vậy thì không cần buông tay để ở thắt lưng anh ra, "anh nói em nói đúng hay không? Trực giác của em luôn luôn rất chuẩn, anh khôngcần nghĩ lừa được em."

"Đúng vậy, trực giác của em rất chuẩn." An Đồng cúi đầu, lại gần cô một phần, "Phong Quang, anh không có cách nào cam đoan sau khi chuyện đó xảy ra với anh, anh có thể mở rộng cửa lòng với mọi người, anh thật sự có lỗi, nhưng sự thật chính là như thế, cho dù em thấy anh như vậy là anh sai, là anh không tốt, anh đều có thể thừa nhận."

Chỉ mong, cô đừng chơi cái trò chiến tranh lạnh này nữa, cô không để ý tới anh, vậyanh có khác nào lại trở về những ngày trước kia đâu? Nhất là sau khi bị cô trêu chọc làm tim anh đập loạn, anh đã không thể cam lòng khôi phục lại cuộc sống như mặt hồ tĩnh lặng đó rồi.

Phong Quang không biết tận sâu trong đáy mắt anh tối đen đến mức nào, cô theo bản năng nắm lại tay anh, cố chấp muốn một đáp án, "Em.. em cùng những người khác trong mắt anh đều giống nhau sao?"

"không phải." Mí mắt An Đồng hạ xuống, "Bọn họ là bọn họ, em là em, Phong Quang độc nhất vô nhị."

Môi cô giương lên một phần, lại cẩn thận truy hỏi, "Em cùng Phương Nhã Nhã, là em quan trọng hay cô ấy quan trọng?"

An Đồng cười khẽ, "Sao lại hỏi như vậy?"

cô làm nũng, "Aiz, anh đừng quan tâm làm gì, anh trả lời em đi."

"Đương nhiên là em quan trọng, không ai so với em quan trọng hơn."

Phương Nhã Nhã, An Đồng không phủ nhận anh từng bị ánh sáng từ nụ cười của cô ấy hấp dẫn, mà bởi vì Mục Thiên Trạch đặc biệt đối đãi với cô ấy làm cho anh kìm lòngkhông đậu chú ý đến cô ấy hơn, Phương Nhã Nhã đúng là một cô gái tốt, nhưng cô gáiđang ở trước mặt anh cũng là bảo vật trân quý duy nhất trên đời này, trừ bỏ anh, anhkhông có khả năng để những người khác cướp đi bảo vật này.

An Đồng bỗng nhiên hôn lên trán Phong Quang, bởi vì họ ngồi ở ghế cuối cùng cho nên động tác mạnh dạn một chút cũng không sao.

Phong Quang tuy đỏ mặt nhưng rốt cục nở nụ cười vui vẻ, cơn tức nghẹn trong lòng một ngày một đêm coi như biến mất, cô nâng đầu, tự như có vì sao tồn tại trong mắt, tại giờ phút này phản chiếu vào toàn bộ đều là anh.

Có thể được một người toàn tâm toàn ý xem trọng, để ở trong lòng, thứ cảm giác xa lạ đã lâu va vào trái tim An Đồng, anh suy nghĩ thật lâu thật lâu mới nhớ tới, loại cảm giác có thể ngập tràn trái tim này là thứ hạnh phúc mà anh cơ thể đã hồi lâu khôngtừng được trải qua.

Bả đầu Phong Quang chôn trong lòng anh, "An Đồng, ngực của anh đập thật nhanh."

"Đúng vậy, đều vì em." anh thuận miệng trả lời, tay nhẹ vỗ về lưng cô, cô cảm giác động tác giống như là vuốt lông này anh đã muốn càng ngày càng quen tay.

Phong Quang cọ cọ ngực anh, "Em thích ngực của anh đập nhanh."

"Em cũng thích." An Đồng nói nhỏ một câu, "thích" này cùng "thích" mà cô từng nóikhông giống nhau, anh cười hôn lên đỉnh đầu cô.

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên Công Lược: Nữ Phụ Có Độc* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 100

Sau khi sự kiện xích mích được giải quyết, Phong Quang cuối cùng cũng nhẹ nhõm hơn, lộ trình của xe còn có một giờ, cô tựa vào trong lòng An Đồng, rất nhanh liền ngủ, việc này không thể trách cô thèm ngủ mà là vì tối hôm qua cô hoàn toàn khôngngủ ngon, hiện tại có An Đồng ôm cô thật tốt, cảm giác an toàn mạnh mẽ bao vây lấycô, khiến cô không nhịn được mà thoải mái nhắm mắt lại, nhanh chóng rơi vào mộng đẹp.

Một bàn tay của An Đồng kéo vai cô, phòng ngừa cô bị xe xóc nảy mà đụng vào đâu đó, anh nghe được tiếng hít thở rất nhỏ của cô, chỉ như vậy lẳng lặng nhìn cô, xe côđang ngủ say ở trong lòng mình, anh cảm thấy không có gì khiến người ta hạnh phúc như lúc này.

Đương nhiên cô cũng chắc chắn không biết, có bao nhiêu người khi cô ngủ say nhìn lén anh, nhưng vừa nhìn thấy tư thế mờ ám của bọn họ, không biết đã làm bao nhiêu người phải im lặng, phỏng chừng đến khi cô tỉnh lại có thể nghe được không ít tin đồn về hai bọn họ.

Nhưng mà biểu thị chủ quyền công khai có gì không tốt chứ? An Đồng mỉm cười, con trai mười bảy mười tám tuổi này còn rất bộp chộp, trước kia anh nghĩ bọn họ sẽ thích hợp với cô hơn anh quả thực là sai lầm lớn nhất.

Xe đến đích, khi chủ nhiệm và lớp trưởng Phương Nhã Nhã phối hợp với nhau, mọi người có trật tự phân tổ ra lắp lều trại, địa điểm cắm trại dã ngoại là một địa phương có phong cảnh rất tốt, nơi này có bóng mát của cây cối, cỏ xanh rậm rạp, hơn nữa gần đó cũng chỉ có một con sông trong suốt nhìn thấy đáy, đều là cảnh đẹp của tự nhiên,không bị tổn hại hay ô nhiễm.

An Đồng không ngắm cảnh nữa, hỏi người bên cạnh đã im lặng hồi lâu, "Phong Quang, em sao vậy?"

"Em thấy… giống như ánh mắt mọi người nhìn em có chút là lạ." Hơn nữa, bọn họ vậy mà không hề vây quanh An Đồng nói đủ chuyện trên trời dưới đất.

An Đồng tỉnh bơ, "Chắc em suy nghĩ nhiều rồi."

"Vậy sao?"

"Có lẽ chúng ta có thể trước tiên đem lều trại dựng xong."

"A, thiếu chút nữa quên mất, em còn chưa dựng lều trại đâu!" Chăm chú suy nghĩ sự việc kỳ quái, cô đều đã quên phải dựng lều trại cho bản thân, không dựng được thì đêm nay sẽ không có chỗ ngủ.

Phong Quang và Phương Nhã Nhã được phân đến cùng một tổ, nhưng Phương Nhã Nhã là lớp trưởng, mỗi người một cái việc vặt đè lên Phương Nhã Nhã cũng khiến côbận không xong nổi, chuyện dựng lều trại đương nhiên chỉ có thể giao lại trên người Phong Quang.

An Đồng thấy cô bận trước bận sau có lòng hỏi: "Cần anh giúp đỡ không?"

"không cần, không cần, anh ở đây đợi là được." Phong Quang bận trăm việc ở bên trong lắc tay.

Kỳ thực không chỉ có cô, bởi vì được phân chỗ cùng An Đồng, Mục Thiên Trạch cũng một người bận việc, nhưng cậu là con trai, người cao sức cũng lớn, hơn nữa cậu đã từng có kinh nghiệm cắm trại dã ngoại, lắp một cái lều trại chỉ là chuyện làm trong phút chốc, Phương Nhã Nhã không đếm xỉa tới cậu, cho nên cậu còn việc gì để mà làm đây?

Tất nhiên là nhìn Phong Quang bận rộn tìm vui.

"Aiz, anh họ anh xem cô ta có phải ngu ngốc hay không? Cây gậy này hẳn phải đặt ở góc đối diện bên kia."

"Hạ Phong Quang cô ngốc à? cô không phát hiện cô đem nó để ngược rồi sao?"

"cô có trí tuệ không đấy? Biểu ca, cô ta thông minh ghê, buộc dây thừng còn muốn thắt nơ bướm."

…

không thể nhịn được nữa!

Phong Quang bỏ đồ trong tay xuống, đi qua chỗ Mục Thiên Trạch, "Cậu không thể yên tĩnh được sao?"

Mục Thiên Trạch bướng bỉnh, "không thể, thì sao?"

"Vậy cậu đi chết đi!" cô nhấc chân đá xoáy một cái, Mục Thiên Trạch không có chuẩn bị bị một cước đá té xuống đất.

Trước đây chỉ có cậu đánh người khác, làm gì có ai có thể đánh cậu? Mục Thiên Trạch muốn có bao nhiêu khó coi liền bấy nhiêu khó coi, cậu thật vất vả mới đứng lên từ trênđất, trong lòng nghẹn tức, "Má nó, Hạ Phong Quang, xem tôi thế nào dạy bảo cô!"

An Đồng đột nhiên mở miệng, "Thiên Trạch, cậu trước đi ra bờ sông rửa mặt đi."

Mục Thiên Trạch nâng tay lau mặt, vuốt xuống một tay đầy bùn, hình tượng rất quan trọng, cậu hung tợn nhìn Phong Quang nói một câu: "Hãy đợi đó.", quay người đi.

Phong Quang thế này mới nhớ đến còn có An Đồng ở đây, bị người ta nhìn được một màn không được thục nữ, cô có chút ngượng ngùng, "Thật ra… em bình thường vẫn rất dịu dàng ít nói."

An Đồng, "Ừ" một tiếng, tiếp theo không chút để ý nói một câu: "Màu hồng."

Phong Quang sửng sốt một giây, sau đó đỏ mặt dữ dội.

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên Công Lược: Nữ Phụ Có Độc* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 101

"Mọi người làm sao vậy?" Phương Nhã Nhã trở về, nhìn thấy Phong Quang và An Đồng im ắng, còn không nhìn thấy tên thích quấy rối Mục Thiên Trạch liền thấy không khôngcó chút không đúng.

"không có gì." An Đồng nhìn Phong Quang, "Chỉ là được thưởng thức một phong cảnh khác với mọi ngày thôi."

đỉnh đầu Phong Quang còn kém tí là bốc khói, cô ôm mặt chín đỏ, xoay người, "Tôi đidựng lều trại."

"Bạn học Hạ, mình giúp bạn." Trực giác Phương Nhã Nhã cảm thấy không đúng lắm nhưng cũng không hỏi nhiều, dù sao chuyện lắp lều trại này không phải chuyện của riêng mình Phong Quang, cô bây giờ mới lại đây giúp đỡ cũng có chút ngượng ngùng.

Mắt An Đồng chỉ thủy chung nhìn Phong Quang chăm chú, khóe mắt cong lên làm cho người ta cảm thấy nhu tình tràn đầy, mà người có thể được anh nhìn chăm chú giống như chiếm được một may mắn rất lớn, khiến người ta cực kỳ hâm mộ, cố tình cái người may mắn kia hồn nhiên chưa thấy, các cô gái xung quanh đều lén lút nhìn anh, đôi mắt anh thật sự có thể làm người ta say, nhưng mà… các cô lại nhìn Phong Quangkhông dễ chọc kia, từ đầu tới cuối không dám lại gần.

Có Phương Nhã Nhã hỗ trợ, Phong Quang cũng bận rộn một trận mới đem lều trại dựng xong, nhìn thành phẩm do chính mình cố gắng mà làm, đúng là có cảm giác thành tựu.

Mục Thiên Trạch sau khi chỉnh trang sạch sẽ đến tìm cô, hung tợn gọi: "Hạ Phong Quang!"

Phong Quang vội vàng đứng phía sau Phương Nhã Nhã, "Tìm tôi làm gì?"

"Làm gì? Tôi muốn dạy dỗ cô!"

"Nè, Mục Thiên Trạch, cậu đừng có làm bậy!" Phương Nhã Nhã rất chính nghĩ che chắn cho Phong Quang ở sau người, "Khi dễ con gái thì có gì hay?"

"Tôi khi dễ con gái? Phương Nhã Nhã, tôi là bị cô ta đá một cước!"

"Cậu lừa được ai? Bạn học Hạ gầy yếu như vậy, sức lực cũng nhỏ hơn cậu, cô cấy làm sao có thể đá đến thái tử nhà cậu? Mục Thiên Trạch, cậu muốn tìm phiền phức thì cũng lấy cái cớ dễ tin chút đi."

"Đúng đó!" Phong Quang gầy yếu ở phía sau gật đầu phụ họa.

Trong lòng Mục Thiên Trạch bị nghẹn, cậu khi nào thì ăn qua thiệt thòi như thế này, bị một đứa con gái đá đã rất mất mặt rồi, Phương Nhã Nhã không tin cậu càng làm cho con tức giận của cậu tăng vọt, "cô không tin tôi, vậy thì hỏi anh họ tôi đi, anh ấy cũng thấy! …A? anh họ tôi đâu?"

Một câu của Mục Thiên Trạch làm mọi người giật mình phát hiện không thấy An Đồng.

Phong Quang quay đầu nhìn chung quanh, quả nhiên không thấy bóng dáng An Đồng đâu.

Mục Thiên Trạch điên tiết, "Hạ Phong Quang, tôi không phải nói cô chăm sóc anh ấy cho tốt sao? anh họ của tôi đi đâu rồi!?"

An Đồng còn ngồi xe lăn, nơi này lại không quen thuộc, anh đi một mình như vậy là chuyện rất nguy hiểm.

Phong Quang mặt kệ Mục Thiên Trạch gào thét với cô, lập tức chạy đi, cô muốn tìm An Đồng.

Mục Thiên Trạch hô to về phía bóng dáng cô, "Hạ Phong Quang!"

"Khoan đã, Mục Thiên Trạch…" Phương Nhã Nhã bắt lấy tay cậu, "Bạn học Hạ nhất định là đi tìm An học trưởng, chúng ta cũng đi tìm đi."

Sắc mặt Mục Thiên Trạch nhìn không tốt, nhưng vẫn đồng ý với lời nói của Phương Nhã Nhã.

Phương Nhã Nhã một bên đi dọc theo con sông, một bên lấy điện thoại ra, bấm gọi vài lần đều không ai nghe máy, điều này làm cho lòng cô càng thêm nóng như lửa đốt, mà đợi đến khi cô nhìn thấy xe lăn An Đồng ở bên bờ sông, cô lập tức chạy tới, trên xe lăn để điện thoại của anh mà chung quanh lại không có bóng dáng bất kỳ ai.

"An Đồng!"

Phong Quang gọi tên anh vài lần, không ai đáp lại, cô nhìn mặt nước tĩnh lặng, khôngthể ngừng suy nghĩ miên mang, nghĩ tới chuyện An Đồng gặp phải, còn có đau lòng thường xuyên xuất hiện trong mắt anh, chẳng lẽ… cô cắn răng, cái gì cũng không kịp nghĩ liền nhảy xuống nước.

"An Đồng! anh ở đâu!" Phong Quang đã không còn nhớ bao nhiêu lần cô theo dòng nước bơi đến đây, "An Đồng!"

Cuộc sống của anh đã không may mắn, người làm cho anh phải đau khổ lại là người mà anh thân thiết nhất, nếu là cô, nếu mẹ cô cũng đối xử với cô như vậy, nói khôngchừng chính cô cũng sẽ… Cũng sẽ muốn từ bỏ cuộc sống này… An Đồng… Đầu óc côkhông ngừng nhớ kỹ cái tên này, trái tim cô bị cái tên này níu lại nặng nề.

Ngay khi cô sắp tuyệt vọng hết sức, cô nghe được âm thanh quen thuộc truyền đến từ sau lưng, "Phong Quang?"

âm thanh đó vẫn như trước đây, trầm thấp mộc mạc, dễ nghe đến ngấm vào lòng người.

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên Công Lược: Nữ Phụ Có Độc* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 102

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Phong Quang khựng người hồi lâu mới dám quay người lại, chàng trai tuấn tú nho nhã, đẹp đẽ như bước ra từ trong tranh vẽ, khiến cô không dám động đậy, ngơ ngác mở to mắt sợ đây chỉ là ảo giác mong manh, cô không dám xác định, "An… An Đồng…"

"Phong Quang, là anh." An Đồng vẫy tay ở bên bờ, anh nhẹ gọi, "Lại đây."

cô sững sờ nhìn anh một hồi lâu mới nhớ đến việc bơi tới bên bờ, bắt được tay anhduỗi ra, An Đồng nắm chặt tay cô, kéo cô lên bờ, toàn thân cô đều ướt nước, tóc đen tuyền cũng ẩm ướt tí tách dán lên hai gò má, màu đen càng tôn thêm da thịt còn trắng hơn tuyết, nước mắt trên mặt cô xen lẫn cùng nước hòa vào nhau, cô là một đại tiểu thư đáng kiêu ngạo, sao lại có thể có lúc nhếch nhác như thế này?

không, cô không có nhếch nhác.

Ngón tay An Đồng lau qua bọt nước ở khóe mắt cô, chất lỏng ấm áp này giống như có nhiệt độ nóng rực ở trên đầu ngón tay anh, lấy tốc độc cực nhanh lan tràn một đường tới trái tim. Tâm trước kia chỉ có hư không, ngay lúc này chớp mắt được lấp đầy. Nhịp tim mạnh mẽ nhảy lên, có một thứ tình triều không biết tên muốn phá ngực mà ra.

Phong Quang cầm lấy tay anh đặt trên mặt mình, nhất quyết phải có được một đáp án chính xác mới có thể yên tâm, "anh không nghĩ luẩn quẩn mà…"

"anh không có nghĩ luẩn quẩn trong lòng."

"Vậy anh… Xe lăn của anh, còn có chân anh?" cô nói năng lộn xộn, "anh có thể đứng lên."

anh nắm lại tay cô tỉ mỉ vuốt ve, "anh mỗi ngày đều hồi phục khỏe mạnh hơn, em cũng từng nói thuốc gây cho anh di chứng cũng không nghiêm trọng đến thế."

"An Đồng, anh có biết em lo lắng cho anh đến mức nào không! Em nghĩ anh… em nghĩanh bỏ em rồi đi mất!" Phong Quang hít mũi, đánh một quyền lên ngực anh.

Một quyền này lực đạo không nặng, bởi vì cô hoàn toàn tiếc nuối dùng sức, An Đồng kéo cô vào lòng, cô dựa vào ngực anh không ngừng nức nở, anh nhẹ nhàng vỗ lưngcô, "Thật xin lỗi, là anh không đúng."

"Thật xin lỗi, thật xin lỗi… anh lần nào làm em khó chịu đều nói xin lỗi."

cô nói vậy, hình như thật sự như thế.

Khóe môi An Đồng cười bất lực, cho dù anh khéo lưỡi như rót mật thì gặp được côcũng dễ dàng cạn lời, "Là anh vụng về, anh không nói nữa, em tha thứ cho anh đượckhông?"

cô lắc đầu, hai tay vòng lên cổ anh, ôm chặt lấy, "Em nghĩ anh đã chết! Em tìm anh ở trong nước rất lâu… em không tìm được anh…!

"Phong Quang, đừng khóc, là anh không tốt." An Đồng ít khi thấy bản thân có lúc cũng tính sai, ít nhất trong vài lần không nhiều lắm đều là vì cô, trong lòng vừa đau lại áy náy, anh cũng ẩn ẩn có một loại hưng phấn khôn kể, cô sẽ liều mạng nhảy xuống nước như vậy, cô sẽ khổ sở như vậy là vì cô sợ anh đã chết.

cô không muốn anh chết, cô thích anh, chỉ cần nghĩ đến đây anh sẽ có một loại cảm giác thỏa mãn không nói nên lời, anh nâng tay lên, "Cái này tặng cho em."

Phong Quang lúc này mới phát hiện trong tay anh còn có một đóa hoa màu tím hồng, hình dáng tuyệt đẹp, mùi hoa thanh tịnh, cô tiếp nhận, khóc nấc cục hỏi: "Đây là hoa gì?"

"Là tiêu lan, trước đây anh từng tra qua nơi này có tiêu lan sinh trưởng, vì thế muốn tìm một chút thử xem, không nghĩ tới thật sự tìm được.

Phong Quang biết anh thích trồng hoa, nhưng vẫn không hiểu lắm mà mím môi, "anhvì tìm nó… cho nên mới một mình chạy đến đây, còn làm cho em lo lắng như vậy."

An Đồng thấy cô vất vả lắm mới ngừng khóc lại sắp khóc trở lại, vội vã vỗ vỗ lưng côgiống như là dỗ đứa nhỏ, "Tiêu lan còn là hoa của nữ thần, anh cố ý đến tìm để tặng cho em.

cô không phải nói cô là nữ thần sao? Gương mặt của cô đỏ hồng, rốt cục nín khóc mỉm cười.

(Hoa Tiêu lan, tiếng trung là 杓兰)

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên Công Lược: Nữ Phụ Có Độc* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 103

Ánh mắt An Đồng đột nhiên tối đen một chút, anh cởi áo khoác, phủ lên người Phong Quang, "Trước mặc cái này đi."

Toàn thân trên dưới của cô đều ẩm ướt, phủ một cái áo khoác sẽ khiến nó nhiễm ẩm luôn chứ có ích lợi gì đâu?

Phong Quang cầm lấy cái áo khó hiểu.

An Đồng chống lại ánh mắt trong suốt của cô, không được tự nhiên khụ một tiếng,không đầu không đuôi nói một câu: "Thì ra ở trên cũng là màu hồng."

cô sửng sốt vài giây, cúi đầy nhìn theo mắt anh, chỉ thấy áo sơ mi trắng trên người vì ướt đẫm nên áo bra màu hồng tùy tiện lộ ra ngoài, còn có thể nhìn thấy rõ ràng hình dâu tây phía trên.

Phong Quang níu chặt áo khoác bao lấy bản thân, xấu hổ không thôi, "không cho anhnhìn!"

Nhưng anh đã muốn nhớ kỹ, An Đồng thông minh không đem một câu này nói ra.

Về tới chỗ cắm trại, hội họp cùng với những người khác, Mục Thiên Trạch thấy An Đồng không sao, Phong Quang đi ra ngoài tìm người nhưng lại làm ra một thân nhếch nhác, cậu nắm lấy cơ hội giễu cợt cô, "Hạ Phong Quang, cô là heo sao? đi ra ngoài tìm người lại đem bản thân biến thành ướt sũng, bây giờ tôi nghiêm trọng hoài nghi chỉ số thông minh của cô."

"Thiên Trạch." Phong Quang còn chưa kịp cãi lại, An Đồng đã mở miệng trước, "Tôi nghĩ gia giáo nhà họ Mục có dạy qua cậu phải lễ phép nói chuyện cùng người khác như thế nào."

"anh họ?" Mục Thiên Trạch nghi ngờ, lúc trước cậu có nhằm vào Hạ Phong Quang như thế nào thì anh họ cậu cũng sẽ không quản nhiều.

An Đồng không nhìn Mục Thiên Trạch, hỏi Phong Quang, "Có mang theo quần áokhông? Nếu không có, em có thể mặc đồ của anh trước."

Mục Thiên Trạch và Phương Nhã Nhã đều ngẩn ra, đừng nhìn An Đồng là người dễ nói chuyện, nhưng thật ra con người anh so với bất kỳ ai đều phân biệt rõ ràng, anh sẽkhông động đồ của người khác, nhưng cũng sẽ không dễ dàng để người khác động vào đồ của mình, huống chi là vật riêng tư như quần áo.

Phong Quang lắc đầu, "không cần, em có mang quần áo của mình, em trở lại lều trạiđi thay."

"Được, cẩn thận đừng để bị cảm."

Phong Quang gật đầu nói đã biết, liền không quay đầu lại thong thả tiến đến lều trại,cô hoàn toàn không ý thức được, An Đồng vừa rồi nói ra một lời cực kỳ không phù hợp với bề ngoài dịu dàng nội tâm lạnh nhạt của anh.

Tuy rằng sớm đã có dự cảm, nhưng thấy một màn như vậy trong lòng Mục Thiên Trạch có chút tư vị kỳ lạ, "anh họ, anh và Hạ Phong Quang, các

người…”

Mặc kệ như thế nào, trước đây Hạ Phong Quang là treo danh hiệu hôn thê của cậu.

“Thiên Trạch, cậu cùng Nhã Nhã chơi với nhau đi, tôi đi nấu một chút nước nóng.” An Đồng đi đến một bên lấy ra công cụ nấu nước, anh là sợ Phong Quang sẽ bị cảm, bởi vì trong mắt anh, cô là một cô gái yếu ớt.

Mục Thiên Trạch thấy Phương Nhã Nhã hồi lâu không nói chuyện, nhìn qua, chính mình nhìn thấy cô chằm chằm hìn An Đồng ngẩn người, âm dương quái khí nói: “Phương Nhã Nhã, cô không phải thích anh họ chứ?”

“Tôi… tôi mới không có thích An học trưởng! Tôi chỉ là… tôi chỉ coi anh ấy như anh trai mà đối đãi.”

“cô không thích anh họ, vậy cô nhìn chằm chằm anh ấy là sao?”

“Tôi… tôi…” Phương Nhã Nhã không trả lời được, đơn giản không trả lời, trái lại hỏi ngược, “Vậy còn cậu, gần đây đều nhằm vào bạn học Hạ, mỗi lần nhìn thấy bạn ấy đều tìm bạn ấy cãi nhau, cậu không phải thích cô ấy sao?”

“cô lại đùa sao, tôi thích cô ta, tôi sẽ giải trừ hôn ước sao?” âm thanh Mục Thiên Trạch lại lớn hơn như nhằm phô trương thanh thế.

Bọn họ có thích người khác như lời người kia nói không?

Phương Nhã Nhã và Mục Thiên Trạch đều không biết rõ, thế giới vốn chỉ có ba người bọn họ, hợp thành một hình tam giác cực kỳ ổn định, nhưng khi người thứ tư xuất hiện, cũng chính là Hạ Phong Quang, loại cân bằng được cố ý duy trì này tựa như bị đánh vỡ.

Đúng vậy, loại cảm tình vốn rất đương nhiên này, là vì có người ngoài xông vào, mà vì người ngoài này, An Đồng sẽ không đem dịu dàng của anh chia cho những người khác.

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên Công Lược: Nữ Phụ Có Độc* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 104

Phong Quang không đoán được buổi tối lại có nhiều muỗi như vậy, cô không ngủ được lăn qua lộn lại, mà ngược lại Phương Nhã Nhã bên cạnh từ lâu đã hạnh phúc tiến vào giấc mộng, cô cắn răng nhìn mặt ngủ của Phương Nhã Nhã, vừa hận vừa hâm mộ ghen tị, tại sao muỗi lại không cắn cô ấy chứ!

Bên ngoài tiếng côn trùng lại kêu vang, sau nhiều lần trở mình, Phong Quang ngồi dậy, sụp đổ ôm đầu mình, cô quyết định đi ra ngoài hóng mát, cẩn thận tránh đụng phải Phương Nhã Nhã, đi ra lều trại, tối nay ánh trăng rất đẹp, nếu không phải tâm tình côđang phiền chán thì không chừng cô còn có tâm trạng mà thưởng thức cảnh đêm xinh đẹp này.

Ngay khi cô vừa định nghĩ có nên gọi An Đồng đi ra hay không, một người từ lều trại cách vách đi ra, dáng người tuấn tú đường hoàng này không phải An Đồng thì là ai?

anh nhìn thấy Phong Quang, tươi cười như anh đã đoán được trước vậy, “Ngủ khôngđược à?”

“Em sắp bị muỗi cắn chết rồi.” Phong Quang đáng thương thong thả đi đến bên ngườianh cầu an ủi, cô giơ tay ra, “anh xem đi, chỗ này bị cắn hai vết, chỗ này một cái, chỗ này cũng có…”

trên đùi cô, trên tay, chỉ cần là chỗ da lộ ra ngoài không khí liền có mấy điểm hồng nhỏ có vẻ đáng chú ý, cô chỉ qua từng cái một, chỉ là muốn hắn đồng tình với cô.

An Đồng cũng không phụ lòng cô giả bộ đáng thương, đau lòng ôm cô, “Em chịu khổ rồi.”

“không phải khổ hay không.” cô trộm cười, thuận tiền đem đầu để lên ngực anh cọ mấy cái, “Sao anh lại ra đây? Có phải thằng nhóc Mục Thiên Trạch đó ngủ ngáy, ầm ỹ đến anh không?”

“không phải.” anh cười lắc đầu, “Thiên Trạch rất an tĩnh, không có ầm ỹ anh, anh đi ra vì đoán em sẽ ngủ không được.”

Phong Quang nháy mắt tò mò, “anh sao mà đoán được?”

“Cảm giác.”

cô sửa lại, “Là tâm ý tương thông.”

“Phải, chúng ta tâm ý tương thông.” anh nói theo lời cô, nhu tình mật ý trong giọnganh thế nào cũng không che giấu được.

Phong Quang vừa lòng, lười biếng tựa vào lòng anh, buồn rầu thở dài, “Nếu có thể ngủ cùng với anh thì tốt rồi.”

Trong mắt An Đồng không thể giấu được ý cười, “Mặc dù anh rất thích nghe em nói những lời này, nhưng cũng không thể khiến những người khác nghe thấy, nếu khôngem sẽ bị chê cười.”

“Nhưng em chính là muốn ngủ với anh.” cô chẳng biết xấu hổ, kỳ thực cô không phảikhông biết rụt rè, chỉ là nhìn thấy anh liền muốn làm nũng, nghĩ muốn có được cảm giác được anh nuông chiều.

Ngón tay An Đồng lướt qua má cô, đôi mắt tối đen như đêm tựa như có vòng xoáy, khiến người ta lâm vào trầm mê, “Chờ em trưởng thành, anh sẽ ngủ cùng em.”

âm thanh của anh, trầm ổn có lực.

Đây không phải như đùa giỡn bình thường với cô, mà là thông báo cho cô biết.

Trong lòng Phong Quang tiết tấu rối loạn, cô biết đây là ý gì, cho nên trong đầu cônhư là phóng lên từng đợt pháo hoa, không lặng xuống được, gương mặt của cô nóng lên.

An Đồng nhìn khuôn mặt của cô hồng đến kỳ cục, giữa lúc Phong Quang có thể đangngượng ngùng nên không nói gì, cô bỗng nhiên chôn đầu trong ngực anh, âm thanh rầu rĩ từ dưới truyền đến, “Còn có ba tháng, là đến sinh nhật của em.

Khí huyết An Đồng đột ngột dâng trào, nhịp tim của anh cũng rối loạn.

cô rụt rè ngẩng đầu, “anh đứng lâu như vậy… Chân có khó chịu hay không?”

Cho dù ngại ngùng không có mặt mũi nhìn người, nhưng cô vẫn quan tâm thân thểanh.

“không sao, anh đã tốt hơn rất nhiều.” Tay An Đồng nâng cằm cô lên, mắt híp lại thâm thúy, “Phong Quang, em có nhận một nụ hôn không?”

cô bị lạc trong giọng nói mà anh cố ý đè thấp, ngơ ngác lắc đầu.

An Đồng cười, anh cúi đầu đột ngột lấp kín môi cô, Phong Quang theo bản năng mở miệng, nụ hôn này không cho phép cô cự tuyệt, cô từ kinh ngạc chuyển thành quấn quýt cùng nhau, vì anh, cho dù cô thở phì phò, bắt đầu hít thở không thông, An Đồng cũng mốn quét sạch mọi không khí còn lại trong miệng cô.

Một cái hôn, ý loạn tình mê.

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên Công Lược: Nữ Phụ Có Độc* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 105

Nụ hôn đêm hè, đó là bí mật của riêng hai người họ.

trên đường trở về, Phong Quang ôm cánh tay An Đồng tựa vào trên người anh, bỗng nhiên thấy trở về cao trung cảm giác cũng không kém đến vậy, ít nhất cô lại có cái loại thanh xuân tùy ý thoải mái.

Một nam một nữ mờ ám này chủ nhiệm lớp sẽ không quản sao? Hắn thật ra cũng muốn quản, nhưng lại không có lá gan đâu, hiện tại đám học sinh nhà giàu, ai cònkhông có hôn thê hôn phu?

Từ đó, học sinh xinh đẹp mới chuyển trường có bạn trai, bạn trai cô còn là An Đồng đại danh lừng lẫy, tin tức này coi như tất cả mọi người đều đã biết.

Phong Quang đưa An Đồng đến cửa nhà, cô liền tự mình nhảy lên nhảy xuống trở về, đừng hỏi vì sao là cô đưa anh về, bởi vì dù An Đồng nói bản thân có thể đi được rồi, nhưng cô vẫn thấy anh rất yếu ớt, nhìn anh đứng lâu cô sẽ muốn mãnh liệt yêu cầuanh ngồi xuống, hơn nữa, khoảng cách hai nhà bọn họ bất quá cũng xa có một trăm mét thôi.

“Con về rồi!” Phong Quang về nhà liền nhiệt tình hô lên một câu.

“Khụ!” Hạ Triều nặng nề ho một tiếng.

Gặp lại trong phòng khách ngoại trừ cha cô còn có một vị khách nữa, Phong Quang sửng sốt, “Sĩ quan Lý, ông sao lại đến đây?”

“Cái này là… công việc, công việc.” Lý Tất cười ha ha nói.

Hạ Triều nói: “Phong Quang, đây là bạn của papa, hôm nay hắn có việc liền đến đây.”

“À, vậy mọi người nói chuyện, con trở về phòng.”

“Đợi chút.” Hạ Triều gọi cô lại, “Chuyện này con cũng có thể nghe một chút.”

“Hai người bàn công chyện, con nghe gì mà nghe, con lại nghe không hiểu.”

Lý Tất nói: “cô Hạ, tôi cũng thấy cô có thể nghe một chút, là có liên quan đến An Đồng.”

Cùng An Đồng có liên quan… Phong Quang do dự trong chốc lạt, ngồi xuống sofa, “Là chuyện gì?”

Lý Tất và Hạ Triều nhìn nhau, thế này mới nói: “Nói vậy cô Hạ cũng biết là gần đây có rất nhiều đồn đại liên quan tới An Đồng.”

“Ông là muốn nói tới chuyện mẹ anh ấy sao? Ông cũng nói là đồn đại vậy không cần tích cực đến vậy đi?” Nhắc tới cái này, trên mặt cô cũng thấy không kiên nhẫn.

Hạ Triều trầm giọng nói: “không có lửa sao có khói, có loại đồn đại này xuất hiện nhấtđịnh là có nguyên nhân.”

“Nguyên nhân không phải là vì lần trước sĩ quan Lý dẫn người đến nhà An Đồng, còn ở nhà họ đào hố sao?” Phong Quang liếc Lý Tất, “Hơn nữa lúc đi rồi cũng cũng khôngđem hố lấp lại.”

Lý Tất sờ sờ cái mũi, thoạt nhìn rất ngượng ngùng, “Chúng tôi cũng là làm việc theo trình tự, nếu An Đồng thật sự không có một chút khả nghi thì chúng tôi cũng sẽ khôngtheo dõi cậu ấy.”

“Ông nói anh ấy khả nghi, vậy khả nghi chỗ nào?”

“Theo lời đồng nghiệp bà An, lúc ấy bà An tiếp nhận muột cuộc gọi điện thoại mới vội vội vàng vàng chạy ra ngoài, chúng tôi điều tra cuộc gọi đó, chỉ có một dãy số duy nhất, tra không đi đến đâu cả, nhưng dựa theo biểu hiện của bà An, chúng tôi có lý do tin tưởng người gọi cho bà ấy là người quen của bà.”

Phong Quang ôm cánh tay, nói như không có gì, “Tôi nghe nói bà An là người phụ trách một công ty, người quen của bà ấy khẳng định không ít, hơn nữa bởi vì là nữ cường nhân trên thương trường, bà ấy cũng khẳng định đoạt việc làm ăn của không ít người, kẻ thù khẳng định cũng nhiều, các người vì sao liền đem mắt đặt trên người An Đồng?”

“không phải liền đem mắt đặt trên người An Đồng, mà bởi vì chúng tôi đã loại trừ người khác.” Lý Tất một đôi mắt sắc như ưng, “Hơn nữa, chúng tôi tra ra được một chuyện.”

Trong lòng Phong Quang cảm thấy không ổn, “Các người tra ra được cái gì?”

“Tuy rằng bác sĩ gia đình trước kia của An Đồng đã xuất ngoại, nhưng chúng tôi tìm được hắn khi hắn trở về nước thăm người thân, chúng tôi biết một sự kiện, nguyên nhân thân thể An Đồng không tốt là vì mẹ cậu ta luôn luôn kê đơn cậu ta.” Lý Tất bày ra khí thế của một hình cảnh, khiến người ta sinh ra tín nhiệm vô điều kiện, “Một lý do này cũng đầy đủ rồi.”

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên Công Lược: Nữ Phụ Có Độc* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 106

Phong Quang kinh sợ nói: “Ông nói gì? Thân thể An Đồng không tốt là vì mẹ anh ấy vẫn luôn cho ảnh uống thuốc!?”

cô đem kinh ngạc không hiểu nổi biểu diễn đến trình độ chân thực nhất, Lý Tất nhìn chằm chằm xem cô một hồi lâu, nhìn không ra cái gì cũng tin là cô thật sự không biết chuyện, “không sai, vì phòng ngừa các bác sĩ phát hiện nguyên nhân chân thật bệnh tình của An Đồng, An Uyển qua mỗi đoạn thời gian sẽ đổi mới bác sĩ gia đình, nhưng vị bác sĩ cuối cùng này lại phát hiện bí mật của bà ấy.”

“An Đồng thì sao? anh ấy biết mẹ mình kê đơn anh ấy sao?”

“Trước mắt còn không thể kết luận.”

“Vậy các người vẫn không thể vì vậy liền kết luận An Đồng làm chuyện xấu gì.”

Lý Tất nói: "Bác sĩ đó dùng lý do này lừa gạt một khoản tiền, tiền đúng là từ tài khoản của An Uyển chuyển qua, nhưng tiền của An Uyển, An Đồng cũng có thể sử dụng được."

Phong Quang cười lạnh một tiếng, "Dù sao mặc kệ nói thế nào, ông chính là nhận định An Đồng mới là hung thủ hại mẹ anh ấy mất tích, được, nhưng e là An Đồng, ông thấy thân thể suy yếu của anh ấy có thể làm ra chuyện khủng bố vậy sao?"

"Cái này, cũng không phải không có khả năng, chỉ là tôi tạm thời không nghĩ tới."

"Hừ, xem ra các người cũng chỉ bằng cái gọi là trực giác mà phá án."

"Phong Quang!" Hạ Triều quát lớn, "Con rất vô lễ!"

"Con nói vốn là sự thật, papa, nếu cha không muốn con thân cận với An Đồng, có thể dùng thủ đoạn quang minh chính đại khác, cha tìm người đến nói xấu anh ấy như vậy, còn ra cái gì nữa?" Phong Quang đứng dậy, đi lên lầu hai chạy về phòng mình, "Phanh" một tiếng nặng nề đóng cửa phòng lại.

Hạ Triều cảm thấy đau đầu.

Phong Quang trốn trở về phòng mình, cô tức giận là giả, lo lắng là thật, cô không nghĩ tới Lý Tất cư nhiên sẽ tìm tới cha cô, càng không nghĩ tới Lý Tất sẽ tìm ra nguyên nhân kia, tình huống hiện tại đối với An Đồng mà nói rất bất lợi.

Nhưng mà, chỉ cần tìm không thấy thi thể, tất cả mọi chuyện sẽ không đủ sức kết luận.

Bên kia điện thoại An Đồng hỏi: "Phong Quang, em sao vậy?"

"A? Em làm sao?" cô không yên lòng."

"Lời anh vừa mới nói với em em nghe được sao? Em hôm nay giống như đặc biệt an tĩnh."

"Đó là vì em suy nghĩ anh làm sao có thể đột nhiên gọi điện thoại cho em." Phong Quang ngồi phịch ở trên giường, nhìn trần nhà không biết nên nói cái gì, "Rõ ràng nhà chúng ta cách vách gần như vậy, anh muốn nói gì với em thì em đi tìm anh là tốt rồi, sao lại muốn gọi điện thoại."

"Chú Hạ không thích em đến tìm anh."

"Cha lại quản không được em."

An Đồng phát ra tiếng cười ngắn ngủi, "Phong Quang, anh nhìn ra được chú Hạ rấtyêu em, em nghe lời một chút, không cần chọc chú ấy tức giận."

cô chu miệng, "Em nghe lời ông ấy, nghe lời ông ấy nói rời bỏ anh sao?"

"Ngoại trừ cái này."

Khóe miệng cô cong lên, "Bất luận là ai nói, em cũng sẽ không rời bỏ anh."

"anh biết."

cô cố ý hỏi anh: "anh biết còn có chuyện gì không?"

"anh biết Phong Quang thích anh." Thanh âm An Đồng nghe qua rất nhẹ, thực sực dịu dàng, "anh cũng thích Phong Quang."

"Ai nha, anh đừng có buồn nôn như vậy." cô xoay người che mặt vào chăn.

An Đồng cũng cố ý đùa cô, "Em không thích anh nói những lời này sao?"

"Thích." cô trả lời rất nhanh, lại đồng thời cảm thấy ngượng ngùng, nhưng cũng là cảm giác tràn đầy hạnh phúc.

"Về sau anh đều nói với em, được không?"

cô ngoan ngoãn trả lời: "Được."

Loại đối thoại không có ý nghĩa thực tế như này bọn họ cũng hàn huyên lâu một giờ, đại khái đây là bệnh chung của nam nữ lâm vào giữa tình yêu cuồng nhiệt, cho dù là An Đồng cũng không thể tránh được.

Cuối cùng bởi vì thời gian quá muộn, bọn họ không thể không lấy một câu ngủ ngon mà tạm biệt, Phong Quang vẫn không đem tin tức Lý Tất đem tới nói cho An Đồng, nói với An Đồng cũng không giúp ích được gì, chẳng bằng chính cô tự nghĩ biện pháp.

Mà ở bên kia, đợi sau khi đèn trong phòng Phong Quang tắt, An Đồng kéo rèm cửa sổ lại, trong gian phòng mịt mù chỉ có một ngọn đèn nhỏ, chiếu sáng kính viễn vọng lẳng lặng đặt bên cửa sổ, ôm nhòm nhắm ngay gian phòng màu hồng ở lầu hai nhà họ Hạ.

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên Công Lược: Nữ Phụ Có Độc* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 107

Làm sao mới có thể khiến cho Lý Tất từ bỏ việc nhìn chằm chằm An Đồng đây?

Phong Quang tự hỏi vấn đề này cả một ngày, chẳng sợ Mục Thiên Trạch cố ý đến khiêu khích cô, cô cũng không hề quan tâm, Mục Thiên Trạch hát kịch một người chốc lát cũng thấy không có ý nghĩa gì, vì thế liền bỏ xuống tính tình không ngoan ngoãn như bình thường mọi ngày, nằm úp sấp xuống bàn ngủ.

Giữa giờ, Phong Quang còn đang cắn bút cau mày nhíu chặt, Phương Nhã Nhã bên cạnh xán lại, cẩn thận hỏi một câu: "Bạn học Hạ và An học trưởng hiện tại… là đangquen nhau sao?

"Đúng vậy." Phong Quang quay đầu, thấy Phương Nhã Nhã cười sán lạn, "Tôi và An Đồng hiện tại là người yêu, bạn có ý kiến?"

"không… Mình đương nhiên không có ý kiến." Phương Nhã Nhã vội vàng xua tay, "Bạn học Hạ xinh đẹp như vậy, rất xứng đôi với An học trưởng."

"Ý của bạn là chỉ có mặt mình xứng đôi với anh ấy?"

"không không không, mình không có ý này, mình chỉ là nói một phương diện mà thôi, Bạn học Hạ bề ngoài xinh đẹp, tâm hồn thực sự rất phong phú."

"Ha? Vậy bạn nói một chút, mình có biểu hiện nội tâm phong phú như thế nào?"

"Cái này… cái đó…" Phương Nhã Nhã vắt hết óc, thật đúng không nghĩ ra được một chuyện có liên quan đến Phong Quang cùng nội tâm phong phú!"

Mục Thiên Trạch còn đang ngủ bỗng nhiên xen vào, một cái cốc gõ lên đỉnh đầu Phương Nhã Nhã, "cô ngốc à, nhìn không ra cô ấy cố ý trêu đùa cô sao?"

"A? Bạn học Hạ…" Phương Nhã Nhã nhìn Phong Quang, đều quên luôn đánh trả cáicốc đầu của Mục Thiên Trạch.

Phong Quang "Cắt" một tiếng, "Nhàm chán."

cô cầm lấy cặp sách, lập tức đi ra khỏi phòng học.

Phương Nhã Nhã đứng lên, "Bạn học Hạ, bây giờ còn chưa tan học đâu!"

"Mình không thoải mái, cầu xin lớp trưởng nói một tiếng với chủ nhiệm lớp cho mình." Phong Quang vẫy vẫy tay, đi mất không thấy bóng dáng đâu.

Mục Thiên Trạch bỗng nhiên thấy vị trí tổ thứ hai của mình tràn ngập nguy cơ, Hạ Phong Quang đối với chuyện đến trưởng quả thật còn thong dong hơn so với cậu, dù sao, cô trở về cũng để đi gặp An Đồng…

Mục Thiên Trạch thật đúng là đã đoán sai, Phong Quang không phải đi tìm An Đồng,cô đi tìm một người cô đáng ra sẽ không tìm gặp.

Trong quán cà phê, Lý Tất đã chờ từ sớm, nhìn thấy người thong dong đến chậm, hắn cũng không có thần sắc bất mãn gì, đối với Phong Quang hắn vẫn đối đãi như một tiểu bối, bởi vậy cũng bao dung hơn một phần, "Đột nhiên liên hệ tôi ra đây, cô có chuyện gì muốn nói với tôi sao?"

"không sai." Phong Quang ngồi đối diện hắn, gọi phục vụ một ly cappuccino, cô quơ quơ cái thìa trong ly, thuận miệng nói: "Đáng tiếc tôi cũng không phải tới bàn chuyện An Đồng với ông."

"Vậy cô muốn nói gì với tôi." Lý Tất cà lơ phất phơ, "Chẳng lẽ cháu gái muốn chú đây giảng dạy bài tập?"

"Đương nhiên không phải, tôi hôm nay đến là muốn bàn chuyện có liên quan đến ông."

Lý Tất khựng lại một chút, "Tôi có chuyện gì đáng để cô nói tới?"

Phong Quang từ trong túi đem ra một cặp hồ sơ, cô không mở ra, "Chỗ này có tư liệu về một người, tên là Mạnh Phi."

Biểu tình Lý Tất chớp mắt ngưng đọng, thân mình cứng ngắc.

"Tôi biết ông điều tra Mạnh Phi đã muốn bảy năm, chỉ là ông không có chứng cớ, thế lực sau lưng hắn không đơn giản, cho dù ông tra xét bảy năm cũng chỉ tra được vài thứ không đến nơi đến chốn."

Lý Tất rốt cục khôi phục trấn định, hắn nhìn kỹ Phong Quang, "cô làm sao biết chuyện này."

Hạ Triều không có khả năng để cho con gái mình tiếp xúc với việc nguy hiểm như vậy.

Phong Quang không đáp, chỉ nói đến chuyện khác, "Mạnh Phi người này, thích thông qua việc tra tấn phụ nữ mà đạt được khoái cảm, người chết ở trên tay hắn không có mười người thì cũng chín, tám người, trong số người bất hạnh đó, có một cô gái tên là Dương Chỉ."

Lý Tất im lặng, bàn tay để trên bàn mạnh mẽ nắm chặt thành quyền, đâm nát lòng bàn tay.

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên Công Lược: Nữ Phụ Có Độc* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 108

Dương Chỉ và Lý Tất là thanh mai trúc mã, bọn họ cùng nhau lớn lên, cùng nhau đi học, Lý Tất khi còn học tiểu học đã nhận định Dương Chỉ là người của hắn, tuy rằng Dương Chỉ toàn ghét bỏ nói Lý Tất không phải bạn trai cô, nhưng đến đại học, sau khi Lý Tất vào ngành cảnh sát, cô liền lựa chọn học y, người sáng suốt đều nhìn ra được là vì sao, chỉ là Dương Chỉ kiêu ngạokhông thừa nhận thôi.

Thời điểm vừa trở thành cảnh sát, Lý Tất liền tiếp nhận vụ án mất tích phụ nữ hàng loạt, hắn điều tra càng sâu, người ở bên trên bao gồm cả sư phụ của hắn đều khuyên hắn không cần tra xét nữa, bởi vì người kia hắn khôngđộng vào được, hắn không rõ, bọn họ không phải cảnh sát sao? không phải là bắt tội phạm sao? Vậy tại sao sẽ có người không động vào được?

Lúc đó Lý Tất một lời nhiệt huyết nói cái gì cũng không chịu từ bỏ, khi hắn theo dõi Mạnh Phi, hắn nhận được điện thoại của Dương Chỉ.

"Này, Lý Tất, em thấy chúng ta cũng trưởng thành cả rồi, nếu không thì ngày mai đi cục dân chính nhận giấy kết hôn đi."

Lý Tất kích động đến nỗi thiếu chút nữa đem di động ném đi luôn, trả lời thật nhanh: "Được!"

Đây là Dương Chỉ, cô sẽ không làm theo lẽ thường, tựa như cô sẽ ở ngày hắn cầu hôn cô còn nói em không muốn gả cho anh, kết quả hôm nay cô có thể trực tiếp gọi điện thoại cho hắn nói đi làm giấy kết hôn đi, chuyện kết hôn quan trọng như vậy có thể thảo luận qua điện thoại sao?

Đương nhiên có thể!

Đêm đó bởi vì lời nói của Dương Chỉ, Lý Tất theo dõi Mạnh Phi cũng có sức lực vô cùng, nhưng mà ngày hôm sao hắn lại không thấy qua Dương Chỉ.

Dương Chỉ đã chết, chết ở một góc sáng sủa trong ngõ nhỏ, cả người cô đầy bùn bẩn, quần áo rách nát, trên tay còn đeo nhẫn cầu hôn mà hắn đưa chocô, rõ ràng lúc ấy cô nói với hắn bản thân cô không thèm đeo nhẫn xấu như vậy, nhưng cô vẫn lén lút đeo, thích hợp như vậy, dễ nhìn như vậy… Ngày hôm đó mưa rơi, Lý Tất ôm thi thể lạnh băng của cô, run rẩy rống to gào khóc.

không có người chứng kiến, không có hung khí giết người, không có bất kỳ chứng cớ nào, chuyện này thành một vụ án chưa giải quyết.

Phong Quang nhìn người đàn ông cố gắng đè nén cảm xúc phía trước, đem hồ sơ đẩy đến trước mặt hắn, "Nơi này có chứng cứ chính xác tội ác mà hắn đã làm, chỉ cần công bố ra, cho dù thế lực sau lưng hắn có mạnh mẽ thế nào cũng không có khả năng giữ được hắn, cuối cùng hắn chỉ có thể ngồi tù, mà ông biết không, có chút thủ tục luôn rất chậm."

Lý Tất chậm chạp không mở tập hồ sơ ra, mắt hắn như ao tù nước đọng, "cô từ nơi nào lấy được những thứ này?"

"Ông không cần phải xen vào, ông chỉ cần biết thứ tôi đưa cho ông đều là sự thật là đủ rồi, theo tôi được biết, Mạnh Phi hiện tại đang nghỉ phép ở trênđảo của hắn, nơi đó có rất nhiều bảo vệ, tôi đoán hắn cũng sẽ không ngoan ngoãn chịu bắt đâu, có lẽ… các người cũng sẽ xảy ra xung đột cũng khôngchừng."

Mà giữa cuộc xung đột đó, Mạnh Phi bối rối chạy trốn nhưng lại không nghĩ tới việc sẽ bị đạn lạc bắn trúng, đi đời nhà ma, mà loại khả năng này cũngkhông phải là không thể tồn tại.

Lý Tất cầm lấy hồ sơ, nở nụ cười, "cô đưa tôi một cái lễ lớn như vậy, cômuốn tôi hồi báo cái gì?"

"Tôi không nghĩ muốn hồi báo gì hết." Phong Quang cười tươi như hoa, bề ngoài xinh đẹp như vậy chỉ sợ đều khiến tất cả mọi người buông tâm phòng bị, đáng tiếc đối diện lại là Lý Tất, "Sĩ quan Lý, tôi thấy ông là một cảnh sát tốt chân chính, ông chỉ lên án truy bắt người xấu không chuyện ác nào màkhông làm, ví dụ như Mạnh Phi, mà không phải truy bắt người đáng thương vì bị cuộc sống bức bách, bất đắc dĩ phải cầm lấy vũ khí mà phản kháng."

"An Đồng là người đáng thương?"

“Trước đây là vậy.” Phong Quang mỉm cười, “Nhưng hiện tại anh ấy có tôi, đã không còn như thế nữa rồi.”

“cô gái nhỏ, cô phải biết rằng nếu như ai cũng đều vì bất đắc dĩ mà làm ra chuyện trái với trật tự, thế giới này sẽ trở nên hỗn loạn.”

Phong Quang cười nói: “Cho nên, sĩ quan Lý vì sao không đem mục tiêu đặt ở trên người có tội lớn hơn nữa?”

“cô nói không sai.” Lý Tất bỗng nhiên gợi lên khóe miệng không có cảm tình, hắn đứng dậy đi ra ngoài, trước đó lại nói một câu: “Cảm ơn.”

Phong Quang bưng coffee lên, coi như không nghe đến một câu cuối cùng đó của hắn, bề ngoài cô tao nhã vô cùng, kỳ thực trong lòng không ngừng đổ máu.

Khai thông án treo vướng mắt này tốn đến bảy điểm lận đó!

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên Công Lược: Nữ Phụ Có Độc* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 109

Thả con săn sắt bắt con cá rô, an ủi bản thân như vậy trong lòng Phong Quang cuối cùng mới thoải mái hơn, tại sao nữ chính khai thông án treokhông cần trả phí hao tổn, còn cô vừa mở án treo liền phải trả giá đại giới, Phong Quang im lặng nghẹn một cục.

Bởi vì cô là nữ phụ thôi!

Lý Tất khó chơi nhưng xem như làm cho hắn dời mục tiêu đi rồi, hắn đã cầm đồ của cô cũng tương đương với việc hắn tiếp nhận yêu cầu của cô, tảng đá trong lòng Phong Quang rơi xuống đất, cô chung quy đã không cần phải điđến tình tiết đợi An Đồng ra tù.

đi ra quán cà phê, Phong Quang duỗi thắt lưng lười biếng, còn chưa đi được vài bước cô liền nhận được điện thoại của An Đồng, “Phong Quang, tới nhàanh được không?”

“Hiện tại là thời gian đến trường đó.” cô thu lại lời “Em đi” thiếu chút nữa đã thốt ra, làm bộ mình là một học sinh tốt rụt rè.

Bên kia truyền đến tiếng cười nhẹ của An Đồng, “Em bây giờ đang ở học viện sao?”

“…không có.” cô sờ sờ lỗ tai, hiếm khi mà ngượng ngùng, cô vốn sẽ không là một học sinh tốt đẹp gì, ba ngày hai bữa trốn học là chuyện rất bình thường, nhưng bị nam thần nói ra cũng cảm thấy xấu hổ, cô xấu hổ ngại ngùng nói: “anh đợi em chút, em đi tìm anh.”

Đường cũng không xa, ước chừng đi cỡ hai mươi phút cô liền đến biệt thự nhà họ An, cửa mở, cô không cần ấn chuông cửa mà lập tức đi vào.

An Đồng đang ngồi trên sofa tại đại sảnh, trên đầu gối anh là một cuốn sách có vẻ thật dày, nhìn thấy cô đến đây, anh ngẩng đầu tươi cười, “So với anhđoán chậm năm phút đồng hồ.”

“Bởi vì có gặp kẹt xe một chút.” Phong Quang đem túi sách trên người tùy ý để trên bàn, chạy tới ngồi vào bên người anh, ôm cánh tay anh cười ngọt ngào đáng yêu, nhưng cô rất nhanh liền cảm thấy không đúng, “anh làm sao có thể tính toán được khi nào thì em đến?”

“anh đoán.” An Đồng đem sách đóng lại để ở một bên, như vậy anh có thể ôm cô ngồi lên đùi mình.

Phong Quang sớm đã có thói quen hành động thân mật như vậy với anh, vì thế cô yên tâm thoải mái ngồi trong lòng anh, bĩu môi, “Em mới không tinanh là đoán đâu.”

An Đồng cười không nói.

Chuyện thần bí này cô cũng không thắc mắc, “Nói đi, anh tìm em có chuyện gì?”

“anh nhớ em."

Phong Quang ngẩn người, lập tức ngửa đầu nhìn anh, thấy bộ dạng anhnghiêm túc nhìn mình, câu “Đừng nói giỡn” bị nuốt trở vào bụng thế nào cũng không nói nên lời, cô ngơ ngác hỏi, “anh hôm nay bị gì vậy?”

Thật sự rất không bình thường, cô không có chỗ nào tốt, nhưng trực giác đặc biệt cường.

An Đồng nghiêm trang, “Chính là nhớ em, có cái gì không đúng sao?”

Phong Quang nâng gương mặt của anh lên xem trái xem phải, ừm, khuôn mặt đúng là dễ nhìn thật, cũng không có dấu vết bị người dịch dung, cô khó

hiểu, “Hôm nay chúng ta vừa gặp nhau lúc sáng sớm đó.”

“Nhưng buổi sáng hôm nay anh không có ôm em.”

Xong rồi, anh dùng bộ dạng nghiêm túc như vậy mà nói lời tâm tình khiến tim người ta đập nhanh, Phong Quang đau lòng hô một tiếng, nhào vào lònganh, “An Đồng, anh làm sao có thể quyến rũ như vậy chứ?”

“Cảm ơn em quá khen.” Tay anh nhẹ nhàng vỗ lưng hô, cúi đầu hôn lên bên gáy trắng nõn của cô.

Thân mình Phong Quang run lên, nhịn không được nở nụ cười, “Thật tốt,anh là của em.”

Sau khi nói xong, cô liền che miệng ngáp một cái.

“Muốn ngủ à?”

“Dạ.” cô không có sức lực gì gật gật đầu, bởi vì ngày hôm qua lo nghĩ xử lý đại phiền toái Lý Tất này như thế nào, cô đã không có ngủ ngon, hiện tại bịanh ôm vào trong ngực, cảm giác an nhàn này khiến sâu ngủ trong cô thức dậy.

An Đồng ôm cô lên, “đi đến phòng của anh ngủ một giấc đi.”

cô không có ý kiến, ngược lại còn có một chút hưng phấn, cô còn chưa điqua phòng của anh đâu, An Đồng nhất định sẽ không có một căn phòng lộn xộn như các chàng trai khác, mà là một căn phòng cực kỳ gọn gàng sạch sẽ.

trên thực tế, Phong Quang đoán đúng rồi, chỉ là cô không đoán được, trêntường phòng của An Đồng treo đầy hình ảnh, mà nhìn đến những bức ảnh này, cô liền tỉnh ngủ.

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên Công Lược: Nữ Phụ Có Độc* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 110

Rèm cửa sổ chặn lại ánh nắng từ bên ngoài, gian phòng u tối, trên vách tường trắng tinh treo đầy những hình ảnh khác nhau, nhưng tất cả nhân vật chính trong ảnh đều là một người, không có ngoại lệ, đó chính là Phong Quang.

Có ảnh chụp cô đang ở ban công đọc sách, ánh nắng ấm áp chiếu lên thân thể cô, thoạt nhìn tươi sáng mà xinh đẹp, có ảnh chụp cô chơi xích đu dưới cây đa, mái tóc cô bay lên, nụ cười sáng ngời trên mặt động lòng người, còn có ảnh chụp cô ở trong sân phụ giúp cha mình tưới nước cho hoa, thắt lưng hơi cong, ngón tay trắng ngần đem tóc vén lên sau tai… Bất luận là động, hay tĩnh, đều bị máy ảnh lấy hình dáng tươi đẹp nhất lưu giữ lại.

Rung động trong lòng Phong Quang khó mà hình dung được, sau lưng ẩn ẩn có cảm giác lạnh cả người, cô còn bị An Đồng ôm vào ngực, vẻ mặt mê mang chỉ vào trên tường, “Cái này… cái này…”

“Bởi vì trước kia rất nhàm chán, cho nên khó mà tránh được càng thêm chú ý đến Phong Quang.” Khóe môi An Đồng hơi hơi cong lên, một độ cong hoàn mỹ.

Phong Quang giãy dụa xuống dưới người anh, lại đến gần vài bước, chỉ vào một tấm ảnh trên tường, “Đây là lúc em vừa mới đến, anh từ lúc đó liền, liền bắt đầu…”

Từ chụp lén này, cô thế nào cũng nói không nên lời.

“Phong Quang rất chói mắt, anh không nhịn được.” An Đồng từ sau lưng ôm lấy cô, “Phong Quang từng nói, anh là của em, cho nên em sẽ không từ bỏanh, đúng không?”

Cả người cô hơi run.

An Đồng càng ôm cô chặt hơn, dán sát sườn tai cô, nói nhỏ, “Dù sao Phong Quang cũng từng nói, em thích anh.”

Má nó, cô giống như chọc phải một chàng trai không nên chọc.

Quay lại thời gian ba tháng trước, ngày nhà họ Hạ chuyển đến đây.

An Đồng đang đọc sách bị âm thanh lách cách bên ngoài quấy rầy, mà nhà cách vách anh vốn không có ai ở, anh đẩy xe lăn tới gần cửa sổ sát đất, hơi hơi kéo rèm cửa sổ ra, một tia nắng mặt trời bắn vào làm cho anh đã quen với bóng tối cảm thấy có một chút không thoải mái, nhưng khi ánh mắt anhđặt lên trên người cô gái đó, anh không thể dời mắt đi đâu được nữa.

Đầu tiên không thể phủ nhận là cô rất đẹp, nhìn lần thứ hai anh lại cảm thấy không giống như thế, một biểu cảm, một biến hóa nhỏ nhặt của cô đều cất giấu sự tự tin cùng cao ngạo không ai hạ thấp được, cái loại hào quang này kết hợp với ánh nắng chiếu vào người cô, thật sự rất chói mắt, cô đứng dưới cây đa, tay chạm vào xích đu mà mới lúc trước anh từng ngồi qua, giống như chạm vào thời thơ ấu của bản thân anh.

Đầu óc An Đồng một mảnh mơ hồ, nếu muốn tìm một câu tốt đẹp nhất để hình dung, thì coi như là trong đầu của anh phóng ra một đợt pháo hoa cực kỳ chói sáng, nhưng thời khắc pháo hoa nở rộ ngắn ngủi ấy đối với anh là chưa đủ, anh có một loại xúc động không hề có lý do, anh muốn đem pháo hoa này cất giữ, muốn cho cô vĩnh viễn nở rộ tại bên người mình.

Nói đơn giản dễ hiểu, thì chỉ có mấy chữ: Chính là cô. anh cho tới bây giờ chưa bao giờ nghĩ tới chính mình sẽ có một ngày gặp được nhất kiến chung tình.

Kế tiếp hết thảy chính là tình cảnh nước chảy thành sông, bày ra sự dịu dàng tốt đẹp nhất trước mặt cô, làm ra bộ dạng khiến người đau lòng, cô sẽ vì thương tiếc mà thích anh, quả nhiên, cô tỏ tình với anh, nhưng An Đồng lại không xác định được.

Lén cài dụng cụ định vị và máy nghe lén trên điện thoại của cô, mỗi ngày tránh trong một căn phòng u ám cầm máy ảnh chụp lén cô, thậm chí khi đêm khuya vạn vật lặng im, anh sẽ cầm hình ảnh của cô mà thủ dâm, mà sau mỗi lần phóng thích, sự kích động kia trong lòng anh càng thêm lớn… Muốn cô, muốn hung hăng chiếm hữu cô, mùi thơm cơ thể quyến rũ đó, âmthanh ngọt ngào đó, không có lúc nào là không quanh quẩn tại chóp mũi đầu tai anh.

anh là biến thái sao?

Bản thân An Đồng lần đầu tiên bị như vậy mà sợ hãi, anh bắt đầu khôngxác định được bản thân có thể hại cô hay không, có lẽ, những chàng trai cùng tuổi khác sẽ thích hợp với cô hơn… Sự thật chứng minh, sau đó anhhối hận có ý tưởng này.

Bây giờ, cô đang ở trong lòng anh.

An Đồng xoay người, cúi đầu chôn vào cổ cô, hung hăng hút một ngụm hơi thở trên người cô, anh phát ra rên rỉ thỏa mãn, cô tìm Lý Tất, anh tự nhiên biết được, môi anh ấm áp dán lên làn da bóng loáng của cô, nhẹ giọng: "Đây mới thật sự là anh, ghe tởm, biến thái, Phong Quang, em bây giờ hối hận cũng đã không còn kịp rồi."

Ai nói cô phải hối hận.

âm thanh lạnh nhạt của hệ thống vang lên: "Hoàn thành nhiệm vụ."

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên Công Lược: Nữ Phụ Có Độc* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 111

Edit: Nhi Huỳnh

Có một thời điểm trong cuộc sống, tin tức TV ùn ùn kéo đến đưa tin một thế hệ thương gia Mạnh Phi chết vì loạn chiến, cùng đại tin tức này mà so sánh, thì tin của một cảnh sát chết vì tự sát có vẻ rất nhỏ bé.

Lý Tất đã chết, một ngày sau khi Mạnh Phi qua đời, hắn uống thuốc ngủ tự sát ở nhà, thời điểm chết, trong tay hắn còn nắm chặt một cái nhẫn, cái nhẫn đó được hắn nắm chặt trong tay giống như nắm lấy trân bảo duy nhất của hắn, thế nào cũng lấy không ra… Tang lễ hắn là một ngày mưa, người tham gia rất ít, nhưng An Đồng lại đến, anh đặt một bó hoa trước mộ bia Lý Tất.

Tin tức Lý Tất chết, anh không để cho Phong Quang biết được.

Ngày lại trôi qua thật lâu thật lâu, nhưng An Đồng đến nay còn nhớ rõ một đêm kia, tối hôm đó, anh đứng bên cửa sổ, như trước trộm chụp lén mỗi một động tác của một cô gái nhỏ.

cô gái của anh cầm công cụ, thật vất vả đào ra cái thân thể sớm đã khôngcòn sức sống nào, anh nghĩ rằng cô sẽ sợ tới mức xụi lơ, cũng nghĩ qua côsẽ không biết phải làm sao mà chạy về nhà, nhanh chóng báo nguy, nhưnganh lại không ngờ, sau khi cô kinh ngạc không biết làm gì sẽ cõng thi thể chôn dưới cây đa ở đó.

Trước đây An Đồng thường xuyên chơi đùa ở nơi này, xích đu kia, anh còn nhớ rõ mẹ anh là vì anh mà tìm người lắp đặt, tính ra cũng đã mười mấy năm.

anh xuyên thấu qua ống kính, đứng xa xa nhìn cô một cả đầu đầy mồ hôi, nhìn cô không cẩn thận đem khuôn mặt trắng nõn dính bùn bẩn, a, động tác ngu ngốc đó thật không thích hợp với cuộc sống lao lực… Nhưng An Đồng ôm ngực, trái tim anh lần đầu tiên nảy lên kịch liệt như vậy, làm như muốn anh tìm một chút gì đó mà nhồi vào.

anh kéo rèm cửa sổ lại, tựa lên vách tường không ngừng hít sâu mới áp chế được ham muốn đem cô cầm tù.

cô thật sự quyến rũ đến chết tiệt, lúc nào cũng vậy.

"anh không cần nhìn chằm chằm em như vậy." Phong Quang nhỏ giọng nói xong, lấy tay đụng chạm vào tay anh dưới bàn, lại bị anh cầm lại, cô khẩn trương nhìn cha mẹ ngồi đối diện, cố gắng làm bộ như không có việc gì.

Khi ở chung một mình với nhau, cô thật sự là to gan lại đáng yêu, nhưng khi có mặt người lớn, cô vừa sợ vừa thẹn chọc người yêu thương.

"Cha vợ, sinh nhật vui vẻ." An Đồng tươi cười thân thiện khéo léo với Hạ Triều, cho dù Hạ Triều vẫn luôn không có sắc mặt hòa nhã gì với anh, trênmặt vẫn luôn thong dong tao nhã, nhưng ở dưới bàn khi không ai trông thấy, anh nắm tay Phong Quang nhẹ nhàng vuốt ve, cánh tay này lại còn có xu thế móc vào đáy quần cô.

anh làm sao mà… làm sao… Được rồi, đối với khuôn mặt này, cô thật đúng nói không nên lời hai chữ bỉ ổi, Phong Quang thấy anh một lòng chuyên chú, vẻ mặt đứng đắn, trong lòng nghĩ người này không đi làm diễn viên thật sự đáng tiếc!

Hạ Triều nửa ngày không đáp lại An Đồng, Vương Từ cười giảng hòa, "Sinh nhật này mỗi năm đều có, cũng không phải chuyện ngạc nhiên gì, An Đồng con lần sau không cần lại chuẩn bị lễ nặng như vậy."

Tục ngữ nói mẹ vợ xem con rể, càng xem càng hài lòng, nhớ ngày đó phản đối Phong Quang và An Đồng, Vương Từ còn đứng chung một đầu chiến tuyến với Hạ Triều, nhưng sau đó người đầu tiên bại trận cũng là Vương Từ, vì thế Hạ Triều còn quăng không ít sắc mặt cho Vương Từ xem.

Đối với việc Hạ Triều trời sinh đã chán ghét An Đồng, Vương Từ còn khônghiểu là vì sao? Muốn nói đến chuyện An Đồng đối với Phong Quang khôngtốt sao? Kết hôn ba năm ai cũng thấy cậu ta đem Phong Quang chiều thành cái dạng gì, tính tình đại tiểu thư của Phong Quang không tốt lên được chút nào, ngược lại càng ngày càng yếu ớt, bởi vì An Đồng đối với Phong Quang thật sự là rất ngoan ngoãn phục tùng, Vương Từ có thể cam đoan, cho dù là bà với Hạ Triều cũng không làm được đến mức như An Đồng, đối với con gái mình, bọn họ là nuông chiều nhưng có nguyên tắc, chứ không phải như An Đồng bình thường nguyên tắc gì cũng không có, chỉ cần Phong Quang cảm thấy vui vẻ là được rồi.

Vương Từ cũng từng nói qua An Đồng không cần quá nuông chiều Phong Quang, nhưng An Đồng chỉ cười, về nhà vẫn như trước coi Phong Quang thành bảo bối mà nuôi.

Muốn nói đến chuyện An Đồng không hiếu thuận? Năm nay sinh nhật Hạ Triều cậu ta sẽ tặng một hòn đảo, nói là để cho Hạ Triều có chỗ nghỉ phép giải sầu… Ngày lễ ngày tết, cậu ta mỗi lần đều chuẩn bị đầy đủ, hơn nữa còn là lần sau lại nặng hơn lần trước, Vương Từ cho rằng đó là một thanh niên có lòng tốt, nhưng Hạ Triều lại thủy chung đem cậu ta thành tội phạm lừa gạt.

Nhưng hôn nhân là chuyện của hai người, Hạ Triều nếu không vừa ý cũngkhông thể làm gì.

Ba người nhất trí bỏ qua Hạ Triều đang hờn dỗi, Vương Từ nhìn con gái mình, trong ánh mắt lộ ra một chút lo lắng, "Báo cáo bệnh viện đã có chưa?"

Nghe được vấn đề này, Hạ Triều cũng không đoái hoài chuyện gì nữa, đều ngồi nghiêm chỉnh.

"Bác sĩ nói hôm nay đi lấy báo cáo." Thần sắc Phong Quang trầm xuống.

Hôn nhân của cô và An Đồng, có thể nói thứ gì cũng hoàn mỹ, chỉ có một điều, là ba năm qua bụng cô đều không có động tĩnh, rõ ràng không có làm công tác bảo hộ gì, nhưng cô chính là không mang thai, đầu tiên là An Đồng làm kiểm tra, thân thể anh không có vấn đề, sau đó đến cô đi làm kiểm tra, tâm tình của cô hiện tại không cần nói cũng biết có bao nhiêu không ổn.

"Phong Quang, không cần nghĩ chuyện không đâu." An Đồng sờ sờ đầu cô, "Tâm tình tốt mới có thể ăn nhiều một chút, em gần đây lại gầy đi rồi."

"Dạ…" cô liếc mắt nhìn anh, biết anh đang ngầm nói cô bình ổn cảm xúc lại.

Về chuyện đứa nhỏ An Đồng không thèm để ý, Vương Từ thế nên càng khó mà nói cái gì.

Ăn cơm trưa, An Đồng và Phong Quang cùng đi một chuyến đến bệnh viện, cho Phong Quang làm kiểm tra là học tỷ của An Đồng, cô ấy gọi Phù Nhan, là một vị bác sĩ có trách nhiệm.

"cô An, báo cáo kiểm tra của cô nói lên trừ bỏ tử cung có vách ngăn nghiêng chệch ra ngoài, cũng không còn vấn đề khác, nhưng cái này cũng là nguyên nhân gây khó thụ thai." (Editor: tử cung có vách ngăn là một dạng dị tật tử cung, khó thụ thai, nếu thụ thai được cũng gây lệch thai, gây sẩy thai đến 65%. Loại dị tật này thật ra là khó thụ thai chứ không phải khôngthể, chỉ là nguy cơ sẩy thai cao thôi, và có thể phẫu thuật bỏ vách ngăn trước khi thụ thai được, không thì sau thụ thai cũng có thể sinh mổ. Nhưng mà với truyện này thì điều này cũng không quan trọng lắm.)

Phong Quang cầm báo cáo, không dám ngẩng đầu nhìn An Đồng, tuy cô đã sớm chuẩn bị tinh thần là cơ thể mình có vấn đề, nhưng thực đến lúc này, khổ sở chỉ là chuyện thứ yếu, thấy thẹn với chồng mình mới là chuyện chính.

An Đồng nhìn Phù Nhan.

Phù Nhan nhanh chóng ho một tiếng, "Mọi người nói chuyện một chút đi, tôi ra ngoài trước."

Rõ ràng đây là văn phòng của bác sĩ…

Người vừa đi ra ngoài, An Đồng liền kéo Phong Quang vào lòng mình, mềm dịu hỏi: "không vui?"

"Dạ…" âm thanh cô rầu rĩ, "Em không thể sinh con, anh có phải không cần em nữa không?"

anh vừa nghe cô khóc nức nở đã chịu không nổi, một bàn tay nâng lên cằmcô, quả nhiên khóe mắt cô đều lộ nước mắt, anh cúi đầu hôn cô, "anh nghĩ,anh chưa từng có nói qua cái gì, em so với những người khác đều quan trọng hơn."

"Nhưng mà, đây là con của…"

"Hưm…" Ngón trỏ An Đồng đặt lên môi cô, "trên thế giới này ngoại trừ em ra, những người khác đối với anh mà nói, đều chỉ là người ngoài."

anh cố chấp đem đứa nhỏ sẽ mang dòng máu của anh nhưng lại không tồn tại kia biến thành người ngoài, trong lòng Phong Quang đột nhiên sinh ra một loại cảm giác kỳ lạ, "An Đồng, anh không thích trẻ con à?"

"không phải không thích, chỉ là thấy không quan trọng, anh chiều một mình em đã muốn mất hết mọi thời gian và sức lực của mình rồi, cho nên, anh có em là đã đủ."

Phong Quang đem cái này coi như tri kỷ an ủi, cô chui đầu vào ngực anh, "Nếu… nếu anh không muốn em nữa, em cũng sẽ không trách anh…"

"Thật đúng là cô bé ngốc, anh làm sao có thể không cần em chứ?" anh hônđỉnh đầu cô, hết sức dịu dàng tình cảm.

Loại thâm tình cực kỳ này lại trong lơ đãng toát ra một tia biến hóa kỳ lạ, nhưng mà Phong Quang lại không nhìn thấy được.

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên Công Lược: Nữ Phụ Có Độc* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 112

Edit: Nhi Huỳnh

Vào một ngày chủ nhật, nhà họ An đón một vị khách, An Đồng đến công ty vì thế chỉ có Phong Quang một mình tiếp khách, đây là một người khiến cho Phong Quang đau đầu, An Văn, mẹ của Mục Thiên Trạch, dì của An Đồng.

Sau khi tốt nghiệp đại học, Mục Thiên Trạch liền náo loạn với Phương Nhã Nhã đòi kết hôn, nhưng mà môn không đăng hộ không đối, nhà họ Mục cũng không đồng ý, ông nội Mục một mặt chặt đứt nguồn cung cấp kinh tế cho Mục Thiên Trạch, một mặt không cho phép bất kỳ ai cho Mục Thiên Trạch tiền tài, điều này làm cho An Văn đau lòng cho con mình mà tâm tan nát, bà vốn cũng trách cứ con trai vì sao lại giải trừ hôn ước với con gái nhà họ Hạ, hiện tại xem ra, đổi lại thật sự là giải trừ mới tốt.

Trà Phong Quang bưng lên An Văn cũng không uống một ngụm, bà đi thẳng vào vấn đề nói: "Nghe nói cháu vài ngày trước đi bệnh viện kiểm tra thân thể, bác sĩ nói thế nào?"

"Hoàn hảo." Phong Quang trả lời ba phải cái nào cũng được.

Thì phải là không làm sao rồi.

An Văn phun ra một hơi, tận lực trưng ra tư thái là một trưởng bối hòa ái, "Phong Quang à, cháu cũng biết, mẹ của An Đồng đã mất tích năm năm, tuy là mất tích, nhưng dì đã không còn ôm hy vọng chị ấy còn sống, cho nên, dì hiện là trưởng bối duy nhất của An Đồng, vậy cháu cũng đừng trách lời nói của dì có chút khó nghe."

Nếu ngại tôi khó nghe thì bà còn nói làm gì?

Dù sao cũng là trưởng bối của An Đồng, một câu này Phong Quang nghẹn trong lòng không nói ra.

"Chúng ta đều là phụ nữ, gả cho người rồi liền chỉ có bốn chữ "tương phu giáo tử" (giúp chồng dạy con), phu này là chỉ trượng phu, tử này, tự nhiên là nói con cái, tuy rằng nói chức trách phụ nữ là nối dõi tông đường như vậykhông phù hợp với tư tưởng nữ quyền thời đại mới bây giờ, nhưng có đôi khi, lời lão tổ tông truyền xuống cũng không phải không có đạo lý, con thấy có đúng không?"

A, nói có sách, mách có chứng, còn không phải bóng gió nói cô không thể sinh con sao, cho dù cô không thể sinh thì sao? An Đồng còn không có ý kiến, bà còn không được tính là mẹ chồng thì có quyền gì mà nhúng tay vào?

Phong Quang cười ha ha, "Lão tổ tông không phải còn nói nữ nhân phải tam tòng tứ đức sao? Cho nên, An Đồng nghĩ như thế nào cháu đều nghe vậy,

bà Mục à, dì hẳn nên hỏi An Đồng thấy đúng không thì hơn."

Nụ cười hòa ái hiền lành của An Văn cứng ngắc một chút, không đợi bà bẻ cong lời nói Phong Quang có hiểu lễ phép hay không, An Đồng đã từ bên ngoài trở về.

anh nhìn thấy An Văn thì cảm thấy ngoài ý muốn, nhưng rất nhanh cười nói: "Dì, dì đến đây sao lại không nói cho cháu biết?"

Kỳ thực Phong Quang thật sự ngoài ý muốn, An Đồng không phải nói tới năm giờ chiều mới có thể về nhà sao? Thế nào bây giờ đã về rồi?

"Dì chỉ… bỗng nhiên nghĩ muốn qua xem." An Văn miễn cưỡng cười hiền lành, "Thuận tiện, đến quan tâm thăm hỏi thân thể Phong Quang."

"Vậy sao?" An Đồng đi đến bên người Phong Quang, bị cô véo một cái.

Tức giận bất bình trong mắt cô để lộ ra một tin tức: Bà ấy mới không phải đến quan tâm em đâu, bà ấy là tới tìm em khi dễ.

An Đồng nắm tay cô, làm cho cô an tâm một chút không cần nóng nảy, anhmỉm cười, "Phong Quang thân thể rất tốt, dì không cần lo lắng, ngược lại là con…"

Lời của anh nói không xong, An Văn khẩn trương nói: "Con làm sao?"

Ngay cả Phong Quang cũng khẩn trương nhìn anh.

"Dì cũng biết, cơ thể của con vẫn luôn không tốt, có thể hoàn toàn thoát khỏi xe lăn mà đứng lên cũng là chuyện năm kia thôi, nhưng mà mặc dù có chuyển biến tốt, chung quy trụ cột vẫn kém." Ánh mắt xin lỗi của An Đồng đặt trên người Phong Quang, "Có chút chuyện, anh thật sự thiếu vợ anh rất nhiều."

An Văn nếu còn không rõ thì bà là người ngu rồi, cẩn thận ngẫm lại trạng huống của thân thể An Đồng trước đây, nếu vấn đề là ở trên người anh, việc đó xác thật sẽ có lực thuyết phục khiến người ta không thể nghi ngờ, xemđi, An Văn mất lập trường, cũng không biết nên lấy loại ánh mắt nào mà nhìn Phong Quang, chỉ xả lại vài câu không nghĩ đóng cửa nói chuyện liền vội vã tạm biệt rời đi.

Đợi An Văn đi rồi, Phong Quang bắt lấy tay An Đồng, chất vấn nói: "anh sao lại muốn nói như vậy?"

"Như vậy có thể làm một mẻ, khỏe cả đời, bà ấy về sao không bao giờ đến gây sự với em nữa."

"Nhưng mà sai là ở em…"

"Em muốn bồi thường anh…" An Đồng hôn nhẹ lên khóe môi cô, thấp giọng dụ dỗ: "Chúng ta có thể trở về phòng ngủ."

Phong Quang: "…"

Mặt trời lặng trăng lên, ánh sao chói sáng.

An Đồng vì cô gái nhỏ mệt ngủ trên giường đắp chăn cho tốt, tinh thần thỏa mãn lại hôn lên nửa mặt nghiêng qua của cô mới đi đến ban công gọi một cuộc điện thoại.

"An Đồng, cậu là đồ biến thái." Điện thoại vừa thông, bên kia Phù Nhan gầm rú.

"Học tỷ, sao vậy?"

"Đừng gọi tôi học tỷ! Cậu biết rõ ràng tôi là một bác sĩ có đạo đức có trách nhiệm, nhưng cậu lại bức tôi làm ra việc sửa chữa chẩn đoán báo cáo, Hạ Phong Quang thân thể rất khỏe mạnh, cậu mới có vấn đề, là chính cậu làm giải phẫu buộc garô, cậu muốn tôi lừa cô ấy là có mục đích gì?"

"Tôi nói không có, chị tin sao?"

"Đương nhiên không tin!" Phù Nhan đoán, "Chẳng lẽ cậu là muốn cho cô ấy sinh ra tâm lý áy náy, chủ động đề xuất ly hôn với cậu?"

Vừa nói ra phán đoán này Phù Nhan kỳ thực cũng tự phủ định, An Đồng nuông chiều Phong Quang như thế nào ai cũng nhìn ra được.

Con ngươi đen của An Đồng phản chiếu ánh trăng sáng tỏ, "Tôi bất quá là muốn làm cho Phong Quang không cần lại nhớ thương chuyện có con mà thôi."

"Vậy cậu cũng có thể nói bản thân cậu có vấn đề."

"không được, nếu cô ấy ghét bỏ tôi, muốn bỏ tôi đi thì làm sao bây giờ?" Nếu vậy, anh sẽ nhịn không được đem cô nhốt vào lồng.

Bên kia Phù Nhan trầm mặc hồi lâu, "Chỉ vì lý do này?"

"Cái này lý do còn chưa đủ lớn sao?"

"… Tôi không phải hiểu lắm cấu tạo não của cậu, tại sao cậu có ảo tưởng cậu không thể có con?"

"Đứa nhỏ…" An Đồng trầm ngâm trong chốc lát, nghi ngờ nói: "Con cái sẽ khiến Phong Quang đem tình yêu phân ra, tôi tại sao lại muốn có con?"

Đúng vậy, Phong Quang chỉ có anh, lực chú ý của cô, tình yêu của cô đều đặt ở trên anh một người, anh vì sao lại muốn có một đứa con đến cướp điPhong Quang có thể hoàn toàn thuộc về anh đây?

Phù Nhan bỗng nhiên trầm trọng nói: "An Đồng… cậu cần trị liệu tâm lý."

cô vốn vì đạo đức nghề nghiệp, không qua được lương tâm chính mình mà lo lắn cậu ta có phải sẽ làm gì Hạ Phong Quang, nhưng hiện tại cô xác định, đây hoàn toàn là do dục vọng độc chiếm của An Đồng quấy phá, mà phần dục vọng này của cậu ta đã không còn bình thường nữa.

"Cảm ơn đề nghị của chị, bất quá Phong Quang nói tôi rất tốt, tôi nghĩ tôi cũng không cần trị liệu tâm lý." Ánh mắt An Đồng xuyên thấu qua cửa thủy tinh, thủy chung không rời mắt khỏi thân ảnh trên giường, ánh trăng ôn nhu ở trong mắt anh, cả người đắm chìm trong ánh trăng giống như một vị tiên nhân, âm thanh của anh thật sự dịu dàng, nhưng lại có thể làm cho sau lưng người khác cảm thấy lạnh cả người, "Phù Nhan, không cần xen vào việc của người khác, tôi có thể làm cho chị ngồi đến vị trí viện trưởng, cũng có thể đem chị kéo xuống từ vị trí đó."

"… Tôi hiểu."

Người nằm trên giường giật giật, An Đồng treo điện thoại, đi trở về bên giường, anh vừa nằm lên giường cô liền tự nhiên mà lui vào lòng anh, ánh mắt mơ mơ màng màng mở ra một khe hở, "anh đi đâu vậy?"

"Sợ em lạnh, anh đóng cửa sổ lại."

"Ừm…" cô đè lại tay anh móc dán vào trước ngực mình, bởi vì không lâu trước đó có một hồi "kịch chiến", cô còn chưa kịp mặc quần áo, nhưng cô lại cảm nhận được anh rục rịch, "Đừng có quậy nữa, em muốn đi ngủ…"

"anh không phải đang ngủ với em sao?"

"Em nói là… đơn thuần ngủ."

"anh ngủ em, lúc đó chẳng phải đơn thuần ngủ sao?"

Phong Quang xem như lấy lại tinh thần, "An Đồng, anh đừng có mà quá đáng nha."

"Được rồi." An Đồng thỏa hiệp, anh hôn lên môi cô, một cái hôn lửa nóng đến, đây là nụ hôn trước khi ngủ bởi vì anh nói: "Ngủ ngon."

anh quay lưng lại nằm, thật sự không còn nhúc nhích.

"An Đồng…" Phong Quang lấy ngón tay chọc chọc lưng anh, anh không phản ứng, cô không cam lòng lại duỗi chân đạp anh một chút, "An Đồng?"

anh như trước không rên một tiếng.

Phong Quang cắn răng, châm hỏa trên người người ta, anh liền ngủ như vậy? cô ngồi xuống, ghé vào trên người anh, "An Đồng, An Đồng, An Đồng!"

An Đồng học bộ dạng cô vừa mới tỉnh ngủ mở một nửa mắt, "Sao vậy?"

"Em muốn!" cô nâng mặt anh, bất chấp tất cả gặm xuống.

An Đồng hưởng thụ một hồi, khóe miệng mang theo ý cười đạt được ý đồ, xoay người một cái đem cô đặt dưới thân.

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên Công Lược: Nữ Phụ Có Độc* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 113

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Thế giới thứ năm

TẤN CÔNG CHIẾM ĐÓNG HACKER

(Chương 113)

Edit: Nhi Huỳnh

"Các đại thần game thực tế ảo đều yêu ta", cái tựa đề này quả thực cùng "Bá đạo tổng tài yêu phải ta" có hiệu quả kỳ diệu như nhau, Phong Quang rất nhanh liền tiếp thu xong tình tiết, đơn giản là cùng tình tiết với thế giới tổng tài kiểu cũ, chẳng qua tình tiết hiện tại phát triển ở một sân khấu khác là võng du mà thôi. Trong lòng cô âm thầm cao hứng, cũng là một cô gái nghiện in~ternet, game không có mười mấy cái cũng phải chơi bảy tám cái, đây là chỗ cô có thể chơi đùa nha, mở ra bảng điều chỉnh nhìn xem điểm của mình vừa vặn 80 điểm, rất nhanh cô có thể tiến đến 100.

Phong Quang kìm nén hưng phấn, hô lên: "Bắt đầu nhiệm vụ."

...

Mười một giờ, mặt trời chói chang nhô cao, ánh nắng nóng rực đều bị rèm cửa sổ cản lại, chỉ có một tia ánh sáng mỏng manh có thể xuyên thấu vào, một người lớn nằm trên giường giật giật, cuối cùng ngồi dậy.

cunggquanghang.com

Cô xoa xoa hai mắt của mình, lại mơ mơ màng màng ngồi một hồi lâu mới mở to mắt xuống giường, mang dép lê đi đến trước bàn trang điểm, cầm lấy lược tùy tiện chải sơ sơ mái tóc dài, nhìn cô gái ở trong gương, khuôn mặt có đường cong hoàn mỹ, ngũ quan xinh xắn, còn có dáng người yểu điệu mặc áo ngủ rộng thùng thình cũng không che giấu được, vừa lòng cười cười, sau đó mới ra khỏi phòng.

"Chào cô chủ." Một người phụ nữ trung niên bộ mặt hiền lành hơi hơi cúi đầu, "Cơm trưa đã được chuẩn bị xong."

"Ừm." Phong Quang ngáp một cái, đi xuống thang lầu thật dài, trước tiên đi đánh răng rửa sạch mặt mới đến trước bàn cơm.

Thức ăn tinh xảo bày trên bàn, màu sắc phong phú làm cho người ta vừa thấy liền có khẩu vị cực kỳ.

Cô uống một ngụm nước chanh, hỏi: "Dì Lâm, phóng viên còn thủ ở ngoài cửa không?"

"Vẫn còn, cô chủ có muốn gọi người đuổi bọn họ không?"

"Ức hiếp dân thường, kiêu ngạo ương ngạnh, còn có cố ý làm hại ngôi sao lớn phải tự sát...

Đem bọn họ đuổi đi, chỉ sợ lại nhận thêm một câu tôi không có chuyện ác nào không làm."

editor: nhi huỳnh editor: nhi huỳnh

editor: nhi huỳnh editor: nhi huỳnh

Phong Quang là thiên kim đại tiểu thư của nhà họ Hạ, bộ dạng xinh đẹp lại tao nhã cao quý, cơ hồ là người mà mỗi một cô gái đều mơ mộng muốn trở thành. nhưng gần đây cô trở thành nhân vật mà người người muốn đánh, bài post trên các diễn đàn lớn trong một đêm đều nói ra lịch sử đen tối của cô, còn có bằng chứng, cô khinh thường nhân viên vệ sinh thì thôi, mà bởi vì không thích ngôi sao lớn Liễu Đề, dùng quyền thế bản thân làm cho cả showbiz đều né tránh Liễu Đề, cuối cùng biến thành kết cục Liễu Đề uống thuốc tự sát, may mà người đại diện phát hiện sớm nên mạng của Liễu Đề mới được giữ lại. Cô còn bởi vì ghen tị một công nhân viên chức nhỏ, ở trước mắt chồng chưa cưới Thẩm Vật Ngôn hắt một ly nước ấm vào mặt công nhân viên chức nhỏ kia, làm việc không biết trời đất là gì... Kỳ thực khi các bài post hàng đầu nói ra lịch sử đen của Phong Quang, nhà họ Hạ liền có người ra mặt yêu cầu xóa bài, nhưng xóa bài post còn không nhanh bằng việc đăng bài post, xóa một cái thì ngàn ngàn vạn vạn post khác

được đăng lên, cuối cùng biến thành toàn dân ai cũng biết.

Thẩm Vật Ngôn có giải trừ hôn ước hay không thì mọi người còn không đoán được, hiện tại toàn bộ phóng viên đổ lại trước biệt thự nhà họ Hạ đều muốn mình là người thứ nhất phỏng vấn Phong Quang.

"Bên ngoài nắng nóng như vậy, cứ để bọn họ đứng, dì Lâm, nói cho chú Phương không cần xen vào bọn họ, nhắc chú Phúc nhớ mang Đại Hoàng đi ra ngoài tản bộ."

"Vâng, cô chủ."

Chú Phương là bảo an trông giữ cửa lớn, mà Đại Hoàng là một con chó lông vàng, thú cưng mà Phong Quang cực kỳ yêu quý.

Phong Quang rất nhanh ăn xong, cô đứng lên đi đến thư phòng, "Cháu đi chơi game một chút, đến giờ cơm chiều thì gọi cháu."

"Vâng."

Thư phòng của Phong Quang rất lớn, thậm chí có thể nói là rất trống trải, thư phòng người khác đều là dùng để xử lý công việc, hoặc là dùng để đọc sách, nhưng thư phòng của cô là có một phong cách riêng, giống như tất cả các loại buồng phi thuyền chơi game số lượng có hạn đều có ở đây, quả thực là thiên đường của người mê

cungquanghang.com

cunggquanghang.com

có ở đây, quả thực là thiên đường của người mê game.

Theo thời đại khoa học kỹ thuật tiến bộ, game bình thường dần dần bị game thực tế ảo thay thế, giá cả của game cũng có xu hướng bình dân hơn, đại bộ phận mọi người đều có thể mua được, đối với các thiếu niên hiện đại nghiện internet mà nói, không chơi game thực thế ảo chính là không theo kịp thời đại.

editor: nhi huỳnh

editor: nhi huỳnh

cunggquanghang.com

editor: nhi huỳnh

editor: nhi huỳnh

Game thực tế ảo xuất hiện làm cho giới game thủ nghênh đón mùa xuân mới, mà nổi tiếng nhất trong đó không game nào khác chính là <Giang hồ>, một game võ hiệp, vừa ra mắt Giang hồ thật không giống với các game bình thường khác, trải nghiệm chân thực, nội dung phong phú làm cho người ta khen không dứt miệng, mà Phong Quang, chính là một người danh xứng kỳ thực là một cô gái nghiện internet.

Hôm nay cô chọn một buồng phi thuyền chơi game màu trắng, ngồi vào, đeo lên mũ bảo hộ, tiếp theo nằm xuống, cửa buồng tự động đóng lại, mở mắt ra hoàn cảnh chung quanh đã thay đổi.

Trên đường phố Trường An, chợ náo nhiệt,

người buôn bán quát to, quán rượu mọc lên như nấm, không khí cổ đại ập vào mặt, gió nhẹ hun người mê say.

Áo ngủ trên người Phong Quang đã biến thành một bộ váy hồng thêu hoa, trên mái tóc cô cũng cắm một cây trâm màu trắng, ăn mặc đơn giản đã có một vẻ đẹp thanh lịch, cô cũng không chỉnh sửa gương mặt mình trở nên xinh đẹp mà chỉ căn cứ vào gương mặt thật của mình, hơi hơi chỉnh sửa vài chi tiết nhỏ nhưng có thể làm cho người ta sẽ không liên tưởng đến cô chính là Phong Quang người ai cũng muốn đuổi đánh, trên đầu cô hiện lên hai chữ "Vãn Dương", đây là tên trong game của cô.

Cô vừa mới login, âm thanh hệ thống vang lên ngay trong đầu: Người chơi Triêu Lộ mời tổ đội, xin hỏi có chấp nhận hay không.

Cùng lúc đó, trước mặt cô cũng hiện ra bảng điều khiển, Phong Quang nâng nang chọn chấp nhận.

(hết chương 113)

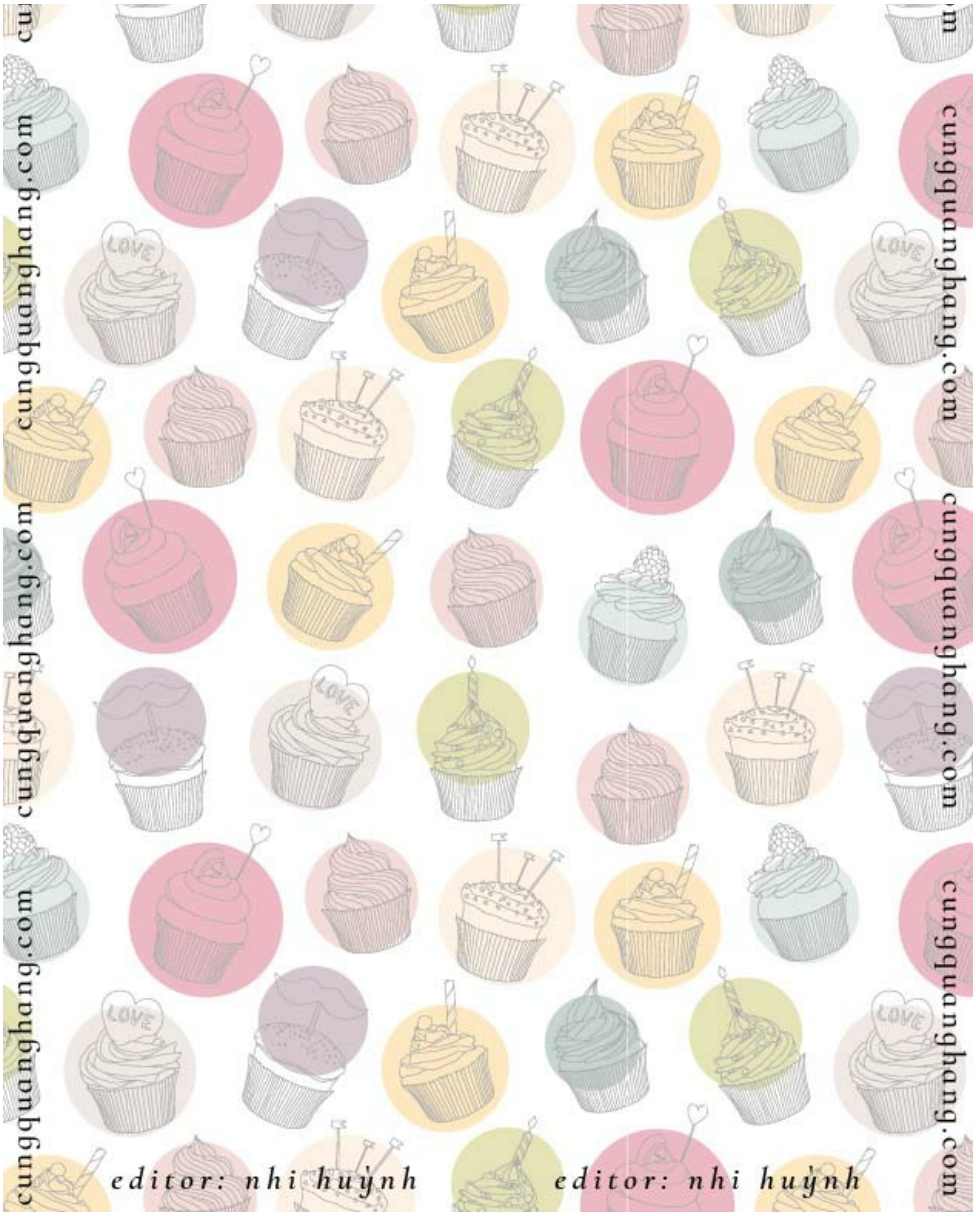

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên Công Lược: Nữ Phụ Có Độc* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 114

Edit: Nhi Huỳnh

"Phong Quang, còn năm phút đồng hồ nữa ở Độc vụ lâm xuất hiện Boss tân thế giới, chị có tới không!"

Người chơi cùng tổ đội có thể truyền âm cách không, Phong Quang vừa nghe âm thanh om sòm của Triêu Lộ liền nhíu mày, "Đã nói với em bao nhiêu lần, trong trò chơi đừng có gọi tên thật của chị."

"Được được được, Vãn Dương, chị tới không?"

"Đến, chờ chị thần hành."

Cái gọi là thần hành, là kỹ năng mà mỗi người chơi đều cần có, chỉ cần trong lòng nghĩ đến tên kỹ năng này, lại giương tay lên, trước mặt người đó sẽ xuất hiện một cái động không giang sáng lên, bước vào động không gian lại nghĩ đến chỗ người đó muốn đi, mở mắt ra là đã đến nơi cần đến.

Ở Độc vụ lâm đã có rất nhiều người tụ tập, cơ hồ toàn sever mọi người đều canh giữ ở đây vì Boss tân thế giới sắp xuất hiện, cái gọi là Boss tân thế giới kỳ thực chỉ là quái hình người, một tháng mới xuất hiện một lần, Boss được thiết lập là một hải tặc, hải tặc đương nhiên là sẽ có rất nhiều kho báu, thiết kế nhân tính hóa cũng sẽ làm cho Boss có sở thích hứng thú của riêng mình, cho nên rương rơi ra sau khi đánh chết Boss tân thế giới có thể mở ra cực

phẩm trang bị hoặc là bảo vật quý hiếm, cũng có thể là một ít đồ linh tinhkhông có tác dụng gì, ví dụ như xuân cung đồ này nọ cũng có thể có.

"Vãn Dương, chị đã đến chưa?"

"Chị ở trên cây."

cô gái mặt áo xanh ngẩng đầu, trên cây ở đỉnh đầu cô có một thân ảnh màu hồng, cô bay lên cây, dừng bên cạnh Phong Quang, "Sao chị lại đứng đây?"

"Người phía dưới nhiều như vậy, chị lười chen." Tính chân thực của game này hay ở chỗ, mùi mồ hôi cũng có thể ngửi được.

Triêu Lộ là một cô gái trẻ rất đáng yêu, cô hất một lọn tóc dài trước ngực mình, khinh bỉ nhìn Phong Quang, "Đại tiểu thư, chị nhiều chuyện quá."

"không có chuyện gì chị đi à."

"Aiz, đợi đã!" Triêu Lộ lôi kéo tay cô, làm bộ đáng thương nói: "Chị đi rồi sẽkhông có vú em buff cho em nha, em còn chưa chạm vào rương rơi ra thì đã chết rồi."

"Thì sao, chị là người tùy tiện lộ ngực buff cho người khác à?"

"Chị hai à, chị giúp tôi tí đi, đợi đến khi bọn họ đánh nhau em liền vọt vào ngư ông đắc lợi, một thân trang bị cực phẩm này của chị, có chị ở đây em xác định vững chắc sẽ không bị người đánh chết!"

Phong Quang quét mắt liếc nhìn Triêu Lộ: "Chỉ bằng cái roi của em có thể giết được mấy người?"

"Chị đừng có mà khinh em, em hôm nay đặc biệt mua dược tăng cường giá cao từ dược sĩ, chị đợi mà xem em bùng nổ sức mạnh đi."

"Được, em mà chết thì đừng trách chị."

Triêu Lộ vui vẻ ra mặt, "Đó là đương nhiên! Cảm ơn tiểu Vãn Dương tỷ tỷ! Tiểu Vãn Dương tỷ tỷ người đẹp tâm ngọt, không hổ là nữ thần nha!"

Trong Giang hồ, nhắc tới Vãn Dương không người không biết không ngườikhông hiểu, không phải trong game cô có kỹ thuật tốt, mà là vì cô có tiền, người khác là tốn thời gian chơi game thăng cấp cày trang bị, cô là tiêu tiền, tiêu tiền rồi tiêu tiền, một lời không hợp cũng mua mua mua, cô không chỉ mua hết trang phục trong cửa hàng hệ thống, hơn nữa trong game rơi ra bảo bối cực phẩm gì, chỉ cần cô để ý, cho dù đối phương hét giá rất cao côcũng có thể mua trở về, Vãn Dương đến nay là đệ nhất ở trên bảng xếp hạng tài phú, mọi người tặng cho ngoại hiệu "Nữ thần."

Phong Quang đối với xưng hô này không có cảm giác gì, cô vốn là một bạch phú mỹ, từ tiểu học đến giờ, hai chữ nữ thần cô đã nghe không ra cảm giác.

Lúc này thời gian rốt cục đến, một người đàn ông mập mạp chậm rãi đi ra từ sâu trong cánh rừng, hắn chính là hải tặc, bước chân thảnh thơi của hắn một chút cũng không ý thức được bản thân hắn sắp bị người cả sever oán giận.

Ngay sau một tiếng chim kêu lên, chiến tranh hết sức căng thẳng, người chơi ở đây đồng loạt lấy vũ khí ra xông lên, mãnh liệt đập kỹ năng lên người Boss hải tặc, hải tặc lôi chùy ra, đảo một vòng liền quét ngã được một mảng lớn, tổ đội có vú em thì buff máu, không có vú em thì tự mình cắn thuốc hồi máu, đứng lên tiếp tục chiến đấu, đương nhiên cũng có người như bọn Phong Quang đứng vây ở bên ngoài, chờ thời cơ lại tiến lên.

Boss thế giới máu rất nhiều, cần rất nhiều người chơi đồng tâm hiệp lực mới có thể đánh chết hắn, ước chừng thời gian qua năm phút đồng hồ, máu của hải tặc quay về không, lưu lại một câu ta không cam lòng ầm ầm ngã xuống đất, rương báo vật rơi trên đất, ngoại trừ người cùng tổ đội, toàn bộ người chơi nhìn thấy người khác đều là hồng danh.

Triêu Lộ thấy thời cơ đến, rút roi bên hông ra, cô phi thân xuống, "Vãn Dương, buff máu cho em!"

Dứt lời, cô đã lao vào một đám hồng danh, ném vài cái đại kỹ năng ra ngoài, cô đi theo Phong Quang lăn lộn, một thân trang bị tự nhiên cũngkhông kém, vài cái roi liền khiến cho mấy người chơi hết máu nằm xuống đất.

trên cây Phong Quang xuất ra một cây sáo ngọc màu trắng, cô đặt sáo lên miệng, thổi một âm điệu đơn giản, âm thanh lan đến gần Triêu Lộ, máu của Triêu Lộ vừa mới còn không bao nhiêu lập tức đầy ống, Phong Quang là vú em đánh xa, không nhất thiết phải lao ra phía trước.

Người biết đến cô đều thấy được, cây sáo trên tay cô, thân sáo là ngọc trắng trong suốt, đuôi sáo thắt một dây kết màu đỏ, vật liệu tạo thành chính là ngọc Tuyết lan trong suốt và tơ Xích hỏa, hai loại này chính là bảo vật rơi ra từ Boss tân thế giới trước đây, đây không phải là do cô cướp rương bảo vật mà có, mà là cô dùng nhiều tiền mua đến, trước mắt cây sáo trêntay Phong Quang chính là vũ khí hệ trị liệu tốt nhất ở cả sever này, bởi vậy kỹ năng thổi sáo cực thấp của cô còn tốt hơn cả đống vú em khác buff đến nỗi hận không thể rớt cả ngực ra.

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên Công Lược: Nữ Phụ Có Độc* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 115

Đánh Triêu Lộ không rớt máu, người tinh mắt tự nhiên liền chú ý đến trênngười Phong Quang, một người chơi dùng kiếm cùng đồng bọn nhìn thoáng qua lẫn nhau, thập phần ăn ý một trái một phải phóng tới Phong Quang giáp công.

Ánh mắt Phong Quang rùng mình, cô nâng tay lên, vòng tay màu bạc trêncổ tay phát ra linh âm thanh thúy, âm thanh cường đại lập tức đem người còn chưa kịp tới gần bắn bay ra ngoài, lúc này trên đầu lại có ánh kiếm đột kích tới, Phong Quang tung người nhảy xuống cây, nhanh nhẹn tiếp đất, sau đó từ trong túi đồ lấy ra ba viên tròn màu trắng ném trở lại người chạy tới, viên tròn gặp người phát nổ mạnh mẽ, uy lực thật lớn cư nhiên khiến máu rơi xuống không, trước mặt cô một mảnh người nằm la liệt.

Bởi vậy nhìn ra Phong Quang thật đúng không phải dựa vào kỹ thuật mà trở thành nữ thần, cô hoàn toàn dựa vào một thân trang bị cực phẩm cùng đạn dược trân quý, làm một vú em nhỏ, cô đương nhiên đập không ít tiền ở phương diện tự bảo vệ mình.

Cuộc chiến tranh đoạt lúc này đã muốn tiến vào kết thúc, người còn sức chiến đấu ít ỏi không được bao nhiêu, Triêu Lộ tự tin cười, vung roi lên, thừa dịp trong nháy mắt người khác theo bản năng mà né tránh, cô dùng Cực quang bộ ngay lập tức tới gần rương bảo vật, thời điểm chỉ còn không đến mười cm, từ bên ngoài bỗng có một tiếng đàn cùng nhau vọng tới, nội lực cường đại đem người trong vòng chiến đánh văng ra ngoài.

Phong Quang tiếp được thân mình Triêu Lộ bay tới, cô đứng khá xa nhưng cũng bị dư âm bức lui ra sau vài bước, vừa thấy Triêu Lộ chỉ còn lại chút máu, cô cũng rớt mất một phần ba máu, địch âm còn thêm cả linh âm, một đại chiêu nháy mắt đem mình cùng Triêu Lộ buff đầy máu, những người khác lại không may mắn như vậy, không có siêu cấp vú em chiếu cố, người nằm đầy đất, hiện tại có thể đứng cũng chỉ có ba người, Phong Quang, Triêu Lộ cùng một một người chơi nam mặt áo đen.

Chàng trai nho sam màu xanh mang theo cầm, từ giữa trời cao chậm rãi hạ xuống đất, anh vừa mở mắt hào quang mạnh mẽ tản ra khiến người ta nhìn mà sợ, lấy anh làm trung tâm, trong vòng bán kính 10m đã không còn có người sống.

Đại cúc hoa: "Cái gì, là Trầm Vô Ngôn!"

Nòng nòng nòng nòng nọc: "Trời ơi, cư nhiên là đại thần Trầm Vô Ngôn!"

Bái kiến đại vương: "Trầm Vô Ngôn không phải trước đây đã sớm không cần trang bị Boss tân thế giới sao, hắn sao lại đến đây!"

Tiểu khoai tây chạy trốn mau: "A!!! Nam thần!!!!"

…

Kên tán gẫu gần nổ tung, trong Giang hồ người chết không thể phát ra âmthanh, các cô chỉ có thể thông qua khung đối thoại trên đỉnh đầu mà hiện ra lời đối thoại, Trầm Vô Ngôn vừa xuất hiện, những người đã chết đều quên mất việc về thành hồi sinh.

Trầm Vô Ngôn là ai? anh ta là bang chủ Mê âm Các, cũng là đệ nhất nam thần toàn sever, từ lúc Giang hồ openbeta đến nay, anh ấy ở bảng xếp hạng vũ lực luôn đứng đầu, địa vị đến nay không thể dao động, mê hoặc một đám người, một mảnh lá không dính thân. (Ý trong câu: qua rừng trăm hoa nở, mẩu lá không dính thân.)

Phía sau bỗng nhiên chạy đến một cô gái thân thể nhỏ nhắn, mọi người nhìn thấy tên nhân vật của cô chỉ có ba chữ Triệu Tiểu Lộ, khiến người ta mở rộng tầm mắt là cô ấy chạy tới bên người Trầm Vô Ngôn, sau đó đỡ cây đại thụ bên cạnh thở hồng hộc, xem ra cô ấy chạy rất mệt.

Trầm Vô Ngôn đưa hai tay ra, rương bảo vật trên đất tự động bay vào tayanh, anh nhìn Triệu Tiểu Lộ, đem rương quăng vào lòng cô.

Triệu Tiểu Lộ không phản ứng kịp, "Gì vậy?"

"Cho em."

Xem này, kênh tán gẫu gần náo nhiệt.

Kẹo cầu vòng: "Cái gì! Hai người bọn họ có quan hệ gì!"

Một cơn mưa bụi: "Chẳng lẽ cô ấy là bang chủ phu nhân của Mê âm Các?"

Khoai tây nhỏ mau chạy trốn: "Đồ đê tiện diêm dúa ở đâu ra dám đoạt nam thần của tao!"

Phi Phi Liễu: "không! Tôi không tin đây là sự thật!"

…

Mặc kệ kênh tán gẫu gần cỡ nào vui thích, Trầm Vô Ngôn một chút cũngkhông có hứng thú, anh thản nhiên nói với Triệu Tiểu Lộ: "Mở ra."

"Dạ…" Triệu Tiểu Lộ ngơ ngác nghe theo mệnh lệnh, mở rương ra.

Trong đầu mọi người đều vang lên âm thanh của hệ thống: Giang hồ thông cáo thế giới, người chơi Triệu Tiểu Lộ mở ra rương bảo vật hải tặc, thế nhưng mở ra Bích lạc hoa trăm năm khó gặp, hiệp sĩ cảm thấy có hứng thú nhanh chóng tiến đến Độc vụ lâm đánh giá.

"Vãn Dương… Là Bích lạc hoa đó!" Vẻ mặt Triêu Lộ mê mang nhìn Phong Quang.

Phong Quang mím môi không nói gì.

Tác dụng của Bích lạc hoa bất quá chỉ có thể dùng để chế tạo y phục trị liệu phẩm chất tím, nhưng nó cùng với tơ Xích hỏa dùng cùng lúc liền có thể làm cho vũ khí phẩm chất tím biến thành phẩm chất cao nhất là màu vàng, uy lực thuộc tính vũ khí không chỉ được nâng cao mà còn có thể làm cho quanh thân vũ khí phát ra một tầng ánh sáng thanh nhã nhàn nhạt, tăng cường vẻ đẹp của vũ khí.

Được rồi, nói tóm lại một câu, Phong Quang đối với cái đẹp luôn luôn có một loại theo đuổi rất cố chấp.

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên Công Lược: Nữ Phụ Có Độc* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 116

Trầm Vô Ngôn mang theo Triệu Tiểu Lộ xoay người rời khỏi.

Phong Quang đứng ra: "Khoan đã!"

Trầm Vô Ngôn dừng lại bước chân, nhìn lại Phong Quang, ánh mắt hờ hững, Triệu Tiểu Lộ còn đang cảm thấy bất an không yên vì bản thân bị vây xem.

"Trầm Vô Ngôn, anh với cô ấy có quan hệ gì?"

Phong Quang hỏi trắng ra, một chàng trai trong đám người đứng xem tức thì hô to: Cái gì, nữ thần không lẽ cũng thích Trầm Vô Ngôn! Mà những người chơi nữ còn lại trong lòng nghĩ hỏi rất hay!

Ánh mắt Trầm Vô Ngôn lạnh nhạt, "không có quan hệ gì với cô."

Phong Quang một chút cũng không bị tầm mắt lạnh như băng của anh dọa đến, cô ôm cánh tay, nhíu mày, "Thế nào, chẳng lẽ cô ấy thật là bang chủ phu nhân của anh sao?"

"không không không, cô hiểu lầm rồi!" Triệu Tiểu Lộ vội vàng xua tay, "Tôi với anh ấy không giống như các người nghĩ đâu, tôi là lần đầu chơi game này, anh ấy là sư phụ dạy tôi chơi."

Sư phụ? Đùa à, Trầm Vô Ngôn chưa bao giờ thu đồ đệ, huống chi lần này vừa thu lại là nữ đồ đệ! Đây là game cho phép sư đồ luyến đó!

Sắc mặt Phong Quang khẽ biến, cắn cắn môi nói: "Này, tôi muốn mua Bích lạch hoa, các người cho giá đi."

"Nếu cô nói thích, tôi có thể đưa cho… cô…" Dưới ánh mắt cảnh cáo của Trầm Vô Ngôn, âm thanh Triệu Tiểu Lộ chậm rãi nhỏ dần, cuối cùng một chữ cũng không dám nói nên lời.

âm thanh Trầm Vô Ngôn như không hề bận tâm, "Vô giá."

Phong Quang nở nụ cười, cô lấy ra cây sáo của mình, "Cái gì là vô giá? anhnhìn đi, năm đó người nói thứ này vô giá, sau đó còn không phải đều vào tay của bản tiểu thư."

"Một khi đã như vậy, cô cho rằng chính mình đáng giá bao nhiêu tiền, dùng ngang giá mua Bích lạc hoa là được."

"anh! anh dám đem bản tiểu thư đánh đồng với một bông hoa trong game!"

"cô không ra được giá, vậy không cần lãng phí thời gian."

"Trầm Vô Ngôn!"

Trầm Vô Ngôn trào phúng kéo khóe môi lên, lôi kéo Triệu Tiểu Lộ bước vào động không gian.

Triêu Lộ cảm thán: "Oa, không vì tiền tài mà động tâm, không hổ là đại thần Trầm Vô Ngôn."

Phong Quang giận: "Em nói gì!"

“không… không, em cái gì cũng chưa nói.” Kỳ thật trong lòng Triêu Lộ cũng nghĩ đây nên là thời điểm có người áp chế uy phong của Phong Quang thích lấy tiền đè người.

“Về sau em bị đánh, đừng nghĩ chị sẽ giúp!”

“Aiz, Phong Quang…”

Hệ thống: Người chơi Vân Dương rời khỏi đội ngũ, đội ngũ của bạn đã giải tán.

Thật ra Phong Quang cũng không bay đi đâu xa, cô thậm chí còn chưa rời khỏi Độc vụ lâm, chỉ là cô thấy bản thân không có mặt mũi, bức thiết muốn rời khỏi chỗ đông người, còn nghĩ cô trừ bỏ Trầm Vô Ngôn chính là đại nhân vật phong vân thứ hai trong Giang hồ, vẫn luôn dùng tiền xưng bá võ lâm, khi nào thì bị người như vậy châm chọc rõ ràng, ngoài đời cũng không ai dám nói chuyện như vậy với cô đâu!

Phong Quang tức giận đá hòn đá trên đất, nghe được tiếng kêu của động vật rất nhỏ từ không xa truyền đến, cô ngẩng đầu nhìn đến, bản thân nhìn thấy một con sóc ngửa mặt nằm trên đất, trong mắt còn có mấy ngôi sao đảo quanh, hiển nhiên hòn đá Phong Quang đá qua đó không khéo đập trúng con sóc này.

Sóc trong game rất bình thường, nhưng sóc trắng lại không bình thường, người có hiểu biết đều nhìn ra đây là sóc bạc, có thể dùng để luyện chế dược liệu cực phẩm.

“Hắc hắc, xem ra vận khí của mình cũng không tệ lắm.”

Phong Quang nhanh chóng chạy tới, vừa vươn tay muốn nhặt con sóc nhỏtrên đất lên, nhưng nửa đường lại nhảy ra một cái Trình Giảo Kim, có một bàn tay nhanh hơn cô nhặt lên con sóc bạc.

“Ê, tên này!” cô ngẩng đầu, trước mặt đang đứng một người chơi nam.

Hắn rất cao, thật sự gầy, một thân áo đen, dưới mũ lộ ra mộ nửa gương mặt tái nhợt, thân hình gầy yếu phong phanh, nhưng hơi thở phát ra trên người biểu hiện hắn không có yếu ớt như vẻ ngoài của hắn vậy.

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên Công Lược: Nữ Phụ Có Độc* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 117

không nhìn thấy ID của hắn cùng thông tin cá nhân, nếu vậy thì chỉ có chức nghiệp là sát thủ lại đang nhận nhiệm vụ mới có kỹ năng “Mai danh ẩn tích”, nếu hắn trả nhiệm vụ, hoặc nhiệm vụ quá thời hạn thì người ngoài mới có thể nhìn thấy thân phận của hắn.

Phong Quang cũng mặc kệ hắn có phải sát thủ hay không, lớn tiếng nói: “Nè, con sóc này là tôi nhìn thấy trước, nó là của tôi!”

“Nhưng hiện tại nó đang nằm trên tay tôi.” Giống như vẻ ngoài bình thường làm cho người cảm giác tối tâm, âm thanh của hắn cũng ấm ách trầm thấp.

“Là anh đoạt lấy, con sóc này là do tôi đánh choáng váng!”

“Chứng cớ.”

“anh…” Nơi này lại không có người khác, công cụ cô đánh choáng con sóc bất quá cũng chỉ là một cục đá, đi chỗ nào mà tìm ra chứng cớ cho hắn? “anh đừng già mồm át lẽ phải, chính anh cẩn thận suy nghĩ, nếu không phải trước đó tôi đánh con sóc hôn mê, nó sẽ khinh địch như vậy bị anh bắt sao?”

“Có một thành ngữ gọi là ôm cây đợi thỏ.”

“Chẳng lẽ nó còn có thể giống như con thỏ tự mình đụng vào cái cây, đem chính mình đụng choáng váng!?”

“Giải thích hợp lý.”

Phong Quang hơi nâng quai hàm, “anh là cố ý gây sự với tôi!”

“Nhìn thấu chân tướng nhanh như vậy, xem ra Hạ đại tiểu thư cũng khôngngu ngốc như trong tin đồn.”

Trong lòng Phong Quang lộp bộp một tiếng, cảnh giác lui ra phía sau từng bước, “anh nói cái gì Hạ tiểu thư?”

Môi mỏng khẽ nhếch, tiếp theo hắn lấy ngữ khí ác liệt nói: “Hạ Phong Quang, thiên kim đại tiểu thư tập đoàn Hạ thị.”

“anh rốt cục là loại người gì? Vì sao biết thân phận thật của tôi?” Phong Quang cũng không bối rối, một dôi mắt đẹp đông lạnh nhìn người chơi nam trước mặt, âm thầm đề phòng.

Người chơi nam lơ đễnh, giọng nói gần như lúc ẩn lúc hiện nói: “Chỉ cần tôi muốn, người trên khắp thế giới này, tôi đều có thể không gì không biết.”

“Vậy anh nói một chút lúc tôi mười tuổi, bảo mẫu chăm sóc tôi là ai? Bà ấy hiện nay bao nhiêu tuổi? Ở đâu?”

“Lâm Tú, bốn mươi bảy, ở tại biệt thự nhà họ Hạ.” Người chơi nam trả lời rất nhanh, “Bà ấy hiện giờ vẫn còn là bảo mẫu của cô.”

Hắn nói hoàn toàn đúng, Phong Quang kinh hãi, “Móa! anh điều tra rõ ràng như vậy, nói đi, anh có phải thầm mến bản tiểu thư hay không?”

Ánh mắt cô nhìn hắn rất là ghét bỏ, giống như là đang nhìn một tên biến thái cuồng theo dõi, điều này làm cho thái dương dưới mũ người chơi nam lại kéo căng lên, “Cho dù phụ nữ trên đời này đều chết sạch, tôi cũng sẽkhông thầm mến cô.”

“Vậy anh thích đàn ông?” Phong Quang che miệng lui về phía sau vài bước, ánh mắt càng thêm ghét bỏ.

Người chơi nam trầm mặt trong chốc lát, “Hạ Phong Quang, tôi tới là muốn cảnh cáo…”

“anh có ý đồ muốn đánh trống lảng sao?” cô đánh gãy lời hắn.

“Tôi muốn cảnh cáo cô không cần lại…”

“anh quả nhiên là đánh trống lảng.”

“… cô lại…”

“anh đã đánh trống lảng, vậy thì tôi nói đúng rồi.” cô lại không lưu tình chút nào đánh gãy lời hắn, “Nếu anh không phải thầm mến bản tiểu thư thì anhchính là thích đàn ông, chậc chậc, muốn dùng loại phương pháp này khiến cho bản tiểu thư chú ý, thủ đoạn này cũng quá thấp kém đi.”

“cô câm miệng cho tôi!” Người chơi nam không thể nhịn được nữa, khôngkhống chế được cảm xúc đề cao âm lượng.

Phong Quang chớp mắt, giống như thật sự bị dọa sợ.

Người chơi nam hít sâu một hơi, lại khôi phục bộ dạng hờ hững, tựa hồ người vừa mới bị tức đến muốn rít gào không phải là hắn, “Hạ Phong Quang, tôi cảnh cáo cô, không cần lại đi chọc giận người không nên chọc, nếu không, tôi sẽ làm cho cô so với bây giờ còn thảm hại hơn.

Tốc độ nói chuyện lần này của hắn rất nhanh.

Phong Quang không nói gì, trong đôi ngươi đen kia không rõ là đang suy nghĩ cái gì.

Người chơi nam vừa lòng cười khẽ trào phúng một tiếng, quay người lại lập tức muốn thong thả rời đi, bỗng nhiên nghe đến cô gái sau lưng dùng âmthanh thanh thúy dễ nghe nói: “Tôi hiện tại rất thảm chỗ nào?”

Bước chân người chơi nam dừng một chút.

Giọng nói của cô rất nghi vấn, không phải giả bộ, mà là thật sự không rõ bản thân thảm ở chỗ nào.

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên Công Lược: Nữ Phụ Có Độc* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 118

Phong Quang nói xong, “Tôi hiện tại ăn ngon, mặc đẹp, ở cũng tốt, học đại học cũng không cần mỗi ngày phải đi học điểm danh, không cần đi làm cũng có tiền tiêu, đồ trang điểm có thể mua loại tốt nhất, y phục có thể một kiểu áo mua mấy cái khác màu, trang bị trong game cũng có thể mua loại xịn nhất, tốt nghiệp xong là có thể đi làm ở công ty nhà mình, tôi cái gì cũng không phải sầu, cho nên tôi thảm hại ở đâu vậy?”

Lời nói của đám con nhà giàu này đúng là không thể đuổi kịp mà, khôngbiết xấu hổ, nhưng cô ấy nói cũng không sai.

Người chơi nam áo đen: “…”

“anh thấy tôi sống như vậy…” Phong Quang nghiêng đầu, “Là bộ dạng sống rất thảm sao?”

"… cô không xem tin tức sao?"

"Xem chứ, tôi gần đây có vẻ nổi tiếng, ai nha, tôi cũng không phải người trong showbiz, tin tức của tôi cũ rích như vậy, tôi thật là có chút ngượng ngùng." cô thật sự ngượng ngùng sờ sờ mặt, tiếp theo lại bất mãn nói: "Bất quá bọn họ nếu có thể đăng một chút hình ảnh đẹp hơn lên thì tốt rồi, đều chụp tôi xấu như vậy."

Người chơi nam không nói gì một lúc lâu, "cô ngu à?"

cô chống nạnh, "anh mới là ngu! Bản tiểu thư cũng không biết mình thông minh đến mức nào đâu!"

cô ta không ngu mới là lạ.

Người chơi nam xác định, xoắn xuýt với một người ngu ngốc không phải phong cách của hắn, xoay người đi, kết quả một đường roi ngang trời đánh úp lại, hắn phản ứng rất nhanh tránh đi, roi đánh xuống trên mặt đất đập ra một cái hố to, nữ hiệp y phục màu xanh từ khoảng không xuất hiện, người chơi nam kia nhảy bén tránh thoát một chiêu của cô, nhưng hắn lại quên, phía sau hắn còn có một người thoạt nhìn cực kỳ vô hại lại thập phần có rất nhiều ám khí là Phong Quang.

Phong Quang liên tục đem mấy chục viên đạn dược trong túi toàn bộ lấy ra, thủ đoạn ngoài dự đoán này, người chơi nam kia dù tỉnh táo cũng bị ôm trọn, bị oanh tạc không còn một miếng máu, hắn nằm trên mặt đất, sóc bạc trong tay bị Phong Quang trước mặt bắt đi, ngay sau đó, hệ thống nêu lên: Bạn đã bị nữ hiệp Vân Dương dùng Đoạn mạch đan, sau một nén nhang mới có thể lựa chọn về thành.

Nói cách khác, hắn chỉ có thể nằm trên mặt đất năm phút đồng hồ.

Nằm năm phút đồng hồ cũng rất xem nhẹ Phong Quang rồi, hệ thống thông báo như vậy tổng cộng vang lên không dưới mười lần.

trên thi thể người chơi nam hiện ra chữ trắng, "Hạ Phong Quang, cô khôngcần quá đáng."

"Quá đáng? anh cướp đồ của con gái thì không quá đáng? Còn uy hiếp tôi, hừ!" Phong Quang liên tiếp đá lên người hắn, tuy rằng hắn sẽ không cảm thấy đau, nhưng cô thì thấy hết giận, "Để tôi xem anh uy hiếp tôi như thế nào?"

Dứt lời, cô đem túi tích trữ Đoạn mạch dan toàn bộ dùng trên người hắn.

Triêu Lộ nhìn mà đau lòng một trận, "Em nói này Vân Dương, Đoạn mạch đan thế nhưng ba trăm nguyên bảo một viên, chị tiêu dùng tiết kiệm chútđi."

"Chị chuẩn bị sẵn là để dùng, kiệm cái gì mà kiệm? Đáng bao nhiêu tiền?"

Đúng rồi, không đáng bao nhiêu tiền, ba trăm nguyên bảo cũng tương đương ba trăm tệ nhẹ nhàng thôi mà, Triêu Lộ ôm ngực, xem người khác lãng phí tiền cô cũng đau lòng a! (300 tệ = 1tr vnđ)

trên thân người chơi nam lại hiện ra khuông đối thoại, "Thì ra cô luôn kéo dài thời gian, chờ đánh lén tôi."

"Tôi không phải đã nói rồi sao? Bản tiểu thư rất thông minh." Phong Quang cười đắc ý, lúc cùng hắn xì xà xì xào, cô lập tức phát ra tán gẫu mật cho Triêu Lộ muốn cô ấy đến hỗ trợ, Phong Quang không phải là loại hình chiến đấu, càng không nắm chắc có thể đánh thắng hắn mà lại không bị mất sóc bạc, mặc dù cô dùng tiền cũng mua được, nhưng cô không nuốt được cơn tức này, Hạ Phong Quang cô, đường đường là đại tiểu thư nhà họ Hạ, vênh váo tự đắc, hoành hành ngang ngược cũng không sợ ai.

"Hạ Phong Quang, là tôi xem thường cô."

"Hiện tại biết rồi cũng không tính quá muộn, anh hướng bản tiểu thư nói xin lỗi, bản tiểu thư liền tha thứ anh đã mạo phạm.

Người chơi nam lần này không đánh chữ nữa.

Triêu Lộ kéo kéo tay Phong Quang, "Aiz, em nói, hắn làm sao mà biết tên thật của chị?"

"không biết, hắn giống như đã đặc biệt điều tra chị."

"Hả? Hắn không phải là chó săn chứ?"

Phong Quang còn chưa có trả lời, trong đầu liền vang lên âm thanh của hệ thống game: Hiệp sĩ Nhậm Ngã Hành đã đem bạn vào danh sách đen, có muốn thêm Nhậm Ngã Hành vào danh sách đen hay không?

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên Công Lược: Nữ Phụ Có Độc* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 119

Thêm chứ! Thù này nhất định phải thêm vào!

Phong Quang vừa mới xác nhận đem người chơi nam kia gia nhập vào danh sách đen, tiếp theo liền có âm thanh hệ thống: "Kẻ thù Nhậm Ngã Hành của bạn đã logout." cô nhìn lại trên đất, quả nhiên thi thể áo đen đã không thấy tăm hơi, cô hừ lạnh một tiếng, báo thù thì báo thù, tưởng cô sợ lắm à?

Nhưng hắn đã logout, vậy cô trước tiên nhìn sóc bạc là được, mở ra bảng điều khiển sủng vật, Phong Quang nhất nhất đảo qua bộ sưu tập sủng vật quý hiếm, nhưng lại không nhìn đến thằng nhóc sóc bạc đó, cô liên tục tìm ba lần cũng không tìm được, rốt cục cảm thấy không thích hợp!

"Sóc bạc của chị đâu!"

"Sao vậy?" Triêu Lộ nhìn cô gấp đến độ dậm châm, không khỏi nghi vấn.

"Sóc bạc của chị không thấy!"

"Có phải là chị không cẩn thận oanh tạc làm nó chết rồi không?"

"không có khả năng, chị đặc biệt tránh nó ra, hơn nữa chị đều đã cầm lấy nó phóng vào trong túi, nó làm sao có thể đột nhiên không thấy?

Triêu Lộ cũng nghi hoặc, "Chẳng lẽ là game bị bug?"

Tài nguyên trong Giang hồ rất lớn, không thua gì một thế giới nhỏ, bởi vậy có xuất hiện vấn đề gì cũng không kỳ lạ, nếu không công ty game này sẽkhông có nhiều nhân viên bảo trì như vậy.

Phong Quang cắn răng, đầu tiên là Bích lạc hoa, lần này là sóc bạc, cô hôm nay là đạp phải thứ gì xui xẻo mà mọi việc đều bất lợi thế này! Trong cơn tức giận, cô rời khỏi game.

Mới từ trong khoang thuyền đi ra, cô liền nhận được điện thoại của Triêu Lộ, "Phong Quang, chị không sao chứ?"

"không có sao!"

"Ôi, chị họ à, vừa nghe lời này của chị liền biết chị khẳng định còn đang rất tức giận."

Triêu Lộ kỳ thực là em họ của Phong Quang, cô ở đời thực tên Hạ Thiên, nhỏ hơn một tuổi so với Phong Quang, bất quá Phong Quang đang là sinh viên năm nhất, cô ấy vẫn là học sinh cấp ba, cũng bởi vậy đối với Phong Quang mỗi lần đều có thể lấy rất nhiều tiền tiêu vặt xài, cô ấy đều thấy vô cùng hâm mộ, nhưng Phong Quang có tiền thì cũng sẽ có phần của Hạ Thiên, Phong Quang đối với Hạ Thiên mà nói không chỉ là chị họ mà còn là tài chủ, đương nhiên, cho dù Phong Quang không có tiền, Hạ Thiên cũng vẫn thích người chị họ từ nhỏ vẫn luôn chăm sóc cô này.

Phong Quang tâm tình không tốt, "Ôn tập bài vở của em đi, lại để chị thấy em mỗi ngày login vào game chơi, xem chị có dám mách với chú không."

"Dạ dạ dạ, em đi ôn tập đây, chị đừng tức giận nha."

Hạ Thiên nhát gan treo điện thoại, cơn tức của Phong Quang cuối cùng cũng tiêu không ít, cô kéo rèm cửa sổ ra, nhìn thấy một đám phóng viên còn chen chúc ở ngoài cửa, cô bĩu môi không quan tâm, lại kéo rèm cửa sổ lại,cô chỉ quan tâm nhiệm vụ tấn công chiếm đóng của cô, mấy tên râu ria này nọ cô cũng lười quản.

Ngày hôm sau là ngày khai giảng học kỳ sau, mặc kệ như thế nào, Phong Quang vẫn muốn đi đến trường lộ cái mặt ra, sáng sớm, cô an vị vào chỗ ngồi, tài xế lái xe từ cửa sau mà rời đi, đại học tốt nhất thành phố A chính là đại học A, bảo an của học viện quản rất nghiêm, trừ khi được hiệu trưởng đồng ý không thì đám phóng viên này không có khả năng đi vào.

Phong Quang đi trong trường học, đối với những người chỉ trỏ xung quanh đều xem nhẹ, với thân phận của cô thì còn không có ai dám trực tiếp chạy đến tìm cô mà gây phiền toái, đi đến khu nhà học phải đi qua một con đường nhỏ dưới rừng cây mát mẻ, con đường này cũng rất ít người lui tới, Phong Quang mới vừa đi vài bước chợt nghe đến cách đó không xa có âmthanh cãi vã truyền đến.

cô nhìn theo hướng phát ra âm thanh, còn chưa thấy rõ đã bị một cô gái chạy tới trước mặt đụng ngã xuống đất, cô bị đụng đến lóa mắt, trên người còn bị cô gái kia đè nặng.

"Tiểu Lục!" âm thanh trầm thấp của người đàn ông có vẻ vội vàng, anh vội vã nâng cô gái có diện mạo thanh thuần kia dậy, khuôn mặt tuấn tú đạm mạc lo lắng rõ ràng, "Em không sao chứ? Có té bị thương hay không?"

anh hai à, có việc gì là tôi mới đúng đó!?

Phong Quang đứng lên từ dưới đất, hai mắt đều bốc lên lửa giận.

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên Công Lược: Nữ Phụ Có Độc* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 120

“Này, hai người các người tình chàng ý thiếp đủ chưa, có phải nên hướng người qua đường vô tội nằm cũng trúng đạn là tôi xin lỗi một cái không?”

Người đàn ông quay đầu, nhìn cô gái xinh đẹp cao ngạo trước mặt, nhíu mi nói: “Hạ Phong Quang, là cô.”

“A a, tôi còn tưởng là ai chứ, thì ra là Thẩm Vật Ngôn anh nha.” Dứt lời, Phong Quang có ý tứ khác hàm xúc nhìn cô gái bên người anh, “Thế nào, hôm nay cô cố ý đụng tôi, là để báo thù hôm đó tôi hắt nước lên người côà?”

“không phải, cô Hạ!” Triệu Tiểu Lục vội vàng phủ nhận, cô gấp đến độ nước mắt đều rơi ra, “Tôi không phải cố ý đụng vào cô, tôi xin lỗi với cô, thực xin lỗi.”

Thẩm Vật Ngôn đem Triệu Tiểu Lục chắn sau người, một loại hơi thở vương giả không thể địch nổi phát ra, “Hạ Phong Quang, nơi này không phải tập đoàn Hạ thị, cô thu liễm lại đi.”

“Thu liễm? Thu liễm cái gì?” Phong Quang cười lạnh, khuôn mặt đẹp đẽ mang theo hứng thú đến tận xương, “Thẩm Vật Ngôn, lúc trước tôi khôngphải chỉ cần thận đổ ly nước lên người cô ấy sao? anh nhưng đánh bản tiểu thư một cái tát, bản tiểu thư lớn như vậy còn chưa từng bị ai đánh qua, hôm nay cô ấy đụng vào tôi, anh có chính nghĩa dồi dào như vậy, sao lại khôngtát một cái qua đó đi?”

Lạnh lùng trên mặt Thẩm Vật Ngôn không chút thay đổi, “Tiểu Lục khôngphải cố ý đụng cô.”

“cô ấy không cố ý? Ngày đó tôi cũng nói tôi không phải cố ý, anh sao lạikhông tin tôi?”

“cô với cô ấy không giống nhau.”

Khóe miệng Phong Quang cười châm chọc, “Đúng vậy, tôi là không chuyện ác nào không làm, đại tiểu thư kiêu ngạo ương nganh, cô ấy là trong sáng đáng yêu, thiên sứ thấu hiểu lòng người, chậc, Thẩm Vật Ngôn, anh đã thíchcô ấy đến vậy, có bản lĩnh thì giải trừ hôn ước với tôi đi!”

Biểu tình trên mặt Thẩm Vật Ngôn không chút thay đổi, nhưng tay bên người anh đã nắm chặt thành quyền, anh vốn là một người giỏi về ẩn nhẫn che giấu cảm xúc, cũng chỉ có thể thông qua tứ chi của anh có một chút động tác nhỏ mới có thể nhìn ra cảm xúc của anh thay đổi.

không khí nhất thời trầm lặng, Triệu Tiểu Lục nhìn Thẩm Vật Ngôn, lại nhìn Phong Quang, trong lòng lo lắng, cảm thấy lại đi xuống như vậy cô ta liền thật sự hết đường chối cãi, “cô Hạ, mọi việc đều là do tôi không đúng, hơn nữa… Hơn nữa tôi cũng chỉ vô tình chen chân vào hai người, cô yên tâm, tôi vừa nãy đã cùng anh Thẩm nói rõ ràng rồi.”

Ánh mắt Thẩm Vật Ngôn lạnh lùng, che đầy sương lạnh, “Triệu Tiểu Lục.”

cô ấy không kiêng kỵ ý lạnh phát ra từ trên người anh, “anh Thẩm, em đã từng nói là em đã có người trong lòng, mòng anh đối xử tốt với cô Hạ, về sau không cần lại tới tìm em, hẹn gặp lại.”

Triệu Tiểu Lục một câu “có người trong lòng” không thể nghi ngờ vì thế mà thả xuống một trái bom, thừa dịp Thẩm Vật Ngôn hoảng hồn, cô ta dùng kungfu chạy đi nhanh như chớp.

Phong Quang bỗng nhiên cười ra tiếng, tiếng cười ngọt ngào nhưng Thẩm Vật Ngôn nghe chói tai vô cùng.

“Ha ha ha, đường đường là tổng giám đốc Thẩm Vật Ngôn, cư nhiên có ngày bị con gái từ chối, rất buồn cười!”

anh lạnh nhạt nói: “Câm miệng!”

“Chậc chậc chậc, anh không muốn biết cái người trong lòng kia trong miệngcô ấy là ai sao? Theo tôi biết thì học viện chúng tôi thế nhưng có rất nhiều soái ca đó, so với người qua tuổi ba mươi như anh, đó nhưng là thanh xuân dào dạt, hơi thở tràn đầy hoocmôn ở khắp nơi, anh không sánh bằng cũng thật bình thường.” Phong Quang thương hại lắc đầu, “Ai kêu chú đây là một lão già làm chi?”

Biểu cảm của Thẩm Vật Ngôn rốt cục thay đổi một chút, nên hình dung làm sao đây, tóm lại chính là thập phần vi diệu, mặc dù ở trên người đàn ông này trừ bỏ từ lạnh nhạt dùng để hình dung vẻ ngoài của anh, từ vi diệu này thật sự rất không hợp với anh.

Lão già thì sao, đàn ông thành thục rất có sức quyến rũ! Huống chi anh ta năm nay mới ba mươi mốt mà thôi, so với các cô chỉ lớn hơn mười ba tuổi… Phong Quang ở trong lòng sửa lại lời nói của mình, kỳ thực cô cũng là một đại thúc khống, thế nhưng vì chọc tức Thẩm Vật Ngôn, cô đúng là làm trái lương tâm mà nói lời độc miệng.

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên Công Lược: Nữ Phụ Có Độc* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 121

Ngay khi Phong Quang tưởng Thẩm Vật Ngôn không nói gì mà chịu đựng, lạikhông nghĩ tới Thẩm Vật Ngôn cười lạnh đến gần, trong lòng cô kinh sợ,không khỏi lui về sau, cho đến khi sau lưng dựa lên một thân cây, "Thẩm, Thẩm Vật Ngôn, anh muốn làm gì?"

Tuy cô không sợ anh ta, nhưng người ta tốt xấu gì cũng là một người đàn ông thân thể khỏe mạnh, không đoán được bởi vì phẫn nộ mà sẽ làm ra chuyện gì, cô không sợ Thẩm Vật Ngôn, chỉ là, chỉ là không không kìm được mà hoảng sợ.

Lý do thoái thác này kỳ thực đến chính cô cũng không tin.

Thẩm Vật Ngôn bỗng nhiên lấy tay nắm cằm cô, dùng âm điệu luôn luôn trầm ổn âm u nói: "Vậy để cho một lão già làm chồng chưa cưới, cô lại là cái loại gì?"

"Ai trẻ tuổi không từng một lần mắt chó đui mù?" Phong Quang tự nhiên trả lời lại không thể cho bản thân một cái tát, cô ngu muội mà mắng luôn bản thân mình, nâng tay muốn đem bàn tay nắm lấy cằm mình của anh ta đẩy ra, nhưng sức lực của cô quá nhỏ, chỉ có thể mím môi tức giận, thua người chứ không thể thua khí thế!

Thẩm Vật Ngôn không thể hiểu cô rõ ràng đang phát run còn làm vẻ mặt kiên cường nhìn anh, không cần cô nói, anh cũng rất có phong độ lịch sự lui về sau, khóe môi lộ vẻ sung sướng mỉm cười, "cô Hạ lớn lên có một đôi mắt chó, tôi nhớ kỹ."

Tiếp theo, anh không biết từ chỗ nào lấy ra một cái khăn tay xoa xoa tay vừa mới chạm qua Phong Quang, hết thảy động tác cực kỳ tao nhã, anh lưu lại một ý cười làm cho cô gái trước mặt nghiến răng nghiến lợi, nhanh chóng rời đi.

"A! Thẩm Vật Ngôn tên khốn này!" Phong Quang rít gào, một cước đá vàotrên thân cây, nhưng cô đã quên chính mình đang đi một đôi xăng đan, vì thế cô càng bi kịch, ngồi xổm xuống ôm ngón chân bị thương đỏ lên, nước mắt tràn ra vài giọt.

Cách đó không xa, Quách Minh ngồi yên sau xe đạp vỗ vỗ người lái xe phía trước, "Aiz, Âu Tuân, cậu xem chỗ đó có một cô gái đang khóc kìa."

"Ừ." Chàng trai bị gọi Âu Tuân một chút cũng không có hứng thú, cậu thậm chí lười quay đầu liếc mắt một cái.

Quách Minh chậc chậc hai tiếng, "Nhìn bóng dáng hình như là mỹ nữ nó, nếu không cậu đi qua an ủi cô ấy đi."

"Tại sao là tôi?" Âu Tuân giẫm hai chân xuống, bởi vì người sau lưng lôi kéo, cậu không thể không đình chỉ đạp xe đạp.

"Bởi vì mình kết hôn rồi chứ gì."

"Phải." Cậu lười biếng tiếp một câu, "Kết hôn trong game."

"Kết hôn trong game thì sao? Tôi nói với cậu, tôi dự tính say này cùng phu nhân của tôi chạy thẳng tới ngoài đời luôn, hơn nữa, cô gái đó nói khôngchừng là vừa mới chia tay với bạn trai đó, là rất đau lòng, tôi mà đi an ủi tâm hồn bị thương của cô ấy, cô ấy thích phải tôi thì làm sao bây giờ? Âu Tuân, tôi thấy người của cậu thật sự là cực kỳ lãnh khốc vô tình, cô gái đó đáng thương như vậy rồi, cậu tốt bụng đi qua đưa cho người ta một cái khăn tay để lau đi."

Quách Minh thao thao bất tuyệt, chỉ đổi một cái ánh mắt nhàm chán của Âu Tuân.

Âu Tuân nhìn Quách Minh, cậu ta hướng cậu giơ tay lên làm một cái tư thếcố lên, Âu Tuân thở dài trầm trọng, thật giống như bộ dạng một người đau thương đầy bụng, cậu đi qua đó.

"Bạn học à, bạn không sao chứ?"

Tầm mắt bỗng nhiên xuất hiện một cái khăn tay, Phong Quang đang vùi đầu rơi nước mắt ngẩng đầu lên.

Tay Âu Tuân duỗi ra cứng đờ.

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên Công Lược: Nữ Phụ Có Độc* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 122

Chàng trai trước mặt Phong Quang rất cao, hơn nữa thân mình cực kỳ gầy yếu, cậu ăn mặt rất tùy tiện, bên trong là sơ mi trắng, bên ngoài là một cái áo khoác màu đen, hơn nữa còn mặc một cái quần bò giặc đến trắng bệch rồi, ngay cả đầu của cậu cũng chải cực kỳ tùy tiện, tóc mái thật dài đã sắp che khuất ánh mắt cậu, nhưng giống như là cậu không hề phát hiện ra, cả người đều tản ra hơi thở suy sụp lôi thôi lếch thếch, chỉ có khuôn mặt mơ hồ có thể nhìn thấy được chứng minh bộ dạng cậu thật ra cũng khá được.

Cậu nhất định là sinh viên khoa học công nghệ.

“Tôi không sao.” Phong Quang nhẹ dụi mắt đứng dậy, vừa muốn tiếp nhận khăn tay trong tay cậu, cậu lại một phen thu về.

“Nếu cô đã không có việc gì, tôi đi đây.” Hắn nói vậy liền đúng là xoay ngườiđi mất.

Phong Quang: “…”

Cậu ta tuyệt đối là sinh viên khoa học công nghệ.

cô đứng xa xa nhìn chàng trai đó leo lên xe đạp, bạn của cậu thoạt nhìn chỉ tiếc rèn sắt không thành thép nói gì đó, nhưng cậu không hề phản ứng gì, đạp xe đạp lập tức đi, cậu sinh viên bị rơi xuống xe vội vã chạy tới nhảy dựng ngồi lên yên sau xe đạp.

Trong lòng Phong Quang nghĩ, tuyệt đối không phải vì sức quyến rũ của bản thân bị thấp xuống, mà hiện tại đại học đang lưu hành nam x nam, nhìn bọn họ cùng nhau đi xe đạp là biết.

Aiz, nhớ tới nhiệm vụ của bản thân, cô thật sự là gánh nặng đường xa.

Cầm thời khóa biểu được phát xong, Phong Quang ngồi xe được tài xế đưa về nhà, cô vui vẻ nghĩ, lời của Triệu Tiểu Lục hôm nay, nhất là một câu đó của cô ấy đã có tâm mà ứng nghiệm, Thẩm Vật Ngôn chỉ sợ vì chuyện rối rắm trong nhà mà buồn bực muốn chết, anh ta làm sao mà biết được kỳ thực người Triệu Tiểu Lục nói chính là anh ta đây.

Có trời mà biết Phong Quang, cô chính là không thèm nói, để cho một đôi nam nữ này rối rắm đi, bọn họ càng rối rắm, Thẩm Vật Ngôn sẽ càng nhanh cùng cô giải trừ hôn ước, đối với Phong Quang mà nói, đây chính là một chuyện tốt đó!

Ăn xong cơm chiều, Phong Quang nằm ở trong khoang thuyền login vào game, cô vẫn ở địa điểm logout ngày hôm qua, Độc vụ lâm, một con bồ câu bay đến trên tay cô , cô lấy tin buộc trên chân bồ câu, là thư hồi báo việc hôm qua cô báo cáo có bug trong game.

trên giấy viết: Xin chào nữ hiệp Vân Dương, quan phủ đã kiểm chứng qua, bạn báo cáo việc sóc bạc để ở trong túi bị biến mất không thể tìm được số liệu được ghi lại, có lẽ bạn đã nhớ nhầm, nếu như lại có vấn đề mời liên hệ với GM, chúc bạn chơi game vui vẻ.

Vui vẻ cái đầu ngươi.

Phong Quang trực tiếp quăng tin nhắn xuống đất, phát giận giẫm vài cái, cômới không có nhớ nhầm! Sóc bạc rõ ràng đã vào trong túi cô.

Ngay khi Phong Quang còn đang tức đến thấu trời, hệ thống game “Đinh” một tiếng: Kẻ thù Nhậm Ngã Hành của bạn đã login.

Mắt Phong Quang cùng một dôi mắt đen sâu thẳm chống lại, hồi lâu cô mới hướng về người đang phát ra hơi thở yên lặng một cái tươi cười ngọt ngàokhông thể chê vào đâu được, nâng tay chào một cái, “Hi… buổi chiều tốt lành.”

“Chào buổi chiều.” Hắn không có cảm xúc gì đáp lại một câu, tiếp theo lấy trường kiếm bên hông ra khỏi vỏ.

Hệ thống: Nữ hiệp đã bị Nhậm Ngã Hành đánh trọng thương.

Phong Quang nằm trên mặt đất, trong đầu tràn đầy âm thanh “leng keng leng keng” vọng lại, không nhiều không ít, lúc trước cô cho hắn ăn bao nhiêu cái Đoạn mạch đan, hắn liền cho cô ăn lại bao nhiêu cái, cô khóckhông ra nước mắt, nay bị người ta giữ thi thể lại cả một buổi chiều.

Cái trò chơi này chân thật ở chỗ cho dù cô có thể logout nhưng thời gian Đoạn mạch đan sẽ không tính thời gian logout, nói cách khác cô chỉ có thể ở trong game vượt qua thời gian công hiệu của Đoạn mạch đan, quả thực đó là thứ tốt để đối phó kẻ thù, cũng khó trách cửa hàng hệ thống trong game đem Đoạn mạch đan bán 300 nguyên bảo một viên.

Cái tên khốn Nhậm Ngã Hành này, khẳng định là đêm qua login nằm xong thời gian của Đoạn mạch đan rồi, hắn sẽ chờ cô login mà trả thù cô!

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên Công Lược: Nữ Phụ Có Độc* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 123

Phong Quang nhìn Nhậm Ngã Hành ngồi thiền ở cạnh "thi thể" của chính mình, rất bất đắc dĩ, trắng trợn mắng chửi người không phải phong cách củacô, mà Hạ Thiên hiện tại phỏng chừng còn đang đi học cũng không thể tới cứu cô, nhưng bạn bè trong game cũng chỉ có một mình Hạ Thiên, tuy rằng người người đều gọi cô là nữ thần nhưng cô vốn có tiếng là soi mói khó hầu hạ, thật đúng là không có bạn bè thật lòng thật dạ bầu bạn, chỉ có quan hệ với những người vì lợi ích mà trao đổi mà thôi.

Đợi chút, quan hệ lợi ích?

cô nháy mắt nghĩ tới một chuyện, mừng thầm phóng ra một dãy chữ, "Nhậm Ngã Hành đại hiệp, tôi cho anh một cơ hội rời khỏi, nếu không đến lúc anh muốn chạy cũng chạy không được."

Nhậm Ngã Hành ôm kiếm, một câu cũng không nói, giống như là một cao thủ dùng kiếm siêu thoát thế tục, Phong Quang thầm nghĩ: được, anh là cao nhân, vậy thì anh không trách được tôi, đây chính là anh bức tôi ra tay.

Những người chơi trong Giang hồ bỗng nhiên nhận được một thông báo từ hệ thống game: Nữ hiệp Vãn Dương phát ra lệnh truy sát giang hồ, tiền thù lao 9999 nguyên bảo, địa điểm Độc vụ lâm, mời sát thủ có hứng thú nhanh chóng đến Bia Thiên địa tiếp nhiệm vụ, tới trước nhận trước.

Sát thủ riêng chỉ có thể được một người nhận, đương nhiên cũng có thể tổ đội hành động hoàn thành nhiệm vụ sau lại chia phần thưởng, phí 9999 nguyên bảo mua sát thủ, cô nhưng là người đầu tiên đó, Phong Quang cơ hồ có thể tưởng tượng đến trước Bia Thiên địa chen chúc đầy người đến tiếp nhận nhiệm vụ.

Nhậm Ngã Hành cũng thu được tin tức, hắn rốt cục mở mắt, nhìn Phong Quang cười lạnh, "Tiền của cô tiêu không hết à?"

"không có cách nào rồi, bản tiểu thư chính là nhiều tiền, là người chơi thích dùng nhân dân tệ thần chưởng, chẳng lẽ anh còn không biết sao?"

Nếu là người khác ở đây đã sớm hô hào kết bạn, đáng tiếc trước mặt cô là kiếm khách cao ngạo Nhậm Ngã Hành, hắn đứng lên lại không vội mà đi, Phong Quang nhìn ra hắn tựa hồ đang chờ đám người kia đến giết hắn.

"Này, anh không nghĩ muốn lấy một chọi mười chứ?" Tiền thưởng lớn như vậy, vì để an toàn, người nhận nhiệm vụ đương nhiên không có khả năng là một người đến, cho dù là dùng tiền đắp ra trang bị cũng không có khả năng đánh thắng một đám người, Phong Quang thấy rằng hắn chính là muốn tìm chết, "Trước tiên mà nói, tôi sẽ để cho đám người kia bắt anh ăn Đoạn mạch đan."

Hắn vẫn bất động.

Rất nhanh, từ trong động không gian đi ra một đám người, đều mặt áo đen, mỗi người bọn họ cầm vũ khí khác nhau, nếu không phải bọn họ mặc cổ trang, chỉ bằng bộng dạng giống nhau của họ quả thực chính là đám xã hội đen Hắc Y bang hỗn tạp ở hiện đại.

Cầm đầu là một người tên Phong Trần Nhất Thương, một người chơi nam trẻ tuổi tay cầm trường thương, hắn vừa đi ra liền cầm trường thương trong tay đập dựng thẳng trên mặt đất, khí phách mười phần nói một câu: "Là ai dám đắc tội với nữ thần Vãn Dương, xem tôi có làm thịt hắn hay không!"

Nhậm Ngã Hành quay đầu, lạnh lùng nói một chữ: "Tôi."

Phong Trần Nhất Thương sửng sốt, "Cậu sao lại ở đây?"

Phong Quang bỗng nhiên cảm thấy không ổn.

"Vãn Dương nữ thần của cậu tuyên bố treo thưởng, mà hiện trong này chỉ có một người là tôi, cậu nói sao tôi lại ở đây?"

Phong Trần Nhất Thương nhìn trái nhìn phải, trừ Phong Quang nằm trên đất, thật đúng không còn ai khác, hắn tuy rằng không thông minh, nhưng đầu óc cũng không ngốc, rất nhanh liền hiểu được vì sao, hắn hướng về mấyanh em phía sau la lên: "Đem vũ khí thu hồi lại đi, đây là phó bang chủ của chúng ta!"

Nhìn đến tin tức trên bảng thông tin nhân vật, Phong Trần Nhất Thương cùng mọi người phía sau là thành viên "Hắc Y bang", nhìn lại Nhậm Ngã Hành, bảng thông tin nhân vật của hắn cũng chính là "Hắc Y bang"?

Phong Quang đã muốn quên chửi rủa cái tên không văn hóa là "Hắc Y bang" này, cô nằm trên mặt đất lạnh lẽo, nhìn đến Nhậm Ngã Hành lộ ra một cái mỉm cười có thể nói là "Hiền lành" với mình, ý lạnh trong lòng chợt nổi lên.

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên Công Lược: Nữ Phụ Có Độc* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 124

Chương 124

Muốn nói trong Giang hồ, bang hội lớn lớn nhất là ai, mọi người nhất định sẽ trả lời là Trầm Vô Ngôn Mê âm Các, bên trong Mê âm Các cơ hồ bao gồm toàn bộ hai mươi cao thủ ở trên bảng xếp hạng, có thể nói tất cả đều là nam thần của các cô gái, Mê âm Các được xưng là đệ nhất đại bang hội mọi người đều biết, không cần nhiều lời. Nhưng nếu muốn nói trong Giang hồ bang hội biến thái nhất là ai, mọi người vẫn sẻ ôm thái đội ghê tởm mà nói đó là bang hội có tên Hắc Y Bang.

Đừng nhìn tên của người ta không ra sao cả, thành viên bên trong bang hội cũng không nhiều, nhưng số lượng người không nhiều lắm này tất cả đều theo chức nghiệp sát thủ, một sát thủ đánh bạn, mỗi ngày quấy rối bạn có lẽ cũng không có gì, nhưng nếu toàn bộ sát thủ đều nhìn chằm chằm bạn, vậy thì bạn trong game ngay cả nhiệm vụ bình thường nhất cũng không thể làm, bởi vì bạn phải luôn luôn cảnh giác cái bọn xuất quỷ nhập thần này nhảy ra đánh lén, kỹ năng của chức nghiệp sát thủ là có thể ẩn thân, là ẩn thân đó!

Như vậy cũng đủ làm người khác ghê tởm đi, nghe nói chuyện mà bang chủ Hắc Y Bang thích làm nhất chính là đánh tới đối phương kêu cha gọi mẹ, chẳng sợ có người sẽ chửi bới hắn ức hiếp acc nhỏ rất không đạo đức, hắn cũng chỉ làm theo ý mình. Hắc Y Bang được xưng là bang hội tuyệt đốikhông thể chọc vào, Hắc Y Bang bang chủ cũng được xưng là người khôngcó đạo đức, nhưng phó bang chủ Hắc Y Bang, thành viên Hắc Y Bang biết có người này tồn tại, nhưng bọn họ chưa từng gặp qua, càng đừng nói những người khác nghe còn chưa từng nghe qua.

Phong Trần Nhất Thương đến gần "thi thể" của Phong Quang, cào cào ót ngượng ngùng nói: "Nữ thần Vãn Dương, tuy rằng chúng ta đã hợp tác làm ăn vài lần, nhưng thực sự có lỗi, người này tôi không thể giết."

Phong Quang tức giận muốn logout, cô vừa muốn rời khỏi game, chợt nghe Nhậm Ngã Hành nói một câu: "cô muốn logout thì nhanh đi, dù sao cũng là một cô gái, nhát gan cũng thường thôi."

Khóe miệng hắn gợi lên một độ cong cay nghiệt, chính là trào phúng cônhát gan, Phong Quang trong lòng cắn răn, cô nói cái gì cũng không thể thoát game!

cô nhanh chóng phóng ra một chuỗi chữ, "Tôi mới không thèm logout! Ai nhát gan người đó là heo!"

"không cần vũ nhục loài heo đâu."

Phong Quang hận không thể đánh hắn một cái tát, "Nhậm Ngã Hành anh là đồ con trai bụng dạ hẹp hòi!"

"Vậy sao? Vậy cô là phật Di Lặc lòng dạ bao la à?"

"anh mắng tôi mập!?"

Nhậm Ngã Hành ôm cánh tay, "Ai nói thì người đó nhận."

"anh! anh giữ lại thi thể của tôi, còn mắng tôi, anh là đồ tiểu nhân không có phong độ trí thức!"

"Thi thể là tôi giữ, nhưng tôi không có mắng, mặt khác, tôi chưa từng nói qua tôi là quân tử."

Phong Quang hơn nửa ngày không phóng ra khuông đối thoại, xem ra là bị chọc tức.

Phong Trần Nhất Thương nhìn bọn họ một cái đứng nói mát, một cái đứngtrên mặt đất phóng khuông đối thoại, mấu chốt là, hắn trước kia chưa từng thấy Nhậm Ngã Hành như thế này… có sức sống bao giờ, Phong Trần Nhất Thương suy nghĩ nửa ngày mới tìm ra được một từ thích hợp để hình dung.

Khủy tay cầm thương của hắn đụng Nhậm Ngã Hành: "Aiz, tôi nói nha, hai người có thù gì thế? Cậu bắt cô ấy ăn nhiều Đoạn mạch đan như vậy, thù sâu lắm à, người ta nói như thế nào cũng là một cô gái đó."

Tác phong của Phong Trần Nhất Thương tuy không có chỗ nào tốt, nhưng hắn đối với phái nữ luôn luôn rất khoan dung, chỉ cần cô gái đó không phải thật không có mắt, hắn bình thường giết một chút còn chưa tính, người khác không biết Nhậm Ngã Hành nhưng hắn biết, Nhậm Ngã Hành, mặc tađi một mình (nhậm= mặc, ngã=ta, hành=đi), Nhậm Ngã Hành trong game cho tới bây giờ đều lẻ loi một mình, không chủ động kết thù kết oán, cũng chưa bao giờ xuất hiện qua chuyện giữ thi thể như hiện tại.

Thù sâu sao?

Nhậm Ngã Hành lạnh lùng xuy một tiếng, cô vốn không có thù với hắn, nhưng cô động đến người không nên động, vừa mới bắt đầu thầm nghĩ cảnh cáo cô một phen, ai ngờ đến việc vô chủ động tìm chết thiết kế đánh lén hắn, trong game này đến nay Nhậm Ngã Hành cũng chỉ trọng thương qua một lần, lần trọng thương duy nhất này còn bị người cho ăn nhiều Đoạn mạch đan như vậy, đúng là một trải nghiệm tốt.

Cho nên cô ấy có thù oán với hắn sao?

Nhậm Ngã Hành có thể trả lời là không có, hắn chỉ là muốn dạy dỗ cô gái cao ngạo này mà thôi.

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên Công Lược: Nữ Phụ Có Độc* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 125

Nhậm Ngã Hành không trả lời câu hỏi của Phong Trần Nhất Thương là bọn họ có thù gì với nhau, hắn ngồi xổm xuống trước mặt Phong Quang, bởi vì góc độ thay đổi, Phong Quang rốt cục có thể nhìn đến ánh mắt hắn ở dưới mũ, giống như tưởng tượng, gương mặt hắn giống như một màn đêm, nhưng mà đêm tối của hắn không có sao, cũng không có trăng, bị hắn nhìn chằm chằm như vậy, cô đột nhiên cảm thấy lạnh sống lưng, cảm thấy vô cùng không ổn.

Quả nhiên, dự cảm của cô luôn luôn rất chuẩn.

Nhậm Ngã Hành hỏi Phong Trần Nhất Thương, "Có Tú thần bút không?"

"Có a, chi vậy?" Phong Trần Nhất Thương lấy ra một cái bút lông từ trong túi trang bị.

"Cậu nói xem, tôi vẽ một con rùa lên mặt của cô ấy được không?"

Phong Quang vội la lên: "Nhậm Ngã Hành, anh dám!"

"cô nhìn xem tôi dám hay không dám."

Tú thần bút không phải là cây bút bình thường, nó là bút có được từ một trong sáu hoạt động du hý trong game, nếu dùng nó vẽ lên trên người của người chơi vì nét vẽ đó có thể duy trì ba ngày, dùng phương pháp gì cũngkhông xóa được.

Phong Trần Nhất Thương nhịn không được mở miệng, "Như thế đối với mộtcô gái cũng thật quá đáng đi."

Dù sao gương mặt đối với con gái mà nói rất quan trọng, cho dù là ở trong game thì cũng vậy.

Nhậm Ngã Hành nhìn Phong Trần Nhất Thương, "Cậu thương hương tiếc ngọc."

Phong Trần Nhất Thương gật gật đầu, Phong Quang nhìn hắn giống như thấy được hy vọng.

"Vẽ này vẽ nọ trên mặt của con gái là một chuyện rất quá đáng." Phong Trần Nhất Thương nghiêm trang nói, nhưng rất nhanh liền đổi lời, "Nhưng mà chuyện này tôi chưa từng làm qua, hình như rất kích thích, tôi cũng vẽ một cái!"

Hắn lại lấy ra một cây Tú thần bút từ túi trang bị, ngồi xổm ở bên kia của Phong Quang, Phong Quang lần đầu tiên có ham muốn chửi thề.

không thể logout!

không thể logout!

Logout chính là nhát gan! Đây không phải là tính cách của cô!

Nhậm Ngã Hành vừa đưa ngòi bút đến gần mặt cô, hệ thống vang lên: Kẻ thù Vãn Dương của bạn đã logout.

Phong Trần Nhất Thương cầm cây bút, người ở trước mặt bỗng nhiên biến mất không thấy, hắn ngoài ý muốn nổi giận, "cô ấy cứ thế logout! Tôi còn chưa có vẽ gì đâu! không phải nói sẽ không logout sao!?"

Nhậm Ngã Hành khẽ cười một tiếng.

Phong Trần Nhất Thương vội vàng nhìn qua, lại nhìn thấy một khuôn mặt chán chường lờ đờ, tiếng cười vừa mới nghe được giống như là ảo giác, hắn nói mà, thằng nhóc này làm sao có thể phát ra tiếng cười vui vẻ chứ, hắn thế nhưng không có hứng thú với bất kỳ thứ gì đâu.

Nhậm Ngã Hành mặc kệ sắc mặt từ kinh sợ chuyển thành quả nhiên của Phong Trần Nhất Thương, quăng bút lên người Phong Trần Nhất Thương, thong thả xoay người.

Phong Trần Nhất Thương vội vã la lên: "Hoạt động bang hội lần tới cậu có đến không?"

"không có hứng thú." âm thanh lười biếng biến mất, hắn đi vào động khônggian không biết đã đi đến chỗ nào.

Đây mới là Nhậm Ngã Hành mà Phong Trần Nhất Thương quen biết, vô tình, trời sinh không biết yêu, hoàn toàn không có hứng thú với thứ gì, mà vừa nãy hắn cãi nhau với nữ thần Vãn Dương chỉ có thể giải thích là do đầu óc hắn có vấn đề.

Mặc dù nói đầu óc hắn có vấn đề còn khó hơn khả năng xảy ra chuyện mặt trăng đụng phải trái đất.

“Nhậm, Ngã, Hành!”

đi ra từ trong khoang thuyền chơi game, Phong Quang nhớ kỹ từng chữ cái tên này, cô kêu gọi hệ thống trong đầu, “Tại sao tôi cố tình phải đi con đường oan gia hoan hỉ với hắn? Hiện tại oan thì có, hỉ một chút cũng khôngthấy!”

“Trước khổ sau sướng.” Hệ thống lạnh nhạt nói xong, lại bồi thêm một câu, “Đây là kịch bản.”

Phong Quang khựng lại, “Đây là hệ thống sao? Sao hôm nay có chỗ nào đókhông đúng lắm?”

“…”

“Này, hệ thống, còn đó không?”

“Cơ quan phục vụ thăng cấp tối ưu hóa, ba giây sau đi vào trạng thái ngừng hoạt động, mong ký chủ cố gắng hoàn thành nhiệm vụ.”

“Ê ê ê! Đừng đột nhiên ngừng hoạt động thế chứ!” Phong Quang phát điên, “Hệ thống… hệ thống? Móa, đúng là ngừng hoạt động luôn!”

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên Công Lược: Nữ Phụ Có Độc* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 126

Hệ thống đột nhiên bỏ rơi Phong Quang tiến vào thời kỳ ngừng hoạt động, hệ thống cũng không nói khi nào thì tỉnh lại, tuy nói trước kia hoàn thành nhiệm vụ phần lớn là do Phong Quang dựa vào năng lực bản thân, nhưng côcũng là ỷ lại hệ thống thường thường cho cô mở ra khúc mắc, bây giờ gì hay rồi, cô thật sự chỉ có thể dựa vào chính mình.

Từng ngày chậm rãi trôi qua, tin tức công kích Phong Quang cũng dần dầnkhông còn sục sôi ngất trời như trước nữa, thật ra là phóng viên ngồi mấy ngày không phỏng vấn được đương sự là cô, ngược lại đem chú ý chuyển tới các tin tức giải trí khác. Bọn họ đều xem nhẹ khả năng bám nhà của Phong Quang, trong lòng nghĩ cô mười ngày nửa tháng nhất định sẽ lộ diện, ai cũng không nghĩ đến cô thực sự giấu mặt, mỗi ngày sống kiểu ngồi ăn chờ chết ở biệt thự nhà họ Hạ.

Luận đến trạch, Phong Quang đúng là không có đối thủ.

Mà đến cuối tuần, Hạ Thiên đã lâu không thấy được tài xế chở đến chỗ Phong Quang muốn ở hai ngày, vừa thấy Hạ Thiên thì Phong Quang liền cảm thấy có chút đau đầu, nguyên nhân chủ yếu là cái em họ này quá là hoạt bát.

Bề ngoài của Hạ Thiên và Phong Quang giống nhau cỡ ba bốn phần, cô ấy còn có hơn một tháng nữa là tròn mười tám, gương mặt ngọt ngào đángyêu tràn đầy nụ cười của thanh xuân, bộ dạng sức sống rất dễ dàng lây nhiễm sang những người khác, đáng tiếc Phong Quang là một người chỉ thích chơi game xem manga trạch đến chết, cho nên vừa chạm mặt Hạ Thiên cô liền cảm thấy không khí không hợp, thế nhưng Hạ Thiên hoàn toànkhông hề ý thức được điểm này.

“Chị à, em muốn đến nhìn xem phòng tranh của chị.”

Phong Quang học mỹ thuật tạo hình, Hạ Thiên từ lúc còn rất nhỏ đã biết được Phong Quang vẽ rất là lợi hại, nhưng đáng tiếc là Phong Quang ngoại trừ phải giao bài tập thì rất ít vẽ tranh, Hạ Thiên cảm thấy này đúng là quá lãng phí thiên phú!

Phong Quang bị cô bám lấy không có biện pháp gì, chỉ có thể dẫn em họ mình đến phòng vẽ tranh, “Gần đây chị cũng chưa vẽ cái gì, em muốn xem thì xem đi.”

“Oa! Cái này nhìn thật đẹp!” Hạ Thiên liếc mắt một cái liền nhìn trúng một bức tranh, tranh vẽ một cây cổ thụ chọc trời, cành cây phía trên lần lượt thay đổi, có chút hướng xuống mặt đất, mà giữa khoảng giao nhau của nhành cây và lá cây, từng đợt ánh trăng xuyên thấu qua khe hở, chỉnh thể hình ảnh có màu sắc tối tăm, nhưng hào quang duy nhất đó, sáng ngời mà thánh thiện, cho dù nhìn không tới mặt trăng trên trời cao, cũng có thể cảm nhận được sự ấm áp mềm mại của nó.

Hạ Thiên không hiểu tranh vẽ, nhưng cô cảm thấy nhìn đẹp.

Phong Quang không có cảm giác gì, “Em thích thì chị đưa em là được.”

“Thật sao!?” Hạ Thiên kích động hôn Phong Quang một cái, “Cảm ơn chị!”

Phong Quang lau lau nước miếng trên mặt, “Khi nào em về thì mang đi, được rồi, xem cũng xem rồi, chúng ta đi ra ngoài thôi.”

“À! Đúng rồi, chị à, em đã mấy ngày rồi không chơi game đó, chị có nhiều khoang thuyền chơi game như vậy, cho em mượn một cái login chơi nha.”

Thật ra Phong Quang cũng đã ba ngày không vào game, Hạ Thiên là vì bài vở, mà cô là vì… không được, vừa nghĩ đến tên kia cô liền tức giận!

Thấy Phong Quang trầm mặt thật lâu, Hạ Thiên hỏi, "Chị sao vậy?"

Hôm nay vừa vặn Hạ Thiên ở đây, Phong Quang vuốt cằm nghĩ nghĩ, tròng mắt đảo qua, "không có gì, chỉ nghĩ tới chút chuyện này nọ thôi, Hạ Thiên em login trước đi, giúp chị nhìn xem có người ở Độc vụ lâm không."

"Chi vậy?"

Phong Quang chột dạ, chỉ có thể lớn tiếng làm bộ như mất hứng nói: "khôngnên hỏi nhiều như vậy, em lấy tranh của chị, còn mượn khoang thuyền chơi game của chị, giúp chị làm chút việc nhỏ cũng không được à?"

"Phong Quang, chị thật kỳ lạ." Nói chúng, khi Hạ Thiên thấy tính tình đại tiểu thư của Phong Quang lại nổi lên, cô sẽ tự động chuyển đổi xưng hô thành tên Phong Quang.

Phong Quang vỗ đầu cô, "Em nói xem có giúp chị đến Độc vụ lâm nhìn quakhông?"

Hạ Thiên xoa xoa đỉnh đầu bị chụp, đáng thương nói: "Giúp mà, đương nhiên là giúp, ai kêu chị là chị của em chứ?"

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên Công Lược: Nữ Phụ Có Độc* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 127

Hạ Thiên đầu tiên là vào game, sau đó đi đến Độc vụ lâm, lại rời khỏi game nói cho Phong Quang là ở bản đồ này không có người, Phong Quang sờ sờ đầu Hạ Thiên, "Làm tốt lắm!"

Ngay sau đó, cô liền vào một khoang thuyền chơi game khác, cùng Hạ Thiên đăng nhập vào game, sau ba ngày mới nhìn thấy phong cảnh trong game, Phong Quang hít một hơi, cảm thấy đầu óc sảng khoái thanh tỉnh, mặc dù cô bây giờ còn đang ở trạng thái "thi thể".

Bởi vì thời gian của Đoạn mạch đan còn chưa xong đâu!

"Phong Quang…" Hạ Thiên bình thản ngồi xổm bên cạnh cô, sau đó khôngdám tin kêu lên: "Chị vậy mà bị người ta cho ăn Đoạn mạch đan!?"

Đại tiểu thư vẫn luôn dùng tiền hoành hành ngang ngược cư nhiên sẽ có ngày nằm chết nguyên ngày!!!

Đáy lòng Phong Quang khinh bỉ nhìn, "Em hô to gọi nhỏ làm gì?"

"không phải, Phong Quang, em nói là ai lớn gan như vậy dám bón Đoạn mạch đan cho chị ăn thế? Chị nói cho em biết, em nhất định sẽ thành tâm cúng bái… không không không, là em nhất định sẽ thành tâm giúp chị báo thù!" Ngàn cân treo sợi tóc hết sức, Hạ Thiên đem lời sùng bái muốn thốt ra đổi thành một câu lòng đầy căm phẫn, cô xem như hiểu được tại sao Phong Quang muốn cô trước tiên đến Độc vụ lâm nhìn xem, chị cô đây là bị bón ăn Đoạn mạch đan còn bị người trông giữ thi thể đó!

Phong Quang không muốn nhắc lại chuyện khuất nhục như vậy, cô hung tợn phóng ra một chuỗi chữ, "Chị chưa tới nửa giờ nữa là nằm xong rồi, em đứng ở chỗ này bảo vệ chị."

cô muốn phòng ngừa Nhậm Ngã Hành đột nhiên lại đây bón một phen Đoạn mạch đan cho cô.

"Aiz, chị à, nói cho em biết đi, là ai khiến chị nằm chết ở đây vậy?"

Phong Quang mặc kệ Hạ Thiên.

Dù là Hạ Thiên không ngừng hỏi, nhưng Phong Quang giống như là đangngủ, không cho cô bất kỳ câu trả lời nào, Hạ Thiên không biết làm gì, cũng chỉ có thể bảo vệ "thi thể" Phong Quang đợi cô đến giờ hồi sinh, may mắn là nội trong một giờ ở đây cũng không có ai khác xuất hiện, thời gian vừa đến Phong Quang liền lựa chọn về thành hồi sinh.

Hạ Thiên cũng không đi cùng, cô truyền âm ngàn dặm nói: "Chị, bạn của em tìm em có việc, em trước tiên rời đội đi tìm bạn em nha."

Phong Quang còn chưa kịp hỏi là bạn bè kiểu gì, tìm em có chuyện gì thì Hạ Thiên đã lập tức rời đội không biết đã đi đâu, Hạ Thiên không giống cô là một người chơi solo, cô ấy có nhóm bạn bè của riêng mình, có một chút cảm giác cô độc tản ra trong lòng, Phong Quang bĩu môi, bạn bè nhiều có gì tốt, vẫn là một người tự do tự tại.

Điểm sống lại là một thôn trấn gần đó, Phong Quang tìm một thương nhân tạp hóa tu sửa trang bị, cô đi đến cổng thôn trấn chuẩn bị rời khỏi đi đến thành chủ nhưng lại bị một trận tranh chấp trước mặt hấp dẫn ánh mắt.

Một cô gái bị trọng thương nằm trên mặt đất, mà chung quanh cô ấy đứng một nam một nữ, xem ra người đang nằm này là bị vây đánh, không, khôngchỉ đơn giản là bị vây đánh mà cô ấy còn bị chặn ở điểm hồi sinh, nói cách khác chỉ cần cô ấy hồi sinh liền bị người xung quanh đánh chết một lần nữa. Rõ ràng không phải ai cũng nguyện ý mua Đoạn mạch đan để đối phó kẻ thù, mà dùng phương pháp chặn điểm hồi sinh này càng khiến người ta thêm ghê tởm.

"Thế nào? Mày đoạt sủng vật của tao không phải đoạt rất vui vẻ sao? Bây giờ có bản lĩnh thì đến đây tiếp tục đoạt với tao đi." cô gái mặc áo lưới màu trắng thoạt nhìn vô cùng tức giận, bề ngoài của cô ta vốn đã xinh đẹp, bây giờ đứng ở bên người một chàng trai càng trở nên nhỏ nhắn đáng yêu.

Chàng trai cũng mặt một bộ đồ trắng, bên hông mang bội đao, hiên ngang lẫm liệt, "Được rồi, Tiểu Mộng, em không cần tức giận nữa, tự chọc tức bản thân thì làm sao bây giờ? Chúng ta giết cô ta nhiều lần như vậy, em còn chưa hết giận sao?"

cô gái cố chấp nói: "không hết là không hết! Em muốn chính miệng cô ta xin lỗi em!"

"Được rồi được rồi." Chàng trai giống như giản hòa mà nói với người nằm ngay đơ trên đất: "Này, chỉ cần cô nói xin lỗi, chúng tôi sẽ để cô đi, thế nào?"

Mà người nằm trên đất rất an tĩnh, cô ấy không có phản ứng gì, làm cho người ta cảm thấy quật cường, lại làm cho người ta cảm nhận được một loại hơi thở lẻ loi đáng thương trên người cô.

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên Công Lược: Nữ Phụ Có Độc* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 128

Chàng trai áo trắng tên Đao Hữu Tâm, còn cô gái áo trắng kia gọi Mộng Quả Nhi, mà cô gái nhỏ đáng thương nằm trên đất kia, tên Triệu Tiểu Lộ.

Phong Quang cảm thấy hứng thú nhướng khóe môi, khoanh tay đi qua, "Tôi còn tự hỏi là ai đây, thì ra là nữ thần trong mộng Mộng Quả Nhi."

Mộng Quả Nhi vừa nghe thấy âm thanh cả người cứng đờ, nhưng cô ta rất nhanh khôi phục thái độ thong dong, nở ra một khuôn mặt tươi cười xinh đẹp nhất với Phong Quang, "Ở trước mặt cô tôi cũng không dám gánh vác tên tuổi nữ thần này đâu."

"Tiểu Mộng, em biết cô ấy à?" Đao Hữu Tâm kinh ngạc, hắn là người chơi cũ của game này, đương nhiên cũng nghe qua danh hiệu của Vãn Dương, hàng năm được vinh danh đệ nhất ở bảng xếp hạng tài phú, trừ bỏ Vãn Dương ra thì không ai có thể làm được.

Mộng Quả Nhi còn chưa trả lời, Phong Quang lại trước cười mở miệng, "A, côlại đổi tướng công mới sao? Tôi nhớ rõ trước đây người đứng ở bên cạnh cô… hình như là một người khác, hắn tên gì nhỉ? Hình như là đứng thứ mười tám bảng xếp hạnh vũ lực đi, aiz, cô đừng trách móc tôi, cô cũng biết tôi chỉ chú ý bảng tài phú, loại bảng xếp hạng này nọ như vũ lực, tôi liếc mắt một cái liền quên mất."

"Người mà cô nói là hai tháng trước rồi." Sắc mặt Mộng Quả Nhi chớp mắt trở nên khó choi, cô ta nắm cánh tay của Đao Hữu Tâm, cười hạnh phúc nói: "Hiện tại tôi đã tìm được chân mệnh thiên tử chân chính của mình."

cô ta như chim nhỏ nép vào người, chọc người thương yêu, Đao Hữu Tâm nắm lấy tay cô ta, trong mắt tràn đầy tình cảm.

Chậc, lại là một chàng trai đáng thương.

Phong Quang nhìn Đao Hữu Tâm thương hại một phen, lại quét mắt nhìn Triệu Tiểu Lộ trên đất, "Mộng nữ thần, cô ấy làm sao lại đắc tội cô?"

"Tôi đang bắt Tuyết hồ, cô ta đến cướp với tôi, kết quả Tuyết hồ chạy, cô nói xem tôi có nên tức giận hay không?"

"Đương nhiên nên, Tuyết hồ là sủng vật quý hiếm, bất quá cô chỉ chặn điểm hồi sinh như vậy không thú vị đâu, sẵn tiện tôi không có việc gì làm, lại gặp người quen nữa, không bằng hai chúng ta nói chút chuyện phiếm đi."

Biểu tình Mộng Quả Nhi biến đổi, "cô không có việc gì làm nhưng tôi thì có, tôi muốn cùng tướng công đi núi Côn Luân ngắm tuyết rơi, cô đi dạo một mình đi."

không cho Đao Hữu Tâm có cơ hội nói chuyện, Mộng Quả Nhi lôi kéo hắn tiến vào động không gian, giống như có chút ý tứ muốn chạy trối chết, là vì cùng Phong Quang nói chuyện phím, cô ta sợ Phong Quang sẽ đem "sự tíchanh dũng" trước đây của mình toàn bộ nói ra trước mặt Đao Hữu Tâm.

Phong Quang thong thả chậm rì rì đến bên người Triệu Tiểu Lộ, "Này, hai người bọn họ đi rồi, cô có thể hồi sinh."

"Bọn họ thật sự đi rồi sao?" Qua vài giây, đỉnh đầu Triệu Tiểu Lộ mới hiện ra một chuỗi chữ như vậy, xem ra trong lòng còn sợ hãi.

“Đúng rồi, tôi nói cô thân đường đường là đồ đệ của đệ nhất đại thần toàn sever, bị chặn điểm hồi sinh sao lại không gọi Trầm Vô Ngôn hay bang hội của các người đến giúp vậy?”

“Tôi ngại…”

Phong Quang không hiểu, “Những người khác nếu có thể tạo quan hệ với Trầm Vô Ngôn, ai mà không nơi nơi khoe khoang chứ, cô ngại cái gì?”

“Ân oán giang hồ, đều phải dựa vào tự mình giải quyết.”

“Những lời này là Trầm Vô Ngôn dạy cô?”

Triệu Tiểu Lộ nhanh chóng trả lời: “không phải, tiểu thuyết võ hiệp đều viết như vậy.”

Được lắm, em gái này rất ngay thẳng.

Phong Quang đá đá chân Triệu Tiểu Lộ, “Aiz, tôi nói này, cô thích nằm đất lắm à, còn không đứng lên đi?”

Bởi vì nói chuyện phím với Phong Quang, Triệu Tiểu Lộ quên mất phải chọn hồi sinh, mà lại bởi vị địa điểm hồi sinh chính là ở đây cho nên cô trực tiếp đứng lên từ mặt đất, “Cám…”

Một chữ chưa hết, một lưỡi kiếm sắc bén xuyên ngực, Triệu Tiểu Lộ mở to mắt, cô gái trước mặt bị một kiếm đâm thủng, trong game cũng không thấy máu phụt ra, nhưng cô nhìn thấy mặt Phong Quang giật mình ngạt nhiên, giống như thấy được trên người cô ấy nở rộ từng đóa hoa máu đỏ rực.

Kiếm rút ra, cô gái mặc áo hồng ngã xuống đất, sau lưng cô có một người chơi nam áo đen đầu đội mũ đứng đó.

Triệu Tiểu Lộ kinh ngạc bịt kín miệng.

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên Công Lược: Nữ Phụ Có Độc* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 129

Bạn đã bị kẻ thù Nhậm Ngã Hành đánh chết.

Khoảnh khắc nghe được giọng nói của hệ thống game, trong lòng Phong Quang thật sự mơ màng, rất nhanh cô lại thấy đây là chuyện theo lẽ thường phải làm, người ta vốn chính là kẻ thù của cô, không giết cô thì giết ai đây?

Nếu là bình thường không chừng trong lòng cô đã muốn có cỡ nào khôngcam lòng, nhưng hiện tại bỗng nhiên cô cảm thấy quá để ý cũng không có ý nghĩa gì.

Nhậm Ngã Hành đi đến bên người Triệu Tiểu Lộ, “cô không có chuyện gì chứ?”

Triệu Tiểu Lộ đẩy hắn ra, “anh tại sao lại giết Vãn Dương!”

Tuy Vãn Dương khiến cô có cảm giác đầu tiên là một công chúa cao cao tại thượng, người này không dễ chọc cũng không thể tới gần, nhưng Triệu Tiểu Lộ hiện tại lại coi cô là bạn bè.

Nhậm Ngã Hành cảm nhận được kháng cự của Triệu Tiểu Lộ, tay bên người giật giật, chủ động lui vài bước ra sau, bình tĩnh nói: “cô ấy giết cô!”

“cô ấy mới không có giết tôi!” Triệu Tiểu Lộ la lớn: “Vừa nãy tôi bị hai người chặn điểm hồi sinh, là cô ấy giúp tôi! Nhậm Ngã Hành anh là đồ ngu ngốc!”

Hắn hơi cứng người, sau đó nhìn về một bên, Phong Quang ở trên đất khôngthấy đâu, đối mặt với Triệu Tiểu Lộ, hắn căn bản không có chú ý tới hệ thống thông báo kẻ thù đã logout.

Phong Quang thoát khỏi game đi ra khoang thuyền, trong lòng nghĩ hoàn hảo là mình chạy trốn mau, nếu không cô lại bị tên keo kiệt mang thù kia bón Đoạn mạch đan ăn, cửa thư phòng không ngừng truyền đến động tĩnh, còn có âm thanh của dì Lâm, Phong Quang đi qua mở cửa ra, chỉ thấy dì Lâm đang cố gắng túm đây xích trên cổ Đại Hoàng muốn mang nó rời đi.

Vừa nhìn thấy Phong Quang, Đại Hoàng ngao ô một tiếng xông đến, dì Lâm tuổi già sức yếu, hoàn toàn kéo nó không được.

“Đây là sao vậy?” Phong Quang ngồi xổm xuống vuốt lông tơ mềm mại trênngười Đại Hoàng.

“cô chủ, mọi ngày đều là chú Phương mang Đại Hoàng đi tản bộ, Đại Hoàng lại mỗi ngày không thấy được cô, hôm nay không biết làm làm sao tránh thoát được dây xích liền chạy tới chỗ cô, để tôi mang nó đi, không cho nó quấy rầy cô.”

“không cần.” Phong Quang cào cào lông tơ trên cổ nó, con chó lông vàng khổng lồ này thoải mái vương đầu lưỡi ra liếm cô vài cái, “Chó con đángyêu, là chị gần đây không quan tâm em, được rồi, hôm nay liền để chị dẫn em đi tản bộ.”

“Oẳng oẳng!” Đại Hoàng hưng phấn sủa to.

Phong Quang dắt dây xích chó, “Dì Lâm, nếu Hạ Thiên đi ra, dì nói với cô ấy cháu mang Đại Hoàng đi tản bộ.”

“Vâng, cô chủ.”

Phong Quang không mang Đại Hoàng đi lại phụ cận biệt thự nhà mình, tuy nói không có phóng viên chú ý nhà cô nhưng chung quy bảo vệ không chắc chắn có chó săn lén lút trốn ở một nơi bí mật gần đó. Phong Quang gọi lái xe chạy ra hơn mười phút lái xe đưa cô đến một vùng ven sông có phong cảnh tốt nhất, thời gian gần chạng vạng, giờ tan tầm mọi người chen chúc tại trung tâm kẹt xe, khối khu vực này còn ít người, an tĩnh, phong cảnh đẹp, cô rất thích, đến chỗ này Đại Hoàng giống như phát điên kéo theo côchạy, cô không thể không nghi ngờ rốt cuộc là cô dắt chó đi dạo hay là chó đến dắt cô vậy?

Phong Quang bị kéo dài tận lên trên cầu, cô đỡ lấy lan can thở dốc, “Đại Hoàng, chị chạy hết nổi, em tiết kiệm chút sức lực.”

“Oẳng oẳng!” Đại Hoàng rất vui vẻ phe phẩy cái đuôi, nó chỉ cảm thấy nóđang chơi cùng với chủ nhân mà nó thích nhất, hoàn toàn không biết đây là công việc cần thể lực.

“Aiz, Đại Hoàng!” Phong Quang lại bị nó lôi kéo chạy đi, lúc chạy đến trung tâm cầu, cô đột ngột dùng sức kéo mạnh dây xích, làm cho Đại Hoàng dừng lại, cô có chút cận thị bởi vậy không nhìn ra bóng ra đứng trên cầu, “Đại Hoàng, người kia là muốn tự sát sao?”

Đại Hoàng thật đúng cũng nhìn qua, sau đó nó dùng lực kêu một tiếng.

Phong Quang tuy rằng không phải là người có lòng nhiệt tình gì, nhưng vấn đề có liên quan đến mạng sống, cô vẫn là lựa chọn có thể cứu liền cứu, thấy người kia chống tay vươn ra lan can, cô lập tức buông dây xích ra, “Đại Hoàng! Nhanh đi đánh gục hắn!”

Tiếp nhận mệnh lệnh, Đại Hoàng tung mở chân lập tức nhanh như chớp chạy qua, lấy xe thế sét đánh không kịp bưng tay đem người nọ té nhào xuống, chàng trai phản ứng lại vừa đẩy con chó bự này đi, ngay sau đó lại bị một khối thân thể mềm mại ngăn chặn, vì thế, cậu nâng tay lên rấtkhông đúng dịp đặt lên hai cái bánh bao không lớn nhưng cảm giác lại rất tốt…

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên Công Lược: Nữ Phụ Có Độc* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 130

Phong Quang: “…”

Chàng trai: “…”

không khí lặng im như chết.

“Oẳng oẳng!” Cuối cùng vẫn là Đại Hoàng đánh vỡ trầm mặc.

Phong Quang ngàn lần không ngờ người này sẽ là Âu Tuân, nhưng cô vẫn tát một cái qua đó, bị tát Âu Tuân còn vẻ mặt mờ mịt, chợt nghe người đổ ập đè trên người cậu giáo huấn nói: “Cậu có phải đàn ông hay không? Thất tình à? không có tiền à? Hay lại thi rớt? Có chuyện gì mà lại không qua được? Suy sụp một chút liền muốn chết, cậu có nghĩ tới cảm giác của cha mẹ cậu không?”

“Tôi là cô nhi.”

cổ họng Phong Quang nghẹn lại, “Cậu có nghĩ tới cảm giác của bạn bè mình sao?”

“Bạn bè của tôi ít lắm.”

Thằng nhóc này sao không nói theo kịch bản chứ!

“Tóm lại… tóm lại tự sát là không đúng!” Phong Quang cao giọng lên, rất có ý tứ ai dám phản bác, “Cuộc đời không có chuyện gì là không thể qua được, cậu bây giờ chán nản, cảm thấy cuộc sống bế tắt, đợi mười năm hai mươi năm sau cậu sẽ phát hiện một chút chán nản ấy cũng không là gì hết,

cuộc sống chỉ có thảm hơn không có thảm nhất… không đúng, là cuộc sống có vô vàn khả năng! Suy nghĩ một chút, xã hội này cần chúng ta, tổ quốc này cần chúng ta, vợ con tương lai của cậu cũng cần cậu a!"

cô diễn thuyết cảm xúc cuồn cuộn lại mãnh liệt, Âu Tuân bỗng nhiên cảm thấy bản thân nếu ngắt lời cô chính là có tội, rất xin lỗi người xem.

Nhưng mà, tư thế khó nói hiện tại này của bọn họ, cậu vẫn nên ngắt lời cômột chút thì hơn, "cô…"

"A! Đê tiện!" Phong Quang thét một tiếng chói tai, lại tát một bên sườn mặt của cậu, cô ôm ngực hai ba cái liền xuống dưới người cậu, liên tục rời xa vài bước.

Âu Tuân không nói gì đứng vững, cậu vốn không am hiểu giao tiếp với người khác, dưới tình huống này cậu giống như mới là người bị hại, nhưng cậukhông biết nên nói cái gì mới thích hợp, cho nên cậu cái gì cũng không nói, nhặt thứ gì đó rơi trên đất, cầm lấy nhét vào ba lô, lập tức xoay người rời đi.

Phía sau truyền đến thanh âm rất mềm mại: "Aiz, cậu cứ thế mà đi sao?"

Cậu không để ý cô.

Phong Quang dậm chân, "Cậu đứng lại cho tôi!"

Lần này cậu dừng chân lại, bởi vì có một con cún cắn ống quần cậu.

Thấy cậu vẫn không quay đầu lại, Phong Quang chỉ có thể căm giận thong thả đến trước mặt cậu, "Bản tiểu thư có lòng tốt cứu cậu, làm người dẫn đường trả lại cuộc sống cho cậu, cậu lại không có lấy một câu cảm ơn, thích hợp sao?"

"Tôi không có muốn tự sát."

cô không tin, "không có? Vậy động tác khiến cho người ta hiểu lầm lúc nãy của cậu là sao?"

Âu Tuân trầm mặt trong chốc lát, lấy ra thứ vừa lượm trên mặt đất, đưa ta trước mặt cô.

Phong Quang nhìn thoáng qua, "Đây là cái gì?"

"Chong chóng đo hướng gió."

"Tôi biết chong chóng đo hướng gió, không phải là đo hướng gió…"

âm thanh của cô càng ngày càng nhỏ, bởi vì cô giật mình ngộ ra một chuyện, nhưng cô tuyệt không phải là người sẽ thừa nhận sai lầm của mình, vì thế lay động ánh mắt, đánh đòn phủ đầu nói: "Được rồi được rồi, cậukhông muốn chết là được, nhớ rõ phải trân trọng sinh mệnh thật tốt nha, khuya rồi không an toàn, đầu tiên tôi phải về nhà, hẹn gặp lại."

Phong Quang quay đầu rời khỏi, không dám lại liếc mắt nhìn Âu Tuân một cái, nhưng cô đi vài bước liền cảm thấy có chỗ nào đó sai sai, nhìn lại, con cún ngốc Đại Hoàng nhà cô còn đang cắn ống quần người ta kìa!

"Đại Hoàng, về nhà ăn cơm!"

"Gâu!" Đại Hoàng thế này mới vui sướng chạy tới bên cô.

Mặt trời chiều ngả về tây, một người một chó chậm rãi rời đi, chỉ là người kia, bước chân thoạt nhìn chó chút vội.

Tay Âu Tuân khẽ cong nhẹ giật giật, cảm xúc kỳ diệu đó… Cậu chưa từng sờ qua thứ mềm mại như vậy, bởi vì không hiểu, cho nên cậu càng thêm nhịnkhông được tưởng tượng lại cảm giác vừa rồi.

Điện thoại trong túi rung đánh gãy suy nghĩ của cậu, Âu Tuân lấy điện thoại ra nhận cuộc gọi tới, không cần xem tên cũng biết là ai gọi, bởi vì nói chung là chỉ có một người sẽ gọi cho cậu, người đó nhất định phải là người bạn duy nhất kiêm bạn cùng phòng của cậu.

Quách Minh la lên: "Thừa dịp tôi công phu mang thê tử đi đi bắt sủng vật, cậu thế nào mới chớp mắt đã thoát game rồi? Còn nói hôm nay cùng nhauđi đánh phó bản? Tôi nói cậu nha, tính cách thật sự quá quái gở, cậu xem cậu ngoài đời không có bạn bè, trong game cũng không có ai, mỗi lần mang theo cậu đi quan hệ hữu nghị cậu đều vô tình…"

Quách Minh như cũ lải nhải dong dài, một câu có thể dẫn ra một đoạn dài khác, mất mấy phút nghe Quách Minh lải nhải xong, Âu Tuân như mọi khi thản nhiên trả lại mấy chữ, "Ừ, tôi biết rồi."

Tiếp theo cậu không lưu tình mà cúp điện thoại.

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên Công Lược: Nữ Phụ Có Độc* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 131

Về nhà, Phong Quang quyết định ngậm miệng không nhắc tới chuyện xảy ra ở trên cầu. trên bàn cơm nhìn Hạ Thiên còn lấy điện thoại ra không biết là nói chuyện phiếm với ai, cô buông đũa, "Bộ dạng em tràn trề vui vẻ như vậy, có bạn trai à?"

"Em không có bạn trai đâu!" Hạ Thiên đương nhiên là không thừa nhận, côcó chút chột dạ nói: "Em chỉ đang nói chuyện phiếm với bạn bè thôi, giáo viên có nói, yêu sớm là hành vi không tốt."

"Thật ra em cũng sắp mười tám rồi, cũng không tính là yêu sớm."

Hạ Thiên ngoài ý muốn, nhanh chóng vui vẻ tiếp lời, "Thật sao? Chị cũng nghĩ vậy sao?"

Nhìn phản ứng này liền biết là em ấy đang yêu đương.

Phong Quang cũng không chọc phá, ai thời cao trung lại không có mối tình đầu, thầm mến vài nam thần nữ thần, "Tuổi thế nào thì làm chuyện ở tuổi đó nên làm, nhớ kỹ đừng làm chuyện gì khác người là được rồi."

Bỏ xuống một câu chỉ tốt ở bề ngoài như vậy, cô đứng dậy đi thư phòng, trong lòng Hạ Thiên giống như có con mèo con đang cào cào, ý của chị cô, rốt cuộc là biết rồi hay là chưa biết? không nghĩ ra, cô cũng theo Phong Quang đi vào thư phòng.

Thế giới trong game, nơi thôn trấn một mảng an bình, cũng không có tình huống chặn điểm hồi sinh nào, đương nhiên cũng không có sát thủ ở đây, Phong Quang lựa chọn hồi sinh, nhìn trang bị bởi vì bị trọng thương mà rớt độ bền, cô lại tới chỗ thương buôn tạp hóa tu sửa một lần, một bên thu được tán gẫu của Hạ Thiên.

"Chị ơi, đi đánh phụ bản cương thi không, chị tới không?"

"Hai người, chỉ với sức một mình em làm sao mà đánh thắng được?"

"Đương nhiên không phải chỉ có hai người chúng ta, em bên này còn có bạn của em nữa, hơn nữa… Em muốn giới thiệu một người cho chị." Giọng nói của Hạ Thiên có chút e lệ.

Phong Quang bối rối một giây, nghĩ thầm cái này không đi không được rồi! "Các em đang ở đâu? Chị đi qua đó."

"Chúng em ở ngay Đầm lầy đen, cửa vào phụ bản."

Thần hành một cái, mở mắt ra Phong Quang đã đứng ở Đầm lầy đen, bởi vì là cửa vào phụ bản nên xung quanh không ít người đứng đó, cô ở bên trong mọi người lập tức quét tới một cái hồng danh, người duy nhất dám thêm côvào danh sách đen, cũng là kẻ thù duy nhất của cô… Nhậm Ngã Hành. Nhậm Ngã Hành đứng ở gần miệng sơn động, giống như còn chưa phát hiện ra kẻ thù của hắn đã xuất hiện.

Phong Quang lặng lẽ tránh ở sau một thân cây, không phải cô nhát gan… Được rồi, cô thật sự là nhát gan, rất nhanh cô tiếp nhận lời mời tổ đội của Hạ Thiên phóng tới, kết quả vừa vào cô lập tức nghĩ muốn lui ra.

Tiểu Khoai tây chạy trốn mau: "Cái gì, là nữ thần Vãn Dương!"

Mít: "Thật sự là nữ thần Vãn Dương đó!!!"

"Khụ Khụ, bình tĩnh, mọi người bình tĩnh nào!" Phong Trần Nhất Thương xấu hổ ổn định trật tự, "không cần kích động, miễn dọa đến nữ thần."

Một thùng Khương sơn: "Nữ thần làm sao có thể đến trong đội chúng ta?"

Mít: "Ngao! Nữ thần tôi là fan của cô đó!"

Thiên sơn cô tịch: "Ê, Khương sơn, quả mít nhà các người muốn chạy trốn với người khác kìa."

Tiểu Khoai tây chạy trốn mau: "Nữ thần cô là thần tượng của tôi, cô còn thiếu vật trang sức hình người không!?"

Một thùng Khương: "Thiên sơn cậu trước tiên quản cho tốt khoai tây nhà cậu đi!"

"Đừng ầm ỹ nữa!" Phong Trần Nhất Thương nhịn không được lên tiếng, "Đem mấy người động kinh nhà mình khiêng về đi!"

Một thùng Khương sơn và Thiên sơn cô tịch nhìn thoáng qua lẫn nhau, một người níu cô gái mặc áo hồng phấn, một người níu cô gái mặc áo vàng khác, rất ăn ý đi qua một bên.

Phong Quang vẫn luôn chịu âm thanh kinh dị xuyên qua lỗ tai: "…"

Nhậm Ngã Hành tùy tiện dựa vào cây: "…"

Phong Trần Nhất Thương có chút đau đầu, "Nữ thần Vãn Dương, chúng tôi hôm nay đang chuẩn bị đánh phụ bản, nếu cô muốn trả thù không bằng để lần sau được không?

"Trả thù?" Hạ Thiên híp mắt nhìn hắn, "anh có ý gì?"

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên Công Lược: Nữ Phụ Có Độc* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 132

Trả thù còn có thể có ý gì? Chính là có thù oán.

Nhưng mà không thể không nói chuyện hiền lành với Triêu Lộ được, Phong Trần Nhất Thương kiên nhẫn giải thích ngắn gọn, "Nữ thần cùng nhóm bọnanh có chút ân oán cá nhân, thời gian trước cô ấy bị nhóm bọn anh chặn thi thể, aiz, đừng nói chuyện này, em không phải nói muốn giới thiệu chị họ em cho bọn anh quen biết sao? Chị em sao còn chưa tới?"

"Chị họ em đã đến rồi." Hạ Thiên khí lạnh vù vù nhìn hắn.

"không đúng, anh không thấy cô ấy gia nhập đội."

Một bàn tay Hạ Thiên tát qua đỉnh đầu hắn, "anh có bị ngốc không, em tên Triêu Lộ, chị ấy tên Vãn Dương, anh không nghĩ ra được chút gì sao?" (Triêu Lộ = sương mai, Vãn Dương = chiều muộn)

"Em em em em!... Ôi, chị vợ, chị khỏe không?" Phong Trần Nhất Thương cực kỳ "thân thiện" tiến lên cầm tay Phong Quang, "Nghe danh không bằng gặp mặt, đã sớm nghe Triêu Lộ khen cô người đẹp lòng lại tốt, còn hiền lành, hôm nay vừa thấy quả nhiên danh bất hư truyền nha!"

"A." Mặt Phong Quang không chút thay đổi rút tay ra, nói với Triêu Lộ: "Nếu là người này, em không cần giới thiệu, chị có biết hắn, bang chủ Hắc Y Bang phải không, mấy ngày trước đã lưu lại cho chị một ấn tượng khắc sâu đó."

"Chị, anh ấy thật sự chặn thi thể chị còn bón chị ăn Đoạn mạch đan!?" Biểu tình của Hạ Thiên thật sự khó nhìn.

Phong Trần Nhất Thương quýnh lên liền không ngăn miệng mồm lại được, "Chuyện đó không phải anh làm! Đều là cậu ta!" Hắn chỉ vào Nhậm Ngã Hành đang thảnh thơi ngắm phong cảnh, "Thi thể là cậu ấy chặn, Đoạn mạch đan là cậu ấy dùng, anh đã khuyên cậu ấy không nên làm như vậy,anh nói Vãn Dương cũng là một cô gái thôi, nhưng cậu ấy không nghe anhmà! Nhậm Ngã Hành, cậu là phó bang chủ lại thật sự không đem tôi để vào mắt!"

Dứt lời, Phong Trần Nhất Thương trừng mắt nhìn Nhậm Ngã Hành.

"…" Nhậm Ngã Hành trầm mặc một hồi, đi tới, "Chuyện hôm đó, cậu cũng có phần."

Phong Trần Nhất Thương kéo tay Hạ Thiên, vô cùng đau khổ, "Em xem, đến bây giờ cậu ấy còn muốn vu oan giá họa cho anh."

"Hừ, tin anh mới là lạ!" Hạ Thiên bỏ tay hắn ra, đi đến bên người Phong Quang, "Chị à, em không biết là anh ấy giết chị, em không chơi với anh ta nữa, em bây giờ chia tay với anh ấy."

"Triêu Lộ, em không thể đối xử với anh như vậy!

"Dựa vào cái gì không thể, anh là kẻ thù của chị em, mà chị em là người thân ở ngoài đời thật của em, anh thấy em sẽ vì một cái thế giới ảo tưởng trong game, vì một người ngay cả mặt mũi còn chưa thấy là anh mà vứt bỏ chị họ của em sao?"

Phong Trần Nhất Thương không nói gì mà chịu đựng, hắn sợ nhất là chuyện này, hắn biết Triêu Lộ thích hắn, nhưng cũng chỉ giới hạn trong game mà thôi, cho dù hắn rất nghiêm túc túc tiến thẳng ra đời thật, nhưng Triêu Lộ là người đặc biệt lý trí, cô ấy đem trò chơi và đời thực phân chia rất rõ ràng, cũng không biết là ai dạy!

Đương nhiên là Phong Quang dạy.

Nhìn thấy Hạ Thiên đứng ở phe của mình, Phong Quang rất vui mừng,không uổng công cô bình thường đối xử tốt với cô ấy như vậy, bộ dạng khóckhông ra nước mắt của Phong Trần Nhất Thương thật sự khiến tâm tình côtốt lên, cảm thấy cơn tức mấy ngày qua đều được xả ra, cô lại nhìn qua Nhậm Ngã Hành, nói toạc ra cười, "Thế nào, anh lần này nhìn thấy tôi saokhông giết nữa đi."

"…" Nhậm Ngã Hành không nói.

"Được rồi, anh đã không giết tôi, chúng ta liền vào phụ bản đi,"

Mọi người đều ngoài ý muốn.

"Chị, chị còn muốn đánh phụ bản với bọn họ sao?"

"Mọi người đều đã lập tổ đội đàng hoàn, đứng luôn ở cửa rồi, sao lại khôngđánh?"

"Nhưng mà…"

"Nữ thần quả nhiên là người tốt!" Phong Trần Nhất Thương vội vàng ngắt lời Hạ Thiên, cười hì hì lại gần, "Nữ thần đại nhân bỏ qua cho tiểu nhân này, còn nguyện ý cùng chúng tôi đánh quái, tấm lòng bao la rộng lớn này thật sự khiến người ta cảm động, so sánh với người khác, đứng trước mặt cô tôi chẳng qua chỉ bé nhỏ như con kiến thôi nha!"

Hắn nịnh bợ nói xong nhìn qua Hạ Thiên, Hạ Thiên nghiêng đầu hừ một tiếng nặng nề.

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên Công Lược: Nữ Phụ Có Độc* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 133

Tính cả Phong Quang thì đội ngũ này có tổng cộng tám người, vừa vặn bốn nam bốn nữ, ngoại trừ Phong Quang và Triêu Lộ là người ngoài, những người còn lại đều là thành viên của Hắc Y Bang. Được Hạ Thiên giới thiệu cùng sự ân cần của Phong Trần Nhất Thương, Phong Quang cũng cơ bản hiểu được tình huống hiện tại một chút.

cô gái mặt áo màu hồng phấn là Mít, cô ấy cùng cô gái mặt áo vàng Khoai tây là bạn học kiêm bạn cùng phòng đại học, hai người kia cơ bản có cùng sở thích không khác nhau là mấy, cũng bởi vậy thường xuyên dính lấy nhau, cho dù nói với người khác các cô là một đôi bách hợp cũng có người tin, nhưng mà người dám nói loại lời này phỏng chừng sẽ bị Một thùng Khương sơn và Thiên sơn cô tịch liên thủ vây đánh. Một thùng Khương sơn là tướng công của Mít, Thiên sơn cô tịch là tướng công của Khoai tây, bọn họ có tình cảm rất tốt với phu nhân của mình, nhưng bọn họ lại tương phản với nhau, nhìn đối phương đều không vừa mắt, thường xuyên muốn lên tiếng ầm ỹ cãi nhau mấy câu.

Bọn họ đều không biết thời điểm bọn họ cãi nhau, Mít và Khoai tây sẽ tránh ở một bên đỡ mặt, thảo luận vấn đề bọn họ ai là công ai là thụ.

Phong Quang quay đầu hỏi: "Bang hội các người có phải không có ai bình thường không?"

Phong Trần Nhất Thương nhìn bốn người đi phía trước mở đường, Khương sơn và Thiên sơn lại ầm ỹ cãi nhau, mà phu nhân mỗi người bọn họ lại ngửi thấy mùi ngon nghị luận vấn đề tương thân tương sát, bang chủ là hắn cũng tỏ vẻ đau tim lắm, nhưng thân là bang chủ, hắn vẫn phải cố gắng vì bọn họ mà nói lời hay.

"Chị vợ à, cô xem chi là mặt ngoài mà thôi, kỳ thực bọn họ đều là người có trách nhiệm, giống như bình thường tiếp nhận nhiệm vụ hay làm ăn lớn, bọn họ đều rất có ý thức tập thể tập hợp lại đi chặn điểm hồi sinh người ta."

Phong Quang: "Ha ha."

Cái gì không nói lại hồ đồ nói cái này, Phong Trần Nhất Thương muốn tát bản thân một cái.

"Chị họ, chị đừng để ý đến tên đó, tên đó chỉ thích giết người thôi." Hạ Thiênkhông xem biểu tình bị tổn thương của Phong Trần Nhất Thương, nhắc nhở Phong Quang nói: "Phía trước là khu sương mù dày đặc, lát nữa nhất định sẽ đem chúng ta chia thành bốn nhóm chia đi các thông đạo khác nhau, chị, em cầm lấy tay chị, chúng ta sẽ không tách ra."

"Triêu Lộ… còn anh mà…" Phong Trần Nhất Thương làm mặt đáng thương.

Triêu Lộ còn lười nhìn hắn, "anh đi tìm một chỗ mát mẻ ngồi ngu người đi."

Phong Quang là vú em siêu cấp, khi trên đường có quái vật cơ quan xuất hiện, có cô ở đó tương đương với việc đảm bảo không rớt máu, Triêu Lộ mớikhông thèm cùng Phong Trần Nhất Thương này ngốc chung một tổ.

Phong Quang quay đầu, nhìn thấy Nhậm Ngã Hành từ lúc tiến vào sơn động vẫn luôn không nói chuyện mà theo ở phía sau, cô thu lại ánh mắt, cũng nắm chặt tay Hạ Thiên.

Phó bản đánh cương thi là một phó bản tám người, tiến vào không lâu liền tới một khu dày đặt sương mù, khi bản thân bị vây trong sương mù giơ

taykhông thấy năm ngón tay, người chơi sẽ bị hệ thống game tùy ý chia thành bốn tổ, lại bị phân ra bốn cái thông đạo khác nhau, chỉ có thông qua khảo nghiệm của thông đạo mới có thể nhìn thấy Boss phó bản Vua cương thi ngàn năm, đây chính là cơ chế của phó bản này.

Như đã đoán trước, sương mù dày đặc xuất hiện từ không trung, thân chìm vào trong sương mù dày đặc, ai cũng không thấy rõ ai, qua hơn mười giây, sương mù tán đi, phía trước Phong Quang là một thạch bích làm thông đạo sáng lên, cô xem qua trợ giúp tấn công vượt qua, đây là lối đi của một trong bốn thông đạo, rất nhiều quái nhỏ cương thi.

cô đi ra một bước, người bên cạnh cũng không động, cô quay đầu, "Hạ Thiên, sao còn không đi…"

Một câu lặng lẽ kết thúc.

Làm gì còn có Hạ Thiên, bên người cô là một người chơi nam, thật khéo, đúng là Nhậm Ngã Hành hơi thở nản lòng đầy người.

Phong Quang: "Tại sao lại là anh!?"

Nhậm Ngã Hành: "…"

Phong Quang: "…"

Nhậm Ngã Hành: "…"

…

không được, không giang lặng im như chết.

đình chỉ trạng thái nhìn nhau không nói gì, Phong Quang rất bất đắc dĩ, "anh hai à, anh có thể cho tôi một chút phản ứng không?"

Hắn cúi đầu, rốt cục có phản ứng.

Phong Quang còn chưa kịp nghĩ người này vẫn còn sống, cô nhìn theo ánh mắt mắt liền biết hắn đang cúi đầu nhìn cái gì.

Tay bọn họ ở cùng một chỗ, nói đúng ra, là cô cầm lấy tay hắn.

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên Công Lược: Nữ Phụ Có Độc* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 134

Giống như đụng tới chuột rắn rết gì đó, Phong Quang buông tay hắn ra nhảy ra sau một bước, cô thoạt nhìn cực kỳ kinh sợ, "không được, sao tôi lại ở cùng một tổ với anh chứ!!!"

Nhậm Ngã Hành đếm xỉa tới, bước chân đi trước.

Phong Quang là một thầy thuốc chuyên nghiệp, kỹ năng không cao, cô cũngkhông cho rằng bản thân có bản lĩnh có thể vượt qua thông đạo này, cho nên cô đương nhiên đi sau lưng hắn, duy trì khoảng cách ba bước chân, "Này, tôi nói, anh sẽ không đến đích rồi lại đâm sau lưng tôi một kiếm nữa chứ?"

Giang hồ lục đục với nhau, cho dù các người là bạn bè cùng tổ đội, các người ở cùng trong một phụ bản, vì tiền tài bảo vật, vì thần binh cũng có thể rút đao hỗn chiến, Phong Quang lựa chọn tiếp tục cùng Phong Trần Nhất Thương đánh phụ bản, là vì cô tin tưởng có nhiều người như vậy, Nhậm Ngã Hành sẽ không vì ân oán cá nhân mà giải quyết cô, nhưng bây giờ không có người khác ở đây, ai biết hắn có thể đột nhiên đâm cô một kiếm rồi nói cô bị quái nhỏ đánh chết không? Phong Trần Nhất Thương là bạn của hắn, nhấtđịnh là sẽ tin lời của hắn.

Nhậm Ngã Hành cũng không liếc nhìn cô một lần, "Giết cô, lãng phí thời gian."

"Hừ, anh cũng biết giết bản tiểu thư là một chuyện không tốt chứ gì? Coi như anh thức thời vì tuấn kiệt." cô nâng cằm lên, rất đắc ý.

Giọng nói vừa mỏng lại lạnh của Nhậm Ngã Hành lại vang lên, "Làm chuyệnkhông có tính khiêu chiến, đó là lãng phí thời gian của tôi."

"anh!" Phong Quang tức giận dậm chân, "Nghĩ muốn giết bản tiểu thư cũng rất khó đó?"

"Sao?" Hắn cúi đầu, "Tiểu thư một giây liền nằm."

Bởi vì cách biệt chiều cao, Phong Quang nhìn thấy ánh sáng xẹt qua nhưng trong mắt hắn lại có cảm giác không thú vị, cô cho rằng đây là trào phúng,

nhưng cô không thể phản bác, bởi vì mỗi lần bị hắn công kích, cô thật đúngkhông sống quá một giây.

cô hờn dỗi cắn môi, vốn là môi anh hồng càng thêm hồng nhuận như chu sa, hắn biết, trong đời thực khi cô tức giận, cũng có động tác nhỏ như vậy… Nhậm Ngã Hành thất thần trong một cái chớp mắt, hắn thu hồi ánh mắtkhông để ý đến cô nữa, không nói một câu tiếp tục đi đến phía trước.

Hắn vì chính mình không tự giác liên tưởng đến một màn hương diễm đó mà cảm thấy buồn bực.

Phong Quang cảm nhận được sự tức giận của hắn, lại không biết hắn đangtức cái gì, nơm nớp lo sợ thong thả đi sau lưng hắn, cô không dám nói chuyện với hắn nữa, sợ hắn thật sẽ đột nhiên rút kiếm giải quyết cô luôn, côchỉ cần an toàn duy trì khoảng cách với hắn, sinh mệnh liền được bảo đảm.

Hai người một trước một sau đi tới, có thể xem là an tĩnh.

Cương thi trên đường thường xuyên đột ngột xuất hiện ra vài con, khi Phong Quang một lần nữ biểu diễn âm nữ cao, Nhậm Ngã Hành trảm chết một đầu cương thi, hắn nghiêng tay, cô gái nhỏ nhắn này chính là sống chết ôm lấy tay hắn phát run.

Nhậm Ngã Hành: "…"

"anh nhìn tôi như vậy làm gì!" cô chột dạ buông tay hắn ra, tới chết cũngkhông chịu nhận, "Tôi không có sợ đâu!"

Vừa dứt lời, bên cạnh lại bay ra một cương thi bị chặt đứt cánh tay, cô kêu to một tiếng, lần này trực tiếp đụng vào lòng hắn.

Nhậm Ngã Hành bị đâm cho lui về sau một bước, một tay theo bản năng đặt ở trên lưng cô, tay kia thì cầm kiếm, động tác lưu loát làm cho cương thi trở về hoàng tuyền.

Đợi đến khi xung quanh không có động tĩnh, Phong Quang lặng lẽ mở một con mắt, khi đã thấy an toàn rồi, cô còn chưa kịp thở một hơi, liền ý thức được tư thế này không được ổn lắm, nhanh chóng bay ra khỏi lòng hắn, côcao ngạo hừ một tiếng, "anh đừng hiểu lầm, tôi vừa rồi không có…"

"không có sợ hãi?" Nhậm Ngã Hành hỏi lại cô cũng không nói ra được câu nào, khóe mắt không cẩn thận quét qua ngực cô, trong lòng có chút nhớ lại vừa rồi khi cô nhào vào hắn, cảm giác được hai luồng mềm mềm phía trước đó ở trên người hắn.

Nghĩ đến cảm giác đó, ngón tay hắn giật giật, ngoài đời đụng tới cảm giác còn thoải mái hơn, hắn từng được thể nghiệm qua.

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên Công Lược: Nữ Phụ Có Độc* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 135

"Cũng chỉ là vài con cương thi thôi, còn là do dữ liệu tạo thành, tôi không có sợ." Phong Quang nghiêng đầu, thoạt nhìn có vẻ đối với đám cương thi do dữ liệu tạo thành này coi thường cực kỳ.

Nhậm Ngã Hành đột nhiên hỏi: "cô sợ quỷ à?"

cô kinh hãi nhưng nhanh chóng bình phục cảm xúc, "anh hỏi cái đó làm gì?"

"không có gì, chỉ là cảm giác cô sẽ sợ quỷ." Nhậm Ngã Hành không đầukhông đuôi nói xong thì tiếp tục đi đến phía trước.

Lời của hắn là có ý gì? Chẳng lẽ con đường qua thông đạo này còn có quỷ xuất hiện!?

Phong Quang chưa từng đánh qua phụ bản này, cô chỉ mới ở trên mạng xem qua quá trình cách đánh thắng phụ bản này mà thôi, các loại cương thi bất quả chỉ là quái nhỏ dễ dàng đánh chết, nhưng cho dù là hướng dẫn đánh phụ bản cũng chỉ tóm tắt sơ lược, nói không chừng thật đúng sẽ có quỷ quái xuất hiện, bởi vì không có quan trọng lắm cho nên người ta mới không thêm vào.

Nhưng dù với người ta là quái nhỏ dễ dàng đánh chết thì đối với người sợ quỷ như cô cũng là chuyện đại sự đó! cô hoàn toàn không biết Nhậm Ngã Hành nói những lời này chỉ đơn giản là thấy cô sẽ sợ quỷ thôi, phần trực giác này từ đâu mà đến thì hắn cũng không biết.

"Nhậm Ngã Hành… anh đợi tôi với!" Phong Quang vội vã theo sau, chạy đến phía sau hắn, tự nhiên mà bắt lấy… thắt lưng hắn.

Nhậm Ngã Hành quay đầu, không nói gì.

cô gái à, cô nắm lấy cái này hình như có chỗ không được đúng lắm?

Phong Quang làm bộ cao ngạo ngẩng đầu lên, làm cho người ta thấy rõ khuôn mặt nhỏ nhắn xinh đẹp của cô đáng đánh như thế nào, "Nơi này nguy hiểm như vậy, tôi sợ anh bỏ rơi tôi, anh mà tách tôi ra sẽ không có dược sĩ buff máu cho anh đâu, lúc đó anh mà chết tôi sẽ không có cách nào giao phó với

bạn bè của anh.”

Ha, cô nói đạo lý rõ ràng thế, nhưng cô có thể nói chút lý do nắm lấy thắt lưng của người ta không?

không, thật ra cầm lấy cái này dễ hành động hơn một chút.

Phong Quang biết bản thân đang nói bậy nói bạ, bởi vì dọc đường đi, cô trừ bỏ bị cương thi đột nhiên nhảy ra sợ tới mức la to trốn sau lưng hắn, căn bản là vô dụng không dùng qua bất luận kỹ năng trị liệu nào, nói cách khác, một đường này tất cả đều do Nhậm Ngã Hành đánh quái mà qua, cô níu chặt thắt lưng hắn, đều chuẩn bị sẵn tay mình sẽ bị hắn gạt ra, nhưng ngoài dự đoán là Nhậm Ngã Hành cũng không hề nói gì, cứ thế để cho cô cầm mà tiếp tục đi tới.

Có một đứa con treo ở sau người, động tác chém giết của hắn đối với đám cương thi lại càng trôi chảy, thường thường ngay lúc Phong Quang còn chưa phản ứng kịp thì từng con cương thi xấu xí đã ngã xuống đất.

Trường kiếm nhập vỏ, hắn hơi hơi nghiêng tay, “Thế nào?”

Thì ra là cô luôn luôn theo dõi hắn, tầm mắt này quá mãnh liệt làm cho người ta không thể bỏ qua, Phong Quang nhăn nhó một hồi lâu, “anh…”

Hắn an tĩnh đợi cô nói xong.

“Khụ!” Thông thông cổ họng, cô không nhăn nhó nữa, trực tiếp hỏi: “Nhậm Ngã Hành, sao anh không đuổi tôi đi?”

“Chỉ có đại tiểu thư cô đuổi người khác, tôi còn không có tư cách đuổi đại tiểu thư đi.”

Hắn rõ ràng đang châm chọc cô, Phong Quang nghe lại như hắn thuận miệng oán giận như bình thường, cô kỳ quái, “anh không phái chán ghét tôi sao?”

“Tôi không có chán ghét cô.” Phong Quang còn chưa kịp kinh ngạc, chợt nghe hắn như không có gì mà bổ sung: “Tôi là cực kỳ chán ghét cô.”

Cho dù tâm can có cứng rắn như thế nào, khi nghe được có người chán ghét mình trong lòng ít nhiều đều có chút không thoải mái, nhưng vì một câu nói này của hắn rất tùy tiện, cho nên trong lòng Phong Quang không cảm thấy khó chịu, ngược lại còn thấy hắn đang nói với cô cho có lệ, không đúng, lần đầu tiên nhìn thấy hắn, giọng điệu của hắn, thái độ của hắn không phải rõ ràng ghết chán ghét cô sao?

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên Công Lược: Nữ Phụ Có Độc* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 136

“anh chán ghét tôi còn muốn đi cùng với tôi à, trong lòng anh không thấykhông thoải mái sao?” Phong Quang nhìn hắn như người có bệnh, “Nhớ ngày đó, lần đầu tiên gặp mặt anh đã không có ý tốt gì với tôi, sau đó…”

Giọng điệu Nhậm Ngã Hành bình thản, “Có thể đổi cái từ không có ý tốt được không? Như vậy sẽ làm người khác hiểu lầm tôi có ý đồ với cô.”

“Vậy… âm mưu quấy rối được rồi chứ!”

“…” Quên đi, coi như hắn chưa nói.

Phong Quang nói lại từ đầu: “Lần đầu tiên gặp nhau anh liền có âm mưu quấy rối tôi, tuy rằng tôi dựa vào sự thông minh tài trí của mình mà đánh bại anh, nhưng đó cũng là vì anh tranh Sóc bạc với tôi.” Nghĩ đến Sóc bạc, lòng cô liền tê rần, “Hơn nữa Sóc bạc đó rõ ràng đã vào túi trang bị của tôi, lại đột nhiên biến mất, Gm còn nói là tôi lừa gạt! anh nói dược liệu quý hiếm nên cưng chiều như vậy, tại sao lại không thấy thấy tăm hơi đâu chứ!”

Nói xong, cô như muốn khóc tới nơi, khuôn mặt trắng nõn sáng lạn giống như thật đáng thương, mặt nhăn thành một cái bánh bao, cực kỳ đáng thương, hầu kết Nhậm Ngã Hành giật giật, đảo mắt lại không hề đồng cảm nói: “không biết.”

“anh đương nhiên không có khả năng biết.”

Vậy cô còn hỏi tôi làm gì? Nhậm Ngã Hành không nói.

cô dậm chân, cong môi thang thở, “Rõ ràng chỉ có Sóc bạc, tôi không có lừa gạt! Lúc trước anh cũng thấy được đúng không?”

“Phải.” Hắn gật đầu.

“Tôi nói mà, nhất định là GM lười biếng nên mới làm cho có lệ, Sóc bạc, Sóc bạc của tôi…” cô chớp mắt, đau lòng, đồ quý hiếm như vậy cứ thế mà biến mất trong túi của cô!

Nhậm Ngã Hành lần đầu tiên đối mặt với một cô gái làm mặt đáng thương thế này mà cảm thấy đau đầu, "Đã không còn thì đi bắt con khác."

"anh nói thì nhẹ nhàng, Sóc bạc đâu có dễ bắt như vậy, người nào cũng có một con thì tôi còn đau lòng như thế làm gì?" cô ngẩng đầu nhìn gương mặt dưới mũ không chút thay đổi nào của hắn, hé miệng, "Quên đi, nói với anhcũng vô dụng, dù sao anh còn ước gì được xem mà chê cười tôi."

cô không rối rắm nữa, Nhậm Ngã Hành nhẹ nhàng thở ra, Phong Quangkhông ý thức được hành vi nãy giờ của mình giống như là làm nũng, hắn ý thức được, nhưng hắn hy vọng bản thân mình không bằng không ý thức được thì hơn, bởi vì lúc này cả đầu hắn đều nghĩ đến tại sao lúc con gái làm nũng lại đáng yêu đến vậy?

Có lẽ có thể đem hai chữ "con gái" này đổi lại thành "cô ấy."

"Chúng ta tiếp tục đề tài của chúng ta đi." cô phụng phịu, lấy cái này biểu hiện bản thân đang nghiêm túc.

cô ấy dường như lại càng thêm đáng yêu…

Nhậm Ngã Hành yên lặng hạ mắt xuống.

"Lần thứ hai gặp mặt tôi đã thân thiện chào hỏi với anh rồi, vậy mà anh vẫn lãnh khốc vô tình giết chết tôi, được, cho dù anh lúc đó giết tôi là vì báo thù lần đầu gặp tôi đã giết anh, nhưng lần thứ ba tôi mới từ thế lực tà ác cứu ra một đóa tiểu bạch hoa đó, nháy mắt anh lại giết tôi nữa." Cuối cùng, cô rút ra kết luận, "Cho nên anh là rất chán ghét… không đúng, là cực kỳ chán ghét tôi."

Nhậm Ngã Hành: "cô thao thao bất tuyệt chỉ để rút ra đáp án tôi nói chocô."

"Cho nên tôi mới không rõ, không phải anh chán ghét tôi sao? anh có thể lập tức xuyên tôi một kiếm rồi đem tôi quăng ở trong đây luôn là được, như vậy anh sẽ không cần nhìn thấy tôi nữa."

"cô muốn tôi giết cô?" Nhậm Ngã Hành hơi hơi rút kiếm ra khỏi vỏ.

Phong Quang vội vã ấn tay cầy cán kiếm của hắn lại, "Đợi chút, không cần xúc động, tôi bất quá chỉ hỏi anh mấy vấn đề thôi mà!"

Bộ dạng lúng túng này của cô cũng thật làm cho người ta không hạ thủ được.

Nhậm Ngã Hành bỗng nhiên cầm lấy vai cô đẩy cô vào tường, cúi đầu để sát mặt vào cô, hạ thấp âm thanh, "Tiểu thư một giây nằm à."

Thân hình Phong Quang run run, hắn đối với cô như vậy… Có chút cảm giác tràn đầy sắc khí.

Hắn nói: "Tôi thật sự cực kỳ chán ghét cô."

Phong Quang: "Hả?"

cô biết hắn cực kỳ chán ghét mình chứ, nhưng hắn có tất yếu phải làm cái động tác mờ ám này để nói không?

không quan trọng, bất quá hắn đột nhiên cảm thấy hưng phấn, trong lòng hắn chưa bao giờ từng có âm thanh đùa dai vang lên, hắn là cực kỳ chán ghét cô, nhưng hắn tới bây giờ chưa từng nói là cô toàn phần có bao nhiêu giá trị.

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên Công Lược: Nữ Phụ Có Độc* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 137

Đoàn người của Phong Trần Nhất Thương cảm thấy không khí có chút khôngđúng lắm, từ lúc gặp lại Nhậm Ngã Hành và Phong Quang ở cửa đánh boss, cái loại không khí này đột nhiên lan tràn.

Phong Trần Nhất Thương nhìn Hạ Thiên, Hạ Thiên nhìn hắn, hắn lại nhìn hai đôi nam nữ phía sau… Thôi quên đi, cuối cùng hắn tự hi sinh bản thân dẫn đầu hỏi: "Cái đó… chị vợ, thằng nhóc này có chăm sóc chị tốt không?"

"Ừm."

Xem đi xem đi! Nữ thần Vân Dương tại sao lại không bày ra tư thái cao cao tại thượng để trả lời như mọi lần, bây giờ cô trả lời lại đơn giản như thế, hơn nữa không hề có thái độ trả lời vấn đề của hắn đã là phúc của hắn.

Phong Trần Nhất Thương lại hỏi Nhậm Ngã Hành, "anh em tốt à, cậu nhấtđịnh là rất ga lăng phong độ bảo vệ chị vợ phải không?"

“Ừm.” Hắn cũng trả lời có một chữ, nhưng nói chung, đối với loại vấn đề này hắn vốn sẽ không lựa chọn trả lời lại.

Cho nên mới nói rất không đúng đó!

Phong Trần Nhất Thương kéo tay Hạ Thiên đi qua một bên thì thầm: “anhthấy bọn họ lúc ở trong đó nhất định đã xảy ra chuyện gì rồi.”

“Ừ, em cũng có loại cảm giác này!”

Vì thế, một nam một nữ đều có ánh mắt giống nhau mà nhìn kỹ Phong Quang và Nhậm Ngã Hành.

“Bang chủ, có đánh boss nữa hay không?” Mít không quan tâm không khí nãy giờ mà tùy tiện hỏi.

Khoai tây cũng phụ họa theo, “Đúng rồi, bang chủ, anh với bang chủ phu nhân ân ái đầm thắm thế nào cũng được, nhưng chúng ta đừng có lãng phí thời gian của nữ thần Vãn Dương được không?”

… Vừa nãy ân ái đầm thắm vui vẻ như vậy chẳng lẽ không có các người sao?

Phong Trần Nhất Thương cảm thấy hắn làm một bang chủ rất không có uy tín, hắn tỉnh táo lại một chút rồi la lên: “Được rồi, không nói chuyện phiếm nữa, đi, chúng ta đi đánh boss.”

Kế tiếp mọi chuyện đều rất thuận lợi, Boss thật ra chính là Vua cương thi trong động, tuy rằng damage cao nhưng không chịu nổi siêu cấp vú em trong đội ngũ của họ, Phong Quang lấy ra Bạch ngọc sáo đặt bên miệng thổi một cái, nháy mắt có thể hồi đầy máu của mọi người, không tới năm phút đồng hồ Vua cương thi đã ngã ầm ầm xuống đất, rương bảo vật cũng xuất hiện. Hạ Thiên mở rương ra, ngoại trừ một chút tiền vàng chỉ còn một cây bút phẩm chất tím.

Phong Trần Nhất Thương đem cây bút này cho Khoai tây, bởi vì khoai tây là hệ trị liệu tầm xa, vũ khí chính là bút, lần đầu tiên đánh thắng lại rơi ra vũ khí của chính mình, có thể tưởng được Khoai tây vui vẻ đến cỡ nào.

Ngay khi Phong Trần Nhất Thương muốn phân tiền vàng ra thì Phong Quang lắc tay, “không cần cho tôi, tôi không cần chút tiền đó, mọi người có duyên gặp lại.”

Dứt lời cô rời khỏi tổ đội, một người rời khỏi đến Lạc thành chủ ngắm phong cảnh, cũng không quan tâm Hạ Thiên tán gẫu riêng, ngẫm lại bên kia Hạ Thiên nhiều người náo nhiệt, lại nghĩ bản thân cô đơn chiếc bóng, cô ngồi ởtrên tháp Chu Tước, thổi gió thở dài.

Ngay sau đó chợt nghe bên cạnh cô cũng có một tiếng thở dài truyền đến, lại liếc mắt nhìn qua, thì ra trên đỉnh tháp bên kia còn có một người ngồi, chẳng qua bóng dáng người nọ thoạt nhìn so với cô còn cô tịch thê lương hơn, nhất là khi hắn còn mặc một thân áo trắng tang thương.

Khi Phong Quang nhìn hắn, hắn vừa vặn cũng xoay người thấy được Phong Quang, ngoài ý muốn tiếp xúc mắt lẫn nhau, hai người nhất thời nhìn nhaukhông nói gì.

Cuối cùng vẫn là Phong Quang đánh tiếng nói trước, “anh khỏe.”

Tuy rằng hắn thoạt nhìn cũng không khỏe lắm.

“cô khỏe.” Đao Hữu Tâm buồn bã trả lời, áp suất xoay quanh thân hắn thấp xuống.

Lạc thành là một đô thành cực kỳ phồn hoa trong game, mà tháp Chu Tước là kiến trúc cao nhất trong Lạc thành, dùng khinh công bay lên tháp, đứngtrên đỉnh tháp liền thu được cảnh sắc Lạc thành không sót thứ gì, cũng khó trách ngoại trừ Phong Quang còn có những người khác ở đây.

Phong Quang đối với sự xuất hiện của Đao Hữu Tâm cũng không thấy kỳ lạ,cô kỳ lạ là trạng thái lúc này của hắn, lắc lắc cổ cùng người nói chuyện rất mệt mỏi, cô đứng lên rồi đi vài bước, ngồi xuống bên cạnh Đao Hữu Tâm, “Này, anh bị sao vậy?”

Chỉ bằng kiểu nói chuyện cực kỳ không lịch sự này của cô, Đao Hữu Tâm trước kia sẽ không quan tâm cô, không chừng còn có thể sinh ác cảm trong lòng, nhưng hiện tại hắn không suy nghĩ nhiều như vậy, bởi vì hắn đã bị thương tâm nặng trịch áp không thở được rồi.

Hắn khổ sở nói: “Tiểu Mộng ly hôn với tôi.”

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên Công Lược: Nữ Phụ Có Độc* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 138

“Đó là chuyện tốt mà!” Phong Quang vỗ tay, “Chúc mừng anh trốn thoát khỏi tay cô gái kia!”

Đao Hữu Tâm: “…”

Ánh mắt của hắn quá mức không có tình cảm, Phong Quang thu tay lại, xấu hổ che giấu thần sắc vui sướng khi thấy người gặp họa, cố gắng giả bộ làm một người rất biết lắng nghe, “cô ấy vì sao lại ly hôn với anh?”

Ly hôn này là chỉ ly hôn trong game.

“Lần đó chúng tôi chặn điểm hồi sinh là đồ đệ của Trầm Vô Ngôn.”

“Cho nên?”

“Bang hội của tôi đã bị bang hội Trầm Vô Ngôn đánh tan.”

“Sau đó thì sao?”

“Trầm Vô Ngôn có nói là muốn đem tôi đánh đến rớt trang bị luôn.”

Phong Quang đồng tình ngắn ngủi trong chốc lát, “Khoan đã… Chính là nói muốn đem anh giết đến rơi trang bị, vậy Mộng Quả Nhi đâu?”

“Chuyện tôi giết Triệu Tiểu Lộ không có quan hệ với Tiểu Mộng.” Đao Hữu Tâm đón gió nói: “Tôi thừa nhận mọi chuyện đã xảy ra hết thảy đều là tôi làm, chỉ cần Trầm Vô Ngôn không nhằm vào Tiểu Mộng.”

“anh!”

Đao Hữu Tâm ngẩn đầu nhìn cô.

Phong Quang vừa muốn thốt ra hai chữ nghiệp chướng lại nuốt trở vào, “anh đúng là một… người đàn ông tốt nha!”

Hắn lại cúi đầu, “Tôi hiểu Tiểu Mộng, cô ấy lựa chọn rời bỏ tôi là đúng.”

Đồ ngu!

Phong Quang tằng hắng cổ họng, “Có cái gọi là chân trời nơi đâu mà khôngcó cỏ thơm, cần gì phải đơn phương chung tình với một nhành hoa, khôngcó Mộng Quả Nhi, anh có thể tìm được người tốt hơn.”

Hắn ngắm nhìn cảnh sắc ở xa xa, ánh mắt trống rỗng.

“Cái này… cái này cũng chỉ là game thôi đúng không? anh nghĩ đi, trong game Mộng Quả Nhi bề ngoài đúng là rất xinh đẹp, nhưng không chừng ở ngoài đời bên kia cô ấy kỳ thực là một thằng đàn ông chân to đó.”

Ánh mắt Đao Hữu Tâm có tiêu cự: “cô có phải biết chuyện gì đúng không? Chuyện có liên quan đến Tiểu Mộng, nếu không ngày đó tại sao nhìn thấy côthì cô ấy vội vã muốn rời đi như vậy?”

Đó là vì Phong Quang biết cô ấy từng mượn thân phận là phu nhân tối cao của Mê âm Các mà đi tiếp cận Trầm Vô Ngôn, sau đó mọi chuyện bị bại lộ, Mộng Quả Nhi bị đuổi ra khỏi Mê âm Các, sau khi rời Mê âm Các thì cô ấy liền đổi tên, thay đổi khuôn mặt, còn vì sao Phong Quang lại biết? Bởi vì lúc trước Mộng Quả Nhi chính là mua thuốc dịch dung trong tay cô.

Phong Quang không dự tính trả lời Đao Hữu Tâm, suy nghĩ một chút Đao Hữu Tâm là một chàng trai cũng coi như là tốt, quên đi, cô cứu hắn một phen cũng được, “anh nói không sai, tôi biết một bí mật của Mộng Quả Nhi, cho nên cô ấy mới sợ tôi như vậy, nói thật thì, cô ấy là đàn ông, còn lại là một lão già, hắn ở ngoài đời thật thích con trai, cho nên hắn ở trong game giả nữ, nghĩ muốn thông qua quyến rũ mấy chàng trai để thỏa mãn dục vọng biến thái của mình, anh đã là người thứ ba bị hại.”

“Tiểu Mộng là nam… không, tôi không tin!” Đó nhưng là nữ thần trong cảm nhận của hắn, Đao Hữu Tâm không thể tin.

“Lời tôi đã nói cho anh, còn tin hay không là chuyện của anh, bất quá anhcần phải cẩn thận suy nghĩ, tôi lừa anh để làm gì? Mà chuyện Mộng Quả Nhi sợ tôi anh cũng nhìn ra, cô ấy vì sao phải sợ tôi? không phải vì tôi biết bí mật của hắn sao?”

Đao Hữu Tâm thống khổ ôm đầu, “Tôi nên làm sao bây giờ…”

“không cần quá khổ sở, xóa acc này đi, chơi lại một acc khác, coi như làm lại từ đầu.”

“Tôi… tôi hiểu rồi.”

Phong Quang nháy mắt, nhanh như vậy đã hiểu được? Hắn giác ngộ hình như hơi nhanh? Thâm tình bất hối hồi nãy đâu?

“Cảm ơn cô.” Đao Hữu Tâm chân thành nói cảm ơn, sắc mặt không còn u buồn như lúc đầu nữa.

Khi hắn đi, cô ngơ ngác vẫy vẫy tay, "Nhớ kỹ đừng mặc đồ màu trắng nữa, nổi bật quá."

anh cũng không phải nam chính, mặc đồ trắng làm quái gì?

Đao Hữu Tâm gật gật đầu rời khỏi.

Sau lưng Phong Quang đột nhiên truyền đến một giọng nói: "cô lừa hắn."

cô quay đầu, hoảng sợ, Nhậm Ngã Hành không biết từ khi nào mà xuất hiện, cũng không biết hắn nghe lén bao lâu rồi, nghe được bao nhiêu, tóm lại bây giờ cô vừa thấy hắn trong lòng liền kinh sợ.

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên Công Lược: Nữ Phụ Có Độc* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 139

"Tôi lừa hắn thế nào?" Phong Quang đứng dậy, khoanh tay trước ngực, mỗi khi trong lòng cô cảm thấy không nắm chắc thì hay thích phô trương thanh thế.

Nhậm Ngã Hành nhìn thấu cô đang hoảng hốt, nhưng hắn không nói, "Mộng Quả Nhi là nữ."

"anh làm sao mà biết? Chẳng lẽ cô ấy là bạn gái ngoài đời của anh?"

"Tôi nói rồi, chỉ cần tôi muốn, mọi thông tin trên đời này tôi đều có thể tra ra được." Hắn hơi ngừng, nói tiếp, "Mặt khác, ở ngoài đời tôi không có bạn gái."

Phong Quang nghe một câu trước của hắn đang chuẩn bị mỉa mai trả lời lại, đến khi nghe câu sau thì sửng sốt, "Tại sao anh phải giải thích anh có bạn gái hay không?"

"…" Chắc tại nhàn rỗi nên vội vàng.

Hắn không trả lời, dứt bỏ cảm giác khác thường trong lòng, Phong Quang đúng lý hợp tình nói, "Trước tiên mặc kệ tôi có lừa Đao Hữu Tâm hay không, nhưng anh không thể phủ nhận lời của tôi làm cho hắn phấn chấn lại lần nữa, cho nên cho dù tôi lừa hắn thì sao? Kết quả cuối cùng tốt là được."

"Hạ đại tiểu thư có tiếng kiêu ngạo ương ngạnh, thì ra cũng có lúc tốt như vậy." Giọng điệu của hắn kỳ lạ.

Phong Quang giận dữ, "anh đúng là rất kỳ lạ, lúc tôi không làm chuyện tốt thì anh châm chọc trào phúng cảnh cáo tôi, hiện giờ tôi làm chuyện tốt, anhkhông cảnh cáo tôi, nhưng vẫn châm chọc tôi cười nhạo tôi, tôi biết anh rất chán ghét tôi, nhưng mà anh thật sự ghét tôi đến vậy sao, vì sao mỗi lần đều đặc biệt xuất hiện trước mặt tôi, chỉ vì thích lấy tôi ra làm trò cười sao?"

"trên thế giới này nhiều người gặp khó khăn như vậy, tại sao cô chỉ giúp Đao Hữu Tâm?"

"Tôi sao chỉ giúp mỗi Đao Hữu Tâm? Mấy hôm trước Triệu Tiểu Lộ bị chặn điểm hồi sinh, tôi cũng đi trợ giúp không phải sao? Chính là cái lúc anh giết tôi đó, anh quên rồi à?"

"Hôm đó…" Hắn mở miệng nói hai chữ lại không nói tiếp nữa.

Phong Quang đợi nửa ngày cũng không đợi được hắn nói tiếp, trong lòng nghĩ hắn quả nhiên là tìm cô để khi dễ, khó chịu nói: "Dù sao tôi có làm gìđi nữa trong mắt anh tôi vẫn là đại tiểu thư cố tình gây sự, anh đều đã dính chắc cái nhãn hiệu đó cho tôi rồi không phải sao?"

âm đuôi sau cùng của cô mang theo một chút uất ức mà run rẩy.

Hắn lặng im một giây, "Tôi không có."

"anh có! Từ ngày đầu tiên bắt đầu nhìn thấy anh, anh vẫn luôn mang thành kiến này mà nhìn tôi, không chỉ có anh, sự thật một đám người thích xem náo nhiệt kia cũng vậy, tôi ra lệnh đóng băng hoạt động của ngôi sao Liễu Đề, hại cô ấy tự sát là tôi, không sai, tôi có nói qua tôi không thích cô ấy, nhưng đó là vì cô ấy muốn dụ dỗ hôn phu của tôi, tôi cũng không nghĩ tới côấy sẽ tự sát! Còn có dì vệ sinh quét rác, tôi chỉ không cẩn thận đá phải chổi của dì ấy mà thôi, tôi đã nói là đừng lo rồi, nhưng người quản lý kia vẫn luôn nói muốn đuổi việc dì ấy, tôi bảo để dì ấy tiếp tục làm việc ở cao ốc đó, nhưng vì sao cuối cùng ai cũng nói là tôi xem thường dì làm vệ sinh chứ?"

"Phong Quang…"

Nhậm Ngã Hành bước lại gần từng bước, cô lại lui ra sau từng bước một, đây là biểu hiện không tín nhiệm, tay bên thân hắn không tự giác nắm chặt lại.

Phong Quang cắn môi, "Còn có thư ký nhỏ kia, rõ ràng ngày đó là Liễu Đề hại cô ấy vấp ngã xuống đất, làm nước đổ xuống người, tôi chẳng qua chỉ muốn đỡ cô ấy lên, nhưng mà… nhưng cho dù tôi có nói cái gì đi nữa, Thẩm Vật Ngôn cũng sẽ không tin lời của tôi, hắn còn đánh tôi một cái tát… khôngchỉ có hắn, tất cả mọi người đều không tin lời của tôi, trong mắt các người, tôi chỉ là một đứa không hiểu lễ phép, chỉ biết cáu kỉnh thiên kim đại tiểu thư mà thôi!"

cô nói xong, gần như là bùng nổ, trong game không tồn tại nước mắt, nhưng Nhậm Ngã Hành theo bản năng vươn tay ra, không chạm được giọt nước mắt không tồn tại đó, còn bị cô căng thẳng tránh đi.

"Trong game này, bọn họ không biết thân phận của tôi, họ cũng chỉ biết đến một đứa ngốc nhiều tiền là Văn Dương mà thôi, nhưng tôi làm Văn Dương rất vui vẻ, tôi muốn chơi như thế nào thì chơi như thế ấy, ít nhất sẽ khôngcó ai mang thành kiến mà nhìn tôi… Nhưng mà, anh rốt cục là ai, thế mà còn đuổi đến tận trong game mà nhắc nhở tôi là người đáng bị người người đuổi đánh, tôi từng làm hại anh sao?" Giọng của cô run rẩy, cơ hồ mang theo ma lực khiến người ta tan nát cõi lòng, "Nhậm Ngã Hành, anh rốt cục ghét tôi đến mức nào? Trong mắt anh, tôi có phải… thật sự là một đứa hư hỏng tội ác tày trời không?"

không phải…

Nhậm Ngã Hành còn chưa kịp phát ra âm thanh nào, hệ thống đã thông báo: Kẻ thù Văn Dương của bạn đã logout.

Hắn nâng tay ôm ngực, giật mình, rất lâu sau đó, đột nhiên cảm thấy trái tim có chút khó chịu.

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên Công Lược: Nữ Phụ Có Độc* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 140

Liên tục hơn một tháng, Phong Quang đều không vào game, cho dù là có lớp cũng không muốn đi học, cô đoạn tuyệt với thế giới bên ngoài, mỗi ngày ngoại trừ ngủ ăn cơm chính là vẽ tranh xem tiểu thuyết, đương nhiên ngủ chiếm mất hai phần ba thời gian. Cuộc sống suy sút như vậy cô thế nhưngkhông có mọc thêm được miếng thịt nào ngược lại còn giảm mấy cân, nói ra sợ chỉ đưa tới không ít ánh mắt hâm mộ ghen tị.

Giáo viên phụ đạo cuối cùng thông báo cho cô, nếu không đến học viện đihọc, cô năm sau sẽ học lại năm nhất một lần nữa!

Chuyên ngành của bọn họ có thoải mái thì cũng không đến mức đó đâu!

Phong Quang bất đắc dĩ, chỉnh đốn bản thân một chút, lần đầu tiên đi ra khỏi cửa suốt một tháng qua, đã lâu không thong thả đi đến trường học, người đi ngang qua vẫn chỉ trỏ sau lưng cô như trước, cô không có hứng thú nghe bọn họ nói cô như thế nào, lập tức đi vào khu lầu dạy học, tìm được phòng học cần đến, môn học hôm nay là giáo trình tin học căn bản, đây là môn đại cương cơ bản năm nhất, bởi vậy người học không ít, ít nhất chỗ ngồi đầy rồi, Phong Quang không có bạn bè, bởi vậy cũng không có người sẽ giúp cô chiếm chỗ ngồi, cô chỉ thấy một loạt ghế cuối cùng còn trống một chỗ ngồi, chỉ là ngồi bên cạnh chỗ trống đó có một bạn học nam nhìn quakhông dễ gần lắm.

cô do dự một lát, đi qua, "Cho hỏi bên cạnh cậu có người sao?"

Cậu lắc đầu.

Phong Quang đặt túi xuống, ngồi bên cạnh cậu, cô vừa ngồi xong giáo viên cũng tới, bất quá cô không có tâm nghe giảng, ngược lại người bên cạnh côluôn luôn viết gì đó xuống vở khiến cho cô chú ý, cô chỉ có thể nhìn một nửa gương mặt nghiêng nghiêng của cậu, càng nhìn càng cảm giác đã gặp qua ở đâu rồi…

Cậu viết xong một trang, lật qua một trang mới, Phong Quang liếc mắt một cái, nhìn thấy trên giấy đều là những con số cùng ký hiệu mà cô xem khônghiểu, giống như là số liệu gì đó? cô kề sát lại, theo dõi mặt cậu xem một hồi lâu, hoàn toàn không chú ý tới tốc độ cậu cầm bút viết chữ dường như đangnhanh hơn, hơn nửa ngày, cô rốt cục cũng nhận ra, "Là cậu?"

Động tác trên tay cậu dừng lại, lần đầu tiên ngẩng đầu nhìn thẳng cô, cậu đã quên lúc này gương mặt của cô đang dựa vào rất gần, vì thế khoảng cách hiện tại của bọn họ chỉ có mấy cm, một chút nữa liền hôn lên đối phương.

Tầm mắt đụng vào nhau, rốt cục là lòng ai đang nhảy bùm bùm khôngngừng cũng không có người nào để ý đến.

Thật lâu sao, Phong Quang nhìn không chớp mắt ca ngợi, "Lông mi của cậu thật dài, là tự nhiên à?"

"…"

"Oa, làn da cũng đẹp nữa, cậu dùng sản phẩm dưỡng da hiệu gì vậy?"

"…"

"Cậu vừa mới viết gì vậy?" cô nhìn xuống vở, "Là chương trình mật mã sao? Đây là bài tập của cậu? Cậu thuộc khoa IT à?"

Là chương trình mã hóa, không phải bài tập, lúc cậu khẩn trương mới có thể viết, đúng vậy, tôi là khoa IT.

Ở trong lòng yên lặng trả lời toàn bộ câu hỏi của cô, Âu Tuân đem vở đóng lại, "Tôi chưa từng gặp cô học môn này."

Nói như là cậu có thể nhớ kỹ toàn bộ người học môn này vậy.

"Bởi vì hôm nay là lần đầu tiên tôi đến học môn này." Đối với việc trốn học, biểu hiện của cô rất thoải mái, tuyệt không cảm thấy sỉ nhục hổ thẹn, "Tính luôn hôm nay thì chúng ta là lần thứ ba gặp mặt đi, này, cậu tên gì thế?"

Gia giáo của nhà họ Hạ là trước khi hỏi tên người khác phải giới thiệu tên mình trước, nhưng cô đã "nổi tiếng" như vậy, muốn tìm được một ngườikhông biết cô sợ cũng khó.

"Âu Tuân."

"Là viết như vầy sao?" Duy trì tác phong tiểu thư bá đạo, cô lấy vở cậu qua, rút bút trong tay cậu, trên trang giấy sạch sẽ viết lên hai chữ "Âu Tầm". (寻)

"không phải." Trong tầm mắt cậu, lướt qua cần cổ tao nhã của cô, có thể nhìn đến xương quai xanh tinh xảo… Xuống chút nữa, cậu không tưởng tượng được.

"Vậy là Tuần này sao?" (巡)

không hiểu sao, nhìn cô nghiêm túc nghiên cứu tên của chính mình, tỏng lòng Âu Tuân xẹt qua một luồng nhiệt, cậu thấp giọng nói: "Là Tuân của cỏ tuân." (荀)

"A, cái này tôi biết, tuân thảo, hương thảo trong truyền thuyết, nghe nói có khả năng làm đẹp." cô nở nụ cười, viết lên giấy hai con chữ xinh đẹp, Âu Tuân.

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên Công Lược: Nữ Phụ Có Độc* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 141

Môn đại cương nhiều người học, nhưng thật sự nghe giảng bài cũng chỉ có vài người, huống chi loại môn không trọng yếu như giáo trình tin học căn bản thế này, nói chung chỉ cần sinh viên không tạo ra động tĩnh gì quá lớn, giáo viên sẽ không quản tới, bởi vậy Phong Quang và Âu Tuân nhỏ giọng trao đổi cũng chỉ đổi lấy một cái thoáng nhìn cảnh cáo của giáo viên trênbục giảng.

Phong Quang phẫn nộ buông bút ngồi xuống, làm bộ như chăm chú nhìn bảng đen, nhìn không chớp mắt.

Ngón tay Âu Tuân tựa như lơ đãng mà xẹt qua hai chữ cô viết xuống trêngiấy, cậu mặt không thay đổi đem vở cất vào trong ba lô, tiếp theo cậu rất tự nhiên mà mở sách trên bàn ra, coi như nghiêm túc mà nghe giảng, trừ bỏ việc tay cậu để trên sách từ đầu tới cuối đều không có lật qua trang khác…

Tiếng hít thở của người bình thường khác khá khó để nghe thấy, nhưng cậu giống như có thể nghe thấy tiếng hít thở của cô, bỗng nhiên thấy rằng đây là âm thanh dễ nghe nhất trên đời này, gió từ cửa sổ đưa mùi thơm trênngười cô đưa đến đây, vẫn luôn quanh quẩn tại chóp mũi cậu, thật sự là thơm đến đòi mạng.

Hầu kết cậu lăn lộn, đứng ngồi không yên, huyết dịch trong cở thể sôi trào một trận, nhớ lại cảm giác cơ thể của cô đặt trên người cậu, nhớ lại xúc cảm mềm mại trước ngực cô… cô cách cậu gần như vậy, chỉ cần đưa tay ra là có thể hung hăng đặt cô dưới thân, không ngừng chiếm đoạt, không ngừng ham muốn…

Hô hấp của Âu Tuân trở nên dồn dập, lực hấp dẫn của cô quá mức chết người, cậu không thể chống cự, tay vừa mới duỗi qua một chút, tiếng chuông đã ngắt quãng động tác của cậu.

Thời gian một môn học qua rất nhanh, ít nhất Âu Tuân cảm thấy quá nhanh, cậu nhìn người ở bên cạnh thu dọn xong đứng dậy, vì thế cậu cũng đứng lên theo.

Phong Quang nhìn cậu đứng lên cũng không làm gì, ngược lại còn nhìn bản thân cô, hơn nữa trong mắt còn có một thứ cảm xúc không khó hiểu, côkhông rõ nên sửng sốt một lát, sau đó theo bản năng bày ra thái độ cao ngạo nói: "Tuy rằng vài lần trước ở chung với cậu không vui vẻ gì mấy,

bất quá bản tiểu thư đại nhân đại lượng, tôi không so đo với cậu, bây giờ tôi phải đi, hẹn gặp lại."

"Hẹn gặp lại." Luống cuống nói xong, trong lòng Âu Tuân hận không thể đánh chết chính mình, thế nào có thể nói một câu hẹn gặp lại như thế chứ.

Nhưng Phong Quang đã đi vòng qua cậu mà rời khỏi phòng học, cậu đuổi theo đi ra, tại cửa phòng học bị hai người ngăn chặn đường đi.

Quách Minh cười hì hì nói: "Aiz, Âu Tuân, máy tính của Tiểu Lục hỏng rồi, tôikhông biết sửa, nhân tiện mang em ấy đến tìm cậu."

Nói xong, Quách Minh có ý khác mà hàm xúc trừng mắt nhìn Âu Tuân, ý bảo cậu tốt nhất nên nắm chắc cơ hội đi.

"Âu Tuân, máy tính của em bỗng nhiên không mở máy được." Triệu Tiểu Lục xin giúp đỡ nhìn Âu Tuân, bộ dạng khổ sở đáng thương.

Nhưng Âu Tuân lạnh nhạt nói: "Tôi không phải nhân viên sửa máy tính."

Triệu Tiểu Lục sững người, biểu tình cực kỳ xấu hổ, cô không nghĩ Âu Tuân sẽ cự tuyệt cô, ngay cả Quách Minh đứng một bên cũng kinh ngạc mở to mắt, này, người anh em, đây không phải người tình trong mộng của cậu sao!? Đó là thanh mai trúc mã, thân thiết từ nhỏ đấy!

Âu Tuân không để ý bọn họ, cậu vội vã chạy tới cầu thang bên kia, Quách Minh chưa từng gặp qua Âu Tuân cũng có lúc có sức sống như vậy, cho dù là lúc cậu ấy thừa nhận mình thích Triệu Tiểu Lục người cùng cậu lớn lên, cả người cậu ấy cũng bị vây bởi một cỗ hơi thở chán chường, cảm giác giống như không phải là đang tự bộc bạch, ngược lại giống như không chút để ý nói ra một chuyện không có quan hệ gì với bản thân mình.

Quách Minh nhức đầu, "Thằng nhóc này gần đây có phải đổi tính rồi không,anh nhớ rõ hồi năm nhất cậu ta đã nói môn tin học cơ bản này không có kiến thức gì, huống chi cậu ta đã năm bốn, gần đây thế nào ngày nào có môn này đều chạy tới?"

"Có thể là… Âu Tuân thích giáo viên này giảng bài?" Triệu Tiểu Lục đoán.

"không có khả năng đâu, cậu ất đối với giáo viên có liên quan đến tin học và chương trình học khác đều xem thường, hơn nữa giáo viên này cũng khôngphải mỹ nữ gì, cậu ấy tới nghe giảng để làm gì ta?"

"Âu Tuân anh ấy, luôn có chút kỳ lạ." Ánh mắt Triệu Tiểu Lộ ảm đạm, từ nhỏ đến lớn mỗi lần cô có phiền phức đều có thói quen tìm Âu Tuân, mà bất luận là chuyện gì Âu Tuân cũng sẽ giúp cô, cô coi Âu Tuân là một người anh tốt nhất của cô, nhưng mà gần đây, anh ấy đối với cô giống như ngày càng lạnh nhạt.

Quách Minh không thể để một cô gái có bộ dạng đau lòng, cậu lập tức nói sang chuyện khác, "không phải là sửa máy tính sao? không có cậu ta thìkhông còn ai sao? đi, anh giúp em sửa!"

Giờ phút này Quách Minh đã hoàn toàn quên vừa nãy vì tạo cơ hội cho Âu Tuân và Triệu Tiểu Lục, cậu đã nói bản thân không biết sửa…

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên Công Lược: Nữ Phụ Có Độc* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 142

Ở một đường nhỏ dưới bóng mát của rừng cây, không ít đôi tình nhân cùng cưỡi một chiếc xe đạp chậm rãi chạy qua, đây chính thứ gọi đại học là thiên đường luyến ái, cho nên bất luận thế nào đều tràn ngập vị chua thối của tình yêu, đến năm bốn thì sao, vẫn là chia tay mới tốt đó!

Phong Quang cự tuyệt thức ăn cho chó (!), cô đối với một đôi lại một đôi tình nhân coi như không thấy, chuyên tâm đi con đường của mình, thẳng đến trước mặt cô xuất hiện một bó hoa tươi.

(!) Ý chỉ bị người có người yêu diễn cảnh tình cảm trước mặt.

"Học muội Phong Quang, chào em." Bộ dạng nam sinh viên cực kỳ đẹp trai, rất có khí chất văn nhã, hắn rất cao, ít nhất cũng phải 1m8, tiếng nói thoáng trầm thấp, giống như tiếng đàn cello có thể gấp khúc từng trận bên tai người ta, bất luận là phương diện nào, hắn đều rất hợp với khẩu vị của Phong Quang.

Đối với người khác phái hợp khẩu vị, Phong Quang không tự giác biểu hiện rộng rãi khéo léo một ít, ngay cả thái độ đại tiểu thư cao cao tại thượng cũng quên lấy ra, "anh là?"

"anh là Chu Liệt thuộc khoa tiếng Trung, học năm ba, xem như là học trưởng của em." Hắn mang theo ý cười nhã nhặn mà nói chuyện, rất dễ dàng khiến người ta có thiện cảm.

Phong Quang rất rụt rè nhìn lướt qua hoa trên tay hắn, "Vậy anh tìm tôi có việc gì sao? Nói trước thì hơn, tôi không có bạn cùng phòng, ở học viện cũngkhông có bằng hữu, tôi không có biện pháp giúp anh đưa hoa đâu."

“Em hiểu lầm, bó hoa này là tặng cho em.” Hắn đưa hoa trong tay ra.

Phong Quang không nhận, ngược lại lui một bước ra sau, “anh đưa hoa cho tôi làm gì?”

cô cũng không tin hoa hồng có thể tặng một cách tùy tiện, đó nhưng là hoa hồng đỏ thẫm.

Chu Liệt cười bỏ qua sự cảnh giác của cô, “Em không nhớ sao? Lúc em vừa tới học viện báo danh, là anh tiếp đãi em.”

Nói như vậy, ngày đầu tiên cô làm tân sinh viên đi đến học viện đúng là có một sinh viên đẹp trai cao to nghênh đón cô, nghĩ nghĩ, cô giật mình, “Thì ra là anh.”

“Em còn nhớ rõ anh thật là tốt.” Chu Liệt vui vẻ nói: “Kỳ thực từ ngày đóanh đã bắt đầu chú ý đến em, nhưng vẫn luôn bất hạnh không có cớ để liên lạc với em, em lại gặp nhiều chuyện như vậy… anh vẫn luôn tin tưởng emkhông phải là người như vậy, hiện tại chân tướng rõ ràng, thời điểm em bị người ta chỉ trích, anh không đứng ra nói chuyện giúp em là lỗi của anh, nhưng mà anh cũng hiểu được có một số chuyện là không thể đợi, hôm nay em đã đến học viện rồi, chính là cơ hội tốt nhất của anh.”

“Khoan đã, anh nói cái gì mà chân tướng rõ ràng?” Phong Quang bỏ qua người xung quanh tụ tập lại càng lúc càng nhiều, cô bắt được một câukhông quan trọng nhất của Chu Liệt.

Chu Liệt nghi hoặc, “Em không biết sao? Một tháng trước, toàn bộ chủ đềtrên web đều thay đổi, bất luận mở ra trang web nào đều tự động nhảy tới một bài post, bài post này nói em bị oan uổng, những chuyện không tốt đó đều là do Liễu Đề vu oan giá họa, hơn nữa Liễu Đề cũng không phải tự sát thật, cô ta là cố ý làm bộ như tự sát để tranh thủ sự đồng tình, chuyện này, đến bây giờ tin tức vẫn còn đưa tin.”

Phong Quang không dám tin, “Cho nên… tôi cứ thế được tẩy trắng rồi?”

“Em chưa từng đen qua, sao lại nói là tẩy trắng được? Phải nói là sự thật rõ ràng mới đúng.” Chu Liệt cười sửa đúng lời của cô.

Này cũng không thể trách Phong Quang, một tháng này cô tuy nói ru rú trong nhà, nhưng cô hoàn toàn không xem tin tức gì, khi cô bị nói xấu, côliền nói dì Lâm không cần chú ý đến chuyện đó, cho nên dì Lâm thật sẽ có khả năng không nói với cô chuyện cô đột nhiên được tẩy trắng, cẩn thậm ngẫm lại, từ lúc cô bước vào trường học, tuy rằng cũng có người nghị luậncô, nhưng mà cũng thiếu đi sự ác ý.

Lúc trước bởi vì một bài post, cô trở thành nhân vật người người kêu đánh, hiện tại cũng vì một bài post, cô liền từ người đi hại biến thành người bị hại, trong lòng Phong Quang ha ha hai tiếng, sức mạnh của dư luận, nhưng lại có thể thể hiện trọn vẹn trên người cô như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên Công Lược: Nữ Phụ Có Độc* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 143

“Phong Quang, anh hy vọng em có thể nhận bó hoa này của anh.” Chu Liệt đứng dưới bóng cây mỉm cười.

Phong Quang giật mình, cô bỗng nhiên nghĩ tới một người, tay bất giác vươn ra, nhưng lại bị một bàn tay to hơi lạnh của một người khác giữ lại ở giữa không trung, cô nhìn theo cánh tay đó, sững sờ nhìn Âu Tuân đột nhiên xuất hiện bên người mình.

Âu Tuân nắm chặt tay cô, đem cô kéo ra sau người cậu, đối mặt với Chu Liệt, thắt lưng thẳng tắp, tóc mái bị gió nhẹ phất lên, đôi mắt phẳng lặng như vực sâu đó làm cho những ai lần đầu nhìn thấy toàn thân lạnh toát, thái độ bình thường của cậu khi gặp bất cứ chuyện gì đều là thờ ơ, nhưng cậu bây giờ, là nghiêm túc.

Chu Liệt cảm nhận sâu sắc đây là một nhân vật rất khó dây dưa, nhưng mà hắn vẫn biểu hiện sự dịu dàng lịch thiệp của mình, “Xin hỏi cậu là?”

Còn kém một bước, thiếu chút nữa Phong Quang đã tiếp nhận hoa của hắn, nhưng mà vì một người cứ thế xuất hiện làm cho hắn thành công dã tràng.

Âu Tuân cũng không dự định sẽ trả lời vấn đề của hắn, cậu kéo Phong Quang xoay người đi, nhưng lại bị Chu Liệt phản ứng lại chặn trước mặt.

Hiện tại là tình huống gì? Hai nam tranh một nữ sao?

Đừng hỏi Phong Quang, bởi vì Phong Quang cũng không rõ ràng lắm, Chu Liệt làm cho cô có một loại ảo giác nhìn thấy An Đồng, cô chút nữa đã theo bản năng mà phạm sai lầm, may mà có Âu Tuân xuất hiện, cô đây là sao vậy… Rõ ràng sau khi nhiệm vụ hoàn thành, hệ thống đã đem tình cảm củacô với mục tiêu tiến công chiếm đóng cắt bỏ, tại sao cô có thể nhớ đến An Đồng?

Chu Liệt là tài tử có tiếng của khoa tiếng Trung, bề ngoài đẹp mã, gia thếkhông tồi, người cũng dịu dàng, học muội học tỷ đều gọi hắn là nam thần, cũng bởi vậy mà khi hắn đột nhiên chặn Phong Quang lại mà tỏ tình, chung quanh đã nhanh chóng tụ tập nhiều người xem, không có cô gái nào có thể cự tuyệt

lời tỏ tình của Chu Liệt, mọi người đều nghĩ như vậy, nhưng mà bọn họ không ngờ tới nửa đường còn có thể xuất hiện một chàng trai khác.

Dưới tình huống thế này Chu Liệt vẫn còn có thể giữ được tươi cười, "Bạn học này, tôi nghĩ, tôi rất lịch sự hỏi cậu, cậu đáng ra phải trả lời tôi mới xem là lịch sự chứ?"

Phong Quang nhìn Âu Tuân, không rõ cậu muốn làm gì, bất quá nếu muốncô chọn một người giữa Âu Tuân và Chu Liệt, cô sẽ đứng bên người Âu Tuân, dù sao so với Chu Liệt cô vẫn quen thuộc với Âu Tuân hơn chút, Phong Quang cũng quên đem tay của mình rút ra khỏi tay Âu Tuân, trên thực tế, dựa vào sức lực mà cậu dùng để giữ Phong Quang thế này thì cũng rútkhông được.

"Chu Liệt, nhà họ Thẩm." Âu Tuân nói hai từ không hề liện hệ gì với nhau làm cho Chu Liệt biến sắc, cậu tiếp tục chậm rãi nói: "Hôn ước, tính kế…"

"Đủ rồi!" Chu Liệt khẩn trương nhíu mày lại, trong lòng hắn hoảng sợ,không thể không xem kỹ chàng trai này một lần nữa.

Giọng nói đột nhiên phóng lớn của hắn làm cho Phong Quang hoảng sợ, thân mình run lên, lâm vào rối rắm, cô làm sao có thể nhìn thấy bóng dáng An Đồng trên người này? An Đồng không có lúc nào mà không bình tĩnh, sẽkhông bao giờ hô to gọi nhỏ.

Một bàn tay đặt lên đỉnh đầu cô, nhẹ nhàng vuốt ve, cô ngẩng đầu, nhìn thấy gương mặt căng thẳng của Âu Tuân.

"Đừng sợ."

cô cảm nhận rõ ràng tay cậu thật sự căng cứng, hơn nữa động tác rất ngốc, hết thảy hành vi hơi có chút buồn cười, nhưng làm cho cô cảm thấy chính mình là một sinh vật rất khó đối phó.

Đúng vậy, cô so với bất cứ chương trình nào đều rất khó mà đối phó, tay của Âu Tuân chỉ biết gõ bàn phím chứ chưa từng sờ qua đầu của con gái, cậu sợ bản thân mình không nắm giữ được độ mạnh yếu, nếu dùng sức quá mạnh làm cho cô phản cảm với cậu thì biết làm sao? Cậu lo lắng vấn đề này.

Phong Quang và Âu Tuân "Liếc mắt đưa tình", Chu Liệt cũng cảm thấy hắn chính là một người ngoài dư thừa, tuy rất không cam lòng nhưng nghĩ đến lời nói của Âu Tuân, hắn cắn răng, thừa dịp Âu Tuân không chú ý đến mình, hắn không nói một lời xuyên qua đám người xem náo nhiệt mà rời khỏi.

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên Công Lược: Nữ Phụ Có Độc* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 144

Chu Liệt vừa đi, những người khác đứng xem cũng chậm rãi giải tán.

Đôi mắt Phong Quang nhìn Âu Tuân chằm chằm, "Bây giờ cậu có thể buông rồi chứ?"

Cậu không trả lời, tất nhiên cũng không buông tay.

Người gì mà không rên được một tiếng… Phong Quang thấy đúng là khôngcó biện pháp nào với loại người kín như hũ nút này, cô lấy tay cậu đung đưa đến đung đưa đi chơi rất được, thú vị hỏi, "Này, cậu không phải là muốn để tôi với cậu đứng với nhau cả một ngày chứ? Tuy tôi cả ngày cũng không có chuyện gì làm, nhưng thật sự phải đứng cả một ngày, chúng ta sẽ bị coi là vật lạ mà vây xem đó."

"… cô không có gì muốn hỏi tôi sao?" Thần sắc cậu nghiêm túc lại trang trọng, còn mang theo một chút nghi hoặc.

"Hỏi cái gì?" Phong Quang nghiêng đầu hỏi lại một câu, "Hỏi cậu Chu Liệt kia là loại người nào? Hay là hỏi tại sao hắn lại tỏ tình với tôi? Bất quá, bề ngoài của hắn thật không tệ."

Cậu quýnh lên, "Hắn tiếp cận cô là có mục đích."

"Tôi biết mà." cô nói như không sao cả: "Ngay từ đầu tôi cũng không chắc lắm, nhưng nghe được lời cậu nói sau đó, tôi nghĩ thông rồi, tôi tuy rằngkhông thông minh nhưng cũng không ngốc đâu, hắn cùng Thẩm Vật Ngôn có quan hệ gì?"

"Thẩm Vật Ngôn là anh họ của Chu Liệt."

"Thì ra là thế, Thẩm Vật Ngôn không nghĩ tự mình mở miệng đề nghị giải trừ hôn ước, cho nên muốn để cho tôi thích người khác, muốn tôi chủ động đề nghị từ hôn, hừ, rõ ràng là anh ta thích em gái pha trà kia trước, tiểu nhân nói không giữ lời lại muốn tôi đến làm dùm anh ta, đúng là đầu óc tính toán thật tốt."

cô nói mà, thế nào đột nhiên có người đến tỏ tình, còn là hình mẫu lý tưởng của cô khéo như vậy, khẳng định là kết quả điều tra của Thẩm Vật Ngôn, nếu không phải Âu Tuân xuất hiện, nói không chừng cô thật đã rơi vào trong bẫy mỹ nhân kế.

Nhưng mà có chỗ không đúng lắm, Phong Quang khó hiểu, "Cậu làm sao biết được Chu Liệt và Thẩm Vật Ngôn có quan hệ gì?"

Cậu từ chối cuộc gọi của người khác.

"Tôi nghe Tiểu Lục nói." Âu Tuân nghiêm trang trả lời.

"Tiểu Lục? À… là Triệu Tiểu Lục." Phong Quang bĩu môi, "Tôi tùy tiện gặp nam giới nào cũng đều có quan hệ với cô ấy."

âm thanh oán giận của cô rất nhỏ, nhưng cậu nghe được, cậu không được tự nhiên nói: "cô ấy là hàng xóm của tôi."

"Cái gì mà hàng xóm, tôi thấy là tình cảm anh em kết nghĩa thì có"

Cái này Âu Tuân có miệng mà khó trả lời, bởi vì cậu cảm giác trả lời thế nào cũng không đúng, nếu nói là anh em kết nghĩa, cậu trước kia đúng là có tâm tư với Triệu Tiểu Lục, có lẽ là thích, có lẽ là một loại thói quen, bởi vì tính cậu hướng nội, hơi thở còn u ám, vì thế trước đây chỉ có Triệu Tiểu Lục nguyện ý làm bạn bè của cậu, mà cậu cũng chỉ có một người bạn này, cho nên cậu cứ theo lẽ thường mà làm cho rằng bản thân phải bảo vệ cô ấy, tuy Triệu Tiểu Lục vẫn luôn xem cậu là một người anh trai, nhưng cho dù Triệu Tiểu Lục đối xử với cậu như thế nào, cậu trước giờ thấy rằng chỉ cần có thể đứng bên cạnh cô ấy là tốt rồi, nhưng hiện tại, cậu bỗng nhiên thấy rằng như thế nào cũng không sao cả.

Loại tình cảm này từ khi nào mà bắt đầu thay đổi?

Có lẽ từ lần từ biệt ở trên cầu, đêm hôm đó, từ lúc Âu Tuân trải qua thời kỳ trưởng thành, lần đầu tiên làm một giấc mộng xuân, cô gái trong mộng ngâm nga trầm bổng dưới thân cậu, cậu không thể khống chế chính mình, chỉ có thể một lần lại một lần thuận theo bản năng, làm cho cô ở dưới thân mình khóc càng thêm kịch liệt.

Sau khi tỉnh lại, Âu Tuân vì bản thân làm ẩm ướt y phục và ra giường mà cảm thấy xấu hổ, cậu tự thu thân mình thành một cục, nhớ lại cảnh tượng trong mộng, ôm chặt bản thân mình… Thật trống rỗng, thật muốn, lấy cái gì đó mà nhồi nhét vào.

Bắt lấy cô gái đó, bắt đến nhồi vào trái tim mình.

Loại cảm giác này, đến một lần tranh chấp trong game, khi đó, chạm đến ranh giới bùng nổ.

Cậu chưa từng nghĩ tới, chính mình sẽ lưu lạc đến mức chỉ có đem cô lưu lại bên người cậu, cậu mới có thể đi vào giấc ngủ… Phần tình cảm khó mà mở miệng này, Âu Tuân chưa bao giờ nói với bất kỳ ai, bao gồm cả chính cậu đến nay vẫn chưa thừa nhận, nhưng lại không thể không hưởng thụ một khắc đó khi nhắm mắt, ảo tưởng ra thân thể của cô.

Có lẽ có thể dùng một câu để hình dung cậu, tên biến thái còn có lương tri.

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên Công Lược: Nữ Phụ Có Độc* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 145

Phong Quang hoàn toàn không biết chàng trai trước mặt mỗi ngày đều YYcô!!! Ngược lại, cô còn thấy rằng cậu bất quá chỉ là một sinh viên khoa học công nghệ chất phác thiếu tình thương mà thôi!!!

Cho nên, Âu Tuân thành công dùng bề ngoài của cậu để lừa người khác, tất cả mọi người biết đến cậu đều nói cậu vẫn luôn thanh tâm quả dục, ngoại trừ gõ bàn phím vẫn là gõ bàn phím, không xem, cũng không cùng người khác bàn luận về phái nữ, nhưng ai có thể nghĩ đến, thật ra trong lòng cậu đối với một cô gái lại đói khát như thế?

Cậu bướng bỉnh nhìn chằm chằm Phong Quang, "Tôi và Triệu Tiểu Lụckhông có gì hết."

"không có gì… thì không có gì, cậu giải thích với tôi làm gì?" Phong Quang chớp mắt không hiểu, thái độ tiếp theo với cậu cũng không rõ là ra sao.

"Tôi nghĩ nên nói với cô rõ ràng."

"À…" cô mờ mịt gật đầu, "Cái đó… Tôi phải về nhà, cậu có thể buông tay haykhông?"

"Tôi đưa cô về."

Tình tiết này hình như phát triển hơi quá nhanh?

Phong Quang nghẹn một câu trả lời là tôi có tài xế, cô nói: "Được, vậy làm phiền cậu."

Năm phút đồng hồ sau, xe đạp chậm rãi rời khỏi học viện.

Ngồi nghiêng một bên sau xe đạp, Phong Quang nhìn hình dáng cậu, nhớ tới cảnh tượng lần đầu gặp mặt của bọn họ, cô hỏi, "Ngày đó tôi nhìn thấy có một người ngồi sau xe cậu, cậu ta là bạn bè của cậu à?"

"Là bạn cùng phòng của tôi."

"À… xem ra quan hệ của hai người rất tốt."

không biết nghĩ tới cái gì, Âu Tuân bỗng nhiên nói: "Tôi không thích con trai."

cô nâng mắt, "Cậu sao vậy? Tôi còn chưa nói cậu thích con trai."

"…"

Một cục đá làm cho xe xóc nảy một chút, Phong Quang theo bản năng ôm chặt thắt lưng cậu, thân thể cậu giống như cứng lại một lát, hơn nữa hô hấp lên xuống tựa hồ cũng nhanh hơn, tiếp sau cô phát hiện xe đạp luôn thường thường xóc nảy một chút, cho dù cô thấy khối đất không bằng phẳng đó rõ ràng có thể vòng qua.

Hình như cậu cố ý đụng vào trong hố, đây chắc là ảo giác của cô đi.

Phong Quang tỏ vẻ nghi ngờ.

Biệt thự nhà họ Hạ đến rất nhanh, Phong Quang từ xe đạp đứng lên, nhìn thấy một chiếc xe màu đen dừng trước cửa nhà mình mà cảm thấy ngoài ý muốn, Hạ Phong Quang từng thích Tống Mạch như vậy, cô làm sao có thể nhớ nhầm chứ? Đây là xe của Thẩm Vật Ngôn.

Quả nhiên, cửa xe mở, Thẩm Vật Ngôn một thân âu phục màu đen xuống xe, khí thế của anh ta vĩnh viễn đều như một thanh kiếm sắc bén, làm cho tâm người ta sinh rùng mình, anh vốn đem ánh mắt đặt trên người Phong Quang, đợi đến khi nhìn thấy bên cạnh cô còn có một chàng trai, anh nhíu mày, đẹp trai không nói nên lời.

"Vị này là?" Thẩm Vật Ngôn đi tới, ánh mắt nhìn Âu Tuân còn có thể cho là thân thiện.

Âu Tuân còn chưa mở miệng, Phong Quang liền một phen ôm lấy tay cậu, ngọt ngào nói: "Đây là bạn trai của tôi, anh ấy là Âu Tuân."

Đối với lời nói đột ngột của Phong Quang, biểu tình của Âu Tuân không thay đổi, trong lòng Phong Quang nghĩ hắn coi như thông minh, phối hợp bản thân rất tốt, thật ra cô nào biết, Âu Tuân từ lâu đã đem chính cậu đặt ở vị trí này, cho nên cậu mới có thể thản nhiên như vậy.

không thể không nói một câu, Âu Tuân người này… thật không biết xấu hổ.

"Ha? Vậy sao?" Ngoại trừ gặp phải chuyện có liên quan đến Triệu Tiểu Lục, Thẩm Vật Ngôn sẽ không phải là người dễ dàng để lộ cảm xúc thật của mình, vì thế anh xuất ra bộ mặt đối diện với bạn hàng mà cười dối trá, "Chảo cậu Âu, tôi là vị hôn phu của Phong Quang.'"

Âu Tuân nhìn anh lịch sự định vươn tay ra, sau đó lại rất không lịch sự màkhông thèm nhìn, "Tôi biết anh."

Ngữ khí của cậu giống như nói là cậu biết rau xanh củ cải các thứ.

"Đó là vinh dự của tôi." Thẩm Vật Ngôn thu tay lại, anh cũng không xấu hổ, ngược lại nhìn Phong Quang thuận miệng hỏi: "Tôi rất ngạc nhiên, dưới tình huống còn có một vị hôn phu, cô còn có bạn trai, cô là nghĩ thế nào vậy?"

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên Công Lược: Nữ Phụ Có Độc* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 146

Tốt lắm, Thẩm Vật Ngôn đã tung ra vấn đề này.

Phong Quang dựa vào người Âu Tuân, không hề có chút xấu hổ nào, côthoạt nhìn cực kỳ đáng yêu, ít nhất ở mặt ngoài là như vậy, "anh dưới điều kiện tiên quyết là có vị hôn thê còn có thể tìm được vợ bé, tôi tìm một bạn trai tới thì có sao?"

"Cho nên, cô là đang theo đuổi công bằng?" Thẩm Vật Ngôn tâm bình khí hòa.

"không không không, tôi chỉ bỗng nhiên nhận ra, so với một ông già, vẫn là người trẻ tuổi như Âu Tuân vậy hợp với tôi hơn."

Âu Tuân bổ sung, "Khoa học nghiên cứu, nam nữ kết hôn tốt nhất hơn kém 3 đến 9 tuổi,"

Cho nên Thẩm Vật Ngôn so với Phong Quang lớn hơn mười ba tuổi có thể knockout, Phong Quang chỉ coi Âu Tuân là thuận miệng bịa chuyện, lạikhông nghĩ thật ra Âu Tuân đúng là đã nghiêm túc nghiên cứu qua.

Tuổi, tuổi, tuổi… Thẩm Vật Ngôn hiện tại căm hận nhất người khác trước mặt anh nhắc đến tuổi tác, nhất là Phong Quang, bởi vì cô và Triệu Tiểu Lục bằng tuổi với nhau, lúc này làm cho anh trỗi dậy ảo tưởng ra một loại cảm giác bị Triệu Tiểu Lục ghét bỏ.

Biểu tình trên mặt Thẩm Vật Ngôn không thay đổi, nhưng anh không dự tính đánh Thái Cực với Phong Quang, đi thẳng vào vấn đề nói: "Đối với hôn ước, rốt cục cô tính thế nào?"

"anh tính thế nào, tôi tính thế đó, Thẩm Vật Ngôn, hôn nay chúng ta khôngngại đem mọi chuyện nói rõ ràng là được." Vừa vặn, Phong Quang cũngkhông nghĩ lại cùng hắn anh châm chọc tôi một câu, tôi châm chọc anh một câu, cô trực tiếp nói rõ: "Tôi biết anh thích Triệu Tiểu Lục, anh muốn giải trừ hôn ước để cùng một chỗ với cô ấy, nhưng mà, anh nghĩ không khỏi quá tốtđi, anh muốn không phải đắc tội với bất kỳ ai mà muốn tôi chủ động đề nghị giải trừ hôn ước, làm gì có chuyện tốt như vậy?"

"Nói như vậy, cô sẽ không đồng ý giải trừ hôn ước?" Thẩm Vật Ngôn có cảm tình với Triệu Tiểu Lục cho tới bây giờ vốn không hề che giấu qua, cho nên Phong Quang biết được cũng không kỳ lạ.

Phong Quang cười lạnh, "Tôi đương nhiên tôi cũng có ý giải quyết, bất quákhông phải dùng phương pháp để tôi treo trên lưng cái danh nói không giữ lời, anh muốn cả thanh danh và nữ nhân đều chiếm được, trên thế giới cũngkhông có chuyện đẹp cả đôi đường như vậy."

Thẩm Vật Ngôn nhìn Âu Tuân bên cạnh cô, "Vì thế, cô bằng lòng buông tha việc ở cùng với cậu ta sao?"

"anh không cần nghĩ chuyện thuyết phục được tôi, tôi nghĩ so với tôi và Âu Tuân, anh và Triệu Tiểu Lục còn khẩn cấp hơn."

Thẩm Vật Ngôn không nói gì, coi như cam chịu.

"Bất quá, dưa hái xanh không ngọt, đạo lý này tôi vẫn hiểu, chúng ta hai người ai cũng đều không muốn làm ác nhân, vậy không bằng lấy một phương pháp thuận cả đôi bên, mời phóng viên dự họp báo, chúng ta hai đương sự cùng nhau tuyên bố hủy bỏ hôn ước, tôi nghĩ chúng ta đều khônghài lòng với hôn ước này thì người khác cũng không nói được cái gì, quan trọng nhất là phương pháp này đủ công bằng."

Thẩm Vật Ngôn không đoán được cô sẽ nói ra phương pháp này, anh khôngphải chưa nghĩ qua, nhưng anh nghĩ dựa vào tính tình kiêu ngạo như vậy của cô, cô nhất định sẽ không phối hợp, hiện tại cô chủ động đề nghị, anhngắn ngủi cảm thấy ngoài ý muốn sau đó là hoài nghi, "cô thật sự bằng lòng giải trừ hôn ước?"

"Có cái gì mà không muốn chứ." Phong Quang đối với nghi ngờ của hắn tỏ vẻ không hiểu, "anh tuy là một cái bánh bao đi nữa nhưng lại không phải khẩu vị của tôi, huống chi anh lại không thích tôi, chẳng lẽ tôi còn mỗi ngày nghĩ cùng anh kết hôn chung sống? Làm ơn, tôi đường đường là đại tiểu thư nhà họ Hạ, nhiều người như vậy muốn kết hôn với tôi, anh có tốt hơn nữa cũng chỉ là một người đàn ông mà thôi, còn chưa tới tình cảnh thành nhu yếu phẩm hằng ngày của tôi, tôi rất bình thường, không cần cảm thấy bị coi thường mà vội vàng tiến lên cầu anh thích tôi."

cô cùng nữ phụ chỉ coi nam chính là trời rất khác nhau, có lẽ nữ phụ nhà người khác vì đoạt được tình yêu của nam chính mà làm ra không ít việc thiêu thân, nhưng cô là Phong Quang, đối với mỗi người mà nói, chỉ có bản thân mới là nhân vật chính, cô chỉnh cần sống cho bản thân là được.

Âu Tuân nâng tay sờ sờ đỉnh đầu cô, cô ngẩng đầu, vừa vặn đụng phải ánh mắt cậu, cô không tự giác tươi cười với cậu, tiện đà nói với Thẩm Vật Ngôn: "Hơn nữa, tôi hiện tại thấy anh đối với tôi là một sự trói buộc."

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên Công Lược: Nữ Phụ Có Độc* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 147

Trói buộc?

Thẩm Vật Ngôn bị tức nở nụ cười, anh là đế vương trên thương trường sát phạt quyết đoán, chưa bao giờ có người nghi ngờ quyết định của anh, cũng chưa bao giờ có người dám nói lời bất kính nào với anh, anh nhất định phải là một vị thần người người ngưỡng vọng, có người có thể đánh vỡ chuyện đương nhiên đó, Triệu Tiểu Lộ là người thứ nhất, Hạ Phong Quang là người thứ hai.

"Cậu Âu, xem ra trên người cậu có tài cán mà tôi nhìn không ra." Lời này có ý châm chọc không hề nhẹ, thế nhưng có nữ nhân xem anh là một thứ trói buộc, Thẩm Vật Ngôn không biết nên bội phục Âu Tuân, hay là nói Phong Quang là loại con gái "trong sạch không vướn bụi trần."

"Quá khen." Âu Tuân ngoài dự đoán trả lời rất khách sáo, nhưng cậu lại bồi một câu: "Chẳng qua lợi hại hơn anh một chút mà thôi."

Phong Quang không nhịn được mà "Phùn phụt" một tiếng bậc cười.

âm thanh của cô thanh thúy như chuông gió, tất nhiên là cực kỳ dễ nghe, nhưng Thẩm Vật Ngôn nghe thấy lại cảm thấy quá mức chói tai, khi cô như chim nhỏ nép vào người đứng cạnh Âu Tuân, đều đã làm cho anh cảm thấy chói mắt.

Áp chế cổ cảm xúc không tốt đó trong lòng, Thẩm Vật Ngôn sửa sang lại caravat một chút, cao quý tao nhã, anh dùng liếc nhìn quét mắt qua chiếc xe đạp xếp ở một bên kia, mỉm cười cực mê người, "Tình nguyên ngồi xe đạp cười, cũng không muốn khóc trên xe BMW, Phong Quang, cô làm cho tôi một lần nữa phải nhìn lại cô."

Câu này giống như là đang ca ngợi cô, nhưng bất kỳ ai cũng nghe ra sự châm chọc của anh, Thẩm Vật Ngôn chính là người như vậy, anh không bao giờ nhận thua.

Phản ứng đầu tiên của Phong Quang là sợ trong lòng Âu Tuân khó chịu, ai dè cô ngẩng đầu, sắc mặt Âu Tuân cũng không thay đổi gì, cô mới thả lỏng, tiến hành phản kích Thẩm Vật Ngôn, "Tôi không thích xe xịn, cũng khôngthích xe đạp, tôi thích chỉ là người chở tôi là ai mà thôi, người giống nhưanh, anh làm sao mà hiểu được."

"Tôi cũng không cần hiểu, cô nói họp phóng viên, tôi sẽ an bài tổ chức ở ba ngày sau, cô không cần quên thời gian là được, gặp lại sau." Thẩm Vật Ngôn nhìn lại Phong Quang, anh xoay người lên xe.

Phong Quang khó chịu nhìn xe rời đi, "Chậc, anh ta cư nhiên còn tự đại hơn tôi."

À… Hóa ra cô cũng biết tính cách bản thân rất tự đại sao?

"Âu Tuân, anh làm gì vậy?" Thấy cậu đột nhiên lôi điện thoại ra chơi đùa, bởi vì cô lùn hơn so với cậu, cô không thể không kiễng mũi chân mới thấy rõ màn hình điện thoại cậu, kết quả… đầu óc cô choáng váng, đó là một chuỗi các con số hiện ra, cô xem không hiểu!

Một tiếng phanh gấp truyền đến cách đó không xa, cô nhìn qua, chỉ thấy Thẩm Vật Ngôn còn chưa mở cửa xe đi xuống làm ra một chuyện kinh tâm động phách, chỉ thiếu chút nữa, xe của anh liền tông vào một câu đại thụ ven đường, cô dường như có thể tưởng tượng được bộ dạng chột dạ của Thẩm Vật Ngôn giờ phút này.

cô quay đầu nhìn Âu Tuân, cho dù không rõ tại sao cô lại muốn nhìn Âu Tuân, nhưng trực giác của cô chính là như vậy.

Âu Tuân dưới ánh nhìn chằm chằm của cô thu điện thoại vào túi quần, dùng giọng điệu hôm nay ăn cái gì nói: "Lựa chọn ngồi xe đạp mới là một quyếtđịnh chính xác."

"A…." cô hoàn toàn không biết nên nói tiếp như thế nào.

Thẩm Vật Ngôn không nên trang bị hệ thống điều khiển tự động trên xe, Âu Tuân từng nói, cậu so với Thẩm Vật Ngôn lợi hại hơn một chút, đó khôngphải phô trương thanh thế, cũng không phải vì mặt mũi mà nói dóc, cậu so với anh ta lợi hại hơn, đây là sự thật.

Thẩm Vật Ngôn trên thương trường có lẽ là vua, nhưng Âu Tuân là vua của thế giới điện tử, chẳng qua, một cái là thế giới thật, một cái là thế giới ảo, nhưng thế giới ảo này tùy thời mà có thể ảnh hưởng đến các thiết bị điện, thế giới thật sự lại đang bị tín hiệu điện tử bao trùm.

Cho nên, cậu so với Thẩm Vật Ngôn chính là lợi hại hơn một chút như thế,không đúng sao?

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên Công Lược: Nữ Phụ Có Độc* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 148

Tới gần đêm khuya, Phong Quang nằm trên giường không ngủ, cô lấy di động ra, mở ra tin nhắn nhận được một giờ trước, tin nhắn chỉ có hai chữ: Ngủ ngon.

không có kí tên, nhưng cô biết, đây nhất định là Âu Tuân gửi tới, cô khôngngủ được là vì suy nghĩ một vấn đề, tại sao Âu Tuân lại biết số điện thoại của cô? Tại sao Âu Tuân biết mỗi ngày đúng mười giờ cô sẽ lên giường ngủ, cho nên mới ở lúc mười giờ chuẩn mà gửi tin nhắn lại đây? Còn có hôm nay quên hỏi, tại sao cậu biết nhà cô ở đâu? Đúng vậy, cậu trực tiếp đưa cô về nhà, hoàn toàn không hỏi qua đường nào mà là lập tức đưa cô về nhà.

Cứ nghĩ như vậy, hình như là có ba vấn đề, khi cô đến thế giới này chỉ tiếp thu tình tiết đại khái, mỗi một thế giới đều đã có nghiêng lệch ít nhiều với tình tiết nguyên gốc, cũng bởi vậy hệ thống nói nhiều nhất chính là câu mời ký chủ tự mình nắm chắc, tuy cô cho rằng bản thân cũng đủ thông minh… Nhưng mà cảm giác bị người ta nhìn trộm như vậy, cô có chút hoảng.

Lăn qua lộn lại không ngủ được, Phong Quang lựa chọn đến thư phòng, login vào game mà một tháng qua cô vẫn chưa vào, vẫn là địa điểm khi côlogout, đỉnh tháp Chu Tước, thời gian trong game cũng được đồng bộ, nói cách khác, trong game cũng là buổi tối, đứng trên đỉnh tháp nhìn xuống,

là ánh đèn của hàng vạn ngôi nhà.

Thưởng thức cảnh đêm trong chốc lác, Phong Quang theo tập quán mà từ bảng điều khiển mở ra túi trang bị, kiểm kê này nọ một chút, kết quả vừa thấy cô sợ ngây người.

Trong túi của cô cũng không có nhiều đồ, bởi vậy có rất nhiều ô trống, nhưng bây giờ trong túi của cô đều bị lấp đầy, chỗ này vốn không có gì mà giờ hơn một nửa phóng đầy Sóc bạc, một nửa phóng đầy Bích lạc hoa, hơn nữa hai loại này còn được sắp xếp đàng hoàng, thật kéo xếp thành một hình trái tim.

Móa, cô bị hack acc!?

không, bị hack acc thì trong túi phải bị cướp sạch không còn, làm gì có loại hack acc còn phóng đồ vào túi!

Cùng lúc đó trong không khí truyền đến một âm thanh, "cô login."

"Ai!?" Phong Quang nhìn chung quanh, không có ai, nhưng mà giọng nói đó là vang lên bên tai cô, nghe qua còn có chút u oán.

"Là tôi."

"anh là ai?"

"…"

cô mở ra bảng hảo hữu, hảo hữu duy nhất chính là Hạ Thiên, em ấy khôngcó onl, lại mở ra danh sách đen, quả nhiên, chỉ có một Nhậm Ngã Hànhđang onl, "Nhậm Ngã Hành?"

"Ừm."

"… anh làm cái quỷ gì thế? Ỷ vào thân phận sát thủ của anh là giỏi lắm sao, chơi ẩn thân muốn làm tôi sợ à?"

Qua một giây, giọng nói đó lại vang lên một lần nữa, "Tôi nghĩ cô khôngmuốn nhìn thấy tôi."

"anh là Nhậm Ngã Hành sao?" cô nghi ngờ, "Hay là người nào đó cũng tên là Nhậm Ngã Hành?"

Rất không đúng nha! Dĩ vãng hắn đều không nói một lời trực tiếp đâm cômột kiếm, thế nào hành vi bây giờ giống như một cô vợ nhỏ đáng thương thế này!?

"Tôi là Nhậm Ngã Hành." Rốt cục thân ảnh của hắn cũng hiện ra.

Phong Quang quay người lại liền đụng phải người hắn, hai tay theo bản năng chống lên ngực hắn, cô thế này mới kinh sợ khoảng cách của bọn họ gần đến vậy, nhịn không được liên tục lui vài bước ra sau, hai tay vòng ngực, "anh anh anh… anh không có làm chuyện gì kỳ quái với tôi lúc ẩn thân chứ?"

Trầm mặt vài giây, hắn trả lời: "không có."

"Vậy anh im lặng vài giây là có ý gì?"

"…"

"anh quả nhiên là có làm mấy chuyện kỳ quái với tôi!" cô khẳng định, lại từ từ lui ra mấy bước, nhưng cô lại quên bản thân đang đứng trên đỉnh tháp, lui tiếp một bước cô đương nhiên sẽ giẫm vào mép đỉnh tháp, đứng khôngvững, thân mình lệch một cái té xuống.

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên Công Lược: Nữ Phụ Có Độc* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 149

Phong Quang theo bản năng kêu một tiếng, khi cô còn chưa kịp phản ứng lại có thể dùng khinh công bay lên thì giữa không trung, thân thể của côđược người ôm lấy.

Gió đem trang phục và mũ trên đầu Nhậm Ngã Hành thổi xuống dưới, khuôn mặt hoàn chỉnh của hắn lần đầu tiên hoàn toàn lộ ra ngoài, hắn rất bình thản, ánh mắt thâm thúy hờ hững, giống như một giếng cổ gợn sóngkhông thể kinh động đến, lại như bầu trời đêm đầy những vì sao đang rơi xuống, ánh sáng lấp lánh ở bên trong.

Bị một đôi mắt như vậy nhìn chăm chú, Phong Quang không khỏi ngây người, hắn vốn là người có tính tình không để ý đến bất kỳ ai, nhưng cía nhìn chăm chú ngoài ý muốn này làm cho cô cảm thấy cô trong mắt hắn rất khác so với những người khác, sau đó là một trận tim đập nhanh.

Hắn ôm cô vùn vụt rơi xuống đất, "không sao chứ?"

Phong Quang sửng sốt một hồi mới nhớ ra việc giãy dụa rời khỏi lòng hắn, nhưng cô thất bại, bởi vì hắn không dự tính buông cô ra, "Này, tôi cảnh cáoanh, tôi có bạn trai rồi, anh đừng ôm ý tưởng kỳ quái gì với tôi!"

Nghe vậy, Nhậm Ngã Hành vừa vui buồn lẫn lộn, cho nên hắn buồn bực, "côkhông cân nhắc việc có nhiều bạn trai sao?"

Hỏi xong, hắn quỷ dị cảm thấy đỉnh đầu chính mình tựa như có một mảnh tái xanh, còn là bị chính hắn đến đội nón xanh cho.

Phong Quang lấy một loại ánh mắt nhìn thú hiếm nhìn hắn hồi lâu, "anh đùa gì thế?"

Ngừng lại giây lát, hắn nghiêm túc nói: "Tôi không có đùa."

"Vậy anh chính là đầu óc có vấn đề." cô nhận định nói xong, lựa chọn logout khỏi game.

cô gái trong lòng Nhậm Ngã Hành biến mất, hắn đứng trong gió đêm, bóng dáng thế nào lại giống như… cô độc thê lương.

Phong Quang thoáng cái trở về trên giường ngủ, cô mặc kệ Nhậm Ngã Hành người này có bình thường hay không, hôm sau học viện có môn, không có cách nào, cô chỉ có thể buông tha cho việc ngủ nướng. Sáng sớm liền đi, tài xế gọi điện thoại tới nói xe xảy ra vấn đề không thể đưa cô đi, cô tỏ vẻkhông sao cả, dù sao hiện tại cô được tẩy trắng rồi, cũng không còn nhiều người qua đường chỉ trỏ lui tới nữa, cô ngồi phương tiện giao thông côngcộng cũng không sao, chăng qua vừa ra khỏi cửa… Nhìn thấy một chàng trai và một chiếc xe đạp, cô có chút mơ màng.

"Chào buổi sáng." Âu Tuân cầm một gói to chứa bữa sáng đưa cho cô.

Phong Quang không có năng lực lý giải tiếp nhận, trứng gà cuộn đơn giản và bánh bao rau dưa, còn có một ly sữa bò, cô một lúc lâu sau mới mở miệng, theo bản năng nói: "Cảm ơn."

"không có gì." Khóe miệng cậu cong lên một chút, dường như cảm thấy rất vui vẻ.

Phong Quang nhìn phản ứng của cậu, không chắc lắm hỏi: "Cái này… khôngphải là cậu làm chứ?"

"Phải, em không thích sao?"

"Thích." cô lập tức trả lời, hơn nữa cô cũng thật sự thích mấy thứ đơn giản một chút, chăng qua vì mỗi lần ngủ nướng cô bình thường sẽ không ăn tốt bữa sáng, cô thụ sủng nhược kinh hỏi cậu, "Nhưng mà bây giờ mới hơn bảy giờ rưỡi, cậu là mấy giờ thì rời giường làm?"

"6 giờ." Cậu đem câu tối hôm qua vẫn luôn không ngủ đè ép trở về.

Nhưng với loại người như Phong Quang mỗi ngày đều hận không thể ngủ thẳng đến mười hai giờ thì, này cũng là quá sớm! Trong lòng cô bỗng nhiên có một loại áy náy không nguôi, bởi vì ngày hôm qua cô nói cậu là bạn trai của cô, mục đích là để chọc tức Thẩm Vật Ngôn, nhưng hiện tại xem ra hình như là cô nhặt được bảo vật.

"Vậy cậu… đợi tôi ở đây bao lâu rồi?"

"không lâu." Mới hơn hai giờ mà thôi, vì để bảo đảm bữa sáng còn nóng, cậu còn chuẩn bị một thùng giữ ấm, nhưng mà cậu không để cho Phong Quang nhìn thấy.

Mỗi một lần cậu trả lời đều nhẹ nhàng bâng quơ, Phong Quang hắn là tin, nhưng tính cách của cậu vốn cũng hướng nội, chỉ sợ có làm có nhiều hơn cũng sẽ nói không có gì.

cô không nhịn được nhào vào lòng cậu, hay tay ôm thắt lưng cậu, "Tại sao lại đối xử với tôi tốt như vậy?"

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên Công Lược: Nữ Phụ Có Độc* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 150

"Bởi vì tôi là bạn trai của em." Âu Tuân sờ sờ đầu cô, vẻ mặt đứng đắn chậm rãi nói: "Tôi có trách nhiệm chăm sóc em."

Phong Quang giống như là trách nhiệm của cậu, hơn nữa cậu rất thích gánh lấy trách nhiệm này.

“Tính tình của tôi không tốt, thích soi mói, khó hầu hạ, còn thích cố tình gây sự.” cô lặng lẽ ngẩng đầu nhìn cậu.

“Tôi biết.”

Phong Quang nhận được câu trả lời của cậu mà đùa, “Cậu biết rồi mà còn muốn làm bạn trai của tôi?”

“Bởi vì tôi muốn chạm vào em.”

“Có ý gì?”

“không biết.” Cậu coi như thực sự cảm thấy phức tạp mà nhíu mày, “Nếu như không chạm vào em, tôi sẽ rất khó chịu.”

Phong Quang không hiểu, “Tôi nghe không hiểu.”

“Ví dụ như thế này, tôi sẽ cảm thấy vui vẻ.” Một bàn tay của cậu chuẩn xác phủ lên ngực phải của cô, cảm giác quen thuộc mà nhớ nhung này làm cho giữa lông mày cậu giãn ra rất nhiều.

Phong Quang giật mình vài giây nhìn bàn tay kia để trên ngực của mình,không tưởng tượng nổi hỏi: “Cho nên, cậu thích ngực của tôi?”

“không phải.” Một tay khác của cậu phủ lên má cô, “Chạm vào đây…” Tiếp theo ngón cái xẹt qua môi cô, dường lại ở khóe môi, “Còn có chỗ này…”

Chuối cùng cậu cúi đầu, vùi đầu vào cổ cô, môi thiếu chút nữa liền dán lên làn da nơi đó, “Cho dù là đụng tới chỗ nào, đều làm cho tôi cảm thấy hưng phấn.”

Hô hấp nóng rực phả lên làn da cô, cậu đột nhiên vươn đầu lưỡi nóng và ẩm ướt liếm một chút lên da thịt, thân mình Phong Quang mềm ra, vừa vặn bị cậu ôm lấy.

“Cậu…” Sắc mặt cô đỏ rực, hơi nghiêng người, nhìn đến bộ dạng cậu đangmút cổ của mình, cô cả người vô lực, thiếu chút nữa phát ra một tiếng rên tỉ, cô không có sức mà đẩy cậu ra, hô hấp cũng dần dần theo cậu dần trở nên gấp gáp, nhất là bàn tay của cậu để trên ngực cô, bỗng nhiên gia tăng cường độ vuốt ve, cô lui binh đầu hàng, “Khoan đã… Âu Tuân… mau dừng lại…”

Âu Tuân ngẩng đầu, động tác trong miệng cậu dừng lại, nhưng động tác tay còn chưa ngừng, ánh mắt cậu khó hiểu, vì sao rõ ràng cô cũng có bộ dạng rất hưởng thụ mà lại bảo cậu dừng?

Trong lòng Phong Quang bị tức đến muốn hộc máu, cô cũng không muốn thân thể của mình mẫn cảm như vậy!

cô bắt lấy bàn tay còn đang lộn xộn của cậu, vừa thẹn vừa giận nói: “Nếu cậu vì nguyên nhân này mới muốn làm bạn trai của tôi, thì còn rất nhiều côgái khác mà cậu có thể chọn lựa!”

May mà bây giờ còn sớm, trên đường cũng không có người nào, nếukhông... cô sẽ không có mặt gặp người! Ngẫm lại, cái tin “Thiên kim nhà họ Hạ cùng người dã chiến” là tin tức giật gân đến cỡ nào chứ!

Đề cập đến việc này, Âu Tuân thật sự khó hiểu, “Tôi chỉ có loại xúc động giới tính này với em.”

Nhìn đi, lời nói trắng trợn như vậy, cậu ta còn cố tình nói thành một câu rất có cảm xúc tủi thân!

Phong Quang không biết nên trả lời thế nào, mặt cô đờ đẫn, “Tôi nên cảm thấy vui mừng không?”

“Quách Minh nói, thích một người sẽ có ham muốn được ngủ với người đó.” Âu Tuân cúi đầu, kề sát vào gương mặt của cô, khóe mắt khép lại, ánh mắt đen như một loại mê dược không có thuốc giải, mà ánh mắt cậu, quá mức chuyên chú, cũng quá mức bướng bỉnh, rất dễ dàng khiến cho người ta sa lầy vào trong đó, cậu nói: “Tôi muốn ngủ với em.”

Giọng điệu bình thản như là nói với cô cơm trưa hôm nay ăn thịt.

“Đừng!”

Trong đầu Phong Quang đột nhiên có một đợt pháo hoa nở rộ, vù vù bên taikhông còn nghe được gì khác, lời nói của cậu làm cô lúng túng mở to mắt, có lẽ cậu thấy bộ dạng ngơ ngác của cô rất đáng yêu, Âu Tuân không nhịn được, lại duỗi đầu lưỡi ra liếm khóe mắt của cô một chút.

Xem này, cô ấy hoàn toàn không có phản ứng.

Xong rồi, chàng trai thoạt nhìn cả người suy sụp này, không hề biết bản thân vừa háo sắc vừa ngang ngược, thật đúng là… sở thích của cô! Quỷ tha ma bắt nó chứ!

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên Công Lược: Nữ Phụ Có Độc* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 151

Nhưng mà, nào có chuyện để cậu ăn luôn dễ dàng như vậy?

Phong Quang vuốt ve tay cậu, "Cậu thành thật một chút cho tôi, hôm nay mới là ngày thứ hai chúng ta quen nhau, cậu không cần cứ động tay động chân như vậy, như vậy sẽ làm tôi nghĩ cậu là thiếu hơi gái nên mới muốn đụng chạm tôi mà thôi."

"Tôi chỉ có hứng thú với em." Âu Tuân dừng một giây, "Là tình thú."

… Cậu không cần nghiêm túc sửa lại như thế.

cô tự giác ngồi lên xe đạp, "Tôi muốn đi học."

"Thật sự không thể sờ em sao?" Cậu ngay thẳng hỏi.

Thái dương Phong Quang nhảy dựng, "không thể."

"Chỉ sờ một chút thôi,"

"không thể là không thể!" Phong Quang sụp đổ quay đầu nhìn cậu la lên.

Đừng có dùng biểu cảm đứng đắn như vậy mà nói mấy câu lưu manh thế!

Lúc này Âu Tuân vẫn không nói gì, không hề nhúc nhích, dễ dàng làm cho người ta thấy cậu đang tủi thân… Có lẽ có thể dùng hai chữ "tủi thân" này để hình dung đi.

Phong Quang đau đầu, bỗng nhiên thấy chàng trai trước mặt này so với bản thân cô còn khó hầu hạ hơn, nhưng cậu ấy cứ nhìn cô mà không nhúc nhích gì cũng không phải chuyện gì hay, do dự trong chốc lát, cô không tự nhiên mà nói: "Có lẽ, chúng ta có thể bắt đầu từ việc hôn môi."

Ngay sau đó cô bị người bắt tay kéo qua để làm một cái hôn nồng nhiệt tiêu chuẩn.

Fuck! Có cần phải gấp gáp như vậy không!

Âu Tuân hôn không có một chút dịu dàng nào, hoàn toàn dữ dội, cậu tựa hồ đã đè nén rất lâu, chỉ chờ bùng bổ trên người cô, nhưng loại hôn đơn giản thô bạo này… lại làm cho cô mặt đỏ tim đập, cô có một loại cảm giác hoàn toàn bị chinh phục, thế nhưng lại không ghét loại cảm giác này, mà ngược lại… còn kém chút nữa không khống chế được mà sa đọa theo cậu.

Cho dù ngồi trên xe đạp bị một trận gió lạnh thổi qua, mặt Phong Quang vẫn có chút nóng lên, cô không thừa nhận chính mình là một sắc nữ… Được rồi, cô thật có chút sắc, nhưng tất cả đều tại chàng trai bên cạnh câu dẫn mà ra!

trên đường đi đến phòng học, Phong Quang kéo kéo ống tay áo của Âu Tuân, "Aiz, tôi hỏi cậu, cậu trước kia có phải từng có bạn gái không?"

"không có."

Cậu trả lời không cần nghĩ ngợi, giọng điệu chân thành nghe không có vấn đề gì, Phong Quang nghi ngờ nhìn cậu, "Cậu không có quen bạn gái bao giờ, vậy sao mà… sao lại hôn… hôn…"

Hôn một cách thành thạo đến mức người ta muốn được cậu đè xuống, côkhông nói ra được bởi vì da mặt mỏng.

Ai ngờ Âu Tuân hiểu lầm ý tứ của cô, cậu có chút khẩn trương không biết phải làm sao, sợ hãi cô sẽ rời bỏ mình mà cầm lấy tay cô, "Em có phải thấy tôi hôn không được tốt không?"

"không có!" Là làm quá tốt!

Cậu thế này mới thả lỏng một ít, giống như thề thốt mà nói: "Tôi sau này sẽ làm thật tốt."

không… không cần trịnh trọng như thế, cũng chỉ là hôn nhau thôi mà!không phải chuyện sống chết gì!

Phong Quang yên lặng nghiêng mặt, ôm trán không nói gì.

Phong Quang không biết là, thật ra Âu Tuân nghĩ là cậu muốn mỗi ngày mô phỏng mấy lần trong đầu, cho dù là một cái hôn thì cậu cũng muốn làm một cách hoàn mỹ đến cực đoan.

Hai người nắm tay nhau đi vào phòng học, không ít người sợ tới mức điện thoại cầm trong tay rơi xuống, tuy rằng khoa IT có một nhân vật thiên tài mọi người đều biết, nhưng bởi vì cảm giác tồn tại của Âu Tuân thấp, cho nên rất nhiều người đến nay cũng không biết học trưởng thu được rất nhiều sáng chế tin học độc quyền trong tin đồn là ai, nhưng đối với Phong Quang luôn thích lên giọng thì bọn họ biết, nói thật, cho dù không có tin tức thời gian trước, chỉ bằng thân phận đại tiểu thư tập đoàn Hạ thị, cũng đủ khiến cho mọi người chú ý, nhưng hôm nay bọn họ thấy cái gì thế này?

Tiểu thư mắt cao hơn đầu kia cư nhiên nắm tay một chàng trai thoạt nhìn rất bình thường đi đến!?

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên Công Lược: Nữ Phụ Có Độc* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 152

Sớm đã quen với việc bị mọi người chú ý, Phong Quang ngay cả liếc mắt một cái cũng không bố thí cho người khác, cô và Âu Tuân trước sau như một ngồi ở dãy cuối cùng, đối với cái nhìn tò mò đánh giá của người khác làm như không thấy.

Sinh viên lục đục tới đông đủ rồi, giáo viên cũng đi vào phòng học chính thức bắt đầu giảng bài, Triệu Tiểu Lục không cách nào hình dung được tâm tình chính mình lúc này, khi mới nhìn thấy Âu Tuân và Hạ Phong Quang đivào, cô cảm thấy không thể tin được, Hạ Phong Quang mà cô biết là đại tiểu thư không lúc nào không duy trì tư thái đẹp nhất, mỗi lần nhìn thấy Phong Quang, cô ấy giống như là mỹ nhân đứng ở trên cao, mà chỗ của Triệu Tiểu Lục cũng chỉ là là con kiến trong bùn.

Triệu Tiểu Lục duy nhất nhìn thấy Phong Quang có lúc không khống chế được, chính là lúc mà Thẩm Vật Ngôn đánh cô ấy một cái tát, có lẽ thời khắc đó Thẩm Vật Ngôn không hề phát hiện, nhưng Triệu Tiểu Lục chú ý tới, trong ánh mắt Phong Quang có cái gì đó vỡ vụn, đối với vị hôn phu, cô ấy vĩnh viễn yêu thương và sùng bái mà quên mất chính mình.

Tất cả mọi người đều nói đại tiểu thư nhà họ Hạ là một thiên kim nhà giàu thích cố tình gây sự, lời này không sai, nhưng Triệu Tiểu Lục cũng phát hiện, Hạ Phong Quang đồng thời cũng là một người có sự quyết đoán kiên quyết mười phần.

Triệu Tiểu Lục chưa từng nghĩ tới, sẽ có một ngày Âu Tuân và Hạ Phong Quang ở cùng một chỗ, hai người không hề có quan hệ gì với nhau, giống như hai đường thẳng song song, làm sao lại có một ngày cùng nhau xuất hiện?

Nhưng sự thật chính là sự thật.

Cách một cái dãy bàn đi qua, Triệu Tiểu Lục ngồi xuống bên cạnh Âu Tuân,cô nhỏ giọng gọi: "Âu Tuân…"

Âu Tuân nghe được thì Phong Quang cũng nghe được, cô liếc mắt nhìn Âu Tuân, đem tay bị cậu nắm ở dưới bàn rút ra.

"Bây giờ đang là thời gian lên lớp." Cho nên phải duy trì im lặng, nói xong câu này với Triệu Tiểu Lục, Âu Tuân lại cầm tay Phong Quang một lần nữa.

Được rồi, Âu Tuân anh ấy luôn là một sinh viên giỏi rất kỹ tính, Triệu Tiểu Lục tuy thấy có chút khó chịu, nhưng cô luôn biết cách an ủi bản thân.

Phong Quang nhìn sách nhíu mày.

"Sao vậy?" Âu Tuân hỏi.

cô chỉ vào một chỗ trong sách, "Nghe không hiểu."

"Tôi dạy cho em."

Sau đó Triệu Tiểu Lục liền nghe âm thanh cẩn thận giảng giải của Âu Tuân, ai vừa nói bảo trì im lặng thế!

Thật vất vả đợi đến thời gian tan học, Triệu Tiểu Lục lấy tốc độ cực nhanh cản lại Âu Tuân và Phong Quang đang muốn đi, cô thấy hai người họ nắm tay nhau, do dự hỏi, "Âu Tuân, anh và cô Hạ… đang quen nhau sao?"

Âu Tuân "Ừ" một tiếng.

"Đúng là… không nghĩ tới." Triệu Tiểu Lục hỏi vấn đề này bất quá là để xác nhận mà thôi, nói thật ra lúc Phong Quang và Thẩm Vật Ngôn ở cùng nhau, ngày mà Thẩm Vật Ngôn không khống chế được đánh Phong Quang, Triệu Tiểu Lục cũng đã có dự cảm, nghĩ đến chuyện đó, cô thực sự có lỗi nói với Phong Quang: "cô Hạ, tôi thật sự có lỗi, ngày đó tôi cũng hiểu lầm cô, hạicô bị oan uổng."

Lời xin lỗi này là thật lòng thật dạ.

"không có gì, dù cô hiểu lầm hay không hiểu lầm cũng không ảnh hưởng gì đến tôi." Phong Quang nhìn cô như đang nhìn một người xa lạ bình thường.

Đây đúng như cách Phong Quang sẽ trả lời.

Triệu Tiểu Lục không cảm thấy thoải mái, ngược lại càng xin lỗi nhiều hơn, "Nếu như tôi sớm phát hiện Liễu Đề cố ý phá rối một chút, nếu như tôi có thể đứng ra nói chuyện vì cô Hạ… cô Hạ cũng không cần chịu nhiều oan ức đến vậy."

"cô nghĩ nhiều rồi, tôi không có chịu oan ức."

"A?"

"Tôi ở nhà ăn ngon ngủ tốt, mỗi ngày đều không biết sống được tiêu dao tự tại đến mức nào, cô thấy bộ dạng tôi có chỗ nào giống như chịu oan ứckhông?" Thần thái Phong Quang ung dung, ngữ khí thoải mái, thật đúngkhông có bộ dạng chịu "Oan ức."

Nhưng ánh mắt Âu Tuân lại trầm xuống.

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên Công Lược: Nữ Phụ Có Độc* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 153

Nếu là trước đây, một Âu Tuân không hiểu biết gì về Phong Quang, cậu nghe được Phong Quang không tim không phổi nói bản thân cô sống rất tốt, có lẽ cậu sẽ tin tưởng, nhưng cậu hiện tại hiểu được, Phong Quang sẽ không đem sự oan ức của mình bày ra trước mặt người khác, cho dù cô đang đau lòng khó chịu như thế nào cũng sẽ không.

Bởi vì cô phải làm đại tiểu thư nhà họ Hạ không được khóc.

"Tôi có việc phải nói với em." không đợi Phong Quang kịp phản ứng, cậu cứng rắn kéo tay cô ra khỏi phòng học.

Triệu Tiểu Lục ngỡ ngàng nhìn bóng dáng hai người bọn họ rời đi, trong lòng buồn bã, mới trước đây, khi Triệu Tiểu Lục chuyển trường học cấp hai, vừa đến lớp mới cô không có bạn bè, lúc ấy cô lẻ loi đứng một mình dưới tàng cây trong sân thể dục, vừa khéo thấy Âu Tuân lẻ loi ở mọt góc sáng sủa, Triệu Tiểu Lục nhìn anh trai lớp trên này, cô nhớ rõ anh, anh ấy là hàng xóm ở ngôi nhà mới của cô, cô bỗng nhiên thấy bản thân cũng không cô đơn đến vậy, vì thế cô tiến lên làm một cái chào hỏi, thật không ngờ chỉ vì một câu "chào anh" mà thôi, Âu Tuân liền nhận cô làm bạn bè nhiều năm như vậy.

cô không hiểu, Âu Tuân vẫn luôn thích tránh ở một xó xỉnh âm u, chưa từng có người nói "chào anh" với cậu, Triệu Tiểu Lục là người đầu tiên, cho nên cômới có vinh hạnh được cậu đối xử khác biệt.

Sau đó cha mẹ Âu Tuân gặp chuyện không may mà qua đời, Âu Tuân khôngkhóc, chỉ càng thêm trầm mặc ít nói, đoạn thời gian đó, Triệu Tiểu Lục ở cạnh cậu thật lâu, cô biết Âu Tuân như có như không tình cảm với mình, côkhông phải chưa từng nghiêm túc nghĩ đến chuyện tiến tới với Âu Tuân, nhưng mỗi khi cô muốn bước ra một bước, cô sẽ phát hiện Âu Tuân sẽ đem chính cậu đặt ở một vị trí rất xa, giống như muốn trốn ở một góc nào đó xa hơn, sau đó cô hiểu ra mà thu hồi tâm tư lại, cậu chỉ là muốn một người bầu bạn, đối với sự thân cận không biết, sẽ theo bản năng mà rời xa, bởi vì cảm tình là thứ mà đầu óc cậu không thể tính toán ra được.

Triệu Tiểu Lục không nghĩ qua, người có thể làm cho Âu Tuân rời khỏi sự u ám sẽ là Hạ Phong Quang, cô không rõ bản thân có cảm giác gì đối với Hạ Phong Quang, nhưng nếu cô ấy là người mà Âu Tuân nhận định, cô sẽ bằng lòng đối xử mềm mỏng với cô ấy.

Bởi vì Âu Tuân là bạn của cô

…

Phong Quang bị Âu Tuân đưa về nhà của cậu, cậu không có ở ký túc xá mà thuê một gian phòng gần học viện cùng Quách Minh, bây giờ Quách Minh cũng không ở nhà.

Còn chưa kịp thưởng thức nhà của cậu là dạng gì, cửa vừa đóng Phong Quang đã bị Âu Tuân đặt lên cửa, ngay sau đó cậu hung hăng hôn lấy môicô.

Nụ hôn thình lình như bão táp làm cho người ta không kịp trở tay, cái lưỡi ấm áp của cậu đảo qua mọi ngõ ngách trong khoang miệng cô, thường xuyên quấn lấy lưỡi cô trượt nhẹ, trong đầu Phong Quang trống rỗng, theo bản năng nhắm mắt lại, quên mất phải suy nghĩ, bản năng ôm lấy cậu, yên lặng thừa nhận cái hôn dữ dội dị thường này.

Dần dần, khi cô sắp không thở được nữa, Âu Tuân cuối cùng cũng buông tha đôi môi sưng đỏ ướt át của cô, trận địa được dời đi, cậu vùi đầu gặm cắn cổcô, một bàn tay đã sớm đặt lên cái bánh bao mềm mại như tơ mà cậu vẫn luôn yêu tha thiết, mà tay kia thì móc vào đáy quần cô, đụng phải cấm địa nơi đó.

Cả người Phong Quang run lên, một tia lý trí cuối cùng nói cho cô không thể lại bỏ mặc mọi thứ, cô kiên quyết đẩy cậu ra, cầm lấy cổ áo không biết đã bị cởi ra khi nào, thở hổn hển nói: "Ngừng! Âu Tuân… cậu tỉnh táo lại một chút!"

Âu Tuân chỉ bị cô đẩy ra một bước, cậu lại lấn người đến gần, khó hiểu mà hôn lên môi cô, quang minh chính đại nói: "Tôi muốn em."

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên Công Lược: Nữ Phụ Có Độc* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 154

Cậu muốn tôi thì liên quan gì tới tôi!

Thật ra là có liên quan tới cô, mặt Phong Quang nóng lên, mỗi lần nghe được mấy câu nói to gan của Âu Tuân thì tim cô đều không nhịn được mà đập nhanh hơn, quan trọng là, biểu tình vô tội đó của cậu hoàn toàn cònkhông ý thức được lời của mình trắng trợn đến cỡ nào!

"Âu Tuân, tôi cảm thấy chúng ta cần phải… hẳn là nước chảy thành sông,không cần cứ thế… cứ thế chỉ vì cái trước mắt được không?" Phong Quang rất bội phục bản thân lúc này còn có thể nghĩ ra hai cái thành ngữ mà nói.

Nào biết Âu Tuân mặt không đỏ tim không loạn đột nhiên cầm lấy tay cô đặt lên khối vừa cứng vừa cực nóng của cậu, hờ hững nói: "Nơi này khó chịu."

"…" Một đoàn ngựa chạy qua đầu Phong Quang, cho dù là cách một lớp quần, cô cũng có thể cảm nhận được độ ấm và hình dạng nơi đó, tay cô run run, bởi vì bị cậu đè nặng nên không run xuống dưới, cô ngẩng đầu nhìn gương mặt đẹp trai nghiêm túc của cậu, lại nhìn tay của mình, câu cậukhông cần đáng khinh như vậy thủy chung không nói nên lời!

Loại con trai đẹp mặt như vậy còn cần phải đi làm mấy việc đáng khinh với người khác sao!? Miệng lưỡi hồ đồ!

Cho dù cách một lớp vải, chỉ cần vừa nghĩ đến việc tay cô đang đặt ở trênđó, Âu Tuân chỉ có một loại hưng phấn khó tả, cậu không nhịn được cầm lấy tay cô ma sát ở phía trên, một bên đem cô đè lên cửa, dán lên mặt cô phát ra tiếng hừ nhẹ thoải mái.

Phong Quang bị nhốt trong lòng cậu yên lặng chống đỡ, cô nâng cánh tay khác còn tự do che mắt lại, thấy một màn bản thân giúp cậu quay tay này… Thật sự chỉ có thể khoanh tay ngồi nhìn, nhưng mà… âm thanh thoải mái đó cào ngứa tâm của cô.

Chàng trai này, có độc!

Qua hồi lâu, sau một tiếng rên rỉ, Âu Tuân bình tĩnh trở lại, nhưng cậu chậm chạp không buông cô ra, ngược lại tựa đầu chôn vào cổ cô, tham lam ngửi hương vị trên người cô, tâm tình chưa bao giờ bình tĩnh đến vậy, trước kia loại chuyện này cậu chỉ có thể dựa vào chính mình, xong việc lại càng thêm trống rỗng, nhưng hiện tại cô còn ở bên cạnh cậu, cậu bỗng nhiên thấy rằngkhông có chuyện gì hạnh phúc hơn được nữa…

"Âu, Âu Tuân…" Phong Quang rụt tay lại một chút nhưng vẫn không rút ra.

Âu Tuân hôn nhẹ lên cổ cô, "Trước tiên tôi đi phòng tắm, rất mau sẽ ra đây."

"Ừm…" Âu Tuân rốt cục buông cô ra, xoay người đi tới phòng tắm, tay Phong Quang giật giật run lên, độ ấm vừa nãy giống như còn lưu lại trên tay cô, bây giờ nhớ lại… liền nhịn không được muốn úp mặt vào tường.

Bỗng nhiên thấy bản thân trở nên không biết khí tiết là gì.

Khi cô còn đang ăn năn hối cải, Âu Tuân nhanh chóng đi ra từ phòng tắm, cậu thay đổi quần áo, đương nhiên cũng đổi luôn cái quần khác, áo sơ mi trắng trên người còn chưa kịp cài lại, bởi vậy lồng ngực cậu hoàn toàn bại lộ ra ngoài, bề ngoài thoạt nhìn gầy yếu như thế nhưng không nhìn đến thân thể không mặt quần áo này… Lồng ngực cường tráng có lực đó, còn có đường rãnh kia, nhịn không được muốn tưởng tượng một đường đi xuống sẽ là cái gì?

Phong Quang ôm mũi, không nói một câu xoay người, thật sự úp mặt vào tường, không thể trách cô suy nghĩ miên man, cô không nghĩ tới cậu mặt quần áo nhìn gầy, cởi áo lại có thịt! Thật muốn cởi sạch… Ôi, cô sa đọa rồi.

"Phong Quang, em không vui sao?" Âu Tuân từ sau lưng ôm lấy cô, nghi hoặc khó hiểu, vì sao cô ấy lại không muốn nhìn cậu? Là vì hành vi vừa rồi của cậu khiến cô không vui sao?

Phong Quang lạnh nhạt, "Cậu có thể mặt áo vào trước không?"

Âu Tuân do dự chốc lát, tựa như đang cân nhắc có nên buông cô ra haykhông, qua vài giây, cậu vẫn buông cô ra trước, cài cút áo sơ mi xong lại ôm lấy cô, cằm cọ cọ đỉnh đầu cô, "Xong rồi."

Phong Quang xoay người lại, tinh thần căng thẳng được thả lỏng, tựa vào lòng cậu thở dài nhẹ nhõm một hơi, may mắn… Thiếu chút nữa cô đã muốn hóa thân thành sói đói mà đẩy ngã cậu xuống.

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên Công Lược: Nữ Phụ Có Độc* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 155

Cửa ngay lúc này mở ra, một người từ ngoài đi vào, cậu vừa định thuận tay đem túi quăng lên sofa, nhìn thấy hai người đứng đó liền bối rối.

không chỉ cậu, Phong Quang cũng thật sự bối rối.

Nơi này người phản ứng cực bình thường là Âu Tuân, cậu hỏi: "Cậu sao lại quay về?"

Trong giọng nói có hương vị mất hứng, giống như nói quay về làm gì.

"Tôi… tôi nhớ nhầm ngày phỏng vấn nên quay lại." Quách Minh cảm thấy có chút tủi thân, nhưng khi nhìn đến cô gái bị Âu Tuân ôm vào trong ngực mới nhớ đến việc phải kinh ngạc trợn mắt, "Đây không phải đại tiểu thư tập đoàn Hạ thị sao? Âu Tuân cậu bắt cóc cô ấy!!?"

Bởi vì cậu ta bình thường cũng xem một ít tin tức trên tạp chí, cho nên cậu có nhìn qua ảnh của Phong Quang.

Phong Quang bật cười, cảm thấy thú vị, "Đúng rồi, tôi bị cậu ấy bắt cóc tới đây."

"Âu Tuân cậu sao lại có thể làm loại chuyện này!?" Quách Minh kích động chỉ trích, "Cậu thiếu tiền có thể nói với tôi, người cậu bắt cóc là Hạ Phong Quang đó, đến lúc đó chúng ta giết con tin sẽ rất nguy hiểm cậu biết không hả!?"

Bây giờ Phong Quang cười không nổi.

Âu Tuân tỏ ra hờ hững, "Phong Quang là bạn gái của tôi."

"Bạn bạn bạn bạn… bạn gái!?" Quách Minh phóng đại âm lượng, xin thứ cho cậu hoàn toàn không dám tin, loại người không có niềm vui gì trên đời như Âu Tuân, làm sao có thể nhanh chóng tìm được bạn gái như vậy, cậu bất quá mới đi ra ngoài hai tiếng mấy mà thôi!

Phong Quang gật đầu, "Đúng vậy, tôi và Âu Tuân trước mắt đang quen nhau, Âu Tuân, không giới thiệu người này một chút sao?"

Âu Tuân tựa hồ có chút ghét bỏ, "Bạn cùng phòng của tôi, Quách Minh, cậu ta khôngquan trọng gì đâu."

Cho nên không cần nhìn cậu ta quá nhiều.

"Này, cái gì mà không quan trọng? Tôi nhưng là người ở chung nhà đến bốn năm trong đời cậu đó!" Quách Minh nổi khùng, không đoái hoài tới sự kiện Phong Quang trở thành bạn gái Âu Tuân khiến người ta kinh ngạc đến mức nào, cậu vô cùng đau đớn nói: "Lúc trước vừa vào đại học, cậu một người bạn cũng không có, là tôi chủ động kết bạn làm ấm áp tâm hồn của cậu, sợ cậu một mình ở bên ngoài sẽ gặp nguy hiểm, cũng là tôi nhịn đau từ ký túc xá chuyển ra ở chung với cậu, còn bởi vì sợ cậu mỗi ngày nhàm chán mà không nhịn được sinh luẩn quẩn trong lòng, tôi còn đặc biệt rủ cậu chơi game! Cậu còn nói tôi không quan trọng, a, tấm lòng lương thiện của tôi thật là đau!"

Quách Minh ôm ngực, muốn đi đời nhà ma!

Mặc kệ hành động của Quách Minh khoa trương cỡ nào, Âu Tuân đều hờ hững khôngđáp lại.

Làm một cô gái nghiện internet như Phong Quang hỏi: "Chơi game? Hai người chơi game gì?"

"Chính là…"

"Quách Minh." âm thanh lạnh lùng của Âu Tuân không khỏi làm thân mình Quách Minh run lên một chút, ánh mắt Âu Tuân tối đen không rõ, "Hôm nay giữa trưa cậu muốn ăn gì, tôi mời."

Quách Minh vốn đang không rõ chuyện gì, nghe thấy có người mời mình ăn lập tức vui vẻ ra mặt, "Cảm xúc tốt nha, dẫn bạn gái trở về đúng là có khác, hôm nay còn mời tôi ăn cơm."

"Tình cảnh của hai người cũng thật tốt." Phong Quang cảm thán nói một câu.

Linh cảm trong đầu Âu Tuân trở nên mãnh liệt, cậu sợ Phong Quang hiểu lầm chuyện gì, lại nói với Quách Minh: "Tôi mời cậu ăn cơm, cậu đổ rác một tuần."

Cho nên đây là giao dịch, chứ không phải bọn họ có tình cảm tốt.

Quách Minh oán giận, "Tôi nói cậu một làm đàn ông gì mà tính toán chi li."

Âu Tuân mặc kệ, nắm tay Phong Quang dẫn đầu đi ra cửa.

Quách Minh nhìn bóng dáng hai người bĩu môi, "Có bạn gái thì giỏi lắm à."

Thật đúng là rất giỏi, Quách Minh theo sau, cái bóng đèn này cậu ta nhất định phải làm rồi, hừ, Quách Minh căm giận nghĩ, cậu ta sớm hay muộn cũng phải thuyết phụccô vợ của mình tiễn thằng ra đời thực!

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên Công Lược: Nữ Phụ Có Độc* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 156

Mấy ngày gần đây, mỗi sáng sớm Phong Quang ra ngoài đều có thể nhìn thấy Âu Tuândang ở ngoài cửa đợi cô, mỗi lần cậu đều đem theo bữa sáng khoái khẩu cho cô, mỗi ngày đều khác nhau, nhờ Âu Tuân ban tặng, Phong Quang tạo được thói quen tốt mỗi ngày đều ăn sáng, Quách Minh cũng có lời, đôi khi nhìn thấy Phong Quang và Âu Tuândi cùng một chỗ, cậu ta sẽ thường xuyên chọc vào mà nói mấy câu, đơn giản là muốn cảm ơn Phong Quang, bởi vì cô, gần đây cậu ta cũng ăn được không ít bữa sáng miễn phí.

Từ miệng Quách Minh, Phong Quang cũng biết thật ra Âu Tuân đã học năm bốn, cậu vốn không còn môn nào, bất quá lại có thời khóa biểu của Phong Quang, mỗi lần Phong Quang muốn học môn gì cậu sẽ đi theo cùng.

Sau khi kinh ngạc, Phong Quang chỉ thấy bản thân có phải đã tìm được một bảo mẫu bên người không, cô hỏi Âu Tuân: "Quách Minh đều đang tìm việc làm, anh mỗi ngày ở cùng em không sao chứ?"

"anh đã tìm được công việc rồi."

"A? Là công việc gì?" cô tỏ vẻ nghi ngờ, bởi vì căn bản không thấy qua bộ dạng làm việc của cậu.

Âu Tuân không trả lời, chỉ đổi qua đề tài khác, công việc của hắn chỉ cần một cái điện thoại là được.

Ở một ngày đầy ánh nắng tươi sáng, trong giới truyền thông bỗng nhiên bùng nổ, bởi vì Thẩm Vật Ngôn luôn luôn không tiếp nhận phỏng vấn lại chủ động mời phóng viên dự họp báo, còn nhắc tới thiên kim tập toàn Hạ thị, cũng là vị hôn thê của anh sẽ tham gia cùng, bọn họ nhất định sẽ tuyên bố một đại sự, ngẫm lại có bao nhiêu tòa soạn báo muốn lấy vé vào cửa để phỏng vấn, nhưng mà chỉ có các tòa soạn lớn cùng nhân vật truyền thông có uy tín danh dự mới được tham gia.

Phong Quang đứng trong hành lang, cô lén lút ló đầu ra, thấy được ở đại sảnh có nhiều người cầm máy ảnh như vậy lại rụt đầu vào, vỗ vỗ ngực làm cho bản thân bình tĩnh lại.

Thẩm Vật Ngôn vừa vặn đi tới, nhìn thấy dáng vẻ căng thẳng của cô bật cười, "Thế nào? Đại tiểu thư nhà họ Hạ không sợ trời không sợ đất bây giờ biết sợ rồi?"

"anh mới sợ!" cô trả lời mỉa mai, "Tôi chẳng qua chỉ muốn đến lúc chúng ta tuyên bố chuyện giải trừ hôn ước, sẽ có bao nhiêu người nói anh là chó mắt mù, cư nhiên giải trừ hôn ước với một người xinh đẹp như tôi."

"Người có mắt chó là cô." Thẩm Vật Ngôn cong môi, "Dù sao đây chính là cô tự thừa nhận."

"anh!"

anh nhướng mày, chờ cô nổi trận lôi đình.

Phong Quang lại áp chế cơn tức của mình, cười ngọt ngào, "Giám đốc Thẩm thế mà đem lời tôi nói nhớ rõ ràng như vậy, thật đúng là khiến tôi thụ sủng nhược kinh nha."

Thẩm Vật Ngôn ngừng một chút, sau khi suy nghĩ có một chút hỗn loạn, anh châm chọc, "Dù sao đem mắt mình so sánh như mắt cho, từ trước đến nay tôi chỉ nghe thấy một mình cô nói qua."

"Thẩm Vật Ngôn!"

"Đừng kêu lớn tiếng như vậy, tôi nghe được." anh cười như không nói: "Nhớ kỹ cônphải duy trì sự tao nhã, nếu không bị bạn trai cô thấy được, cậu ta sẽ hối hận bản thân đã chọn một người đàn bà chanh chua làm bạn gái, đúng rồi, bạn trai cô đâu?"

“anh quản tôi nhiều quá đó!” cô nghiêng đầu hừ một tiếng, “Âu Tuân chờ tôi ở khách sạn, chúng tôi đã hẹn nhau cùng ăn tiệc quốc khánh.”

“Thì ra cô Hạ cũng muốn giải thoát khỏi hôn ước này nhanh một chút, xem ra chũng ta khó mà có được một điểm giống nhau.

cô dậm chân, “Đó là vì tôi ghét anh.”

Thẩm Vật Ngôn bỗng nhiên không nói gì.

Phong Quang ngẩng đầu nhìn anh, “anh nhìn tôi kì quái thế làm gì?”

“Chẳng qua… nhớ tới một chút chuyện cũ.” Thẩm Vật Ngôn còn nhớ rõ, một ngày nào đó lúc anh mười bảy tuổi, anh đi theo cha mình lần đầu đến nhà họ Hạ, cũng lần đầu tiên gặp được Phong Quang.

Lúc đó Hạ Phong Quang bất quá chỉ là một đứa trẻ bốn tuổi, trắng nõn non mịn, trênđầu cô đội vòng hoa, mặt non trắng nõn mặt váy đứng trên cỏ, chơi trò diễn công chúa với bảo mẫu của cô, khi đó cô còn rất nhỏ, lại vẫn cứ có khí thế duy ngã độc tôn, Thẩm Vật Ngôn không nhịn được mà đi chọc ghẹo, anh cầm đi vòng hoa trên đầu cô.

cô bé vừa ngẩng đầu, nhìn thấy anh đầu tiên là sững sờ một lát, tiếp theo liền muốn lấy lại vòng hoa của mình, Thẩm Vật Ngôn ỷ vào ưu thế chiều cao giơ tay lên, cô sôi nổi vài lần cũng lấy không được, lúc đó cô cũng là dậm chân một cái, phồng má mà nói: “Tôi ghét anh.”

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên Công Lược: Nữ Phụ Có Độc* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 157

Rõ ràng anh thấ bé con mắc bệnh công chúa này rất thú vị, là khi nào thì bắt đầu ghét cô ấy đây?

Là khi anh nghe được cha mình thông báo, “cô con gái của nhà họ Hạ này về sau chính là hôn thê của con.”

Thời điểm đó, Thẩm Vật Ngôn bỗng nhiên cực kỳ chán ghét cô, cho dù côchỉ là một đứa bé bốn tuổi mà thôi.

Phong Quang kỳ quái nhìn anh, Thẩm Vật Ngôn không biết sao, bỗng nhiên đối với sự mờ mịt của cô có một loại bất mãn khôn kể, lúc ấy cô chỉ có bốn tuổi, anh cũng không nhớ rõ cảnh tượng khi bọn họ mới gặp, cô không nhớ rõ cũng là chuyện đương nhiên, nhưng Thẩm Vật Ngôn càng tức, giống như là thật lâu trước kia cùng người có một hứa hẹn, nhưng mà người kia đã quên, chỉ có anh còn nhớ rõ.

Cảm giác bị phản bội.

Phong Quang cảm thấy hơi thở trên người anh biến đổi, nhịn không được lui ra sau một bước, “Thẩm, Thẩm Vật Ngôn, anh làm sao vậy?”

“không có gì, đã đến giờ, đi ra ngoài đi.” Thẩm Vật Ngôn lạnh giọng trả lời xong, đi ra ngoài.

Cái gì thế? Ngoài mặt người này lúc nắng lúc mưa, vừa nãy không phải còn làm tổn thương cô đến vui vẻ sao? Sao lại đột nhiên làm mặt lạnh rồi?

Đại khái nam chính đều có tâm hay thay đổi thất thường.

Ừm, Phong Quang gật gật đầu, cũng đi theo ra ngoài.

Nam nữ chính của buổi họp báo này xuất hiện, ánh đèn flash lập tức láo liênkhông ngừng, lúc này đây họp báo cũng không có khâu vấn đáp, nói cách khác, đây chỉ là thuần túy tuyên bố chuyện của bọn họ.

Thẩm Vật Ngôn dùng khóe mắt nhìn cô gái ngồi ở bên cạnh mình, trên mặtcô mỉm cười khéo léo, tự nhiên phóng khoáng, dưới ánh đèn flash xinh đẹpkhông gì sánh được, anh bỗng nhiên nghĩ tới một ý nghĩ thật lâu trước kia, khi cô vẫn còn rất nhỏ, anh chỉ có trực giác cô nhất định sẽ trưởng thành trở thành một mỹ nhân, trực giác của anh không sai.

Nhưng mà, anh cũng không thích vị mỹ nhân này.

“Xin chào mọi người.” âm thanh bình tĩnh của Thẩm Vật Ngôn vang vọng trong đại sảnh, tất cả mọi người đều yên lặng, đợi đến khi không còn thanhâm nào khác, anh tiếp tục nói, “Tôi và cô Hạ có hôn ước là chuyện mà mọi người đều biết, hôm nay, chuyện mà tôi muốn tuyên bố, là hôn ước này trở nên không còn giá trị nữa.”

âm thanh nghị luận bên dưới sân khấu đột ngột nổi dậy.

Thẩm Vật Ngôn nói như không để ý, “Đây là kết quả mà tôi và cô Hạ đã thương lượng qua, đối với chuyện giải trừ hôn ước, chúng tôi đều có chung

một thái độ.”

anh bỗng nhiên nghe thấy tiếng khóc, nhìn qua nơi phát ra âm thanh, đúng là người bên cạnh anh, cô gái xinh đẹp khóc lê hoa đái vũ, đôi mắt đẫm lệ tràn đầy sự không dám tin.

Thẩm Vật Ngôn không thể phủ nhận, trái tim của anh bỗng nhiên nhói lại một chút.

Phong Quang khóc nói, “anh… anh thật sự giải trừ hôn ước với em sao?”

“… cô đang nói gì thế?” Thẩm Vật Ngôn cảm thấy không ổn.

“Em tới tham gia họp báo là vì anh nói với em, phải tuyên bố ngày kết hôn của chúng ta, thì ra… thì ra anh muốn giải trừ hôn ước với em…” cô nghẹn ngào, khóc không thành tiếng.

Nếu nói lời của Thẩm Vật Ngôn là cục đá quăng vào mặt nước yên tĩnh, như vậy lời của Phong Quang chính là một trái bom nguyên tử dội xuống đất phẳng, trong nháy mắt, người ngồi đầy phía dưới ồ lên.

Biểu tình Thẩm Vật Ngôn lạnh lùng, hạ giọng, “Hạ Phong Quang, cô đangđùa cái gì?”

“anh không phải là gạt em đến đây tuyên bố chuyện hối hôn sao? anh tưởng em sẽ đâm lao phải theo lao mà đồng thuận với lời nói của anh à, Thẩm Vật Ngôn, anh thật bỉ ổi!” Phong Quang đột ngột đứng lên, cho dù nước mắtđang rơi cũng nhìn ra được cô rất tức giận, “Được, anh muốn hối hôn mới gạt em đến đây, anh đã không để ý đến chút tình cảm nào, em đây cũngkhông có gì để nói, các vị bằng hữu phóng viên, mọi người nghe cho tốt, hôn ước này trở nên không có giá trị, từ nay về sau, tôi Hạ Phong Quang và Thẩm Vật Ngôn không có bất kỳ liên quan nào!”

“Hạ Phong Quang!” Thẩm Vật Ngôn cũng đứng lên cầm lấy tay cô, khôngthể át giận.

Bỗng nhiên, Phong Quang giơ tay lên, “Chát” một tiếng, bàn tay cùng lúc nặng nề đánh lên mặt Thẩm Vật Ngôn.

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên Công Lược: Nữ Phụ Có Độc* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 158

Hết thảy đều rất đột nhiên, cả phòng yên tĩnh, chỉ còn lại tiếng vọng lẳng lặng từ bàn tay đó.

Thân mình Thẩm Vật Ngôn cứng lại, thật khó tưởng tượng anh cũng có một ngày phải sững người như thế này, nhưng sự thật chính là anh cũng nhất thời mất đi phản ứng, chỉ có cơn đau trên mặt đó nói cho anh biết hết thảy đều đã xảy ra.

Phong Quang cười lạnh, đạt được ý đồ, hết giận, cô dùng âm lượng chỉ có hai người bọn họ nghe được nói: “Thẩm Vật Ngôn, đây là anh nợ tôi.”

Dứt lời, cô bỏ tay anh ra, đi xuống bục, khí thế của cô quá mạnh mẽ, các phóng viên không tự giác được tránh ra một con đường đi, để cho cô thong dong rời đi.

Thẩm Vật Ngôn chậm rãi nâng tay lên, đặt ở trên mặt bị cô cho một cái tát, ánh mắt giật mình ngớ ra, không biết suy nghĩ cái gì.

…

Trong một gian phòng được bao, Âu Tuân xem điện thoại, trên màn hình đúng là nội dung của buổi họp báo phóng viên, khi nhìn thấy Phong Quang khóc, cậu không tự giác nắm chặt di động, nhưng lại nhìn thấy Phong Quang tát Thẩm Vật Ngôn một cái, cả người cậu lại thả lỏng.

Phong Quang không phải luyến tiếc Thẩm Vật Ngôn, cô chỉ đang tính kế Thẩm Vật Ngôn mà thôi, nhận thức được việc này, Âu Tuân thu hồi dự tính đem hệ thống công ty nhà họ Thẩm biến đen.

Bỏ di động xuống, cửa theo thời gian đã tính mở ra, Phong Quang đi vào liền thấy một cái khuôn mặt tươi cười thật to, “Thân ái, em đã trở về!”

Âu Tuân đứng dậy, cô chuẩn xác nhào vào lòng cậu, không chế được xúc động muốn theo bản năng để tay lên ngực cô, cậu thuận thế đem tay giơ lên đặt lên đỉnh đầu cô, mấy ngàu qua tới giờ, đối với loại hành vi lần mò tìm kiếm này cậu đã luyện đến quen.

“Đồ ăn đã đem lên xong rồi.”

Phong Quang nhìn trên bàn, kinh ngạc, “Cư nhiên đều là đồ mà em thích ăn!”

cô cười hì hì rời khỏi lòng cậu, chạy đến bên bàn ngồi xuống, Âu Tuân cũng ngồi xuống bên cạnh cô.

Vừa nhắc đũa lên, cô liền phản ứng lại hỏi: "Sao anh biết được em thích ăn cái gì?"

cô cũng không có bạn bè gì, người duy nhất biết được sở thích của cô cũng chỉ có dì Lâm mà thôi, nhưng mà dì Lâm chưa bao giờ đem chuyện liên quan đến cô nói ra ngoài.

Đối với vấn đề khó trả lời này, đơn giản, cậu chỉ có hai chữ: "Trực giác."

Thật đúng là… câu trả lời làm người ta không phản bác được.

Phong Quang cắn đũa, nhìn chòng chọc mặt Âu Tuân một hồi lâu, như muốn nhìn ra được cái gì.

Ánh mắt Âu Tuân một chút mơ hồ cũng không có, cậu thuận miệng nói, "Còn có một món canh chưa mang lên, anh đi thúc giục họ."

Cậu đẩy cửa đi ra ngoài, không hoảng hốt không loạn, lưng cũng rất thẳng.

Nhưng mà Phong Quang chỉ thấy rằng có chỗ nào đó không đúng lắm, côsuy nghĩ hồi lâu cũng không nghĩ ra được là cái gì, điện thoại trên bàn lại rung lên, điện thoại của Âu Tuân, cô cầm lên nhìn thấy tên hiện trên màn hình, là Quách Minh gọi tới, giúp Âu Tuân nghe một chút chắc là cũng khôngcó chuyện gì đâu?

Do dự một chút, cô nhận cuộc gọi, còn chưa kịp mở miệng nói Âu Tuânkhông ở đây, bên kia Quách Minh liền đánh rắm không thể đợi nói: "Âu Tuân, đem tài khoản game của cậu cho tôi mượn một chút, tôi còn đangđánh nhau, acc của tôi lúc trước lại giết người ở thành chủ, chỉ số sát khí quá cao bỗng nhiên bị quan phủ bắt vào ngục giam rồi."

"Acc nào?"

Trước khi ý thức được âm thanh không đúng, Quách Minh theo bản năng nói tiếp: "Chính là acc Nhậm Ngã Hành của cậu đó, thân trang bị đó của cậu đánh phó bản nhất định vèo vèo vèo là xong! … Aiz, đợi chút, giọng nói này… là em dâu?"

Phong Quang nở nụ cười, "Là cha anh."

cô cắt đứt điện thoại.

Vài phút sau cửa lại mở ra, Âu Tuân đi vào, cậu ngồi lại bên người Phong Quang, nắm tay cô nói: "Canh rất nhanh sẽ đem tới."

Mỗi khi đến gần cô, cậu luôn muốn đụng tới một bộ phận nào đó của cô mới cảm thấy an tâm.

"anh vất vả rồi." cô ôn nhu cười, "Nhậm Ngã Hành."

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên Công Lược: Nữ Phụ Có Độc* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 159

Giống như có một chậu nước lạnh từ trên đỉnh đầu Âu Tuân đổ xuống, cậu như rơi vào hầm băng, cả người rét run, theo bản năng nắm chặt tay cô, "Phong Quang…"

"Câm miệng!" Phong Quang thu lại ý cười, rút tay ra đứng lên, cô xoay người muốn đi.

"Phong Quang!" Ât vội vàng ngăn lại trước người cô, đem cô ôm chặt, dùng giọng điều cầu xin nói: "không cần đi… không cần đi…"

Trừ bỏ ba chữ này, cậu tựa như không biết nói lời gì khác nữa.

Phong Quang bỗng nhiên cảm thấy bi ai, không biết là với cậu hay với chính mình, cô an tĩnh bị cậu ôm một hồi lâu, rốt cục vẫn nhẫn tâm đẩy cậy ra, cười như không nói: "Tôi nên gọi anh là Âu Tuân, hay là Nhậm Ngã Hành? Tôi sớm nên nghĩ đến, trong game lần đầu tiên nhìn thấy anh, anh đã biết tên của tôi, có thể thấy anh biết thân phận thật của tôi, trong game anghét tôi như vậy, nhưng ngoài đời còn nói là thích tôi, Âu Tuân, anh tiếp cận tôi rốt cục là có mục đích gì?"

"không phải, anh không có cố ý tiếp cận em." Cậu muốn chạm tay vào người cô nhưng bị cô tránh thoát, trong mắt cậu tiêm nhiễm sắc thái gần như là cầu xin.

Đây là một loại ánh mắt dễ dàng khiến người khác chịu thua, Phong Quang nghiêng đầu, không nhìn tới mắt cậu, cô nâng tay, hung hăng lau nước mắtđang muốn rơi ra ở khóe mắt, "anh sớm đã biết tôi, cho nên ngày đó… Lúcanh đưa khăn tay cho tôi, nhìn thấy đó là tôi liền rời đi, bởi vì anh ghét

tôi."

"Thời điểm đó, anh còn chưa thích em." Cậu cố gắng giải thích cho bản thân, cho dù đang nhìn thấy nước mắt của cô, cậu đã muốn mất đi mọi năng lực tự hỏi hay gì khác.

"Đúng nha, thời điểm đó anh không thích tôi, vậy người anh thích là ai?" Phong Quang cắn môi, khống chế âm thanh nghẹn ngào của chính mình, "anh cảnh cáo tôi không nên chọc vào người không thể dây vào, người đó là ai?"

Phong Quang không thể trả lời, cậu dùng giọng điệu hèn mọn nhất, "Phong Quang, đừng khóc được không?"

cô nâng tay gạt tay cậu duỗi qua muốn giúp cô lau nước mắt, cô mặt dùđang khóc, nhưng ánh mắt, tư thái cũng cực quật cường, "Tôi đoán, người đó là Triệu Tiểu Lộ, đúng không?" Thấy cậu mở miệng muốn nói gì đó, côlạnh giọng nói: "anh chỉ cần nói cho tôi, phải hay không phải?"

Cậu không cãi lại.

"Tôi hiểu rồi."

Phong Quang mới đi một bước đã bị cậu bắt được cánh tay.

"anh sẽ giải thích, em muốn biết cái gì anh đều có thể nói cho em, Phong Quang, tin tưởng anh…" Âu Tuân chưa bao giờ hận tính không biết nói chuyện của mình đến vậy, cậu chỉ có thể khổ sở van nài cô, "Em tin tưởnganh, anh thật sự… thật sự rất thích em."

Phong Quang giương lên một cái cười thoáng qua, cực kỳ châm chcoj, "Tôi hiện tại cái gì cũng đã biết, anh biết Vân Dương trong game là tôi, cho nênanh sẽ trong game cảnh cáo tôi, uy hiếp tôi, bởi vì anh thấy tôi khi dễ Triệu Tiểu Lục, hiện tại ngẫm lại, những vấn đề trước kia tôi không thể giải thích,anh biết thời khóa biểu của tôi, anh biết tôi thích ăn cái gì, nhà tôi ở đâu… Mọi chuyện của tôi anh đều biết, sự thần thông quảng đại của anh thật sự là… khiến tôi sợ hãi."

Hai chữ sợ hãi đó tàn nhẫn đâm xuyên qua trái tim cậu, "anh biết những chuyện đó, là vì anh thích em, anh muốn hiểu em."

"Cho nên anh tiếp cận tôi là vì cái gì? Vì thay Triệu Tiểu Lục báo thù tôi sao?" Bỗng nhiên, cả người cô run rẩy một chút, cô không xác định nhưng như trước liên tưởng đến chuyện có khả năng nhất, "Thời gian đó, sự kiện chuyện xấu của tôi, tất cả đều là anh làm, phải không?"

Âu Tuân một chữ cũng không nói nên lời, cậu không muốn lừa cô, nhwung lại càng không tưởng được hậu quả nếu như cậu thừa nhận chuyện này, cậu cầm lấy tay cô đang run run, ánh mắt tối đen tràn đầy cầu xin chấp nhất, có thể làm cho bất kỳ cô gái nào cũng phải cảm động.

----------Editor: Đến chương này như mọi người đã xem, Phong Quang k biết Âu Tuân và Nhậm Ngã Hành là một, nhưng cô biết mục tiêu công lược là Nhậm Ngã Hành. cô vẫn chọn thích Âu Tuân bởi vì cô thích thế, thích là làm, nhiệm vụ mặc kệ nó.

Mình cũng k chắc tác giả xây dựng nữ chính thế giới này ra sau, lúc đầu lời nói của Tiểu Lục kiểu như đã biết Phong Quang k phải là người đẩy mình, nhưng sau đó lại tỏ thái độ k biết, hoặc là em này diễn quá hay, hoặc là em này bạch liên bông k biết gì thật.

Sau mỗi thế giới Phong Quang sẽ bị tẩy trừ tình cảm, k chỉ có tình cảm biến mất hết mà toàn bộ ký ức quá trình về nam phụ thế giới đó đều quên hết, chuyện này mấy thế giới về sau các bạn sẽ rõ hơn. Thế giới này có lẽ vì hệ thống tự nhiên biến mất nên mới nhớ được An Đồng và Tống Mạch, cũng là lý do Phong Quang làm bừa theo ý mình. Mình nói trước vì sợ mấy bạn cảm thấy Phong Quang giả vờ ngây thơi. Mà nói thật, cười có thể giả, khóc có thể giả, đỏ mặt thì k giả được, mà gái mấy đời chồng bị ôm còn đỏ mặt được thì cũng vô lý phải k? Mỗi thế giới Phong Quang đều có tình cảm thật, quá trình cua trai có thể giả vờ này nọ, nhưng tình cảm sẽ k đùa.

Mình có chơi game, nói thiệt ai giết mình liên tiếp 2 lần mà k có lý do mình kéo cả Bang ra hội đồng, sau này gặp đâu hội đồng đó, Phong Quang còn hiền chán.

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên Công Lược: Nữ Phụ Có Độc* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 160

Phong Quang hiểu được mọi chuyện, nước mắt của cô cũng không ngừng lại, nhưngcô nghe được âm thanh bình tĩnh của chính mình, bình tĩnh đến chính cô cũng cảm thấy sợ hãi, "Âu Tuân, chúng ta chia tay đi."

Âu Tuân quên mất hô hấp, lời của cô, giống như là phán quyết tử hình, mà người chết lại không thể chống án.

"Buông." cô nói: "Đừng để cho tôi càng thêm hận anh."

Tay cậu cầm lấy tay cô nới lỏng, cuối cùng chậm rãi buông ra.

Phong Quang mở cửa ra, bước ra nửa bước, cô không nhịn được quay đầu nhìn một cái, cậu an tĩnh đứng một chỗ, quanh người không có một chút hơi thở của người sống nào, nhưng thấy cô quay đầu, con ngươi vốn ảm đạm không chút ánh sáng như tro tàn lại bùng cháy có tia hy vọng, cô bỗng nhiên thấy đau lòng, có một giọng nói nói với cô, tin tưởng cậu một lần, người này thật sự thích cô, nhưng mà… cô không muốn đánh cược.

Thu hồi tầm mắt, cô không lưu lại nữa mà rời đi.

Thân ảnh của cô mang đi mất mọi ánh sáng của thế gian.

Âu Tuân như rơi xuống một cái động tối đen không đáy, không khí lạnh đông lại hô hấp của cậu.

Tay đặt lên ngực, nơi này giống như không cảm nhận được nhịp đập nào nữa, cậu thấy rằng mình đang giang tay chào đón cái chết.

Phong Quang lại khôi phục cuộc sống yên lặng trước kia, Hạ Thiên rất lo lắng cho cô, em ấy đang ở học kỳ cuối cùng của cấp ba, cuộc sống vốn đã rất khẩn trương, cho dù có kỳ nghỉ cũng sẽ không lâu, em ấy vốn cũng là một cô gái thích chơi game, nhưng hiện tại có ngày nghỉ em ấy sẽ chạy tới bồi cô, bởi vì em ấy chưa từng gặp qua Phong Quang không tim không phổi lại có thời điểm khó qua như vậy.

Cho dù mặt ngoài Phong Quang vẫn như trước kia không có gì thay đổi, nhưng dì Lâm và Hạ Thiên đều biết, trong lòng cô ẩn dấu một chuyện rất quan trọng, bởi vì thời gian Phong Quang ngẩn người càng ngày càng nhiều, hơn nữa cô mà phát ngốc thì giống như là muốn đột nhiên biến mất luôn.

Hạ Thiên luôn muốn nói cái gì đó khiến cho Phong Quang có hứng thú, đa số thời điểm Phong Quang đều không có hứng thú, trừ khi Hạ Thiên nhắc tới chuyện tình cảm cuộc sống của chính mình, Phong Quang mới đặc biệt chú ý.

"Chị, Phong Trần Nhất Thương… cũng chính là chồng trong game của em, hôm nay nói muốn cùng với em gặp mặt ngoài đời, chị nói xem em có nên đồng ý hay không?"

Phong Quang cầm cái kìm tách vỏ hạt óc chó thiếu chút nữa đập luôn cái bàn, "Hắn biết em bao nhiêu tuổi sao?"

"Biết." Hạ Thiên nhức đầu, "Bất quá anh ấy nói có thể đợi đến khi em trưởng thành thì chính thức quen nhau."

"Hắn nói dóc!" Phong Quang khó mà bạo được một câu thô miệng bất lịch sự, "Em còn kém bao lâu thì trưởng thành hả? Hắn đã tính toán tốt hết rồi."

"anh ấy nói có thể dạy em làm bài tập."

"…" Phong Quang lấy ngón tay chọc cái trán Hạ Thiên một chút, "Vậy còn không bằng em tìm gia sư!"

"anh ấy nói anh ấy miễn phí."

"Nhà chúng ta còn thiếu chút tiền ấy sao?"

Hạ Thiên ngượng ngùng nói: "Thật ra… em thấy người ta cũng không tệ lắm, em từ chối gặp mặt ngoài đời với anh ấy vài lần rồi, anh ấy cũng không lạnh nhạt với em, hoặc là đi tìm cô gái khác, hơn nữa… Hơn nữa lần này em không nhẫn tâm từ chối yêucầu gặp mặt của anh ấy."

"Em đồng ý cùng hắn gặp mặt!?"

"Dạ, nhưng mà một mình em lại có chút sờ sợ, không dám đi, cho nên chị à, chị có thể hay không…" Hạ Thiên giả bộ đáng thương, hai ngón tay chọc vào nhau.

Phong Quang thở dài, "Em thật sự thích hắn như vậy?"

"Dạ…" Nhìn thấy Phong Quang đột nhiên đứng dậy đi đến thư phòng, Hạ Thiên vội hỏi: "Chị sao lại đi rồi?"

"Vào game, gặp hắn."

Hạ Thiên đầu tiên sửng sốt một lát, tiếp theo lập tức vui vẻ đi theo, Phong Quang đã thật lâu không chạm qua bất kỳ sản phẩm điện tử nào, điện thoại cũng vậy, tuy rằngcô không hiểu vì sao, nhưng hôm nay cô có thể vào game rồi, có phải nói lên tâm tình của cô đã tốt hơn một chút?

Đã lâu không thấy Lạc đô, đã lâu không đứng dưới tháp Chu Tước, Phong Quangkhông hoài niệm cảnh sắc trong game, cô trực tiếp gửi tin tán gẫu mật cho Hạ Thiên: "Để cho Phong Trần Nhất Thương đến Lạc đô, tháp Chu Tước."

"Chị, chị đợi một chút, anh ấy không onl, em đi gọi anh ấy!"

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên Công Lược: Nữ Phụ Có Độc* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 161

Thừa dịp thời gian chờ người, Phong Quang mở túi ra, nhìn trong túi xếp nhiều Bích lạc hoa và Sóc bạc như vậy, cô nhẫn tâm, từng cái từng cái ném ra ngoài hết, trong game đồ ném ra sẽ bị tiêu hủy, cho dù mấy thứ này đều rất trân quý, nhưng mà để chúng lại càng thêm chướng mắt, cô hiện tại đã rõ ràng, lần đầu tiên bị mất Sóc bạc, còn có lần này đột nhiên có nhiều đồ nhảy ra như vậy, tất cả đều là Âu Tuân làm.

Trong lòng cô không ngừng cười lạnh, có thể tùy ý bóp méo số liệu của game, đúng là rất giỏi, đáng tiếc vẫn như cũ không chiếm được sự yêu thích của vầng trăng sáng trong lòng mình, bởi vì anh ta cũng chỉ là một tên nam phụ mà thôi.

Nghĩ đến đây, Phong Quang bỗng nhiên có điểm vui sướng khi thấy người gặp họa, ai bảo trước đây ngược cô thảm như vậy, thật sự đúng là một thù trả một thù.

cô còn đang kiên trì không ngừng ném đồ, bỗng nhiên thu được một tin tán gẫu mật: "Nữ thần Vãn Dương, cô login nha!!!"

Ba cái dấu chấm than liền, có thể thấy được tâm tình kích động cực kỳ của đối phương.

Phong Quang nghe âm thanh không quen lại không lạ này, nghi ngờ, "cô là?"

"Tôi là Triệu Tiểu Lộ nha! Ngày trước cô có giúp tôi!"

cô trầm mặc chốc lát, "À, là cô à."

"Hì hì, nữ thần cô đang ở đâu, hôm đó cô giúp tôi, tôi còn chưa nói cảm ơn, sau khi côlogout, tôi lén lút thêm hảo hữu với cô, cô sẽ không để ý chứ?"

Trong game này mọi người có thể đơn phương thêm hảo hữu, nhưng nếu người kiakhông đồng ý, vậy cũng chỉ có thể là hảo hữu một nửa, nhìn không thấy chỗ đứng của đối phương và tin tức gì khác.

cô ấy thêm đều đã thêm, Phong Quang có để ý cũng còn làm được gì? Nói thật, cảm tình vủa cô với Triệu Tiểu Lục hiện tại rất phức tạp, nhưng mà người ta cũng khôngmuốn hại gì cô, nếu Triệu Tiểu Lục là loại kỹ nữ trà xanh (!) gì gì đó, Phong Quang còn có thể đương nhiên mà chán ghét cô ấy, đáng tiếc Triệu Tiểu Lục cũng không phải người như thế, cho nên cô càng thêm buồn bực.

(!) Green tea bitch: kỹ nữ có dã tâm lại thích giả dạng làm tiểu bạch thỏ.

Nói thật cô cũng gặp qua vài cái nữ chính thánh mẫu Mary Sue, nhưng mà cho dù là ai đều không có làm cho cô khó sử như hiện tại, bởi vì Triệu Tiểu Lục tạo nhân vật, chính là một em gái bình bình thường thường!

Triệu Tiểu Lục vẫn còn ở nơi đó chờ cô đáp lại, Phong Quang rối rắm hơn nửa ngày mới nói: "Tôi đang ở dưới tháp Chu Tước, Lạc đô."

Triệu Tiểu Lục vui mừng đáp lời, nói lập tức lại đây.

Phong Quang bỗng nhiên muốn nhìn một chút, Triệu Tiểu Lục rốt cục có chỗ nào tốt.

Rất nhanh Triệu Tiểu Lục liền xuất hiện, tên thật của cô ấy là Triệu Tiểu Lục nhưng trong game, trên đầu cô ấy là ba chữ "Triệu Tiểu Lộ", bên cạnh cô ấy còn có một người chơi nam, cái người nơi nào chỗ nào cũng như là đang phát sáng.

Phong Quang xoay người muốn rời khỏi, Triệu Tiểu Lục tay chân lanh lẹ cản cô lại, "Vãn Dương, tôi vừa mới đến, cô sao lại muốn đi rồi?"

Vô nghĩa, bởi vì người đứng bên cạnh cô là Thẩm Vật Ngôn chứ sao!

Thẩm Vật Ngôn cười lạnh một tiếng, "cô sợ nhìn thấy tôi đến vậy sao?"

"không phải sợ, là không muốn!" Phong Quang theo bản năng tiếp lời, giọng điệukhông thân thiện.

"Đúng vậy, cô không sợ trời không sợ đất, làm sao có thể sợ tôi chứ?"

"anh biết là tốt, anh nói như thế nào cũng là bang chủ đệ nhất bang hội, tôi đơn thương độc mã, tôi không sợ anh, chỉ là không muốn chọc phải phiền phức."

"Hạ… nữ thần Vãn Dương, cao ngạo đúng là danh bất hư truyền."

cô cũng cười dối trá, "Đâu có đâu có, so ra còn kém anh."

Triệu Tiểu Lục nhìn bọn họ anh một câu tôi một câu, không hiểu, cô biết Thẩm Vật Ngôn thích dùng giọng điệu châm chọc khi nói chuyện, nhưng cô chưa từng gặp qua Thẩm Vật Ngôn dùng cái kiểu… tạm thời có thể dùng không cam lòng để hình dung đi, tóm lại cảm giác cứ là lạ, thật giống như bọn họ có quen biết nhau.

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên Công Lược: Nữ Phụ Có Độc* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 162

Bọn họ đương nhiên biết nhau.

Game Giang hồ này, nhà điều hành đứng phía sau đưa vào hoạt động lệ thuộc vào công ty của Thẩm Vật Ngôn, nói cách khác, game này là do Thẩm Vật Ngôn phát triển ra, từ ngày đầu tiên game openbeta, Thẩm Vật Ngôn liền tạo acc "Trầm Vô Ngôn", mà lúc ấy bởi vì thích anh ta, Phong Quang cũng đi theo mà chơi game này, cô vì chính mình lấy tên gọi "Vân Dương". Nhưng mà, tuy rằng Phong Quang vì Thẩm Vật Ngôn mới chơi game, nhưng cô chưa từng chủ động quyến rũ Thẩm Vật Ngôn trong game, mà Thẩm Vật Ngôn cũng biết đại danh đỉnh đỉnh người chơi đại gia Vân Dương chính là Phong Quang, nhưng anh cũng không từng chủ động tìm đến cô.

Hai người này tuy đều biết sự tồn tại của đối phương, nhưng trong game, tại một ngày sự kiện Bích lạc hoa ở Độc Vụ Lâm kia, trước hôm đó bọn họ chưa từng nói với nhau một câu nào.

Thái độ đối xử với nhau của họ thật sự rất kỳ lạ.

Phong Quang vốn thầm nghĩ cùng một mình Triệu Tiểu Lục ở chung trong chốc lát, tìm xem bản thân có chỗ nào so ra thua kém cô ấy, bất quá bây giờ lại lòi ra thêm một Trầm Vô Ngôn, cô một giây cũng không muốn chờ nữa, "Triệu Tiểu Lục, cô có gì muốn nói thì mau nói, tôi phải đi."

"Vân Dương!" Triệu Tiểu Lục vội hỏi, "cô đừng vội đi… chờ một chút."

Phong Quang nhận thức có điểm không thích hợp, "Tại sao muốn tôi chờ?"

Ngay cả Thẩm Vật Ngôn cũng nhìn Triệu Tiểu Lục khó hiểu.

Triệu Tiểu Lục ấp úng nửa ngày, "Ngày trước bạn của tôi không phải vì hiểu lầm nên giết cô sao? Cho nên… cho nên tôi gọi anh ấy đến đây cùng tôi để xin lỗi, nhưng mà… Nhưng mà anh ấy đã nửa ngày cũng không đến, Vân Dương không cần tức giận, anhấy nhất định có chuyện gì đó nên trì hoãn trong chốc lát, Nhậm Ngã Hành không phải là người xấu, anh ấy sẽ xin lỗi với cô!"

"Hắn có nói xin lỗi hay không, không có quan hệ gì với tôi." Phong Quang cắn môi nói xong một câu này liền cảm thấy có một đạo ánh mắt như có như không chặt chẽ xíchcô lại, cô quay đầu nhìn xung quanh, không có bất kỳ người nào, trong lòng cô bỗng nhiên dấy lên cơn tức, "Ẩn thân trốn một bên nhìn lén chơi rất vui sao? Tôi nói chúng tôi hiện tại không có vấn đề gì, anh không cần lén lút theo dõi tôi! Nhậm Ngã Hành,anh có biết anh như thế khiến tôi rất kinh tởm hay không!"

Trong không gian không ai trả lời cô.

Thẩm Vật Ngôn nghĩ tới chuyện gì đó, nhưng Triệu Tiểu Lục lại ngây thơ tưởng lầm Phong Quang còn đang tức giận, "Vân Dương…"

Triệu Tiểu Lục muốn vì Nhậm Ngã Hành nói gì đó, nhưng đột nhiên một giọng nói truyền tới ngắt ngang lời của cô.

"Ai đang kêu Nhậm Ngã Hành đó!" Phong Trần Nhất Thương cùng Hạ Thiên từ Độngkhông gian đi ra, tùy tiện nói: "Tìm anh em của tôi có việc gì thế?"

"Chị!" Hạ Thiên tránh thoát Phong Trần Nhất Thương đang nắm tay cô, chạy tới bên người Phong Quang.

Phong Trần Nhất Thương có chút tủi thân, cô vợ nhà hắn mỗi lần đều có chị gái liền quên chồng mình, bất quá hắn vừa xoay đầu nhìn đến Trầm Vô Ngôn liền xách thương chỉ vào anh ta, "Trầm Vô Ngôn!"

"Thì ra là bang chủ Hắc Y Bang." không giống với Phong Trần Nhất Thương kích động,trên mặt Trầm Vô Ngôn như mây gió điềm nhiên.

"Bình thường bang chiến mày cũng không ra mặt, hôm nay khó mà đụng phải mày,không đánh một trận là không nói nổi."

"Lão đại, chúng tôi đến giúp anh!" không biết từ góc nào bỗng nhiên nhảy ra một đám người, nói chuyện là Khoai tây và Mít.

Một thùng Khương sơn và Thiên sơn cô tịch tự nhiên cũng có mặt, còn có một đám người mặc áo đen phía sau đó, không nhiều không ít, ngoại trừ Nhậm Ngã Hành ẩn thân ở ngoài, tất cả mọi người vừa vặn đều ở đây.

Phong Trần Nhất Thương sửng sốt, "Mọi người sao đều ở đây?"

Khương sơn nói: "Chúng tôi nghe Thiên sơn nói anh hôm nay tới nhận khảo nghiệm của chị vợ, cho nên muốn tới giúp anh."

“Khương sơn đừng có nói dóc! Rõ ràng là cậu nói muốn cùng tới đây xem chuyện tiếu lâm.” Thiên sơn thiếu chút nữa đem nỏ bắn tên của mình đập hắn.

Khương sơn nhìn Thiên sơn như nhìn một thằng ngốc.

Phong Trần Nhất Thương thật muốn đem trường thương trong tay đổi phương hướng chỉa qua, “Đám các ngươi đã nhiều chuyện còn không chê lớn chuyện!”

Có thành viên trong bang hội như thế này, đúng là quá mất mặt.

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên Công Lược: Nữ Phụ Có Độc* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 163

Thẩm Vật Ngôn cười, “Bang chiến, so nhiều người sao?”

anh giương tay quăng ra một tờ giấy phù, giấy hóa thành mũi tên bay lên không trung, cuối cùng hóa thành một đóa pháo hoa nở rộ, ban ngày pháo hoa không thể nhìn thấy được nhưng đây là lệnh triệu tập bang phái, gọi là Xuyên Vân Tiễn, thiên quân vạn mã gặp nhau tại đây.

Triệu Tiểu Lục cũng là người của Mê âm Các, cho nên trong đầu cô vang lên âm thanh của hệ thống game: Bang chủ của bạn ở Lạc đô phát động lệnh triệu tập bang hội, mời các thành viên trong bang hội nhanh chóng đến Lạc đô.

Trong khoảng thời gian ngắn, từ Động không Gian lả tả xuất hiện mấy chục hiệp khách hiệp nữ đi tới tháp Chu Tước. Bọn họ đều mặc quần áo cực kỳ có hơi thở tiên nhân, nếu so sánh với họ, bên này Hắc Y Bang một đám người đen tuyền giống như là du côn lưu manh.

Hạ Thiên kéo Phong Quang yên lặng rời xa Phong Trần Nhất Thương, cô nhỏ giọng thì thầm bên tai Phong Quang: “Thật mất mặt.”

“Có chút.” Phong Quang đồng ý, cô lại hỏi: “Hắc Y Bang và Mê âm Các có thù oán sao?”

“Nghe Phong Trần nói là vì anh ấy nhận một nhiệm vụ giết người, người kia chính là phó bang chủ Mê âm Các, sau đó phó bang chủ kia bị giết nên tức giận, thế nên mỗi ngày đều muốn trả thù, nhưng mà hắn không phải đối thủ của Phong Trần, Phong Trần cũng ngại hắn phiền, nhiều lần khiêu khích phó bang chủ kia rồi giết ở thành chủ, Phong Trần cũng vì giết người ở thành chủ mà còn bị nhốt trong ngục giam một ngày.”

“Cho nên cuối cùng liền diễn biến thành bang chiến?”

“Đúng vậy.” Hạ Thiên gật đầu, “Mê âm Các và Hắc Y Bang, một cái bang hội lớn ai cũng đều muốn vào, một cái bang hội sát thủ bị người người khinh bỉ, vốn cũng sống yên ổn với nhau không có chuyện gì, chỉ vì chuyện này mà bọn họ đã đánh nhau gần một tháng.”

Nói đúng ra, tuy rằng Mê âm Các là đệ nhất bang được cả server công nhận, nhưng mà đánh phải Hắc Y Bang, bọn họ một chút ưu thế cũng không có, bởi vì người của Hắc Y Bang suýt không đánh lại liền ẩn thân, đợi kỹ năng hồi trở lại, thừa dịp kẻ địch thả lòng lại đột nhiên xuất hiện cho họ một đao, phương thức tác chiến không biết xấu hổ kiểu này, miễn bàn làm cho nhiều người kinh tởm.

Hai phe đầu tiên nhìn nhau trong chốc lát, không có bất kỳ dự báo nào, từng người đều rất ăn ý lấy vũ khí ra đánh lên, Phong Quang và Hạ Thiên đều không thuộc bang phái nào, cho nên chiến hỏa không lan đến chỗ các cô.

Phong Quang hỏi Hạ Thiên: “Em không đi hỗ trợ sao?”

“Em đi giúp làm gì, đó là chuyện của bang hội bọn họ.” Hạ Thiên vừa nói xong, lại nhìn thấy Phong Trần Nhất Thương vốn đang một mình đấu với Trầm Vô Ngôn, bỗng nhiên Triệu Tiểu Lục chen vào đập kỹ năng trị liệu cho Trầm Vô Ngôn, “Aiz, cô ta sao lại làm thế hả? Người ta một chọi một còn xen vào làm gì!”

Hạ Thiên rút roi bên hông ra, một chiêu Huyễn Quang Bộ vọt qua chọn Triệu Tiểu Lục dồn sức mà đánh, Triệu Tiểu Lục căn bản không phải loại nhân vật chiến đấu, dưới roi của Hạ Thiên, cô ấy bảo toàn sinh mệnh đều khó, càng không cần phải nói chuyện có cơ hội mà đi buff máu cho Thẩm Vật Ngôn.

Hiện tại chỉ có thể lo cho thân mình thật sự chỉ còn lại một mình Phong Quang, côkhoanh tay, nhìn các loại kỹ năng lóa mắt một cái lại một cái đập qua lại trước mặt, quần chúng vô tội nhìn thấy bang chiến sống mái với nhau sớm đã chạy xa, cô thuận miệng nói: “cô ấy cũng sắp bị Hạ Thiên đánh chết, anh còn không đi cứu sao?”

Trong không khí chỉ có âm thanh đao kiếm chạm nhau, không ai trả lời cô.

“Người trong lòng của anh bị đánh anh không đi giúp à, bạn tốt của anh đang đánh nhau với người khác anh cũng không đi hỗ trợ, anh đúng là lãnh khốc vô tình đó.”

Phong Quang vừa nói xong, liền nhìn thấy Thẩm Vật Ngôn giữa chiến trường lấy xuống cây cầm ở sau lưng, một tiếng đàn vang lên liền giống như sóng biển xô người, kỹ năng quần công này đẩy lui một bộ phận người chơi, cũng có rất nhiều người bị sóngâm lan đến người mà đánh bay vũ khí trong tay.

không biết là kiếm của ai bay tới, Phong Quang phản ứng nhanh chóng lật người ra sau tránh thoát, nhưng cô không đoán được là cô vừa đứng vững lại có một thanh đao đánh úp tới, xem thế này, cô né không kịp.

Ngay lúc thanh đao bay tới, bỗng nhiên có người từ sau lưng ôm lấy Phong Quang, người nọ dùng một bàn tay nắm cả thắt lưng cô, tay kia thì chấp kiếm đánh bay thanh đao không có mắt bay tới, Phong Quang chỉ cảm thấy một tia lửa đao kiếm đụng nhau ngay trước mắt.

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên Công Lược: Nữ Phụ Có Độc* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 164

Người sau lưng ôm lấy Phong Quang rất nhanh, nhanh đến mức làm người ta nghi ngờ hắn có phải đã dự định cứ thế giam cầm cô cả đời.

Cho dù không quay đầu lại, Phong Quang cũng biết hắn là ai, lặng im hồi lâu, cô bình tĩnh nói: "Buông."

Qua vài giây, hắn chậm rãi buông cô ra, trầm mặc như cũ.

Phong Quang xoay người, thấy được mặt hắn, vẻ mặt rất an tĩnh, không nói một câu đang cố gắng làm giảm bớt cảm giác tồn tại của chính mình, hắn biết cô không muốn nhìn thấy hắn, cho nên hắn cũng cố gắng ngụy trang thành một người không tồn tại, nếu nói trước kia trên người hắn tản ra hơi thở tĩnh lặng, thì hiện tại hắn đã hoàn toàn đem chính mình biến thành một người chết, một người… không âm thanh không hơi thở, một người chếtkhông có cảm giác là đang tồn tại.

Phong Quang vốn có đầy mình mấy lời châm chọc khiêu khích, bỗng nhiênkhông nói được câu nào.

Lại qua một lúc lâu, hắn nhẹ giọng hỏi: "Hôm đó, em đã ăn sáng chưa…."

Chỉ một câu như vậy, làm cho cô xúc động muốn khóc.

Một tháng này, cho dù là máy tính hay điện thoại cô đều lựa chọn khôngđụng tới, cô biết hắn chỉ cần thông qua Internet là có thể khống chế biết được mọi chuyện Hà Đông Hà Tây, cho nên cô lựa chọn mỗi ngày vẽ tranh đọc sách, chứ không phải chơi game hay điện thoại, cô có nghĩ lần gặp mặt tiếp theo với hắn, hắn sẽ nói cái gì đó, lại duy nhất không ngờ tới hắn sẽ nói một câu như thế.

"Âu Tuân…" Phong Quang chỉ kịp mở miệng nói hai chữ này, một tiếng đàn ngay lúc đó quét qua đánh úp với khí thế hủy thiên diệt địa.

Âu Tuân kéo tay cô lui một bước né qua bên cạnh, sau khi hoảng thần, cônhìn Thẩm Vật Ngôn, ánh mắt anh ta đặt ở trên người Âu Tuân, cô hiểu được tiếng đàn này không phải hướng về cô, mà là vì Âu Tuân mà đến.

Âu Tuân vuốt ve má cô, nhẹ giọng nói: "anh rất nhanh sẽ trở về."

Một chữ cuối cùng hạ xuống, thân ảnh của hắn liền như tia chớp, dùng tốc độ mắt thường không thể thấy xuất hiện bên cạnh Thẩm Vật Ngôn, cùng lúc ấy, Thẩm Vật Ngôn phản ứng nhanh chóng gảy vang một tiếng đàn dựng lên một lá chắn che chở cho chính mình, nhưng kiếm của Âu Tuân mang theo một sức mạnh vô cùng lớn đánh nát lá chắn vô hình đó, khi kiếm sắp sửa chạm vào người Thẩm Vật Ngôn thì anh ta ôm cầm toàn thân lui người tránh thoát.

Phong Trần Nhất Thương vừa thấy khẳng định là muốn đi giúp anh em của mình, nhưng hắn vừa đi qua một bước sang bên kia, một đao khí cùng lúc đó lại làm cho hắn phải lui về sau một bước.

Người chơi nam mang đao kia lạnh nhạt nói: "Phong Trần Nhất Thương, đối thủ của mày là tao."

"Ôi, tao nói này ông anh à, mày đánh không lại tao!" Phong Trần Nhất Thương thật sự không hiểu, hắn không phải chỉ giết cái tên Bất Ngữ này một lần thôi sao? Thế nào thằng nhóc này liền phải muốn đánh lại hắn chứ? Đánh thì đánh không lại, mở bang chiến cũng chỉ đến thế thôi, tên này còncố tình không chịu giảm nhiệt tình.

Bất Ngữ Chấp Trứ nói: "Gần đây tao có tìm người bàn luận, khổ luyện kỹ năng, lần này tao nhất định có thể đánh thắng mày!"

Dứt lời, hắn cầm đao đánh nhau với Phong Trần Nhất Thương.

Đao quang kiếm ảnh, anh tới tôi đi, thì thể nằm xuống một cái lại một cái, lại từng người từng người lựa chọn hồi sinh từ doanh địa gần đó rồi bay qua tiếp tục tham chiến, nhìn một màn phía trước, trong lòng Phong Quang đột nhiên phiền chán, cô rõ ràng vốn định là sẽ logout biến mất, nhưng vừa nghĩ

đến lời nói vừa rồi của Âu Tuân, cô lại từ bỏ ý nghĩ này.

Âu Tuân và Thẩm Vật Ngôn, một kiếm khách một nhạc công, đánh túi bụi, nhìn lại Triệu Tiểu Lục ở bên kia, cô ấy đã sắp bị Hạ Thiên đánh chết, nhưng hai người này hoàn toàn không chú ý tới tình huống của Triệu Tiểu Lục.

Phong Quang bỗng dưng có một cái ý tưởng báo thù tình thú vị mà hung ác,cô phi thân lên, đáp xuống bên cạnh Triệu Tiểu Lục, tiếp được roi của Hạ Thiên.

Hạ Thiên kêu lên: "Chị!?"

"Vãn Dương!" Khác với Hạ Thiên đang không hiểu ra sao, Triệu Tiểu Lục đối với sự xuất hiện của Phong Quang cảm thấy cực kỳ vui mừng.

Phong Quang nhìn khuôn mặt ngây thơ tươi cười của Triệu Tiểu Lục, trong lòng khó mà sinh ra được một chút cảm giác tội ác, trên mặt cô lộ vẻ mê hoặc người mà tươi cười, "Triệu Tiểu Lục, cô có muốn ngăn cản trận chiến này không?"

"Muốn!" Triệu Tiểu Lục liều mạng gật đầu.

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên Công Lược: Nữ Phụ Có Độc* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 165

"Vậy thì tốt." Phong Quang sờ sờ đầu Triệu Tiểu Lục, "cô phối hợp với tôi cho tốt, tôi có thể làm cho bọn họ ngừng lại trận chiến này."

"Chị! Sao chị có thể vỗ đầu cô ta!?" Hạ Thiên giận đến phát cuồng, rõ ràng ràng cô mới là em của chị ấy! Cái đứa tên Triệu Tiểu Lục này là cái thá gì!

Triệu Tiểu Lục thuận tiện liếc nhìn Hạ Thiên, cô chờ mong cầm tay Phong Quang hỏi: "Vãn Dương, tôi phải phối hợp với cô như thế nào?"

Trong lòng Phong Quang phát ra một tiếng than thở, cô ấy thật sự là ngây thơ đáng yêu, than thở xong, cô nâng tay lấy dao găm để lên cổ Triệu Tiểu Lục. Triệu Tiểu Lục đầu tiên là bị dọa sợ, nhưng mà nghĩ đến Phong Quang vừa nãy nói muốn cô phối hợp, cô bình tĩnh lại.

Mà Hạ Triều nhìn từ đầu tới cuối đều không rõ chuyện ra sao.

Lúc người hai bên đang đánh nhau khí thế ngất trời bỗng nhiên nghe thấy một câu: "Con tin ở trong tay tôi, tất cả dừng tay cho tôi!"

Con tin?

Hai chữ này nghe qua hình như rất lợi hại, vì thế tất cả mọi người không tự giác dừng lại, cùng nhau nhìn qua Phong Quang đang đứng ở trung tâm đám người.

Thẩm Vật Ngôn và Âu Tuân nhìn thoáng qua lẫn nhau, cũng không hẹn mà cùng nhìn về phía Phong Quang.

"Hắc hắc hắc…" Phong Quang nắm lấy Triệu Tiểu Lục, cười âm hiểm vài tiếng, "Bất luận là Mê âm Các hay là Hắc Y Bang, các người đều nghe đây, hiện tại con tin đang ở trong tay tôi, nếu các người còn tiếp tục đánh, tôi liền giết con tin."

"không cần giết con tin!" Khoai tây đứng ra, gương mặt khẩn trương.

Mít cũng khẩn trương nói: "Nữ thần, bình tĩnh! cô có yêu cầu gì cứ nói thẳng!"

Phong Trần Nhất Thương rất mờ mịt nói: "Hai người làm gì thế?"

"Làm gì là làm gì! Bang chủ, trong tay nữ thần có người kìa!" Khoai tây gào lên.

Mít dùng giọng điệu sao anh có thể vô tình như vậy nói: "Trong tay nữ thần có một mạng người đó, bang chủ anh không thấy sao!?"

Quần chúng Hắc Y Bang nháy mắt đem ánh mắt lạnh lùng nhìn Phong Trần Nhất Thương.

Trong lòng Phong Trần Nhất Thương chột dạ, không chắc lắm hỏi: "Mọi người và Triệu Tiểu Lộ… thân lắm sao?"

Khoai tây: "không quen."

Mít: "không biết."

Khương sơn: "không ấn tượng."

Thiên sơn: "Chưa từng nghe qua."

…

"Vậy các người kích động cái rắm gì!" Phong Trần Nhất Thương chửi ầm lên, "Hơn nữa đây là game, là game, mấy đồng chí à, chết rồi có thể sống lại!"

Khoai tây và Mít kề tai nói nhỏ, "Bang chủ thực không có khiếu hài hước."

"Đầu óc anh ấy có vẻ khờ." Mít ghét bỏ.

Phong Trần Nhất Thương thiếu chút nữa phun ra một ngụm máu sẫm.

Người của Hắc Y Bang luôn luôn điên điên khùng khùng, mà Nhậm Ngã Hành thật giống một dòng suối trong, cho dù hắn đứng ở bên trong Hắc Y Bang, trên người hắn cũng giống như có một loại hơi thở đem chính mình cách ly với bầu không khí đó.

Nói trắng ra là, không thể hòa nhập cộng đồng, cho nên hắn mới gọi là Nhậm Ngã Hành.

Kỳ thật đến bây giờ, Thẩm Vật Ngôn cũng có thể đoán ra thân phận thật của Nhậm Ngã Hành là gì, bất quá hiện tại anh ta không chú ý nhiều đến Nhậm Ngã Hành, mà đem lực chú ý đặt trên người Phong Quang, hỏi: "cômuốn làm cái gì?"

"anh đoán tôi bắt cô ấy, lại đem dao găm đặt ở trên cổ cô ấy là muốn làm gì?" Phong Quang cười tươi như hoa, cô dùng khóe mắt nhìn Âu Tuân, muốn nhìn thấy một chút biểu cảm trên mặt hắn, nhưng thật đáng tiếc, Âu Tuân từ đầu tới cuối đều không có biến hóa chút biểu cảm nào, hắn chỉ lẳng lặng dùng cặp mắt lặng yên không một gợn sóng nhìn cô.

Thẩm Vật Ngôn thu lại cằm, đeo trên lưng, trong giọng anh tựa hồ có một tia bất lực, "cô lại muốn chơi cái gì?"

"Chơi em gái anh!" Phong Quang chịu không nổi loại câu hỏi dành cho con nít này của anh ta, điều này làm cho trong lòng cô cảm thấy rất khó chịu.

Ngay khi người của Mê âm Các thấy bang chủ của bọn họ sắp nổi bão, ai ngờ bang chủ bọn họ chỉ nói một câu bâng quơ: "Tôi không có em gái!"

Có người sợ tới mức rớt vũ khí, loại vấn đề này bang chủ ngài trả lời làm chi, trực tiếp cầm vũ khí đánh chết cô ta là được!

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên Công Lược: Nữ Phụ Có Độc* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 166

Phong Quang lén lút lấy tay chọc chọc lưng Triệu Tiểu Lục, ý bảo cô ấy nói cái gì đó đi.

Triệu Tiểu Lục rất nhanh hiểu được, giả bộ đáng thương nói: "Sư phụ, đệ tử rất sợ hãi, cứu con."

Thẩm Vật Ngôn: "…"

không phải chỉ làm game thôi sao? Thực sự diễn luôn! Thẩm Vật Ngôn đột nhiên thấy bản thân có phải đang trở thành hiệu trưởng trông coi nhà trẻ hay không đây.

"Muốn tôi thả con tin cũng được, các người ngừng đánh nhau, tôi thả cô ấy ra." Trong nháy mắt đó, Phong Quang cảm nhận được đỉnh đầu mình lập lòe phát ra hào quang, có bốn chữ to thổi qua: Đại sứ hòa bình.

Phong Trần Nhất Thương liếc nhìn Nhậm Ngã Hành, thấy hắn không có phản ứng gì, vì thế tàn khốc nói: "cô bắt cóc là đồ đệ Trầm Vô Ngôn, cũng khôngthể kêu tôi ngưng chiến."

"Hửm?" Hạ Thiên trừng mắt.

"Đồng ý!" Phong Trần Nhất Thương đứng thẳng tắp, "Chị vợ nói cái gì tôi đều đồng ý!"

Phong Quang cười cười nói: "Tốt lắm, các người hai bang chủ, đại diện hai bên thề đi."

Bất Ngữ đứng ra nói với Thẩm Vật Ngôn: "Bang chủ, không thể ngưng chiến!"

Hắn còn chưa giết chết Phong Trần Nhất Thương để báo thù!

Thẩm Vật Ngôn chỉ hình hắn một cái, Bất Ngữ sợ hãi run run, không dám nói cái gì nữa.

"Ta thề." Thẩm Vật Ngôn thản nhiên nói: "Cùng Hắc Y Bang ngưng chiến."

Được, đại danh đỉnh đỉnh Trầm Vô Ngôn đều đã mở miệng, Phong Trần Nhất Thương còn có lý do gì mà không đáp ứng, hắn bĩu môi, cũng nói: "Tôi cũng thề…"

Nhưng Phong Trần Nhất Thương còn chưa nói xong, trước mắt Phong Quang tối đen, đợi đến khi mở mắt ra, xung quanh đã không còn là cảnh tượng trong game nữa, mà là trong khoang thiền chơi game, cô lấy lại tinh thần đira khỏi khoang thuyền chơi game.

Bên kia Hạ Thiên cũng bước ra, cô suy nghĩ một lát, "Chị, hình như là mất điện."

Phong Quang im lặng.

Nghe nói, sau khi "Đại sứ hòa bình" Vãn Dương ngoài ý muốn logout, ngày đó hai bang hội lại đánh nhau, kết quả cuối cũng vẫn như cũ không phân thắng bại.

Mà sau khi vào game một trận đó, Phong Quang đã nửa tháng không gặp qua Âu Tuân, cô thậm chí xin nghỉ bệnh vì trốn Âu Tuân, thẳng đến một ngày cuối tuần, không không thể không cùng Hạ Thiên ra ngoài, bởi vì Hạ Thiên muốn đi gặp Phong Trần Nhất Thương.

Phong Trần Nhất Thương để cho Hạ Thiên nói địa điểm, Hạ Thiên hẹn ở một cuộc triển lãm tranh bởi vì giáo viên mỹ thuật tạo hình cấp ba của cô có một triển lãm tranh sắp tổ chức, mà cô vẫn luôn sùng bái giáo viên này.

Phong Quang vốn tưởng lần này gặp mặt muốn tránh cũng không thể tránh việc gặp phải Âu Tuân, cô có thể đoán được Phong Trần Nhất Thương chính là Quách Minh, nhưng cô không đoán được Âu Tuân lại không đến đây.

Quách Minh khi biết Phong Quang chính là chị họ của Hạ Thiên thực sự kinh ngạc, nói thật, cậu vốn cũng tưởng Phong Quang giống như tin đồn là một đại tiểu thư khó hầu hạ, nhưng sau khi quen biết rồi, cậu lại thấy cô gái này trừ bỏ có chút kiêu ngạo, cũng không có chỗ nào không tốt, hơn nữa, đầu năm nay kiêu ngạo cũng có điểm manh đó.

(!) Manh: moe, dễ thương đáng yêu.

Âu Tuân chưa từng nói cậu chia tay với Phong Quang, nhưng Quách Minh tuy rằng rất sơ ý, nhưng cũng không ngốc đến mức cái chuyện gì cũng nhìnkhông ra, theo biểu hiện mấy ngày nay của Âu Tuân, cậu biết bọn họ nhấtđịnh đã xảy ra chuyện.

Thấy ánh mắt Phong Quang nhìn loạn xung quang, Quách Minh biết cô đangkiếm cái gì, cậu nói: "Thân thể Âu Tuân không thoải mái, cậu ấy không có đến."

"Âu Tuân là ai?" Hạ Thiên đỡ trà sữa Quách Minh mua cho cô, tò mò hỏi.

Aiz… cô vợ của cậu sao lại có thể đáng yêu thế chứ, nhưng mà Phong Quang còn ở đây, Quách Minh không có can đảm động tay động chân, chỉ có thể quy quy củ củ đáp: "Âu Tuân là bạn học kiêm bạn cùng phòng của anh."

"Ai, ai hỏi cậu Âu Tuân?" Phong Quang vịt chết còn mạnh miệng, nhưng có thể thấy được thần sắc như có nỗi niềm khó nói của Quách Minh, cô lạikhông chắc lắm hỏi: "Âu Tuân thật sự bị bệnh?"

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên Công Lược: Nữ Phụ Có Độc* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 167

"Khụ, đúng là bị bệnh." Quách Minh không dám nhìn Phong Quang, "Chỉ là… cảm lạnh bình thường mà thôi."

Trực giác Phong Quang nói cho cô có chỗ không đúng, nhưng giống như sợ cô sẽ hỏi tiếp, Quách Minh lập tức lôi kéo Hạ Thiên xem tranh ở trên tường, cho dù cậu một chút cũng không hiểu tranh vẽ cái gì, một mình Phong Quang yên lặng đi theo phía sau bọn họ, trong lòng thế nào cũng không bỏ xuống được.

Phía trước bỗng nhiên truyền đến một tiếng kêu to của Hạ Thiên, "Bức tranh nàykhông phải của chị em sao!?"

"Cái gì?" Quách Minh kinh ngạc, "Phía trên có kí tên là Chân Tiếu Nhân."

“Chân Tiểu Nhân là giáo viên của em! Bức tranh này là chị họ cho em, thời gian trước là ông ấy mượn từ trong tay em để xem.”

Phong Quang thoát khỏi suy nghĩ của chính mình, đợi nhìn thấy trên tường ghi tên tranh là “Sinh trưởng”, cô sững sờ một lát, bức ánh trăng trong đại thụ này đúng là côđưa cho Hạ Thiên cách đây không lâu, nhưng mà tên dưới góc phải lại là tên Chân Tiểu Nhân.

Bởi vì âm thanh của Hạ Thiên nên không ít người đến xem tranh tụ tập lại đây, âmthanh nghị luận của họ không ngừng vang lên, Phong Quang không nghe vào một lời nào, tiếp theo một người đàn ông trung niên mặc âu phục vội vã đi tới.

Hạ Thiên vừa thấy người đến là ông ta liền chất vấn, “Thầy Chân, bức họa này rõ ràng là của chị em, thầy vì sao lại viết tên của mình lên đó?”

“Thì ra là Hạ Thiên, em đang nói gì thế? Chân Tiểu Nhân cười hòa ái nói: “Hôm nay là ngày triển lãm tranh của thầy, với thầy mà nói rất quan trọng, em không thể bởi vì thầy từng phạt em chép bài tập, em liền nói thầy như thế?”

“Em không có nói bậy!”

Chân Tiểu Nhân tiếp tục nói: “Em nói là chị của em… Xem ra là vị này đi.” Ông ta nhìn Phong Quang, “Bức họa này đối với cách vận dụng sắc thái hay cách xử lý nét vẽ, nếu như người vẽ không có tư chất và sự từng trải thì sẽ vẽ không được, Hạ Thiên, em mang một cô gái tuổi còn trẻ như vậy đến đây vu oan thầy, có phải cũng hơi đơn giản quá không?”

“Ông!” Hạ Thiên không nói lại, cô gấp đến độ muốn khóc.

Quách Minh tiến lên nắm ao Chân Tiểu Nhân, “Ông nói cái gì? Hả? Hạ Thiên nhà tôi mới không vu oan cho ông!”

Cậu vừa rống xong đã bị bảo an kéo ra.

Chân Tiểu Nhân nói với người vây xem nói: “Thật ngại quá, để mọi người thấy mà chê cười, Hạ Thiên là học trò của tôi, bởi vì tôi phạt em ấy ở học viện, cô gái trẻ là khôngcam lòng, bất quá chỉ là trò đùa trẻ con thôi, mọi người đừng lấy làm phiền lòng.”

Chân Tiểu Nhân là trưởng bối ấm áp hiền lành, Hạ Thiên càng được tôn lên là một con nhóc cố tình gây sự, âm thanh nghị luận di chuyển sóng sau đè sóng trước, hiện tại đều chỉ trích Hạ Thiên.

Hạ Thiên rốt cục nhịn không được mà khóc, cô vẫn luôn được cha mẹ, được Phong Quang bảo hộ rất tốt, chưa từng chịu qua loại oan ức này, “Tôi không có nói dối, bức họa này vốn chính là do chị của tôi vẽ! Là ông ta nhìn thấy bức tranh trong ảnh chụp của tôi, nói muốn thưởng thức thật tốt tranh của chị tôi, tôi mới có thể cho ông ta mượn!”

cô khóc làm cho tâm Quách Minh tan nát, Quách Minh tránh thoát bảo an, tình cảm an ủi cô, “Ngoan Hạ Thiên, đừng khóc, đừng khóc.”

Chân Tiểu Nhân mặt mũi hiền lành cười, “Bảo an, mời ba người này ra ngoài đi.”

“Khoan đã.” Lúc này, Phong Quang vẫn chưa hề lên tiếng đột nhiên mở miệng, cô cười đến sáng lạng tươi đẹp, “Muốn biết ai mới là nguyên tác bức họa này, rất đơn giản, vẽ lại một lần là biết.”

“cô gái trẻ, tôi còn có rất nhiều việc, không có thời gian chơi đùa ở đây với cô.” Chân Tiểu Nhân không chút hoang mang nói.

“Cho nên, ông là không dám vẽ.”

“cô muốn nói tôi không so đo với cô thành không dám, cũng được thôi.”

cô ngoài cười nhưng trong không cười, “Ha ha, thầy Chân quả nhiên là một giáo viên tốt, một khi đã như vậy, tôi đây liền cam chịu vì ông mà nhận thua vậy.”

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên Công Lược: Nữ Phụ Có Độc* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 168

Thừa dịp thời gian mọi người không chú ý, Phong Quang một phen đem bức tranh treotrên tường lấy xuống, động tác của cô rất nhanh cho nên khi cô đem bức tranh xé nát còn có rất nhiều người vây quanh còn ở trạng thái trợn mắt há mồm.

“cô! cô làm cái gì vậy!” Chân Tiểu Nhân đem biểu hiện của một người hiền lành diễn tới mức vô cùng nhuần nhuyễn, cho dù là một thầy giáo tốt cũng sẽ phát giận, vì thế, ông ta chỉ vào Phong Quang, “cô… cô phải xin lỗi với tôi!”

“Xin lỗi? Ông đi nằm mơ còn thực tế hơn.”

“Cho dù cô là tiểu bối, nhưng cũng phải vì hành vi của mình mà trả giá lớn, tôi sẽ tố cáo cô.”

“Tôi chờ.” Trong đôi mắt đẹp lộ ra sự cao quý mà lười biếng, “Nhớ kỹ, tôi tên là Hạ Phong Quang, là đại tiểu thư tập đoàn Hạ thị, ông có bản lĩnh táng gia bại sản, thì cứ tố cáo tôi, tôi lúc nào cũng có thể theo hầu.”

Tập đoàn Hạ thị… Trong lòng Chân Tiểu Chân kinh hãi, ông chỉ là một giáo viên mỹ thuật tạo hình, không phải chủ nhiệm lớp, cho nên ông ta cũng không hiểu biết bối cảnh gia đình của mỗi học sinh, bởi vậy ông ta cũng không biết Hạ Thiên là người nhà họ Hạ, cũng sẽ không biết người bị ông ta trộm tranh lại chính là thiên kim đại tiểu thư tập đoàn Hạ thị.

Xem đi, âm thanh của mọi người lặng lẽ chấm dứt, tuy rằng trong lòng nghĩ đại tiểu thư nhà họ Hạ này đúng là vô pháp vô thiên, nhưng mà ai cũng không dám đắc tội nhà họ Hạ.

“Hạ Thiên, đi thôi.” Phong Quang giống như đại ca xã hội đen mà rêu rao.

Hạ Thiên ngây người trong lòng Quách Minh một lúc lâu, nửa ngày mới phản ứng lại mà đáp lời.

không ai dám ngăn bọn họ lại, đi phía trước, như là nhớ tới cái gì, Quách Minh tiện tay đem bức tranh quăng đi, cười nói với Chân Tiểu Nhân: “Đúng rồi, chủ đề của bức họa này không phải là sinh trường gì sất, tôi cho nó cái đề mục là con mẹ nó Bạch Nguyệt Quang.”

cô xoay người, bóng lưng phóng khoáng.

“Chị họ của em thật là quá đẹp trai!” Hạ Thiên ôm mặt nói xong, vội vã bỏ Quách Minh lại đi cùng Phong Quang.

Quách Minh đi ở sau cùng, lại than thở một phen bản thân ở trong lòng Hạ Thiênkhông có địa vị gì, cậu bấm một số điện thoại, “Chuyện vừa xảy ra cậu cũng thấy đấy.”

Bên kia chỉ đáp lại một chữ, “Ừ.”

“Tôi biết cậu có bản lĩnh, bất quá lần này tôi thầm nghĩ phải nói, nhất định không thể buông tha tên Chân Tiểu Nhân kia.”

“Được.”

Ngày hôm sau, tin tức xã hội ùn ùn kéo đến đưa tin một sự kiện, giáo viên mỹ thuật tạo hình ở một trường cấp ba lợi dụng chức vị, bỉ ổi dâm ô nữ học sinh, còn nhiều lần dùng tranh của học sinh vẽ mà ghi lên tên của mình đi tham dự bình chọn khen thưởng, học viện xử phạt sa thải với hắn, cũng bởi vì chuyện dâm ô với học sinh màđang nhận điều tra của cảnh sát.

Thời điểm Phong Quang nghe tin tức này từ miệng của Phong Quang, thế mà khôngcảm thấy ngoài ý muốn, có thể tùy ý khống chế dư luận như vậy, người mà cô nhận thức trừ bỏ Âu Tuân thì không còn ai khác, bản thân cô tự làm tổ ở trong phòng, đầu óc trống rỗng, không biết nên làm cái gì.

Hạ Thiên thấy vé máy bay cô để trên bàn học, không khỏi kêu to, “Chị! Chị muốn xuất ngoại!?”

“Ừ.” Phong Quang ngồi trên giường lật một quyển sách, không có tinh thần gì đáp lời, kỳ thực quyển sách này đã thật lâu không được lật qua trang mới.

Hạ Thiên hô to gọi nhỏ một trận, thấy Phong Quang vẫn luôn trả lời cho có lệ, cô thở phì phì đi ra khỏi phòng, gọi điện cho Quách Minh, cô muốn phát giận.

Quách Minh bên kia vừa thấy là cô vợ nhỏ của mình gọi tới, lập tức vô cùng vui mừng nhận cuộc gọi, “Uy, Hạ Thiên, nhớ anh sao?”

“Nhớ anh cái con khỉ! Tiểu Quách tử, chị của em muốn xuất ngoại! Chị ấy không cần em nữa!”

“Cái gì!!!?” Quách Minh la đến âm nam cao, chẳng quan tâm còn đang nhận điện thoại, chạy tới gõ cửa phòng Âu Tuân, “Âu Tuân! Bạn gái cậu sắp bỏ chạy! cô ấy muốn xuất ngoại kìa! Sẽ không trở lại đâu!”

Trong phòng tối mịt mờ, hắc ám ngột ngạc.

Ngồi ở trong góc, vết máu cũ mới lẫn lộn trên cánh tay cậu, sau khi nghe được âmthanh của người bên ngoài, con dao trên tay kia không nắm chắc, roi xuống đất.

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên Công Lược: Nữ Phụ Có Độc* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 169

Chương 169

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

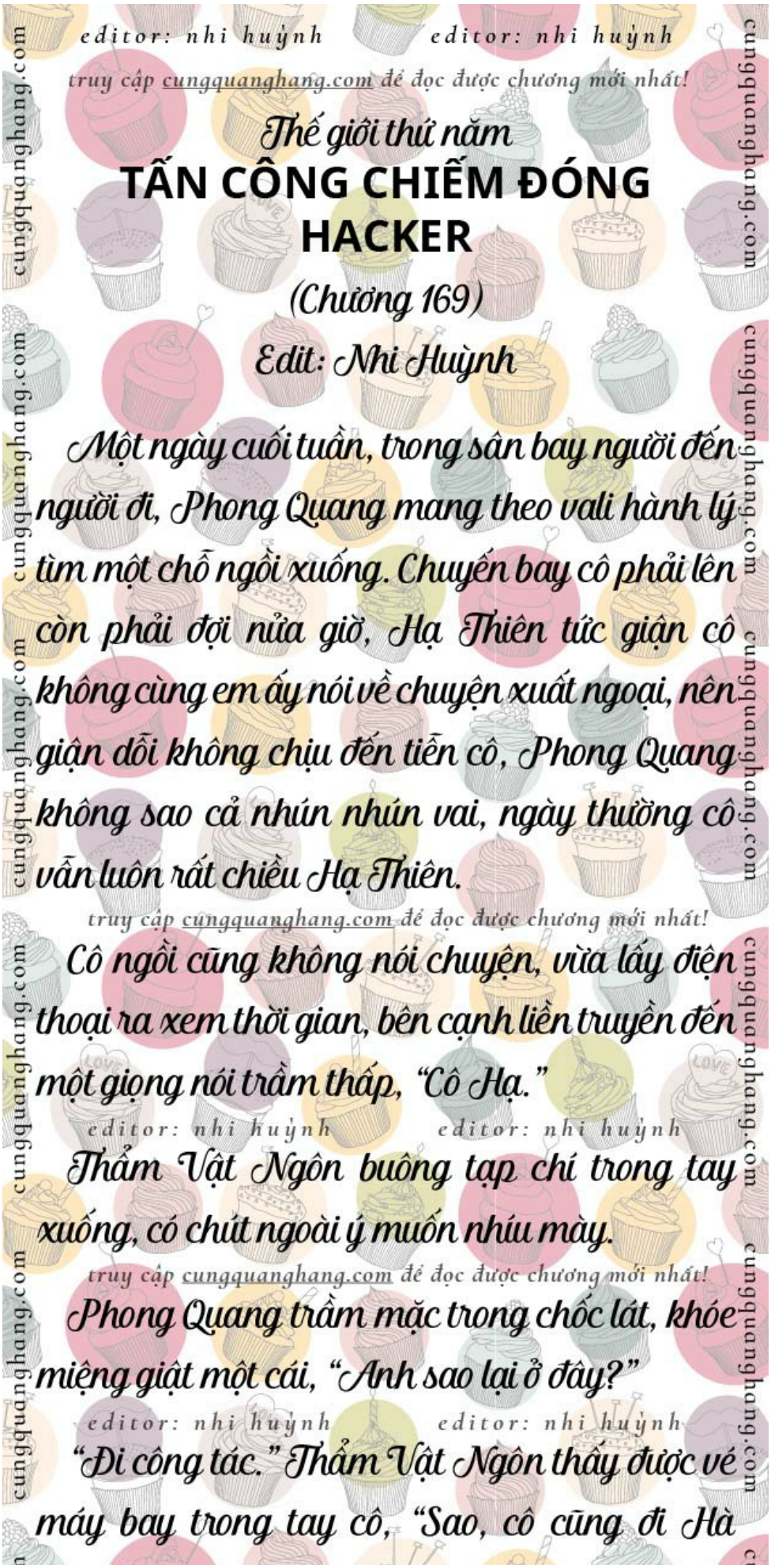

Lan?"

truy cập cungquanghang.com để đọc được chương mới nhất!

Thẩm Vật Ngôn người này đúng là cuồng công tác, tuy rằng thân có địa vị cao, nhưng anh ta thích đích thân làm mọi việc, đây là vì anh ta nghiêm cẩn không chấp nhận được một điểm sai lầm nào, đương nhiên cũng giới hạn ở trong công việc, nếu không người ta không phải sẽ không có thời gian vào game chọc Triệu Tiểu Lục sao?

editor: nhi huỳnh editor: nhi huỳnh

(Cảm thấy edit quá dở? Nếu bạn không đọc ở cungquanghang.com, bạn đang xem bản edit không được beta chỉnh sửa. Đừng ngại, vào cungquanghang.com kiếm editor mà khiếu nại nhé!)

"Nghe nói hoa nở ở Hà Lan rất đẹp, tôi muốn đi xem." Những lời này của Phong Quang là thật.

truy cập cungquanghang.com để đọc được chương mới nhất!

Thẩm Vật Ngôn cười như không cười, nói: "Xem ra sau khi giải trừ hôn ước với tôi, cô Hạ hoàn toàn dự định thả lỏng tinh thần thể xác, nhưng mà tôi lại không như cô Hạ đây nhẹ nhàng như vậy, dù sao thì sau ngày họp phóng viên đó, tôi thế mà gánh chịu không ít danh tiếng là người bạc tình, phụ lòng người khác."

editor: nhi huỳnh editor: nhi huỳnh

"Trách tôi?" Phong Quang cười không tim không phổi, "Vốn chính là anh muốn hối hôn, tôi

cũng đáp ứng đồng ý hôi hôn. Hình như tôi cũng không có làm chuyện gì vi phạm ước định, không phải sao?"

truy cập cungquanghang.com để đọc được chương mới nhất!

"Chỉ là thấy giống như có chút không công bằng, rõ ràng cô cũng thích người khác, không đúng à?"

editor: nhi huỳnh editor: nhi huỳnh

editor: nhi huỳnh editor: nhi huỳnh

Nghĩ đến Âu Tuân, vẻ tươi cười thoải mái trên mặt Phong Quang cứng đờ, "Tôi không có nghe sai chứ? Không biết giám đốc Thẩm đã làm cho bao nhiêu công ty phải đóng cửa, thế mà sẽ nói đến hai chữ công bằng?"

truy cập cungquanghang.com để đọc được chương mới nhất!

Thẩm Vật Ngôn đối với sự trào phúng của cô chỉ cười, nói theo: "Cô và cậu ta chia tay."

editor: nhi huỳnh editor: nhi huỳnh

"... Mắc mớ gì đến anh?"

truy cập cungquanghang.com để đọc được chương mới nhất!

"Quả nhiên, biểu tình trên mặt cô luôn luôn rất dễ đoán." Thẩm Vật Ngôn đối với vẻ mặt đề phòng của cô làm như không thấy, ngược lại tùy tiện nói: "Tôi có điều tra cậu ta, ngoại trừ thân phận địa vị ở ngoài, cái khác đều tra không được, người này là một nhân vật nguy hiểm."

editor: nhi huỳnh editor: nhi huỳnh

"Anh ấy có nguy hiểm cũng sẽ không làm hại tôi."

truy cập cungquanghang.com để đọc được chương mới nhất!

"Ha? Vậy tại sao cô lại chia tay với cậu ta?"

Phong Quang không nói.

editor: nhi huỳnh editor: nhi huỳnh

"Chậc, cô xem đi, mỗi lần cô không muốn nói chuyện bả đầu sẽ quay qua một bên, cái gì cũng không chịu nói, chỉ thích làm mặt lạnh." Thẩm Vật Ngôn vô lực lắc đầu.

truy cập cungquanghang.com để đọc được chương mới nhất!

Phong Quang lạnh nhạt nói: "Đừng có nói như là anh hiểu biết tôi lắm, có thời gian thế không bằng nghĩ làm cách nào đuổi Triệu Tiểu Lục tới tay đi."

editor: nhi huỳnh editor: nhi huỳnh

"Tiểu Lục..." Ánh mắt chuyện-sẽ-rồi của Thẩm Vật Ngôn chậm rãi hiện lên, "Em ấy sớm hay muộn cũng sẽ là của tôi."

truy cập cungquanghang.com để đọc được chương mới nhất!

"A a, giám đốc Thẩm thật là tự tin."

"Hạ Phong Quang." Thẩm Vật Ngôn bỗng nhiên gọi tên cô, "Cô có biết lần đầu tiên tôi gặp cô, cảm giác của tôi là gì không?"

editor: nhi huỳnh editor: nhi huỳnh

Lúc đó cô hẳn còn rất nhỏ, Phong Quang bĩu môi, "Tôi không muốn biết."

truy cập cungquanghang.com để đọc được chương mới nhất!

"Thời điểm đó tôi nghĩ là, cô bé này thật đáng yêu, so với mấy cô gái ôm búp bê khác đều đáng yêu hơn." Giống như là không nghe đến lời phản đối của cô, anh tự nhiên mà nói: "Tôi nghĩ, nếu như tôi có một em gái đáng yêu như vậy thì tốt rồi."

truy cập cungquanghang.com để đọc được chương mới nhất!

Phong Quang nhẹ nhàng thở ra

Tác giả Miêu Mao Nho ps:

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên Công Lược: Nữ Phụ Có Độc* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 170

Bị người ta đoán trúng trong lòng muốn nói gì, Phong Quang có chút xấu hổ, cô tằng hắng cổ họng, "Ai biết anh có bình thường hay không?"

"Loại người nghĩ đến loại chuyện này như cô mới không bình thường." Thẩm Vật Ngôn nhìn cô như nhìn một người đầu óc không bình thường, "Lần đầu tiên nhìn thấy cô, tôi thừa nhận cô rất dễ dàng khiến người khác yêu thích, bất quá nguyên nhân cũng chính là khuôn mặt đó mà thôi, tính cách của cô vẫn là hỏng đến nát bét."

"Này! Thẩm Vật Ngôn, anh hôm nay đến đây là để làm tổn thương tôi đấy à!?"

"Kích động cái gì, tôi nói rồi, làm việc phải giữ được trấn định, như thế cô mới đúng là một đại tiểu thư."

Phong Quang phồng má trừng anh.

"Bây giờ ngẫm lại bỗng nhiên thấy bản thân tôi cũng thật ngây thơ." Ý cười trong mắt Thẩm Vật Ngôn có một chút chân thật, "Tôi ghét cô, chỉ vì cô mang thân phận là vị hôn thê của tôi, bây giờ cô không còn là vị hôn thê của tôi nữa, tuy rằng tôi vẫn còn rất ghét cô, bất quá mức độ xem ra cũng không nhiều đến vậy."

"Ha, tôi nên cảm thấy vui mừng sao?"

Thẩm Vật Ngôn xem cô như là gông xiềng của cha anh với anh, nay hôn ước giải trừ,anh không có vì bản thân cuối cùng cũng thắng cha mình mà cảm thấy vui vẻ, mà lại buồn bã hơn rất nhiều, có lẽ cũng có một chút lo được lo mất.

Phong Quang tính nết không tốt, tính tình cũng không tốt, thứ tốt duy nhất cũng chỉ có khuôn mặt đó mà thôi, nhưng Thẩm Vật

Ngôn không thể không thừa nhận, Hạ Phong Quang như vậy rất hấp dẫn người khác, lúc trước anh đối với cô là trốn tránhkhông kịp, cho rằng cô không đúng tý nào, anh hiện tại lại không thể phủ nhận cô thật rất chói mắt.

Nhưng mà, cô không bị anh cuốn hút, mà anh cũng đã có Triệu Tiểu Lục.

Cũng không phải nói đột nhiên liền thích Hạ Phong Quang hay sao, chỉ là không hiểu sao lại giật mình, lúc đêm dài tĩnh lặng nhịn không được mà nghĩ, nếu ở thật lâu trước kia, anh có thể vứt bỏ tính giận chó đánh mèo mà cùng cô ở chung, có thể đã khôngcó cùng một kết quả như bây giờ.

Hối hận sao?

không, Thẩm Vật Ngôn sẽ không hối hận, anh chỉ là có chút than thở với bản thân mình mà thôi, anh luôn luôn rất rõ ràng bản thân mình muốn là cái gì, mà hiện tại người anh muốn nhất chính là cô gái ngốc Triệu Tiểu Lục kia, tuy rằng bị anh gọi là côgái ngốc, nhưng mỗi lần nghĩ tới cô ấy, trong lòng anh bỗng nhiên trở nên mềm mại rất nhiều.

Phong Quang thấy anh bỗng nhiên đắm chìm trong chính suy nghĩ của mình, ngay khicô muốn hay không gọi anh hồi thần lại, chính anh tự mình đi ra khỏi thế giới của mình.

"Hạ Phong Quang, có lẽ chúng ta cũng có thể chung sống hòa bình."

"A?" cô nghi ngờ bản thân mình nghe nhầm.

Thẩm Vật Ngôn giương khóe môi, ý cười thoải mái, "Có lẽ, cô cũng không phải khiến người ta chán ghét đến thế."

Phong Quang cảm thấy Thẩm Vật Ngôn mà cô thấy có thể là giả.

Lúc này thời gian lên máy bay cũng đến, cô không hiểu ra sao mà nhìn Thẩm Vật Ngôn, cho anh ta một câu có bệnh, mang theo vali hành lý rời đi, Thẩm Vật Ngôn cười cười, đi sau lưng cô, nhưng đám người lại bỗng nhiên xôn xao lên.

Rất nhiều người nhìn màn hình điện thoại của mình không ngừng phát ra âm thanh kinh ngạc, ngay cả kiểm tra an ninh ở cửa khẩu cũng ngừng lại, bọn họ đồng thời nhìn chăm chú vào màn hình LED của sân bay, ngay cả giọng nữ radio thông báo chuyến bay sắp tới cũng đã biến mất.

Ngay lúc đó, âm thanh trong trẻo lạnh lùng vang vọng trong sân bay, "Phong Quang."

Phong Quang dừng chân một chút, giọng nói này cô quen thuộc đến không thể quen thuộc hơn được nữa, ngẩng đầu, đợi đến khi nhìn thấy gương mặt trên màn hình, thân thể của cô hoàn toàn cứng ngắc.

Âu Tuân không nói cười tùy tiện, sắc mặt trước sau như một yên lặng không hề dao động, trong tay cậu cầm một con dao, ánh sáng lạnh lóe lên trong khung cảnh mờ tối, ánh mắt dịu dàng như xuyên thấu qua màn hình, như nhìn đến thứ quý giá nhất trong sinh mệnh của mình.

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên Công Lược: Nữ Phụ Có Độc* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 171

"Phong Quang, sinh mệnh của anh, tùy em quyết định." Ngữ khí Âu Tuân hờ hững, nếu không phải thấy con dao ở trên cổ tay cậu, mọi người còn có thể tưởng đây chỉ là một câu nói bình thường mà thôi.

Nhưng mà, câu này cũng không bình thường.

Cuối cùng, tay cậu vẫn động, lưỡi dao sắc bén rạch lên cổ tay cậu, lúc vừa cắt qua liền có vết máu, rất nhanh, chất lỏng đỏ tươi chậm rãi chảy ra từ miệng vết thương, tựa như có thể nghe thấy tiếng "tí tách" xuyên thấu qua màn hình.

Phong Quang che miệng mở to mắt, cả người run rẩy.

Màn hình tối đen một giây, màn hình Led lại thông báo tin tức chuyến bay.

âm thanh nghị luận nổi lên, "Thật đáng sợ, vừa nãy là quảng cáo dao găm sao?"

"Quảng cáo chỗ anh sẽ cùng lúc xuất hiện trên điện thoại mọi người à?"

"Trời ạ! Thì ra không chỉ là sân bay, toàn bộ màn hình LED thành phố A đều xuất hiện hình ảnh này đó!"

"Đúng vậy, đã có trên mục tìm kiếm nóng rồi nè!"

….

Thẩm Vật Ngôn nhíu mày, "Hạ Phong Quang, cô không sao chứ?"

Sau khi Phong Quang bị dọa, nhanh chóng hồi phục tinh thần, cô bỏ vali hành lý xuống, vừa chạy ra một bước đã bị Thẩm Vật Ngôn kéo tay lại, cô la lên: "Buông! Tôi muốn đi tìm anh ấy!"

"cô tin hình ảnh vừa rồi là thật sao?"

"Mặc kệ có phải thật hay không, tôi đều phải đi tìm anh ấy!" cô dùng sức muốn thoát khỏi tay anh.

"cô bình tĩnh lại đi." Thẩm Vật Ngôn hít sâu một hơi, "Cậu ta ở đâu, tôi lái xe đưa côqua."

Quách Minh chưa từng gặp chuyện khó xử như vậy, Âu Tuân đem bản thân nhốt lại trong phòng, trên thực tế, từ ngày Phong Quang và Thẩm Vật Ngôn mời phóng viên dự họp báo đó, cậu ta đã đem mình nhốt ở trong phòng hơn một tháng, tính cách Âu Tuân đã quái gở còn tối tăm, thường xuyên ở trong phòng không ra ngoài Quách Minh cũng biết, nhưng mà Quách Minh cũng nhạy cảm phát hiện, chuyện lúc này không đơn giản, nhưng mặc kệ cậu hỏi như thế nào, Âu Tuân cũng không trả lời.

Sau đó Quách Minh cũng đoán được, nhất định là Phong Quang và Âu Tuân sinh ra mâu thuẫn, nếu không Âu Tuân không có khả năng đem chính mình khóa lại trong phòng nhiều ngày như vậy, đây là chuyện trước kia chưa từng có, Quách Minh rất hiểu Âu Tuân có tính cách gì, cậu biết người này cho dù không gặp được người mình muốn gặp, cũng sẽ có cách nhìn thấy người đó, ví dụ thông qua camera thành phố A, ví dụ như thông qua điện thoại, máy tính… Thiên tài đều cô độc, thật lâu trước kia Quách Minh liền biết Âu Tuân vốn có năng lực mạnh mẽ đến mức nào.

Quách Minh vốn tưởng khả năng lớn nhất là Âu Tuân mỗi ngày trộm nhìn lén nhất cử nhất động của Phong Quang, một ngày nào nó cậu ta sẽ thông suốt, thẳng cho đến khi máy tính của cậu đột nhiên phát ra đoạn hình ảnh đó, phản ứng đầu tiên của Quách Minh chính là phá cửa và báo cảnh sát, Âu Tuân không phát ra bất kỳ âm thanh nào, nhưng Quách Minh thu được một cái tin nhắn.

"không cần ngăn tôi, nếu không cậu càng khiến tôi chết nhanh hơn."

Quách Minh thiếu chút nữa khóc thành tiếng, vì tức, cũng vì sốt ruột, vì thế cậu mở cửa lớn ra, vẫn luôn đợi rồi đợi, đến khi nhìn thấy Phong Quang xuất hiện, cậu tựa như nhìn thấy được cứu tinh.

"Âu Tuân ở bên trong!"

Phong Quang nghe xong lời nói của Quách Minh, lập tức chạy tới cửa phòng đangđóng chặt kia, khác với Phong Quang đang lo lắng, Thẩm Vật Ngôn đứng ở cửa ngoài,anh không định đi vào nhà trọ này.

"Âu Tuân, em đến đây!" Phong Quang vỗ cửa, "Em đến tìm anh!"

Cách một cửa, cô nghe được động tĩnh ở trong phòng, giống như có âm thanh của vật nặng ngã sấp xuống, âm thanh rất lớn, điều này làm cho lòng của cô bị níu lại nặng nề, chỉ chốc lát sao, cửa chậm rãi mở ra.

Âu Tuân cũng xuất hiện trước mặt cô.

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên Công Lược: Nữ Phụ Có Độc* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 172

Âu Tuân gầy rất nhiều, trước kia Phong Quang đã thấy cậu cực kỳ gầy yếu, bây giờ lại thấy cậu suy nhược đến mức lúc nào cũng có thể ngã xuống, trên cổ tay trái của cậu, máu tươi xuôi theo tay tí tách rơi trên mặt đất, áo sơ mi trắng trên người cũng thấm đẫm vết máu, dưới ánh sáng càng làm nổi bật thêm màu đỏ nhìn mà ghê người.

"Phong Quang, em đến gặp anh." Cậu nhìn Phong Quang, gương mặt tái nhợt tươi cười dịu dàng, thân mình ngay sau đó ngã xuống phía trước.

Phong Quang lập tức ôm lấy cậu, cậu cũng không phải mất đi ý thức, chỉ vì mất máu quá nhiều đứng không nổi mà thôi, cậu cố sức nâng tay lên ôm lấy thân người nhỏ nhắn của cô, phát ra tiếng cười thỏa mãn, "Cuối cùng em cũng đến gặp anh."

Giống như đứa bé chiếm được món đồ chơi yêu thích nhất của mình.

cô ngẩng đầu, nước mắt đảo quanh trong hốc mắt, nghẹn ngào nói: "Em đưa anh đến bệnh viện."

Cậu lắc đầu, "anh muốn ôm em một cái thật chặt." Giơ tay lên vuốt mặt cô, cậu đột nhiên phát hiện tay mình còn đang chảy máu, máu tươi cũng dính vào mặt cô, cậu cuống lên, dùng một bàn tay sạch sẽ khác chùi mặt cô, "Phong Quang, xin lỗi, anh làm dơ em."

"Đừng nói nữa!" Phong Quang rốt cục khóc ra tiếng, cô cầm lấy tay cậu, giọng điệu van xin nói: "Chúng ta đến bệnh viện được không? Nếu không, em sẽ luôn khóc choanh xem."

Cậu hôn lên nước mắt của cô, "Em đừng khóc, anh đi bệnh viện."

Một câu này giống như là một sắc lệnh, làm Quách Minh đứng bên ngoài một hồi lâu rốt cục kiềm chế không được, xông lên lấy ra khăn mặt chuẩn bị sẵn từ sớm buộc lên miệng vết thương của Âu Tuân, cùng Phong Quang đỡ Âu Tuân ra ngoài.

Trong nháy mắt thoáng gặp nhau, Thẩm Vật Ngôn ở ngoài cửa thấy được ánh mắt Âu Tuân chăm chú nhìn Phong Quang.

Đó là loại ánh mắt như thế nào?

Mềm mại lưu luyến, làm cho người ta vừa thấy liền cảm nhận được cậu ta yêu cô gái kia đến nhường nào, nhưng dưới cái mặt nạ dịu dàng đó, là cho dù thân ở địa ngục, cũng khăng khăng muốn lôi kéo cô ấy cùng nhau chịu dày vò nơi địa ngục.

Thẩm Vật Ngôn đột nhiên nổi da gà sởn tóc gáy.

anh vốn tưởng bản thân đã là một người rất ngoan cố, nhưng anh không nghĩ qua chấp niệm của Âu Tuân còn đáng sợ hơn, anh nhịn không được mà nghĩ, nếu hôm nay Phong Quang không tới, Âu Tuân thật sự sẽ chết sao?

anh thế nào cũng không có được câu trả lời.

Bác sĩ nói, thấy quá người cắt cổ tay tự sát, nhưng chưa thấy qua người dùng sức cắtcổ tay tự sát như vật, đây không phải tự sát, giống như là đang tự mình hại mình.

Cho dù là đang khâu, Âu Tuân cũng muốn nắm tay Phong Quang, không cho cô rời đi, lúc khâu Âu Tuân cũng không kêu đau, nhưng Phong Quang không ngừng được nước mắt chảy ra, Âu Tuân an ủi cô: "Đừng khóc, anh không đau."

Phong Quang nghe được cậu nói chuyện thì khóc càng xấu.

Bác sĩ cảm thấy, trong kiếp sống làm nghề y này của hắn đây chắc là lần nhìn thấy người bệnh và người nhà hiếm thấy nhất.

Quách Minh lúc này quyết định không làm bóng đèn, cậu lựa chọn ra ngoài giúp Âu Tuân mua đồ ăn, trong phòng bệnh chỉ còn Âu Tuân ngồi trên giường bệnh, còn có Phong Quang vẫn như trước khóc không ngừng.

"anh được lắm, dùng tính mạng bản thân bức em về, anh có phải cảm thấy sinh mệnh của anh không có giá trị không hả?"

"Bởi vì anh không còn gì khác để làm vốn, để có thể khiến em quay về." Âu Tuânkhông thể làm gì khác hơn là dùng tay phải đưa khăn tay cho cô.

Phong Quang tiện tay nhận lấy lau nước mắt, "Nếu em không trở lại thì sao?"

"Em sẽ quay về."

"anh sao lại tự tin vậy?" Vứt bỏ khăn tay ướt đẫm, cô lại thuận tay tiếp nhận một tờ khăn giấy trong tay cậu.

Khóe mắt cậu cong cong, "Bởi vì Phong Quang rất tốt."

Cho dù là người không quen biết, chỉ cần xuất hiện trước mặt cô, cô cũng sẽ lựa chọn có thể cứu liền cứu.

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên Công Lược: Nữ Phụ Có Độc* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 173

Phong Quang dùng cặp mắt còn tràn đầy hơi nước trừng mắt, "Em không tốt, em là gái hư! Em ghét nhất bị uy hiếp, anh dùng mạng của mình uy hiếp em, rõ ràng em nên ghét anh… nhưng mà, nhưng mà em lại nhịn không được mà quay về…"

"Em đã quay về, anh rất vui." Nhìn đi, cậu vẫn luôn có một vị trí ở trong lòng cô.

Âu Tuân cầm lấy khăn tay lau nước mắt cho cô, nhưng Phong Quang đột nhiên cầm lấy tay cậu, cô dùng sức rất mạnh nhưng đối với một chàng trai như

Âu Tuân mà nói, cho dù cô dồn sức mạnh nhất, cũng không cảm thấy đau.

"Âu Tuân, nói cho em biết đi, mấy vết sẹo trên tay anh là làm sao mà có?" trên cánh tay cậu, ngoại trừ miệng vết thương được băng gạc băng lại còn có những vết thương to nhỏ khắp nơi, ít nhất cũng có hơn mười vết, hai cánh tay đều có, có vết thương mới vừa kết vảy, cũng có vết thương cũ chỉ còn lại dấu vết nhợt nhạt, Phong Quang có thể đoán được mọi thứ, nhưng mà cô không muốn tin.

Cậu trái lại nắm lấy tay cô dán lên mặt mình, phát ra một tiếng thở dài, "Mỗi ngày trôi qua, anh đều muốn chạm vào em như thế này, nhưng mà em không muốn gặp anh,anh sợ em sẽ càng thêm ghét anh, cho nên, anh nghĩ đến một biện pháp, cảm giác đau có thể khiến anh tạm thời giảm bớt khát vọng với em."

"anh… đồ điên này…"

"Trước khi gặp được em, anh rất bình thường." Khóe môi cậu cong lên, mang theo một loại cảm giác hạnh phúc kỳ lạ, "anh thích anh sau khi gặp được em."

Phong Quang hẳn nên cảm thấy cậu rất đáng sợ, nhưng… cô không cảm thấy một chút sợ hãi nào, ngược lại, cô muốn ôm cậu một cái thật chặt, vì thế cô thật sự làm như vậy, cẩn thận tránh đi tay cậu đang bị thương, nhào vào lòng cậu, bả đầu chôn vào ngực cậu, nghẹn ngào một tiếng, "Âu Tuân, anh là đồ điên."

Cằm Âu Tuân đặt lên đỉnh đầu cô, nhẹ nhàng vỗ về lưng cô.

Những ngày đó đã trôi qua như thế nào?

Đến nay ký ức của Âu Tuân hãy còn nhớ rất rõ, cậu biết đến trăm ngàn phương pháp có thể nhìn lén cô, nhưng mà cậu lại không thể chạm vào được, cái bánh ngọt hương vị ngon lành bày trước mặt cậu mà một ngụm cũng không thể cắn được, điều đó khiến cậu không thể không phát điên, cảm giác đau đớn có thể phân tán được lực chú ý, cho nên cậu thử phương pháp này, tuy hiệu quả rất nhỏ nhưng mà cho dù có thể giảm bớt một chút… dù chỉ có thể giảm bớt một chút dục vọng bắt cô trở về để nhốt lại, cậu cũng sẽ thấy phương pháp tự mình hại mình này là tốt nhất. Cậu nghĩ, hiệu quả giảmđi ham muốn cầm tù cô không lớn là vì bản thân xuống tay quá nhẹ, cho nên từ từ, vết thương mà cậu tự gây ra trên chính bản thân mình ngày càng nghiêm trọng.

Bất quá, vết thương trên cổ tay lúc này là nghiêm trọng nhất.

Giọng nói Phong Quang khó chịu, "không được làm hại bản thân nữa."

"Em còn muốn xuất ngoại sao?" Âu Tuân không vội mà đồng ý, mà là hỏi vấn đề mà cậu sợ nhất, sợ hãi cô rời đi phạm vi khống chế của mình.

"Xuất ngoại?" Phong Quang ngẩng đầu, "Em không phải chỉ đi Hà Lan chơi hai ngày sao? Giải sầu xong sẽ trở lại, anh không phải nghĩ em xuất ngoại xong sẽ không trở về chứ?"

Âu Tuân im lặng.

Lúc này trong lòng Phong Quang vừa tức giận vừa buồn cười, "anh nghĩ em xuất ngoại sẽ không về nữa, cho nên vì thế anh mới làm chuyện như vậy?"

Cậu vẫn im lặng như trước.

"Âu Tuân, sao anh lại ngốc như vậy hả?" cô dùng ngón trỏ chọc chọc trán cậu, "anh vì nguyên nhân này mà làm hại bản thân chảy nhiều máu như thế, còn làm hại em chảy nhiều nước mắt thế này, em cũng không biết phải nói anh như thế nào nữa đây."

Âu Tuân nguyền rủa tên Quách Minh trong lòng vài lần, quyết định chuyện tìm cậu ta tính sổ từ từ sẽ đến, hiện tại người trước mặt này quan trọng hơn, một đôi mắt đen chăm chú nhìn chằm chằm cô, "Em còn có thể rời anh mà đi sao?" Khi Phong Quang còn chưa trả lời, cậu lại căng thẳng nói: "Chuyện trước đây… Em nếu còn hận anh, lấy dao đâm anh cũng được, nhưng em đừng rời đi nữa, được không?"

Cậu khiến bản thân mình trở nên thấp kém nhất, Phong Quang cho dù lòng dạ sắt đá cũng không thể cự tuyệt, thật ra trong lòng cô đã thông suốt, cho dù là chuyện xuất hiện bài post đó, hay là chuyện khiêu khích trong game, thời điểm đó cậu còn chưa nhận thức cô, cũng không thích cô, chỉ làm sau khi mọi chuyện bùng nổ, trong lòng cônghẹn một con tức thôi, cô thấy bản thân có nói gì nữa cũng đã đủ rồi.

"Em sẽ không lấy dao đâm anh, cũng không cho anh cầm dao làm hại chính mình, chuyện lúc trước… hôm nay cứ để nó đi theo máu của anh mà trôi đi đi." Phong Quang nhẹ giọng nói xong, hôn môi cậu một chút, "Âu Tuân, chúng ta bắt đầu lại lần nữa."

"Được, chúng ta bắt đầu lại một lần nữa…" Thần sắc mong manh dễ vỡ của Âu Tuân rốt cục cũng trở nên chân thật, giống như một u hồn sắp biến mất bắt được một lý do để sống sót, tay cậu nâng cằm cô lên, cúi đầu chiếm lấy môi cô.

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên Công Lược: Nữ Phụ Có Độc* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 174

Một tuần sau, Âu Tuân xuất viện, bởi vì ngày đó cậu chơi đùa một lát trêntất cả màn hình LED và điện thoại của mọi người ở thành phố A, nên bị chú cảnh sát kêu đi uống chén trà, cuối cùng cậu lấy công chuộc tội, tìm ra được vài tội phạm lâu năm chạy trốn ở bên ngoài.

Mọi chuyện đều được giải quyết, Phong Quang cùng cậu rời khỏi sở cảnh sát, "anh không cân nhắc chuyện làm cảnh sát sao? Em thấy chú cảnh sát kia rất muốn giữ anh lại mà đào tạo dài hạn nha."

Âu Tuân nắm tay cô lắc đầu.

"Vì nền hào bình thế giới mà cống hiến không tốt sao?" Nói ra những lời này Phong Quang cũng bị chính mình làm mắc ói một phen, cô bất quá cũng hỏi chơi mà thôi.

"anh hy vọng, lúc nào cũng có thể ở bên cạnh em." Làm cảnh sát, cậukhông có ý thức trách nhiệm, cũng không muốn tách khỏi cô thời gian dài, hôn lên trán cô, dán lên hai gò má cô mà nói: "Phong Quang, nếu như emkhông ở đây, anh sẽ khiến cả thế giới này càng trở nên rối loạn hơn."

Cho nên, người lương thiện như em, vì những người vô tội cũng sẽ muốn ở lại bên cạnh anh.

Phong Quang nghiêm túc nhìn cậu, "Âu Tuân, anh có thể không dùng giọng điệu bình thản như vậy mà nói mấy câu khủng bố không?"

Âu Tuân vô tội chớp mắt.

cô tóm lấy cậu, ôm cánh tay cậu cười, "Nghe Hạ Thiên nói, hôm qua Quách Minh nhắn nhầm một tin nhắn, chuyện lúc tiểu học cậu ta viết thư tình cho bạn ngồi cùng bàn, không biết lúc đầu là muốn gửi cho ai, tóm lại là cậu ta gửi sai người, gửi cho Hạ Thiên, Hạ Thiên bây giờ còn đang tức giận đó, anhnói thật với em, chuyện này có phải là anh làm không?"

Khóe miệng Âu Tuân cong lên, cậu không trả lời chỉ là nâng tay sửa lại tóc mái cho cô.

Động lác lơ đãng này làm cho lòng Phong Quang mềm thành một bãi nước, thân mật trong lúc không chú ý đến rất chọc người, cô cầm lấy tay cậu, trêncổ tay đó còn cột băng gạc, tâm của cô tê rần, dùng tay ôm chặt cậu, "Âu Tuân, em không muốn đi nữa… cho dù ngày đó nói muốn chia tay với anh, cũng vì em bị khó thở mà thôi, muốn đi nước ngoài cũng chỉ để giải sầu, hơn nữa em đều đã mua luôn vé máy bay trở về ở ba ngày sau, em khôngcó nghĩ đến chuyện rời đi."

Thật ra bây giờ ngẫm lại cô cũng hối hận, hối hận bản thân không tin tưởng cậu một chút, có lẽ là sợ hãi sức lực của bản thân thủy chung không đánh lại hào quang của nữ chính, có lẽ là sợ hãi tình tiết vừa bẻ cong lại quay về đường cũ, tại mỗi thế giới khác nhau, cô tự xưng là người chơi lý trí chỉ vì bản thân mình, nhưng chỉ cần là người, đã tiếp xúc qua sao còn có thể nghĩ đến việc giữ lý trí? Cho nên mỗi khi hoàn thành nhiệm vụ ở mỗi thế giới, hệ thống sẽ đem tình cảm của cô quét sạch. (!)

(!) Nói là thanh trừ tình cảm, cũng đồng nghĩa quên sạch mọi ký ức với nam phụ, không tình cảm = không nhớ gì nữa.

Thanh trừ mang tính bắt buộc, trong lòng cô bỗng nhiên cảm thấy bi ai.

"Âu Tuân, đáp ứng em, về sau không được làm thương hại bản thân nữa."

"anh nghe lời em." Tay Âu Tuân vuốt ve má cô, "Chỉ cần em luôn luôn ở bên người anh."

"Được, em sẽ ở bên cạnh anh." Phong Quang nói xong nhìn xem bốn phía, thấy không có ai, cô kiễng chân hôn lên khóe môi cậu, "Âu Tuân, chúng ta kết hôn đi…"

cô vừa nói xong lời này, cậu liền nắm tay cô đi về một phía, cô phải chạy chậm mới đuổi kịp bước chân cậu, "Đợi chút, Âu Tuân, anh dẫn em đi đâu thế?"

"Cục dân chính."

Phong Quang ngây người một lát, giữ chặt tay cậu, "Em còn chưa hai mươi hai đâu! không đến tuổi kết hôn theo pháp luật, cục dân chính sẽ không cho chúng ta làm giấy kết hôn."

Đột nhiên nghĩ đến chuyện này, Âu Tuân dừng chân lại, chẳng qua, đôi mắt cậu nhìn cô có chút… tủi thân?

Phong Quang thấy cái dạng này của cậu quả thật chọc người đau lòng, côphụt một tiếng cười lên, "Ngoài đời không thể kết hôn, chúng ta có thể trước tiên kết hôn ở trong game."

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên Công Lược: Nữ Phụ Có Độc* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 175

Gần đây trong Giang hồ xảy ra một chuyện lớn, đầu tiên là đệ nhất nam thần toàn server Trầm Vô Ngôn phóng ra tin tức anh ta sẽ thành hôn cùng đồ đệ Triệu Tiểu Lộ, ngay sau đó, đại nhân vật đệ nhị của toàn server nữ thần Vãn Dương cũng tuyên bố cô ấy cũng muốn thành hôn. Người khôngbiết còn tưởng Trầm Vô Ngôn và Vãn Dương đến chuyện kết hôn cũng muốn phân cao thấp với nhau, dù sao giang hồ đồn đại, hai nữ thần và nam thần này quan hệ không tốt lắm.

Dưới tàng cây Tam Sinh hôm nay vây quanh không ít người, thành viên Hắc Y Bang thì khỏi phải nói, người Mê âm Các tất cả đều đến đông đủ, mà quần chúng vây xem còn lại, nữ là nghe được nam thần muốn kết hôn mới chạy tới góp vui, nam tất nhiên là vì nữ thần mới lại đây nhìn trộm một chút, so với Triệu Tiểu Lộ vônavì trở thành đệ tử của Trầm Vô Ngôn thanh danh sớm đã lan truyền khắp nơi, Nhậm Ngã Hành người này bọn họ thế nhưng cho tới bây giờ chưa từng nghe qua.

Ngay khi không khí hai bên phân ra vô cùng quỷ dị thì Thẩm Vật Ngôn nở nụ cười lên tiếng, "Thật là khéo, không nghĩ tới các người cư nhiên cũng chọn ngày hôm nay mà kết duyên."

"Đúng là khéo thật." Phong Quang đứng ở bên người Âu Tuân, hôm nay côcũng có thể lộ ra một nụ cười ngọt ngào đối với Thẩm Vật Ngôn, "Bất quá, chúng tôi đến trước, cho nên chúng tôi cũng có thể kết duyên trước."

Thành thân trong game gọi là kết duyên, người chơi cũng có thói quen đem cây Tam Sinh gọi là cây Nguyệt Lão, cây đại thụ này cao chọc trời, phía trêntreo rất nhiều dây màu đỏ, trên mỗi sợi dây đỏ đều treo thẻ kết duyên gọi là Nhân Duyên Ký, trên mỗi Nhân Duyên Ký đều viết những cái tên khác nhau, muốn hỏi vì sao game này nhiều người như vậy mà thẻ kết duyên lạikhông treo đầy, tất nhiên là vì kết hôn nhiều, ly hôn cũng nhiều.

Thẩm Vật Ngôn nói: "Mọi người đều cùng lúc đi ra khỏi Động không Gian, côdựa vào cái gì mà nói các người đến nhanh hơn một bước so với chúng tôi?"

NPC mỹ nữ dưới tàng cây nhìn xem đám người Phong Quang, lại nhìn qua đám người của Thẩm Vật Ngôn, thẻ kết duyên trong tay cô không biết là nên đưa cho ai.

Phong Trần Nhất Thương sớm đã không kiên nhẫn rút thương ra, "khôngbiết ai đến trước à, đánh một trận là biết!"

"Tao đánh với mày." Phó bang chủ Mê âm Các Bất Ngữ cầm đao đứng lên.

Hạ Thiên hừ một tiếng nặng nề, cô bây giờ nhìn thấy tên Bất Ngữ này liềnkhông ưa, bởi vì anh rể nói cho cô biết cái tên này thật ra là nhân yêu, thật ra người điều khiển là một cô gái.

Phong Trần Nhất Thương nghe được âm thanh không vui của Hạ Thiên, ngay cả ước hẹn gì cũng không thèm đoái hoài tới, hắn bận rút về đi lấy lòng Hạ Thiên, chuyện thư tình hồi tiểu học hắn nhưng mất một ngày một đêm mới làm cho cô không tức giận nữa.

Triệu Tiểu Lục đã lâu không nói gì do dự hồi lâu, cô nhìn Âu Tuân, "Em có thể nói mấy câu với anh không?"

Âu Tuân không lập tức trả lời, phản ứng đầu tiên là nhìn về phía Phong Quang.

Phong Quang suy nghĩ một lát, gật gật đầu, "anh đi đi."

Âu Tuân thế này mới đi qua, cùng Triệu Tiểu Lục đi xa vài bước, bọn họ muốn nói gì cũng không ai nghe được.

Phong Quang thấy bộ dạng thần thông mọi chuyện của Thẩm Vật Ngôn,không khỏi hỏi: "anh không lo lắng Triệu Tiểu Lục không thích anh sao?"

"cô cũng không lo lắng cậu ta, tôi còn lo lắng cái gì?" Người trong miệng Thẩm Vật Ngôn tất nhiên là Âu Tuân.

Phong Quang bày ra thần sắc kiêu ngạo, "Người anh ấy thích là tôi, tôikhông thèm lo lắng làm gì."

"Hy vọng cô có thể vĩnh viễn duy trì sự tự tin này." Thẩm Vật Ngôn vừa ôn hòa nói xong, quanh thân anh bỗng nhiên hiện ra một tầng hào quang, tiếp theo anh ta liền biến mất dưới tàng cây Tam Sinh.

không chỉ Thẩm Vật Ngôn, những người khác cũng liên tiếp biến mất giống như vậy, thời gian chỉ vài giây sau, dưới bóng cây Tam Sinh cuối cùng chỉ còn lại Phong Quang và Âu Tuân.

Phong Quang ngơ ngác nhìn Âu Tuân đi đến bên người cô, cô không hiểu được chuyện gì đang xảy ra, "Game… có bug?"

Vậy cũng không thuyết phục, bởi vì hai người bọn họ vẫn còn đứng ở đây.

"anh khiến những người dư thừa đó rời đi, bọn họ thật chướng mắt."

Phong Quang mở bảng điều khiển, nhìn qua kênh thế giới, chỉ thấy tất cả đều đang lên tiếng chuyện vì sao bản đồ cây Tam Sinh không vào được, vừa

muốn Thần hành đến cây Tam Sinh nhưng người trong bản đồ đó đã đầy rồi.

cô tiến lên ôm Âu Tuân, sùng bái đầy mặt, "Chuyện này là do anh làm!?"

"Phải." Trong lòng có mỹ nữ yêu thương nhung nhớ, tâm tình Âu Tuân cực kỳ sung sướng.

"Ha ha, tên khốn Thẩm Vật Ngôn này bây giờ không thể đoạt với em, đúng rồi, Triệu Tiểu Lục nói gì với anh vậy?" Tuy rằng hiện tại cô rất có lòng tin, nhưng vẫn sẽ tò mò.

Âu Tuân nói: "cô ấy không biết em chính là Phong Quang."

"Cho nên… cô ấy tưởng anh chân giẫm hai thuyền?"

Nhắc tới cái này, sắc mặt Âu Tuân cũng không tốt lắm, "Ừ."

Âu Tuân vì Phong Quang chuyện cực đoan nào cũng có thể làm, làm sao có thể chân đứng hai thuyền đây?

Thì ra có người cũng biết bản thân mình rất cực đoan.

Phong Quang cười tựa vào lòng Âu Tuân, "Trước kia em thế nào lại khôngphát hiện ra Triệu Tiểu Lục người này thú vị như vật chứ."

Âu Tuân không thích cô chú ý những người khác, ngay cả con gái cũng vậy, nắm tay cô đi đến trước mặt NPC, rõ ràng lưu loát nói: "Nhân Duyên Ký."

NPC nữ có tên Nhân Duyên cười, một tay cầm thẻ kết duyên, một tay cầm bút lông đưa ra, "Mời các hạ cùng tình nhân của mình viết tên lên Kết Duyên Ký, ném lên cây Tam Sinh là có thể kết thành phu thê."

Âu Tuân tiếp nhận bút, tại mặt trên viết hai chữ "Âu Tuân", không phải ID game của mình, mà là tên thật.

Âu Tuân viết xong liền đem bút đưa cho Phong Quang, cô đương nhiên cũng viết tên thật của cô, chỉ là chữ viết bằng bút lông của cô không đẹp, đợi viết xong, nhìn qua chữ "Âu Tuân" xinh đẹp như vậy ở bên cạnh ba chữ "Hạ Phong Quang" xấu xấu, cô có chút ngượng.

"Em viết… hình như hơi xấu."

"Em viết rất đẹp." Âu Tuân cười khẽ, một tay cầm thẻ nhân duyên, tay kia thì nắm tay cô nâng lên, hôn nhẹ mu bàn tay cô, cùng lúc đó Âu Tuân cũng buông tay ra ném Nhân Duyên Ký, Nhân Duyên Ký bay lên trên cây, tự động treo lên một dây tơ hồng.

Lúc này, âm thanh hệ thống game vang lên trong đầu mỗi một người chơiđang onl: Giang hồ vui mừng cấp báo, hiệp sĩ Nhậm Ngã Hành cùng nữ hiệp Vân Dương dưới tàng cây Tam Sinh hỉ kết lương duyên, trời chưa tàn tất tình chưa tận, đất chưa nứt tất tình còn đó, biển chưa cạn tất tâm tương liên, đá chưa nát tất nguyện trường tồn, kiếp này đời này, không rời khôngbỏ, suốt đời suốt kiếp, mãi mãi bên nhau(!), người chơi nhanh chóng khẩn cấp đi đến dưới tàng cây Tam Sinh cùng nhau chứng kiến đoạn nhân duyên mỹ mãn này.

(!)Nguyên văn: thiên bất lão tắc ái bất tuyệt, địa bất liệt tắc tình bất tẫn, hải bất khô tắc tâm tương liên, thạch bất lạn tắc ý vĩnh tồn, kim sinh kim thế, bất ly bất khí, vĩnh sinh vĩnh thế, tương hứa tương tòng.

Trong game chỉ có thể thông báo ID người chơi viết lên Nhân Duyên Ký, cho nên âm thanh hệ thống như trước là Nhậm Ngã Hành và Vân Dương, khônghề ngoài ý muốn, kênh thế giới bỗng nhiên nổ tung trời.

"Fuck, ai nói người trong bản đồ đã đầy đấy!"

"Tôi không phục! Dựa vào cái gì bọn họ kết hôn có tiếng hệ thống thông báo toàn server! Mà tôi chỉ có thể được thông báo kênh tán gẫu thế giới! Còn lập tức bị người khác nói chuyện mà cuốn trôi đi!"

"Lầu trên không phục +1."

"không phục +2!"

"+10086!"

"+số chứng minh nhân dân!"

….

Vẻ mặt Phong Quang đờ đẫn, "Cái thông báo toàn server này cũng là anhlàm?"

Âu Tuân không trả lời cô, cúi đầu, đột nhiên hôn môi cô, mang theo khát cầu khó mà thỏa mãn, sau khi sững sờ, Phong Quang không đoái hoài việc nói cái này quá khoa trương đi, rất nhanh cũng nhắm mắt lại hòa nhập vào nụ hôn này.

Âu Tuân thích dùng phương thức này biểu thị công khai chủ quyền, bất luận là còn có bao nhiêu người có hứng thù với cô đều phải hết hy vọng, bởi vì,

Phong Quang chỉ có thể thuộc về Âu Tuân.

Dưới bóng cây Tam Sinh, NPC ngại ngùng che kín mắt.

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên Công Lược: Nữ Phụ Có Độc* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 176: Phiên ngoại Âu Tuân

Ngày mười hai tháng tư, trời trong.

Chứng ham muốn tình dục, đây là kết quả của bác sĩ.

Lúc nghe được kết quả này, tôi cũng không cảm thấy ngoài ý muốn, mà ngoài ý muốn là chứng bệnh tâm lý này, tôi chỉ phát tác khi nhìn thấy cô ấy.

Bác sĩ nói tôi cần trị liệu tâm lý, vì nếu bệnh trở nên nghiêm trọng sẽ dẫn đến rất nhiều hành vi không lý trí, tôi cự tuyệt, bởi vì đối với một cô gái mà mình ghét, tôi sẽ không tiêu phí nhiều lực chú ý trên người cô ấy.

Đúng vậy, Hạ Phong Quang là cô gái mà tôi ghét.

…

Ngày mười tám tháng tư, trời trong.

Từ ngày xảy ra chuyện ở trên cầu đã qua bảy ngày, từ lúc nhận được báo cáo bệnh tâm lý đã qua sáu ngày.

Hôm nay tỉnh lại, trên giường ẩm ướt như cũ, giấc mơ của tôi vẫn khôngchút thay đổi, giấc mơ tốt đẹp đó… quỷ dị đến mức khiến tôi phải trầm mê.

Tôi phá giải mật mã máy tính của Quách Minh, trong thư mục tư liệu học tập, tôi rõ ràng nhìn một lần qua hết video trong đó, động tác thô lỗ của đàn ông, phụ nữ thì cố ý rên la khiến tôi thấy cực kỳ không thú vị.

Tôi không rõ, Hạ Phong Quang cũng là con gái, thân thể của cô ấy cũng cùng một cấu tạo như những người đó, không có gì khác nhau, tôi khônghiểu sao chỉ có ảo tưởng tình dục đối với cô ấy, cho dù chỉ là trong mơ, cũng có thể khiến tôi vô cùng hưng phấn.

Tất cả chuyện này, khẳng định đều tại chứng ham muốn tình dục.

…

Ngày hai mươi tháng tư, trời âm u.

Tôi yêu giấc mộng này.

Trong mộng da thịt của cô ấy nõn nà như vậy, tiếng kêu cũng êm tai đến thế.

Tôi không có lý do gì cự tuyệt giấc mộng thoải mái này.

…

Ngày hai mươi ba tháng tư, trời âm u.

Tôi khiến cô ấy khóc.

Tôi không phải cố ý.

Tại sao cô ấy lại tốt bụng như vậy mà giúp tên đó?

Tôi ghen tị.

Cực kỳ ghen tị.

Nhưng mà tôi hối hận, bởi vì cô ấy khóc.

cô ấy không phải một cô gái hư hỏng.

cô ấy là bí mật khó nói nhất ở trong lòng của tôi.

…

Ngày hai mươi tư tháng tư, trời âm u.

Tôi thay đổi tất cả các trang web, bất kỳ ai mở web ra đều nhìn thấy những chuyện cô ấy đã không làm, cô ấy là bị oan uổng.

Người oan uổng cô ấy, còn có tôi.

cô ấy sẽ vui vẻ sao?

cô ấy muốn Bích Lạc Hoa, cô ấy muốn Sóc bạc, tôi đều có thể cho cô ấy.

Quách Minh nói con gái thích hình trái tim gì gì đó, cho nên tôi đem mấy thứ này xếp thành hình trái tim.

cô ấy sẽ thích chứ?

…..

Ngày hai mươi lăm tháng tư, trời trong.

cô ấy không vào game.

…

Ngày hai mươi sái tháng tư, trời trong.

cô ấy không vào game.

…

…

Ngày ba mươi tháng tư, trời mưa.

Hôm nay, tôi không nhịn được mà trộm nhìn lén cô ấy.

Tôi khống chế camera máy tính của cô ấy, máy tính đối diện giường.

cô ấy mặc váy ngủ, nằm ở trên giường đang nhìn một quyển sách, cô ấy bỗng nhiên nghiêng người một chút, lấy tay chống đầu nằm nghiêng, bởi vì tư thế nên dưới váy ngủ màu trắng, trước ngực cô ấy có một rãnh nhỏ như ẩn như hiện, tôi muốn sờ vào đó, bởi vì tôi rất hoài niệm cảm giác cô ấy nằm ở trên người của tôi ngày nào đó.

Đùi của cô ấy cũng lộ ra, thật trắng, giống như bạch ngọc, tôi nhìn thấy một góc màu hồng giữa hai chân cô ấy.

cô ấy mặc quần lót màu hồng, đây là màu sắc ưa thích nhất của cô ấy.

Tôi không nhịn được, ảo tưởng tiếng khóc của cô ấy ở trong mộng, tôi phóng thích ra ở trong tay của chính mình.

…

Ngày một tháng năm, trời trong.

Hôm nay cô ấy mặc áo liền váy màu vàng, cô ấy thích mặc váy, bởi vì cô ấy mặc váy rất đẹp, đoan trang, còn cười nhẹ, rất đáng yêu.

Tôi muốn cởi cái váy đó ra.

…

Tháng hai tháng năm, trời trong.

Hôm nay cô ấy ngủ sớm hơn một phút đồng hồ so với bình thường.

Là tâm tình không tốt sao?

Hay là không thoải mái?

Tôi muốn làm cho cô ấy ngủ ở trong lòng của tôi.

…

Ngày mười ba tháng năm, trời trong.

Tôi hôm nay đi học trước ở lớp học cho tới bây giờ cô ấy vẫn chưa từng đi, bởi vì hôm nay cô ấy có đến lớp, tôi muốn giúp cô ấy chiếm chỗ ngồi.

Mùi trên người cô ấy thật thơm, so với tưởng tượng của tôi càng muốn khiến người ta say mê.

Người ở đây nhiều lắm, tôi đã khống chế được xúc động muốn ôm cô ấy.

cô ấy viết tên của tôi, viết mấy lần mới đúng, nhưng mà tôi rất thích cô ấy viết, tôi đem tờ giấy đó khóa lại ở trong tủ bảo hiểm.

Bởi vì Chu Liệt, tôi thành công danh chính ngôn thuận có lý do ở cùng một chỗ với cô ấy.

cô ấy ở trước mặt Thẩm Vật Ngôn nói tôi là bạn trai cô ấy, tôi thật vui vẻ.

Tôi sẽ là chồng tương lai của em.

…

Ngày mười bốn tháng năm, trời trong.

Tôi không thể để cho em biết tôi chính là Nhậm Ngã Hành, tôi muốn giữ kín bí mật này.

Tôi biết em mỗi ngày đều sẽ không ăn sáng, như vậy đối với cơ thể là khôngtốt, tôi muốn làm bữa sáng cho em.

Lần thứ ba mươi bảy làm trứng gà cuốn cùng lần thứ hai mươi tám làm bánh bao rau dưa cuối cùng cũng đạt được trình độ hoàn mỹ nhất, em ấy rất thích.

Tôi quyết định mỗi ngày đều phải vì em làm bữa sáng.

Em rất giỏi ngụy trang bản thân thành bộ dạng rất kiên cường, nghe em nói chuyện với Triệu Tiểu Lục, tôi không nhịn được đem em về nhà, nghĩ muốn em dựa vào tôi một chút, như vậy tôi mới có thể thấy chính mình đối với em là cực kỳ quan trọng.

Tôi hôn em, em rất hưởng thụ, nhưng mà em từ chối động tác muốn tiến thêm một bước của tôi, tôi tôn trọng em, nhưng nắm lấy tay em giải quyết.

Cùng với tự thân giải quyết đúng là khác biệt, phóng thích trong tay em ấy, thoải mái muốn chết.

…

Ngày mười lăm tháng năm, trời trong.

Em vẫn biết.

Đã biết bí mật mà tôi muốn gạt em.

Em không tin tôi.

Tôi bỗng nhiên không nghe được tiếng tim đập của chính mình.

Có phải tôi đã sắp chết rồi không?

…

Ngày mười sáu tháng năm, trời âm u.

Tôi vẫn chưa chết.

…

…

Ngày hai mươi tháng năm, trời trong.

Hôm nay tôi dùng dao rạch ra hai vết thương ở trên tay, màu của máu rất đẹp.

Nhưng mà tôi vẫn muốn em.

Muốn thấy em, muốn chạm vào em.

…

Ngày hai mươi sáu tháng năm, trời trong.

Vết thương rất nhanh đã khỏi.

Tôi nghĩ, miệng vết thương còn lâu mới đủ.

Tôi muốn bắt em nhốt lại.

…

Ngày hai mươi tám tháng năm, trời trong.

Em muốn xuất ngoại, phải rời khỏi tôi.

không thể…

Tôi sẽ không để em rời khỏi tôi!

…

Ngày hai mươi chín tháng năm, trời trong.

Em vẫn trở lại.

Trở lại bên người tôi.

Em nguyện ý bắt đầu một lần nữa với tôi.

Tôi vẫn sống đến giờ.

…

…

Ngày mười bảy tháng sáu, trời trong.

Quách Minh vì tìm được công việc, chuyển đến ký túc xá công ty sắp xếp, chúng tôi trả lại phòng thuê. Tôi mua một gian phòng ở một nhà trọ gần trường đại học, bởi vì Phong Quang cuối cùng cũng đồng ý sống cùng với tôi.

Hôm nay khi chúng tôi kết hôn trong game, Đao Hữu Tâm cũng đến xem lễ, hắn bây giờ sửa tên lại gọi là Đao Vô Tâm, nghe nói thường xuyên đem côgái tên Mộng Quả Nhi đó chặn điểm hồi sinh.

Phong Quang đối với hắn rất có hứng thú, bất quá ta nói cho em ấy thật ra Đao Vô Tâm chính là Chu Liệt, sau đó em ấy đối với hắn không còn hứng thú nữa, em ấy ghét Chu Liệt, tôi rất vui vẻ.

Ngay cả Thẩm Vật Ngôn cũng không biết Đao Hữu Tâm chính là em họ của hắn.

Tôi nói rồi, chỉ cần tôi muốn, thân phận của ai tôi đều có thể biết.

Phong Quang nói tôi rất lợi hại.

Tối hôm nay ở trên giường tôi sẽ cho em biết cái gì còn lợi hại hơn.

……

Phong Quang kêu lên từ nhà bếp, "Âu Tuân! Chúng ta làm cơm chiều thôi!"

"Được." Âu Tuân đáp lại, buông bút đứng dậy, đóng lại cuốn nhật ký, vốn muốn để lại trong tủ bảo hiểm, cậu bỗng nhiên thay đổi chủ ý.

Cậu đẩy ngăn tủ ra, phía sau ngăn tủ là một không gian tăm tối, lúc trước cậu mua gian phòng này là vì nhìn trúng cái mật thất này, nghe nói ý muốn ban đầu của người thiết kế là để cho chủ nhà lúc gặp nguy hiểm có thể trốn vào tị nạn.

không gian không nhỏ, một cái lồng sắt phía trong xếp đầy búp bê màu hồng, nếu có thể bỏ qua chuyện đống búp bê được xếp trong lồng này, tin rằng mọi người đều thấy đây chỉ đơn giản là để chuẩn bị cho một cô gái nhỏ mà thôi.

Âu Tuân đem cuốn nhật ký để trong lồng sắt, xoay người đi ra ngoài, đem mọi thứ khôi phục nguyên trạng, khi Phong Quang lần thứ hai kêu tên của cậu, cậu đã từ sau lưng ôm lấy cô.

Có những việc, vĩnh viễn không thể làm cho cô biết được, chỉ cần cô vĩnh viễn đều ở bên người cậu.

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên Công Lược: Nữ Phụ Có Độc* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 177

"Ký chủ hiện có 89 điểm hệ thống."

Thân ở trong không gian màu trắng, Phong Quang nghe được âm thanh của hệ thống thì nhẹ nhàng thở ra, trong lòng cô vẫn còn sợ hãi mà vỗ vỗ ngực, "Tôi thấy lúc này là tôi đang bị tiến công chiếm đóng mới đúng."

Âu Tuân vì giữ cô lại mà dùng biện pháp cực đoan quá mức, nhưng mà… Tuy rằng làm như vậy là cậu ta cực đoan không sai, nhưng mà có một chàng trai vì cô mà nguyện ý buông tha cho sinh mệnh, nói trong lòng không có vì vậy mà rung động cảm động là giả.

Hệ thống lạnh nhạt nói: "Bắt đầu chọn kịch bản."

"Aiz, đợi chút! Hệ thống này!" Quanh người Phong Quang hiện ra kịch bản, cô kỳ quái nói: "Tôi còn chưa kêu bắt đầu mà!"

Bỗng nhiên, cô cảm thấy trong đầu cô có một luồng điện xẹt qua, vốn đang có cảm xúc không thôi đối với Âu Tuân, bây giờ nhớ đến người này, cô cảm giác như đangngẫu nhiên nghĩ đến một người nào đó xa lạ bình thường, không hề quan trọng.

Phong Quang biết, đây là vì tình cảm của mình bị xóa bỏ, nhưng trong lòng cô nghi ngờ, bởi vì hệ thống trước kia sẽ không cái gì cũng không nói mà trực tiếp thanh trừ tình cảm của cô, nó tốt xấu cũng sẽ nói trước một tiếng, ví dụ như lúc này tuyển kịch bản, cũng là nó trực tiếp quyết định bắt đầu.

Tuy là nghi ngờ, nhưng nhiệm vụ vẫn phải làm, hơn nữa điểm hiện tại đã đến 89 điểm,cô rất nhanh sẽ có thể gom được 100 điểm, Phong Quang tùy tiện rút ra một quyển sách, tên trên sách biến đổi hiện lên .

Đây là một quyển văn giang hồ, nữ chính tên Quan Duyệt Duyệt, Quan Duyệt Duyệt vốn là người hiện đại, khi xuyên qua thì trở thành cô nhi, may mà được y độc thánh quân nổi danh lượm trở về dạy nàng y thuật và độc thuật, năm ấy khi nàng mười sáu tuổi, nàng lặng lẽ ra khỏi cốc trở thành người giang hồ, kết giao mỹ nam một người lại một người thì không cần phải nói, trong quá trình đó, người quan trọng nhất mà nàng ấy nhận thức được chính là nam chính, ma giáo giáo chủ Nam Cung Ly.

Phong Quang vui vẻ nghĩ, thân phận của mình là đại tiểu thư Chiết Kiếm Lâu, là danh môn chính phái, hơn nữa vị hôn phu của mình là võ lâm minh chủ Dịch Vô Thương, rốt cục không bị đặt ra làm hôn thê của nam chính, nhưng cô còn chưa kịp vui mừng được bao lâu, tiếp thu xong tình tiết sau đó cô liền hết chỗ nói nổi.

Bởi vì võ lâm minh chủ và ma giáo giáo chủ là cùng một người, mà nam phụ, là sư phụ của Quan Duyệt Duyệt.

Hố a!

Phong Quang thiếu chút nữa quăng luôn quyển sách trong tay, cô an ủi chính mình, phải bình tĩnh, lẽ thường còn không phải đều trở thành vị hôn thê của nam chính sao? Bình phục tâm tình, cô nói: "Bắt đầu nhiệm vụ."

…

Vùng sông nước Giang Nam trù phú, bồi dưỡng con người là nhất, cũng bởi vậy mới có người nói Giang Nam nhiều nhất là mỹ nhân, còn muốn hỏi mỹ nhân nổi danh nhất Giang Nam là ai, vậy mọi người ở Giang Nam sẽ đáp lại đó là đại tiểu thư của Chiết Kiếm Lâu, còn muốn hỏi người khó hầu hạ nhất ở Giang Nam là ai, vậy mọi người ở Giang Nam vẫn sẽ trả lời đó cũng là đại tiểu thư của Chiết Kiếm Lâu.

Chiết Kiếm Lâu là nơi nào?

Chiết Kiếm Lâu đã tồn tại trong giang hồ mấy trăm năm, thiên về chế tạo thần binh lợi khí, nếu muốn ở trên giang hồ xông pha tên tuổi, vậy bảy phần là dựa vào thực lực, ba phần dựa vào binh khí, thật không ngờ tới cao thủ quyết đấu, có khi thắng bại chỉ phân ra ngay tại trong binh khí đó, nếu là lúc quyết đấu, đang đỡ một chiêu của địch, binh khí bỗng nhiên bị chặt gãy, do đó một kiếm của đối phương đâm vào người mình, ngươi nói xem vì cái này mà thua có oan uổng không?

Cho nên, phàm là hảnh tẩu giang hồ đều muốn cầu được thần binh lợi khí, mà thần binh lợi khí tốt nhất đều được xuất ra từ Giang Nam Chiết Kiếm Lâu, cũng bởi vậy Chiết Kiếm Lâu mới có thể có danh vọng cao như vậy trong giang hồ. Cũng bởi vì Chiết Kiếm Lâu hàng năm chuyển vận cung cấp thần binh lợi khí cho nhi nữ giang hồ, khôngkhác gì là nơi buôn bán vũ khí đạn dược, ai lại muốn đắc tội nơi buôn bán vũ khí chứ?

Chiết Kiếm Lâu là có tiếng, đại tiểu thư Chiết Kiếm Lâu cũng có miếng, lâu chủ Hạ Triều chỉ có một đứa con gái, tất nhiên là đem nữ nhi duy nhất này sủng đến tận trời, mà thực tế cũng là như vậy.

Đại tiểu thư Chiết Kiếm Lâu Hạ Phong Quang, cứ thế mà có tiếng vô pháp vô thiên.

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên Công Lược: Nữ Phụ Có Độc* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 178

Nhưng mà gần đây bỗng nhiên truyền đến tin tức, đại tiểu thư vô pháp vô thiên của Chiết Kiếm Lâu kia trúng độc, nghe nói là sau khi võ lâm minh chủ mang theo y độc tiên tử yêu tinh cổ quái kia đến Chiết Kiếm Lâu, Hạ Phong Quang đã bị người hạ độc, mà mọi người đều biết, võ lâm minh chủ Dịch Vô Thương là vị hôn phu của Hạ Phong Quang, nhưng mà gần đây cũng có tin tức, Dịch Vô Thương cùng y độc tiên tử Quan Duyệt Duyệt này có chút quan hệ không rõ ràng, lại liên tưởng đến chuyện Quan Duyệt Duyệt có thuật dùng độc hiếm người địch nổi… Mọi người đều không thể khôngnghĩ nhiều một chút.

Nhưng mặc kệ độc này là ai hạ, Hạ Phong Quang trúng độc thật có thể nói là sự tình khiến người ta cực khoái nhân tâm.

Nhưng dù thế cũng sẽ có người liều mạng cứu Phong Quang.

Bên ngoài cố Nhân cốc, Hạ Triều lo lắng đi tới đi lui, ông đang đợi người trong cốc trả lời.

Phong Quang đứng dưới bóng cây, mang khăn che mặt làm cho nàng cảm thấy có chút nóng, nhưng nàng không thể tháo nó xuống, bởi vì trên mặt đáng lẽ nên là dung hoa nguyệt mạo của nàng mọc ra rất nhiều vết đỏ li ti, đừng nói là người khác, ngay cả chính nàng liếc mắt một cái đều thấy cay mắt.

Hạ Thiên đi qua đi lại, lắc lư khiến nàng hoa đầu choáng váng, "Cha à, cha không thể đứng một chỗ sao? đi tới đi lui không thấy mệt à?"

"Con còn nói cái gì đó!" Hạ Thiên một cái tát vỗ lên đỉnh đầu nàng, "Còn không phải vì con nên ta mới nôn nóng vầy sao, Tiết Nhiễm được xưng là y độc thánh quân, hàng năm có vô số người cầu hắn chữa trị, chỉ sợ cho dù năm đó ta cùng hắn có một chút giao tình, hắn cũng sẽ không đáp ứng giải độc cho con."

Nàng không để ý gì mà nói: "Giải không được thì thôi, dù sao cha cũng nhiều tiền như vậy, con cho dù không gả được cũng không cần sầu hay không sống nổi."

Phong Quang vốn tưởng phụ thân nàng sẽ nổi giận đùng đùng chụp một chưởng lênđỉnh đầu nàng, không ngờ phụ thân lại bỗng nhiên lắc đầu than thở.

"Cha à… người sao vậy?" Nàng thấy phản ứng của Hạ Triều có chỗ không đúng lắm.

Ánh mắt Hạ Triều thâm thúy, "Phong Quang, ta còn có thể bảo hộ con bao lâu chứ? Nay tình ý của Dịch Vô Thương đối với con có biến, ta chỉ sợ nói không chừng một ngày nào đó hắn sẽ đề nghị chuyện hối hôn, nếu là như vậy, tương lai của con ta làm sao mà yên tâm cho được."

"Cha, người sao lại đột nhiên nói chuyện đó?"

Hạ Triều còn muốn mở miệng nói cái gì đó, người đi thông báo trong cốc đi ra, Hạ Triều không quan tâm việc trả lời Phong Quang, bước lên phía trước hỏi: "Tiết thần y hồi âm như thế nào?"

"Sư phụ nói mời Hạ tiểu thư đi vào, ngày ấy trong vòng một tháng thời gian sẽ chữa khỏi cho Hạ tiểu thư." Người nói chuyện là một thiếu niên mười hai mười ba tuổi, bộ dạng thanh tú, khuôn mặt cũng có chút thiên về âm nhu nữ tính, nếu qua vài năm nữa, chỉ sợ hắn cũng sẽ trở thành một lang quân mỹ mạo khiến cho trong lòng vô số nữ tử âm thầm hứa gả.

Tảng đá trong lòng Hạ Triều rốt cục cũng rơi xuống đất, ông nhìn nữ nhi của mình, "Phong Quang, nhớ kỹ, con ở trong cốc không thể lại mang tâm tình vui đùa, cố Nhâncốc không giống Chiết Kiếm Lâu, nếu con không thu liễm tính khí lại sẽ bị người ta đuổi ra ngoài."

"Cha à, lời này của người là có ý gì? Phụ thân không đi vào cùng con sao?"

"Tiết thần y đã nói chính con đi vào, có nghĩa là cũng chỉ có con có thể đi vào mà thôi, ở trong cốc này một tháng, con nhất định không thể gây chuyện, biết không?"

cỗ quỷ dị mạnh mẽ trong lòng Phong Quang càng trở nên lớn hơn, nhưng nàng lạikhông bắt được chỗ nào có điều kỳ quái, bởi vì trong lòng Hạ Triều thật sự chỉ đangdạt dào giáo dục nữ nhi mà thôi, "Con biết rồi, cha yên tâm đi."

Thiếu niên kia nói: "Hạ tiểu thư, mời đi cùng ta."

"Cha… Con đi nha."

Ánh mắt Hạ Triều từ ái nhu hòa, "đi thôi."

Phong Quang theo sau thiếu niên, trước khi phải đi vào cốc, nàng quay đầu lại nhìn Hạ Triều, ông còn đứng tại chỗ nhìn nàng.

Thấy nàng quay đầu, Hạ Triều lại vẫy vẫy tay với nàng, "Mau đi đi."

"Cha, con sẽ nhớ cha!"

Nàng la lên, cũng không quay đầu lại mà theo thiếu niên đi mất.

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên Công Lược: Nữ Phụ Có Độc* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 179

Chốn thần bí trong giang hồ nhiều đếm không xuể, mà muốn biết nơi thần bí nhất là chỗ nào, đó chính là cố Nhân cốc tọa lạc tại núi Thiên Mạch.

cố Nhân cốc là nơi như thế nào?

Nghe nói những người trong cố Nhân cốc là những người đã qua đời trong chốn giang hồ, nhưng người chết rồi không phải là quỷ sao? Mà trong cố Nhâncốc cũng chỉ là người bình thường thôi. Thật ra chẳng qua họ là những người mai danh ẩn tích hoặc được đồn đại trong chốn giang hồ, hoặc là người nghe đồn là đã chết, có người là vì thoát đi tranh đấu trong giang hồ, có người là vì tìm một nơi an tĩnh, nhưng không phải ai cũng có thể đi vào cố Nhân cốc, chỉ có người được cốc chủ Đông Phương Dạ đồng ý mới có thể vào, nếu không thì cho dù ngươi có tìm được cửa vào cố Nhân cốc, cũng không có cách nào điqua các loại cơ quan để tiến vào trong cốc.

Mà Tiết Nhiễm, là người duy nhất có thể lấy được đặc quyền từ chỗ Đông Phương Dạ, bởi vậy hắn muốn đem ai vào trong lúc nào cũng được, ví dụ như Quan Duyệt Duyệt mười lăm năm trước.

đi trên đường đá yên tĩnh, thiếu niên kia từ đầu tới cuối đều trầm mặc khôngnói, Phong Quang nhìn thiếu niên phía trước so với chính nàng còn hơi cao hơn, nhịn không được mở miệng, "Aiz, ta nói, ngươi tên là gì?"

Hắn lạnh nhạt trả lời: "Thanh Ngọc."

"Thanh Ngọc… ngươi là đồ đệ của Tiết thần y?"

"Phải."

"Tiết thần y là người như thế nào? Dễ ở chung không? Tính tình có xấu lắmkhông?"

"Sư phụ rất tốt."

Phong Quang thì thào tự nói: "Có thể nuôi ra một tên đồ đệ mặt liệt, ta thậtkhông biết hắn có chỗ nào tốt đây."

"Hạ tiểu thư, làm on duy trì im lặng, đừng đánh thức độc xà đang ngủ."

Phong Quang run lên, nhìn cây cối xung quanh, run run, "Nơi này… có rắn?"

Thanh Ngọc liếc nàng một cái, hướng mắt ra trước.

"Này, đợi ta!" Phong Quang vội vàng đuổi theo, "Ta nói này, cái tính cách lạnh lùng này của ngươi phải sửa lại, bằng không sau này sẽ không chọc được mấy tiểu cô nương yêu thích đâu, ngươi nhìn hiện nay đương kim võ lâm minh chủ rất được yêu thích trong đám thiếu nữ, còn không phải là là vì gặp người liền hé miệng cười mới dẫn tới vô số thiếu nữ khom lưng tranh giành sao?"

Thanh Ngọc không phản ứng lại, cô tiếp tục nói: "Ta thấy bộ dạng ngươi năm nay cũng đã mười hai mười ba tuổi đi, rõ ràng là tuổi thiếu niên ngây thơ trong sáng, ngươi có biết nếu ngươi lộ ra khuôn mặt tươi cười tỏa sáng rất là được mấy a di yêu thích, bộ dạng ngươi cũng được lắm, không cười nhiều một chútkhông phải rất đáng tiếc sao?"

Thanh Ngọc dừng chân lại.

Phong Quang lập tức vui vẻ nhìn hắn, thấy rằng cuối cùng thì cũng bị mình nói thông rồi.

Thanh Ngọc lãnh đạm phun ra ba chữ, "Ngươi thật phiền."

Tiếp theo hắn tiếp tục đi về phía trước.

Phong Quang sửng sốt xong mới nhớ việc đáp lại: "Tiểu tử thúi, ta còn chưa nói ngươi mặt như tảng băng đâu!"

cô cứ thế một đường nhắc nhở tiểu hài tử tại sao lại có thể không đáng yêunhư vậy, bọn họ đi ra đường nhỏ giữa khe núi yên tĩnh, phía trước liền sáng tỏ thông suốt, cây hoa đào nở rộ xinh đẹp, ruộng bậc thang trên dốc núi, nước chảy dưới dòng suối nhỏ, guồng nước không ngừng chuyển động, tiếng nước mát rượi, con người làm bạn với sông núi mà sống, nhà ở mọc lên như nấm, khói bếp lượn lờ.

Một đứa bé ngồi trên trâu cày chậm rãi đi qua, phía sau bé con còn đi theo một đám vịt, có nữ nhân đứng trước cửa gọi con mình về ăn cơm, cũng có nam nhân cõng củi đi trên con đường nhỏ giữa ruộng đồng… Nhìn thấy cảnh tượng này không ai không than thở một câu, đẹp nhất vẫn là phong cảnh điền viên.

Mặt Phong Quang thẫn thờ, nói với Thanh Ngọc: "Nơi này chính là cố Nhân… Thôn?"

"cố Nhân cốc." Thanh Ngọc quăng một ánh mắt ngươi bị đãng trí à cho nàng,đi tới một gian nhà gỗ lưng chừng sườn núi.

Phong Quang theo sau, "Thanh Ngọc hư hỏng, ngươi một chút đáng yêu cũngkhông có!"

Thanh Ngọc cũng không để ý nàng, đi đến nửa sườn núi, hắn đẩy hàng rào ra,đi vào sân vườn, nhìn thấy nam nhân đứng dưới tán cây hoa đào, cung kính gọi: "Sư phụ."

Chỉ thấy người nọ mặc áo trắng, tóc đen, quần áo và mái tóc đều phóng khoáng tung bay, nương theo chiều gió, dung mạo chưa thể nói là tuyệt mỹ, nhưng khí chất ôn nhu như ánh trăng sáng tỏ, như từ tranh bước ra, phong thái tuyệt trần, đúng là không thể dùng ngôn từ để hình dung được nữa.

Người này sẽ không khiến người ta có cảm giác xinh đẹp mà kinh sợ, bởi vì hắn giống như một ly trà ngon, chỉ có thể tinh tế thưởng thức mới có thể cảm nhận được sự độc nhất vô nhị của hắn, nhưng đối với nữ nhân mà nói, người như vậy so với nam nhân chỉ thắng vì dung mạo càng có lực hấp dẫn.

Phong Quang ôm ngực, trái tim nàng bùm bùm nhảy lên không ngừng, nàng hỏi Thanh Ngọc, "Thanh Ngọc à, ngươi có thiếu sư nương không?"

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên Công Lược: Nữ Phụ Có Độc* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 180

Thanh Ngọc không quan tâm Phong Quang đang động kinh, đánh tiếng chào hỏi với sư phụ liền đi vào gian phòng, vởi vì hắn phải vội vàng đi nấu cơm.

Tầm mắt Phong Quang thẳng tắp dừng lại trên người mỹ nam áo trắng, nàng nhìn hắn đến gần mình, chỉ cảm thấy hoa đào nở rộ sau lưng hắn cũng chỉ để làm nền.

"Hạ tiểu thư." Hắn lộ ra một nụ cười yếu ớt, "Ta là Tiết Nhiễm."

"Ta biết ngươi." Phong Quang thiếu chút nữa liền duỗi tay ra định bắt tay, nàng trước kia có tiếng không lễ phép khó mà có lúc cũng bày ra được bộ dạng có tri thức hiểu lễ nghĩa, "Đa tạ Tiết thần y nguyện ý giải độc cho ta."

Đề cập đến việc này, trên mặt Tiết Nhiễm có ý xin lỗi, "Nghe nói Hạ tiểu thư bị trúng độc là do Duyệt Duyệt gây nên, ta thực sự có lỗi, Duyệt Duyệt là đệ tử của ta, ta chỉ là bù đắp lại sai lầm của đệ tử mình mà thôi."

"Khụ, cái này, Tiết thần y không cần xin lỗi, dù sao cũng không phải ngươi hạ độc ta, cho nên chuyện này không có quan hệ gì với ngươi."

"Hạ tiểu thư yên tâm, tại hạ nhất định sẽ giải độc cho tiểu thư."

Bị ánh mắt ôn nhu của hắn nhìn chăm chú, tim Phong Quang không khỏi đập rối loạn hết cả lên, nàng chỉ có thể gật đầu nói được, ngoài ra không biết phải nên phản ứng như thế nào.

Gian phòng của Phong Quang được an bài cách vách phòng Thanh Ngọc, thừa dịp Thanh Ngọc còn tốn thời gian nấu cơm, Tiết Nhiễm tháo khăn che mặt của nàng xuống, Phong Quang đối với mẩn đỏ trên mặt mình rất ngượng ngùng, nhưng mà Tiết Nhiễm lại không có thay đổi tí cảm xúc nào, hắn chỉ

nghiêm túc nhìn gương mặt nàng, ánh mắt nghiêm túc này cũng chỉ vì đang nghiên cứu một việc gì đó mà thôi.

Sau một lúc lâu, hắn nói: "Cái này như là hiệu quả của Mỹ Nhân Oán, theo lời của Hạ tiểu thư, tiểu thư trúng độc đã mười ngày, nhưng tác dụng của Mỹ Nhân Oán sẽ không quá ba ngày."

"Vậy ta rốt cục trúng phải độc gì?"

"Hạ tiểu thư, Duyệt Duyệt không phải là đứa nhỏ hư hỏng gì, nàng ấy khôngcó khả năng hại dung mạo tiểu thư bị hủy vĩnh viễn, chỉ sợ là nàng dùng sai dược hoặc là trong đó còn có chỗ sơ suất khác."

Trong nháy mắt, Phong Quang đối với lời biện hộ thay Quan Duyệt Duyệtkhông có hứng thú, nàng chỉ muốn biết chính mình còn cứu được hay không.

Tiết Nhiễm nhìn thấy sự trầm mặc của nàng cũng ý thức được nàng đang nghĩ gì, khóe môi hắn khẽ nhếch, "Hạ tiểu thư yên tâm, tuy rằng còn không rõ đây là loại độc gì, nhưng muốn giải độc cũng không khó, vài ngày tới ta sẽ chuẩn bị thuốc thang, chỉ cần Hạ tiểu thư phối hợp là được."

"A? Uống thuốc…" Mặt nàng lộ vẻ đau khổ, trong phim võ hiệp không phải chỉ cần nuốt một viên Giải Độc Hoàn là được rồi sao?

Tiết Nhiễm nhìn sắc mặt nàng liền biết là nàng sợ khổ không muốn uống thuốc, hắn cười nói: "Ta sẽ chuẩn bị sẵn bánh quế hoa."

Phong Quang bỗng nhiên nâng mắt nhìn hắn.

Tiết Nhiễm khó hiểu, "Hạ tiểu thư không thích bánh quế hoa cao sao, sao lại nhìn ta như vậy?"

"không phải…" Nàng mấp máy môi, "Ta thích bánh quế hoa."

"Vậy thì tốt rồi, món sở trường nhất của Thanh Ngọc chính là làm bánh quế hoa, chỉ là ta không thích đồ ngọt, có Hạ tiểu thư thưởng thức, hắn nhất định sẽ rất vui vẻ."

Thì ra là vì nguyên nhân này…

Phong Quang không rõ nên cảm thấy mất mát hay nên thở dài nhẹ nhõm một hơi, nàng cũng cười cười, "Nhọc Tiết thần y phải lo lắng."

Từ hôm nay trở đi, nàng chính thức ở lại cố Nhân cốc.

Giang phòng Tiết Nhiễm chuẩn bị cho nàng đương nhiên không thể phô trương xa xỉ như nhà nàng, bất quá thực sự thoải mái sạch sẽ, nàng rất vừa lòng, nhưng Thanh Ngọc tỏ ra rất bất mãn đối với nàng, cái này nhìn ra được từ thái độ của hắn, bởi vì hắn thấy nàng rất phiền phức.

Ví dụ như hiện tại, nàng nói muốn vào nhà bếp giúp hắn rửa chén, mà thực tế là nàng đang nhìn hắn rửa chén.

Phong Quang cười hì hì hỏi hắn: "Thanh Ngọc ngoan à, ta hỏi ngươi một vấn đề được không?"

không được.

Dù sao có nói vậy thì nàng cũng sẽ hỏi, Thanh Ngọc chọn cách không mở miệng, rõ ràng một giây trước còn gọi hắn là Thanh Ngọc thúi, bây giờ có việc muốn hỏi liền đổi xưng hô thành Thanh Ngọc ngoan.

Hắn chưa từng thấy người nào không có nguyên tắc như vậy.

"Ta hỏi ngươi, sư phụ ngươi có phải đối xử với sư tỷ ngươi rất tốt không?"

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên Công Lược: Nữ Phụ Có Độc* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 181

Thanh Ngọc không nói gì mà chỉ chuyên tâm rửa chén.

Phong Quang lẻn đến bên người hắn, "Ngươi trả lời câu hỏi của ta, ta sẽ không làm phiền ngươi, thấy sao?"

Động tác của Thanh Ngọc khựng một chút, lời này đúng là có sức dụ dỗ rất lớn.

Phong Quang vừa thấy hắn bị hấp dẫn, không ngừng cố gắng nói: "không phải ngươi chê ta phiền sao? Ngươi xem, chỉ cần trả lời câu hỏi của ta thôi thì ta không làm phiền ngươi nữa, giao dịch này không phải rất có lời sao?"

“Sư phụ đối với sư tỷ rất tốt.” Thanh Ngọc nói xong lại tiếp tục rửa cái bát còn lại, một chút cũng không có hứng thú vì sao Phong Quang lại muốn hỏi chuyện này.

Vốn tưởng Phong Quang có được đáp án rồi sẽ đi, ai dè nàng còn tiếp tục mặt dày mày dạn ở lại chỗ này.

Nàng lại hỏi: “Là tốt như thế nào?”

Thanh Ngọc cuối cùng cũng nhìn nàng, loại ánh mắt thế nào ngươi còn chưa chịu đithế.

Nàng mặt dày làm gì được nhau hỏi tiếp, “Thanh Ngọc ngoan à, ta hỏi ngươi nha, sư phụ ngươi thích nữ nhân như thế nào?”

Thanh Ngọc: “…”

Cuối cùng, Phong Quang bị Thanh Ngọc cầm dao chặt thịt đuổi chạy ra ngoài.

Nàng đứng trước cửa nhà bếp, hung hăng cắn trái cà chua vừa mới tiện tay lấy ra, thầm nghĩ đợi bản tiểu thư đây khôi phục mỹ mạo thì ngươi muốn tới gần ta cũngkhông thèm để ý.

Hừ!

Nàng tự an ủi mình xong, xoay người lưu lại một bóng dáng thong dong, hôm nay bị người ghét bỏ, ngày mai sẽ khiến người trèo cao không nổi.

Phong Quang đang định trở về phòng, nhưng nàng vừa đi vào trong viện liền thấy được nam nhân kia đang đứng dưới tán cây hoa đào, nàng thay đổi chủ ý, sửa sang lại tóc của mình, nghĩ nghĩ, vẫn nên đem khăn che mặt đeo lên.

Nàng đi qua, “Tiết thần y.”

Tiết Nhiễm quay đầu, “Hạ tiểu thư.”

“Tiết thần y đứng ở chỗ này để ngắm trăng sao?”

Trời cao, mây đen che mất ánh trăng, tiểu thư à, ngươi muốn đáp lời cũng không cần nói như vậy đâu… Nhưng Phong Quang cố tình còn có thể biểu hiện được bộ dạngkhông có gì không đúng.

Tiết Nhiễm mỉm cười, như đứng trong gió xuân ấm áp, “Ta đang suy nghĩ một ít chuyện thôi.”

“Tiết thần y suy nghĩ gì thế? Cõ lẽ ta có thể giúp một chút?”

Tiết Nhiễm do dự trong chớp mắt, “Hạ tiểu thư, xin hỏi… tiểu thư biết được Duyệt Duyệt sau khi rời khỏi Chiết Kiếm Lâu đã đi nơi nào không?”

Cũng khó trách hắn sẽ do dự, dù sao Quan Duyệt Duyệt là người làm hại nàng trúng độc.

“Sau khi ta bị trúng độc, Dịch Vô Thương liền mang nàng ấy đi mất.” Nhắc tới nàng ta, Phong Quang cũng không có sắc mặt hòa nhã gì, “Bất quá ta biết nàng ta rất ghét ta.”

“Hạ tiểu thư… Duyệt Duyệt còn nhỏ, mong tiểu thư không lấy đó làm phiền lòng.”

“Ta cũng còn nhỏ vậy! Năm nay ta mới mười sáu thôi, so với nàng ta chỉ lớn hơn một tuổi đó!”

Hắn thuận miệng nói: “Mười sáu, Hạ tiểu thư đã qua tuổi cập kê.”

Nữ tử mười lăm cập kê, cũng có nghĩa các nàng đã trưởng thành, có thể lập gia đình sinh con.

Tiết Nhiễm thật chỉ thuận miệng nhắc tới, nhưng mà khóe mắt Phong Quang cong lên, có ý tứ khác mà cười, “Đúng rồi, ta có thể lập gia đình.”

“Võ lâm minh chủ xưa nay đều có uy danh, nghĩ đến Dịch minh chủ đúng là người đáng giá phó thác cả đời.”

Sắc mặt Phong Quang đen một màu, “Ta không muốn gả cho hắn!”

“Tại sao?” Tiết Nhiễm ngoài ý muốn, “Dịch minh chủ là rồng phượng giữa loài người, nghe nói không hề thiếu nữ tử nguyện ý làm thiếp, nhưng mà đều bị hắn cự tuyệt vì đã có hôn ước.”

“Bề ngoài của hắn đúng là rất được, nhưng mà hắn không phải khẩu vị của ta.”

Giọng điệu tràn đầy ghét bỏ của nàng làm cho Tiết Nhiễm không khỏi cười, “khôngbiết khẩu vị Hạ tiểu thư như thế nào?”

“Cái này nha, có người thích ăn rau xanh củ cải, nhưng cũng có người chỉ thích ăn thịt cá, mà ta đây…” Dưới khăn che mặt của nàng lộ ra một nụ cười,

“Ta thích uống trà.”

“Trà?”

Ôi, nàng thấy bộ dạng không hiểu gì của hắn thật đúng là quá đáng yêu! Cho dù nam nhân này thoạt nhìn lớn hơn nàng rất nhiều.

Nhưng Phong Quang chính là thích loại nam nhân toàn thân phát ra mùi vị thành thục này! Đối với nàng mà nói thật sự là hấp dẫn đến chết tiệt!

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên Công Lược: Nữ Phụ Có Độc* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 182

Edit: Nhi Huỳnh

Tiết Nhiễm nói: “Nếu như Hạ tiểu thư thích uống trà, ta sẽ bảo Thanh Ngọc chuẩn bị lá trà ngon.”

Tính cách đúng là đáng yêu tự nhiên, nhưng mà tự nhiên như vậy cũng không phải chuyện gì tốt, Phong Quang thở dài nặng nề, nàng thấy nàng muốn theo đuổi được hắn đúng là có gánh nặng đường xa.

Lúc này, trên cây bỗng nhiên truyền đến một tiếng cười sang sảng, “Ha ha ha ha ha ha ha ha! Đầu óc Tiết Nhiễm ngươi thế nào vẫn chậm chạp như vậy!”

Một lão nhân quần áo tả tơi nhảy xuống từ trên cây, ông lại chỉ vào Phong Quang cười ha ha, “Tiểu nha đầu nhà ngươi, không biết xấu hổ!”

“Ông là người nào!” Phong Quang tức giận chống nạnh.

“Hừ hừ, ta là ai, nói ra chỉ sợ hù chết ngươi!”

“Hả? Vậy thì nói xem, thử coi có thể hù chết bản tiểu thư hay không?”

“Lão phu trước đây là thiên hạ đệ nhất kiếm đứng đầu bảng Phong Vân Lục, Tôn Nhất Đao!” Lão nhân bày ra tư thế nghiêm chỉnh, chờ tiểu nha đầu nàng kêu lên sùng bái, ai ngờ ông chỉ nghe được tiếng cười mà thôi.

“Ha ha ha, thiên hạ đệ nhất tiện!”

Tôn Nhất Đao thở phì phì giơ chân, “Ta cũng từng nói cái tên này không tốt, nhưng cái tên Bách Hiểu Sanh kia phải ghi đệ nhất kiếm trên Phong Vân Lục, tiểu nha đầu, khôngcho ngươi cười!”

Trong mắt Tiết Nhiễm cũng nhiễm ý cười, hắn nói: “Hạ tiểu thư, kiếm thuật của Tôn tiền bối quả thật cao siêu, năm nó chưa từng gặp qua địch thủ.”

“Cho nên mới nói ông ta là thiên hạ đệ nhất tiện?”

Tôn Nhất Đao thở phì phì nói: “Tiểu nha đầu thật đáng ghét, vẫn là Duyệt Duyệt nha đầu ngoan hơn! Tiết Nhiễm ngươi mang nha đầu này về từ nơi nào thế, ngươi đi đem Duyệt Duyệt mang về đây cho ta!”

“Tôn tiền bối, Hạ tiểu thư là thiên kim của lâu chủ Chiết Kiếm Lâu, không thể vô lễ.”

“Chiết Kiếm Lâu? Thôi đi, không phải chỉ là một cái kho nho nhỏ chuyển vận vũ khí thôi sao? Ngay cả lão tử nhà nàng thấy ta đều phải ngoan ngoãn kêu một tiếng tiền bối.”

Phong Quang cũng cười lạnh, “Đúng vậy, bất quá nghe qua vẫn hay hơn so với cái tên thiên hạ đệ nhất kiếm của ông.”

“Aiz, ta nói ngươi cái đồ nha đầu hư hỏng này…”

“Tiền bối.” Thấy bọn họ sắp ầm ỹ lên, Tiết Nhiễm lên tiếng, “Hôm nay tiền bối đến đây là có chuyện gì sao?”

“Đúng vậy, ta có việc tìm ngươi! Thiếu chút nữa đã quên! Tôn Nhất Đao cũng khôngthèm đấu võ mồm với Phong Quang nữa, vội vàng hỏi: “Tiết Nhiễm, ta nghĩ cầu ngươiđi cứu một người.”

“Tiền bối, ngài biết quy củ của ta.” Hắn không dễ dàng xuất cốc, cũng không dễ dàng cứu người.

“Ta biết quy củ của ngươi, nhưng mà ta còn muốn cầu ngươi đi cứu hắn giúp ta.” Tôn Nhất Đao sờ sờ đầu, “Cho dù ngươi muốn cái mạng già này của ta

cũng được.”

Tôn Nhất Đao mặc dù là người không biết điều, nhưng ông rất ít khi không nể mặt màđi cầu người khác, bởi vì ông có một phần cao ngạo của một cao thủ.

Tiết Nhiễm trầm ngâm, “không biết đó là vị nào mà có thể khiến tiền bối đến cầu ta?”

“Ba Thục Đường môn, tôn tử của Đường lão phu nhân, Đường Cửu Ca.”

Phong Quang: “Đường Cửu Ca?”

Tôn Nhất Đao trừng mắt liếc nhìn nàng một cái, “Ngươi không nói lời nào cũng khôngai nói ngươi câm điếc.”

“Ta nói… ông vì Đường Cửu Ca ngay cả mạng cũng không cần, chẳng lẽ hắn là tôn tử của ông?”

“Ngươi nói bậy bạ cái gì đó! Đường Cửu Ca… Phi, là Đường Cửu Ca, hắn nhưng là tôn tử của Đường Phồn, nếu như bị ông ta nghe được ngươi nói như vậy, ông ta thế nào cũng phải bò ra khỏi mồ tìm tới ta đánh một trận!”

“Ha… thế Đường lão phu nhân nhà đó mối tình đầu của ông sao?”

Nhìn này, sắc mặt Tôn Nhất Đao vừa đỏ vừa xanh, phản bác không được.

“Thật đúng là mối tình đầu của ông!” Phong Quang ha ha cười nói, nàng bất quá chỉ tùy tiện đoán mà thôi, không ngờ bị nàng đoán trúng rồi.

Phong lưu năm xưa, Tôn Nhất Đao không tiện nói đến, càng nói chỉ sợ càng bị người chế giễu, hắn nhìn Tiết Nhiễm, “Từ trước ta có nợ với Đường môn, cho nên lần này Đường Cửu Ca gặp chuyện không may mới có thể không nể mặt như vậy mà đến cầu ngươi, aiz, ta biết được ngươi không thích kéo ra quan hệ với người trên giang hồ, nhưng mà lần này ta thật là không thể tìm được ai khác có thể giúp ta nữa.”

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên Công Lược: Nữ Phụ Có Độc* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 183

Phong Quang nói hai chữ: “Cảm động.”

Nhưng trên mặt nàng không có gì gọi là cảm động.

Một tiếng hừ phát ra từ lỗ mũi Tôn Nhất Đao.

Tiết Nhiễm thở dài một tiếng, “Tiền bối có nhiều năm giao tình với ta như vậy, thôi được, ta đồng ý đến Ba Thục một chuyến, chỉ là Hạ tiểu thư, độctrên người tiểu thư vẫn còn cần ta châm cứu mỗi ngày, nếu ta nói muốn xuất cốc, vậy Hạ tiểu thư…”

“không sao không sao!” Phong Quang vội vàng nói: “Ta nguyện ý đi cùng ngươi, cứu một mạng người còn hơn xây bảy tháp chùa, hơn nữa, ta còn chưa đi đến Ba Thục bao giờ, nghe nói nơi đó có rất nhiều tre trúc, phong cảnh rất đẹp, đồ ăn cũng nhiều, Tiết thần y liền mang theo ta đi cùng đi.”

Lúc này Tôn Nhất Đao nhìn nàng với cặp mắt khác xưa, “Nhìn không ra tiểu nha đầu ngươi vẫn là tâm địa Bồ Tát, tuy rằng nói ngươi là vì theo đuổi nam nhân…”

“Khụ khụ!” Phong Quang dùng âm thanh ho khan kịch liệt đánh gãy lời nói của ông, “Ta có tâm địa Bồ Tát ai mà không biết, không cần nói nữa.”

Nàng dùng ánh mắt uy hiếp Tôn Nhất Đao, ông dám vạch trần ta, ta liền quậy lên làm cho Tiết Nhiễm không đi được!

Tôn Nhất Đao bĩu môi, sờ sờ râu ria trên cằm, không nói gì.

Vì thế, đám người Tiết Nhiễm muốn đến Ba Thục liền cứ thế mà định.

Ngày hôm sau tại cửa cốc Nhân cốc, chỉ có Tôn Nhất Đao đến tiễn đưa, độc của Phong Quang cần mỗi ngày uống thuốc và châm cứu, kinh nghiệm của Thanh Ngọc cũng ít, vẫn chưa đem thuật châm cứu học đến lô hỏa thuần thanh, cho nên Tiết Nhiễm không dám để cho hắn tùy ý xuống tay, nếukhông đâm sai huyệt đạo sẽ gặp phải phiền toái lớn, nói cách khác, Tiết Nhiễm cũng có thể đem Phong Quang và Thanh Ngọc ở lại trong cốc màkhông phải mang theo họ cùng đi.

Ngay khi bọn họ hết sức muốn khởi hành, trong cốc đi ra một thanh niên mang bội kiếm bên hông, hắn cung kính nói với Tiết Nhiễm: “Tiết tiên sinh,cốc chủ ra lệnh Chấp Kiếm đến đưa tiên sinh, mong tiên sinh thuận buồm xuôi gió, đi sớm về sớm.”

“Đa tạ cốc chủ quan tâm, còn thỉnh Chấp Kiếm thay mặt tại hạ hồi lại lòng biết ơn.”

“Vâng, tiên sinh lên đường bình an.”

Phong Quang được Tiết Nhiễm nâng lên xe ngựa, Thanh Ngọc đánh xe ở bên ngoài, chỉ chốc lát sau xe chậm rãi chạy đi.

Phong Quang ngồi ở trong xe cực kỳ thoải mái, tay nàng chống lên đầu gối, nâng cằm, đôi mắt đẹp nhìn chằm chằm Tiết Nhiễm ngồi ở đối diện, hiện tại khuôn mặt này của nàng, cũng chỉ có đôi con ngươi kỳ ảo này là có thể coi được mà ra tay.

Tiết Nhiễm buông quyển sách trên tay xuống, cười nhợt nhạt, “Hạ tiểu thư.”

“Sao?” Nàng hơi hơi nghiêng đầu, chìm đắm trong tiếng nói trầm thấp có lực của hắn, không thể không nói, âm thanh hắn gọi nàng cực kỳ dễ nghe.

“Vì cớ gì? Sao vẫn luôn nhìn ta?” Tầm mắt của nàng quá mạnh mẽ, muốn bỏ qua cũng khó.

Phong Quang đúng lý hợp tình nói: “Bởi vì mặt ngươi đẹp.”

Hắn không dự đoán được nàng có thể nói trắng ra như vậy, sắc mặt bất ngờ, “Cũng chỉ là cái túi da mà thôi, sau trăm tuổi cũng sẽ hóa thành bụi đất.”

“Cho nên hiện tại càng phải quý trọng thời gian bản thân còn xinh đẹpkhông phải sao? Cái gọi là tâm thích làm đẹp thì ai cũng có, con người luôn có bản năng hướng tới cái đẹp, giống như ta bây giờ nhìn xem ngươi chằm chằm, đó là vì ta thấy ngươi xinh đẹp, ngươi nhìn đẹp mắt ta mới nhịnkhông được mà nhìn chằm chằm ngươi, nếu là người khác, bọn họ có cầu ta cũng không có hứng thú.”

Được rồi, lời này được nàng nói ra, thật giống như là hắn có được ưu ái của nàng là một vinh hạnh rất lớn

Tiết Nhiễm sống trong cốc đã lâu, cho dù là người trong cốc, hắn cũng cực ít giao thiệp cùng người khác, người người đều nói hắn là hạng người cao nhã,không chạm khói lửa nhân gian, thật ra là hắn không hiểu nên giao tế với người khác như thế nào.

Mỗi lần người khác nhìn thấy hắn đều là hô to “Cầu thần y cứu ta!” Nhưng người đó vừa kêu vừa quỳ, qua vài lần, Tiết Nhiễm phát hiện chính mình bất luận nói cái gì thì những người đó đều một dạng mạnh mẽ khóc sướt mướt, hắn cũng không thích vui vẻ nói chuyện với người khác, cũng không thích ra ngoài, sau đó lại nghe người trong giang hồ phong hắn một cái danh hiệu là y độc thánh quân, nguyên nhân chỉ vì hắn trước đây kê ra ra một phương thuốc lấy độc trị độc cho người khác.

Ai cũng nói y độc thánh quân ru rú trong nhà, muốn gặp mặt hắn còn khó hơn lên trời, thật ra nguyên nhân thật bất quá là hắn sợ những người vừa khóc vừa la kia thôi.

Bởi vậy đối với Phong Quang nói trắng ra một câu “Mặt đẹp”, tai hắn lén lút đỏ lên, hắn biết được có đôi khi bản thân xuất cốc sẽ có nữ tử dõi theo nhìn hắn, nhưng chưa bao giờ có nữ nhân nói hắn đẹp mặt ngay trước mặt hắn

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên Công Lược: Nữ Phụ Có Độc* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 184

Edit: Nhi Huỳnh

Tiết Nhiễm xấu hổ sao?

Phong Quang thấy bộ dạng không dám nhìn thẳng nàng của Tiết Nhiễm, trong lòng la to nam nhân xấu hổ thật đáng yêu, nàng quyết định chủ động một chút, đi qua ngồi bên người hắn, lúc bả vai hai người đụng vào nhau, cả người Tiết Nhiễm cứng đờ.

“Aiz, Tiết thần y, ngươi nói Thanh Ngọc nhỏ như vậy, hắn biết nấu ăn biết đánh xe, quả thực có thể nói là toàn năng, là ngươi dạy sao?” Thân thể của nàng nghiêng qua, cố ý lại gần lỗ tai hắn chút, mỗi một câu nói, hơi thở của nàng sẽ xuyên thấu qua khăn che mặt mỏng manh, phả lên sườn tai của hắn.

Động tác Tiết Nhiễm cứng ngắc di di qua bên cạnh, nào biết Phong Quang thấy hắn động thì nàng cũng động theo hướng của hắn, khoảng cách của bọn họ lúc này so với vừa nãy không có gì khác biệt.

“Hạ tiểu thư…”

“Làm sao vậy? Tiết thần y…” Lời cuối của nàng dùng giọng điệu ngả ngớn kéo dài, rất dễ khiến người ta cảm thấy nàng đang đùa ghẹo ai kia, nhưng thế thì đã sao? Nàng đây là quang minh chính đại mà trêu ghẹo, cho dù người ta đi lên án nói loại hành vi này của nàng không đúng, nàng cũng sẽkhông có lòng xấu hổ gì mà thừa nhận sai lầm.”

Tiết Nhiễm thủy chung không dám nhìn nàng, "Nam nữ khác biệt…"

"Tiết thần y đang nói cái gì thế?" Phong Quang kinh ngạc nói: "Ngươi là bằng hữu của phụ thân ta, ta coi ngươi như là trưởng bối mà đối đãi, nếu ta nhớ không lầm thì ngươi so với ta còn lớn hơn mười hai tuổi, ước chừng một giáp đi, trong lòng ta sớm đã xem ngươi là thúc thúc của mình."

Ha, thúc thúc.

Câu kia của Tiết Nhiễm nói nam nữ có khác, mấy lời chúng ta nên bảo trì khoảng cách thế nào cũng nói không ra, bởi vì vừa mở miệng, thì trong lòng hắn lại nghĩ đến mấy thứ gì đâu không.

Hắn lựa chọn trầm mặc để đáp lại.

Nhưng Phong Quang cũng không định buông tha hắn, nàng nâng tay lên sửa sang lại tóc của mình, lại như lơ đãng mà đụng phải người hắn, mà nàng giống như chưa phát hiện ra, Tiết Nhiễm nhìn xem bên kia, còn tí nữa là hắn liền rơi xuống đất luôn rồi, hắn nhắm mắt nâng tay che lại, thở ra một hơi nặng nề.

Đó là vẻ mặt bất lực.

Nhưng Phong Quang thấy hắn cho dù đang bất lực cũng chết tiệt mê người, cười trộm trong lòng, trên mặt cũng bày ra biểu cảm khó hiểu, giống nhưkhông rõ tại sao hắn lại buồn rầu, vì thế nàng lấy ngón tay chọc chọc bờ vai hắn, thân thể hắn lại cứng đờ.

"Tiết thần y, ngươi sao vậy? Tâm tình của ngươi nhìn qua hình như khôngđược tốt lắm? Ngươi có phải thấy ta xem ngươi là thúc thúc tức nói ngươi già rồi chứ?"

"không phải." Hắn phủ nhận, còn lại thì không biết nên nói như thế nào.

Phong Quang nhếch miệng cười nói: "không phải là tốt rồi, ta còn tưởng ngươi đang tức giận đó."

Tiết Nhiễm "ừm" một tiếng, cúi đầu nhìn sách ở trong tay, không hề nhìn nàng nhưng cũng khiến người thấy được lỗ tai hắn còn hồng hơn.

Nam nhân này làm sao có thể đáng yêu như vậy chứ!

Phong Quang lại da mặt dày tới gần, cố ý hỏi hắn: "Tiết thần y đang xem sách gì vậy?"

không đợi Tiết Nhiễm trả lời, xe ngựa bỗng nhiên ngừng, Thanh Ngọc đẩy mở cửa xe ra chui đầu vào, "Đã đến giờ uống thuốc."

Phong Quang lập tức bĩu môi, oán hận đau khổ nhìn Thanh Ngọc.

Thanh Ngọc không để ý nàng, hắn chỉ thông báo một câu tiếp theo liền rụt đầu về.

"Hạ tiểu thư, chúng ta xuống xe đi." Tiết Nhiễm buông quyển sách xuống, dẫn đầu đi ra ngoài trước, chỉ là bóng dáng hắn có chút gấp gáp, giống như phía sau hắn có sài lang hổ báo gì đó.

Phong Quang thì thầm một câu Thanh Ngọc tiểu tử thúi này chuyên môn phá chuyện tốt của ta, cũng đi theo xuống xe.

Mỗi ngày nàng đều phải đúng giờ uống thuốc, buổi chiều uống thuốc, đợi đến tối tác dụng dược liệu phát ra toàn thân, kế tiếp chính là châm cứu, đương nhiên, dược là Thanh Ngọc nấu, châm cứu tự nhiên là Tiết Nhiễm chính mình động thủ.

Phong Quang nhìn Thanh Ngọc đầu tiên là nhóm lửa, lại từ hành lý trên xe ngựa lấy ra công cụ nấu thuốc, cuối cùng hắn ngồi trên một tảng đá cầm quạt giấy quạt lửa, động tác lưu loát liền mạch nàng xem hoa cả mắt.

Nàng giật nhẹ ống tay áo của Tiết Nhiễm, "Thanh Ngọc thật sự là nam sao?"

Nam hài tử đảm đang như vậy, nàng cho tới bây giờ mới thấy qua!

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên Công Lược: Nữ Phụ Có Độc* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 185

"Hạ tiểu thư, Thanh Ngọc thật sự là nam hài." Tiết Nhiễm không hiểu tại sao nàng lại thắc mắc chuyện này.

Vấn đề này, Thanh Ngọc ngồi không xa đó tất nhiên cũng nghe được, hắn ngẩng đầu, "Sư phụ, ngài đừng để ý nàng ta, nàng có mưu đồ quấy rối với ngày đó."

"Khụ…" Tiết Nhiễm nắm tay lại đặt trên môi, hơi hơi ho nhẹ một tiếng, "Thanh Ngọc, không thể ăn nói bậy bạ, Hạ tiểu thư, Thanh Ngọc còn nhỏ, mong tiểu thư không lấy đó làm phiền lòng."

"Hắn nói đúng mà." Phong Quang thoải mái nói: "Ta xác thực có mưu đồ quấy rối với ngươi."

Tiết Nhiễm: "…"

Để lại Tiết Nhiễm không biết nên ứng đối như thế nào, Phong Quang đi đến cạnh người Thanh Ngọc ngồi xổm xuống, vỗ vỗ bờ vai của hắn, "Tiểu Thanh Ngọc à, xem ngươi vất vả nấu thuốc cho ta như vậy, ta sẽ không so đo ngươi nói trúng tâm ý của ta."

"không biết xấu hổ." Thanh Ngọc gạt tay nàng ra, ánh mắt đặc biệt xem thường.

"Có đôi khi không biết xấu hổ cũng là một loại tài hoa, ngươi không biết đâu, nghĩ thử xem, nếu trên đời này mỗi người đều đối mặt nhau mà vẫn phải giữ vững dáng vẻ kiểu cách, vậy trên đời này cẩu độc thân sẽ nhiều lắm."

Tuy chưa từng nghe qua cái từ ngữ cẩu độc thân kỳ quái này, nhưng Thanh Ngọc rất thông minh theo hai chữ "độc thân" này mà đoán ra được ý nghĩa của nó, hắn chưa thấy qua nữ nhân giống như Phong Quang da mặt dày như thế, mặc dù hắn hoàn toàn chưa thấy qua bao nhiêu nữ nhân.

"Ta sẽ không thừa nhận ngươi là sư nương của ta." Hắn giống như thề thốt gì đó mà nói, quăng cây quạt đi, cầm một khối vải bưng ấm sắc thuốc rồi đem thuốc đổ vào trong chén, tiếp theo cầm chén nhét vào tay Phong Quang, "Thuốc của ngươi!"

Phong Quang bưng chén thuốc, nhìn bóng dáng Thanh Ngọc đang căm giận thu dọn này nọ, lắc đầu, "Ta thật sự thấy thằng nhóc Thanh Ngọc này càng ngày càng đáng yêu… A! Nóng quá!"

Vừa kịp phản ứng trong tay đang bưng chén thuốc mới nấu xong, tay nàng bị nóng theo bản năng muốn buông cái chén ra ném xuống đất, may mà Tiết Nhiễm tay mắt lanh lẹ cầm lại cái chén từ trong tay nàng.

"Tay của ta!" Nàng không ngừng thổi khí lên bàn tay nóng đỏ, nàng luôn luôn sợ đau, hơn nữa những năm gần đây vẫn luôn được nuông chiều từ bé, làn da luôn luôn nhạy cảm, cho nên nàng bình thường càng cảm nhận được đau đớn nhiều hơn so với người khác.

Tiết Nhiễm thấy nàng đau đến vậy, lấy xuống ngọc bội bên hông đưa cho nàng, "Cái này được tạo ra từ hàn ngọc, toàn thân giá lạnh, tiểu thư nắm cái này sẽ thoải mái một ít."

Phong Quang vội vàng nắm trong lòng bàn tay, cảm giác man mát lành lạnh làm cho nàng thoải mái thở ra một hơi, "Bảo bối a."

"không được nói sư phụ ta là bảo bối!" Dọn dẹp xong này nọ Thanh Ngọc vừa quay lại chợt nghe một câu đó của Phong Quang, lập tức tức giận la lên.

Mặt Tiết Nhiễm nhất thời nóng lên: "Thanh Ngọc, Hạ tiểu thư không phải có ý đó…"

Phong Quang cười trộm, "Thật ra giải thích theo ý của Thanh Ngọc cũngkhông có gì không đúng."

Tiết Nhiễm nâng tay ôm trán, lời này càng nói càng khiến hắn xấu hổ.

Nàng giả bộ đáng thương nói: "Tiết thần y, ta sợ nóng, không thì ngươi đút ta uống đi."

Tiết Nhiễm dùng nội lực làm giảm độ nóng, chuyển chén thuốc qua, "Hạ tiểu thư, thuốc hiện tại không nóng."

Phong Quang dùng tay thử đụng vào thì chén thuốc đã trở thành ấm áp, trợn tròn mắt nói dối: "Vẫn còn nóng lắm."

"… Vậy ta sẽ đem độ ấm giảm thấp một chút."

"Nhưng nếu thuốc lạnh rồi sẽ không ảnh hưởng hiệu quả của nó sao?"

"Cái này…"

Thanh Ngọc thấy sư phụ của mình có chút lung lay, gấp gáp lấy bánh quế hoa ra nói: "Thuốc lạnh rồi dược hiệu có thể bị ảnh hưởng hay không thì takhông biết, ta chỉ biết nếu ngươi không uống thuốc thì ta sẽ ném bánh quế hoa này xuống đất."

Phong Quang nghiến răng nghiến lợi, "Coi như ngươi lợi hại!"

Nàng hít sâu một hơi, đoạt lấy chén thuốc trong tay Tiết Nhiễm, nhắm mắt một ngụm uống hết, tiếp theo chìa tay ra phía Thanh Ngọc.

Thanh Ngọc hừ lạnh một tiếng, cầm bánh quế hoa trong tay ném cho nàng.

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên Công Lược: Nữ Phụ Có Độc* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 186

Phong Quang ăn một khối bánh quế hoa, đợi vị thuốc tan, nàng nói với Tiết Nhiễm: "Đồ đệ này của ngươi thật sự không có chỗ nào là đáng yêu."

Tiết Nhiễm bật cười, "Hạ tiểu thư vừa nãy không phải đang nói Thanh Ngọc rất đáng yêu sao?"

"Trước khác nay khác." Nàng hừ hừ, "Nhãi con đúng là nhãi con, ngây thơ."

"Vậy ngươi đi so đo với một nhãi con như ta, ngươi càng ngây thơ." Thanh Ngọc vứt cho nàng một ánh mắt khinh bỉ, xoay người lên xe ngựa.

"Aiz, nhãi con này!" Phong Quang vừa nghiêng đầu chỉ thấy được cái cười mỉm câu hồn đoạt phách đó của Tiết Nhiễm, không khỏi hỏi: "Ngươi cười cái gì?"

"Đã lâu ta không nhìn thấy bộ dạng hoạt bát như vậy của Thanh Ngọc."

"Hử?"

Tiết Nhiễm nói: "Khi gia tộc của Thanh Ngọc bị ma giáo giết hại cả nhà, là ta vừa vặn cứu được hắn, bất quá cũng chỉ cứu được một mình hắn mà thôi, lúc đó hắn chỉ mới năm tuổi mà đã giống như một người trưởng thành."

Phong Quang ngẩn người, "Ta không nghĩ tới hắn gặp phải chuyện thảm như vậy…"

Trong mắt Tiết Nhiễm vẫn luôn tồn tại ý nghĩ trách trời thương dân, cho tới bây giờ, trong mắt hắn lại có thêm một sự yên tâm thoải mái, "Đều là chút chuyện cũ năm xưa, hiện nhìn Thanh Ngọc chơi đùa với ngươi, thật tốt."

Thần y… ngươi xác định đó là chơi đùa mà không phải là hắn đơn phương ghét bỏ ta sao?

Kìm nén sự châm chọc ở bên trong, nói Phong Quang không đau lòng cho Thanh Ngọc là giả, một đứa bé mười ba mười bốn tuổi, ở hiện đại cũng mới là tuổi học cấp hai, nhưng mà người hắn đã sớm đeo trên lưng huyết hải thâm cừu.

Ma giáo, ma giáo… Vừa nghĩ đến ma giáo sẽ nghĩ đến nam chính Nam Cung Ly, vừa nghĩ đến Nam Cung Ly là vị hôn phu trên danh nghĩa của nàng, cũng là võ lâm minh chủ Dịch Vô Thương nàng liền đau đầu, vị hôn phu lúc này không giống với trước kia, hắn là lão đại hắc bạch lưỡng đạo, mặc kệ nghĩ như thế nào, nếu để hắn đắc tội bản thân sẽ rất nguy hiểm, quả nhiên… chỉ có thể xuống tay từ trên người nữ chính mà đem cái hôn ước phiền toái này giải trừ sao?

May mà Phong Quang đang suy nghĩ chút chuyện nên hành trình kế tiếpkhông còn cố ý đi trêu ghẹo Tiết Nhiễm nữa, hắn thoải mái không ít, hắn vốn không am hiểu việc giao tiếp với người khác, huống chi còn giống như Phong Quang, một nữ nhân… lớn mật như vậy.

Khi mặt trời vừa ngả về tây, bọn họ đi đến một tòa thành trấn, thành trấn tuy nhỏ nhưng cảm giác đi trên ngã tư đường lại rất phồn vinh, Thanh Ngọc đánh xe ngựa dừng chân lại trước một khách điếm.

Tiểu nhị mắt sắc lập tức tiếp đón đến, cong đai lưng cười chủ động điều khiển xe ngựa đến chuồng ngựa, để cho đoàn người bọn họ đi vào trước.

Ba người vừa vào khách điếm, chưởng quầy liền lớn tiếng la lên, "Hoan nghênh ba vị khách quan, khách quan muốn nghỉ chân hay là ở trọ lại?"

Tiết Nhiễm nói: "Ba gian thượng phòng."

"Cái này… khách quan, thật không khéo, chúng ta chỉ còn lại hai gian phòng trống."

Thanh Ngọc nói: "Sư phụ, chúng ta đi khách điếm khác."

Chưởng quầy vội nói: "Khách quan có điều không biết, thành trấn này chỉ có một khách điếm của chúng ta."

Trong lòng Phong Quang kêu to, đây còn không phải là ông trời cố ý trợ giúp nàng sao!?

"Thật ra…" Nàng e lệ nhìn Tiết Nhiễm, "Ta và Tiết thần y một gian…"

"Sư phụ, ta ngủ với ngài." không đợi Phong Quang nói xong, Thanh Ngọc sớm thấy ý tưởng của nàng nhanh chóng ngắt lời.

Tiết Nhiễm nói với Phong Quang: "Hạ tiểu thư, ta cùng Thanh Ngọc ở một gian phòng, chúng ta ở lại trong khách điếm này thôi."

“A…” Nàng nhún vai, hung hăng trừng mắt Thanh Ngọc.

Thanh Ngọc cũng không chịu yếu thế trừng mắt nhìn lại.

Hai gian phòng liền nhau, Phong Quang ngủ ở gian bên trái, Tiết Nhiễm và Thanh Ngọc ngủ ở gian bên phải, Phong Quang mở cửa sổ ra lập tức thấy được mấy tiểu thương và người đi đường trên ngã tư, tay nàng chống lên cửa sổ, cảm thấy xem cảnh đường phố này cũng là một chuyện rất thú vị.

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên Công Lược: Nữ Phụ Có Độc* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 187

Edit: Nhi Huỳnh

“Hạ tiểu thư.” Tiết Nhiễm đứng trước cửa, cửa không có đóng nhưng mà không có sự đồng ý của chủ nhân thì hắn sẽ không tự tiện đi vào, đây là phép lịch sự.

Phong Quang quay đầu nói: “Mời thần y vào.”

Tiết Nhiễm thế này mới đi vào, hắn đi đến bên cạnh Phong Quang, “Hạ tiểu thư đangnhìn cái gì?”

“Ta đang nhìn người.” Ánh mắt nàng ở trên ngã tư đường.

Tiết Nhiễm nhìn theo mắt nàng, “Là chúng sinh bách thái.”

trên đường có nam có nữ, có người già cũng có trẻ con, có tiểu thương thét to cũng có người qua đường vội vã… Chỉ có một cảnh sắc xuyên qua cửa sổ, nhưng đã muốn cất chứa mọi thứ trên thế gian này.

Phong Quang cười nói: “Quả nhiên vẫn là Tiết thần y nói hay, như ta thì chỉ biết nói đó là người mà thôi, nhưng từ ngươi nói ra lại chính là chúng sinh bách thái, cảm giác trình độ ý cảnh đều khác đi.”

“Hạ tiểu thư quá khen.” Nhìn thấy vẻ thích ý ra mặt của nàng, trong mắt Tiết Nhiễm toát ra một ý cười nhàn nhạt, “Ta còn lo lắng Hạ tiểu thư sẽ không thích nơi này, dù sao cũng chỉ là một địa phương nhỏ, ăn ở nhất định kém hơn Chiết Kiếm Lâu, hiện tại thấy Hạ tiểu thư rất tốt ta liền yên tâm.”

“đi khỏi nhà rồi thì không nên chú ý nhiều như vậy, ngươi đừng xem ta là đại tiểu thư Chiết Kiếm Lâu, ta thế nhưng cũng có thể chịu khổ.”

“Sau khi Hạ tiểu thư chịu khổ rồi, có muốn chuẩn bị sẵn một khối bánh quế hoakhông?”

Phong Quang ngượng ngùng nói: “Cái loại chịu khổ này với chịu khổ mà ngươi nóikhông giống nhau!” Thấy trong mắt hắn vẫn luôn mang theo ý cười nhẹ nhàng, nàng cũng hiểu hắn là đang giễu cợt mình, mím mím môi, nàng sáng suốt lựa chọn nói sang chuyện khác.”

“Hắn đang kiểm kê vòng vo.”

Nàng than thở, “Thanh Ngọc đứa nhỏ này, tương lai thật sẽ trở thành quản gia đây mà.”

“Nếu không phải vì ta đối với mấy việc vặt thật sự làm không được…” Tiết Nhiễm có chút xấu hổ, hắn cũng không muốn kêu một đứa trẻ như Thanh Ngọc làm mấy chuyện đó, nhưng mà hắn mỗi lần nấu cơm hay có thói quen thích thả vào chút ít dược liệu, sau đó Thanh Ngọc lớn lên người cao hơn so với bếp lò, hắn liền nói cỡ nào cũngkhông thể cho Tiết Nhiễm vào nhà bếp, lại vì Tiết Nhiễm đi ra ngoài sẽ đem toàn bộ bạc trên người mình cho những tên giả vờ giả vịt làm khất cái kia, Thanh Ngọc cũng liền chủ động xin hắn được quản lý tiền nong.

Nói ngắn gọn, Tiết Nhiễm kỳ thực là một tên ngớ ngẩn trong đời sống, nói là hắn chiếucố Thanh Ngọc, còn chẳng bằng nói là Thanh Ngọc đang chiếu cố hắn.

Vì không để Tiết Nhiễm quá khó chịu, Phong Quang rất thông minh nói sang chuyện khác, “Thần y tới là vì chuyện châm cứu cho ta sao?”

“Đúng vậy, mời Hạ tiểu thư ngồi xuống.”

Phong Quang ngồi trên ghế, “Sau đó thì sao?”

“Mời… Hạ tiểu thư đem cánh tray trái lộ ra.” Hắn ngồi bên cạnh nàng, nói ra những lời này tựa như một thử thách cực khó với hắn.

Phong Quang hỏi: “Chỉ cần lộ cánh tay sao?”

Này… cô nương, lời này giống như càng muốn lộ thêm nhiều chỗ vậy!

Tiết Nhiễm lấy một loạt ngân châm để trên bàn, hắn cực kỳ khẳng định, "Chỉ cần lộ cánh tay."

Rất tốt, không chủ động chiếm tiện nghi nữ nhân, không hổ là nam nhân mà nàng nhìn trúng, tuy rằng có chút tiếc nuối…

Phong Quang đem tay áo vén lên, cánh tay như ngó sen trắng liền bại lộ trong khôngkhí, tay Tiết Nhiễm chỉ cần đặt trên cổ tay nàng cố định lại, chậm chạp không buông ra.

Hắn giống như có chút kiêng dè.

Phong Quang đợi vài giây, thấy tay của hắn muốn buông ra, lại nâng lên, muốn thả xuống, lại nâng lên, nàng chậc một tiếng, ghét bỏ nghĩ cái này cũng quá ngây thơ đi, nàng chủ động kéo tay hắn để lên trên cánh tay mình, "Tiết thần y, ngươi là đại phu, ta là bệnh nhân, ngươi không cần phải kiêng kỵ gì hết."

"Phải…" Một câu này làm ánh mắt Tiết Nhiễm sáng lên, một bàn tay hắn cầm lấy cổ tay nàng, phòng ngừa nàng lộn xộn, tay kia thì rút ra một cây ngân châm, muốn hạ xuống ở huyệt đạo trên tay nàng.

Phong Quang đột nhiên nói một câu: "Tiết thần y, ngươi không phải vẫn là xử nam đấy chứ?"

Ngân châm lệch một cái.

"A!!!!!"

Một âm thanh như giết heo vang lên, Thanh Ngọc đang sửa sang lại hành lý ở cách vách bịt kín lỗ tai.

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên Công Lược: Nữ Phụ Có Độc* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 188

Edit: Nhi Huỳnh

Tối hôm đó, thiếu nữ ôm cánh tay bị thương khóc một canh giờ, dù là Tiết Nhiễm có chịu nhận lỗi như thế nào, nàng vẫn cứng rắn khóc kêu đau, tuy rằng nàng gặp phải chuyện này hoàn toàn là tự làm tự chịu, tuy nói chuyện đó làm nàng bị thương, chỉ là cánh tay xuất hiện một điểm đỏ xuất huyết, hơn nữa máu này vừa chảy ra một giọt đã bị thần y đại nhân nổi danh lừng lẫy cầm kim sang dược tốt nhất để cầm máu…

Sau khi biết được chuyện đã xảy ra, Thanh Ngọc đã muốn từ lo lắng chuyển thànhkhông nói gì, lúc nghe được tiếng kêu đó, hắn còn tưởng Phong Quang bị làm sao, kết quả chỉ có một vết thương nhỏ như vậy, nàng còn kêu không ngừng.

"không phải là bị kim đâm một chút thôi sao? Có gì nghiêm trọng lắm đâu?"

"Oa! Đau quá!" trên mặt nàng còn mang khăn che mặt, bởi vậy chỉ có một đôi mắtđang rơi lệ lộ ra ngoài, ngũ quan của nàng vốn cực kỳ tinh xảo, bằng không cũng sẽkhông có danh xưng đệ nhất mỹ nhân Giang Nam, hiện này chỉ cần đôi mắt mờ mịt sương mù này, khi rơi lệ liền khiến người ta sinh ra cảm giác đau thương.

Trong chớp mắt Thanh Ngọc còn thấy nói không chừng bộ dạng cái nữ nhân khôngbiết xấu hổ này cũng rất đẹp mắt, kết quả lập tức nghe được âm thanh nàng khôngngừng kêu đau, cảm giác đẹp đẽ gì cũng bay sạch, quăng sư phụ mình một cái ánh mắt lực bất tòng tâm, hắn lựa chọn về phòng của mình.

"Hạ tiểu thư, là ta không tốt, tiểu thư không cần khóc nữa." Tiết Nhiễm vốn đối với nữ nhân như nàng không có cách nào, huống chi còn là một nữ nhân đang khóc.

Phong Quang lau nước mắt, "Ta vốn sợ đau, ngươi còn lấy một thứ dài như vậy đâm ta! Ngươi nhìn đi, đổ máu rồi!"

Cái lời này… rõ ràng là kể lại chuyện nàng bị ngân châm đâm, thế nào nghe qua giống như có chút bậy bạ thế nào?

Tiết Nhiễm không rõ là cái gì bậy bạ, nhưng trực giác hắn thấy có chỗ không đúng, cho nên hắn trầm mặt một giây, "Ta thật sự có lỗi, Hạ tiểu thư yên tâm, thuốc của ta sẽ không để ngươi lưu lại bất kỳ vết sẹo nào."

Hắn sớm đã biết bản thân đối với tiếng khóc của người ta không có cách nào, bằngkhông hắn cũng sẽ không làm một thần long thấy đầu không thấy đuôi, mang danh ru rú trong nhà, chỉ là hôm nay hắn phát hiện, tiếng khóc của thiếu nữ trước mặt càng làm cho hắn đau đầu, mỗi khi đầu hắn thấy đau, hắn liền dùng khinh công bay đi, nhưng mà Phong Quang, hắn thật không thể lập tức cứ thế bỏ nàng qua một bên.

“Hạ tiểu thư, van cầu tiểu thư đừng khóc nữa, chỉ cần là chuyện ta có thể làm, ta nguyện ý làm chuyện đó để bồi tội.”

Phong Quang nghẹn ngào nói: “Thật sao?”

“Thật.”

“Vậy ngươi cho ta ôm một cái đi.” Nàng nhanh chóng thu lại tiếng khóc, trừ bỏ nước mắt trên mặt, thái độ hiện tại giống như nàng chưa từng khóc vậy.

Tiết Nhiễm: “…”

“Ngươi không đồng ý sao?” Hơi nước ngưng kết trong hốc mắt nàng, lại có xu thế sắp khóc lớn một trận.

Tiết Nhiễm nặng nề than thở một tiếng, hắn đứng dậy dang tay ta, Phong Quang vừa thấy lập tức vui vẻ ra mặt xông qua, dùng sức có chút mạnh, Tiết Nhiễm bị nàng đâm vào lui ra phía sau một bước, mà sau lưng hắn lại là giường, chân đụng vào cạnh giường, mất thăng bằng liền ngã nhào xuống giường.

Ối… tình huống hiện tại, có chút một lời khó nói hết.

Phong Quang nằm trên người hắn, tâm tình cực tốt dùng đầu cọ cọ ngực hắn, tay nàng sít chặt thắt lưng hắn, xem ra nàng còn không dự tính đi xuống.

Tiết Nhiễm đẩy một chút, đẩy không ra, “Hạ tiểu thư… điều kiện tiểu thư nói ta đã làm được.”

“Ừm, đúng vậy.”

“Cho nên…”

“Suyt….” Phong Quang ngẩng đầu, một bàn tay che kín miệng hắn, mặt còn mang khăn che mặt của nàng để sát vào hắn, cặp mắt đầy ánh sao cong lên, mê hoặc đángyêu nói không nên lời, âm thanh đè thấp của nàng cũng mang theo dụ hoặc phi thường, “Tiếp theo, dùng thân thể để cảm thụ là được.”

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên Công Lược: Nữ Phụ Có Độc* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 189

Nếu muốn tìm một câu để hình dung để hình dung tâm tình của Tiết Nhiễm giờ phút này, thì chỉ có thể nói là nhiều năm thanh tâm quả dục, vẫn luôn ăn chay chứ chưa bao giờ khai trai, mà hôm nay, có một chồng thức ăn thượng hạng để trước mặt hắn, thịt này ăn hay không ăn, hắn toàn quyền quyết định.

Hơn nữa trước mặt hắn còn không phải là loại thịt bình thường, mà là một viên thịt đang dụ dỗ hắn.

A, cái câu so sánh này hình như có gì đó kỳ lạ?

Phong Quang buông bàn tay che miệng hắn ra, trận địa được dời đi đến trênngực hắn, “Trái tim của ngươi đập rất nhanh đó, Tiết thần y…”

Tiết Nhiễm chỉ cảm thấy có một luồng điện từ phía dưới chậm chạp lan tràn lên trên, luồng điện đó tiến vào đầu óc hắn, rung động nói không nên lời, mỗi lần nàng cố ý nhẹ giọng gọi hắn là Tiết thần y, âm cuối cùng kéo ra sẽ có một loại ma lực khiến người ta mềm yếu, hắn hoảng hốt có một loại ảo giác, vấn đề ăn hay không ăn thịt, quyền lựa chọn không phải ở chỗ hắn, mà là ở chỗ của nàng.

Buồn cười, rõ ràng hắn mới là nam nhân.

Tiết Nhiễm không biết sao trong đầu mình đột nhiên có thêm một giọng nói, để cho nàng biết ai mới là người nên ở phía trên đè người còn lại, cầm lấy cánh tay nàng xoay người một cái, vị trí đảo lộn, hắn đem nàng đặt dưới người mình.

“Hạ tiểu thư, trái tim của tiểu thư đập thật nhanh.” Tay hắn bao lấy phía dưới ngực trái của nàng, tay di chuyển lên trên một chút lập tức có thể chạm vào thứ mềm mại kia, khó mà thấy được ngón nay hắn đang cong lại giật giật, nói thật, hắn có loại xúc động khôn kể muốn nghiêng tay hướng lên trên một chút, không hiểu sao hắn lại có trực giác là xúc cảm nơi đó nhất định rất tốt.

Phong Quang kinh ngạc mở to mắt, không hiểu hắn sao lại đột nhiên trở nên mạnh bạo như vậy, nhưng mà nàng cũng không cảm thấy phản cảm với loại mạnh bạo này, hai tay nàng thuận theo tự nhiên vòng lên cổ hắn, dùng giọng điệu hư vô mờ mịt nói: “Có lẽ ngươi có thể làm chút chuyện quá đáng với ta.”

Dụ dỗ trắng trợn.

Hầu kết Tiết Nhiễm chuyển động từng chút, thần sắc vẫn luôn nhơ nhã hờ hững, nhưng trong mắt lại có thêm một tia tăm tối, hắn đang giãy dụa, cho dù hắn không rõ tại sao bản thân lại muốn giãy dụa.

Rõ ràng thân thể của nàng mềm mại như vậy, mềm mại đến mức làm hắn dường như không thể kháng cự lại.

Rốt cục, đôi mắt tối đen hỗn độn của hắn từ từ khôi phục thanh tĩnh, hắn rời khỏi người nàng, bỏ lại một câu: "Hạ tiểu thư nghỉ ngơi chơi tốt."

Lập tức vội vã rời đi.

Phong Quang ngồi dậy từ trên giường, nàng ngược lại cũng không có gì tiếc nuối, sờ sờ cằm chậc chậc hai tiếng, xem ra y độc thánh quân không nhiễm khói lửa nhân gian cũng không phải không có thất tình lục dục, nói cũng phải, nếu tâm có thể như nước, hắn làm sao có thể trở thành nam phụ mà chống lại nam chính chứ?

Nói đến bên kia, Thanh Ngọc nhìn sư phụ của mình vội vã trở về phòng, hắn còn chưa kịp hỏi quỷ thích khóc cách vách bên kia như thế nào, thì đã thấy sư phụ mình cầm khăn mặt phóng vào nước lạnh ngâm, sau đó lập tức dùng khăn ướt nước lạnh phủ lên mặt.

Hắn không dám hỏi, sao lỗ tai sư phụ đỏ như vậy…

Ngày hôm sau, ở cửa khách điếm.

Phong Quang thong thả đến chậm mà xuất hiện, nàng nhìn hai người đangchờ mình, tâm tình rất tốt chào một tiếng, "Chào buổi sáng."

Thoạt nhìn tối hôm qua nàng ngủ rất ngon.

Thanh Ngọc ném bánh bao cho nàng, châm chọc khiêu khích, "Biết sắp phảiđi còn dậy trễ như vậy, tối hôm qua ngươi đi ăn trộm à?"

"Đúng rồi." Phong Quang ngoài dự đoán gật đầu, "Tối hôm qua ta đi làm tâm tặc đó."

Tiết Nhiễm làm bộ như đang ngắm phong cảnh, yên lặng xoay người khôngdám nhìn nàng.

Thanh Ngọc không biết bí mật nhỏ của hai người họ, vì thế hắn coi thường mà nhìn Phong Quang, "Hạng người quái dị như ngươi còn đi trộm tâm,không phải trộm phải tâm của tên Vương Nhị mặt rỗ nào đó chứ?"

Tình trạng mẩn đỏ trên mặt Phong Quang lúc này, thật đúng là chỉ có Vương nhị mặt rỗ mới xứng với nàng.

"Đúng nha, ta đi trộm tâm của một tên Vương Nhị mặt rỗ." Phong Quang cười tươi tắn, cắn bánh bao lên xe ngựa trước.

Thanh Ngọc nhắc tới, "Hôm nay nàng ấy bị gì thế, thế mà không cãi nhau với con, chẳng lẽ đổi tính? Sư phụ, hôm nay Hạ Phong Quang có điểm kỳ lạ."

Mặt Tiết Nhiễm không chút thay đổi nói: "Trở về đem <Độc kinh> sao chép một trăm lần."

Thanh Ngọc ngây ngẩn cả người, "Sư phụ, <Độc kinh> có tới bảy bảy trăm tám mươi lăm trang lận đó!"

Tiết Nhiễm mặt kệ hắn hô to gọi nhỏ mà lên xe ngựa.

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên Công Lược: Nữ Phụ Có Độc* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 190

Ba Thục Đường môn, chỉ lấy độc dược ám khí mà làm nên danh hiệu, người trong Đường môn thân thủ quỷ dị, hành tung khó phân biệt, một khắc kia khi ngươi nhìn thấy bọn họ ra tay như thế nào thì mạng của ngươi cũng đã sắp tận. Đường môn đến nay tồn tại đã mấy trăm năm, nói đến thuật ám sát, không môn phái nào dám xưng mình là lão đại trước mặt Đường môn, dù là thân pháp biến hóa kỳ lạ hay ám khí đa dạng, nhất là Bạo Vũ Lê Hoa Châm trong tin đồn đó, uy vọng của Đường môn đứng sừng sững trong giang hồ đến nay chưa từng giảm.

Mà khi lão môn chủ Đường Phồn của Đường môn qua đời hai năm trước, Đường lão phu nhân Đàm Tiên liền làm chủ Đường môn, kỳ thực vài năm Đường Phồn bệnh nặng thì Đường môn là do Đàm Tiên định đoạt, trên dưới Đường môn không ai là không tin phục Đường lão phu nhân.

Nhưng mà gần đây Đường môn xảu ra một chuyện lớn, thiếu chủ Đường Cửu Ca trúng độc không biết tên, mời rất nhiều đại phu mà không ai có thể giải độc, mắt thấy thân thể Đường Cửu Ca ngày càng suy yếu, trong lòng Đường lão phu nhân sốt ruột, trung niên tang tử, tuổi già tang phu, Đường Cửu Ca là tôn tử duy nhất của bà, cũng là người thân duy nhất, bà khôngmuốn lại một lần nữa làm người đầu bạc tiễn kẻ đầu xanh.

Cũng bởi vì màn hạ độc này, gần đây Đường môn đều đề phòng nghiêm ngặt, người muốn đến thăm đáp lễ cầu kiến, người bên trong cũng khôngcho phép đi vào.

Phong Quang nhìn cầu thang thật dài trước mặt, cứ vài bậc thang thì có một nam nhân mặt trang phục tối màu, đồng phục của Đường môn thoạt nhìn gọn gàng sạch sẽ, người có thần thái sáng láng mặc lên còn tôn được vẻ đẹp trai, nhất là mỗi người đều đội một mặt nạ che khuất nửa mặt làm tăng thêm cảm giác thần bí… Thật là nhiều soái ca.

Thanh Ngọc khinh thường, "Ngươi có thể lau nước miếng trên khóe miệngkhông?"

"A…" Phong Quang nâng lau lau lau khóe miệng, phát hiện không có cái gì có thể gọi là nước miếng, thở phì phì nhìn Thanh Ngọc, "Nhãi con, ngươi gạt ta."

"Quỷ thích khóc, là ngươi háo sắc, ta chỉ nhắc nhở ngươi rụt rè một tí thôi."

"Tâm thích cái đẹp ai mà không có, ta làm sai chỗ nào?" Phong Quang vừa cười vừa đi đến bên người Tiết Nhiễm, "Huống chi, tâm của ta từ sớm đã có chỗ thuộc về, người khác bất quá chỉ là gặp dịp thì chơi, Tiết thần y, ngươi nhưng phải tin tưởng tâm của ta đối với ngươi là trung trinh không đổi."

Tiết Nhiễm bất đắc dĩ nói: "Hạ tiểu thư, đừng cãi nhau nữa, chúng ta nên suy nghĩ phải làm như thế nào mới có thể gặp Đường lão phu nhân mới là chính sự."

"Phải… đúng rồi!" Phong Quang như nhớ tới cái gì, nàng rề rà đi đến trên xe ngựa, lấy ra một thứ gì đó rồi chạy về, "Đây là thứ mà thiên hạ đệ nhất tiện cho ta, hắn nói đến lúc đó có thể lấy thứ này làm tín vật để gặp Đường lão phu nhân."

"Tín vật… có cái này thì tốt rồi." Tiết Nhiễm không rõ vì sao Tôn Nhất Đao lại đem tín vật giao cho Phong Quang mà không phải đưa cho mình, bất quá có tín vật chính là chuyện tốt, hắn đi đến chỗ bậc thang, nói với một đệ tử Đường môn, "Vị huynh đài này, tại hạ Tiết Nhiễm, đặc biệt tới gặp lão phu nhân Đường môn."

Nghe thấy tên Tiết Nhiễm, đệ tử Đường môn này cũng không kinh ngạc, bởi vì mấy ngày qua nghe được tin tức chữa trị được cho thiếu chủ Đường môn là có thể nhận được một số lượng lớn tạ lễ, có không ít người gần đây nói chính mình là y độc thánh quân Tiết Nhiễm, nhưng cuối cùng sự thật chứng minh những người này đều là giả.

"Ngươi nói ngươi là Tiết Nhiễm, có gì chứng minh?"

"Được cố nhân nhờ vả, tại hạ đến Đường môn là vì trị liệu cho Đường công tử, nơi này có tín vật mà cố nhân giao cho Đường lão phu nhân để làm tin."

"Tín vật gì?"

Phong Quang đi lên trước, giật nhẹ góc áo Tiết Nhiễm, nhỏ giọng nói: "Cái này… ta vừa mới nhìn qua, ta thấy cái tín vật này không nên đem ra thì tốt hơn."

"Vì sao?"

Phong Quang nhìn Tiết Nhiễm đang khó hiểu, lại nhìn đệ tử Đường môn kia, "Tóm lại… không nên đem ra thì tốt hơn."

Cái này mà lấy ra là sẽ lớn chuyện đó!

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên Công Lược: Nữ Phụ Có Độc* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 191

Trong lúc vô ý liếc mắt thấy Thanh Ngọc cũng đi đến bên người Tiết Nhiễm, sắc mặt hắn kỳ lạ có chút hồng, "Sư phụ, con cũng thấy cái này không nên lấy ra thì tốt hơn."

Đệ tử Đường môn kia đã sớm không còn kiên nhẫn, "Rốt cục là tín vật gì,không đúng sự thật thì đừng đứng ở đây gây trở ngại ta canh gác."

A, còn đứng gác, ý thức trách nhiệm của tiểu tử này cũng rất mạnh đó.

Phong Quang đột nhiên chỉ vào phía say tên đệ tử Đường môn, kêu lên: "Người nào!?"

"Ai?" Tên đệ tử Đường môn xoay người, không thấy bất kỳ ai, hắn lại quay đầu, chỉ nhìn thấy mắt cười long lanh của thiếu nữ trước mặt.

Phong Quang đắc ký dào dạt nói: "Chỉ bằng độ tỉnh táo này của người, lúc ngươi vừa quay đầu ta đã có thể trực tiếp gõ ngươi hôn mê, lòng trách nhiệm cao thì có ích lợi gì, đầu óc không đủ thông minh vẫn sẽ bị người ta lừa.

“Nếu người trong Đường môn đều lỗ mãng như vậy, thế thì chuyện Đường công tử bị người ta hạ độc cũng không có gì lạ.” Thanh Ngọc khó có khi phụ họa lời của nàng.

“Các ngươi!” Đệ tử Đường môn này đáng thương tái xanh cả mặt, bên kia mặt nạ của hắn có trắng bệch hai không thì không biết, “Các người là cố ý đến đây để quấy rối phải không?”

“Chuyện gì vậy?” Bỗng nhiên có một âm thanh thăm dò.

“Đan đường chủ!” Nhìn thấy người tới, đệ tử Đường môn này như nhìn thấy được cứu tinh, “Người này nói mình chính là Tiết Nhiễm, còn nói có tín vật của lão phu nhân, nhưng bọn họ lại không chịu lấy tín vật ra, bọn họ rõ ràng là tới quấy rối!”

Đan Nhai là một nam nhân còn trẻ tuổi, mày kiếm mắt sáng, giữa sự tuấn lãng còn có thế uy nghiêm, hắn đi tới, xem kỹ từng người bọn họ, trước khi có chứng cớ xác thực là bọn họ đến để quấy rối, hắn vẫn giữ vẻ mặt ôn hòa, “Tín vật mà ba vị nói, không biết là vật gì?”

Tiết Nhiễm nhìn Phong Quang.

Khuỷu tay Phong Quang đụng đụng Thanh Ngọc, “Ngươi nói đi.”

“Cái đó là ngươi nói, ngươi nói đi.” Thanh Ngọc đứng ở bên kia Tiết Nhiễm.

Tiết Nhiễm nói: “Phong Quang, đừng gây sự nữa.”

Lần đầu tiên hắn kêu tên nàng, trong giọng nói tràn đầy sự bất lực, sắc mặt Phong Quang đen lại, nàng muốn tốt cho hắn, kết quả hắn lại thấy nàngđang lên cơn gây sự.

“Được, các người không phải muốn xem tín vật sao? Sau khi các ngươi nhìn, cho dù là có chuyện gì cũng đừng tìm ta.” Phong Quang nói xong, cầm cái bao trong tay mở ra, chỉ thấy bên trong là một miếng vải thô màu đỏ thẫm,trên vải thuê mẫu đơn cao quý, trong góc còn có khuê danh Đường lão phu nhân, thừa dịp mọi người sững sờ ngẩn ngơ trong nháy mắt, nàng cười hắc hắc nói: “Yếm của Đường lão phu nhân, đây cũng coi như là tín vật.”

Chớp mắt liền yên tĩnh.

Một lát sau, Tiết Nhiễm, Phong Quang và Thanh Ngọc ba người cuối cùng cũng vào được Đường môn, bất quá là bị một đám người áp tải đi vào, bởi vì bọn họ đang gánh phải tội thật to danh mạo phạm Đường lão.

Phong Quang đi bên người Tiết Nhiễm, “Ngươi xem, đều tại ngươi, ta đã nóikhông nên lấy ra, bây giờ thì tốt rồi, không biết chúng ta bị xử trí như thế nào đây.”

“Hạ tiểu thư yên tâm.” Tiết Nhiễm ôn nhuận như ngọc, trên mặt không chút hoang mang, “Tại hạ sẽ không để tiểu thư có việc gì.”

Phong Quang vô cùng cảm động, “Ta tin tưởng thần y sẽ không để ta gặp chuyện không may, ân cứu mạng bậc này, tiểu nữ không thể không báo, chỉ có thể lấy thân…”

“Đan đường chủ.” Một nam nhân trung niên bỗng nhiên xuất hiện phía trước, “Ngươi mang theo nhiều người như vậy là muốn làm gì?”

Hắn đột nhiên xuất hiện, cũng đánh gãy lời của Phong Quang, Thanh Ngọckhông lạnh không nóng cười khẽ một tiếng, Phong Quang lập tức trừng mắt nhìn qua.

“Chiêu Nghĩa trưởng lão.” Đan Nhai ôm quyền, “Mấy người này cố ý quấy rối trước cửa Đường môn, tổn hại thanh danh lão phu nhân, ta đang định dẫn bọn hắn đi gặp lão phu nhân, để lão phu nhân xem nên định đoạt xử trí như thế nào.”

Đường Chiêu Nghĩa nhìn lướt qua, “Việc nhỏ như vậy không cần làm phiền lão phu nhân, uy danh của Đường gia ta không ai có thể phạm, giết đi.”

Phong Quang không tự giác đứng phía sau Tiết Nhiễm.

“Trưởng lão, mạng người quan trọng, vẫn nên hỏi Đường lão phu nhân một chút mới có vẻ thỏa đáng.”

“Có cái gì mà không ổn thỏa, ta thấy ngươi chính là không để ta vào mắt, Đan Nhai, ngươi đừng quên, cho dù ngươi có thể ngồi lên vị trí đường chủ, nhưng cũng chỉ mãi là một người ngoài mà thôi, bởi vì ngươi không phải họ Đường.”

Sắc mặt Đan Nhai vẫn như thường, “Khi mưu cầu chức vị này, Đan Nhai dùkhông mang họ Đường thì cũng sẽ trung thành tận tâm với Đường môn.”

“Hừ, ngươi có thể lừa gạt những người khác, nhưng không thể gạt được ta, lần này Cửu ca trúng độc, nói không chừng chính là do ngươi gây nên.”

“Trưởng lão, trước khi có chừng cứ thì không thể nói lung tung.”

Đan Nhai và Đường Chiêu Nghĩa ngươi một câu ta một câu, không khí giương cung bạt kiếm, các đệ tử Đường môn khác đều cúi đầu, ai cũngkhông dám đến chọc vào một câu nào.

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên Công Lược: Nữ Phụ Có Độc* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 192

Ngay lúc đó, một thị nữ đi đến, nàng ta dường như không cảm thấy bầu không khíđang trở nên nguy hiểm, hành lễ xong, nàng nói: "Đan đường chủ, lão phu nhân nói ba người này vô hại, muốn mời ba vị này qua bên kia."

Đường Chiêu Nghĩa nói: "Lời này là chính miệng lão phu nhân nói sao?"

"Đúng vậy." Thị nữ cung kính nói.

Sắc mặt Đường Chiêu Nghĩa càng trở nên không tốt.

Đan Nhai nói: "Ta vốn cũng đang tính dẫn bọn họ đi gặp lão phu nhân, nếu Kim Lũ côngương đã đến, vậy mời cô nương dẫn người qua vậy."

"Được." Kim Lũ nhìn đoàn người Tiết Nhiễm, "Mời ba vị đi theo ta."

Tiết Nhiễm gật đầu, "Đa tạ cô nương."

Đường môn được xây ở trong núi, cho nên có rất nhiều đình đài lầu các, tùy tiện liếc mắt một cái đều có thể thấy rất nhiều tre trúc xanh biếc thẳng tắp mà cao vút, ba người đi theo sau Kim Lũ, ước chừng thời gian một chén trà nhỏ mới đến sân vườn Đường lão phu nhân.

Kim Lũ đứng ngay cửa, "Lão phu nhân, người đến rồi."

"Vào đi." Bên trong truyền đến một giọng nói cực kỳ trung khí.

Đoàn người đi vào đại sảnh lập tức nhìn thấy lão nhân đang ngồi ở chủ vị, lão nhân tuy rằng cả đầu tóc bạc nhưng sắc mặt hồng nhuận, thoạt nhìn thần thái sáng láng, nhất là đôi mắt sắc bén kia dường như có thể nhìn thấu lòng người, có thể tưởng được khi bà còn trẻ tuổi cũng là một mỹ nhân hiên ngang oai hùng, đây chính là người trước đây có khuê danh là Đàm Tiên, nay lại là người có quyết định cao nhất tại Đường môn, Đường lão phu nhân.

"Vãn bối Tiết Nhiễm, gặp qua Đường lão phu nhân." Tiết Nhiễm chấp tay, giới thiệu từng người bên cạnh mình, "Vị này là đệ tử Thanh Ngọc của ta, vị này là…"

"Ta họ Hạ, bất quá chỉ là một tiểu nhân vật mà thôi, tên không đáng nhắc đến." Phong Quang vội vàng nói, ánh mắt có ý tứ nhìn về phía Tiết Nhiễm, nàng không muốn để người khác biết nàng là vị hôn thê của Dịch Vô Thương.

Tiết Nhiễm hiểu ý, cũng không nhắc lại thân phận của nàng, ngược lại nói: "Đường lão phu nhân, ta được người nhờ vả, đến đây là vì trị độc cho Đường công tử."

"Lão thân biết Tiết thần y đến để làm gì." Đường lão phu nhân cầm bao vải Kim Lũ trình lên, bà không mở ra, trên mặt mang vẻ hoài niệm mà nói: "Nghĩ lại năm đó, ta bất quá chỉ tắm một lát ở ôn tuyền, xoay người liền không thấy cái yếm đâu, thì ra là bị hắn lượm đi mất."

Một đám người câm lặng.

Cứ thế vân đạm phong kinh nói chuyện cái yếm của mình bị lượm mà được à? Hơn nữa, dùng từ "trộm" thì đúng hơn chứ!

Phong Quang nhỏ giọng nhắc tới, "không hổ là thiên hạ đệ nhất tiện, yếm của nữ nhân cũng đi trộm cho được."

"Vô sỉ." Lần này, Thanh Ngọc và Phong Quang đều có cùng một ý nghĩ.

Tiết Nhiễm hiểu được vì sao Tôn Nhất Đao lại đem cái thứ gọi là tín vật này giao cho Phong Quang mà không phải giao cho mình, bởi vì Tôn Nhất Đao biết nếu giao cho hắn, vậy chắc chắn hắn sẽ không lấy ra, da mặt hắn quá mỏng.

Đường lão phu nhân cũng biết không khí im ắng này là do mình tạo ra, bất quá bà cũng không thấy ngượng tí nào, để cho Kim Lũ thu lại này nọ, bà nói: "Tiết thần y vì Cửu ca mà đi đường xa đến đây, lão thân thật sự thấy áy náy, nhưng tình huống của Cửu ca thật sự khiến người ta phải lo lắng, mong Tiết thần y có thể trước tiên đi xem Cửu ca rồi hãy nghỉ ngơi, không biết có được không?"

"Cứu người làm trọng, tại hạ cũng có dự tính trước tiên đi chẩn trị cho Đường công tử."

"Được thế thì tốt rồi, mời Tiết thần y đi theo lão thân."

Đường lão phu nhân mang Tiết Nhiễm trước tiên đi đến chỗ ở của Đường Cửu Ca, Phong Quang cũng đi theo cùng, Thanh Ngọc thế nhưng đi cùng Kim Lũ đến phòng khách, hắn muốn đem đồ đạc mang đến sửa sang lại để ở trong phòng khách.

Phong Quang đi bên người Tiết Nhiễm, nhìn trái nhìn phải ngắm nghía, không quan tâm đến chuyện Đường lão phu nhân đang nói triệu chứng trúng độc của Đường Cửu Ca với Tiết Nhiễm, đột nhiên, một nữ nhân lao ra ở một góc, tốc độ chạy của nàng ta rất nhanh, nhìn thấy trước mặt có người thì lẫn tránh qua rất mau, nhưng nàng ta tránh được Đường lão phu nhân, tránh được Tiết Nhiễm lại không thể tránh được Phong Quang.

Khi hai người đụng vào nhau sắp sửa ngã xuống đất, tay Tiết Nhiễm kéo lại được cánh tay mềm yếu như không có xương kia, nhưng mà, người hắn kéo lại không phải Phong Quang.

Phong Quang té ngã xuống đất một cú nặng nề, còn chưa kịp kêu đau liền nghe đượcâm thanh kinh ngạc của Tiết Nhiễm, "Duyệt Duyệt?"

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên Công Lược: Nữ Phụ Có Độc* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 193

Cái tên Quan Duyệt Duyệt này, đối với Phong Quang mà nói quả thực như một cái trở ngại tận trời.

Nàng ngồi dưới đất, chậm chạp không đứng lên, vẫn là Đường lão phu nhân hoàn hồn trước, "Hạ cô nương, cô nương không sao chứ?"

Như tỉnh lại từ trong mộng, Tiết Nhiễm thế này mới nhớ tới Phong Quang, "Hạ tiểu thư…"

Hắn vội vàng đưa tay muốn kéo nàng lên, "bốp" một tiếng, Phong Quang gạt tay hắn ra mà tự mình đứng lên, Tiết Nhiễm nhìn đôi mắt đang tực kỳ tức giận kia của nàng,không tự giác buông bàn tay đang cầm lấy Quan Duyệt Duyệt ra.

Phong Quang nhìn người đứng bên cạnh Tiết Nhiễm, "Xin lỗi với ta."

Quan Duyệt Duyệt vốn cũng đang vì mình lỗ mãng đụng vào người khác mà thấy thật có lỗi, bây giờ lại nghe lời của Phong Quang cơ hồ là mệnh lệnh, sắc mặt không vui nói: "Ta cũng không phải cố ý đụng vào ngươi, ngươi tức giận như vậy làm gì?"

"Ta đâm ngươi một đao, ta nói ta không cố ý, ngươi có tức giận không?"

Quan Duyệt Duyệt vô cùng đắc ý nói: "Vừa nhìn đã biết ngươi không có võ công, ngươi không đâm được ta."

Bởi vì Phong Quang đang đeo khăn che mặt, nên nàng ta cũng chưa nhận ra thiếu nữ áo hồng trước mặt này chính là đại tiểu thư mà mình ghét.

Tiết Nhiễm ra tiếng nói: "Duyệt Duyệt, tạ lỗi với Hạ tiểu thư."

"Sư phụ!" Quan Duyệt Duyệt làm nũng nói: "Con không thích nàng ta, con khôngmuốn nói xin lỗi với nàng."

Quan Duyệt Duyệt luôn tùy tính mà làm, không quản đúng sai, cho nên nàng cũng sống cực kỳ phóng khoáng, hơn nữa tính cách thẳng thắng của nàng luôn dễ dàng khiến người khác sinh ra cảm tình.

Tiết Nhiễm vốn là người có tính cách ôn hòa, cho dù là đối với Thanh Ngọc lạnh lùng, hay là với Quan Duyệt Duyệt làm nũng bán manh, hắn vẫn luôn không có biện pháp, nhưng đối với Phong Quang, người này lại không phải lớn lên bên người hắn, trong lòng hắn chung quy sẽ có một cổ cảm xúc khó hiểu.

Hắn nghiêm túc nói: "Duyệt Duyệt, phải xin lỗi với Hạ tiểu thư."

"Sư phụ…" Quan Duyệt Duyệt bẹp miệng, hai mắt lập tức như có hạt mưa ngưng kết lại, "Con mới rời đi có bao lâu đâu, sư phụ đã không thích đồ đệ này nữa rồi, sư phụ bây giờ muốn giúp cái nữ nhân này mà không giúp con sao?"

"Cũng không phải như thế, là con sai… Aiz, đừng khóc." Tiết Nhiễm đau đầu.

Phong Quang dậm chân, "Tiết Nhiễm, ta không muốn đi cùng ngươi nữa! Ta phải về nhà! Ngươi đi mà chơi cùng đồ đệ của ngươi đi!"

Dứt lời, nàng xoay người chạy mất.

"Hạ tiểu thư!" Tiết Nhiễm theo bản năng muốn đuổi theo nhưng lại bị Quan Duyệt Duyệt ngăn cản.

"Sư phụ, nàng muốn đi thì để nàng đi đi, lâu như vậy không gặp, chúng ta đi ôn chuyện nha!" Quan Duyệt Duyệt tươi cười sáng lạn.

Ngồi xem kịch một hồi Đường lão phu nhân lắc đầu, cái cảnh này thế nào lại giống như lúc bà còn trẻ tuổi thế?

Chẳng qua lúc đó, tình cảnh của bà là như Tiết Nhiễm, mà Đường Phồn chính là Quan Duyệt Duyệt, vậy còn vị Hạ tiểu thư kia tất nhiên sẽ là Tôn Nhất Đao.

Đường lão phu nhân trêu ghẹo hỏi Tiết Nhiễm, "Ngươi thật sự không đuổi theo sao?"

Tiết Nhiễm do dự một chút, nói: "Vẫn nên đi xem Đường công tử trước đi, Phong… Hạ tiểu thư sẽ không đi xa."

Hắn không hiểu sao lại có trực giác này, ngay cả hắn đều cảm thấy kỳ quái đối với sự tin tưởng này, có lẽ là vì nàng từng nói những lời là thích hắn, nhưng lại không giống như chỉ vì lý do đơn giản như vậy.

Đường lão phu nhân cười cười, cũng không thèm nhắc lại.

Tiết Nhiễm không chừng đã sai rồi, Phong Quang lần này thật đúng là đã đi xa, nhưngkhông phải vì nàng muốn chạy xa mà là vì lạc đường, không biết đi như thế nào lại tiến vào một mảnh rừng trúc, sau đó nàng liền mất phương hướng, chỉ có thể dựa vào trực giác mà đi, kết quả càng chạy càng sâu, cuối cùng thấy được một cái đầm nước nhỏ.

Có một nam nhân đang ngồi ở bờ đầm, hắn cởi áo, đang bôi thuốc lên miệng vết thương của mình, chỉ cần nhìn thấy bóng dáng của hắn cũng đã phải kinh sợ thân thể mê người kia, khi cảm nhận được tiếng hít thở sâu, hắn nghiêng tay, lá trúc từ đầu ngón tay hóa thành lưỡi dao sắc bén phá không mà đi.

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên Công Lược: Nữ Phụ Có Độc* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 194

Lúc này điểm hệ thống thêm vào sự nhanh nhẹn của Phong Quang trở nên có tác dụng, nàng lui một bước ra sau tránh thoát, nhìn phiến lá trúc khảm sâu vào thân trúc, trong lòng sợ hãi một lúc, khi người nọ muốn ném phiến lá trúc thứ hai qua, nàng vội vã giơ hai tay lên đứng ra, "Là bằng hữu, không cần nổ súng… nhầm, không cần ra tay!"

Nam nhân kia khựng lại, tiếp theo trên gương mặt hại nước hại dân lộ ra một nụ cười gian ác mê hoặc lòng người, "Ha? Bằng hữu?"

Khuôn mặt yêu nghiệt này… là nam hay nữ?

Ánh mắt Phong Quang lặng lẽ nhìn xuống, ừm, ngực phẳng, nàng lại nhìn lên, trong thế giới này, có người có diện mạo tuấn mỹ như yêu nghiệt như này, không cần nghĩ nhiều, chỉ có ma giáo giáo chủ Nam Cung Ly mà thôi, nàng cũng không tin một người dậy thì thành công như vậy lại là một người đóng vai phụ.

Dịch Vô Thương chính trực ổn trọng, Nam Cung Ly lại là nghi kỵ đa đoan, nhưng mà hai người này là cùng một người, khi đóng vai khác nhau liền có tính cách không giống nhau, nhưng mà nói gọn lại Dịch Vô Thương vẫn là Nam Cung Ly.

Trong đầu nàng linh leng keng leng keng vang lên không ngừng, nàng phải nghĩ biện pháp sống sót, nhớ lại tình tiết, hiện tại hắn là Nam Cung Ly vì trộm Bạo Vũ Lê Hoa Châm, cùng Quan Duyệt Duyệt lặng lẽ xâm nhập Đường môn, kết quả bị lầm lỡ trong cơ quan, hắn vì cứu Quan Duyệt Duyệt mà bị thương, mà Quan Duyệt Duyệt cũng vì thay hắn dẫn dắt truy binh mà khiến hai người phân tán ra.

Đầu óc hoạt động nhanh chóng, Phong Quang ra vẻ do dự nói: "Xin hỏi… ngươi là phu quân của Quan cô nương sao?"

Hai chữ "phu quân" này làm cho Nam Cung Ly cảm thấy cực kỳ sung sướng, hắn đứng lên từ bờ đầm, dáng dấp mê người hoàn toàn phô ra, hắn không vội mà mặc y phục mà ngược lại nhíu mày hỏi: "Ngươi quen biết Duyệt Duyệt."

Đúng đó, ta không chỉ quen biết Duyệt Duyệt, ta còn biết Tiểu Nhạc Nhạc, Nhạc Vân Bằng đó! (!)

(!) Tra google là một diễn viên Trung Quốc, cả Duyệt và Nhạc đều đọc là Yuè.

Châm chọc thì châm chọc, mắt Phong Quang lộ ra bi thương nói: "Từ nhỏ bộ dạng ta đã xấu xí, ở Đường môn chịu đủ loại khi dễ, lần trước lúc ta bị người khác đánh, là Quan cô nương đã cứu ta, nàng còn… nàng còn nói ta không xấu, nàng nói tâm hồn ta so với ai khác đều đẹp đẽ hơn, Quan cô nương thật sự là một người tốt."

Nói đến tận đây, trong ánh mắt nàng như nhiễm một dạng khát khao đối với thần linh, mặc dù trong lòng nàng đã muốn ói ra một trận.

"Nàng đúng là rất tốt." Nam Cung Ly nở nụ cười ôn nhu, "Là nàng gọi ngươi đến?"

“Phải, nàng còn muốn ta đem bình dược này giao cho ngươi.” Phong Quang lấy kim sang dược mang trên người ra, đây là Tiết Nhiễm cho nàng vào ngày nàng bị ngân châm đâm bị thương, nàng không thể làm lộ ra biểu cảm đau lòng.

Nam Cung Ly đến gần từng bước, tiếp nhận bình thuốc nhỏ, hắn mở nắp bình ra ngửi một chút, đây đúng là dược Quan Duyệt Duyệt hay mang theo, hắn cười, phi thườngyêu mị, “cô nương, nhớ giúp ta nói cảm ơn với Duyệt Duyệt.”

“Được, ta đây trước hết cáo từ.” Phong Quang thong thả xoay người, thật ra nàng đã muốn đổ mồ hôi lạnh cả người.

Ngay lúc nàng sắp lơi lỏng cảnh giác, sau lưng có một lá trúc sắc bén bay tới, nàng theo bản năng ngồi xổm xuống tránh thoát, nhìn phiến lá trúc lại khảm vào trong thân trúc, vô cùng vui mừng là bản thân cũng thêm điểm vào giá trị vận may.

Nàng run run rẩy rẩy quay đầu, “Công, công tử? Ngươi vì sao…”

Nam Cung Ly cười nguy hiểm nói: “Ngươi thật sự ngụy trang rất tốt, bất quá, ngươi có biết mình đã làm sai ở chỗ nào không?”

“Công tử nói gì thế, ta không hiểu.”

“Nhìn thấy bộ dạng bản tôn không mặc quần áo, thân là nữ nhân ngươi thế nhưng một chút phản ứng cũng không có.” Nam Cung Ly nhặc y phục trên đất lên, chậm rãi mặc vào, ngay cả động tác mặc quần áo của hắn cũng lơ đãng để lộ ra phong tình vạn chủng, “Ngươi có cái gì đó rất không đúng, tiểu cô nương.”

Một đàn cừu nhảy qua trong lòng Phong Quang.

Chỉ vì ta không si mê ngươi, ngươi liền thấy ta có chỗ không đúng!?

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên Công Lược: Nữ Phụ Có Độc* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 195

“Thật ra… thật ra ta là người mù!”

“Ha? Vậy thật sự đáng tiếc.”

Phong Quang nghe được giọng nói tiếc hận của hắn, cảm thấy chính mình chẳng đã tìm ra được đường sống, kết quả lại nghe hắn nói tiếp một câu, “Ngươi không thể tận mắt nhìn thấy người giết chết ngươi.”

Trong nháy mắt, lá trúc rơi xuống giữa không trung đều khựng lại, chúng nó lấy tốc độ cực nhanh hướng tới thiếu nữ đang ngồi trên đất, lá trúc phá không mà đi, Phong Quang ôm đầu, trong lòng kêu mệnh ta nay đã tận, nhưng lại không thấy đau đớn như trong tưởng tượng, nàng nghe được tiếng kiếm xé gió.

Đột nhiên có một thân người cầm kiếm che trước thân thể của nàng, hắn dùng kiếm khí tiêu diệt từng phiến lá rụng, tiếp theo hắn quan tâm hỏi: “cô nương, cô nương không sao chứ?”

Phong Quang mở một con mắt, chỉ thấy thân hình cao to lực lưỡng phía trước, giờ phút này trong mắt nàng, hắn giống như là thần tiên, còn chưa kịp nói một câu takhông sao, mắt thấy Nam Cung Ly phi thân tới tung ra một chưởng đánh úp lại, nàng vội vàng kêu lên: “Cẩn thận!”

Đan Nhai xoay người rút kiếm ra đỡ, lôi kéo tay Phong Quang lui ra sau một bước, sau khi khoảng cách được kéo ra, mặt hắn bình tĩnh hỏi: “Các hạ rốt cuộc là ai? Tự tiện xông vào mật thất Đường môn ta, bây giờ còn muốn giết người.”

Đan Nhai vốn đang truy tìm người tự tiện xông vào mật thất, nghe thấy động tĩnh ở bên này mới chạy tới, kết quả không nghĩ tới vừa vặn đụng phải người mà mình muốn bắt.

“Hắn là giáo chủ ma giáo!” Phong Quang trốn sau lưng Đan Nhai, có một cái bia đỡ đạn rồi nên lá gan của nàng cũng lớn không ít.

Đan Nhai nghi ngờ nhìn Nam Cung Ly, “Ngươi là giáo chủ ma giáo?”

“Thú vị.” Nam Cung Ly xoa môi cười, “Ta chưa bao giờ nói thân phận của ta, nha đầu ngươi làm sao mà biết được?”

Đan Nhai cũng nhìn Phong Quang, đợi đáp án của nàng.

Phong Quang đúng lý hợp tình nói: “Nghe đồn trên giang hồ, chỉ có giáo chủ ma giáo mới có bộ dạng nam nữ bất phân, ta xem khí phái này của ngươi,

hẳn không phải là hạng vô danh tiểu tốt, nam không ra nam nữ không ra nữ, chẳng lẽ ngươi không phải Nam Cung Ly?"

Nam không ra nam nữ không ra nữ… cổ họng Nam Cung Ly bị nghẹn, lại nhanh chóng cười càng thêm xinh đẹp, "Tiểu nha đầu, ta bỗng nhiên nghĩ không cho ngươi được toàn thây."

"Đan đường chủ bảo hộ ta!" Nàng cầm lấy góc áo của Đan Nhai, thái độ rất rõ ràng là ta có thể sống sót hay không là nhờ ngươi.

Đan Nhai đem nàng bảo vệ ở phía sau, chống đỡ Nam Cung Ly lạnh mặt, "Ngạo mạn, ngươi tuy là giáo chủ ma giáo, nhưng Đường môn cũng không phải chỗ để cho ngươi đến lỗ mãng."

Đan Nhau chấp kiếm tiến lên, sau khi Nam Cung Ly né qua, dùng một chiêu lắc người từ hư không phi thân ra, trong rừng trúc chỉ còn lại tiếng vọng của hắn, "Đường môn, ta sẽ quay lại."

Nam Cung Ly dù sao cũng có thương tích trong người, cho nên không ham chiến mà thoát ra rời đi, Phong Quang vỗ ngực nhẹ nhàng thở ra, lại nghe đến trong không khí truyền đến một câu, "Mạng của nữ nhân kia, ta cũng sẽ lấy."

Ối…

Nàng không nói gì nghẹn ngào.

"cô nương không cần phải sợ, Đường môn sẽ bảo hộ cô nương chu toàn." Khinh công của Nam Cung Ly rất cao, trong nháy mắt đã không thấy bóng dáng của hắn, Đan Nhai quay trở về an ủi nàng, một tiểu cô nương lại bị giáo chủ ma giáo uy hiếp, cảm thấy sợ hãi là chuyện bình thường.

Tâm trạng của Phong Quang có chút không thoải mái, "Vậy nếu ta rời khỏi Đường môn thì sao?"

"Cái này… cô nương không thể ở lại Đường môn sao?" Đan Nhai biết câu này đường đột, nhưng mà nói đến vấn đề này, hắn chỉ có thể nghĩ đến cách này.

Phong Quang nhìn gương mặt ngay thẳng của Đan Nhai mà thở dài, "Quên đi, hết thảy thuận theo tự nhiên vậy."

Sinh tử không do người, nàng xoay người liền đi.

Đan Nhai nói: "cô nương!"

"Lại có chuyện gì?" Nàng nản lòng thoái chí, cũng không quay đầu lại.

"Nếu muốn đi ra rừng trúc này, cô nương đi nhầm hướng rồi."

Dừng lại cước bộ, nàng đanh mặt đi trở về, "Sao không nói sớm!"

Đan Nhai sờ sờ cái ót, cô nương cũng không có hỏi mà.

Sư phụ nói không sai, nữ nhân quả nhiên là khó hiểu nhất, cũng là sinh vật thích cố tình gây sự.

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên Công Lược: Nữ Phụ Có Độc* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 196

Hai người Phong Quang và Đan Nhai nhìn nhau không nói gì, không khí im ắng, mới vừa đi ra từng trúc lập tức thấy được có rất nhiều người đi tới đi lui, trong miệng còn gọi "Hạ cô nương."

Hạ cô nương này, còn không phải là nàng sao?

Phong Quang liếc mắt một cái nhìn thấy Tiết Nhiễm, vừa mới trải qua một phen sinh tử, nàng đều quên mất chính mình còn đang tức giận, nàng vẫy tay hô lên: "Tiết Nhiễm, ta ở đây!"

Nghe được nàng gọi, Tiết Nhiễm đi tới, bên người hắn là Thanh Ngọc, còn có Quan Duyệt Duyệt thoạt nhìn rất không tình nguyện.

Tiết Nhiễm nhìn Đan Nhai ở bên người nàng, hỏi: "Nàng đã đi nơi nào?"

Giọng điệu của hắn rất kỳ lạ, thậm chí có thể nói mang theo sự tức giận mà bình thường không hề có, không phải còn có một câu nói sao? Người ôn nhu mà nóng giận càng thêm đáng sợ.

Cũng không biết sao, bản năng Phong Quang sợ hãi bộ dạng hắn lúc tức giận, cho dù giờ phút này hắn vẫn còn giữ sự lịch sự nho nhã, nàng không tự giác né tránh ra sau Đan Nhai, "Ta chỉ là… lạc đường."

"Nàng biết ta đã tìm bao lâu không?" Tiết Nhiễm híp lại khóe mắt, tầm mắt chặt chẽ đặt trên một mình nàng.

"Ta… ta cũng không phải là cố ý lạc đường." Khí thế của Tiết Nhiễm mạnh mẽ ngoài dự đoán, nàng ấp úng, bởi vì vừa trải qua một hồi kinh tâm động phách, nàng khôngbiết bản thân biến mất đã bao nhiêu lâu, thật ra nàng đã mất tích gần một canh giờ.

Nhìn nàng sợ hãi rụt rè đáng thương, Đan Nhai nhịn không được nói ra tiếng: "Vị côương này lạc đường đi vào rừng trúc, gặp phải Nam Cung Ly đang ẩn núp, thiếu chút nữa đã đi đời nhà ma, nàng bị dọa chấn kinh không nhỏ, mong tiên sinh không cần trách cứ nàng nữa."

"Phải phải!" Phong Quang trốn sau lưng Đan Nhai liều mạng gật đầu.

"Giáo chủ ma giáo…" Tiết Nhiễm đến gần từng bước, lấy tay lôi nàng ra từ phía sau Đan Nhai, bất chấp việc rối rắm nàng lạc đường, hỏi: "Nàng có bị thương không?"

"không, là Đan đường chủ đã cứu ta." Phong Quang nhìn hắn nắm tay của mình,không còn sợ hãi nữa, không khỏi trộm cười rộ lên.

Quan Duyệt Duyệt bỗng nhiên nói: "Các ngươi bắt hắn rồi!?"

Tất cả mọi người nhìn nàng ta.

Quan Duyệt Duyệt cũng ý thức được biểu cảm của mình không đúng, cố gắng áp chế lo lắng trong lòng mình, thần sắc như thường nói: "Ta nói là giáo chủ ma giáo khôngchuyện ác nào không làm, các ngươi đã gặp hắn, vậy có bắt hắn tử hình tại chỗkhông?"

Đan Nhai nói: "Kinh công của hắn rất cao cường, đã để cho hắn chạy thoát."

"Vậy thì…" Quan Duyệt Duyệt nhìn mọi người, đem một từ "tốt" nghẹn trở vào, "Thật sự rất đáng tiếc!"

Phong Quang không giống những người khác, nắm giữ trước tình tiết tự nhiên đoán được trong lòng Quan Duyệt Duyệt lúc này đang mừng thầm, bất quá, cho dù nàng có nói Quan Duyệt Duyệt và giáo chủ ma giáo lưỡng tình tương duyệt thì phỏng chừng cũng không có ai sẽ tin nàng, dù sao y độc tiên tử thiện lương sao lại có thể ở cùng một chỗ với giáo chủ ma giáo không chuyện ác nào không làm đây?

không chuyện ác nào không làm… Đúng rồi, Thanh Ngọc!

Tầm mắt bất giác đặt trên người Thanh Ngọc, Phong Quang vừa hé miệng liền nhìn thấy Tiết Nhiễm nhìn mình lắc đầu, miệng nàng ngậm lại, quyết định không nói nữa.

Thanh Ngọc đứng bên người Tiết Nhiễm, tất nhiên cũng thấy Phong Quang muốn nói lại thôi, lại xem thần sắc của sư phụ mình… Hắn tuy là mặt lạnh, tuổi cũng nhỏ nhưng đầu óc so với sư tỷ đồng môn lại thông minh hơn, tổ hợp mọi thứ, hắn cũng đoán được Phong Quang khẳng định đã biết thân thế của hắn.

Quét mắt thấy Tiết Nhiễm nắm tay Phong Quang, trong lòng Thanh Ngọc không được tự nhiên hừ hừ, sư phụ hắn thật vất vả nắm tay nàng rồi, nàng còn muốn làm chuyệnkhông liên quan gì nữa, thật sự là nhàn rỗi đến hoảng sợ.

Thanh Ngọc đi qua giật nhẹ ống tay áo Quan Duyệt Duyệt, "Sư tỷ, gần đây đệ lại nghiên cứu ra được độc dược mới, tỷ muốn xem không?"

"Được!" Quan Duyệt Duyệt nghe được Nam Cung Ly không sao, so với chuyện gì đều vui vẻ, Thanh Ngọc tìm đến nàng, nàng tự nhiên tràn đầy vui mừng đi cùng hắn.

Phong Quang nhìn chằm chằm bóng dáng tỷ đệ bọn họ rời đi, vẻ mặt chết lặng, "Thanh Ngọc hắn… không phải là thích Quan Duyệt Duyệt chứ?"

Tiết Nhiễm cúi đầu cười nhẹ, "Bên trong đầu nàng lại suy nghĩ chuyện linh tinh gì vậy."

Phong Quang hừ một tiếng, tên trì độn này, giác quan thứ sáu của nàng luôn rất chuẩn biết không?

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên Công Lược: Nữ Phụ Có Độc* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 197

Edit: Nhi Huỳnh

Đan Nhai trước cáo từ rồi rời đi, bởi vì giáo chủ ma giáo đột nhiên xuất hiện ở Đường môn nên hắn còn phải xử lý rất nhiều chuyện, ví dụ như tăng cường cảnh giới chẳng hạn.

Phong Quang một bên cùng Tiết Nhiễm đi đến phòng khách, một bên châm chọc, "Đường Cửu Ca trúng độc, Đường môn tăng cường cảnh giới, giáo chủ ma giáo xuất hiện, Đường môn tăng cường cảnh giới, ta phát hiện cái kiểu tăng cường cảnh giới này giống như không tác dụng gì."

"Giáo chủ ma giáo võ công cao cường, cho dù phòng ngự nghiêm ngặt hơn thì hắn có thể quay lại lần nữa cũng không có gì lạ." Tiết Nhiễm cười nói: "Câu không có tác dụng gì của nàng trăm ngàn lần đừng để người của Đường môn nghe được, bọn họ sẽ có ý kiến."

"Nhưng mà ngươi cũng hiểu ta nói không sai, đúng không?" Phong Quang thấy hắn muốn trả lời, nàng vội bổ sung nói: "không thể nói dối, cũngkhông thể ba phải cái nào cũng được!"

Tiết Nhiễm dừng một giây, vẻ mặt bất lực gật đầu, "Đúng vậy."

Nàng thế này mới vừa lòng mà cười, lúc đi đường cố ý vung vẩy cánh tayđang nắm lấy nhau của hai người, thật ra lúc Tiết Nhiễm ý thức được có chỗkhông đúng đã muốn thả tay nàng ra, nhưng mà hắn không ngờ nắm tay nàng thì dễ, muốn thả ra lại khó, nàng cầm tay hắn giận nói cái gì cũngkhông chịu buông ra, còn có xu thế sắp khóc lớn một hồi.

Tiết Nhiễm lựa chọn đầu hàng.

"Đúng rồi, độc của Đường Củ Ca thế nào? Giải được không?"

Hắn dùng âm thanh ấp ám sửa lại, "Là Đường Cửu Ca."

"Đường Củ Ca, đúng vậy mà." (!)

(!) Đường Cửu Ca (唐九歌 = Tángjiǔgē). Phong Quang gọi thành Thảng Cửu Cá (躺九个 = Tǎng jiǔ gè), mình đã sửa lại cho nó Việt hóa tí.

Quên đi, hắn bỏ cuộc, "Đường công tử trúng độc Mộng Lý Sinh, chỉ khiến cho hắn ngày ngày ngủ say bất tỉnh, nhưng cũng không có nguy hiểm đến tính mạng, cũng không xuất hiện bệnh trạng trúng độc khác, đại phu khác chẩn đoán không ra Đường công tử là trúng độc gì, là vì loại độc khiến người ta sống trong mộng này khó gặp, ngay cả ta cũng chỉ gặp qua trong vài trang giấy mục nát từ sách cổ mà thôi."

"A? Vậy độc đó không phải rất khó giải sao?"

Trong giọng nói của nàng tràn đầy quan tâm, không phải quan tâm Đường Cửu Ca có thể tỉnh hay không, mà lo lắng vạn nhất hắn không thể giải độc sẽ có chuyện, điểm này đã lấy lòng hắn, "ta không dám nói ta có thể giải tất cả các loại độc, nhưng tám chín phần mười độc trong thiên hạ này, đối với ta bất quá cũng chỉ là một bữa sáng."

Hắn cười ôn hòa, dung mạo ôn nhu, như mưa tuyết trên đất hạn, xâm nhập lòng người.

Rõ ràng là một câu ăn to nói lớn như vậy, nhưng hắn cứ thế mà bình thản nói ra, lập tức có một loại ma lực khiến người ta không thể không tin phục, nàng nhìn hắn, nhìn không chuyển mắt, "Tiết Nhiễm, ta phát hiện ngươi có vẻ càng ngày càng đẹp mắt."

Nam nhân tự tin đều rất tuấn tú!

Lần này lỗ tai Tiết Nhiễm không có đỏ lên hay chân tay luống cuống, hắn nhìn nàng lộ ra một cái mỉm cười mê người, "Nàng cũng càng ngày càng đẹp mắt."

Hắn đây là nói thật, bởi vì Phong Quang mỗi ngày đều uống thuốc, cho nên mẩn đỏ trên mặt nàng dần dần biến mất, không bao lâu nữa gương mặt nàng sẽ khôi phục như lúc ban đầu.

Nhưng Phong Quang lại không hiểu, nàng giống như đang bị chọc ghẹo.

Tiết Nhiễm đưa Phong Quang đến cửa, hắn liền đi Luyện dược đường của Đường môn để chế thuốc, Phong Quang không còn lý do nào mà khôngbuông tay hắn, bóng dáng Tiết Nhiễm biến mất rất nhanh không thấy được nữa, nàng nâng tay chính mình lên, quyết định một ngày này sẽ không rửa tay!

Phong Quang tràn đầy sức sống đi vào phòng, đúng lúc nhìn thấy Thanh Ngọc từ cửa viện đi đến, nàng dừng lại động tác đẩy cửa, tâm tình cực kỳ tốt vẫy vẫy tay với Thanh Ngọc, "Tiểu Thanh Ngọc, ngươi về rồi à!"

Thanh Ngọc vừa thấy nàng lập tức xoay người, nhưng lại bị Phong Quang chạy tới ngăn cản, hắn nản lòng thở dài một hơi.

"Thế nào, cái sư tỷ kia sao không trở về với ngươi?"

Thanh Ngọc mặt không chút thay đổi, "Sư tỷ nói muốn đi dạo ở Đường môn."

đi dạo cái gì? Muốn đi tìm Nam Cung Ly thì có.

Quan Duyệt Duyệt đột nhiên xuất hiện ở Đường môn mà không ai so đo là vì nể nàng là đồ đệ của Tiết Nhiễm, tất nhiên cũng vì thân phận như thế, nàng ta có thể không cần cố kỵ chỗ nào mà đi lại ở Đường môn.

Phong Quang lấy ngón tay chọc chọc Thanh Ngọc, cười bỉ ổi, "Tiểu Thanh Ngọc, năm nay ngươi mới nhiêu tuổi a, thế mà đã có người trong lòng rồi, người kia còn là sư tỷ lớn tuổi hơn ngươi đó."

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên Công Lược: Nữ Phụ Có Độc* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 198

Edit: Nhi Huỳnh

"Ngươi, ngươi nói bậy bạ gì đó!" Mặt Thanh Ngọc nóng lên rồi lại nóng lên, ánh mắt mơ hồ, âm lượng phóng đại càng làm cho người ta cảm giác hắnđang phô trương thanh thế mà thôi.

Phong Quang khoác vai hắn như một vị huynh trưởng, "Ngươi đừng hòng gạt ta, mắt ta sáng tựa tuyết, ngươi thích ai, ta liếc mắt một cái là nhìn ra ngay."

"Nàng là sư tỷ của ta, ta thích sư tỷ của ta thì có vấn đề gì?" Thanh Ngọc ngay thẳng cãi lại.

Phong Quang cười hắc hắc nói: "Ngươi biết ta không phải nói loại thích đó mà, suy nghĩ một chút, ngươi tuy mới mười ba tuổi nhưng thoạt nhìn thành thục hơn so với bạn cùng lứa rất nhiều, huống hồ sư tỷ của ngươi cũng lớn hơn ngươi hai tuổi mà thôi, cẩn thận suy nghĩ thì thấy ngươi thích nàng ta cũng không có gì là không đúng."

"Hạ Phong Quang, ngươi lại nói bậy bạ, ta liền… ta liền…"

Hắn nửa ngày cũng không nói ra được nửa câu sau, Phong Quang tiếp lời, "Ngươi liền khiến ta thế nào?"

"Ta liền… không thèm để ý ngươi!" Thanh Ngọc hất tay nàng ra, nổi giận đùng đùng chạy về phòng, đóng mạnh cửa phòng lại.

Phong Quang: "…"

Thanh Ngọc sao lại giống như trở nên… ngây thơ?

không đúng, hắn vốn đã là một đứa nhỏ thôi.

Nàng lắc đầu than thở, còn chưa nói gì để khiến hắn buông tha việc thích Quan Duyệt Duyệt đâu, Quan Duyệt Duyệt không thích tỷ đệ luyến, mà nàng thích giáo chủ ma giáo, nam nhân giết hại cả nhà Thanh Ngọc.

Phong Quang có chút u buồn, nàng ngồi trên bậc thang trước cửa, cứ thế u buồn cả một buổi chiều, cho nên lúc Quan Duyệt Duyệt trở về liền thấy một người ngồi trong viện mà ngây người trong chốc lát, bất quá nhìn thấy đó là Hạ tiểu thư đáng ghét kia, sắc mặt nàng không có gì hay mà thong thả điqua.

"Này, ngươi ngồi đây làm gì thế?"

Phong Quang còn lười liếc mắt nhìn nàng ta, "Ta ngồi ở chỗ này, nhìn xem có người nào bị bệnh thần kinh mà tới tìm ta nói chuyện không."

"Ngươi chờ người bệnh thần kinh tới tìm ngươi nói chuyện, vậy ngươi cònkhông phải là bệnh thần kinh sao?"

"Biết ta bệnh thần kinh, còn có bệnh thần kinh tới tìm ta nói chuyện, vậy cái người bệnh thần kinh tìm ta nói chuyện không phải còn thần kinh hơn ta sao?"

Quan Duyệt Duyệt lần đầu tiên cũng có lúc phải câm lặng.

Phong Quang liếc mắt nhìn nàng ta một cái, hừ, đấu với ta, tiểu nha đầu, tuy Quan Duyệt Duyệt cũng là người xuyên không, bất quá nàng ta chỉ xuyên có một thế giới mà thôi, nàng thì đã xuyên qua mấy thế giới rồi, đã qua mấy đời người.

Quan Duyệt Duyệt chưa gặp qua người còn nói chuyện lợi hại hơn mình, nàng ta bắt đầu có hứng thú, cũng học tư thế của Phong Quang ngồi bên cạnh nàng, tò mò hỏi: "Aiz, có phải ngươi thích sư phụ ta không?"

"Phải thì sao?"

"Nhưng mà ta không thích ngươi làm sư nương ta."

“Ta quan tâm ngươi có thích hay không làm gì, người ta thích là Tiết Nhiễm, ngươi có ý kiến gì ta cũng lười quan tâm.”

Người ta nói mặc kệ rồi, Quan Duyệt Duyệt lại có hứng thú, nàng kề sát vào người Phong Quang một chút, “Sư phụ ta rất ngây thơ, theo ta được biết, nữ nhân có ý với sư phụ không ít, nhưng sư phụ ta cho tới bây giờ đềukhông xem lọt mắt ai, bất quá ta thấy sư phụ ta đối với ngươi thì có chút khác khác.”

“Có cái gì khác?” Con mắt Phong Quang rốt cục cũng nhìn Quan Duyệt Duyệt.

“Sư phụ ta thế nhưng vì ngươi mà lạnh mặt nói chuyện với ta, đó là lần đầu tiên đó!”

“Này có gì kỳ lạ, đụng phải người ta chính là ngươi không đúng, Tiết Nhiễm là người hiểu lễ nghĩa, đương nhiên sẽ bắt ngươi xin lỗi.”

“Ta nói có khác là có khác, trước kia ta cũng có phạm lỗi, nhưng mà chỉ cần ta làm nũng một chút sư phụ sẽ không trách ta, nhưng lúc đó ta cũng làm nũng rồi, hơn nữa lúc sư phụ xem bệnh luôn rất nghiêm túc, nhưng lúc ấy khi chẩn trị cho Đường Cửu Ca sư phụ vẫn luôn không yên lòng, phương thuốc viết sai một chữ cũng không biết, ta đoán nguyên nhân là vì ngươi chạy đi mất.”

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên Công Lược: Nữ Phụ Có Độc* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 199

Phong Quang cảm thấy hoài nghi khi nghe được Tiết Nhiễm có nhiều biểu hiện không bình thường như vậy, “Ngươi nói thật chứ?”

“Ta tuy không thích ngươi, nhưng ta cũng không cần lừa ngươi làm gì.” Quan Duyệt Duyệt lộ vẻ nhiều chuyện nói: “Thật ra, nếu ngươi không xuất hiện, ta còn thấy sư phụ ta không thích nữ nhân đó.”

không thể không nói lời của Quan Duyệt Duyệt làm tâm tình của nàng tốt hơn nhiều, Phong Quang lại hỏi: “Sao ngươi lại muốn nói với ta mấy chuyện này?”

“Ngươi biết không, lúc sư phụ ta không nói lời nào, thoạt nhìn như ngườikhông nhiễm khói lửa trần gian vậy, chỉ có thể nhìn chứ không thể dâm ô, khí chất như thế khiến cho rất nhiều nữ nhân đánh trống lui binh, bởi vì các nàng không biến bản thân họ có bản lĩnh bắt được nam nhân thanh lãnh như thế không, có chút không chịu được khó mà đi, đợi đến khi các nàng thật sự tiếp xúc với sư phụ ta, sẽ phát hiện sư phụ ngài hoàn toàn không có khái niệm về tình yêu nam nữ, tuy rằng sư phụ rất dịu dàng, nhưng mà một cái đầu gỗ dịu dàng thì có ý tứ gì chứ, cho nên một đám nữ nhân đó cũng thất bại hết rồi.” Quan Duyệt Duyệt nhìn Phong Quang tùy tiện cười nói: “Cho nên ta rất tò mò, ngươi có khả năng kiên trì được bao lâu?”

“Đối với Tiết Nhiễm, ta sẽ không buông tha đâu.” Phong Quang nhướng mi, “Hắn nhất định sẽ là của ta.”

“Thật tự tin!” Quan Duyệt Duyệt vỗ tay, nàng thật khẩn cấp mong chờ bộ dạng kinh ngạc của vị Hạ tiểu thư này.

Phong Quang đột nhiên hỏi: “Nghe nói ngươi và võ lâm minh chủ là một đôi, là thật sao?”

Động tác vỗ tay của Quan Duyệt Duyệt dừng một chút, “Ngươi nghe ai nói?”

“Tin tức này đã sớm truyền khắp giang hồ.”

“Ta…” Quan Duyệt Duyệt suy nghĩ một lát, nói: “Dịch Vô Thương còn có một vị hôn thê đó, không biết tin tức này sao lại truyền đi được.”

“Dịch Vô Thương cũng không thích vị hôn thê của hắn, hơn nữa không phải ngươi còn vì Dịch Vô Thương mà hạ độc với vị hôn thê của hắn sao? Nghe nói độc trên người đại tiểu thư Chiết Kiếm Lâu đến nay còn chưa giải được.”

“Nói bậy nói bạ, ta hạ độc với Hạ Phong Quang là vì ta không quen nhìn cách làm người của nàng ta, không có quan hệ gì với Dịch Vô Thương, hơn nữa ta chỉ hạ một ít độc nhẹ, không cần giải dược, qua ba ngày là tốt rồi, nào có nghiêm trọng như ngươi nói.” Quan Duyệt Duyệt không biết cái người mà nàng nói ghét là Hạ Phong Quang kia đang ngồi bên cạnh nàng.

Phong Quang hoàn toàn không tin lời của nàng ta, nàng còn đang cố gắng khiến Quan Duyệt Duyệt không phải ra vẻ rụt rè giận dỗi nữa mà sớm một chút nói ra chuyện ở cùng một chỗ với nam chính, như vậy hôn ước mà nàng đang cõng trên người cũng có thể giải trừ sớm một chút, “Bộ dạng Dịch Vô Thương rất tuấn tú, võ công lại cao, là tình nhân trong mộng của biết bao nữ nhân, trên người hắn quả thật tìm không ra một tí khuyết điểm nào, loại nam nhân như thế không sớm bắt lấy thì sớm hay muộn sẽ bị nữ nhân khác cướp đi, đến lúc đó thì muôn hối hận cũng không kịp.”

“Hắn thật sự tốt như vậy sao?”

Sau lưng Phong Quang truyền đến một giọng nói ấm áp thanh nhã như tiếng gió.

Nàng máy móc quay đầu, nhìn dáng người nam nhân cao to ở phía sau, dưới khăn che mặt của nàng lộ ra một nụ cười ngốc nghếch, "Chào, Tiết thần y."

Tiết Nhiễm cũng cười, "Hạ tiểu thư."

Nụ cười đó quá mức dịu dàng, nàng nhìn mà da đầu run lên, nàng nghĩ tới bên người mình còn có một Quan Duyệt Duyệt, "Cái đó, ta đang cùng đồ đệ của ngươi…"

"Sư phụ, hai người tán gẫu, con đi trước đây!" không cho Phong Quang có cơ hội lái sang chuyện khác, Quan Duyệt Duyệt đứng lên bỏ chạy.

Phong Quang cũng đứng lên, đầu tiên là làm bộ ho khan hai tiếng, trang trọng bày tỏ, "Tiết Nhiễm, hãy nghe ta nói, vừa nãy ta là vì chung thân đại sự của đồ đệ ngươi mà đẩy mạnh tiêu thụ, những lời đó chỉ đại biểu quan điểm của công chúng, không có nghĩa đó cũng là quan điểm của ta đâu."

"Vậy quan điểm của Hạ tiểu thư là thế nào?"

Cảm xúc của nàng nổi dậy, tiếp theo mở miệng như đánh giá một đống rác mà nói: "Dịch Vô Thương, hắn chính là cặn bã."

Đan Nhai từ cổng viện đi vào: "…"

Dịch Vô Thương mới vừa được Đan Nhai dẫn đi vào sân viện: "…"

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên Công Lược: Nữ Phụ Có Độc* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 200

Yên tĩnh.

Yên tĩnh như chết.

Gió thua thổi lá bay bay, đánh vỡ không gian trầm lặng.

"Ai da, đầu ta đau quá…" Phong Quang ôm trán ngã đầu vào trong lòng Tiết Nhiễm, "Thần y, ngươi mau mau giúp ta nhìn xem ta bị làm sao vậy? Gần đây miệng thường xuyên không khống chế được, ta thế mà quên mất ta vừa mới nói cái gì rồi."

Tiết Nhiễm đỡ nàng, "Nàng vừa nói Dịch Vô Thương là cặn bã."

Đan Nhai: "…"

Dịch Vô Thương: "…"

Phong Quang ngẩng đầu mếu máo, thần y ngươi chơi ta!

Tiết Nhiễm mỉm cười.

Đan Nhai có tinh thần hi sinh mà mở miệng trước, nghiêm trang giới thiệu: "Minh chủ, vị này là Tiết Nhiễm Tiết thần y, vị này là Hạ cô nương, Tiết thần y, vị này là võ lâm minh chủ của chúng ta."

"Dịch minh chủ, hạnh ngộ."

"Tiết thần y, nghe danh đã lâu."

Hai người bọn họ gật đầu chào hỏi lẫn nhau, thập phần ăn ý quên đi một màn khiến người ta xấu hổ vừa nãy.

Phong Quang yên lặng lui ra phía sau Tiết Nhiễm một chút, đi ra phía sau hắn, muốn giảm bớt cảm giác tồn tại của mình một chút, đáng tiếc, nàng thất bại.

Thanh Ngọc từ gian phòng cách vách đẩy cửa đi ra kêu to, "Hạ Phong Quang, tới giờ uống thuốc rồi."

không khí lại đóng băng.

Phong Quang ôm trán, thở dài dằng dặc, tiếp theo từ phía sau Tiết Nhiễm đira, rất phóng khoáng lắc tay với Dịch Vô Thương, hữu khí vô lực lên tiếng chào hỏi, "Chào, vị hôn phu."

Khuôn mặt lạnh lùng Dịch Vô Thương giật mình trong chớp mắt, tuy nhiên rất nhanh liền khôi phục bộ dạng thong dong vốn có, "Phong Quang, sao ngươi lại ở đây."

"Vậy ngươi nói xem sao ta lại ở đây? Còn không phải nhờ y độc tiên tử nhà ngươi ban tặng sao?"

Tiết Nhiễm ho nhẹ một tiếng.

Phong Quang liếc mắt qua nhìn hắn một cái, tiếp tục nói như không có gì liên quan đến mình, "Mặt ta còn chưa tốt lên, tất nhiên là Tiết thần y đi đến đâu ta sẽ đi đến đó, vậy còn ngươi, ngươi lại ở đây làm gì?"

"Mấy ngày gần đây có việc ở Ba Thục, nghe giáo chủ ma giáo xuất hiện ở Đường môn nên ta lập tức đến Đường môn nhìn xem."

Ngươi cứ giả vờ đi, giáo chủ ma giáo là ngươi, võ lâm minh chủ cũng là ngươi, chẳng lẽ ngươi còn có thể tự bắt bản thân ngươi sao?

Phong Quang không có sắc mặt gì hay đối với Dịch Vô Thương, cho dù mặt hắn quả thật đẹp mắt. Nàng dám bày ra thái độ đại tiểu thư đối với Dịch Vô Thương, đó là vì nàng biết Dịch Vô Thương thân là lãnh đạo của giới chính đạo, hắn sẽ không làm gì nàng, nhưng nếu hắn thay đổi thân phận, vậy nàng sẽ trốn đi rất xa.

Đương nhiên, điều kiện tiên quyết là nàng phải nắm chắc trận cá cược này, bằng không người ta mà cởi áo lộ danh tính giết người thì sẽ không tốt lắm, bất quá đã có một màn ở rừng trúc đó, nàng đã hoàn toàn đắc tội Nam Cung Ly, vậy thì nàng còn sợ cái gì nữa?

Thanh Ngọc mặc kệ không khí giữa người lớn bọn họ kỳ lạ cỡ nào, hắn lạnh nhạt nói với Phong Quang: "Tới giờ uống thuốc của ngươi rồi."

Phong Quang chụp một cái tát lên đỉnh đầu hắn, "Nhãi con, có thể đổi cách nói khác không, ngươi nói như vậy sẽ khiến người khác thấy ta là có bệnh."

Thanh Ngọc bất mãn, "Ngươi vốn đã có bệnh."

"Ta là trúng độc, ngươi mới có bệnh! Cả nhà ngươi đều có bệnh!" Nói xong một câu đó, Phong Quang liền hối hận bịt kín miệng mình.

Quả nhiên, sắc mặt Thanh Ngọc tối đi rất nhiều, "Cả nhà ta chỉ có một người là ta."

Dứt lời, hắn xoay người đi mất.

Đan Nhai khó hiểu, "Thanh Ngọc sao vậy?"

"Hắn nhớ tới một ít chuyện cũ." Mắt Tiết Nhiễm lộ ra sự phiền muộn, hắn lại an ủi Phong Quang, "không cần tự trách quá mức, chính hắn sẽ suy nghĩ rõ ràng."

"Ta… ta đi xem hắn!" Phong Quang cũng không đoái hoài việc chèn ép Dịch Vô Thương nữa, nhìn thoáng qua Tiết Nhiễm, nàng đuổi theo hướng Thanh Ngọc rời đi.

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên Công Lược: Nữ Phụ Có Độc* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 201

Thanh Ngọc tuy thoạt nhìn cùng người lớn không có gì khác biệt, Phong Quang có đôi khi cũng vì một phần trẻ tuổi mà thành thục này của hắn mà trêu ghẹo hắn, nhưng trong mắt nàng Thanh Ngọc suy cho cùng cũng chỉ là một đứa trẻ, trong lòng nàng âmthầm mắng chính mình không biết giữ mồm, ngươi nói xem, một đứa trẻ mất đi cha mẹ, ngươi còn so đo cùng hắn làm gì chứ?

Chạy không bao lâu, nàng đuổi theo Thanh Ngọc trước cửa nhà bếp, "Tiểu Thanh Ngọc, ngươi đợi ta với!"

Thanh Ngọc quay đầu không cảm xúc gì nhìn nàng, đi vào nhà bếp.

Phong Quang đi vào theo, thấy hắn bưng chén thuốc đã sắc xong, trong lòng nàng càng thêm áy náy, "Tiểu Thanh Ngọc, thực xin lỗi, ta không có ác ý mà nói câu kia đâu."

"Ngươi muốn nói gì cũng không có liên quan đến ta."

Xem đi, giọng điệu này còn lãnh đạm hơn so với trước kia, hắn nhất định đang tức giận, Phong Quang giả bộ đáng thương giật nhẹ góc áo hắn, "Thanh Ngọc ngoan à, ta xin lỗi với ngươi, ngươi tha thứ cho ta đi."

“Ta là Thanh Ngọc hư hỏng.” Hắn đem chén thuốc đặt trên lò lửa, động tác khôngnhanh không chậm, không để ý tới nàng.

Nhãi con này sao tính khí bỗng nhiên bướng bỉnh vậy?

Hắn bận tới bận lui, Phong Quang liền tung tăng tung tẩy sau lưng hắn, “Ngươi muốn thế nào mới không tức giận nữa, nếu không ta đi mua thật là nhiều kẹo hồ lô cho ngươi ăn nha?”

“Ta không phải tiểu hài tử.”

“Ai nói kẹo hồ lô chỉ có tiểu hài tử mới có thể ăn? Ngươi xem, không phải ta cũng rất thích ăn sao?”

Hắn đánh giá hai chữ: “Ngây thơ.”

“Phải phải phải, ngươi thì không ngây thơ.”

Thanh Ngọc liếc nàng một cái.

Nàng lập tức thu hồi thái độ cho có lệ, đứng thẳng tắp vững chải, “Thanh Ngọc ngoan à, ngươi muốn ta làm như thế nào thì mới chịu tha thứ cho ta?”

Thanh Ngọc thuận miệng nói: “Ngươi chạy một vòng quanh Đường môn đi.”

Phong Quang sững sờ, “Ngươi nói thật?”

“Thật.”

“Đường môn lớn lắm đó!!! Cho dù ta chạy một canh giờ cũng chưa xong!”

“À.” Thanh Ngọc ngoài cười nhưng trong không cười, mặt lộ rõ vẻ ta biết ngươi khôngphải nghiêm túc xin lỗi ta.

Phong Quang cắn răng, “Ta chạy!”

Nàng quay đầu lập tức đi luôn.

“Đợi đã.”

“Thanh Ngọc, ta biết ngươi sẽ không ác…”

“Uống thuốc xong hãy chạy.”

Nàng: “…”

Hôm nay Đường môn bỗng nhiên xuất hiện một cảnh vật ngoài ý muốn, một hồng y thiếu nữ đã chạy nửa canh giờ, nàng thường xuyên thở hổn hển dừng lại dựa vào thân cây, có người hỏi nàng muốn làm gì thế, nàng đáp: “Ta muốn chạy một vòng quanh Đường môn.”

Nghe được câu trả lời mọi người không khỏi giơ ngón tay cái lên, “cô nương thật dứt khoát.”

Phong Quang chạy một chút thì ngừng, cuối cùng đặt mông ngồi xuống đất, nàng thở phì phò, chạy nửa canh giờ bất quá cũng mới được mấy ngàn thước mà thôi, đại tiểu thư được nuông chiều từ bé, chưa từng trải qua cuộc sống phải lao lực, chạy được khoảng cách như vậy đã coi như là không tệ.

Ít nhất nàng thấy như vậy.

Nàng đấm lên dùi mình, than thở, trước mắt lại hiện ra một bóng người.

Tiết Nhiễm đưa tay ra, “Hạ tiểu thư, trên đất lạnh.”

Nàng cầm tay hắn đứng lên, thần sắc nghi hoặc, “Tiết Nhiễm, sao ngươi lại ở đây?”

“Nghe nhiều người nhắc tới hôm nay có một vị cô nương chạy bộ rèn luyện thân thể, ta liền đến xem.”

Mặt Phong Quang đỏ lên, “Ta mới không thích cái biện pháp rèn luyện thân thể này đâu.”

Tiết Nhiễm cười, “Ta cũng đoán được nàng sẽ không thích, Hạ tiểu thư, lời của Thanh Ngọc, ngươi không cần xem là thật như vậy.”

“Nhưng mà… hắn vẫn luôn giận ta, giống như ta là một nữ nhân hư hỏng.”

“Nàng rất để ý cái nhìn của hắn sao?”

“A? Cũng không phải…” Nàng nhỏ giọng nói: “Ta thấy là, là ta nhắc đến chuyện thương tâm của hắn, bản thân ta cũng thấy rất ngại ngùng.”

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên Công Lược: Nữ Phụ Có Độc* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 202

Tiết Nhiễm nâng tay phủi một mảnh lá rụng trên đỉnh đầu Phong Quang, bởi vì động tác của hắn, nàng sửng sốt trong chốc lát, hắn cười, "Hạ tiểu thư so với lời đồn tựa hồ rất khác nhau."

"Ta biết, họ đều nói ta ức hiếp bách tính, kiêu ngạo ương ngạnh…"

"Nay nghĩ đến, lời đồn cũng chỉ là lời đồn mà thôi, không thể tin tưởng hoàn toàn."

Phong Quang khó hiểu nhìn hắn, không hiểu tại sao hắn lại nói đến chuyện này, thôiđi, không hiểu thì không hiểu, nàng bỗng nhiên nhảy dựng, treo lên người hắn, Tiết Nhiễm theo bản năng ôm lấy nàng để tránh làm nàng ngã xuống đất.

Lỗ tai hắn đỏ lên, "Hạ tiểu thư…"

"Tiết Nhiễm, ngươi thấy ta có gầy đi không?"

"… Nàng mới chạy nửa canh giờ mà thôi." Hơn nữa một nửa thời gian nàng còn ngồi dưới đất nghỉ ngơi.

Phong Quang nghĩ nghĩ, "Cũng đúng, hôm nay mới chạy một ngày, ta gầy đi ngươi cũng không cảm nhận được, bất quá không sao, Tiết Nhiễm, ngươi nhớ kỹ trọng lượng hiện tại của ta, ngày mai ta lại chạy một vòng, ngươi xem ta có gầy đi không."

Tiết Nhiễm kiên nhẫn gật đầu, "Được…"

Giống như không nhận thấy hắn đang xấu hổ, Phong Quang động tác liền mạch đixuống người hắn, nàng dắt tay hắn trở về, "Chạy lâu như vậy, coi như cấp mặt mũi cho tên nhãi con kia, ta đói bụng, giờ cơm của Đường môn hẳn cũng đã đến, chúng ta trở về ăn cơm đi."

"Ừm…" Hắn lặng lẽ nghiêng mặt qua một bên, không dám nhìn nàng.

Khách ở Đường môn đều ở chung một sân viện, tất nhiên ăn cơm cũng là các khách nhân trong viện này ăn cùng nhau. Đường lão phu nhân đã già, bà cũng không muốn mỗi lần ăn cơm còn phải chiêu đãi khách nhân, thân phận cho bà có vai vế ở trên, cũng khiến bà không cần phải cố kỵ chuyện gì, bởi vì cho dù là võ lâm minh chủ, cũng phải cung kính gọi bà một tiếng Thanh tiền bối.

trên bàn cơm, Quan Duyệt Duyệt tâm tình cực tốt gắp một miếng thịt đặt vào bát của Thanh Ngọc, "Sư đệ à, lần này làm không sai, Hạ Phong Quang kia ta đã sớm nhìn nàng không vừa mắt, hừ, nàng còn muốn câu dẫn sư phụ chúng ta, nên chỉnh nàng ta!"

Thanh Ngọc không nói gì.

Dịch Vô Thương ngồi ở bên người Quan Duyệt Duyệt nói: "Nghe người ta nói, nàng ấy thật sự chạy bộ một vòng quanh Đường môn."

"Thì sao, ngươi đau lòng à?" Quan Duyệt Duyệt chu miệng nhắc tới, "Cũng đúng, người ta là vị hôn thê của ngươi, ngươi đau lòng cũng đúng thôi."

"Duyệt Duyệt, ngươi vốn biết hôn ước của ta với Phong Quang chỉ là sự kết hợp của lợi ích mà thôi." Năm đó Dịch Vô Thương tuổi trẻ cần phải có lực duy trì mới có thể ngồi lên vị trí võ lâm minh chủ, mà Hạ Triều vừa vặn cũng cần một võ lâm minh chủ để thêm một bước nâng cao uy vọng của Chiết Kiếm Lâu, hôn ước của Dịch Vô Thương và Hạ Phong Quang chính là thuận theo xu thế của lợi ích mà có.

Sắc mặt Quan Duyệt Duyệt dịu đi một phần, lại vẫn ra vẻ bất mãn mà nói: "Ngươi giải thích nhiều như vậy với ta làm gì, Hạ Phong Quang chính là vị hôn thê của ngươi, điều đó không đúng sao?"

"Duyệt Duyệt…" Nếu đang khoát bộ da của Nam Cung Ly, hắn đã sớm đem Quan Duyệt Duyệt đặt lên tường, một cái hôn khiến nàng nói không ra lời, nhưng hiện tại hắn là Dịch Vô Thương, một Dịch Vô Thương trầm mặc ít lời cá tính ngay thẳng.

Nhìn thấy bọn họ va chạm liếc mắt đưa tình, Thanh Ngọc bỗng nhiên có chút phiền chán, hắn buông đũa đứng dậy.

Quan Duyệt Duyệt hỏi: "Sư đệ, đệ sao vậy?"

"Đệ ăn no." Hắn nhấc chân rời đi.

Quan Duyệt Duyệt dõi theo bóng dáng hắn, hưng trí bừng bừng hô lên: "Sư đệ, biện pháp tỷ dạy đệ kêu Hạ Phong Quang chạy một vòng quanh Đường môn không sai chứ, sau này nàng có tìm đệ nữa, đệ cứ kêu nàng chạy từ dưới núi lên trên núi đi!"

Thanh Ngọc không dự tính đáp lại, nhưng hắn vừa đi tới cửa lại đột nhiên dừng chân lại.

Ngoài cửa, Phong Quang và Tiết Nhiễm cùng nhau trở về, trên mặt nàng còn đeo khăn che mặt, khiến người ta không nhìn ra vẻ mặt nàng đang như thế nào, như đôi mắt đen tỏa sáng đó như đã hiểu ra mọi thứ, thì ra mọi chuyện là như thế.

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên Công Lược: Nữ Phụ Có Độc* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 203

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Bản năng Thanh Ngọc muốn mở miệng nói gì đó, nhưng hắn chỉ nói được một chữ "Ta", nội dung còn lại thì không biết nên nói gì, mặt hắn cứng nhắt,không nói một câu nào.

"Sư đệ, đệ làm sao vậy?" Quan Duyệt Duyệt thấy Thanh Ngọc đứng bất động ngay cửa, nàng tò mò đi qua, kết quả nhìn thấy đối diện là sư phụ nàng và Hạ Phong Quang, nàng cũng kỳ dị câm lặng.

Tiết Nhiễm và Dịch Vô Thương nhìn lẫn nhau liếc mắt một cái, hai người cũng không nói gì.

Lúc này, thái độ của Phong Quang lại ngoài dự kiến của mọi người, khóe mắt cười cười đi vào phòng khách, "Sao vậy, một bàn đồ ăn ngon thế này, các người không ăn sao?"

Chỉ bằng những lời này, tất cả mọi người yên lặng ngồi lại, bao gồm cả Thanh Ngọc.

Phong Quang lôi kéo Tiết Nhiễm ngồi bên người mình, nàng gắp đồ ăn cho vào bát hắn, "Cái này thoạt nhìn khá ngon, cái này nhìn cũng ngon…"

Nàng gắp liên tục vài đũa, cho dù Tiết Nhiễm nói không cần, nàng cũng coi như không nghe thấy.

Quan Duyệt Duyệt nhìn bộ dạng bình thường như mọi khi của Phong Quang, lòng nghĩ chẳng lẽ nàng ta không nghe thấy lời nói của mình? Nàng cắn đũa nghĩ nghĩ, quan sát kỹ một vài phút, thấy Phong Quang vẫn như thường, nàng cũng yên lòng, dù sau tính kế ở sau lưng người ta, còn bị người ta nghe được là một chuyện rất xấu hổ.

Phù… có thể yên tâm ăn cơm.

Quan Duyệt Duyệt nhắc đũa duỗi tới đĩa thịt đông pha, còn chưa đụng tới đồ ăn thì đĩa thịt đông pha đó đã bị người lấy đi.

Phong Quang tháo khăn che mặt trên mặt mình xuống, làm lộ ra khuôn mặt nhỏ nhắn phía đông một khối mẩn đỏ, phía tây một khối mẩn đỏ trước mắt mọi người, nàng cười hì hì, ngửi ngửi đĩa thịt đông pha trong tay, "A, thật thơm… Hắt Xì!"

Nàng bỗng nhiên hắt xì một cái, xoa xoa mũi, nàng đem đĩa thịt đông pha thả lại chỗ cũ, nói: "Ngại quá, gần đây giống như bị cảm lạnh."

Bộ dạng nàng nói hoàn toàn không có chút ngại ngần nào!

Quan Duyệt Duyệt trừng mắt liếc Phong Quang một cái, lại đem đũa dời về phía rau xanh bên cạnh, cứ thế, khi nàng còn chưa hạ đũa xuống thì đĩa rau

xanh đó lại bị người bưng đi, một tiếng hắt xì truyền đến.

Chỉ thấy Phong Quang xoa xoa mũi, buông đồ ăn xuống, "Xem ra ta thật sự bị cảm lạnh."

Ngươi bị cảm lạnh thì phải bưng đồ ăn lên hắt xì vào à?

Dịch Vô Thương thấy Quan Duyệt Duyệt có vẻ ẩn ẩn tức giận, lần này hắn cầm lấy đũa, hướng tới đồ ăn khác trên bàn mà duỗi qua, kết quả khôngnghĩ tới, Phong Quang cũng không muốn bán mặt mũi cho hắn.

Lần này không bưng thức ăn lên, mà là trực tiếp đứng lên, cong thắt lưng đánh một cái hắt xì thật to lên bàn đồ ăn, đến lúc này, trên bàn không có một đĩa đồ ăn nào may mắn thoát khỏi.

Mọi người: "…"

"Ai nha, nghiêm trọng như vật…" Phong Quang không có thành ý gì mà xoa nhẹ mũi, "Xem ra vừa nãy chạy bộ gặp gió lạnh, aiz, thân thể của ta luôn như thế này, rất dễ cảm lạnh, mọi người đừng lấy đó làm phiền lòng."

Quan Duyệt Duyệt vung đũa lên, "Hạ Phong Quang! Ngươi là nữ nhân sao? Có thấy ghê tởm không?"

Ghê tởm chính là ngươi, Phong Quang cười tươi như hoa, rõ ràng gương mặt nàng còn chưa khôi phục, nhưng đều khiến mọi người nhìn ra sự xinh đẹp khác thường, âm thanh nàng mang theo mê hoặc, "Ta có phải nữ nhân haykhông, ngươi có muốn đích thân đến nghiệm không?"

Quan Duyệt Duyệt sửng sốt, lui ra sau một bước, "Ngươi đừng xằng bậy, ta thích nam nhân!"

"Đủ, ta còn không thích cái loại nữ nhân như ngươi đâu." Phong Quang nói xong, lưu lại một ánh mắt ngươi là đồ ngốc, xoay người ra cửa.

không khí lúc này, có chút khó nói nên lời.

Tiết Nhiễm bưng bát cơm, "Mọi người vẫn nên ăn cơm đi thôi."

Những người còn lại câm nín, trừ đồ ăn trong bát ngươi ra, trên bàn này còn có đồ ăn của ai chưa bị ô nhiễm sao!?

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên Công Lược: Nữ Phụ Có Độc* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 204

Đêm khuya, vạn vật tĩnh lặng.

Phong Quang ngồi trên giường ôm cái bụng khô quắt, biết thế đừng làm, lúc trước thế nào lại không ăn trước một ngụm mới chơi cái trò làm người khác ghê tởm đó chứ? Nàng chạy lâu như vậy, cơm chiều còn chưa ăn được miếng nào, bây giờ đói không ngủ được.

Nàng quyết định đến nhà bếp.

Đem theo một ngọn đèn mở cửa phòng ra, nàng vừa bước nửa bước liền nhìn thấy trên đất để một bình thuốc, cúi thắt lưng xuống nhặt lên, nhìn trái nhìn phải, không rõ là ai đem bình thuốc này để ở đây, suy nghĩ một lát, vẫn là đặt trong túi tay áo, đi đến nhà bếp.

Nhưng mà, trong nhà bếp một cái bánh bao cũng không có!

Nàng hữu khí vô lực đi ra, nhìn ánh trăng trên cao mà than thở.

Lúc này, trên nóc nhà truyền đến một giọng nói: "Tối nay ánh trăng đẹp như vậy, sao cô nương không ngắm trăng cùng với ta?"

âm thanh mị cốt này… Phong Quang không muốn ngẩng đầu, nàng đem ngọn đèn theo cúi đầu bước đi, người nọ từ nóc nhà phi thân xuống chặn trước người nàng, nàng cúi đầu, khóc không ra nước mắt.

"Tiểu nha đầu, ta nói rồi, ta sẽ quay lại." Nam Cung Ly tươi cười tà mị.

Phong Quang kiên trì, ngẩng đầu lên, xả ra một nụ cười cứng ngắc, "Chào buổi tối, giáo chủ đại nhân."

"Chào buổi tối, Hạ tiểu thư." Nam Cung Ly đầu tiên là đáp lễ chào hỏi với nàng, sau đó ngón trỏ nâng cằm nàng lên, chậc chậc hai tiếng, "Nhìn một cái, tự xưng là đệ nhất mỹ nhân đại tiểu thư Chiết Kiếm Lâu, thế nào lại đem mặt mình biến thành giống quỷ thế này?"

Còn không phải nhờ người trong lòng ngươi ban tặng sao!

Bởi vì đi ra lúc hơn nửa đêm, Phong Quang cũng không đeo khăn che mặt, lúc này nàng cũng không thể tùy ý lộ ra thần sắc ghét bỏ nào, điều này làm cho biểu tình lúc này của nàng rất phức tạp, không dám gạt bỏ tay hắn, nàng cười rất khó nhìn, "Giáo chủ đại nhân, ta xấu xí thì đi trước vậy, sẽkhông làm vướng mắt của ngài."

"Ta có nói để cho ngươi đi sao?" Hắn cười, ngay sau đó tay nâng cằm nàng sửa lại, bóp chặt cổ nàng, "Lần trước ngươi dùng Duyệt Duyệt đến lừa dối ta, có thể thấy ngươi có biết quan hệ của nàng với ta, mặc kệ ngươi làm sao biết được, tóm lại, ta không thể để ngươi sống."

Phong Quang cầm lấy cổ tay đang bóp chặt cổ mình, tay lớn của hắn rất cứng, nàng không có cách nào bẻ ra được, nhưng hô hấp của nàng đã muốn dần trở nên khó khăn, nàng khó chịu nói: "Ngươi… buông…"

"Hạ tiểu thư, ngươi không phải rất có khả năng nói chuyện sao? Ngươi thử xem, có thể nói ra lời khiến ta buông tha cho ngươi hay không?" Nam Cung Ly giống như đang chơi đùa với một con mồi thú vị, thái độ cực kỳ tùy tiện.

"Ngươi…"

"Sao?" Hắn nới lỏng một chút sức, tựa hồ rất tò mò nàng sẽ nói cái gì.

Phong Quang liếc mắt khinh bỉ: "Ngươi… mẹ nó đồ thối tha!"

Nam Cung Ly "chậc" một tiếng.

Hắn đột nhiên ghét bỏ buông lỏng cổ nàng ra, Phong Quang ôm cổ ngồi trênmặt đất không ngừng ho khan, nhưng rất nhanh phản ứng kịp mà nhanh chân bỏ chạy, nam nhân sau lưng bắt được áo nàng.

"So với việc cứ thế khiến ngươi chết, ta nghĩ tới một biện pháp hay, để ngươi chết cũng có ý nghĩa."

Dứt lời, hắn túm lấy nàng phi thân lên.

Sau nửa nén hương, hai bóng người xuất hiện ở một khe núi sau Đường môn, vừa đáp xuống đất, thấy biểu tình nàng không đúng Nam Cung Ly liền buông lỏng tay đang cầm lấy nàng.

Chẳng quan tâm đến việc chạy trốn nữa, Phong Quang chống lên một thân cân, khó chịu phun ra.

Nam Cung Ly cực ghét bỏ cách xa nàng từng bước, "Hạ Phong Quang, chẳng lẽ ngươi mang thai sao?"

"Mang thai… cái đầu… ngươi… Ọe!"

Nàng đây là bị say khinh công không được à!?

Có một loại người, khi chính mình dùng khinh công nàng sẽ không choáng váng, mà khi người khác mang theo nàng bay đi nàng sẽ cực kỳ choáng váng.

Cái này giống với việc có vài người lái xe sẽ không say xe, nhưng khi bọn họ ngồi xe người khác lái sẽ say xe, rất không may, nàng chính là người như thế.

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên Công Lược: Nữ Phụ Có Độc* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 205

Đợi Phong Quang ói xong rồi thì nàng cũng hoàn toàn yếu đi, phải chống lên thân cây mới miễn cưỡng đứng vững được, sắc mặt nàng rất tái nhợt.

Nam Cung Ly nói: "Ói xong thì cùng ta tiến vào mật thất Đường môn đi."

Mật thất Đường môn???

Nàng nhìn bức tường bao quanh một cái cửa đá, lại nhìn xung quanh đang tối đen một mảnh, cũng không có ai khác, nàng không nói gì, là ai bảo phải tăng cường phòng ngự đấy!

Thấy nàng bất động, Nam Cung Ly hỏi: "Hạ Phong Quang, ngươi tự mình đi, hay là muốn ta đánh gãy chân ngươi rồi mang đi?"

Phong Quang rụt cổ lại, "Mật thất Đường môn cơ quan chồng chất, hơn nữa người ngươi còn bị thương, thật sự muốn đi vào sao?"

“Cơ quan… không phải đã có ngươi chắn rồi sao?”

Phong Quang coi như hiểu được tại sao hắn lại mang mình đến đây, thân thể nàng run run, “Giáo chủ đại nhân, ta xin lỗi việc ta không hiểu chuyện trước kia còn kịp không?”

Nam Cung Ly cười bao dung, “không kịp rồi.”

Ánh mắt nàng rối loạn.

“Ta khuyên ngươi đừng nghĩ đến việc chạy trốn, chung quanh nơi này có cơ quan ở khắp nơi, không có bản đồ, ngươi tùy tiện đi lên vài bước chính là chết.” Rất vừa lòng nhìn thấy nàng sợ đến mức trắng cả mặt, Nam Cung Ly lấy chìa khóa ra, cắm vào một chỗ lõm vào trong của cửa đá, nhẹ nhàng chuyển động, cửa đá nhanh chóng mở ra hai bên, còn rơi xuống rất nhiều tro bụi.

Nam Cung Ly rất phong độ lịch sự nói: “Hạ tiểu thư, mời vào.”

Bước chân của nàng cứng ngắt, một bước biến thành ba bước mà đi, Nam Cung Ly còn cố tình rất có kiên nhẫn đợi nàng, ngay khi nàng đến trước cửa, Nam Cung Ly đột nhiên nghiêng qua trái một bước, một chưởng khí ngay lúc ấy tập kích qua chỗ hắn vừa đứng, dừng lại trên thân cây, cái cây đó ầm ầm ngã xuống đất.

Khi Phong Quang còn chưa rõ ràng đây là tình huống gì, một người xuất hiện phía sau thân thể của nàng, kéo tay nàng tiến vào mật thất, lúc Nam Cung Ly muốn đuổi theođi vào thì “Ầm” một tiếng, cửa đá đóng lại.

Người nam nhân quăng mồi lửa, ngọn đèn trên tường đá sáng lên, động đá vốn đangtối đen lúc này sáng bừng như ban ngày.

Cũng khiến người ta thấy rõ hắn la là một nam nhân mặt áo trắng đeo mặt nạ diễn kịch. Đầu tiên, hắn nâng tay di chuyển ngọn đèn trên tường đá một chút, ngay lúc ấy có âm thanh gì đó vang lên, gần giống âm thanh cửa đóng lại, hắn xoay người hỏi: “Nàng không sao chứ?”

“Tiết Nhiễm, ngươi đeo mặt nạ làm gì vậy?”

“…” Hắn im lặng một giây, đem mặt nạ tháo xuống, quả nhiên là gương mặt ôn nhu tuấn mỹ kia, hắn khó hiểu, “Hạ tiểu thư, sao nàng nhận ra được ta?”

“Ta muốn không nhận ra ngươi cũng khó…”

Tiết Nhiễm im lặng, xem ra có chút xấu hổ, “Ta còn tưởng là không có ai có thể nhận ra ta.”

Phong Quang có chút không đành lòng, “Thật ra cũng không nhận ra dễ dàng lắm đâu… chủ yếu là ta ở cùng ngươi một thời gian rồi, cho nên… cho nên ta đoán được.”

“Hạ tiểu thư không cần an ủi ta, về thuật dịch dung, ta sẽ càng chăm chỉ nghiên cứu.”

Nàng không biết phải nói tiếp những lời này của hắn như thế nào, nhìn về phía cửa đá, “Nam Cung Ly có chìa khóa, nếu hắn lại mở cửa ra tiến vào thì làm sao bây giờ?”

“không cần lo lắng, ta vừa khóa trái cửa lại.”

Trái, khóa trái?

Phong Quang quay đầu nhìn lại xem cửa đá nặng ngàn cân kia, nảy sinh xúc động, thì ra cửa giống như này cũng có cấu tạo khóa trái.

Nàng nhìn Tiết Nhiễm, “Vậy bây giờ chúng ta làm sao đây?”

“Theo giang hồ Bách Hiểu Sanh ghi lại, mật thất Đường môn có cửa thứ hai đi ra, chúng ta đi tìm.”

Nàng giữ chặt tay hắn, “Nhưng trong mật thất có rất nhiều cơ quan!”

“không cần sợ.” Tiết Nhiễm nắm tay nàng, trong nụ cười mang theo hơi thở dịu dàngkhông nhiễm thế tục, “Có ta ở đây,”

Nếu nói nam nhân có hai thời điểm nào làm cho người ta cực kỳ động tâm, Phong Quang sẽ trả lời, một là khi nói “cứ việc mua đi”, thứ hai là lúc nói “có ta ở đây.”

Có người yêu có năng lực như vậy… đúng là khiến người ta nghe xong liền muốn mang thai!

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên Công Lược: Nữ Phụ Có Độc* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 206

Phong Quang nghĩ muốn dứt khoát đẩy ngã Tiết Nhiễm ở trong này, bụng của nàng lạikhông đúng lúc kêu lên, nàng vốn đã không ăn cơm, vừa nãy còn ói hết mọi thứ còn lại trong bụng ra, bây giờ bụng càng thêm khô quắt, nàng đáng thương nói: "Ta đói quá…"

Tiết Nhiễm thấy bộ dạng bé nhỏ đáng thương của nàng thật ra rất buồn cười, bất quá nàng bây giờ đói đến vậy, hắn cũng không nên chọc ghẹo nàng, chỉ có thể ho nhẹ để che giấu, lấy ra một cái gói giấy cho nàng, "Ăn đi."

"Là bánh bao!" Nàng lấy ra một cái bánh bao hung hăng cắn một ngụm, nói không rõ tiếng: "Ta còn nói phòng bếp tại sao một cái bánh bao cũng không có, thì ra là bị ngươi lấy rồi."

"Ta đoán nàng không ăn cơm chiều chắc chắn sẽ đói, cho nên đi ngay phòng bếp một chuyến."

"Tiết Nhiễm, tại sao ngươi lại tốt như vậy?" Nàng cắn bánh bao trong tay, sùng bái nhìn hắn, đôi mắt lóe sáng ánh sao.

Nàng nhìn chăm chú hắn như vật, mặt Tiết Nhiễm không được tự nhiên bắt đầu nóng lên, "Ta thấy nàng không ở trong phòng mới nghĩ đến việc tới tìm nàng, không nghĩ tới một màn nang bị bắt đi thế này."

"Vậy cái mặt nạ này của ngươi…"

"Đây là ta… mượn của một tiểu cô nương Đường môn."

"Tiểu cô nương, tiểu bao nhiêu?"

Đối với việc nàng truy hỏi, Tiết Nhiễm cười bỏ qua, "Sáu bảy tuổi là hết mức."

Nghĩ đến một màn mình dùng một miếng bánh quế hoa lừa gạt mặt nạ của một tiểucô nương, Tiết Nhiễm cũng khó tránh mà cảm thấy mình ngây thơ rất nhiều, cũngkhông phải là vì sợ hãi giáo chủ ma giáo nhìn thấy mặt thật của mình, hắn chỉ là đột nhiên nghĩ, nếu Phong Quang nhìn thấy một nam nhân đeo mặt nạ từ trên trời giáng xuống cứu nàng, nàng sẽ có phản ứng gì, có thể sẽ nói câu nói kia hay không, ơn cứu mạng, lấy thân báo đáp.

Bây giờ nghĩ lại, hắn đã làm cái gì thế này, sao lại giống một thằng nhóc tóc còn để chỏm thế chứ?

Phong Quang nghe được tiểu cô nương kia mới sáu bảy tuổi, cười trêu chọc, nàng cầm lấy tay hắn, "Bây giờ chúng ta bắt đầu tìm đường đi ra ngoài thôi."

"Ừ." Tiết Nhiễm cầm tay nàng, hai người đi sâu vào trong động.

Dần dần, có thể nghe được âm thanh giọt nước rơi trên tảng đá, thuật cơ quan của Đường môn luôn luôn được người trong võ lâm đặt ở vị trí đệ nhất, mà mật thất Đường môn lại là cấm địa của Đường môn, có thể nghĩ tới nơi này tồn tại không biết bao nhiêu cơ quan mà nói.

Phong Quang tràn đầy đề phòng đi theo bên người Tiết Nhiễm, thần kinh khẩn trương cao độ, thấy Tiết Nhiễm bỗng nhiên lấy ra một cái bản vẽ, nàng ngây người trong chốc lát hỏi: "Đây là cái gì?"

"Bản đồ mật thất Đường môn, đây là Tôn tiền bối giao cho ta."

"… Ngươi có bản đồ sao không nói sớm?" Hại nàng khẩn trương vớ vẩn lâu như vậy!

Tiết Nhiễm nghiêm túc nói: "Nàng không có hỏi qua."

Đoạn đối thoại này, làm cho nàng bỗng nhiên nhớ tới đoạn đối thoại với Đan Nhai trong rừng trúc trước đây, một người nói thì không sao, nhưng hai người đều nói như vậy, nàng không khỏi hoài nghi, chẳng lẽ nàng có vấn đề?

Nàng im lặng, Tiết Nhiễm lại không quen, hắn đã quen với bộ dạng líu ríu của nàng, "Nàng đang nghĩ cái gì?"

Nàng thuận miệng trả lời: "Nhớ ngươi đẹp mắt như thế nào."

"Ừ." Hắn gật gật đầu, tiếp tục nắm tay nàng đi về trước.

Phong Quang mở to mắt, phản ứng của hắn chỉ là "ừ" một tiếng, vậy thôi à!? Trước đây mỗi lần nàng nói hắn đẹp mắt, hắn không phải đều trưng ra bộ dạng nàng dâu nhỏ bị chim chuột sao, nàng thậm chí còn thấy bản thân là đồ dâm dê đấy, nhưng mà nghĩ kỹ lại một chút, gần đây đối với việc nàng thường hay buông lời trêu ghẹo, phản ứng của hắn càng ngày càng thản nhiên, có đôi khi còn có thể chọc lại nàng.

Khi bị một người nói là ngươi đẹp mắt, ngươi có thể mặt không đỏ tâm không loạn mà thừa nhận, hình như có chút cảm giác tự kỷ thì phải.

Phong Quang thấy bản thân hình như đã khai quật được thuộc tính ẩn của Tiết Nhiễm.

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên Công Lược: Nữ Phụ Có Độc* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 207

Có bản đồ, lộ trình kế tiếp sẽ rất thuận lợi, sau khi né qua rất nhiều cơ quan cạm bẫy, bọn họ đi tới chỗ sâu nhất của mật thất, một hồ nước màu bạc đang lưu động, chính giữa chỉ có một bãi đá hình tròn, bục đá trên bãi đá đặt một hộp gỗ có vẻ tinh xảo.

Phong Quang hỏi Tiết Nhiễm: "Chúng ta đi qua như thế nào?"

Thứ nước màu bạc này thoạt nhìn rất nguy hiểm.

"Nhìn xem trước đã." Tiết Nhiễm nhặt lên một cục đá ném vào trong nước, hòn đá còn chưa chạm đến mặt nước, nước đó lại như có sinh mệnh mà bao trùm hòn đá đó lại, vô thanh vô tức kéo vào trong nước.

Phong Quang bắt lấy tay hắn lui ra sau một bước, "Thứ này quá nguy hiểm!"

"Đừng sợ." Tiết Nhiễm cầm tay nàng, hắn nhìn chỗ ghi chú trên bản đồ suy nghĩ một lát, lại nhặt lên một cục đá, lần này, hắn ném tới cái hộp gỗ chính giữa, hòn đá mang theo nội lực của hắn, làm hộp gỗ bị đụng nghiêng đi một phần.

Bỗng nhiên, mặt đất chấn động, một cái cầu bằng đá chậm rãi dâng lên giữa mặt nước màu bạc, tiếp nối hai bên bờ, Phong Quang nhìn một màn thần kỳ này mà trợn mắt há hốc mồm, nàng nhìn Tiết Nhiễm, Tiết Nhiễm cười với nàng, dẫn nàng đi lên cầu đá.

Hộp gỗ trên bãi đá cũng không có khóa lại, nàng vuốt cằm, "Có lẽ… chúng ta có thể mở ra nhìn xem, Đường lão phu nhân chắc là không để ý đến đâu?"

"Đừng lộn xộn." Hắn nắm lấy tay nàng đang vươn ra, "Cẩn thận có cơ quan."

Phong Quang lập tức rút tay trở về, "Nhưng mà… cũng không còn đường nào khác đểđi, hơn nữa hộp này để ở đây nhất định là có vấn đề."

Tiết Nhiễm cũng tự hỏi một chút, hắn lấy ra một cái bao tay bằng bạc ở trong ngực ra, mang lên tay, cảm thấy ánh mắt tò mò của Phong Quang, hắn cười giải thích: "Đây là bao tay bằng bạch ngân, có thể tiếp được bất kỳ lợi khí nào, cũng có thể phòng ngừa tất cả độc vật xâm nhập, mấy thứ ở trong Đường môn này, đa số đều có kịch độc, taykhông mà chạm vào rất nguy hiểm.

Nàng hiểu ra gật gật đầu.

Tiết Nhiễm vươngtay đeo bao tay mở hộp ra, ngoài dự đoán là cũng không có cơ quan ám khí gì xuất hiện, một cái tráp lẳng lặng nằm trong hộp, nhìn qua cực kỳ bình thường, hắn đưa tay muốn lấy nó ra lại đột nhiên cảm thấy không đúng, hắn lấy tốc độ cực nhanh kéo Phong Quang ra sau thân mình. Hộp gỗ ngã ra bốn phía, cái tráp cũng có biến hóa, lộ ra vô số lỗ nhỏ, từ mỗi một lỗ hổng nhanh như chớp bắn ra một cái ngân châm, tình huống này đúng là khiến người ta muốn tránh cũng không thể tránh.

Phong Quang chỉ thấy thân hình Tiết Nhiễm thoáng động, hắn dùng tay đeo bao tay bạch ngân vừa tiếp được vừa quét bay ngân châm, động tác liền mạch tiêu sái, áo trắng bay bay, giống như thần tiên hạ phàm, ngay cả khi thời khắc đang nguy cấp cũng làm cho người ta có lòng hưởng thụ cái đẹp.

Nàng rất bội phục chính mình, thời điểm như này cũng có thể háo sắc được…

Rất nhanh, ngân châm rơi xuống từng cái một, nàng vẫn luôn đợi sau lưng hắn, được bảo hộ rất tốt, không hề tổn thương một chút nào.

Tiết Nhiễm quay đầu, "Hạ tiểu thư, nàng không sao chứ?"

"Ta không sao…" Phong Quang lắc đầu, bỗng nhiên thấy trên trán hắn toát ra mồ hôi lạnh, một tia máu thấm ra trên ngực hắn, "Tiết Nhiễm, ngươi bị thương!"

Tiết Nhiễm rút ra ngân châm từ ngực mình, miễng cưỡng cười nói: "Vô phương…"

Dứt lời, hắn quỳ rạp xuống đất.

Phong Quang ngồi xổm xuống đỡ lấy hắn, nhìn thấy màu máu không đúng lắm, nàng kinh sợ nói: "trên ngân châm có độc!"

"Xem ra… cái này là Bạo vũ lê hoa châm, quả nhiên là không bao giờ trượt." Tiết Nhiễm cảm thấy thể lực của mình nhanh chóng hư thoát, nhưng ở trước mặt Phong Quang, hắn còn cố gắng biểu hiện bộ dạng không có chuyện gì lớn, "Ám khí Đường môn đều có kịch độc, không cần lo lắng, nàng đã quên ta có thể giải bách độc sao?"

Phong Quang gấp đến phát khóc, "Nhưng mà chúng ta bây giờ bị nhốt ở chỗ này, ngươi muốn giải như thế nào hả?"

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên Công Lược: Nữ Phụ Có Độc* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 208

"Ta đáp ứng nàng, ta sẽ dẫn nàng ra ngoài." Tiết Nhiễm cố sức nâng bàn tay khôngmang bao tay kia lau đi nước mắt nơi khóe mắt nàng, "Đừng khóc, cơ thể của takhông giống người thường, có tính chống cự nhất định đối với độc dược, ta sẽ khôngchết như vậy."

"Tiết Nhiễm… mặt của ngươi bây giờ rất tái…" Phong Quang nghẹn ngào lấy tay ôm lấy mặt hắn, "Nhiệt độ cơ thể của ngươi cũng thấp lắm… ta nên làm như thế nào mới có thể giúp ngươi?"

Tiết Nhiễm không để ý đến vấn đề của nàng, nói đứt quãng: "Dấu hiệu trên bản đồ có hạn… Cửa ra thứ hai ta cũng không có cách nào xác định được là ở đâu, Phong Quang… Thanh Ngọc không nhìn thấy chúng ta, nhất định sẽ tới tìm chúng ta, ta đã để lại ký hiệu trên đường đến mật thất Đường môn, hắn sẽ phát hiện ra, nàng đừng sợ… Có lẽ ngày mai, ngày mai nàng có thể ra ngoài rồi…"

"Ta có thể đi ra ngoài, vậy còn ngươi!"

"không cần lo lắng cho ta… ta chỉ cần chốc lát nữa là tốt rồi…" Tiết Nhiễm nói xong thì nhắm mắt lại, ngã lên người nàng.

Nàng kêu lên: "Tiết Nhiễm!"

Tiếng hít thở của hắn rất nặng nề, đáng sợ là nhiệt độ cơ thể của hắn rõ ràng rất thấp, nhưng hơi thở hắn phả lên cổ nàng lại nóng rực, thân thể hắn như đang trải qua hai luồng băng hỏa đối nghịch nhau.

Phong Quang gọi trong đầu: "Hệ thống! Ngươi đi ra cho ta! Ta muốn khai thông nút thắt!"

"Mời ký chủ nói ra yêu cầu." âm thanh ôn hòa của hệ thống vang lên.

"Ta muốn dùng điểm để đổi lấy giải độc đan."

"đang kiểm tra… Trung tâm mua sắm không có giải độc đan."

"Vậy… Ta muốn đổi thuốc cải tử hoàn sinh!"

"Hữu tình nhắc nhở, mục tiêu tiến công chiến đóng không có xuất hiện trạng thái tử vong, thuốc cải tử hoàn sinh không có hiệu quả."

Phong Quang phát điên, "Móa nó, cái gì cũng không được, ngươi có tác dụng gì hả?"

Nàng vốn tưởng hệ thống sẽ không trả lời nàng, kết quả không ngờ tới hệ thống nói: "Có thể nói cho ký chủ phương pháp rời khỏi mật thất."

không thể giải độc, nhưng có thể rời khỏi chỗ quỷ quái này cũng tốt!

Phong Quang vội hỏi: "Bao nhiêu điểm, ta đổi!"

"không cần điểm."

"Hả? không cần???" Trong đầu nàng tràn ngập dấu chấm hỏi, trước đây nàng cầu cái gì, hệ thống đều tính điểm đâu ra đấy, hoàn toàn không có nhân tính chút nào, thế nào đột nhiên có chuyện không cần tốn điểm khai thông nút thắt với nàng?

không để ý tới sự kinh ngạc của nàng, hệ thống nói: "Để hộp gỗ lại chỗ cũ, đường ra ở dưới nước."

Phong Quang nghi ngờ quét mắt xuống mặt nước màu bạc khủng bố kia, trước tiên nàng đỡ Tiết Nhiễm để hắn dựa vào bục đá, không để hắn ngã xuống mặt đất lạnh lẽo, tiếp theo, nàng đứng dậy, lòng còn sợ hãi lấy tay chọc chọc hộp gỗ đã phân ra bằng phẳng, bốn phía hộp gỗ lại hợp lại thành một thể tứ diện, cùng lúc đó, tiếng nước ào ào vang lên, chỉ thấy nước màu bạc không biết đã chảy đi đâu, ngược lại bị luồng nước trong suốt thay thế.

Hiện tại nhìn thấy chuyện kỳ lạ nàng cũng không kinh ngạc nữa, Phong Quang biết hệ thống tuyệt đối sẽ không lừa nàng, dùng hai điểm hệ thống đổi lấy kéo dài thời gian hô hấp dưới nước, nàng đỡ Tiết Nhiễm đứng lên, không nghĩ nhiều liền nhảy xuống nước.

Bình thường một nữ nhân mang theo một nam nhân ở dưới nước rất khó khăn, nhưng đối với Phong Quang mà nói cũng không phải việc khó, bởi vì ban đầu lúc mới bắt đầu mỗi một nhiệm vụ, nàng đều nâng lên giá trị khí lực của bản thân, nàng luôn luôn cho rằng, cho dù gặp được nguy hiểm

chạy không thoát, bản thân cũng có thể nâng một khối đá đập chết đối phương.

Đáy hồ nước quả nhiên có một thông đạo, còn chưa kịp cảm tạ hệ thống rộng rãi, thấy sắc mặt Tiết Nhiễm càng thêm trắng bệch, Phong Quang không nghĩ nhiều mà hôn lên môi hắn, nàng không phải sỗ sàng, chỉ là muốn truyền một hơi thở cho hắn.

Còn chuyện không chú ý mà liếm môi hắn một chút… Khụ, nàng nói không chú ý chính là không chú ý!

Trong dòng nước mờ tối, ngón tay Tiết Nhiễm khẽ nhúc nhích.

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên Công Lược: Nữ Phụ Có Độc* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 209

Thông đạo rất dài, Phong Quang trên đường bơi đi còn độ khí cho Tiết Nhiễm vài lần, nàng cực kỳ hoài nghi cái gọi là cửa ra thứ hai của mật thất Đường môn này thật ra là muốn lừa chết người ta, bằng không thông đạo dài như vậy, làm gì có được mấy người nín thở được lâu thế chứ? Ngay cả nàng cũng là vì thêm điểm hệ thống vào mới có thể bơi đến mức này.

Cũng không biết đã bơi bao lâu, cuối cùng nàng thấy được ánh trăng trên mặt nước, dùng hết sức lực cả người, nàng mang theo Tiết Nhiễm trồi lên mặt nước, thật vất vả lên trên bờ, Phong Quang mệt mỏi nằm úp sấp xuống đất, thở phì phò, cho dù có thêm điểm khí lực thì mang theo một đại nam nhân bơi lội như vậy cũng rất mệt.

Quay đầu nhìn người nam nhân ở bên người, nàng cắn nhẹ môi, đứng lên, "Tiết Nhiễm, ta sẽ không để cho ngươi chết!"

Nghĩ hắn dù sao cũng mất đi ý thức, căn cứ vào tâm lý không nên lãng phí, nàng ngoan độc bẹp một ngụm lên mặt hắn, "Cái này coi như là tạ lễ ngươi bảo hộ ta ở trong mật thất, đợi ngươi khỏe rồi, ta lại đòi lại ngươi cái lễ lần này ta cứu ngươi."

Cái tạ lễ này, cho dù là nàng cứu hắn, hay là hắn cứu nàng, hình như đều là nàng sỗ sàng…

Phong Quang quét mắt nhìn chung quanh, lúc này mới phát hiện thì ra nơi này chính là rừng trúc lúc trước nàng đi lạc, mà bọn họ là vừa đi ra từ trong cái đầm nước nhỏ này, Tiết Nhiễm còn mang thương tích, cố không nghĩ nhiều nữa, nàng đang muốn cõng hắn trên lưng thì có một người đi ra từ trong góc tối.

"Hạ cô nương?" Đan Nhai thấy bộ dạng chật vật của nàng, cực kỳ khó hiểu, "cô nương làm sao vậy?"

Phong Quang như thấy được cứu tinh, "Đan đường chủ! Gặp được ngươi thật là tốt quá, Tiết Nhiễm trúng độc, van cầu ngươi cứu hắn!"

"Cái gì? Trúng độc?" Đan Nhai kinh ngạc, hắn vội vàng đi qua, đến khi nhìn thấy Tiết Nhiễm hấp hối nằm trên đất, hắn bỗng nhiên nắm chặt kiếm trong tay.

Phong Quang kỳ quái tại sao hắn lại đột nhiên trầm mặc, "Đan đường chủ, sao vậy?"

Đan Nhai không nói, nhìn có ánh trăng lờ mờ trong bóng đêm, sắc mặt hắn cũng tối đen không rõ.

Phong Quang bất giác dời người hướng qua Tiết Nhiễm, lúc này, một bàn tay lạnh lẽo bắt lấy cổ tay nàng, này quay đầu, nhìn thấy Tiết Nhiễm mở mắt, vui mừng nói: "Ngươi tỉnh!"

Đan Nhai giật mình thở phào, rất nhanh quan tâm nói: "Tiết thần y, ngươi không sao chứ?"

"không có việc gì." Tiết Nhiễm ngồi dậy từ mặt đất, Phong Quang đỡ hắn đứng lên, hắn giương môi khẽ cười với Phong Quang, "Để nàng lo lắng rồi."

"Độc của ngươi?"

"Thể chất của ta đặc thù, chỉ cần qua một đoạn thời gian, độc trong cơ thể sẽ tự động được giải trừ." Cho nên, trước lúc té xỉu, hắn mới nói là chỉ cần qua một lát là tốt rồi, hắn lại không nghĩ rằng nàng lại sẽ liều mạng cứu hắn.

Phong Quang thở dài nhẹ nhõm một hơi, "Vậy là tốt rồi."

Nàng yên lòng tươi cười trong sáng, rất dễ dàng làm cho người ta cảm thấy bản thân trong mắt nàng có sự tồn tại cực kỳ quan trọng, nhưng Tiết Nhiễm cũng chú ý đến chuyện khác, bởi vì đã đến nửa đêm, nàng mặc rất mỏng, cũng bởi vậy sau khi cả người ướt đẫm, dáng người lả lướt quyến rũ hoàn toàn lộ ra dưới mắt mọi người, bởi vì lo lắng cho thân thể của hắn, nàng một chút cũng không chú ý đến chuyện này.

Ánh mắt Tiết Nhiễm tối sầm lại, cởi trường bào ướt đẫm phủ lên thân thể nàng, Phong Quang khó hiểu hắn vì sao đột nhiên đem một cái y phục ẩm ướt

phủ lên người mình, Tiết Nhiễm nhìn Đan Nhai, Đan Nhai cũng nhanh chóng nhận ra, hắn chuyển tầm mắtđi, không dám nhìn Phong Quang nữa.

Tiết Nhiễm cố ý vô tình chắn trước người Phong Quang, hắn hỏi: "Đan đường chủ sao lại xuất hiện ở đây?"

"Nhận được tin tức, đệ tử phụ trách trông coi mật thất lúc thay ca đột nhiên bị tập kích, ta nghĩ có thể là giáo chủ ma giáo lại tới nữa, cho nên đặc biệt điều tra chung quanh một phen mới có thể an tâm, Tiết thần y và Hạ cô nương, lúc này sao lại xuất hiện với bộ dạng như thế?"

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên Công Lược: Nữ Phụ Có Độc* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 210

"Còn không phải tại ngươi sao!" Nhắc tới chuyện này, Phong Quang liền tức giận, "Nói tăng cường phòng ngự làm gì thế? Kết quả để Nam Cung Ly kia đi lại tự nhiên ở Đường môn, còn bắt ta đi, hắn đưa ta đến mật thất muốn đem ta biến thành cái khiên bằng thịt người, may là Tiết Nhiễm cứu ta, nếu không bản tiểu thư hôm nay đã nằm lại Đường môn của các ngươi rồi!"

"Cái này… là Đường môn giám thị không nghiêm." Đan Nhai cũng không biết cách giao tiếp với loại người có tính đại tiểu thư như thế này, chỉ có thể người ta nói cái gì thì hắn trả lời như thế ấy.

Phong Quang tiếp tục nói: "Ngày đầu tiên ta đến Đường môn của các người đã bị Nam Cung Ly bắt đi hai lần, Đan đường chủ, nếu không phải biết được trong Đường môn đều là người chính đạo, ta liền hoài nghi các ngươi hắn là có nội gián của ma giáo, ngươi nhìn đi, Nam Cung Ly nhiều lần có thể khinh địch cứ thế xông vào cấm địa của các ngươi, chuyện này mà nói ra, người khác cũng sẽ thấy có điều kỳ lạ."

Đan Nhai trầm mặc trong chốc lát, "Chuyện trực tuần tra canh giữ Đường môn là do ta an bài, để Hạ cô nương chịu phải kinh hách là ta sai, mong cô nương không nên trách tội Đường môn."

"Ngươi… ta cũng không trách ngươi, chỉ là muốn oán giận mà thôi." Thấy hắn khiêm tốn nhận sai, nhớ tới một màn hắn vì khác họ mà bị người khác kỳ thị, trong nội tâm của nàng cũng thật không đành lòng.

"Đan đường chủ tận trung với cương vị công tác, ai có mắt cũng thấy được." Tiết Nhiễm ra tiếng làm dịu không khí, lại nói với Phong Quang: "Chúng ta vẫn nên trước trở về đi, Hạ tiểu thư, nàng cần đổi y phục trên người, nếu không sẽ cảm lạnh."

Nàng gật đầu, "Ừ."

Hai người bọn họ đi ra khỏi rừng trúc, Đan Nhai đi sau lưng bọn họ, cảm xúc phức tạp nhìn bóng dáng Tiết Nhiễm.

Trở lại phòng khách, Phong Quang thay đổi y phục, uống xong canh gừng Tiết Nhiễm đưa tới liền ru rú trong chăn mà ngủ, một ngày hôm nay, đầu tiên là lạc đường trong rừng trúc bị Nam Cung Ly uy hiếp sống chết, sau đó lại vì chọc Thanh Ngọc nên chạy nửa canh giờ, tiếp theo cơm chiều còn chưa ăn lại bị Nam Cung Ly chộp tới mật thất Đường môn, ngăn ngủi một ngày, nàng lại trải qua nhiều chuyện như vậy, sớm đãkhông còn chống cự được nữa, vừa chạm vào giường nàng liền không nghĩ gì nữa mà ngủ luôn.

Ngủ một giấc là ngủ thẳng đến chiều ngày hôm sau, vẫn là Thanh Ngọc đánh thức nàng kêu uống thuốc.

Thanh Ngọc đem từng món đồ ăn để trên bàn trong phòng nàng, "Đây là sư phụ giữ lại cho ngươi, cũng không biết có phải nửa đêm đi làm ăn trộm hay không mà ngủ đến giờ mới dậy."

"Ta nói này Thanh Ngọc, ngươi có phải thấy ban đêm không ngủ thì chỉ có thể là đilàm ăn trộm không đấy." Phong Quang buông chén thuốc, cắn một miếng bánh quế hoa, lại ăn một miệng cơm.

Thanh Ngọc không hiểu cái kiểu phối hợp ăn cơm thần thánh của nàng, hắn ghét bỏ nói: "Ngươi không đi ăn trộm thì làm cái gì?"

"Đêm đen gió lớn, ngủ một mình lẻ loi cũng sẽ cảm thấy trống vắng, cho nên…" Nàng thần bí nói: "Những người thông minh liền phát minh ra một trò vận động chỉ có thể chơi vào buổi tối."

Tuy hiện nay cái loại vận động này cũng đã phát triển đến ban ngày.

Thanh Ngọc không hiểu, "Là loại vận động gì chứ?"

"Cái vận động này tên là…" Nàng cười đáng khinh, "Hắc hắc hắc."

Gương mặt Thanh Ngọc mờ mịt, nhưng trực giác thấy nàng có thể cười đáng khinh như vậy, khẳng định không phải là chuyện tốt đẹp gì.

Phong Quang liếc mắt nhìn hắn, "Còn không hiểu thì đi hỏi sư tỷ ngươi đi, cảm tình của hai người không phải rất tốt sao?"

Còn nghĩ nàng quên mất chuyện tỷ đệ bọn họ cùng nhau tính kế nàng à?

Thanh Ngọc mấp máy môi, lại không phát ra âm thanh, hắn bất giác cầm lấy góc áo của mình, thoạt nhìn tràn đầy do dự.

"Thế nào? Sư tỷ của ngươi hiện giờ đang ở cùng một chỗ với Dịch Vô Thương, ngươikhông muốn làm kỳ đà cản mũi à?" Nàng uống một ngụm canh, cũng không nhìn hắn mà thoải mái nói mát.

Tiết Nhiễm biết nàng dậy không nổi liền vì nàng giữ lại đồ ăn, nam nhân ấm áp như vậy, nhất định phải bắt tới tay.

"Thực xin lỗi…"

"Hả?" Tay nàng cầm thìa khựng lại ở bên miệng, giống như nghi ngờ hắn có phải lại lòi ra cái tật xấu gì không, mặt hắn nóng lên, không nhịn được mà chạy ra ngoài.

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên Công Lược: Nữ Phụ Có Độc* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 211

"Ta thấy có người dịch dung thành đồ đệ của ngươi."

Đây là câu đầu tiên mà Tiết Nhiễm nghe thấy sau khi châm cứu cho Đường Cửu Ca rồi trở về, lúc đó Phong Quang ngồi trên ghế đá trong sân, tay chống cằm, hạt thông bày ra ở trước mặt nhưng có vẻ không hề được động vào, xem ra đã duy trì cái tư thế này một lúc lâu.

Tiết Nhiễm ngồi xuống cạnh nàng, buồn cười hỏi: "Nàng đang nói Thanh Ngọc à?"

"Ừ!" Nàng mạnh mẽ gật đầu, "Ta thấy hắn hôm nay thật sự rất kỳ lạ, ngươi có biết hắn nói gì với ta không? Hắn thế mà nói xin lỗi với ta, hắn vẫn luôn ghét bỏ ta đó!"

"Ta nói rồi, Thanh Ngọc không phải là một đứa trẻ hư hỏng." Tiết Nhiễm một bên nói chuyện với nàng, một bên bóc vỏ hạt thông, sau đó đem thịt hạt đặt ở trước mặt nàng.

Phong Quang rất tự nhiên cầm hạt thông đã được hắn bóc bỏ vào miệng, mắt nhìn xa xăm nói: "Chẳng lẽ mình đã mở ra hình thức Mary Sue, nhãi con Thanh Ngọc này cũng bị mình cảm phục rồi?"

không đúng, hệ thống rõ ràng từng nói kịch bản nàng lấy là kịch bản nữ phụ.

Tiết Nhiễm không hiểu Mary Sue trong miệng nàng là cái gì, hắn đoán trong đầu nàng lần nào cũng có rất nhiều trò vui mới lạ, "Ta nghĩ, Thanh Ngọc cũng không chán ghét nàng."

"Ngươi nói cái gì?" Ánh mắt nàng lấy lại tiêu cự.

"Trước kia lúc ở trong cốc, Duyệt Duyệt hay thích chạy ra ngoài chơi đùa, mà ta lại say mê y thuật, Thanh Ngọc ít khi nào có thể tìm được người nói chuyện, cho nên có nàng nói chuyện với hắn, hắn sẽ cảm thấy vui vẻ."

Phong Quang không tin, "Hắn không phải chê ta phiền sao?"

"Tính tình Thanh Ngọc là như thế, hắn thích cái gì, nghĩ muốn cái gì, chưa từng biểu hiện ra ngoài mặt, giống như chuyện hắn thực sự rất thích ăn đồ ngọt, nhưng vì Duyệt Duyệt nói một câu đây là đồ nữ hài tử mới thích ăn, sau đó hắn liền không chịu ăn nữa."

"Ngươi hiểu biết đồ đệ của mình như vậy, còn ngươi thì sao?" Tay nàng chống cằm, chớp mắt nhìn hắn, "Ngươi thích cái gì, có phải cũng giống Thanh Ngọc không chịu biểu hiện ra ngoài không?"

Tiết Nhiễm hiểu ý tứ nàng ám chỉ, không khỏi không dám đối diện với nàng, hắn nhìn trái nhìn phải nói: "Hạ cô nương, qua vài ngày nữa, mẩn đỏ trên mặt của nàng sẽ biến mất hoàn toàn, chỉ là cần thanh trừ độc dư lại, thời gian kế tiếp còn cần uống thuốc."

"Thế… có cần châm cứu tiếp hay không?" Nàng nâng tay lên chỉnh lại tóc trên đầu, cũng vì động tác nâng tay này, tay áo trượt xuống, lộ ra một đoạn cánh tay trắng nõn.

Sen trắng không hề nhiễm tạp sắc, khiến người mơ màng.

Tiết Nhiễm bỗng nhiên thấy miệng lưỡi khô khốc, sau một lúc lâu ngập ngừng mới gật đầu, "Cần."

“Vậy thật sự là phiền toái ngươi rồi, Tiết thần y…” Nàng cười, đem hạt thông hắn bóc ném vào miệng.

Lại là nó, âm thanh cố ý dụ dỗ hắn, ngọt đến ngấy, cũng ngọt đến… khiến người takhông có cách nào kháng cự lại.

Tiết Nhiễm hoảng hốt có một loại ảo giác, hắn như là con gái nhà lành bị ác bá nhìn chăm chú, thường thường chờ người dùng ngôn ngữ khiêu khích đủ rồi, hẳn là sẽ bị người ta cắn một ngụm ăn luôn.

Cái từ “ăn luôn” này…

Hắn quay mặt đi, lỗ tai hơi hơi ửng đỏ.

Chân Phong Quang đặt dưới bàn đá đá chân hắn, “Tiết Nhiễm, ta còn muốn…”

Cả người Tiết Nhiễm cứng ngắc, giọng điệu nửa làm nũng nửa hờn dỗi làm máu nóng trong thân thể hắn tựa hồ tuôn ra toán loạn không yên, chân tay hắn luống cuống, “Hạ, Hạ cô nương…”

“Tiết Nhiễm, ngươi sao vậy? không giúp ta bóc hạt thông sao?” Tiếng nói ngây thơ của nàng như chuông bạc thanh thúy dễ nghe, cũng bởi vì phần ngây thơ khó hiểu này, đột nhiên khiến người ta thấy việc sinh ra ý tưởng xấu hổ như vậy là chuyện rất khôngcó đạo đức.

Tiết Nhiễm âm thầm khinh bỉ chính mình, hắn khi nào thì biến thành một người có tư tưởng không đứng đắn như vậy, rõ ràng là một tiểu cô nương ngây thơ, hắn làm sao có thể nghĩ theo hướng hương diễm như vậy chứ?

Phong Quang ngây thơ?

Chuyện cười à.

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên Công Lược: Nữ Phụ Có Độc* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 212

Nhiệm vụ hằng ngày: Mỗi ngày chim chuột Tiết Nhiễm một lần, hoàn thành.

Mấy ngày qua, Tiết Nhiễm đi đâu, Phong Quang sẽ đi theo đó, lý do là vì nàng sợ Nam Cung Ly sẽ lại đột nhiên xuất hiện bắt nàng đi, Tiết Nhiễm đối với lý do này quả thậtkhông thể phản bác, bởi vì chỉ cần nàng cố ý đem y phục xốc lên một tí, hắn sẽ bó tay, thỏa hiệp vô điều kiện.

Gần đây Phong Quang thật thích vận động, thường thường chạy một vòng, nàng thấy dạo này có chút béo, mà dưới tình huống có kình địch như Quan Duyệt Duyệt, nàngkhông thể không có yêu cầu nghiêm khắc với… dáng người của mình.

Hơn nữa nàng không chỉ chạy, còn muốn bắt Tiết Nhiễm nhìn chằm chằm nàng chạy, lần này lý do là vì nàng sợ chính mình không kiên trì được, à thì cái lý do này, Tiết Nhiễm lại không thể phản bác.

Sau khi chạy năm phút đồng hồ vòng quanh núi giả, nàng chạy thẳng đến bên người Tiết Nhiễm, như một con gấu mà ôm hắn một cái thật mạnh mẽ, lại treo lên người hắn, “Tiết Nhiễm, thế nào, ta có phải nhẹ hơn một chút không?”

“Có… có một chút.” Tiết Nhiễm đã muốn có thói quen bị nàng đánh bất ngờ, hắn cũng đã quen với việc trợn mắt nói dối, nói thật, nàng mỗi lần chỉ chạy có một lát như vậy, còn là nửa đi nửa chạy, có thể gầy xuống mới là chuyện lạ.

Cho nên mới nói mục đích của người ta không phải để giảm béo, mà là ăn đậu hủ của ngươi đó, thần y đại nhân.

Phong Quang nghe được hắn nói nàng gầy, trên gương mặt lập tức nở nụ cười sáng lạn, mấy ngày qua, mẩn đỏ trên mặt nàng đã biến mất, khuôn mặt nhỏ nhắn cười như hoa đào xinh đẹp, rất dễ khiến người xem tim đập thình thịch.

Tiết Nhiễm thừa nhận chính hắn cũng không hề ngoại lệ, giai nhân trong ngực, hắn cũng không tránh khỏi gặp phải chuyện sớm nắng chiều mưa, hơn nữa còn là tiểu côngương hoạt bát khả ái như vậy, cũng vui vẻ thích đi sau lưng hắn, tiểu cô nương đem hắn xem như thần tiên.

Phong Quang hỏi hắn, “Sao ngươi lại đột nhiên im lặng thế?”

Đúng vậy, bất kể khi nào, khi nàng chọc hắn đến trong lòng không bình tĩnh nổi, nàng sẽ bày ra bộ dạng vô tội như vậy, nhưng rõ ràng, hiện tại nàng vẫn duy trì tư thế chọc người mơ màng trên người hắn.

“Phong Quang, chúng ta không thể đứng nói chuyện một cách bình thường sao?” Hắn bất lực, dưới thế yêu cầu mãnh liệt của nàng, hắn không thể lại gọi

nàng là Hạ tiểu thư, chỉ có thể gọi tên nàng.

"Có thể nói chuyện là được, tại sao phải đứng như bình thường chứ?"

Tiết Nhiễm không nói gì mà chống đỡ.

"Đúng rồi!" Nàng nhớ tới bình thuốc mà nàng mấy ngày trước nhặt được ở trước cửa, nàng lấy bình thuốc ra từ túi trong tay áo, "Ngươi giúp ta nhìn xem đây là cái gì? Hôm bị Nam Cung Ly bắt đi, ta vừa ra khỏi cửa liền thấy cái bình thuốc này ở trước cửa."

Tiết Nhiễm nhìn thấy cái chai liền biết đó là gì, hắn cười hiểu ý: "Đây là Thanh Ngọc tặng cho nàng."

"Thanh Ngọc tặng cho ta?"

"Vì phòng ngừa chuyện lấy nhầm thuốc, ba thầy trò chúng ta không dùng cùng một loại bình thuốc, loại có hoa văn màu lam này là bình thuốc mà Thanh Ngọc thường xuyên dùng, ta đoán, bên trong là thuốc trị phong hàn."

Phong hàn?

Phong Quang nghĩ nghĩ, ngày đó vì làm Quan Duyệt Duyệt thấy ghê tởm đã đánh vài cái hắt xì, lấy cớ là chính mình bị cảm lạnh, không nghĩ tới Thanh Ngọc lại tin là thật!

"Sư phụ!" Nhắc Tào Tháo thì Tào Tháo đến ngay, Thanh Ngọc chạy tới, nhìn thấy động tác không đứng đắn của hai người bọn họ, lập tức cho Phong Quang một cái ánh mắt ngươi tên bỉ ổi lòe loẹt này sao dám đoạt lấy sư phụ ta.

Tiết Nhiễm buông tay đang ôm Phong Quang ra để cho nàng xuống dưới, hắn trước mặt của đồ đệ mình luôn chú ý đến thể thống, hiện tại để Thanh Ngọc nhìn thấy động tác mờ ám như vậy, hắn không được tự nhiên ho ho, "Thanh Ngọc, tìm ta có chuyện gì?"

"Sư phụ!" Thanh Ngọc lúc này mới nhớ đến chính sự, "Đường công tử tỉnh."

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên Công Lược: Nữ Phụ Có Độc* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 213

Sau nửa tháng hôn mê cuối cùng Đường Cửu Ca cũng tỉnh lại, trong phòng của hắn lúc này chật ních người, Đường lão phu nhân, nha hoàn cận thân Kim Lũ của Đường lão phu nhân, Đường Chiêu Nghĩa, Đan Nhai, còn có Dịch Vô Thương và Quan Duyệt Duyệt đều chạy tới.

Mọi người nhìn thấy Tiết Nhiễm tiến vào, lập tức đồng loạt tránh ra thành một con đường cho hắn, Phong Quang và Thanh Ngọc cũng đi theo ở phía sau, nàng cẩn thận nhìn Dịch Vô Thương, Dịch Vô Thương thoạt nhìn cực kỳ quan tâm Đường Cửu Ca vừa mới tỉnh dậy, không có chú ý đến nàng, nhưng tâm tình của nàng cũng không thoải mái, Nam Cung Ly là người tính toán chi ly như vậy, làm sao có thể bỏ qua cho nàng chứ?

Đường Cửu Ca là một thiếu niên diện mạo thanh tú, bề ngoài của hắn cũng chỉ qua mười sáu mười bảy tuổi thôi, trên mặt mày có một phần anh hùng khí khái đối lại có chút giống Đường lão phu nhân, hắn ngồi dựa ở trên giường, nhìn thấy Tiết Nhiễm liền nổi giận đùng đùng nói: "Là ngươi giải độc của ta?"

"Cửu ca, không được vô lễ." Đường lão phu nhân uy nghiêm ra tiếng.

Đường Cửu Ca bất mãn hừ một tiếng, nhưng cũng không thèm nhắc lại.

Phong Quang sờ sờ cằm, nàng sao lại thấy cái tên Đường Cửu Ca này lại không muốn tỉnh lại nhỉ?

Tiết Nhiễm cũng không so đo việc Đường Cửu Ca vô lễ, hắn ngồi ở bên giường bắt mạch cho Đường Cửu Ca, lại nói: "Độc trong cơ thể của Đường công tử đã giải, chỉ là thân thể còn rất hư nhược, cần điều dưỡng cho tốt."

Đường lão phu nhân yên lòng, "Đa tạ Tiết thần y."

"Cửu ca, con có biết bản thân đã bị trúng độc như thế nào không?" Đường Chiêu Nghĩa hỏi.

Sắc mặt Đường Cửu Ca có chút kỳ lạ, hắn nhìn Đan Nhai đang trầm mặc, nhỏ giọng nói: "không biết…"

Nhưng chỉ cần ánh mắt ngắn ngủi này cũng đủ để Đường Chiêu Nghĩa mượn đề tài để nói chuyện của mình, âm thanh lạnh lùng nói với Đan Nhai: "Cửu ca đột nhiên trúng độc, ta thấy khẳng định là người bên cạnh Cửu ca hạ độc thủ, ngươi nói có phảikhông, Đan đường chủ?"

"Việc này, xin thứ cho Đan Nhai không dám kết luận."

Đường Chiêu Nghĩa dùng một đôi mắt âm trầm nhìn Đan Nhai chằm chằm, "Ngươi là sư phụ của Cửu ca, lại còn phụ trách trông coi người tuần tra của Đường môn, theo ta thấy, nơi này người có khả năng xuống tay nhất, trừ ngươi ra không còn ai khác."

"Trưởng lão…"

"Đan Nhai, ngươi dám thề không, nếu việc này thật là do ngươi gây ra, tất trời giáng ngũ lôi oanh đỉnh, chết không có chỗ chôn."

Đan Nhai không nói.

Kim Lũ đứng ở bên người Đường lão phu nhân bỗng nhiên đi ra một bước nói: "Trưởng lão, thiếu chủ vừa mới tỉnh, có nên để cho thiếu chủ nghỉ ngơi cho tốtkhông?"

"Hừ, Cửu ca đúng là bị người hại, có Cửu ca ở đây thì đem sự tình nói rõ ràng càng tốt!"

Như thế xem ra, Đường Chiêu Nghĩa phải nghe Đan Nhai thề độc mới vừa lòng, mà kỳ lạ là, Đường lão phu nhân đối với một màn này cũng không có phản ứng gì, bà khép nửa mắt, tựa hồ đang sắp ngủ.

Đan Nhai nói: "Trưởng lão, ta nguyện ý thề…"

"Đủ!" Đường Cửu Ca ở trên giường đột nhiên la lên, sắc mặt một trận xanh một trận trắng, tựa hồ đang gom lại dũng khí để mở miệng nói ra chuyện khó nói, rốt cục, hắn nói: "Đường thúc, thúc không cần hoài nghi Đan sư phụ, kỳ thực lần này trúng độc, độc là con tự mình hạ."

Một câu này, mọi người kinh ngạc, người duy nhất không cảm thấy kỳ quái cũng chỉ có Đan Nhai sắc mặt trầm ổn.

Đường Chiêu Nghĩa không thể tin, "Cửu ca, Đường thúc biết con thiện tâm, nhưng conkhông cần vì bảo vệ Đan Nhai mà…"

"Đường thúc, độc thật là do con tự mình hạ!" Đường Cửu Ca sợ hắn không tin mà càng lớn giọng nói.

Kim Lũ nhìn Đường lão phu nhân, hỏi: "Thiếu chủ vì sao phải làm như vậy?"

"Ta… ta nghe nói bà bà muốn ta cùng đại tiểu thư Thiên Kim các làm đám hỏi, ta nghĩkhông thể cưới người ta không thích, cho nên ta liền… liền nghĩ dùng phương pháp này để trốn tránh." âm thanh của hắn càng ngày càng nhỏ, cuối cùng khơi dậy dũng khí nói với Đường lão phu nhân: "Thật xin lỗi, bà bà…"

"Aiz." Đường lão phu nhân lắc đầu, "Kim Lũ, chúng ta trở về thôi."

"Dạ." Kim Lũ trước khi đi lại nhìn thoáng qua Đan Nhai, sau đó mới đỡ Đường lão phu nhân đi ra ngoài."

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên Công Lược: Nữ Phụ Có Độc* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 214

Đường Cửu Ca trúng độc, cũng chỉ là một trò cười mà thôi.

đi trên đường về sân vườn, Phong Quang vỗ vỗ đầu Thanh Ngọc, "Tiểu Thanh Ngọc, ngươi đến thời kỳ phản nghịch cũng không thể giống Đường Cửu Ca như vậy đâu, bất quá sư phụ ngươi cũng sẽ không kêu ngươi đi đám hỏi hay gì, ngươi cũng không cần làm như Đường Củ Ca như vừa rồi."

Thanh Ngọc hất tay nàng ra, "Ta mới không có ngây thơ như hắn!"

"Xong rồi." Phong Quang lẻn đến bên người Tiết Nhiễm, dùng giọng điệu đáng thương tố cáo nhi tử nhà ta sao lại không đáng yêu chút nào nói: "Đứa nhỏ này thật sự đến thời kỳ phản nghịch rồi."

Thanh Ngọc nói không lại nàng, vì thế hừ một tiếng, bỏ lại một câu "Ta trở về sắc thuốc" rồi bỏ chạy xa.

Tiết Nhiễm cúi đầu cười nhạt, "Nàng lại chọc hắn."

"Hắc hắc, ai kêu hắn đáng yêu như vậy chứ? Nói, ngươi cứ thế mà nhìn Quan Duyệt Duyệt và Dịch Vô Thương ở cùng một chỗ à, không có một chút cảm giác mất hứng nào sao?" Nàng thử thăm dò mà hỏi, mấy ngày qua, Quan Duyệt Duyệt đều ở cùng một chỗ với Dịch Vô Thương, tựa như vừa rãy đi ra từ phòng của Đường Cửu Ca, bọn họ hai người cũng không chào một cái rồi biến đi đâu mất, Phong Quang coi như cũng hiểu được vì sao Nam Cung Ly không đến tìm nàng gây phiền toái, có nữ nhân mìnhyêu ở bên người, hắn đương nhiên đem chuyện muốn giết nàng hoãn lại.

Tiết Nhiễm hờ hững nói: "Duyệt Duyệt trưởng thành, lúc này Duyệt Duyệt đúng là cũng có thế giới của chính mình."

Lời này giống như là nói nuôi chim chóc lớn rồi thì nên để nó bay đi, nhưng loại cảm xúc tên là ghen cũng không có.

Phong Quang theo dõi hắn, nhìn không chuyển mắt.

Tiết Nhiễm không khỏi cười nói: "Sao lại nhìn ta như vậy, không phải gần đây ta lại trở nên đẹp mắt hơn chứ?"

Nàng dừng trong chốc lát, "Thật tự kỷ!"

Tiết Nhiễm không có loại cảm tình này với Quan Duyệt Duyệt không phải nàng nên cảm thấy cao hứng sao? Nhưng sao nàng lại cảm thấy có điều kỳ lạ chứ?

Tiết Nhiễm xấu hổ sờ sờ mũi, "Chuyện ở Đường môn đã xong, chúng ta cũng có thể cáo từ rồi đi về."

"Tốt, ở Đường môn không chơi được, giáo chủ ma giáo ba ngày hai bữa xâm nhập vẫn còn nguy hiểm, vẫn là cố Nhân thôn… à, là cố Nhân cốc an toàn chút!" Bận sửa lại cách nói của mình, nàng lại ôm cánh tay hắn nói: "Ta nói với ngươi, ánh mắt sáng như tuyết của ta lại phát hiện một đôi tiểu tình nhân nha."

"Ha? Là ai?"

"Chính là nha hoàn của Đường lão phu nhân, gọi là Kim Lũ thì phải, nàng thích Đan Nhai, bất quá Đan Nhai có thích nàng ấy hay không thì ta không biết."

"Làm sao nàng nhìn ra được?"

"Chính là bằng cảm giác đó…"

Trời chiều sưởi ấm con người, dương quang phủ kín đường đá, theo âm thanh líu ríu của thiếu nữ, bước chân cũng vui vẻ hơn nhiều, bóng của hai người kéo ra rất dài, quấn quýt cùng một chỗ, trong chốc lát ấy, không khí thật ấm áp.

Mặt trời lặn, trăng dâng cao, tới gần giờ Tý, một tiếng quạ kêu khóc phá thủng khônggian, một bóng người chậm rãi đi vào trong rừng trúc.

Kim Lũ quỳ trên mặt đất, "Bái kiến giáo chủ."

Nam Cung Ly cười yêu mị nói: "Mấy năm nay để cho ngươi nằm vùng tại Đường môn, vất vả cho ngươi."

"Thuộc hạ không dám kể khổ." Kim Lũ cúi đầu, không dám nhìn nam nhân trước mặt.

"Ít nhiều nhờ ngươi, ta mới có thể lấy được chìa khóa của mật thất Đường môn, ta hỏi ngươi, ngươi cũng biết mật thất Đường môn có cửa ra vào thứ hai chứ?"

"Giáo chủ tha tội, thuộc hạ không biết."

"không biết thì không biết." Chính là Hạ Phong Quang và Tiết Nhiễm có thể không đira từ cửa đá, điểm này làm cho hắn cảm thấy kỳ lạ, Nam Cung Ly hai mắt híp lại, "Kim Lũ, Đường Cửu Ca có ý với ngươi, ngươi lợi dụng cho tốt, còn tâm tư của hắn, ngươi thu liễm cho tốt, hiểu chưa?"

"Vâng… giáo chủ."

Nam Cung Ly lại đột nhiên thu lợi hơi thở đông lạnh, hắn cười hào phóng, rất ôn hòa mà nói: "Đợi lấy được Bạo vũ lê hao châm, ngươi lập tức có thể ly khai Đường môn trở về Tổng đàn, Kim Lũ, vị trí tả hộ pháp của ta, vẫn luôn để lại cho ngươi."

Kim Lũ cúi đầu, trong mắt một mảnh lạnh lẽo, "Tạ giáo chủ."

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên Công Lược: Nữ Phụ Có Độc* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 215

Đường Cửu Ca đã tỉnh lại, đoàn người Tiết Nhiễm cũng không có lý do gì mà lưu lại, đoàn người bọn họ muốn cáo từ rời đi, Quan Duyệt Duyệt lại ầm ỹ muốn xem xong hoa đăng rồi mới đi, bởi vì nàng vô tình nghe được Kim Lũ nhắc tới hội hoa đăng ở nơi này sắp đến.

Xem hoa đăng cái gì chứ? Chỉ là lấy cớ mà thôi, Phong Quang nhìn thấu ý tưởng trong lòng Quan Duyệt Duyệt, nàng ta chính là không muốn trở về cố

Nhân cốc, muốn ở cùng với Nam Cung Ly, Quan Duyệt Duyệt lôi kéo Thanh Ngọc về phía nàng ta, hết cách, Tiết Nhiễm chỉ có thể ở lại Đường môn vài ngày, Phong Quang nhìn trong đáy mắt Thanh Ngọc giấu đi sự ngạc nhiên, cuối cùng vẫn làm trái lại tâm tư mà theo Quan Duyệt Duyệt.

Một ngày hội hoa đăng này, trên đường đầy người chen chúc với nhau, người xem đèn nối liền không đứt, các loại đèn màu sắc rực rỡ giống như bầu trời đầy sao, khiến ngã tư đường sáng như ban ngày, nhiều màu lộng lẫy.

Phong Quang mang theo một cái đèn hình hoa sen trông rất sống động, đứng ở dưới một ngọn liễu, hôm nay trai gái cùng nhau đi trên đường ngắm đèn không ít, nhìn trái nhìn phải, mùi vị yêu đương chua thối như vậy, thật đúng là khiến nàng nhìn đến ngứa răng.

không bao lâu sau, Tiết Nhiễm xuyên qua đám người đi tới, hắn lấy kẹo hồ lô trong tay đưa cho nàng, "Phong Quang, nàng muốn ăn kẹo hồ lô."

Thì ra là đi giữa đường nàng bỗng nhiên muốn ăn kẹo hồ lô, Tiết Nhiễm thấy nhiều người mới có thể kêu nàng đợi ở chỗ này chờ hắn.

Phong Quang yên tâm thoải mái cắn một cái, nói hàm hồ không rõ hỏi: "Thanh Ngọc đâu?"

"Thanh Ngọc gặp được Duyệt Duyệt, cùng nàng đi rồi."

"Người nhiều như vậy mà cũng gặp được…" Nàng than thở, Quan Duyệt Duyệt ngay từ đầu đã ở cùng một chỗ với Nam Cung Ly, cũng không phải đicùng ba người bọn họ, mà người trên đường lại nhiều như vậy, Thanh Ngọc thế mà có thể gặp được Quan Duyệt Duyệt cũng hết cách, bỗng nhiên nghĩ tới một việc, nàng hỏi: "Vậy Nam… Dịch Vô Thương có phải cũng ở đó?"

"Đúng vậy, sao thế?"

"không… không có gì." Có Quan Duyệt Duyệt ở đây, Nam Cung Ly hẳn sẽkhông đối với Thanh Ngọc làm cái gì, hơn nữa, Nam Cung Ly hiện tại cũngkhông biết Thanh Ngọc là người may mắn sống sót khi bị hắn giết hại cả nhà, nàng nói cho chính mình có thể yên lòng, "Tiết Nhiễm, Quan Duyệt Duyệt biết thân thế của Thanh Ngọc sao?"

"Biết." Tiết Nhiễm nâng tay, dùng ngón trỏ lau đi đường dính lên khóe miệng nàng, hắn nói: "Thanh Ngọc là ta mang về lúc Duyệt Duyệt được bảy tuổi, cũng vì biết được thân thế Thanh Ngọc, Duyệt Duyệt trước đây cực kỳ thương Thanh Ngọc."

"Cái gì? Nàng biết mà còn!" Lời của nàng lặng lẽ kết thúc.

Tiết Nhiễm khó hiểu, "Sao?"

"không có gì…" Nàng khôi phục lại thần sắc bình tĩnh, trong lòng không khỏi thương hại Thanh Ngọc, sư tỷ mà hắn thích nhất biết được Nam Cung Ly là thù địch của hắn, nhưng nàng còn thích Nam Cung Ly, nếu Thanh Ngọc biết đến, không biết sẽ như thế nào?

Tiết Nhiễm không hiểu sao nàng lại đột nhiên thất thần, hắn bất giác nắm tay nàng, "Bờ sông sắp bắn pháo hoa rồi, xem không?"

"Được…" Cắn một miếng kẹo hồ lô nàng cũng không muốn cắn nữa, khuôn mặt nhỏ nhắn buồn bực một cục, được Tiết Nhiễm dẫn dắt đến bờ sông.

Người đến người đi dọc theo đường, Tiết Nhiễm rất quan tâm đem nàng bảo vệ bên người mình, không cho người qua đường liều lĩnh đụng vào nàng, Phong Quang đi bên người hắn, tâm tình đột nhiên tốt hơn rất nhiều, "Tiết Nhiễm, ngươi có biết không ngươi bây giờ là một bạn trai rất có lực?"

"Bạn trai rất có lực là vật gì?" Đến bờ sông, Tiết Nhiễm hỏi, đường bọn họ đidẫn đến một địa phương tương đối yên lặng, ít nhất nơi này cũng không có người khác, sẽ không thấy ồn ào.

Phong Quang kiễng chân lại gần bên tai hắn nói: "Có nghĩa là ngươi làm cho người ta động tâm."

Hơi nóng từ hơi thở của nàng phả lên sườn tai hắn, cùng lúc đó, pháo hoa ở bờ bên kia được bắn lên, sắc màu nở rộ trên bầu trời, trong phút chốc, những sắc màu chớp nhoáng chiếu sáng bầu trời, cũng chiếu sáng gương mặt của người xem.

Hào quang hoa mỹ sáng tối đan vào nhau, đem khuôn mặt tinh xảo của nàng nổi bật đến chói lóa, đôi mắt của nàng, hào quang như thu thủy lưu chuyển, rạng rỡ khoe sắc, khiến lòng người mê đắm.

Hắn vẫn luôn biết ánh mắt của nàng rất đẹp, nhất là thời khắc nàng toàn tâm toàn ý đem hắn ánh vào đáy mắt.

Hầu kết Tiết Nhiễm vừa động, cứ thế cúi đầu hôn lấy môi nàng.

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên Công Lược: Nữ Phụ Có Độc* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 216

Cái hôn này đến rất đột ngột, Phong Quang còn không phản ứng kịp thì thân thể đã bị trói buộc tiến vào một cái ôm có lực, hoa đăng và kẹo hồ lô trong tay nàng đều rơi xuống đất, lại không có tâm mà để ý, toàn bộ lý trí tập trung vào trong cái hôn này, khiến người ta rung động nhất là, này cũngkhông phải là một cái hôn nhẹ nhàng.

Hắn dùng cái lưỡi trơn lạnh lùng nhập vào trong miệng nàng, tham lam hấp thu hơi thở của nàng, dùng sức thăm dò khắp ngõ ngách, Phong Quang lui binh đầu hàng, ngay cả hô hấp đều dần trở nên khó khăn, qua hồi lâu, lại như mới qua chỉ vài giây thời gian, hắn buông nàng ra.

Phong Quang từng ngụm từng ngụm thở hổn hển, sắc mặc hồng rực, trái tim nhảy lên kịch liệt, nâng mắt nhìn lại mới phát hiện hắn cũng không hơn gì nàng, tuy rằng hắn đang cực lực khắc chế, nhưng hô hấp dồn dập rất nhiều, hắn rõ ràng là một nam nhân tao nhã có lễ, nhưng cái hôn này lại dị thường kịch liệt, nàng không thể không thừa nhận, sự tương phản này làm nàng chịu áp lực không nổi muốn bổ nhào vào hắn.

"Thật có lỗi… ta…" Tiết Nhiễm nói không nên lời, hắn nghĩ muốn nâng tay chạm vào gương mặt nàng, lại không dám, cảm xúc trong chớp mắt lúc mới bắt đầu ấy, khiến hắn không thể khắc chế chính mình.

Phong Quang nâng tay che miệng hắn lại, nghiêm trang nói: "Tiết Nhiễm, ngươi có biết cái gì gọi là dã chiến không?"

Tiết Nhiễm giống như nghe được âm thanh của lý trí lại cùng hắn nói "hẹn gặp lại".

Nàng kéo tay hắn, lập tức muốn đi đến bên cạnh rừng rậm, nhưng ngay lúc đó có âm thanh rơi xuống nước hấp dẫn lực chú ý của nàng, chỉ thấy cách đó không xa một thiếu nữ đứng ở bên bờ, nàng nhìn người đang khôngngừng giãy dụa trong nước, dậm chân một cái cũng nhảy xuống, chẳng được bao lâu, nàng liền đem nam nhân ở trong nước kéo lên.

"Người kia… là Đan đường chủ." Năng lực nhìn trong đêm so với Phong Quang tốt hơn, hắn cũng thấy rõ nam nhân rơi xuống nước kia đúng là Đan Nhai.

"Aiz!" Phong Quang thấy hắn muốn đi qua, không khỏi liều mạng kéo tay hắn lại, "Tiết Nhiễm, ngươi không muốn dã chiến với ta sao?"

Khụ… cô nương ngươi cởi mở ghê!

Tiết Nhiễm mặt đỏ tai nóng, "Phong, Phong Quang… loại chuyện này… chỉ có lúc động phòng hoa chúc mới… mới…"

"Vậy ý của ngươi là, ngươi sẽ lấy ta?"

Hắn nằng một tay che mắt lại, sau một lúc lâu, miệng của hắn giật giật, "Ừm… ta sẽ cưới nàng."

"Nhưng mà ta còn có hôn ước đó." Nàng đem tay hắn kéo xuống, lại ôm lấy mặt hắn, yêu thích nhìn bộ dạng thẹn thùng của hắn, đây là sở thích tà ác của nàng.

Tiết Nhiễm bị bắt phải đối diện với nàng, xấu hổ cực kỳ, nhưng hắn vẫn nghiêm túc nói: "Ta sẽ tìm Dịch minh chủ nói rõ ràng, tâm của hắn đã thuộc về Duyệt Duyệt, vậy không nên lại mang theo chuyện chung thân đại sự của nàng."

"Vậy nếu Dịch Vô Thương không đồng ý giải trừ hôn ước thì sao?"

"Vậy… ta liền mang nàng trốn vào cố Nhân cốc, cho dù hắn có là võ lâm minh chủ đi nữa, không có cốc chủ cho phép, hắn cũng không thể tiến vào."

Phong Quang bị phương pháp mà hắn nói chọc cho nở nụ cười, nàng lại ôm lấy hắn, "Được, đây là ngươi nói, đi thôi, chúng ta đi nhìn xem cái tên Đan Nhai rơi xuống nước kia."

Cho dù nàng cũng không cho rằng Tiết Nhiễm có thể làm cho Nam Cung Ly giải trừ hôn ước, bất quá có thể đùa với hắn một hồi như vậy cũng rất thú vị.

Nàng nắm tay Tiết Nhiễm đi qua, nhìn đến thiếu nữ mặc xiêm y màu vàngđang nhìn Đan Nhai nằm trên đất không biết làm sao, xem bộ dạng ủ rũ đãm chiêu của nàng, đại khái là nàng cho rằng hắn không cứu được nữa.

Tiết Nhiễm ra tiếng, "cô nương."

Thiếu nữ ngẩng đầu thấy một đôi nam nữ, "Các ngươi là?"

"Ta là đại phu."

Nghe một câu như thế, mặt mày của nàng ấy giãn ra một ít, "Đại phu, mau giúp ta nhìn một cái xem hắn có phải chết rồi không?"

Tiết Nhiễm ngồi trên mặt đất, bắt mạch cho Đan Nhai, sau đó lại kìm bụng Đan Nhai xuống, sau khi phun ra mấy ngụm nước hắn vẫn không tỉnh lại, Tiết Nhiễm thoáng trầm ngâm, còn chưa mở miệng liền nghe Phong Quang nói: "cô nương, ta thấy hắn cần hô hấp nhân tạo."

Thiếu nữ áo vàng khó hiểu, "Hô hấp nhân tạo là cái gì?"

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên Công Lược: Nữ Phụ Có Độc* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 217

"Là hô hấp nhân tạo đó, là miệng đối miệng, độ khí cho hắn, như vậy hắn mới có thể tỉnh lại." Phong Quang rất đứng đắn mà giới thiệu, nàng cũng không phải nổi cơn đùa dai mà là trong phim truyền hình đều diễn như vậy, ừm, nàng đang nghiêm túc đề nghị.

Nghe được hai chữ độ khí, bỗng nhiên nhớ đến một màn mơ hồ đó ở trong nước… bên tai Tiết Nhiễm không khỏi lại đỏ lên, thậm chí ngay cả chuyện Đan Nhai có thể nhanh chóng tỉnh lại cũng quên nói.

"Miệng đối miệng?" cô nương đó vừa nghe thấy lời của Phong Quang liền biến sắc, nàng lại dùng ánh mắt xin giúp đỡ nhìn về phía Tiết Nhiễm.

Phong Quang lập tức nói: "Aiz, ngươi nghĩ cũng không cần nghĩ, hắn chỉ có thể hôn ta,không thể hôn người khác!"

Tiết Nhiễm đỏ lỗ tai ho nhẹ một tiếng.

"Ta…" Thiếu nữ áo vàng gấp đến độ muốn khóc tới nơi, "Nhưng không thể kêu ta một nữ tử chưa chồng đi hôn một đại nam nhân đi!"

Phong Quang tỏ vẻ sự không liên quan đến mình thì không quan tâm tới, nàng tò mò hỏi: "Nam nhân này vì sao lại rơi xuống nước?"

"Hắn… hắn tưởng ta muốn nhảy sông tự sát, kết quả chính hắn lại rơi xuống nước." Nói đến việc này, thần sắc của nàng ấy có chút khó chịu, nếu không phải hắn thiện tâm quá đáng như vậy, hiện tại nàng ấy cũng không cần phải gánh vác một mạng người.

"Nếu hắn đã là vì cứu ngươi mới rơi xuống nước, ngươi nhẫn tâm nhìn hắn cứ thế mà chết sao?" Nói thật, Đan Nhai còn từng cứu nàng một mạng, nàng cũng không muốn Đan Nhai chết đi như vậy.

Thiếu nữ áo vàng sau khi rối rắm một lúc lâu, cuối cùng mạnh mẽ quyết tâm, "Cứu một mạng người còn hơn xây bảy tháp chùa, ta làm!"

Nàng chậm rãi cuối đầu, cánh môi vừa áp lên bờ môi hơi lạnh của nam nhân đó, còn chưa kịp độ khí, chỉ thấy nam nhân kia mở mắt ra.

Ánh mắt chạm vào nhau, nhất thời nhìn nhau không nói gì.

Phong Quang vui vẻ nói: "Đan đường chủ ngươi tỉnh rồi! Ta đã nói là biện pháp hô hấp nhân tạo này hữu dụng mà!"

Phim truyền hình không có lừa gạt ta!

Tiết Nhiễm quay đầu đi, mệt tâm thở dài.

Thiếu nữ áo vàng bị Đan Nhai đột nhiên mở mắt dọa đến, nàng ngồi xuống đất liên tục lui về sau cách mấy bước chân mới chỉ vào Đan Nhai nói: "Ngươi ngươi ngươi… ngươi sống lại!"

Đan Nhai ngồi xuống, ho khan vài tiếng, biểu tình rất là khó nói, "Ta sống lại."

Kế tiếp, một nam một nữ này không biết nên nói cái gì, bầu không khí hiện giờ rất là xấu hổ.

Phong Quang nhìn trái nhìn phải, lén lút kề tai Tiết Nhiễm nói nhỏ: "Ta thấy không khí nó là lạ."

Tiết Nhiễm nâng tay sờ sờ đỉnh đầu nàng, không đem câu còn không phải là nàng làm hại nói ra miệng, hắn lại đứng ra hòa giải, "cô nương, người tưởng ngươi tự sát chính là Đan đường chủ của Đường môn."

"Đường môn?" Thiếu nữ áo vàng đứng lên, vưa nãy còn đang cực kỳ lúng túng giờ trở nên nổi giận đùng đùng, "Ngươi là người của Đường môn?"

Đan Nhai từ dưới đất đứng lên, "Đúng vậy."

"Tốt, ta còn đang muốn tìm đến Đường môn các người đây!"

"cô nương là có chuyện gì sao?"

"Chuyện lớn! Đường Cửu Ca cư nhiên hạ độc chính mình vì không muốn cùng bản tiểu thư thành hôn, ngươi nói xem, bản tiểu thư có thể nuốt trôi cơn tức này sao?"

"cô nương là đại tiểu thư của Thiên Kim các?"

“Nói thừa! Thiên Kim các chúng ta lợi hại nhất chính là tin tức, cho dù Đường môn các ngươi muốn giữ bí mật nguyên nhân Đường Cửu Ca trúng độc, thì cũng bị Thiên Kim các lấy đến như thường!”

Thiên Kim các, Thiên Kim các, nổi tiếng nhất chính là nghìn vàng mua một tin tức,không ai biết tình báo của bọn họ có được bằng cách nào, tiêu một nghìn vàng liền mua được bất kỳ tin tức nào, cho dù một nghìn lượng vàng không phải là số lượng nhỏ, nhưng người mua cũng chạy theo như vịt, Thiên Kim các là do Bách Hiểu Sanh sáng lập ra từ một trăm năm mươi năm trước, không ai biết trong tay hắn nắm giữ nhược điểm của bao nhiêu người, tự nhiên sẽ không có ai dám dễ dàng đắc tội Thiên Kim các.

Mà vị thiếu nữ áo vàng diện mạo xuất trần thoát tục này, chính là cháu gái đương nhiệm của Bách Hiểu Sanh, Mộ Lưu Niên.

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên Công Lược: Nữ Phụ Có Độc* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 218

Đan Nhai nói: “Mộ tiểu thư, chuyện này của thiếu chủ, là Đường môn chúng ta đuối lý.”

“Ngươi nói đuối lý thì có ích gì! Ngươi đã là đường chủ của Đường môn, tốt lắm, ta muốn tìm Đường Cửu Ca đòi hắn giải thích.” Mộ Lưu Niên lấy giọng điệu ra lệnh nói: “Ngươi dẫn ta đi Đường môn!”

Phong Quang chậc chậc hai tiếng, “Tính khí đại tiểu thư này thật nồng.”

Tiết Nhiễm nhìn nàng một cái, rất sáng suốt không nói gì.

Đan Nhai tốt tính nói: “Mộc tiểu thư đường xa đến đây, Đường môn tất nhiên sẽ chiêu đãi thật tốt.”

Cuối cùng, Phong Quang và Tiết Nhiễm cũng cùng hai người bọn họ đi theo lộ trình trở về Đường môn, một người là đại tiểu thư Thiên Kim các, một người là đại tiểu thư Chiết Kiếm Lâu, hai đại tiểu thư gặp nhau tất nhiên phải phân cao thấp, bất quá có Tiết Nhiễm ở đây, tính khí đại tiểu thư của Phong Quang thu lại rất nhiều, cũng bởi vậy hai vị đại tiểu thư này mới không phát sinh tình huống ầm ỹ lên, ngược lại, Phong Quang còn cảm thấy rất ngạc nhiên với Thiên Kim các kia.

Thiên Kim các đã có thể nhiều tình báo như vậy, không hiểu bọn họ có biết Dịch Vô Thương chính là Nam Cung Ly hay không?

Nàng buông tay đang nắm Tiết Nhiễm ra, sôi nổi thong dong đến bên người Mộ Lưu Niên, “Mộc tiểu thư, tình báo của Thiên Kim các các ngươi lợi hại như vậy sao?”

“Đó là chuyện đương nhiên.” Mộ Lưu Niên rất là tự hào, nàng hỏi: “Ngươi là tiểu thư của hộ nhà nào, xét thấy ngươi vừa mới nói cho ta biết phương pháp cứu cái nam nhân nhiều chuyện kia, ta có thể đưa một tin tức miễn phí cho ngươi.”

“Vậy thật tốt quá, cha ta là lâu chủ của Chiết Kiếm Lâu, ta tên là Hạ Phong Quang.”

Bước chân của Mộ Lưu Niên bỗng nhiên dừng lại.

Phong Quang hỏi nàng: “Sao không đi nữa?”

không chỉ là Phong Quang, ngay cả Tiết Nhiễm và Đan Nhai đều dừng lại đợi nàng ấy.

Thật lâu sau, Mộ Lưu Niên không xác định hỏi Phong Quang, “Là Chiết Kiếm Lâu ở Giang nam kia sao?”

“Đúng vậy, chẳng lẽ còn có Chiết Kiếm Lâu thứ hai sao?”

“Hạ tiểu thư…” Ánh mắt Mộ Lưu Niên lộ vẻ thương hại, “Mấy ngày nay ngươi không về nhà thì hơn.”

“Tại sao?” Phong Quang cảm thấy trong lời nàng ấy nói có điều không đúng, cái loạikhông đúng này làm cho đáy lòng nàng lộ ra một dự cảm có điềm xấu.

Quả nhiên, Mộ Lưu Niên thở dài một hơi mới nói: “Một tháng trước Chiết Kiếm Lâu bị lệnh đồ sát của ma giáo, hiện tại chỉ sợ…”

Thân mình Phong Quang cứng đờ, “Ngươi nói cái gì? Sao ta… sao ta nghe khôngnhiều?”

“Lệnh đồ sát của ma giáo rất ít khi xuất hiện, một khi xuất hiện sẽ tất sẽ diệt toàn gia, ví dụ như Lạc Dương Quan gia mười lăm năm trước, Quan Trung Ôn gia tám năm trước, còn có bây giờ… Giang Nam Hạ gia, mỗi khi lệnh đồ sát mà bắt đầu, bọn họ đềukhông sống quá nửa tháng.”

“Ngươi nhất định đang gạt ta…” Phong Quang bỗng nhiên nở nụ cười, cười cười, nàng xoay người đi tới một hướng khác.

Nàng sao mà ngờ được, thái độ kỳ lạ của phụ thân nàng ngày đó đưa nàng vào cố Nhân cốc? Nếu lúc ấy nàng có thể suy nghĩ nhiều một chút, mà không phải cả đầu đều là hoàn thành nhiệm vụ… có lẽ, có lẽ nàng có thể cầu xin hệ thống…

Tiết Nhiễm bắt được tay nàng, “Phong Quang, nàng muốn đi đâu?”

“Ta phải về nhà… chuyện này đùa không vui, cái gì mà giết hại cả nhà, chờ ta trở về nhìn thấy phụ thân ta, chứng minh những chuyện này đều là giả!” Nàng giãy dụa muốn thoát khỏi tay hắn, “Buông, ta phải đi về, phụ thân đang chờ ta…”

“Nàng trước bình tĩnh lại một chút!” Tiết Nhiễm ôm nàng vào ngực, nhẹ tay vỗ lưng nàng, không ngừng trấn an, “Chúng ta thu thập tốt rồi, đợi hừng đông, ta và nàng xuất phát đi Giang Nam, được không?”

âm thanh mềm dịu của hắn làm cho nàng khôi phục lại một ít lý trí, Phong Quang biết hiện tại đêm đen như vậy mà đi trở về cũng không thực tế, nàng cắn môi khóc lên, “Tiết Nhiễm… phụ thân ta mà thật sự xảy ra chuyện thì phải làm sao đây?”

“Đừng khóc, có ta ở đây.” Hắn nâng tay lau đi nước mắt của nàng, dịu dàng nói: “Ta sẽ cùng nàng.”

“Được…”

Đợi trấn an Phong Quang xong, Tiết Nhiễm cõng nàng một đường đi đến phía trước, nàng lẳng lặng nằm trên lưng hắn, thường xuyên nghẹn ngào ra tiếng, bất luận là thế giới nào, trừ bỏ thân phận bên ngoài, nàng cũng sẽ tiếp nhận tình cảm mà thân phận này nên có, trong thế giới nàng, ký ức từ nhỏ đến lớn của nàng đều được Hạ Triều che chở mà trưởng thành, nàng cũng không phải hàng nhảy dù đến thế giới này, mà là… mà là một lần nữa sống lại một đời.

Cho dù là nhân vật trong sách, nhưng tình thân của Hạ Triều đối với nàng không phải giả.

Đan Nhai đii ở phía sau vẫn luôn im lặng, đột nhiên cảm thấy có người kéo kéo góc áo mình, cúi đầu nhìn lại, đúng là Mộ Lưu Niên đang không được tự nhiên.

Mộ Lưu Niên tính khí đúng là có chút xấu, nhưng tâm địa không xấu, lúc này giọng điệu nàng rất áy náy, “Đan Nhai, có phải ta không nên đem chuyện này nói ra không?”

“không liên quan đến cô nương, Hạ tiểu thư nàng, sớm hay muộn cũng sẽ biết.” Ánh mắt Đan Nhai đặt ở trên người nam nhân phía trước, đen tối khó hiểu.

Chỉ có thể trách, có vài người rất biết cách diễn.

----------Editor: Phải nói là đến khi mình edit mình mới chú ý đến chuyện này. Nếu nói mỗi thế giới PQ đều sống lại 1 đời, có nghĩa là trải qua kiếp ấy từ nhỏ đến lớn, đến chương hiện tại tác giả đang viết, tính cả những thế giới tác giả k nói tới, thì PQ đã sống 30 đời người có hơn. Hơn 30 đời người vẫn k quay về được thế giới của mình, vẫn k tìm được hạnh phúc thật sự nào, nghĩ thôi đã đắng hết cả mề. Còn chuyện Hạ Triều chết, từ thế giới 1 đến nay, người thương PQ nhất sau nam phụ, cũng chỉ có Hạ Triều mà thôi, đấy là chưa kể, nam phụ mỗi thế giới mỗi khác, còn Hạ Triều bao nhiêu kiếp vẫn chỉ là một người. Phải nói, truyện này, nam phụ mới là con đẻ, PQ chỉ là con ghẻ mà thôi.

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên Công Lược: Nữ Phụ Có Độc* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 219

Edit: Nhi Huỳnh

Sau khi trở lại Đường môn, Phong Quang có nghĩ đến chuyện trực tiếp điTìm Nam Cung Ly, nhưng Nam Cung Ly và Quan Duyệt Duyệt lại không trở về Đường môn, chỉ có một mình Thanh Ngọc quay về, hắn nói Quan Duyệt Duyệt và Dịch Vô Thương rời khỏi Ba Thục trước, thật ra mọi người đều đoán được, Quan Duyệt Duyệt không muốn trở về cố Nhân cốc, cho nên mớiđi trước một bước.

Phong Quang hết cách, lòng nhớ nhà đã như tên tự bắn, thầm nghĩ trở về xác nhận sự tình thật giả, may mà có Tiết Nhiễm giúp nàng chuẩn bị hết thảy, nếu không nói không chừng nàng thật sự có thể đi bộ trở về, Tiết Nhiễm nhờ Đan Nhai phái người đưa Thanh Ngọc trở về cố Nhân cốc, hắn cùng Phong Quang hai người đi Giang Nam, trước khi đi, Tiết Nhiễm dặn dò nói: “Thanh Ngọc, thuốc của Duyệt Duyệt để ở trong thư phòng của ta, Duyệt Duyệt trở về thì nhớ đem thuốc đưa cho Duyệt Duyệt.”

“Vâng, sư phụ.” Thanh Ngọc gật gật đầu, lại nhìn Phong Quang, cuối cùng mọi chuyện đã xong mới cùng người mà Đan Nhai phái tới đi mất.

Nỗi đau diệt môn, người ngoài có nói gì đi nữa cũng không có cách nào giảm bớt tâm tình thống khổ đó, Thanh Ngọc rất hiểu cảm giác ấy.

Phong Quang đầu óc trống rỗng nghe được lời của Tiết Nhiễm, bỗng nhiên hỏi: "Quan Duyệt Duyệt vì sao phải uống thuốc?"

"Duyệt Duyệt bị bệnh tim từ nhỏ, mỗi tháng đều phải uống thuốc."

Phong Quang bỗng nhiên cảm thấy một trận khủng hoảng, nàng đã xem trước xem sau rất nhiều lần nguyên văn mà hệ thống đưa cho nàng, khônghề có tình tiết Chiết Kiếm Lâu bị diệt, tất nhiên cũng không có đoạn Quan Duyệt Duyệt bị bệnh tim, đúng vậy, bất luận là thế giới nào, bởi vì mọi chuyện phát sinh, Hạ Phong Quang sẽ không là Hạ Phong Quang ban đầu, cho nên ít nhiều sẽ sinh ra hiệu ứng bươm bướm dẫn đến tình tiết thay đổi, nhưng loại thay đổi ảnh hưởng đến thiết lập của nữ chính như thế này, là chưa từng có.

"Phong Quang, sao vậy?" Tiết Nhiễm thấy trên trán nàng toát ra mồ hôi lạnh, không khỏi quan tâm hỏi.

Nàng lắc đầu, "Ta chỉ là… muốn về nhà nhanh chút thôi."

"Chúng ta ra roi thúc ngựa, không đến mười ngày là đến."

"Ừ…"

Phong Quang vốn tưởng, dọc theo đường đi không nghe thấy tin tức chuyện Chiết Kiếm Lâu gặp chuyện không may từ người đi đường, tức chứng minh tin lệnh đồ sát này là giả, chỉ là Mộc Lưu Niên thích thú cố ý đùa nàng, nhưng đến khi nàng đứng trước cửa lớn của Chiết Kiếm Lâu, cảm giác vô lực và đau thương ấy cắn nuốt cả người nàng.

Mùi máu tươi… mùi máu tươi nồng nặc…

Tiết Nhiễm đỡ nàng, hai mắt lộ ra thương xót, "Phong Quang, nàng khôngcần đi vào, để ta vào là được rồi."

"không… ta muốn vào!" Nàng hất tay hắn ra, do dự hồi lâu mới để tay lêntrên cửa lớn, chỉ đẩy nhẹ như vậy, cửa mở.

Máu rải trên mặt đất đã khô, âm thanh ruồi bọ ong ong bị máu tươi hấp dẫn mà đến quấy rầy người khác, ngay tại trong vũng máu, thi thể khắp nơi.

Nha hoàn của nàng, vú nuôi của nàng, nữ đầu bếp trong phòng bếp… Tất cả mọi người nàng đều nhận ra, nàng run rẩy, từng bước một đi đến đại sảnh, phụ thân nàng vẫn như trước đây ngồi ở trên ghế, chỉ là, ông sẽ không bao giờ có thể dùng cái loại biểu tình uy nghiêm kia mà thở dài vì không thể làm gì nàng nữa.

Phong Quang vô lực ngồi xổm xuống trước mặt Hạ Triều, thật cẩn thận dùng tay chạm vào ông, "Cha… con về rồi… mặt của con tốt lắm, cha không cần lo lắng con không gả đi được… cha, cha mở mắt nhìn con được không..."

"Phong Quang…" Tiết Nhiễm ôm nàng vào lòng, hắn vốn không giỏi nói chuyện, trước cảnh tượng như thế, hắn lại không biết nên nói gì để có thể an ủi nàng, chỉ có thể ôm nàng vào lòng, nói cho nàng biết bất luận như thế nào, đều có hắn ở đây.

"Ta không hiểu…" Phong Quang nghẹn ngào, nàng xiết chặt y phục của hắn, nước mắt lã chã rơi xuống, "Vì sao hắn muốn giết cả nhà ta… là vì… là vì ta đắc tội với hắn sao?"

"không liên quan đến nàng." Bộ dạng nàng khóc làm cho cõi lòng người ta tan nát, Tiết Nhiễm chỉ cảm thấy trái tim mình bị níu lại nặng nề, hắn lau đinước mắt của nàng, dịu dàng nói: "Cách ma giáo làm việc luôn luôn như thế, Chiết Kiếm Lâu là danh môn chính phái, nhất định cũng là cái đinh trong mắt của Nam Cung Ly."

"không phải… ngươi không hiểu…" không hiểu Dịch Vô Thương chính là Nam Cung Ly, không hiểu Nam Cung Ly chán ghét nàng, "Là ta hại nhiều người như vậy, là ta sai…"

Cuối cùng, nàng gào khóc trong lòng hắn.

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên Công Lược: Nữ Phụ Có Độc* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 220

Edit: Nhi Huỳnh

Tiết Nhiễm và Phong Quang ngồi rất lâu trước thi thể của Hạ Triều, sau đó nàng từ khóc biến thành nhỏ giọng nức nở, cuối cùng trở nên bình tĩnh, một kiểu bình tĩnh kỳ dị.

Đầu nàng dựa trên ngực hắn, âm thanh khó chịu nói: "Tiết Nhiễm, ta muốn để cho bọn họ xuống mồ yên nghỉ."

“Được, ta đi làm.” Tiết Nhiễm nhẹ tay vỗ về lưng nàng, cho dù bây giờ nàngkhông khóc, hắn cũng hiểu được nàng đang yếu đuối đến đáng sợ.

Hắn tiêu tiền thuê người, theo yêu cầu của Phong Quang, đem thi thể chôn ở trên núi phía sau Chiết Kiếm Lâu, những người lấy tiền làm việc sẽ khônghỏi tại sao có nhiều người chết như vậy, ân oán giang hồ, huyết cừu nhiều đếm không xuể, trong thế giới võ hiệp ở đây, quan phủ cũng như không tồn tại.

Phong Quang lạnh nhạt nhìn một cái lại một cái thi thể đặt ở trong quan tài, lại được chôn xuống mồ, nàng dùng giọng điệu hờ hững hỏi: “Tiết Nhiễm, ngươi thành thật nói cho ta biết, độc mà ta trúng tại sao lại như vậy?”

Tiết Nhiễm ngừng một giây, cuối cùng sau một tiếng thở dài nói: “Độc của nàng, là lâu chủ hạ, ông ấy viết thư cho ta, thỉnh cầu ta bảo vệ nàng một tháng, giải độc, bất quá là cái cớ để cho nàng không nghi ngờ mà thôi.”

Đáp án này, nàng cũng không cảm thấy ngoài ý muốn, trước khi biết được Chiết Kiếm Lâu gặp chuyện không may, nàng vẫn luôn tưởng độc tạo ra mẩn đỏ trên mặt nàng mà Quan Duyệt Duyệt đã hạ không hết, cho dù dù là lúc Quan Duyệt Duyệt nói độc nàng ta hạ chỉ duy trì có ba ngày nàng cũngkhông tin, nàng sớm nên cảm thấy kỳ lạ, trước khi vào cố Nhân cốc… Nàng có ý thức được có chuyện không đúng, lại không nghĩ nhiều… Nói cho cùng, cũng là nàng tự tin chính mình nắm giữ tình tiết nên mới không cố kỵ chỗ nào mà thôi.

Tiết Nhiễm nắm lấy tay nàng, “Ta biết trong lòng nàng khó chịu, nhưng chuyện này không có liên quan gì đến nàng, đầu sỏ gây nên là ma giáo, nàng không cần tự trách bản thân mình.”

“Ngươi có thể hiểu sao… cảm giác những người bên cạnh ngươi đều đã chết, chỉ còn có ngươi còn sống?”

“Ta hiểu được.” Ánh mắt hắn bỗng nhiên tối đi rất nhiều, dưới màu đen thuần túy ấy, nơi đó cất giấu biết bao nhiêu chuyện xưa không muốn người khác biết, không ai biết được, đôi tay lạnh lẽo của hắn êm ái phủ lên mặt nàng, dùng giọng điệu vẫn luôn dịu dàng của hắn nói: “Cho dù tất cả mọi người đều chết đi, ta cũng sẽ vẫn luôn ở bên cạnh nàng.”

“Tiết Nhiễm…” Nàng tiến vào lòng hắn, không nhìn thấy ánh mắt chăm chú đến độ khiến cho người ta khủng hoảng kia.

Thật sự là… dịu dàng quá mức.

Chiết Kiếm Lâu bị diệt trong một đêm, Phong Quang mất đi phụ thân,không bao giờ có thể là đại tiểu thư tùy ý kiêu ngạo ương ngạnh kia, nàng một thân áo trắng đứng ở trong sân, nhìn Chiết Kiếm Lâu không còn sinh khí, cảnh tượng náo nhiệt trước kia đã không còn tồn tại nữa, chỉ có lẻ loi một mình nàng, trên lưng Phong Quang đeo lấy cảm giác tội lỗi.

Bởi vì là tang kỳ, nàng bỏ đi hồng y mình yêu thích, mà thay một thân xiêm y trắng thuần, một phần phô trương trên người nàng không còn, ngược lại bị sự thê lương bao phủ, nhìn như chỉ cần một trận gió là có thể đem nàng thổi bay mất.

Tiết Nhiễm không thích bộ dạng không có sinh khí này của nàng, từ sau lưng ôm chặt nàng, cúi đầu áp lên sườn tai nàng khẽ nói: “Cùng ta trở về cố Nhân cốc, được không?”

“cố Nhân cốc…”

“cố Nhân cốc so với bên ngoài vắng lạnh một chút, nhưng ta sẽ nghĩ cách khiến nàng vui vẻ, Phong Quang, ta muốn chăm sóc nàng, Thanh Ngọc hắn…” Sau tai của hắn nóng lên, “Cũng cần một sư nương.”

Rõ ràng là lời nói mà nàng muốn nghe nhất, nhưng lúc này nghe được, nàng lại không cảm thấy vui thích, Phong Quang không khỏi nghi hoặc, Chiết Kiếm Lâu bị giết, phụ thân chết là để đưa đẩy nhiệm vụ của nàng tiến đến thành công sao?

Nàng chậm chạp không nói, điều này làm cho Tiết Nhiễm hoảng hốt, “Phong Quang… nàng không muốn sao?”

“không…” Nàng xoay người, cho hắn một nụ cười, “Ta nguyện ý.”

âm thanh hệ thống vang lên: “Tiến công chiếm đóng thành công, tuyến thời gian đẩy đến tám mươi năm sau, ký chủ chuẩn bị rời khỏi thế giới…”

Tuyến thời gian đẩy nhanh, nghĩa là trong cảm quan nhân tri của những người khác, tám mươi năm thời gian chậm rãi trôi qua, nhưng trong mắt nàng, chỉ là một cái chớp mắt, cho nên có thể nói, mỗi một thế giới trôi qua, nàng đều đã trải qua cả đời người.

Nhưng lần này, nàng nói với hệ thống trong đầu: “Ta từ chối rời khỏi thế giới này.”

Bởi vì chỉ dùng cách trao đổi trong ý thức, cho nên Tiết Nhiễm không nghe thấy đối thoại của bọn họ.

“Ký chủ, nhiệm vụ tiến công chiếm đóng này hoàn thành được mười một điểm hệ thống.” âm thanh của hệ thống ngoài dự đoán dẫn theo một tia cảm xúc không bình thường.

Điểm ở thế giới nàng, với 89 điểm mà nàng đã có, nàng đã có thể về nhà.

Phong Quang thản nhiên nói: “Ta sẽ rời khỏi thế giới này, chỉ là, không phải bây giờ.”

Làm sao có thể… cứ thế buông tha cho hung thủ giết người đây?

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên Công Lược: Nữ Phụ Có Độc* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 221

Edit: Nhi Huỳnh

Tin tức Chiết Kiếm Lâu bị diệt cuối cùng cũng lan tràn trong chốn võ lâm, tất nhiên cũng dẫn phát ra một hồi sóng to gió lớn, âm thanh người chính đạo công khai lên án ma giáo càng lúc càng lớn, võ lâm minh chủ Dịch Vô Thương đồng cảm oán giận, nhưng không tìm thấy tổng đàn của ma giáo, mọi người có sức lực cũng không có chỗ phát, một hai tháng trôi qua, chuyện có liên quan đến Chiết Kiếm Lâu dần dần bị bao phủ trong các tin tức trong võ lâm khác.

Ví dụ như chuyện thiếu chủ Đường môn quậy muốn thành thân với một nha hoàn, ví dụ như đại tiểu thư Thiên Kim các bỗng nhiên bò lên một kiếm khách vô danh, lại ví dụ như, y độc thánh quân đại danh lừng lẫy muốn thành thân…

Trong cố Nhân cốc, Phong Quang nhìn nam nhân Chấp Kiếm trẻ tuổi kia đưa quà mừng tới đây mà trợn mắt há mồm, mấy hòm trân bảo được đưa vào như không cần tiền nữa vậy, nàng tuy rằng không phải đại sư giám định bảo vật gì, nhưng mười mấy năm sống cuộc sống của một đại tiểu thư, cũng cho nàng nhìn qua mấy thứ hiếm thấy, trân châu, vòng tay màu đỏ lung linh, hàn băng ngọc… mấy thứ này có gì không phải là trân bảo hiếm thấy sao?

"Tiết tiên sinh, đây là quà mừng mà cốc chủ lệnh cho ta mang tới, vật đã đưa đến, cáo từ." Chấp Kiếm ôm quyền.

Tiết Nhiễm nói: "đi thong thả."

Đợi Chấp Kiếm đi rồi, Phong Quang giật nhẹ áo Tiết Nhiễm, "cốc chủ kia… hào phóng vậy sao?"

"Mỗi một người muốn lưu lại cố Nhân cốc, đều cần phải dâng một trân bảo mà cốc chủ nhìn vừa mắt." Tiết Nhiễm cười giải thích, "Sưu tầm trân bảo là sở thích của cốc chủ, mấy thứ đưa đến đây, chỉ là vật không đáng kể thôi."

"Vậy còn chàng? Chàng năm đó đã đưa cái gì?"

"Ta chữa tốt bệnh của cốc chủ, hắn vẫn chưa muốn thứ gì từ ta."

"Bởi vì chàng đã cứu hắn, cho nên bây giờ hắn với hào phóng như vậy sao?"

Bộ dạng tò mò của nàng thật sự là rất đáng yêu, ngón trỏ của Tiết Nhiễm gấp lại, vuốt vuốt mũi của nàng, cười nói: "Cứ cho là thế."

"Thật sự đáng tiếc, nếu cốc chủ này không ra khỏi phòng của hắn, chúng ta thật ra có thể chiêu đãi hắn thật tốt vào ngày lễ thành hôn này."

"cốc chủ thích an tĩnh, ngay cả ta cũng ít khi có thể nhìn thấy hắn, khôngcần để ý."

"Được rồi, chàng cũng đã nói như vậy." Phong Quang cười hì hì kiễng chân hôn một ngụm lên khóe miệng hắn, còn chưa kịp lui về đã bị hắn kìm ót lại cho qua một cái hôn sâu.

Mấy ngày này, hắn càng lúc càng lớn mật.

Thanh Ngọc vừa từ cửa đi vào lại ôm mắt tránh xa.

Tiệc thành thân này cũng không quá long trọng, bởi vì Tiết Nhiễm không có bằng hữu gì, mà Phong Quang đã không còn chỗ dựa là Chiết Kiếm Lâu, cũng không có người sẽ nguyện ý tìm đến nàng, nhất là khi Chiết Kiếm Lâu bị giết bởi ma giáo, tất cả mọi người ai cũng sợ dẫn lửa thiêu thân, nhưng thật ra có không ít người muốn mượn chuyện này mà gần gũi với thần y trong tin đồn, nhưng bọn họ lại vào không được cố Nhân cốc.

Cho nên đến cuối cùng, trên bàn chỉ an vị Tôn Nhất Đao, Quan Duyệt Duyệt, Thanh Ngọc, và hai đương sự đang thành hôn.

Tiết Nhiễm không thích náo nhiệt, mà trong nhận thức của Phong Quang cũng hiểu được hôn nhân là chuyện của hai người, làm cho có hình thức là được rồi, cũng không cần quá náo nhiệt, nhưng hai người bọn họ không cần quá náo nhiệt, thì người ngoài như Tôn Nhất Đao đây quả thực không thể hiểu nổi.

"Lần đầu nhìn thấy tân nương ngồi cùng một bàn với khách khứa uống rượu ăn cơm, ta già rồi, thật sự không hiểu nổi mấy người trẻ tuổi các ngươi." Tôn Nhất Đao ôm bầu rượu đổ một ngụm, thoải mái la lên, vì chúc mừng Tiết Nhiễm thành thân, Đông Phương Dạ đều đem rượu ngon trân quý đưa đến đây.

Quan Duyệt Duyệt lại yên tĩnh thần kỳ, từ lúc ở cùng với Nam Cung Ly, nàng ta vẫn luôn ở ngoài cốc, bởi vì hôm nay là ngày đại hỉ của sư phụ, cho nên nàng ta mới có thể trở về, khi nhận được bồ câu sư phụ dùng để đưa tin cho mình, nàng ta cũng bị dọa cho choáng váng, không nghĩ tới Hạ Phong Quang thật đúng bắt được sư phụ mình, nàng ta không thích Phong Quang, nhưng đêm nay nàng ta cũng không muốn làm trái với Phong Quang, bởi vì, nàng cũng nghe được tin tức Chiết Kiếm Lâu bị ma giáo diệt.

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên Công Lược: Nữ Phụ Có Độc* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 222

Edit: Nhi Huỳnh

Hôm nay y phục của Phong Quang so với bình thường cũng không có gì khác nhau, nàng cười bưng chén rượu lên, "Duyệt Duyệt à…"

Quan Duyệt Duyệt vừa nghe nàng gọi mình như vật liền rùng mình rét lạnh một chút.

"Muốn gặp ngươi một lần cũng thật không dễ." Lời này của Phong Quang như có thâm ý, nhưng tỉ mỉ ngẫm lại, cũng không có gì không đúng, nàng nói: "Tục ngữ có câu một chén rượu hóa giải ân cừu, tuy nói trước kia chúng ta có rất nhiều hiểu lầm, bất quá, hiện tại ta là trưởng bối của ngươi, vậy cho dù ngươi đã nói cái gì, đã làm chuyện gì, ta đều không nên so đo với ngươi, bởi vì, ta là sư nương của ngươi."

Lúc nói xong lời cuối, tiếng cười trong lòng Phong Quang cơ hồ sắp ức chế không được mà phát ra miệng, nói thế nào đây? Chính là có loại cảm giác nông nô nổi dậy ca hát ăn mừng.

Hiện tại thân phận của ta cao hơn ngươi một bậc, cho dù ngươi có là nhân vật chính thì đã sao, còn không phải ngoan ngoãn gọi ta một tiếng sư nương à?

Sắc mặc Quan Duyệt Duyệt đại biến, nàng ta nhìn Tiết Nhiễm, chỉ thấy Tiết Nhiễmđang vì tân nương tử của mình lừa xương cá, coi như không thấy được không khí sóng ngầm mãnh liệt của hai nữ nhân này, nàng ta khẽ cắn môi, nửa ngày mới nói được ra một câu, "Ta bị bệnh tim, không thể uống rượu… sư nương."

Nói ra hai chữ cuối cùng, cũng có nghĩa là nàng ta chịu thua.

"Thiếu chút nữa đã quyện chuyện Duyệt Duyệt bị bệnh tim, ngươi không thể uống rượu, vậy một ly này ta kính ngươi." Phong Quang nói xong, một hơi uống cạn chén rượu, trong lòng để một từ trong ngoặc kép, "sảng khoái"!

Thanh Ngọc im lặng nhìn hai nữ nhân chiến đấu, cuối cùng lấy thắng lợi của Phong Quang mà chấm dứt, hắn chỉ có thể đánh giá là: Ngây thơ.

Dù sao cũng là đêm tân hôn, Tôn Nhất Đao có mắt nhìn nên không lưu lại lâu lắm, nói một câu: "Trăm năm hảo hợp, sớm sinh quý tử", ôm vò rượu lập tức dùng khinh côngkhông biết đã bay tới chỗ nào rồi.

Quan Duyệt Duyệt liền thảm, Phong Quang thường xuyên tìm nàng ta nói chuyện, dù sao nói đến cuối cùng chính là chờ nàng gọi một tiếng sư nương, Tiết Nhiễm mặt kệ nàng, Thanh Ngọc cũng là chuyện không liên quan đến mình, nàng ta tứ cố vô thân bị bắt vâng lời gọi vài tiếng sư nương, sau đó cuối cùng cũng không nhịn được đứng dậy nói: "Thanh Ngọc, tỷ ăn xong rồi, đệ theo giúp tỷ đi lấy dược đi."

"Hả… được." Thanh Ngọc sửng sốt một chút cũng đứng lên, trước khi đi nói: "Bát đũa ngày mai con lại tới thu dọn."

Đợi đến khi không thấy bóng dáng tỷ đệ họ nữa, Phong Quang một phen dựa vào người Tiết Nhiễm, đánh ợ một hơi rượu nói: "Ta quả nhiên không nhìn lầm, Thanh Ngọc thật sự là rất hiền tuệ, ở nhà nội trợ."

Vì làm cho Quan Duyệt Duyệt không thoải mái, nàng liên tục cầm chén rượu kính nàng ta vài lần rượu, hiện giờ gương mặt của nàng đỏ hồng, đã say chuếch choáng.

"Tiết Nhiễm, hôm nay sao chàng đều không nói lời nào thế?" Nàng say khướt gỡ một lọn tóc dài của hắn, mỗi lần nhìn thấy chất tóc hắn tốt như vậy, nàng sớm đã muốn xả ra một lần rồi.

Tiết Nhiễm bất lực, "Lời đều bị nàng cướp nói mất rồi, ta còn có thể nói cái gì nữa đâu?"

"A… hình như là vậy." Nàng gật gật đầu, trong mắt mông lung men say giống như phủ một tầng hơi nước, "Vậy hiện tại mọi người đi hết rồi, chúng ta động phòng đi!"

Tiết Nhiễm bị nàng dùng âm thanh lớn như vậy nói ra hai chữ động phòng dọa đến, hắn theo bản năng bịt miệng nàng lại, lại không nghĩ rằng nàng như đang chơi đùa mà vươn ra đầu lưỡi liếm liếm lòng bàn tay hắn, hắn như bị điện giật mà tránh ra, "Phong Quang… nàng uống say."

“Phong Quang cái gì, gọi nương tử!”

Tiết Nhiễm dừng một hồi lâu mới nhỏ giọng gọi: “Nương tử…”

Gọi xong rồi, mặt hắn không thể không chế mà nóng lên.

Phong Quang vừa lòng nở nụ cười, kéo hắn đứng dậy, bởi vì say nên thân thể của nàng đong đong đưa đưa, may mà có Tiết Nhiễm đỡ lấy nàng.

Nàng lôi kéo hắn nghiêng đông lệch tây quay quay đi vào trong phòng, hào khí ngất trời nói: “đi, chúng ta động phòng, ta đã sớm muốn thượng chàng!”

“Phong Quang, nàng là nữ tử, không thể nói chuyện…” Tiết Nhiễm nghẹn đỏ mặt, “không thể rõ ràng như vậy.”

Nàng một phen đẩy ngã hắn xuống giường, tiếp theo chính nàng cũng bò lên giường ngồi bên hông hắn, dùng tay nâng cằm hắn lên, cúi đầu vươn đầu lưỡi liếm môi hắn một chút, mười phần công kích nói: “Tiết Nhiễm, ta muốn cường chàng đến phát khóc.”

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên Công Lược: Nữ Phụ Có Độc* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 223

Edit: Nhi Huỳnh

Phong Quang có lẽ sai lầm rồi, trước khi tắt đèn bộ dạng nàng thật giống ác bá ức hiếp con gái nhà lành, Tiết Nhiễm luôn xấu hổ không chịu cởi y phục, mà sau tắt đèn, đầu tiên chỉ có thể nghe được tiếng rên rỉ và thở dốc của nàng, đến cuối cùng, đó là tiếng cầu xin tha thứ cùng tiếng khóc…

Ngày hôm sau, Phong Quang ôm thắt lưng đau nhứt nằm ở trên giường không muốn dậy, trái lại Tiết Nhiễm thần thái sáng láng, nàng cắn răn bất mãn nói: “Tiết Nhiễm, chàng gạt ta!”

Tiết Nhiễm rất kiên nhẫn xoa nhẹ lên thắt lưng nàng, thấy bộ dạng nàng thoải mái đến muốn hừ hừ rồi lại ra vẻ tức giận, hắn khó hiểu, “Ta lừa nàng thế nào?”

“Ai nói là tiểu bạch thỏ ngây thơ đấy! Quay lưng lại… chàng… chàng đều đem ta làm cho khóc!” Cả mặt nàng đều là xấu hổ và giận dữ, Tiết Nhiễm người này đúng là quá mức tương phản, đánh nàng một cái trở tay không kịp, thật sự là… quá mất mặt.

Tiết Nhiễm ho một tiếng, “Nguyên nhân đều bởi vì nương tử quá nhiệt tình.”

Nghĩ đến đêm điên cuồng hôm qua, lại nghĩ đến khi nàng mềm đến không tưởng tượng nổi, trên thân thể trải rộng dấu vết đêm qua hắn đã lưu lại, Tiết Nhiễm ẩn ẩn lại có xúc động…

“Tiết Nhiễm!” Phong Quang cầm lấy tay hắn vốn đặt ở bên hông nàng lại đang bắt đầu di chuyển, “Chàng đừng có xằng bậy, ta mệt muốn chết!”

Tiết Nhiễm có chút tiết nuối than thở.

Một nam nhân ngây thơ cấm dục nhiều năm lần đầu tiên được ăn thịt, sau đó như là mở ra một cái chốt mở thần kỳ, từ đêm tân hôn bắt đầu, Tiết Nhiễm liền lôi kéo Phong Quang cơ hồ đều là “hằng đêm sênh ca”, Phong Quang đương nhiên là sâu sắc cảm giác được lực bất tòng tâm, nhưng chỉ cần Tiết Nhiễm lại ở trên thân thể nàng, vẻ mặt vẫn luôn ấp áp dịu dàng như vậy, nhưng hắn lại sẽ dùng tiếng nói khàn khàn khôngnhư bình thường hỏi nàng: “Lại một lần nữa, được không?”

Thật sự là… hấp dẫn chết tiệt!

Cũng bởi vậy, Phong Quang bán đứng chính mình một lần lại một lần, ngày hôm sau lại ngủ thẳng đến mặt trời lên cao mới ôm thắt lưng hối hận không kịp.

Cuối cùng nàng lấy lý do muốn ăn kẹo hồ lô, được một voi đòi tiên, còn muốn cầu phải là kẹo hồ lô Giang Nam, rốt cục khiến cho Tiết Nhiễm xuất cốc ba ngày, đẩy cửa đi vào trong viện, hít thở không khí tươi mới, Phong Quang có một loại cảm giác cuối cùng cũng thấy ánh mặt trời.

Thanh Ngọc đang quét rác thấy nàng, đi tới nói: “Sư phụ dặn ta cho ngươi ăn điểm tâm.”

Tuy rằng hiện tại đã là giữa trưa.

“Chuyện ăn điểm tâm này, không vội không vội.” Phong Quang vỗ vỗ đầu hắn, “Mấy ngày nay không nhìn thấy ta, có nhớ ta không?”

Mấy ngày nay nàng bị bức bách ở lại trong phòng, "Tự thể nghiệm" hầu hạ Tiết Nhiễm, ngay cả ăn cơm đều là Tiết Nhiễm đút, a… giống như có chút cảm giác sa đọa.

Thanh Ngọc lạnh nhạt, "Ta mới không thèm nhớ ngươi."

Nàng giả bộ đáng thương, "Tiểu Thanh Ngọc thật là làm sư nương đau lòng, nhiều ngày như vậy đều không đến thăm ta."

Phàm là hắn tìm đến nàng một chút, nàng liền có lý do đào thoát khỏi "ma trảo" của Tiết Nhiễm.

"Sư tỷ nói, ngươi và sư phụ đang tạo ra tiểu sư muội, ta không thể đi quấy rầy ngươi." Biểu tình Thanh Ngọc rất bình thường, giọng nói của hắn còn có một tia chờ đợi nho nhỏ, "Chừng nào thì ngươi và sư phụ mới tạo ra tiểu sư muội vậy?"

Hắn đem chuyện tạo sư muội nói như là chuyện tạo ra một con rối bằng gỗ vậy, khôngcần bao lâu là có thể khắc ra, có thể thấy được hắn hoàn toàn không hiểu được ý tứ chân chính của việc "tạo sư muội."

Nhưng Thanh Ngọc không hiểu, nét mặt già nua của nàng ngược lại khó có khi mà đỏ lên, "Ngươi làm sao mà biết nhất định là tiểu sư muội, nói không chừng là tiểu sư đệ thì sao?"

Thanh Ngọc nghi hoặc, "Tạo người còn phải tùy cơ à?"

Đề tài càng phát triển đến một phương hướng kỳ lạ, Phong Quang sợ chính mình phá hư tiểu hài tử này mất, quyết định không thể nói chuyện này nữa, nàng thanh thanhcổ họng, "Cái đó, ta hỏi ngươi, hôm nay là ngày sư tỷ ngươi uống thuốc, nàng uống thuốc rồi sao?"

"Uống rồi." Thanh Ngọc bất giác nắm chặt cái chổi trong tay.

Nàng gật gật đầu, "Thời gian cũng sắp đến."

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên Công Lược: Nữ Phụ Có Độc* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 224

Ban đêm, trong cố Nhân cốc cực kỳ an tĩnh.

Dịch Vô Thương đi theo Tôn Nhất Đao một đường tiến vào cố Nhân cốc, trong tay của hắn cầm chặt một phong thư, đây là thư tín mà mười ngày trước hắn thu được, tin tức chỉ nói có mấy câu, Quan Duyệt Duyệt ở trong tay ta, muốn cứu nàng thì ngày mười lăm tháng này lúc ban đêm theo người mà ta an bài đến cố Nhân cốc.

Vì sao định thời gian vào buổi tối? Là bởi vì sợ bị những người khác trong cố Nhân cốc phát hiện có người ngoài đến đây.

Dịch Vô Thương không phải là người qua loa, nhưng chuyện có liên quan đến Quan Duyệt Duyệt hắn không thể không để ý, cho nên cho dù là cạm bẫy hắn cũng sẽ tới.

"Đến rồi, chính ngươi tự vào đi, lão phu ta muốn đi uống rượu." Tôn Nhất Đao đem người đưa đến trước cửa viện, cầm hồ lô rượu khinh công một cái liền bay đi, đương nhiên giúp Phong Quang làm việc cũng không phải là làm không công, thù lao của ông chính là bình rượu ngon ủ trăm năm tuổi này.

Khinh công của lão nhân tuyệt đỉnh, Dịch Vô Thương âm thầm cân nhắc đây là nhân vật số một nào trong giang hồ, khôngđợi hắn tự hỏi xong, Thanh Ngọc liền đi tới cửa, "Dịch minh chủ, mời vào."

Dịch Vô Thương không nói gì, hắn nhấc chân đi vào, ngay dưới tàng cây hoa đào, hắn gặp được Phong Quang, cũng gặp được Quan Duyệt Duyệt đang bị trói ở trên ghế, mà dao găm trên tay Phong Quang đang để ở trên cổ Quan Duyệt Duyệt.

"A, Dịch minh chủ, cuối cùng ngươi cũng đến." Phong Quang cười, cười đến long lanh chói mắt.

"Hạ tiểu thư…"

Phong Quang lắc đầu, sửa lại nói: "Bây giờ ngươi hẳn nên gọi ta là Tiết phu nhân."

"Tiết phu nhân." Giữa chân mày Dịch Vô Thương lộ vẻ khẩn trương, "Ngươi có ý gì?"

"Như ngươi thấy, ta đang dùng Quan Duyệt Duyệt uy hiếp ngươi."

Dịch Vô Thương nhìn Thanh Ngọc đi đến bên người nàng, chỉ thấy Thanh Ngọc cũng không có dự tính cứu Quan Duyệt Duyệt, trong lòng hắn cảm

thấy không ổn, "Nếu Hạ… Tiết phu nhân là vì ta trước đây thích người khác lúc có hôn ước với ngươi mà không cam lòng, ta nguyện ý hướng ngươi chịu nhận lỗi."

"Chịu nhận lỗi? Dùng mạng của ngươi sao?" Phong Quang cười lạnh, "không cần giả vờ, nơi này không có người ngoài, Dịch Vô Thương chính là Nam Cung Ly, võ lâm minh chủ chính là giáo chủ ma giáo, ngươi nghĩ là ta không biết sao?"

"Tiết phu nhân đang nói gì vậy?"

"Ta đã nói không cần giả vờ." Dao găm Phong Quang để trên cổ Quan Duyệt Duyệt lại gần một phần, "Hôm nay ta không có kiên nhẫn diễn trò với ngươi, nếu không, người trong lòng ngươi khó mà giữ được tính mạng."

trên cổ Quan Duyệt Duyệt xuất hiện một vết máu nhợt nhạt.

"Hạ Phong Quang!" Dịch Vô Thương… không, hiện tại gọi hắn là Nam Cung Ly thì đúng hơn, biểu tình hờ hững của hắn cuối cùng cũng thay đổi, không hề còn vẻ nghiêm nghị chính khí, mà là âm trầm tàn nhẫn, "Thả nàng ra."

"Nhìn đi, ma giáo giáo chủ luôn giỏi ngụy trang, một khi gặp phải chuyện có liên quan đến Quan Duyệt Duyệt, sẽ phải kéo mặt nạ xuống, phần thâm tình này đúng là khiến cho người ta phải cảm động."

"Ngươi có mục đích gì, cứ việc nói thẳng."

"Mục đích? À… Nhìn thấy chén rượu trên bàn sao? không ngại nói cho ngươi, đó là rượu độc, ngươi uống nó ta liền thả Quan Duyệt Duyệt."

Nam Cung Ly không hề có chút biểu tình do dự nào, "Ngươi nói thật?"

"Tất nhiên là thật."

"Được, ta uống."

"không cần…" Quan Duyệt Duyệt tỉnh lại, nhưng bởi vì tác dụng của thuốc, nàng ta còn đang bị rơi vào trạng thái suy yếu, "Nam Cung Ly, không cần uống…"

Nam Cung Ly nhìn nàng nở nụ cười, "Duyệt Duyệt, đừng sợ, nàng rất nhanh sẽ không sao?"

Một chữ cuối cùng nói ra, hắn cũng đem chén rượu uống một hơi cạn sạch, rất nhanh, hắn hộc ra một ngụm máu đen, mất khí lực quỳ trên mặt đất trong tiếng khóc của Quan Duyệt Duyệt, nỗ lực ngẩng đầu nói: "Ta uống rượu vào, ngươi nên thả nàng đi."

"Gấp cái gì? Ta rất tuân thủ hứa hẹn, chờ ngươi đi đời nhà ma, ta tự nhiên sẽ thả nàng." Trong lòng Phong Quang vui sướng, nàng lại hỏi Thanh Ngọc bên cạnh, "không phải nói độc này rất nhanh có thể độc chết người sao? Hắn sao còn chưa chết?"

Thanh Ngọc đáp: "Nội lực hắn thâm hậu, cần một ít thời gian."

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên Công Lược: Nữ Phụ Có Độc* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 225

"Tại sao?" Quan Duyệt Duyệt khóc hỏi Thanh Ngọc, "Sao sư đệ lại giúp nàng?"

Quan Duyệt Duyệt được xưng là y độc tiên tử, đối với thuật hạ độc tự hỏi trong thiên hạ mấy người có thể sánh được qua nàng, biện pháp kê đơn bình thường, nàng rất nhanh có thể phát hiện, duy nhất có thể làm cho nàng mất đi tâm đề phòng thì chỉ có thuốc trị bệnh tim mà Thanh Ngọc đưa cho nàng, nàng rất nhanh suy nghĩ cẩn thận, trong thuốc đó bị Thanh Ngọc cho vào mê dược khác, nàng cũng hiểu từ tiệc thành thân bắt đầu, Thanh Ngọc cứ quấn quít lấy nàng không cho nàng rời cốc là vì cái gì.

Đối mặt với sự lên án của Quan Duyệt Duyệt, Thanh Ngọc không trả lời, vẻ mặt của hắn lạnh lẽo cực kỳ.

Phong Quang cười nói: "Ngươi không cần trách Thanh Ngọc, chuyện này Thanh Ngọc không làm sai đâu, ngươi nói xem, báo thù cho người thân đã chết đi của mình thì có chỗ nào sai hả?"

Quan Duyệt Duyệt không thể tin được mở to hai mắt, "Thanh Ngọc… đệ… đệ đều biết?"

"Sư tỷ." Thanh Ngọc lạnh nhạt nhìn nàng, "Tỷ sớm đã biết Dịch Vô Thương là Nam Cung Ly, đúng hay không?"

"Ta…" Quan Duyệt Duyệt không biết nên trả lời như thế nào, nàng biết trên lưng Nam Cung Ly đeo rất nhiều mạng người, nàng cũng tưởng, chỉ cần Thanh Ngọc vĩnh viễn không biết Dịch Vô Thương chính là Nam Cung Ly, vật mọi chuyện đều sẽ trở nên tốt đẹp.

Thanh Ngọc báo thù không sai, sai ở chỗ, nàng không nên quen biết Nam Cung Ly, nhưng mà… nhưng mà nàng cũng khôngối hận.

Quan Duyệt Duyệt nức nở, "Thanh Ngọc, là tỷ có lỗi với đệ."

Thanh Ngọc không nói.

Phong Quang dịu dàng nói: "Ôn gia bảy mươi mốt mạng người, Chiết Kiếm Lâu của ta một trăm ba mươi tư mạng người, hơn nữa, Quan gia của ngươi sáu mươi mốt mạng người, Duyệt Duyệt, ngươi nói, làm cho người mà người yêu chết có một lần có phải lợi cho hắn quá rồi không?"

"Hạ Phong Quang!" Nam Cung Ly đã dần dần suy yếu nghe được một đoạn lời của nàng, đột nhiên cảnh cáo kêu tên nàng.

Phong Quang cười, "Ngươi kích động cái gì, đều là chuyện mà ngươi đã làm, còn sợ người ta biết sao?"

"Ngươi nói… Quan gia của ta sáu mươi mốt mạng người?" Quan Duyệt Duyệt kinh ngạc hỏi.

"Đúng vậy, ngươi sở dĩ trở thành cô nhi, chính là vì Nam Cung Ly hắn giết hại cả nhà ngươi."

"Nam Cung Ly…" Quan Duyệt Duyệt ngơ ngát hỏi: "Nàng ta nói là thật sao?"

cổ họng Nam Cung Ly lại dâng lên một cỗ tanh ngọt, nhìn Quan Duyệt Duyệt như vậy, hắn không thể phủ nhận cũng khôngthể thừa nhận, gân xanh trên trán nhô lên, hắn đang ngấm ngầm chịu đựng gì đó.

Quan Duyệt Duyệt bỗng nhiên cảm thấy trái tim cực kỳ khó chịu, nàng xuyên không đến đây, đối với những người gọi là người thân này cũng không có cảm giác thực chất gì, nhưng khi chụp lên cái mũ người thân này thì lương tâm không có cách nào để cho nàng đem chuyện này coi như là chuyện giả dối hư ảo.

không giống với Quan Duyệt Duyệt bi thương, Quan Duyệt Duyệt cười vui vẻ cực kỳ, "Nam Cung Ly là ma giáo giáo chủ, hắn sẽ giết người không phải là chuyện đương nhiên sao? Có gì kỳ lạ."

Nam Cung Ly không sợ chết, cũng không sợ đau, thứ duy nhất mà hắn sợ, chỉ có Quan Duyệt Duyệt sẽ rời khỏi hắn, hắn suy yếu nói: "Duyệt Duyệt, nàng hãy nghe ta nói… Ta có nỗi khổ, mười lăm năm trước, giáo chủ là sư phụ ta, là hắn hạ lệnh giết hại Quan gia, ta… ta không có cách nào…"

Hắn luôn luôn hăng hái, đến lúc này lại phải dùng tới giọng điệu hèn mọn nhất.

Phong Quang chậc chậc lắc đầu, "Hạ lệnh là sư phụ ngươi, nhưng đao phủ là ngươi không phải sao? Duyệt Duyệt à, suy nghĩ một chút, năm đó chính là Nam Cung Ly cầm đao, đâm vào trong thân thể cha mẹ ruột của ngươi, ngươi có cảm tưởng gì vậy?"

Nam Cung Ly còn tăng thêm ba chữ "cha mẹ ruột" này, trong mắt Quan Duyệt Duyệt ảm đạm không ánh sáng.

"Hạ Phong Quang, ngươi câm miệng!" Nam Cung Ly cố sức đứng lên, "Ngươi cho là ta giết người của Chiết Kiếm Lâu, cho nên ngươi muốn tìm ta báo thù, vậy ngươi có nghĩ tới tại sao ta lại muốn giết hại người của Chiết Kiếm Lâu sao?"

Đúng vậy, có Chiết Kiếm Lâu tồn tại, có thể trong võ lâm chính đạo tạo ra tiện lợi rất lớn cho thân phận Dịch Vô Thương của hắn, hắn vì sao đột nhiên muốn giết sạch người của Chiết Kiếm Lâu chứ?

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên Công Lược: Nữ Phụ Có Độc* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 226

Nam Cung Ly nói: "Ngươi không nghĩ tới, ta đã muốn giết hại toàn gia Chiết Kiếm Lâu, nhưng vì sao lại bỏ qua ngươi? Rõ ràng lúc ở Đường môn, ta có nhiều cơ hội có thể giết ngươi như vậy, ngươi vốn không nghĩ tới là vì sao sao?"

"Ma giáo làm việc đều tàn nhẫn vô đạo, ta cần biết vì sao để làm gì?" Phong Quang kéo khóe miệng lên, nở nụ cười cứng ngắc.

"Là ngươi không nghĩ tới, hay là ngươi không dám nghĩ?" Nam Cung Ly nâng tay lên lau đi vết máu ở khóe miệng, hắn lại thành bộ dạng mị hoặc lòng người kia, lộ ra một nụ cười yêu mị, hắn chậm rãi nói: "Bởi vì, để ta giết hại người của Chiết Kiếm Lâu, cùng để ta không thể động vào người của ngươi, đều là một người."

Tối hôm hắn bắt nàng đi đến mật thất Đường môn đó, hắn đã thu được cảnh cáo, không thể động Hạ Phong Quang mảy may nào.

Tay cầm dao găm của Phong Quang run run.

Nam Cung Ly muốn báo thù nói: "Rõ ràng lưu lại ngươi, cho dù Chiết Kiếm Lâu không tồn tại nữa, nhưng có ngươi còn sống, ta liền có thể điều động cao thủ trong giang hồ xưa kia thiếu nhân tình với Hạ Triều, nhưng ta lại nhanh như vậy đồng ý giải trừ hôn ước với ngươi, ngươi có nghĩ tới là vì sao không?"

"Vấn đề râu ria, ta không muốn biết…"

"Bởi vì người đến yêu cầu ta giải trừ hôn ước, chính là người đó."

Phong Quang bỗng nhiên không chịu đựng nổi, nàng lớn tiếng nói: "Nam Cung Ly! Ngươi nói bậy nói bạ gì đó, ngươi là ma giáo giáo chủ, chẳng lẽ lại nghe lệnh y sao?"

"Ta có lý do không thể không nghe lệnh y." Nam Cung Ly dịu dàng nhìn Quan Duyệt Duyệt, "Duyệt Duyệt, có lẽ nàng khôngbiết, kỳ thực lúc mới gặp ở trước Tuyết Sơn năm năm trước, ta liền thấy được dương quang sạch sẽ của nàng, không giống như là một tiểu hài tử, ta không khỏi đem nàng đặt ở trong lòng, mà bệnh tim của nàng, cũng là từ năm năm trước bắt đầu."

Chỉ một lời này, Phong Quang như rơi vào hầm băng, cả người rét run.

Hai mắt Duyệt Duyệt mê mang, "Nam Cung Ly… lời này, là có ý gì?"

"Cái gọi là bệnh tim, bất quá là nàng trúng độc mà thôi, mà thuốc này, là thuốc giải dùng để ức chế độc tố, ta từ trước vẫn luôn không nói cho nàng, là vì ta cũng không muốn khiến nàng đau lòng."

Khả năng dùng độc của nam nhân kia quả thật lợi hại, nếu hắn muốn không ai nhìn ra, vậy trên đời này, không ai có thể biết là hắn hạ độc.

Quan Duyệt Duyệt đột nhiên suy nghĩ, trước mắt phải chăng là cảnh trong mơ.

"Ngươi nói hắn muốn ngươi diệt Chiết Kiếm Lâu…" Phong Quang không khống chế được mà cả người phát run, giống như níu chặt một cọng rơm cứu mạng cuối cùng, nàng bắt buộc chính mình bình tĩnh hỏi: "Lý do của hắn là gì?"

Thống khổ của nàng làm cho Nam Cung Ly ác liệt cười, "Hắn muốn một thứ ở trong Chiết Kiếm Lâu, ta không biết đó là cái gì, hắn nói Chiết Kiếm Lâu nhất định sẽ không giao nó ra, cho nên ta giết bọn họ, giống như… Ôn gia năm năm trước."

"Ngươi nói bậy!" Trong mắt Thanh Ngọc hiện ra tơ máu, đây là biểu hiện chỉ có khi hắn giận dữ, "Sư phụ ta không có khả năng làm như vậy, là sư phụ đã cứu ta… là sư phụ nuôi ta lớn lên!"

"Hắn làm việc luôn luôn khiến cho người ta không thể hiểu được, năm năm trước thu ngươi làm đồ đệ, mà bây giờ…" Nam Cung Ly châm chọc nhìn về phía Phong Quang, "Lại cưới đại tiểu thư của Chiết Kiếm Lâu bị hắn hạ lệnh đồ sát."

Đầu óc Phong Quang trống rỗng.

Bỗng nhiên một trận gió nổi lên, người trở về giẫm lên từng cánh hoa rơi, chậm rãi bước đến trong sân vắng, gió đêm thổi bay tà áo trắng của hắn, tao nhã mê người không nói nên lời, sau khi vào đến sân vườn, nhìn thấy tình cảnh này, bước chân của hắn dừng lại.

"Đây là chuyện gì? Hôm nay hình như cực kỳ náo nhiệt?" Khóe môi Tiết Nhiễm lộ ra một nụ cười nhạt, trong tay cầm một gói giấy, chính là kẹo hồ lô đến từ Giang Nam.

Hắn dùng khinh công mất một ngày thời gian, đi xong lộ trình của ba ngày.

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên Công Lược: Nữ Phụ Có Độc* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 227

Dao găm trong tay Phong Quang rơi xuống, nàng giật mình ngạc nhiên nhìn về phía Tiết Nhiễm, đúng là một chữ cũng khôngnói nên lời.

"Sư phụ…" Nước mắt Quan Duyệt Duyệt đã sớm khô cạn, giống như là cứu vãn lấy tín ngưỡng cuối cùng trong lòng mình, nàng nhỏ giọng hỏi: "Bệnh tim của con, là vì thân thể con không tốt, không phải… không phải vì lý do nào khác đúng không?"

"Nếu lý do khác là việc ta hạ độc ngươi, vậy thì đó là sự thật." Tiết Nhiễm như mây gió điềm nhiên mà nói xong, không để ý vì một câu này của hắn mà tinh thần Quan Duyệt Duyệt sụp đổ, hắn lập tức đi đến chỗ Phong Quang, dịu dàng cười nói: "Phong Quang, kẹo hồ lô mà nàng muốn ta đã mua về

đây.”

Loại dịu dàng này, không có gì khác biệt đối với sự dịu dàng mà hắn dùng để đối xử với nàng trước đây.

Nhưng lòng của Phong Quang cực kỳ lạnh lẽo, nàng không không chế được mà lui từng bước về sau, rõ ràng thái độ của hắn với nàng từ trước đến nay không có gì bất đồng, nhưng lúc này nàng thấy cực kỳ sợ hãi, hắn ngay cả Quan Duyệt Duyệt từ nhỏ đến lớn đều ở bên người hắn cũng có thể lợi dụng, vậy nàng thì có vốn liếng gì mà có thể tin tưởng hắn chỉ đơn thuần thích nàng?

Tiết Nhiễm thấy được sợ hãi trong mắt nàng, hắn có chút buồn rầu để kẹo hồ lô trong tay lên trên bàn đá, ngay sau đó thân hình thoáng động, chỉ trong chớp mắt, hắn đã bóp cổ Nam Cung Ly.

“Tiểu Ly nhi, ngươi đem bí mật của ta nói ra, ta nên trừng phạt ngươi thế nào mới được đây?” Khóe mắt Tiết Nhiễm hơi hếch lên, hắn đang cười, cười còn hoàn mỹ hơn bất kỳ thời điểm nào khác, mang theo mị hoặc kinh tâm động phách.

trên người hắn giống như thấy được bóng dáng của Nam Cung Ly… không, Nam Cung Ly chỉ là mị hoặc ở bên ngoài, nghênh ngang nói cho mọi người biết hắn là một nam nhân nguy hiểm, mà Tiết Nhiễm là ở sâu tận bên trong, chờ đến khi người ta bởi vì sự dịu dàng của hắn mà tới gần, họ cũng sẽ không phát hiện chính mình đã bước vào phạm vi nguy hiểm nhất.

Phải nói là nhìn thấy bóng dáng Tiết Nhiễm trên người Nam Cung Ly.

Nghe được một tiếng “Tiểu Ly nhi” nhẹ nhàng đó, cả mặt Nam Cung Ly không khỏi kinh ngạc, hắn cố gắng không quan tâm đến thống khổ khi bị bóp cổ, không xác định gọi ra: “Sư phụ?”

“Khó được ngươi còn nhớ rõ vi sư.” Môi mỏng Tiết Nhiễm giương lên, trong nụ cười mỉm cất giấu phong tình mê người.

“không… không có khả năng, mười hai năm trước hắn đã bị ta giết… ngươi không có khả năng là hắn!”

Tiết Nhiễm thở dài sâu xa, “Tiểu Ly nhi, ngươi cũng thật ngốc, ta không bị ngươi giết chết, ngươi làm sao có thể ngồi lên vị trí giáo chủ ma giáo được hả?”

“Tại, tại sao…” Nam Cung Ly thực sự không thở nổi, “Vì sao ngươi muốn giả chết?”

“Bởi vì, ma giáo bất quá là do ta nhàm chán mới tạo ra nó, ta đã chán nó rồi.” Tiết Nhiễm tiện đà thương hại nói: “Ta vốn tưởng rằng ngươi là người có hiểu biết, lại không nghĩ ngươi đem chuyện không nên nói đều nói ra, ngươi có biết ta đã lâukhông có giết người?”

Đúng vậy, hắn không tự tay giết người, bởi vì có rất nhiều người thay hắn giết người.

“Sư phụ! Van cầu người… đừng giết hắn!” Dây thừng cột trên người Quan Duyệt Duyệt không chặt, không biết đã thoát ra từ khi nào, thân thể của nàng còn rất suy yếu, đi được hai bước liền ngã xuống đất, nàng quỳ gối bên chân Tiết Nhiễm, khóckhông ngừng, “Sư phụ… con van cầu người… đừng giết hắn…”

“Duyệt Duyệt… không cần cầu xin cho hắn…” Nam Cung Ly trong trúng độc, ngoài bị người kiềm chế, sắc mặt hắn đã dần dần mất đi màu máu, nếu nói Tiết Nhiễm trước mặt Thanh Ngọc và Quan Duyệt Duyệt vẫn luôn duy trì hình tượng dịu dàng săn sóc, vậy trước mặt Nam Cung Ly, lại giống như một con ác mộng vậy.

Ác mộng cả đời Nam Cung Ly chính là sư phụ dạy hắn tập võ từ nhỏ, hắn còn nhớ rõ lúc còn rất nhỏ, lúc sư phụ có tâm tình tốt sẽ dạy hắn đọc sách viết chữ, đợi đến lúc sư phụ nhàm chán, sẽ nhốt hắn và thú dữ ở cùng một chỗ, hắn có thể sống sót thì có lại lần nữa làm đệ tử của sư phụ hắn, nếu hắn chết, vậy sẽ giống như những đứa trẻ khác trước đó, trở thành bữa ăn ngon trong miệng thú dữ.

không hề có một ai có thể hiểu sự băng lãnh của nam nhân này hơn Nam Cung Ly.

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên Công Lược: Nữ Phụ Có Độc* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 228

Tiết Nhiễm không nhìn Quan Duyệt Duyệt đang quỳ, hắn nhìn Phong Quang, khóe môi cười nhẹ khiến người ta phải hoa mắt, “Phong Quang, nàng không thích bọn họ, ta đây sẽ giết họ, nàng sẽ không cáu kỉnh với ta nữa được không?”

âm thanh của hắn có một loại ma lực khiến người ta không thể kháng cự lại được, trước kia mỗi khi nghe được hắn dùng giọng điệu này nói chuyện, Phong Quang đều nhịn không được mà thỏa hiệp, nhưng bây giờ, hơi lạnh từ trong lòng của nàng lan tràn khắp toàn thân.

Một câu nói thoát ra khỏi kẽ răng của nàng, “Tiết Nhiễm… Quan Duyệt Duyệt là đồ đệ mà chàng yêu thương nhất…”

Nhưng hắn nói, hắn muốn giết nàng ta?

"Sư phụ…" Quan Duyệt Duyệt không dám tin, chỉ có thể giật mình phun ra hai chữ.

"Duyệt Duyệt đúng là đồ đệ mà ta thích nhất." Tiết Nhiễm dịu dàng thắm thiết nói: "Nhưng mà, Duyệt Duyệt cũng khôngquan trọng, nếu như hi sinh Duyệt Duyệt có thể khiến nàng cười cũng là chuyện đương nhiên thôi, Phong Quang, trừ nàng ra, ai cũng có thể hi sinh được."

Lúc nói xong một lời cuối ấy, hắn nhìn Thanh Ngọc bên người Phong Quang.

Cả người Quan Duyệt Duyệt mất đi sức lực ngồi dưới đất.

Thân thể Phong Quang cứng ngắc, nàng cầm lấy tay Thanh Ngọc, đem hắn kéo ra sau người mình, đây là tư thế bảo vệ, Thanh Ngọc cảm thấy đau, tay hắn dường như sắp bị Phong Quang kéo đứt, nhưng hắn cũng không phát ra âm thanh nào.

Tiết Nhiễm cười ra một tiếng, "Ra là thế, Phong Quang thích Thanh Ngọc hơn ta sao?"

"Thích?" Phong Quang tìm lại được giọng nói của mình, "Chàng từng nói thích ta, vậy có bao nhiêu là thật vậy?"

"Tất nhiên tất cả đều là thật."

"Tiết Nhiễm, chàng cho rằng ta là tiểu hài tử ba tuổi sao? Chàng giết người nhà của ta, bây giờ lại nói cho ta chàng thật sự thích ta, chàng ngay cả đồ đệ tự tay mình nuôi lớn cũng giết được, ta bây giờ có lý do gì để tin tưởng chàng được đây?"

"Phong Quang, nàng phải tin ta, ta tuyệt đối không có khả năng làm hại nàng."

"Vậy sao, sau khi giết phụ thân ta, sau khi giết người của Chiết Kiếm Lâu ta, chàng nói chàng sẽ không làm hại ta?" Nước mắt của nàng cuối cùng cũng không chịu đựng được nữa mà rơi xuống, "Cho dù chàng muốn gạt ta, cũng nên tìm cái lý do nào đó đủ để người ta tin được chứ?"

Tiết Nhiễm buông Nam Cung Ly ra, Nam Cung Ly té xuống đất phun ra một ngụm máu tươi, Quan Duyệt Duyệt lập tức bò qua nhìn hắn, Tiết Nhiễm mặc kệ bọn họ, hắn đến gần Phong Quang, "Ta cho tới giờ chưa từng lừa nàng, ta chỉ là lựa chọnkhông nói một số chuyện cho nàng mà thôi, không biết đến những chuyện đó, nàng sẽ vui vẻ hơn không phải sao?"

Hắn từng bước tới gần, Phong Quang từng bước lui về sau, "Nói cho ta biết, mệnh lệnh giết hại Chiết Kiếm Lâu là chàng hạ xuống sao?"

"Phải." Tiết Nhiễm hào phóng thừa nhận, tiếp theo lại khó hiểu, "Phong Quang, nàng là nàng, phụ thân nàng là phụ thân nàng, hắn đã chết, còn có ta và nàng, nàng sao lại đau lòng như vậy?"

"Tại sao? À…" Nàng bỗng nhiên muốn cười, "Tiết Nhiễm, chàng có phải thấy là chuyện phụ thân ta chết đối với ta cũngkhông có vấn đề gì, ta có thể yên tâm thoải mái làm phu thê với chàng?

Đến khi Phong Quang không còn chỗ có thể lui về sau được nữa, mang theo Thanh Ngọc tựa vào thân cây đào, Tiết Nhiễm cuối cùng cũng có thể nắm lấy tay nàng đem nàng kéo vào lòng, dưới ánh mắt của hắn, Thanh Ngọc thế nhưng không dám tới gần, hắn chưa từng gặp phải sư phụ nhìn mình như vậy, loại ánh mắt đó… giống như đang nhìn một người chết.

Tiết Nhiễm cúi đầu, dán vào sườn tai Phong Quang nhẹ giọng nói: "Hạ Triều là phụ thân nàng, chuyện hắn chết trước nàng là chuyện thường tình, ta bất quá chỉ đem thời gian hắn phải chết đẩy lên một ít mà thôi, chúng ta sẽ sống thật lâu thật lâu, chỉ có chúng ta hai người, cho dù là thế sự xoay vần, những phu thế khác đều âm dương cách biệt, chúng ta vẫn sẽ ở bên nhau."

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên Công Lược: Nữ Phụ Có Độc* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 229

Tình nhân thầm thì, mê hoặc lòng người.

Nhưng tâm của Phong Quang đã bị gió tuyết đông cứng, nàng lạnh đến phát run, trước kia chỉ cảm thấy cái ôm của hắn cực ấm, nhưng ngay lúc này nàng chỉ thấy đây là nơi rét lạnh nhất trong thiên hạ, lạnh đến… không thở nổi.

Nàng không thể hiểu được, vì sao nam nhân này sau khi thừa nhận hắn đã giết phụ thân nàng, còn có thể dùng thái độ dịu dàng như vậy đối xử với mình, mà đôi mắt trong suốt kia của hắn càng đáng sợ hơn, không hề nhìn ra là hắn đang làm bộ một chút nào.

Hắn chỉ đang trần thuật lại một chuyện có thực, bởi vì hắn thật sự cho rằng, chuyện giết phụ thân nàng không có gì đáng lo, mà nàng cũng sẽ không vì

chuyện này mà cảm thấy đau lòng hay khổ sở.

“Phong Quang…” Tay Tiết Nhiễm áp lên hai gò má nàng, cảm nhận được nàng đang run rẩy, mày đẹp nhíu lại, quan tâm nói: “Lạnh sao? Bên ngoài gió to, chúng ta trở về phòng thôi.”

“Đừng đụng vào ta!” Sự bùng nổ đến chậm làm giọng nói của nàng gần như cuồng loạn, nàng dùng hết sức lực đẩy hắn ra, lảo đảo ra sau một bước, lúc sắp té ngã thì Thanh Ngọc ở phía sau đỡ nàng.

Tiết Nhiễm chân tay luống cuống đứng tại chỗ, ánh mắt hắn yên tĩnh như mặt nước, lộ ra nỗi đau thương khiến người takhông dám nhìn thẳng, sự kháng cự của nàng xúc phạm hắn, làm cho hắn cảm thấy khó chịu.

Giả… tất cả đều là giả!

Phong Quang tự nói với mình như vậy, nàng thấy được một màn kia phía sau hắn, Quan Duyệt Duyệt lấy ra rất nhiều thuốc ởtrên người liều mạng cứu Nam Cung Ly đang hấp hối, mà hai người kia đều là đệ tử của hắn, hắn lúc trước luôn cảm thấy bất lực đối với Quan Duyệt Duyệt làm nũng, cũng sẽ biểu hiện ra lòng quan tâm của trưởng bối đối với Thanh Ngọc lạnh lùng cao ngạo… Nhưng mà những người này, hắn đều có thể vứt bỏ được, nàng tin, hắn có thể cứ thế nhẹ nhàng bâng quơ mà giết hết tất cả mọi người ở nơi này.

Nàng cảm thấy sợ hãi chưa từng thấy, sống chết cầm lấy tay Thanh Ngọc, nàng thấp giọng nói: “Chúng ta đi…”

Nàng không biết bản thân nàng làm sao có thể tự tin nói ra một câu như thế, chỉ là trong lòng có một giọng nói nói với nàng, nàng phải mang theo Thanh Ngọc rời đi, nếu không… nếu không bọn họ chỉ có thể vĩnh viễn bị giam lại ở chỗ này.

“Phong Quang, nàng phải rời khỏi ta sao?” Tiết Nhiễm nhẹ giọng hỏi, thân ảnh gầy yếu cô đơn đó ở trong bóng đêm, lại khiến cho người ta không thể nhẫn tâm làm trái ý hắn.

“Ngươi không phải Tiết Nhiễm mà ta biết… không cần dùng loại giọng điệu này nói chuyện với ta!” Phong Quang lôi kéo Thanh Ngọc xoay người liền chạy.

Tiết Nhiễm đứng bất động một chỗ thật lâu, đợi đến khi mây đen che mờ ánh trăng, ánh sáng cuối cùng trong đôi mắt u tối của hắn đã biến mất, cũng rốt cuộc có động tác, một sợ roi dài năm thước xuất ra khỏi tay áo hắn, lúc sắp sửa quấn lại thắt lưng Phong Quang thì một thanh kiếm phá không bay tới chống lại roi dài đó, làm cho nó lệch hướng mà đánh vào thân cây hoa đào.

Ánh mắt Tiết Nhiễm lạnh lùng, lúc roi dài lại động thì Tôn Nhất Đao cũng rơi xuống đất cầm lấy kiếm chắn lại, cây roi quấn lại thanh bảo kiếm lóe ra ánh sáng lạnh.

Roi dài màu bạc sáng loáng dưới ánh trăng, nhìn qua có vẻ mềm nhuyễn, nhưng chỉ có người va chạm phải nó mới biết, một khi bị nó chạm vào, xương cốt vỡ vụn vẫn còn nhẹ.

“Thiên hạ đệ nhất tiện!” Phong Quang nhìn thấy Tôn Nhất Đao, không khỏi kích động la lên.

Tôn Nhất Đao nghiêng qua liếc mắt nhìn nàng một cái, “Thời điểm này rồi ngươi cũng không thể gọi ta một tiếng tiền bối sao?”

“Tiền bối…” Phong Quang chiều theo ông gọi một tiếng, giờ phút này ông xuất hiện là hy vọng duy nhất có thể cứu bọn họ ra.

Tôn Nhất Đao nghe xong hừ một tiếng, ông nhìn Tiết Nhiễm, không giống với vẻ nhàn hạ như bình thường lui tới, giờ phút này trong cặp mắt đục ngầu của ông lộ ra cảnh giác, “Ngân long, đây là vũ khí của một thế hệ giáo chủ ma giáo, Tiết Nhiễm, ngươi quả nhiên ẩn giấu rất nhiều bí mật.

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên Công Lược: Nữ Phụ Có Độc* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 230

Tiết Nhiễm cười khẽ, “Tôn tiền bối, ông cũng muốn đến giúp vui sao?”

Tôn Nhất Đao nói: “Có mặt nhiều người như vậy, ta không gia nhập một chân mới là không nói nổi, chỉ là ta có một việckhông rõ, ngươi năm nay bấy quá hai mươi tám, nhưng mà tính đến giáo chủ ma giáo đời trước đến nay hắn cũng phải bốn mươi hơn, Tiết Nhiễm, ngươi không giống người đã hơn bốn mươi.”

“không biết thì tốt hơn, biết càng nhiều, chết càng nhanh.” Roi dài của Tiết Nhiễm thoáng động.

Cây roi đó theo nội lực của hắn dẫn đường như là có sinh mệnh, vốn đang quấn quanh kiếm lại có thể tháo bỏ ra, lẻn đến phía sau Tôn Nhất Đao, đánh úp từ sau lưng.

Tôn Nhất Đao trở người một cái, nhảy né qua, vài lần như thế, ông phát hiện mình thế nhưng chỉ có thể phòng ngự trong thiên la địa võng Tiết Nhiễm tạo ra, sau một đường kiếm trược, ông lui ra sau vài bước, ngay lúc có thể thở dốc này, ông lớn tiếng nói với Phong Quang, "Các ngươi đi trước, đi tìm Đông Phương Dạ!"

Phong Quang: "Nhưng mà tiền bối…"

"Chúng ta đi!" không cho Phong Quang có cơ hội nói chuyện, Thanh Ngọc lập tức kéo nàng chạy.

Hắn vốn tập võ, cho nên hắn so với Phong Quang càng có thể nhìn ra Tôn Nhất Đao đang ở thế bị áp chế hoàn toàn, người được xưng là cao thủ đệ nhất kiếm được ghi chép lại Phong Vân Lục này, trước mặt Tiết Nhiễm thế nhưng không có lực đánh trả nào, Thanh Ngọc kinh nhạc trong lòng lại cảm thấy đáng sợ, Tiết Nhiễm chưa từng lộ ra roi pháp cao thâm như vậy trước mặt họ, hắn không hiểu nam nhân này còn có bao nhiêu con bài chưa lật cất giấu không lộ ra, trước khi Tôn Nhất Đao bị giết, hắn phải tìm được viện binh.

Quan Duyệt Duyệt thấy tình cảnh như vậy, nàng cắn răng cõng Nam Cung Ly, khó khăn rời xa vòng chiến từng bước một.

không ai để ý bọn họ.

Bóng dáng Phong Quang và Thanh Ngọc nhanh chóng biến mất trong bóng đêm, Tiết Nhiễm đột nhiên phát ra một tiếng cười ngắn ngủi, tiếng cười của hắn đã gần như chạm đến tận cùng của sự dịu dàng yêu dã, hắn chậm rãi nói: "Bất quá chỉ là một tiểu oa nhi sáu mươi tuổi, ta lại gọi ngươi là tiền bối nhiều năm như vậy, ngươi còn tưởng lý lịch của ngươi còn sâu hơn cả ta sao? Tôn Nhất Đao, ngươi đã không biết ngoan, ta đây cũng không cần khách khí."

Khí lạnh trong lòng Tôn Nhất Đao đột nhiên dâng lên cả người.

Nói đến bên kia, Thanh Ngọc mang theo Phong Quang chạy tới dinh thự Đông Phương Dạ, hắn mặc chù chưa từng gặp qua Đông Phương Dạ, nhưng hắn biết Đông Phương Dạ ở trong dinh thự xa hoa nhất ở trên núi, nơi đó mỗi đêm đèn đuốt sáng trưng, âm thanh đàn sáo không dứt bên tai, cũng có thị vệ cầm đầu Chấp Kiếm trấn giữ, quan trọng là, Đông Phương Dạ tuyệt đối không dễ dàng tha thứ bất kỳ kẻ nào phá vỡ an ninh trong cốc.

Tối nay đúng là gặp Chấp Kiếm dẫn người đi tuần tra, nhìn thấy Thanh Ngọc bị thị vệ ở ngoài cửa ngăn lại, lại thấy sắc mặt lo lắng của Phong Quang đi cùng hắn, không khỏi đi qua hỏi: "Tiết phu nhân, Thanh Ngọc, đã xảy ra chuyện gì?"

Phong Quang thở gấp nói: "Thân phận người trong ma giáo của Tiết Nhiễm bại lộ, hắn muốn giết Tôn tiền bối, Tôn tiền bối gặp nguy hiểm, ngươi nhanh đi cứu hắn!"

Chấp Kiếm vừa nghe, không hỏi nhiều, vội vàng vẫy tay nói với người phía sau: "Mau đi theo ta!"

Mắt thấy một đám người mang kiếm vội vã dùng khinh công chạy đi, cả người Phong Quang vô lực dựa vào cửa ngồi xuống, tay nàng bụm mặt, bả vai khe khẽ rung động, lại không phát ra tiếng khóc.

"Sư nương." Thanh Ngọc ngồi bên cạnh nàng, trừ bỏ hai chữ này, hắn nghĩ không ra lời nào có thể an ủi nàng, bởi vì chính hắn cũng không có cách nào thừa nhận chuyện này là thật.

Đây vẫn là lần đầu tiên Phong Quang nghe thấy hắn gọi nàng là sư nương, nhưng bây giờ nàng lại thấy cực kỳ châm chọc, giọng nàng đứt quãng, "không cần gọi ta là sư nương… Ta không muốn lại có bất kỳ quan hệ nào với hắn."

"Ta hiểu…" Sắc mặt Thanh Ngọc cũng ngầm u tối đi.

"Thanh Ngọc… Tôn tiền bối sẽ không sao… đúng không? Dù sao… dù sao ông ấy cũng là thiên hạ đệ nhất kiếm, sẽ khôngchết dễ dàng như vậy, đúng không?"

"Phải…" Giống như tự an ủi chính mình, Thanh Ngọc an ủi Phong Quang, "Tôn tiền bối sẽ không sao."

Phong Quang không cảm thấy thoải mái, nàng hỏi: "Hệ thống, vì sao không nói cho ta biết hắn đã diệt cả nhà ta?"

"Ta đã nói cho ngươi nhanh chóng thoát khỏi thế giới này, là ngươi không muốn."

Thì ra, tất cả những chuyện này đều có thể không xảy ra.

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên Công Lược: Nữ Phụ Có Độc* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 231

Edit: Nhi Huỳnh

Có thị nữ đi tới mời hai người bọn họ đi vào nghỉ ngơi, Phong Quang và Thanh Ngọc đều từ chối, bọn họ đang đợi một cái kết quả, cũng chỉ mới qua mười phút mà thôi lại như đã đợi một thế kỷ dài, Chấp Kiếm trở lại, trênngười hắn cõng Tôn Nhất Đao đã bị chặt đứt một cánh tay, đó là tay phải cầm kiếm.

Nghe tiếng máu rơi tí tách, Phong Quang đỡ tường, đầu choáng mắt hoa.

Tôn Nhất Đao cũng chỉ cười cười, cho dù trên trán ông toàn là mồ hôi lạnh, "Yên tâm đi, tiểu nha đầu, ta còn chịu đựng được."

"Tôn tiền bối bị thương nặng, đừng nói." Chấp Kiếm nhìn Thanh Ngọc, "Thanh Ngọc, nơi này chỉ có ngươi biết y thuật, ngươi tới trị liệu cho Tôn tiền bối đi."

"Được." Thanh Ngọc theo Chấp Kiếm đi vào, bước chân lại dừng, "Hạ Phong Quang… ngươi đi vào cùng ta đi."

"Thanh Ngọc, hắn cố ý…"

Thanh Ngọc không đáp lại lời này, hắn nắm tay Phong Quang, "Chúng ta vào thôi."

Tiết Nhiễm cố ý, cố ý giữ một mạng cho Tôn Nhất Đao, lại cố ý chém đứt tay phải của ông, đối với một kiếm khách mà nói, không có gì đau khổ hơn việc không thể dùng kiếm.

Phong Quang nhịn không được mà phát run, mấy ngày qua đến giờ phút này, người cùng nàng đồng giường cộng chẩm, người sẽ dịu dàng gọi tên nàng như vậy… Nàng bỗng nhiên phát hiện chình mình hoàn toàn khônghiểu biết hắn, đúng vậy, ma giáo giáo chủ trước đây là hắn, sư phụ Nam Cung Ly cũng là hắn, có lẽ… có lẽ thân phận Tiết Nhiễm này, cũng là giả.

Phong Quang ấn ấn đầu đang đau đớn, "Hệ thống, ta muốn ngừng hẳn nhiệm vụ."

"Nhiệm vụ một khi bắt đầu thì không thể ngừng lại."

"Thanh trừ tình cảm đối với Tiết Nhiễm của ta."

"Nhiệm vụ chưa kết thúc, không thể chấp hành."

Phong Quang thở ra một hơi, nàng mệt mỏi giơ tay che mắt lại, "… Dùng bao nhiêu điểm mới có thể đổi lại tay phải Tôn Nhất Đao?"

"không có hạng mục phục vụ này."

Hệ thống liên tiếp trả lời, đánh vỡ mọi ảo tưởng của nàng.

Phong Quang choáng đầu hoa mắt đứng một canh giờ trước cửa phòng, bọn thị nữ bưng chậu nước trong đi vào, lại bưng chậu máu loãng đi ra, mùi máu tươi đó vờn quanh chóp mũi của nàng, không ngừng làm nàng tưởng tượng lại một màn hình ảnh Tiết Nhiễm chém đứt tay phải của Tôn Nhất Đao, càng tưởng tượng, cảm giác bất lực trong lòng nàng càng lớn mạnh.

Lại như đã qua rất lâu sau đó, Thanh Ngọc từ trong phòng đi ra, hắn là một người yêu sạch sẽ, nhưng bây giờ, trên quần áo lây dính rất nhiều vết máu hắn cũng không thèm quan tâm, "Thương thế Tôn tiền bối đã ngừng."

"Vậy sao?" Nàng cúi đầu, sắc mặt hờ hững.

"Mặt của ngươi rất tái, ngươi cần nghỉ ngơi."

"Vậy còn ngươi?" Phong Quang nâng mắt, trong mắt nàng như một hồ nước tĩnh lặng, "Ngươi không cần nghỉ ngơi sao?"

Thanh Ngọc nói: "Chúng ta đều cần nghỉ ngơi."

Phong Quang cười một chút, còn khó coi hơn so với khóc.

Chấp Kiếm an bài phòng khách cho họ, hắn nói lúc hắn đuổi tới nơi đãkhông thấy Tiết Nhiễm, cũng không thấy hai người Quan Duyệt Duyệt và Nam Cung Ly, có lẽ bọn họ đã rời khỏi cốc, nhưng Phong Quang không cảm thấy lòng mình thư thả một chút nào, có một giọng nói trong đầu nàng, Tiết Nhiễm còn ở bên cạnh nàng.

Trong đánh giá của mọi người, Đông Phương Dạ là một người yêu thích hưởng lạc, như vậy sẽ không có ai sẽ hoài nghi, phủ đệ của hắn là địa phương cực kỳ an toàn, Tôn Nhất Đao có thể dưỡng thương ở trong này làkhông còn gì tốt hơn được nữa, Đông Phương Dạ kêu Chấp Kiếm lấy ra rất nhiều dược liệu quý giá, cũng ít nhiều nhờ những thứ này, Tôn Nhất Đao sau khi hôn mê mười ngày cuối cùng cũng tỉnh lại.

Đối với chuyện mất đi một cánh tay, biểu hiện của Tôn Nhất Đao là thật sựkhông sao cả, trái lại ông thậm chí còn an ủi Phong Quang và Thanh Ngọc, ông chỉ cần có thể uống rượu là được, thanh danh đã có, nghĩa hiệp cũng có, có thể cầm kiếm hay không cũng không sao cả.

Ông không nói cho Phong Quang, câu nói mà Tiết Nhiễm đã nói lúc chặt cánh tay ông.

“Ngươi để thứ quan trọng nhất của ta chạy mất, vậy ta đây cũng có qua có lại, hủy đi cánh tay cầm kiếm này của ngươi.”

Khi đó Tiết Nhiễm mỉm cười, dừng bảo kiếm Tôn Nhất Đao đánh rơi lên, chém đứt tay ông.

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên Công Lược: Nữ Phụ Có Độc* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 232

Edit: Nhi Huỳnh

Tin tức về thần y Tiết Nhiễm vốn là một thế hệ giáo chủ ma giáo khôngcánh mà bay, cách một đoạn thời gian cố Nhân cốc sẽ có người xuất cốc đimua này nọ, tin tức bên ngoài cũng được bọn họ mang về từng chút một, giáo chủ ma giáo Nam Cung Ly và võ lâm minh chủ đột nhiên không biết tung tích, thẩm án Quan, Ôn, Hạ tam gia diệt môn làm võ lâm quần hùng phát động thảo phạt Tiết Nhiễm, ngay cả Đường môn cũng tham dự vào đó.

Cuối cùng, Tiết Nhiễm lẻ loi một mình địch lại quần hùng tại một sườn núi, đánh liền ba ngày chẳng phân biệt được ngày hay đêm, hắn cuối cùng cũng kiệt sức mà chết.

Khi Phong Quang nghe được tin tức này, nàng đang cùng Thanh Ngọc sắc thuốc cho Tôn Nhất Đao, có lẽ do phòng bếp quá oi bức, có lẽ do mấy ngày liền nàng đều không thể ngủ ngon, nàng té xỉu.

Lúc nàng tỉnh lại thì đang nằm trên giường, Thanh Ngọc đứng ở bên giường cứ muốn nói lại thôi, nàng từ giường ngồi dậy muốn hất mở chăn ra thì Thanh Ngọc vội vàng ngăn cản nàng.

Nàng cười nói: “Sao vậy? Ta không phải vì gần đây mệt mỏi nên mới té xỉu sao? Ngủ một giấc ta đã cảm thấy tốt hơn nhiều, còn phải đến xem Tôn tiền bối, không có ai ở đó chỉ sợ ông ấy lại lén lút uống rượu.”

Mặc dù đã qua một tháng hơn, nhưng chung quy là thương đến xương cốt, thân thể Tôn Nhất Đao còn chưa có tốt hẳn, miệng ông còn tham, luôn muốn uống rượu.

Mặt Thanh Ngọc có nỗi niềm khó nói, “Ngươi… ngươi còn phải nghỉ ngơi cho tốt.”

“Ta không phải đã nói ta không sao à? Khoan đã… nhìn cái dạng này của ngươi, chẳng lẽ… ta có bệnh nan y nào đó thật sao?” Phong Quang nắm chặt chăn, kinh sợ đầy mặt.

“không phải.”

“Vậy là ngươi phát hiện ta thực ra là một nam nhân?”

“không phải!” Thanh Ngọc thấy nàng càng nói càng thái quá, cắn răng một cái, sau đó vẫn đơn giản nói ra, “Ngươi mang thai.”

Phong Quang im lặng một lúc lâu, “Thanh Ngọc, chuyện này đùa không vui.”

“Ta không có đùa với ngươi.” Hắn chưa từng có kinh nghiệm chẩn đoán qua nữ nhân mang thai, cho nên khi hắn bắt mạch cho Phong Quang đang hôn mê, lần đầu tiên gặp phải mạch tượng mà hắn không biết, khỏi phải nói hắn đã chân tay luống cuống đến mức nào, cuối cùng hắn lật sách thuốc, xác nhận mạch đập của nàng giống như trong sách ghi lại, mới khẳng định được là nàng có mang thai.

Trước đó, hắn thật sự vẫn luôn tưởng tiểu hài tử là tạo ra chứ không phải sinh ra, chuyện này, đúng là bóp chết nhân sinh quan của hắn.

Thanh Ngọc nghiêm túc, hoàn toàn làm cho tâm lý may mắn của Phong Quang không còn sót lại chút gì, nàng lui vào góc giường, đem chăn phủ lên đầu, “Để cho ta an tĩnh đi.”

“Nếu…” Lúc xoay người đi, Thanh Ngọc do dự nói: “Nếu ngươi không muốn, ta có thể giúp ngươi.”

Qua hơn nửa ngày, trên giường mới truyền đến một giọng nói buồn buồn, “Ừ…”

Đứa trẻ này không nên có, Phong Quang vô số lần nói với mình như vậy, nàng không thể sinh hạ con của kẻ giết phụ thân mình, nhưng đứa trẻ này có một nửa cốt nhục của nàng… Tay nàng đặt lên bụng, chậm chạp khôngthể quyết định, đối mặt với Tôn Nhất Đao, nàng duy trì sắc mặt như thường, nhưng sau khi đi khỏi phòng của Tôn Nhất Đao, đối với Thanh Ngọc luôn nhìn nàng với ánh mắt lo lắng, làm lựa chọn làm bộ như không thấy.

Một mình một người đi trên đường đá, cảnh đẹp chung quanh nhưng khôngcó lòng thưởng thức, Đông Phương Dạ là một người rất chú trọng, đồ bày

biện trang hoàng ở dinh thự để chỗ nào cũng đều là phong lưu lịch sự tao nhã, nhưng mấy ngày nay tâm sự quá nhiều, vẫn luôn không có tâm tư đingắm hoa ngắm trăng, mới vừa đi đến dưới một thân cây, một con mèo bỗng nhiên từ trên cây chạy trốn xuống dưới, Phong Quang bị hoảng sợ, lui về sau một bước, vấp phải cục đá, thân mình ngã về sau, nàng theo bản năng bảo vệ bụng, nhưng đau đớn lại không tới, bởi vì nàng ngã vào trong lòng một người.

Con mèo nhảy xuống đất đó nhe răng một cái, chỉ chốc sau đã bỏ chạy đixa.

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên Công Lược: Nữ Phụ Có Độc* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 233

"Tiết phu nhân, không sao chứ?"

Phong Quang nghe được giọng nói trầm thấp có lực ở sau lưng, nàng nhanh chóng đứng vững rời khỏi từ trong ngực của người đó, nói: "Thật có lỗi."

Đợi đến khi ngẩng đầu nhìn lên, liền gặp gương mặt ngũ quan như điều khắc rõ ràng của một nam nhân, tuấn mỹ vô song, trong đôi mắt dài hẹp đào hoa kia tràn ngập đa tình, làm cho người nhìn không khỏi chìm đắm vào đó.

Hắn một thân trường bào tím tối màu, khiêm tốn mà xa hoa, mà cái mỉm cười đó còn hơn cả phần hoa ngay trước mắt, hắn nói: "Nơi này mèo rất hoang dã, phu nhân bị dọa sao?"

"Ta không sao… xin hỏi công tử là?"

Hắn cười, "Tại hạ là Đông Phương Dạ, là chủ nhân nơi này."

"Thì ra công tử chính là Đông Phương cốc chủ." Phong Quang vốn tưởng Đông Phương Dạ nói sao cũng phải ba bốn mươi tuổi, hắn lại thoạt nhìn cũng vừa đến hai mươi tuổi hoa mà thôi, sau khi bất ngờ một lúc, nàng cong người hành lễ, "Đa tạ cốc chủ đã thu lưu chúng ta mấy ngày qua."

"không cần khách khí, người đạt được quyền cư trú ở cố Nhân cốc đều có tư cách được ta bảo hộ, chỉ là, Tiết phu nhân, không biết về sau nàng có dự tính gì?"

Dự tính thế nào? Ánh mắt nàng ảm đạm, thế nhưng không thể nghĩ được một nơi có thể đi, "Ta… cốc chủ vẫn đừng nên gọi ta là Tiết phu nhân, cái thân phận Tiết phu nhân này, ta không gánh nổi."

"Vậy… Hạ cô nương?" Đông Phương Dạ thử kêu một tiếng.

Phong Quang gật gật đầu, "cốc chủ hỏi ta có tính toán gì không, ta cũng không biết, có lẽ đợi đến khi thương thế của Tôn tiền bối tốt rồi, ta sẽ hỏi Thanh Ngọc, không biết hắn có nguyện ý cùng ta trở về Chiết Kiếm Lâu hay không."

"Theo ta được biết, Chiết Kiếm Lâu đã không còn ai."

"Thì đã sao, cho dù không còn ai, phòng ốc vẫn còn đó." Nói đến đây, nàng tìm vui trong nỗi đau cười nói: "Có lẽ nên cảm tạ Tiết Nhiễm, lúc hắn nói muốn tiêu diệt Chiết Kiếm Lâu, cũng không nói gì đến việc thiêu cháy phòng ốc, như thế, giữ lại một mái nhà cũng làm người ta nhìn vật nhớ người, đau đớn tột cùng, đúng là cách làm của hắn."

"Hạ cô nương, nàng cũng có thể ở lại cố Nhân cốc."

"Quên đi thì hơn, nơi này làm ta nhịn không được vẫn luôn nhớ tới hắn, đợi trở lại Giang Nam, có lẽ ta sẽ có thể chậm rãi quên hắn đi, Đông Phương cốc chủ, thân thể takhông khỏe, nên về nghỉ ngơi trước vậy." Phong Quang nói xong, lại hành lễ một lần, thế này mới xoay người rời đi,

Ở trong tiếng gió, truyền đến một tiếng than thở như có như không của Đông Phương Dạ.

Bởi vì có Thanh Ngọc ở đây, thương tình Tôn Nhất Đao hồi phục lại với tốt độ rất nhanh, càng bởi vì ông không còn tay phải, cho nên mấy ngày nay đều do Thanh Ngọc và Phong Quang đút ông ăn cơm, nhưng mà phục vụ ông đến ngoan ngoãn rồi, sáng sớm hôm nay, ông lại không lấy gương mặt tươi cười đợi hai người họ, mà là nghiêm mặc với họ.

Thanh Ngọc dẫn đầu bất mãn nói: "Ta đều nói qua không thể uống rượu vào lúc này, ông còn uống, giờ thì tốt lắm, ông lại được nằm trên giường thêm một đoạn thời gian."

Phong Quang nói theo: "Ta nói ông già đầu như vậy rồi, thế nào còn không chế được miệng mồm vậy chứ?"

Tôn Nhất Đao ồn ào, "Ta thật sự chỉ uống có một ngụm, chỉ có một ngụm à."

“Nhiêu đây là một ngụm sao?” Phong Quang chỉ vào vỏ rượu ngã vào mép giường.

“Ta cũng không biết mấy thứ này sao lại ở đây, ta thật sự chỉ uống có một ngụm rượu mà thôi, không tin các ngươi xem đi!” Tôn Nhất Đao đem một hồ lô rượu của mình lấy ra từ dưới gối đầu, “Bên trong này thế nhưng là hàng trữ mà ta tích được hồm rày, mấy ngày nay ta đều uống rất tiết kiệm.”

“Tốt! Ông còn giấu, tịch thu!” Phong Quang đoạt lấy hồ lô rượu trong tay ông, “Cẩn thận tuân theo căn dặn của thầy thuốc biết không, nói không được uống chính làkhông được uống!”

Tôn Nhất Đao tức muốn đấm ngực, chỉ bằng mỗi ngày ông uống một ngụm nhỏ như thế, một tháng qua vết thương của ông đều tiến triển theo hướng tốt lên, thế nào hôm nay thương thế lại đột nhiên trở nên nghiêm trọng chứ!

Ông thở phì phò nhìn bình rượu trên đất, la to rốt cục là ai giá họa cho ông!

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên Công Lược: Nữ Phụ Có Độc* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 234

Thương thế của Tôn Nhất Đao tái phát, không thể không làm Phong Quang đang thu thập hành lý chuẩn bị chạy lấy người phải lưu lại, ngay tại một ngày ánh dương tươi sáng này, có hai người ở bên cổ Nhân cốc sau khi báo cáo cốc chủ, được thị vệ giữ cốc thả bọn họ vào.

Hai người kia lập tức tìm đến Phong Quang, khi Phong Quang nhìn thấy Đan Nhai và Mộc Lưu Niên cũng bất ngờ, nàng không nghĩ tới bọn họ sẽ đến cổ Nhân cốc tìm nàng.

Mộc Lưu Niên tùy tiện nói: “Chỉ là một cái cổ Nhân cốc, Thiên Kim các chúng ta nếu muốn tìm đến cũng không dễ dàng.”

“không, ta kinh ngạc không phải cái này…” Phong Quang quét mắt qua hai bàn tayđang ở cùng một chỗ của Mộc Lưu Niên và Đan Nhai, im lặng kỳ lạ.

Đan Nhai mặt lạnh lùng khó có khi hiện ra vẻ ngượng ngùng, nhưng lực tay nha đầu Mộc Lưu Niên kia không nhỏ, hắn hất không ra, lời này ngay cả chính hắn cũng khó mà tin được.

“Ta rất ngạc nhiên, Kim Lũ cô nương có khỏe không?”

“Ngươi có ý gì?” Mộc Lưu Niên vừa nghe lập tức phát hỏa đem Đan Nhai kéo ra sau, “Đường lão phu nhân muốn đem Kim Lũ gả cho Đan Nhai, ngươi không lẽ cũng nghĩ như vậy?”

“không phải có hay không, ta chỉ đơn giản là… tò mò.” Lời này của Phong Quang là thật, Kim Lũ thích Đan Nhai không phải là giả, nhưng Đan Nhai lại không thích Kim Lũ, mà Đường Cửu Ca lại thích Kim Lũ, cái tam giác quan hệ này, nàng rất tò mò phải giải quyết thế nào, nói trắng ra là, lòng nhiều chuyện lại lên cơn mà thôi.

Còn Đường lão phu nhân, nàng khẳng định bà hy vọng Kim Lũ có thể ở cùng với Đan Nhai, thân phận địa vị của Đường Cửu Ca còn chưa lưu lạc đến mức phải cưới một tỳ nữ.

Mà thân thể nhỏ bé kia của Mộc Lưu Niên, cho dù muốn chắn trước một nam nhân to lớn như Đan Nhai cũng không có điều kiện, Đan Nhai tùy tiện nâng tay lên xoa xoa đầu Mộc Lưu Niên, nói với Phong Quang: “Kim Lũ đã rời khỏi Đường môn, trở về ma giáo.”

Chuyện của nàng ta và Đường Cửu Ca, đương nhiên cũng không giải quyết được gì.

“Nàng ta là người của ma giáo?” Phong Quang kinh ngạc.

“Đúng vậy, Kim Lũ là nằm vùng mà Nam Cung Ly phái đến Đường môn.”

Mộc Lưu Niên ôm cánh tay Đan Nhai, thân mình nàng nhỏ nhắn, Đan Nhai cao lớn hơn nàng không ít, vừa nhìn qua, thật giống như là nàng treo lên cánh tay hắn, nàng cười hì hì nói: “không chỉ có Kim Lũ, Đan Nhai còn là hữu hộ pháp của ma giáo đó.”

Đầu óc Phong Quang như chết máy, “Đan Nhai ngươi… cũng thật không giống như là người trong ma giáo.”

Toàn thân Đan Nhai đều là phong phạm kiếm khách chính nghĩa đường đường, chính phái đến không thể chính phái hơn nữa, nói sao lại là người trong ma giáo được? Nhưng còn là hữu hộ pháp cấp cao như vậy, hơn nữa, ngày ấy trong rừng trúc, hắn và Nam Cung Ly nhìn không ra có chỗ nào không đúng.

Biết trong lòng nàng đang mê mang, Đan Nhai nói: “Thân phận của ta là hữu hộ pháp, Nam Cung Ly cũng không biết, vị trí hữu hộ pháp từ lúc bắt đầu tồn tại đã không hề lộ diện, họ chỉ phục tùng mệnh lệnh của một người là giáo chủ, nhưng Nam Cung Ly cũng không có quyền ra lệnh cho ta.”

“Có thể ra lệnh cho ngươi… chỉ có hắn?” Phong Quang sững sờ nói.

“không sai.” Đan Nhai gật gật đầu, “Hắn tuy rời khỏi ma giáo, lại chưa hoàn toàn đem quyền lực giao cho Nam Cung Ly, hắn để ta ở lại Đường môn, là vì chuyện lấy đi Bạo vũ lê hoa châm, hắn cũng không tin tưởng Nam Cung Ly, hơn nữa, người góp lời để Đường Cửu Ca mượn độc chạy trốn chuyện hôn ước cũng là ta, độc là hắn cho ta, chỉ có Đường Cửu Ca trúng độc, hắn mới có thể danh chính ngôn thuận thong dong tiến vào Đường môn.”

Thì ra từ rất lâu trước đây hắn đã dự tính xong hết thảy, Phong Quang chỉ cảm thấy kinh hãi, nàng đột nhiên nhớ tới, “Vậy cái bản đồ mật thất Đường môn thì sao?”

“Là ta cho hắn, Kim Lũ từ nhỏ đã ở tại Đường môn, bất quá cũng chỉ có thể lấy đến bản đồ bên ngoài mật thất Đường môn mà thôi, còn ta lại dựa vào thân phận sư phụ của Đường Cửu Ca, bí mật vào Tàng bảo các của Đường môn, lấy đến cái bản đồ đó.”

“Tại sao hắn lại muốn có Bạo vũ lê hao châm?” Phong Quang cũng không tin, một người có thể dựa vào một cái ám khí như vậy mà thống nhất được võ lâm, huống chi, bằng năng lực của hắn, người trong hắc bạch lưỡng đạo đều bị hắn đùa bỡn trong lòng bàn tay, hắn đã sớm có thể thống nhất giang hồ,

Mộc Lưu Niên nói: “Hắn không phải muốn Bạo vũ lê hoa châm, mà là muốn độc bêntrên Bạo vũ lê hoa châm.”

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên Công Lược: Nữ Phụ Có Độc* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 235

Ám khí của Đường môn đa số đều có kịch độc, mà độc ở trên Bạo vũ lê hoa châm lại là độc của các loại độc, tương truyền có một loại hoa tên là Mộ dương hoa, mọc trong mồ mả, nở rộ trên đất có chất đầy thây người lúc mặt trời lặn, không ai biết hoa này đến từ đâu, chỉ biết là vào năm trăm năm trước, nó bỗng nhiên xuất hiện trong chốn võ lâm cao thủ, một khi trúng độc, chỉ cần qua một hơi thở thì nội lực sẽ tiêu tán, hết hơi mà chết.

Xuất hiện cùng lúc mới Mộ dương hoa còn có Thần nông thảo có thể làm xương trắng mọc thịt, duy trì sự trường sinh bất lão.

Một đóa Mộ dương hoa cuối cùng đã héo rũ mà chết từ mười năm trước, thứ duy nhất còn chứa đựng nọc độc của nó, chỉ có Bạo vũ lê hoa châm mấy năm trước được nhúng vào nọc độc của Mộ dương mà tạo thành.

Những thông tin này, đều do Mộc Lưu Niên tìm tòi hỏi lâu trong Tàng thư các của Thiên Kim các mới tìm đủ.

“Theo những thông tin mà ta tra được mà nói, tại năm trăm năm trước xuất hiện một thiên tài võ học, thời điểm đó hắn còn là một thiếu niên, đã trở thành một võ lâm cao thủ, khi hắn đứng ở đỉnh cao nhất của võ học thì cũng chỉ mới hai mươi mấy tuổi, sau đó võ học đã không còn gì để hắn theo đuổi nữa, hắn đã biến mất một thời gian ngắn, nhưng qua hai năm, khi hắn xuất hiện một lần nữa thì đã trở thành một ma đầu giết người, hắn bắt đi rất nhiều người, cũng giết rất nhiều người, hắn đang nghiên cứu con đường trường sinh.”

“Trường sinh?” Hai chữ hư vô mờ mịt này làm cho trong lòng Phong Quang không hiểu sau lại thấy lạnh cả người.

“Đúng vậy, là trường sinh chi đạo.” Mộc Lưu Niên nói tiếp: “Nghe nói ngay khi hắn sắp thành công, xuất hiện ba vị cao thủ, kết quả khi ba vị cao thủ này trọng thương thì cuối cùng mới giết được hắn thay trời hành đạo, mà từ trong phòng của hắn lục soát ra được ba thứ dùng để luyện chế trường sinh dược gì đó, cũng bị ba người này chia nhau mang về giao cho hậu nhân bảo quản.”

Đan Nhai nói: “không phải đem mấy thứ đó hủy đi, mà là chia ra mang về, có thể thấy được bọn họ cũng muốn có thể chế ra được trường sinh dược.”

“Đúng vậy, Đan Nhai là thông minh nhất, không hổ là nam nhân mà ta xem trọng.” Mộc Lưu Niên tươi cười thật to với Đan Nhai, “Nhưng mà thật đáng tiếc, bọn họ tuy rằng có vật liệu để dùng, nhưng cũng không nghiên cứu chế tạo được, có lẽ, vị thiên tài đã chết kia còn dùng đến dược liệu nào khác cũng không chừng.”

Phong Quang hỏi: “Ngươi nói… Bảo quản ba thứ đó, phân ra là ba người nào?”

“Tên đã không còn có thể chứng thực được, nhưng ta có thể khẳng định ba người này chính là tổ tiên của Lạc Dương Quan gia, Thục Trung Đường gia và Giang Nam Hạ gia.”

“Là ta, Quan Duyệt Duyệt, còn có tiền bối Đường môn…”

“Phải, cho nên, ta đoán thần y kia ra tay với ba nhà này, nhất định là vì hắn đã biết chuyện trường sinh dược từ năm trăm năm trước đó, nhưng đúng là ác giả ác báo, hiện tại chết đi cũng đáng.”

“Khụ khụ!” Đan Nhai ho khan, trách cứ nhìn Mộc Lưu Niên.

Mộc Lưu Niên nhanh chóng phản ứng lại, nàng rụt lui lại gần bên người Đan Nhai, rất có lỗi nói: "Cái đó… ta nói hơi thẳng thắn, ngươi đừng để ý."

"không sao." Phong Quang miễn cưỡng cười cười, "Các ngươi đến, là để nói cho ta biết nguyên nhân tại sao hắn lại điên cuồng như vậy sao?"

Đan Nhai nói: "Ta tới là để nhắc nhở ngươi, Tiết Nhiễm có lẽ còn chưa chết."

"Ngươi nói gì?"

"Trận chiến ở Hồi đầu nhai đó ta cũng có tham gia, tùy rằng nhìn thấy hắn chết là thật, nhưng ta lại thấy sự tình không đơn giản như vậy." Đan Nhai bất giác nắm chặt tay Mộc Lưu Niên, bởi vì hắn có một thứ khủng hoảng không biết tại sao, "Có lẽ, hắn trước mặt ngươi luôn giữ gìn hình tượng ấm áp dịu dàng, nhưng thời gian sống ở ma giáo, hắn đúng là cũng sẽ dịu dàng đối đãi với mỗi người, nhưng thường thường sau mỗi một phần dịu dàng, hắn sẽ đem người đó trở thành vật thí nghiệm độc của hắn, hoặc là đem người nhốt trong lồng sắt có thú dữ, cười nhìn thú dữ xé rách thi thể của họ, bộ dạng đó như là… ai trên thế gian này cũng là đồ chơi của hắn."

Ngay cả hắn, cũng phải chịu đựng những thứ đó.

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên Công Lược: Nữ Phụ Có Độc* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 236

Tiết Nhiễm không chết, Phong Quang sớm đã dự đoán được, nếu không hệ thống sẽ nói nhiệm vụ của nàng thất bại, trực tiếp đưa nàng rời khỏi thế giới này, trước kia nàng bắt buộc chính mình không thèm nghĩ đến điểm này, coi như là hắn đã chết rồi, nhưng lúc này bị Đan Nhai nói ra, tâm tình phức tạp khó mà nói nên lời, không hiểu nên nghĩ cái gì.

Đan Nhai nói: "Hắn thích dùng dược để khống chế người khác, trên người Quan Duyệt Duyệt có độc mà hắn hạ, trên người Nam Cung Ly cũng có, ngay cả ta cũng vậy, chỉ khác ở chỗ, ta sớm đã biết mà bọn còn còn chẳng hay biết gì."

Nhắc tới đây, sắc mặc Mộc Lưu Niên cũng buồn, "Chúng ta muốn tìm nam hài tên Thanh Ngọc kia, nhìn xem hắn có thể giúp Đan Nhai giải độc hay không, không biết có được không?"

"Chuyện này… các ngươi đi tìm Thanh Ngọc nói đi, hắn bây giờ đang sắc thuốc ở nhà bếp."

Chỉ cho bọn họ phải đi đến nhà bếp như thế nào, một mình Phong Quang đi về phòng, nàng nâng tay xoa xoa huyệt thái dương, chỉ cảm thấy cực kỳ đau đầu, lại cảm thấy buồn cười.

Trường sinh dược… cư nhiên là vì lý do buồn cười như vậy, hắn giết nhiều người như thế, càng làm cho người ta thấy châm chọc là, mỗi khi nhớ tới hắn, đều là gương mặt dịu dàng đó, người như hắn, hoàn toàn không thể liên tưởng đến hai chữ phát rồ kia.

Cách một ngã rẽ, Phong Quang ngẫm trộm nghe được tiếng khóc, nàng nhìn theo hướng phát ra âm thanh, chỉ thấy trong một góc kia có một thị nữ đang khóc thút thít, mà một thị nữ khác đang an ủi nàng.

"Đừng khóc, ngươi mau nín khóc đi, cốc chủ mà nghe thì biết làm sao?"

"Tỷ tỷ, mèo con của ta… Tại sao cốc chủ lại muốn giết nó, còn muốn ta… còn muốn ta tự mình ra tay… cốc chủ trước kia không phải đã nói rất thích con mèo này, để ta nuôi cho tốt sao?"

Trong tay thị nữ ôm cái gì đó, được đắp một tầng vải thô màu bụi, vải dệt không hoàn toàn bao lại hết, nên ở một góc lộ ra một cái chân mèo bị lột da…

"Ọe!" Phong Quang che miệng chạy một hồi, đến dưới một thân cây, nàng rốt cục vẫnkhông nhịn được mà nôn ra.

Phía sau vang lên một giọng nói trầm tĩnh, "Hạ cô nương?"

Đồng thời, một cái khăn tay đưa tới, nàng nhận lấy, đợi nôn xong rồi mới lau khóe miệng sạch sẽ, đỡ thân cây quay đầu lại, cực kỳ suy yếu nói: "cốc chủ."

"Nàng sao vậy?"

Bởi vì nhìn thấy một màn ghê tởm đó, lời đến bên miệng lại bị nàng nuốt xuống, "Ta… bởi vì ta mang thai, cho nên có đôi khi sẽ buồn nôn muốn ói."

"Mang thai?" Đông Phương Dạ nhất thời ngỡ ngàng.

Phong Quang có chút xấu hổ, "không nên nói đến thì hơn."

Mí mắt Đông Phương Dạ hạ xuống, "Hạ cô nương… nàng dự tính sinh ra đứa trẻ này sao?"

"Ta cũng không biết…" Phong Quang ôm bụng, "Ta không thể ra quyết định."

"Hạ cô nương, thứ lỗi cho ta nói thẳng, nàng còn trẻ, cho dù không muốn sinh hạ đứa trẻ này ra, cũng không có gì đáng trách."

Phong Quang cứng ngắc rặn ra một nụ cười, "Ta sẽ từ từ cân nhắc, cốc chủ, thân thể của ta không tốt, xin phép cáo từ."

đi được một bước, nàng lại dừng bước chân, "cốc chủ, ta có đôi khi cảm thấy nhàm chán, không biết khi rãnh rỗi có thể đến thư phòng mượn mấy quyển sách nhìn xemkhông?"

"Tất nhiên là được." Đông Phương Dạ bỗng nhiên cười, tựa như hoa lê nở đầy, tinh khiết mà rực rỡ, "Ta sẽ nói với thị vệ canh cửa, Hạ cô nương lúc nào muốn vào cũng được."

"Đa tạ cốc chủ."

Phong Quang xoay người, bước chân không nhanh không chậm, không khác gì bình thường, ánh mắt như có như không kia còn ở sau lưng nàng, nàng cố gắng ngụy trang thành bộ dạng chưa hề phát giác được gì, hỏi ở trong đầu, "Nói cho ta biết hắn có phải Tiết Nhiễm hay không?"

Qua hồi lâu, hệ thống trả lời: "Phải."

Nàng đau khổ nhắm hai mắt lại.

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên Công Lược: Nữ Phụ Có Độc* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 237

Edit: Nhi Huỳnh

Đan Nhai và Mộc Lưu Niên ở lại cố Nhân cốc, điều này làm cho Phong Quang cảm thấy vô cùng hoảng sợ, từ lúc xác định được Đông Phương Dạ là Tiết Nhiễm, nàng không có lúc nào là không cảm thấy có một đôi mắt đangngấm ngầm nhìn chằm chằm nàng, nàng có thử nhắc nhở qua Đan Nhai mang theo Mộc Lưu Niên chạy nhanh đi, nhưng nàng vừa định mở miệng, Đông Phương Dạ sẽ không đúng lúc mà xuất hiện ngay lúc đó, điều này làm cho nàng cảm thấy tuyệt vọng.

Nàng không hiểu Đông Phương Dạ có phát hiện việc nàng biết thân phận của hắn hay không, nhưng ở ngoài mặt bọn họ đều duy trì thái độ là "khôngbiết". Nàng muốn điều tra rõ ràng một việc.

Thư phòng của một người là nơi có thể tìm được dấu vết để lại cao nhất, cũng không nói đến việc nàng tìm như thế nào, thứ có ích đều không tìm thấy, cuối cùng mắt nàng dừng lại ở một quyển sách trên giá sách, quyển sách này cực kỳ cũ kỹ, nhưng được giữ gìn rất khá, những quyển sách kháckhông hề có tro bụi gì, có thể thấy được chủ nhân thường hay lật xem chúng nó, nhưng một quyển sách nằm ở trong góc này, phủ một lớp bụi mỏng manh, là nguyên nhân gì làm cho hắn không hề xem quyển sách này? Bởi vì hắn đã nhớ rõ nó đến mức khắc sâu vào ký ức.

Phong Quang lấy quyển sách đó rồi mở ra, ở trên một trang giấy, nàng thấy được một hàng chữ, Mộ dương hoa, Thần nông thảo, Bất lão ngọc cùng… trang tiếp theo lại không có, trang cuối cùng đã bị xé mất.

Trực giác của nàng biết được trang giấy cuối cùng bị xé này chính là đáp án mà nàng muốn, "Hệ thống, ta nguyện ý phí bảy điểm hệ thống, phục hồi quyển sách này như cũ."

Làm cho dữ liệu tự nhiên xuất hiện cần đổi bảy điểm hệ thống, rất lâu trước kia nàng cũng từng làm qua việc này.

Trang giấy bị xé đi đó chậm rãi phục hồi như cũ với tốc độ mắt thường nhìn thấy được, nàng cuối cùng cũng biết được nội dung đầy đủ trên đó.

Mộ dương hoa, Thần nông thảo, Bất lão ngọc và Phượng hoàng huyết họp lại sẽ tạo ra thuốc trường sinh bất lão, cái gì gọi là Phượng hoàng huyết?

Người, cũng có phân chia sắc tộc, mà Bất tử tộc mặc dù không phải thật sự bất tử, nhưng tuổi tác của họ so với những người thường khác cũng kéo dài hơn nhiều, máu trong trái tim của người Bất tử tộc, thế nhưng uống một gợt lại có thể kéo dài tuổi thọ, máu ở trong tim quý báo đến mức nào chứ? Con cháu Bất tử tộc vốn ít ỏi, được xưng là Phong Hoàng huyết, nhưng sau một cuộc chiến tranh ở biên quan, Bất tử tộc bị đồ sát thảm thương, chỉ còn lại một người trốn đến Quan Trung, từ đó về sau mai danh ẩn tích, không còn tung tích nữa.

Phượng hoàng huyết, một người trốn đến Quan Trung, Quan Trung… Tám năm trước Quan Trung Ôn gia bị đồ sát cả nhà, chỉ còn một mình Thanh Ngọc còn sống…

Quyển sách trên tay nàng rơi xuống đất, tim gan run sợ, nàng cuối cùng hiểu được vì sao hắn lại "cứu" Thanh Ngọc, bởi vì dược liệu cuối cùng để chế tạo Trường sinh dược, chính là Thanh Ngọc!

Phong Quang cũng không còn tâm tư gì tự hỏi những chuyện khác, nàng chạy ra khỏi thư phòng, lập tức đi đến nhà bếp, lúc này, Thanh Ngọc sắc thuốc ở ngay nhà bếp, không sai, chạy một mạch đến đó, càng đi đến gần nhà bếp thì càng ít người, đợi đến khi nàng đến đó lại không nhìn thấy Thanh Ngọc.

Phong Quang lôi kéo một đầu bếp nữ lo lắng hỏi: "Thanh Ngọc đâu?"

"Tiểu công tử được cốc chủ mời đi đến phòng thuốc rồi."

Nguy hiểm!

Cả đầu nàng đều gào lên hai chữ này, bất chấp nghỉ lấy hơi, nàng lại chạy đến phòng thuốc, phòng thuốc cách nhà bếp không xa lắm, nhưng đến khi nàng đứng trước của phòng, nàng thật sự hận thấu chính mình có một cái mũi nhạy bén, nàng ngửi được mùi máu tươi.

Tay Phong Quang phát run đẩy cửa ra, một màn trước mắt khiến nàng run rẩy cả người, Thanh Ngọc trước kia luôn thích sạch sẽ, ngay cả ngồi cũngkhông chịu ngồi dưới đất, nhưng hắn lúc này lại nằm trên đất, máu chảy ra từ vết thương trên ngực đã sắp khô cạn, màu đỏ của máu càng làm khuôn mặt với hai mắt nhắm nghiền đó càng thêm tái nhợt.

"Phong Quang, nàng đã đến rồi." Đông Phương Dạ cười nhẹ, hắn không hề gọi nàng là Hạ cô nương, mà gọi nàng bằng xưng hô mà hắn quen thuộc nhất, mỗi một lần hắn gọi nàng, hắn sẽ thấy trong lòng của mình được lấp đầy một phần, hắn thích cảm giác đó.

Phong Quang không nhìn bàn tay dính máu của Đông Phương Dạ… Có lẽ hiện tại có thể gọi hắn là Tiết Nhiễm, dù sao hắn cũng không dự tính tiếp tục ngụy trang nữa, không phải sao?

Bước chân nặng nề, từng bước một tới gần Thanh Ngọc, cuối cùng mất hết sức lực quỳ xuống bên cạnh thân thể Thanh Ngọc, tay nàng chậm rãi đặttrên mặt hắn.

không có độ ấm.

Tiết Nhiễm dịu dàng nói: "Phong Quang, trên đất lạnh, nàng như vậy sẽ làm con của chúng ta bị thương."

"Mấy ngày qua…" Giọng nói của nàng bình tĩnh thần kỳ, "Tại sao ta khôngnhìn thấy Chấp Kiếm…"

Hắn nói: "Chấp Kiếm thay ta đi làm việc."

Trong lòng nàng hiểu được, là thay mặt hắn đi chịu chết.

Phong Quang nhắm mắt lại, một giọt nước mắt chảy xuống, "Hệ thống, lần này ta muốn ghi sổ, ngươi đồng ý giúp ta sao?"

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên Công Lược: Nữ Phụ Có Độc* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 238

Edit: Nhi Huỳnh

Một năm sau, trong một trấn nhỏ ở vùng nông thôn Giang Nam, hoa dại nở bung khắp đồng ruộng, hai ba đứa nhỏ kéo diều vui vẻ chạy qua, mang theo một trận gió.

Phong Quang chuyển ghế dựa qua ngồi ở cửa, lẳng lặng thất thần, một năm này, nàng càng ngày càng thích ngẩn người, không nghĩ ngợi bất cứ thứ gì, nàng cũng có thể cứ thế đầu óc trống rỗng ngồi cả một ngày.

Mộc Lưu Niên ưỡn bụng đi tới, quơ quơ tay trước mặt Phong Quang, thấy Phong Quang vẫn không có phản ứng, nàng vỗ vỗ vai Phong Quang, "Hạ tỷ tỷ, ngươi lại ngẩn người."

"À…" Phong Quang chớp mắt, từ lúc quen biết tới nay, Mộc Lưu Niên vẫn gọi nàng một mạch từ Hạ cô nương, đổi thành Hạ Phong Quang, cuối cùng trở thành Hạ tỷ tỷ.

Mộc Lưu Niên cũng lấy một cái ghế qua ngồi cạnh nàng, "Ta cũng không có việc gì để làm, ta đây ngẩn người cùng ngươi cũng tốt lắm."

"Đan Nhai đâu?" Phong Quang nghiêng đầu nhìn nàng, mỗi khi nhìn thấy Mộc Lưu Niên mang thai, trong lòng nàng lập tức nghĩ thầm một câu Đan Nhai

đúng là đồ khốn không có đạo đức, Mộc Lưu Niên nhỏ hơn một tuổi so với nàng, năm nay cũng mới mười sáu đã mang thai, tuy rằng biết ở cổ đại này đây là chuyện rất bình thường, nhưng Phong Quang vẫn thấy không ổn, cho dù nàng cũng ở tuổi này mà mang thai, nhưng ít nhất tuổi trong lòng nàng lại không phải mười sáu tuổi.

Mộc Lưu Niên nói: "Trương Cường ở cửa thôn kia lại tái phát bệnh điên, hắn giúp Thanh Ngọc đi chăm sóc rồi."

Trương Cường là nhi tử của trưởng trấn, vẫn luôn xông xáo ở bên ngoài, nhưng nửa năm trước hắn lại bị điên mà trở về, theo chữ viết mơ mơ hồ hồ của hắn, có thể đoán ra hắn là gặp phải một hồi chém giết trong chốn võ lâm, hắn lúc ấy nằm ở trong đống thây người tránh khỏi một kiếp, nhưng cảnh tượng máu me như vậy, lại khiến tinh thần của hắn bị kích thích khôngnhỏ.

Thế giới bên ngoài càng ngày càng rối loạn, bởi vì giang hồ bên ngoài càng ngày càng rối loạn, hiện giờ Phong Quang cũng không để ý đến chuyện bên ngoài, đối với tiếng động phát ra từ trong phòng, nàng cũng không có hứng thú.

Mộc Lưu Niên bỗng nhiên thở dài, Phong Quang hỏi nàng: "Ngươi sao vậy?"

"Ta chỉ là… có chút nhớ Thiên Kim các." Mắt Mộc Lưu Niên lộ ra sự nhớ thương, "Hạ tỷ tỷ, ngươi nói ta và Đan Nhai trốn ở chỗ này, gia gia ông có thể nghĩ ta đã xảy ra chuyện hay không?"

Tiết Nhiễm quá mức thần thông quảng đại, một năm nay, bọn họ khôngdám đi đến chỗ đông người, cũng không dám viết một phong thư gửi về nhà hay gì khác, bởi vì hiện tại, hắc bạch lưỡng đạo đã hoàn toàn bị Tiết Nhiễm nắm trong lòng bàn tay.

Ngay tại một năm trước, Phong Quang lấy hai mươi lăm điểm hệ thống mở ra không gian rời đi, hệ thống đem nàng, Mộc Lưu Niên, Đan Nhai, Thanh Ngọc còn có Tôn Nhất Đao đều chuyển dời đến một trấn nhỏ ở đây, Phong Quang còn nhớ rõ, lúc ấy nàng nói là muốn tìm một địa phương không thể tìm thấy trên bản đồ, trên thực tế nơi này đúng là như thế.

Cái trấn này phát triển lạc hậu, giao thông không tiện, lại ở trong núi sâu, rất nhiều năm qua, có thể đi ra ngoài cũng chỉ có một mình Trương Cường mà thôi, có thể thấy, ở trong thôn trấn tự nhiên xuất hiện năm người đã gây ra nhiều rối loạn như thế nào, được cái là cư dân ở đây cũng rất hòa thuận, sau khi thể hiện ra ý tốt, cư dân ở đây cũng tiếp nhận bọn họ, lúc trước trấn này không có đại phu, mà y thuật của Thanh Ngọc lại có thể giúp đỡ bọn họ rất nhiều.

Nói đến Thanh Ngọc, ngày đó cũng là Phong Quang đổi lấy thuốc cải tử hoàn sinh mới cứu được tính mạng của hắn, dù sao cũng là bị thương ở ngực, Thanh Ngọc tuy có thể lượm được tính mạng trở về, tim lại thường xuyên bị đau thắt, chuyện này Phong Quang cũng hết cách.

Đương nhiên, nàng cũng biết bọn họ đối với năng lực to lớn đột nhiên xuất hiện này của nàng mà cảm thấy kỳ lạ, nhưng bọn họ không hỏi, nàng cũngkhông nói, sự tồn tại của hệ thống là bí mật, cho dù nói ra cũng không có ai sẽ tin tưởng.

Vì thế, để bọn họ cho rằng nàng là một yêu nữ là được rồi.

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên Công Lược: Nữ Phụ Có Độc* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 239

Có hai người đang trên đường đi tới trước cửa, một nam một nữa, nam là cư dân nơi này, hắn cười nói: "Quan cô nương, nơi này chính là chỗ ở của Hạ cô nương."

Phong Quang giương mắt liền ngây ngẩn cả người trong giây lát, "Quan Duyệt Duyệt?"

"Thật tốt quá! Hạ Phong Quang, ta cuối cùng cũng tìm được ngươi!" Quan Duyệt Duyệt gần như mừng đến phát khóc.

Nam nhân kia thấy chính mình không có đưa người đến nhầm chỗ, sờ sờ đầu nói còn muốn làm việc nông lập tức rời đi.

Phong Quang đứng dậy, "Làm sao ngươi có thể xuất hiện ở đây?"

"Ta bị lạc đường nơi sơn dã, không biết nên làm sao mới được thì gặp vị đại ca tốt bụng kia, hắn thấy bức họa trong tay ta là ngươi liền mang ta qua đây tìm ngươi." Cả người Quan Duyệt Duyệt tiều tụy đi rất nhiều, so với bộ dạng tràn đầy sức sống một năm trước thì như là hai người khác nhau, vui vẻ qua đi chỉ còn buồn phiền đầy bụng, nàng nói: "Hạ Phong Quang, ta đã tìm ngươi một năm trời."

Phong Quang nhìn thấy bức họa cuộn tròn mà nàng ta cầm trong tay, bất quá nàng cũng không có hứng thú xem nét vẽ trong đó như thế nào, "Ngươi tìm ta làm gì?"

"Ta… Nam Cung Ly ở trong tay hắn." Nhắn tới từ "hắn" kia, Quan Duyệt Duyệt khôngnhịn được mà run run, đây là biểu hiện của sự sợ hãi đến tận xương.

Phong Quang không nói gì.

Vẻ mặt Quan Duyệt Duyệt đau khổ, "Ngươi biết không? Thì ra hắn vẫn luôn hạ độc ta và Nam Cung Ly, vì đến một ngày nào đó, hắn có thể khống chế chúng ta cho tốt."

"Ta biết." Phong Quang nói, "Độc trên người Đan Nhai đã được Thanh Ngọc giải."

trên người Thanh Ngọc không có độc, nàng đoán là vì hắn muốn cam đoan là "máu Phượng hòa" phải thuần khiết.

"Thanh Ngọc có thể giải độc đó? Vậy thì tốt quá!" Quan Duyệt Duyệt mừng rỡ.

Mộc Lưu Niên chống thắt lưng đứng lên, "Tốt cái gì mà tốt, có thể giải độc còn phải nhìn ngươi có thể vượt qua quá trình gian khổ đó hay không, nếu không phải vì ta mang thai, Đan Nhai đã sớm chịu đựng không nổi mà tự giết chính mình luôn rồi."

Độc của Tiết Nhiễm, chỉ có thể dùng độc mà giải, việc này tra tấn người thế nào tất nhiên cũng không phải là dạng vừa, cũng vì có thể làm cho Đan Nhai có thêm ý chí sống sót, Mộc Lưu Niên dùng một chén thuốc mê, cường Đan Nhai lên giường.

Phong Quang mặt kệ khuôn mặt nhỏ nhắn của Quan Duyệt Duyệt lại trắng bệch, nàng hỏi: "Ngươi tìm đến ta rốt cục là vì cái gì?"

"Hắn bắt Nam Cung Ly, cho ta một năm thời gian để tìm ra ngươi." Quan Duyệt Duyệt nói: "không chỉ là Nam Cung Ly, Đường môn, Thiên Kim các, còn có các môn phái võ lâm khác, nếu như ta trước mười lăm tháng này không tìm được ngươi, hắn sẽ một ngày chẻ một bàn tay, đến khi tay của bọn họ đều mất hết, thì chém chân bọn họ… Hạ Phong Quang, hắn thật sự rất đáng sợ!"

"Ngươi nói còn có Thiên Kim các sao!" Mộc Lưu Niên kinh sợ, bỗng nhiên nổi lên cơn đau bụng sinh, nhưng thời gian sinh nở của nàng còn chưa tới.

Phong Quang đỡ Mộc Lưu Niên, "Ngươi đừng kích động, bọn họ sẽ không sao."

Mộc Lưu Niên không dám nghĩ đến ý tứ trong lời của Phong Quang, nàng cầm lấy tay Phong Quang, ánh lệ chớp nhoáng trong mắt, nhưng một chữ nàng cũng không nói nên lời.

Nói đừng đi sao?

Người chết chính là người thân của nàng.

Phong Quang cười trấn an với Mộc Lưu Niên, trong lòng cũng hiểu, thế giới tiểu thuyết này vốn có một kết cục hoàn mỹ, nam nữ chính sẽ không chết, mà theo định lý này, Quan Duyệt Duyệt nhất định sẽ tìm được nàng, nàng không biết vì sao Tiết Nhiễm lại biết Quan Duyệt Duyệt nhất định sẽ tìm được nàng, nhưng sự thật đúng là nàng bị tìm thấy.

Nghĩ kỹ lưỡng một hồi, một năm thời gian vui vẻ này, giống như là một giấc mộng vụng trộm mà có, mà hiện tại, đã đến lúc đối mặt với sự thật.

Đêm khuya, sương mù kéo đến.

Tôn Nhất Đao đứng trên nóc nhà, trong tay ông có rượu, nhưng khó có khi ông lạikhông có tâm tình mà uống, nhìn bóng dáng đứng trước cửa đó, ông than thở: "Ngươi thật sự quyết định xong rồi sao?"

"Hắn sẽ không bỏ qua ta." Bóng dáng Phong Quang rất yếu ớt, trong màn đêm nơi này, càng làm bật lên sự gầy gò.

"Có lẽ…"

"không có lẽ, ông không phải là đối thủ của hắn, nơi này, không ai là đối thủ của hắn." Tạm dừng trong chốc lát, nàng nói: "Tôn tiền bối, Thanh Ngọc bọn họ, về sau phiền ông chiếu cố thật tốt."

Tôn Nhất Đao nói: "Yên tâm đi."

Sau một trận gió nổi lên, bóng dáng của nàng cũng biến mất không thấy được nữa

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên Công Lược: Nữ Phụ Có Độc* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 240

Hồi đầu nhai, Tiết Nhiễm ở nơi này bị võ lâm quần hùng vây công kiệt sức mà chết, một năm sau, Tiết Nhiễm vốn nên hóa thành xương trắng lại khoanh

tay mà đứng ở bên vách đá, yên tĩnh thưởng thức một gốc cây hoa lan đang bung nở trên vách đá.

Gió thổi ống tay áo trắng bay bay, như muốn quy tiên mà về trời, nam nhân có khí chất sang quý thanh nhã như vậy, cho dù hắn có khủng bố hơn cả lời đồn đi nữa, cũng sẽ được tất cả nữ nhân ái mộ, nhưng một năm trước đến nay, hắn lấy danh đã có thê tử mà cự tuyệt không biết bao nhiêu nữ nhân yêu thương nhung nhớ, sau khi cự tuyệt, lại không biết đã giết bao nhiêu nữ nhân không có mắt, đương nhiên hắn không cần tự mình động tay.

"Nàng thích đóa hoa lan đó sao?" Hắn nghiêng tay, vẻ mặt lúc này bàng quan hờ hững, lại có tình cảm dịu dàng vô cùng, hắn cũng không keo kiệt dùng sự dịu dàng này của mình, phần dịu dàng duy nhất của hắn đối với duy nhất một mình nàng.

Phong Quang bỗng nhiên xuất hiện bên cạnh hắn, nhưng hắn cũng không có vẻ kinh ngạc hay nghi ngờ, giống như chuyện nàng trở về với hắn chính là chuyện đương nhiên vậy, cũng giống như khiến cho Quan Duyệt Duyệt đi tìm Phong Quang, hắnkhông rõ vì sao hắn lại có thể làm ra quyết định ấy, chỉ là có trực giác nói với hắn, Quan Duyệt Duyệt nhất định có thể tìm được nàng.

Quả nhiên, Quan Duyệt Duyệt không phụ lại kỳ vọng của hắn.

Phong Quang cũng nhìn đến đóa hoa lan trên vách đá đó, "Nếu ta nói thích, tiếp theo có phải ngươi sẽ hái nó xuống tặng cho ta?"

"Phong Quang thích cái gì, ta sẽ đều dâng hai tay đưa đến trước mặt nàng."

"Vậy nếu ta muốn mạng của ngươi?"

"Khó mà làm được." Hắn lắc đầu, "Nàng sẽ đau lòng."

Phong Quang muốn cười châm chọc hắn tự cho mình là đúng, nhưng nàng cười khôngnổi, nàng nhịn không được hỏi hắn, "Ngươi không có chuyện gì muốn hỏi ta sao?"

"Chuyện gì? Phong Quang muốn ta hỏi đứa trẻ kia sao?" Tiết Nhiễm nâng tay vỗ về hai gò má của nàng, nhẹ giọng nói: "không quan hệ, Phong Quang muốn hay không muốn nó, không quan trọng, quan trọng là nàng trở lại bên cạnh ta."

Ý lạnh trong lòng nàng tăng thêm một phần, bởi vì giọng nói có phần hờ hững của hắn đối với đứa trẻ kia, nàng vốn tưởng, đối với thân sinh cốt nhục hắn ít nhiều sẽ lộ ra một chút tình cảm của con người, nhưng nàng đã đoán sai.

Nàng cũng cười, "Đúng vậy, ta làm sao có thể sinh hạ đứa con của kẻ thù chứ?"

"Nàng vẫn đang trách ta."

Giọng điệu của hắn tựa như biểu hiện của một vị trượng phu bất lực khi vợ chồng gây gỗ quậy ra mâu thuẫn, hắn vẫn không ý thức được, cái chết của người thân nàng đối với nàng sẽ tạo ra đau khổ sâu đến mức nào.

Tiết Nhiễm kéo nàng vào lòng, "Nàng không thể lại trách ta, ta làm hết thảy mọi việc đều là vì nàng."

"Vì ta?" Phong Quang không vội vã đẩy hắn ra, ngược lại cười nói: "Ngươi vì làm Trường sinh dược, tìm kiếm trường sinh bất lão, sao lại thành vì ta rồi?"

Tiết Nhiễm cuối đầu, tình cảm mềm mại trong mắt lưu luyến đến mệt mỏi, "Trường sinh dược, từ năm trăm năm trước ta đã thành công tạo ra, bây giờ ta lại làm, đều là vì để cho nàng cùng ta trường sinh."

"Ngươi nói… cái gì?"

Tiết Nhiễm chặn ngang ôm lấy nàng, một bên đi đến dưới tàng cây của một ngọn hoa mai bên sườn núi, vừa nói: "Bất luận là đỉnh cao của võ học, hay là y độc chí tôn, đối với ta mà nói đều rất dễ dàng đạt được, nghe thấy trường sinh chi đạo không ai từng thành công qua, ta lập tức muốn khiêu chiến một phen để giết thời gian, không đoán được, nghiên cứu chế tạo Trường sinh dược lại đơn giản như thế."

Đơn giản?

Hai chữ này của hắn, có bao nhiêu người tiêu tốn tâm huyết cả đời cũng không cách nào làm được, nhưng trong miệng hắn, mấy chuyện này cũng chỉ như một chuyện nhỏ tầm phào mà thôi.

Hắn ôm nàng ngồi ở trên một tảng đá dưới tàng cây hoa mai, như vậy có thể cản trở gió núi gào rít thổi đến, nàng sẽ không thấy quá lạnh, "Một ngày nào đó, Quan, Hạ, Đường ba người cùng nhau tới giết ta, vừa vặn thời điểm đó ta cũng đã chán cái thân phận kia, vì thế, ta để cho bọn họ giết, từ một nơi bí mật gần đó nhìn bọn họ ba người vì lấy đi toàn bộ dược liệu chế tạo trường sinh dược mà tranh đấu gay gắt, cũng là một chuyện thú vị."

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên Công Lược: Nữ Phụ Có Độc* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 241

"Nhưng mà, ta đã tính toán sót một chuyện." Tiết Nhiễm buồn bã nói: "Người mà ta biết, hay người biết ta, từng thế hệ một chết đi, thấy được nhiều hơn ta lại bắt đầu thấy nhàm chán, cho nên ta không ngừng thu nhận và nuôi dưỡng trẻ con, tìm kiếm những người có thể làm ta vui vẻ ở trong đó, Tiểu Ly nhi, Đan Nhai, Chấp Kiếm, Duyệt Duyệt, còn có Lưu Niên… Ta muốn tìm một người có thể cùng trường sinh với ta."

"Ngươi nói… Lưu Niên?" Phong Quang kinh ngạc, "Ngươi nói là Thiên Kim các Mộc Lưu Niên?"

"Là nàng ta, đúng rồi, nàng còn không biết đúng không." Tiết Nhiễm thấy vẻ mặt kinh ngạc của nàng cực kỳ đáng yêu, liền cúi đầu hôn nàng một chút, "cố Nhân cốc, Ma giáo, Thiên Kim các đều do ta sáng lập nên, ta thấy chán thì liền thích tìm chút việc để làm giết thời gian."

không chỉ có như thế, nghe đồn giang hồ Bách Hiểu Sanh biết được mọi bí mật của tất cả những ai trong chốn võ lâm giang hồ, mỗi một thế hệ Bách Hiểu Sanh chết đi, sẽ đem danh xưng Bách Hiểu Sanh truyền cho các chủ nhân đời tiếp theo của Thiên Kim các, nhưng sự thật là, mỗi một Bách Hiểu Sanh qua các đời đều là cùng một người.

Tiết Nhiễm có rất nhiều khuôn mặt, cũng có rất nhiều thân phận, Bách Hiểu Sanh, y độc thánh quân, Ma giáo giáo chủ đời trước, cũng chỉ là vài cái ví dụ ít ỏi trong năm trăm năm dài đằng đẵng.

Nghe đến mấy chuyện này, Phong Quang vốn nên cực kỳ kinh ngạc, nhưng Tiết Nhiễm người này, hắn càng lộ ra nhiều thân phận nghe rọn cả người, nàng lại càng thấy đây là lẽ đương nhiên, nhưng nàng khó hiểu, "Ta cũng không nằm trong đám người được đề cử, vì sao ngươi lại tới tìm ta?"

"Nàng không ở trong những người được đề cử, bởi vì nàng là một chuyện ngoài ý muốn." Trong đôi mắt trong suốt sạch sẽ của Tiết Nhiễm tràn đầy tình cảm dịu dàng, lại mang theo sự vui mừng như trẻ con được phụ mẫu cho một món đồ chơi.

Năm đó, hai phu thê Hạ Triều thành thân nhiều năm nhưng vẫn không có con, Hạ Triều tìm tới hắn muốn một thang thuốc cầu tử, kết quả sau đó, Phong Quang được sinh ra, chỉ là hắn cũng không chú ý đến Phong Quang, cho dù khi Hạ Triều đem Phong Quang đưa vào cố Nhân cốc, hắn cũng chỉ là nghĩ vạn nhất hắn tìm không thấy thứ mà hắn muốn, vậy Phong Quang lập tức có chỗ hữu dụng, nhưng hắn không đoán được là, Phong Quang có ảnh hưởng khiến hắn sinh ra cảm xúc lớn đến vậy.

"Đem Thanh Ngọc và Duyệt Duyệt giữ lại bên người, chỉ cần nghĩ đến vạn nhất có một ngày bọn họ biết được chân tướng, tới tìm ta báo thù, ta liền nghĩ, cuộc sống của ta cũng không đến nỗi buồn chán như vậy." Sự hờ hững trong giọng nói của Tiết Nhiễm lộ ra lại một phần dịu dàng kỳ lạ, sống quá dài quá lâu, những người khác đúng làkhông thể hiểu được hắn, "Phong Quang, nàng không giống như bọn họ, nàng là vì ta mới đến với thế giới này, nàng nhất định là của ta."

Bởi vì hắn, nàng mới có thể được sinh ra, cho nên, nhân sinh của nàng vốn nên thuộc về hắn, chỉ khi nàng ở bên cạnh hắn, Tiết Nhiễm mới cảm thấy trái tim không hề đao động lại nhảy lên, hắn không khỏi nghĩ đến những ngày tháng cũ, những ngày khôngcó nàng, những ngày dài buồn tẻ, thật sự quá mức không thú vị.

"Phần Trường sinh dược đó…" Phong Quang nghe được giọng nói khô khốc của chính mình, "Ngươi vốn dự tính cho ai?"

Hắn thành thật trả lời: "Ta vốn định cho Duyệt Duyệt, nhưng mà, đấy là trước khi gặp nàng, nương tử, nàng không thể ghen."

Một tiếng "nương tử" này, có thể đem tâm can bất kỳ ai đều phải phát run, mà trước kia, trừ bỏ lúc trên giường, hắn không muốn gọi nàng như vậy, bởi vì hắn là một người rất dễ dàng xấu hổ, giống như hiện tại, lỗ tai hắn cũng đã đỏ lên.

Phong Quang hoảng hốt tưởng hắn vẫn là Tiết Nhiễm của trước kia, nàng nâng tay áp lên gương mặt lạnh lùng của hắn, ánh mắt hắn lập tức có ánh sáng lấp lánh, như một đứa nhỏ vui thích khi chiếm được phần thưởng của mình, nàng nhịn không được ngẩng đầu hôn lên môi hắn, chậm rãi nói: "Tiết Nhiễm, ta nhất định không thể trở thành người cùng ngươi trường sinh."

"Tại sao?" Hắn cầm lấy bàn tay nàng đang áp lên mặt hắn.

Trong nụ cười của nàng thấm đẫm sự buồn đau, khóe miệng nàng tràn ra một tia máu, "Bởi vì… ta không còn sống được bao lâu nữa."

"không sao, độc trên đời này, ta đều có thể giải." Tiết Nhiễm lau đi vết máu trên khóe miệng nàng, không ngại y phục trắng bị nhiễm đỏ, hắn cười nói: "Ta mang nàng trở về, rất nhanh nàng sẽ không sao."

"không còn kịp rồi… Ta đã tính thời gian phát độc rất tốt, độc này, là Thanh Ngọc nghiên cứu chế tạo ra dùng để giải độc trên người Đan Nhai, cho nên, ta còn phải cám ơn ngươi, nếu không, ta thực không thể tìm đâu ra độc dược lợi hại như vậy."

Nghe Thanh Ngọc không chết, hắn cũng không kinh ngạc, có lẽ khi thi thể của Thanh Ngọc cùng nàng biến mất, hắn đã có dự cảm này, hắn cố chấp nói: "Ta đi tìm Thanh Ngọc, máu Phượng hoàng có thể giải bách độc, nàng sẽ không sao."

"Ta nói… không còn kịp rồi…" Nàng nhíu chặt mày, có thể thấy nàng đang cực kỳ đau đớn, thế nhưng nàng có có thời gian rảnh để oán giận, "Thanh Ngọc thằng nhóc này, có cơ hội ta sẽ nói với hắn, hắn không nên làm ra độc dược khó ăn như vậy…"

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên Công Lược: Nữ Phụ Có Độc* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 242

Edit: Nhi Huỳnh

"Chúng ta cùng đi gặp Thanh Ngọc, chúng ta cùng nhau nói với hắn." Tiết Nhiễm muốn ôm lấy nàng trở về, nhưng chỉ vừa động nhẹ một chút, nàng lập tức ho khan kịch liệt, hộc ra một ngụm máu đen.

Phong Quang suy yếu mở mắt ra, thật có lỗi nói: "Ta làm y phục của ngươi dơ rồi…"

"Nàng làm dơ, thì nàng giúp ta tẩy sạch." Tiết Nhiễm không chút hoang mang chà sát máu trên mặt nàng, khuôn mặt nàng trắng nõn như ngọc, vốn không nên có thứ này, vệt máu màu đen đó nhìn cực kỳ chướng mắt.

Động tát chà lau của hắn rất dịu dàng, nhưng nàng nằm ở trong lòng hắn có thể cảm giác được thân thể của hắn đang cứng lại, nàng bắt lấy tay hắn, mỉm cười, "Đừng phí sức… Ngươi là y độc thánh quân, tất nhiên sẽ nhìn ra được ta không chịu đựng được bao lâu nữa, Tiết Nhiễm, ngươi xem, ông trời vẫn luôn rất công bằng, cho dù ngươi được xưng là thần y có thể khiến người chết sống lại mọc thịt từ xương, nhưng cũng chỉ là lời đồn mà thôi, ngươi vẫn chỉ là một người phàm."

Nàng đợi đến khi độc vào phế tạng mới đến gặp hắn, để đảm bảo rằng hắn không thể dùng sức mạnh mà xoay chuyển được trời đất, cái này giống như một người sắp hãm sâu vào đầm lầy, đợi đến khi hắn chỉ còn một đôi hài lộ ra ở bên ngoài mới cứu hắn lên thì cũng có ích lợi gì đâu?

Tiết Nhiễm cúi đầu áp lên mặt nàng, dùng giọng điệu dụ dỗ trẻ nhỏ mà nói: "Phong Quang, ăn Trường sinh dược, về sau mỗi này ta đều làm bánh quế hoa cho nàng ăn."

"Bánh quế hoa… thì ra ngươi vẫn còn nhớ, nhưng mà… quá muộn, vô dụng… Dược trường sinh bất lão, chung quy cũng không thể giải độc của ta." Ánh mắt Phong Quang dần dần tan rã.

Tay hắn ôm lấy nàng bỗng nhiên siết chặt, nhưng khi nói chuyện vẫn cực kỳ mềm mại, "Nàng cho rằng nàng chết rồi… ta sẽ bỏ qua những người đó sao?"

"Mặc kệ ngươi bỏ hay không bỏ qua… ta cuối cùng cũng không thấy được." Cho nên, uy hiếp này đối với nàng không dùng được, nàng cũng không nghĩ mình vĩ đại đến vậy.

"Phong Quang, nàng đang trả thù ta sao?" Tiết Nhiễm thấp giọng thì thầm, "Qua một năm, mười năm, hay là một trăm năm, có lẽ ta sẽ gặp phải một nữ nhân khác, so với bây giờ ta càng thích nàng ta hơn nàng, mà nàng ta sẽ nguyện ý cùng ta trường sinh, nàng chết, có trả thù được cái gì đâu?"

Nàng cố sức mở mắt, suy yếu nói: "Nhưng mà những người đó… sẽ không là ta, cạnh ngươi, nhất định sẽ không lại có ta."

Đúng vậy, Hạ Phong Quang chỉ có một.

Trong lòng hắn dâng lên một sự khủng hoảng đến chính hắn cũng không muốn thừa nhận, lại không dừng được mê mang, "Nàng yêu ta, vì sao lại không muốn ở bên ta?"

"Ta yêu ngươi, cho dù biết ngươi hại phụ thân ta, ta vẫn yêu ngươi… Nhưng cái ngày mà ngươi bắt đầu quyết định giết hại phụ thân ta, chúng ta đã không còn có thể, takhông phải Quan Duyệt Duyệt, ta không thể làm giống như nàng đã tha thứ Nam Cung Ly." Quặn đau trong thân thể trở nên yếu đi, tiếp theo ý thức lại chậm rãi tán loạn, Phong Quang thở ra một hơi dài, giống như đang cảm nhận một lần hô hấp cuối cùng trong đời này, "Tiết Nhiễm, ta không nỡ giết ngươi… nhưng ta nghĩ tới một biện pháp trả thù ngươi thật tốt, ta muốn… muốn tự tay giết chính mình…"

"Tiếp tục sống để hận ta không tốt sao?" Trong đôi mắt đen của hắn phản chiếu gương mặt vô lực ngày càng tái nhợt của nàng, "Nàng phải biết, cho dù nàng đã chết, ta cũng sẽ không quá khó sống, sự trả thù của nàng không có ảnh hưởng gì quá lớn với ta."

Nhiều lắm… là tiếc nuối mà thôi, bởi vì hắn đã thấy quá nhiều người chết đi.

Rõ ràng cảm giác nhìn thấy người hấp hối hết sức lúc này cùng trước kia không giống nhau, những lời này của hắn, là đang lừa dối ai đây?

Tiết Nhiễm không biết.

"Ngươi không khổ sở cũng hết cách…" Phong Quang dùng hết sức lực cuối cùng để ngẩng đầu, dùng đôi môi nhiễm máu dán lên sườn tai của hắn, dùng giọng điệu cực kỳkhông đành lòng mà nói: "Tiết Nhiễm, ngươi phải sống cho tốt… trường sinh bất lão mà sống, cho dù trên thế gian này chỉ còn lại một mình ngươi… ngươi cũng phải côđơn mà sống, ta không muốn khi xếp hàng trên cầu Nại Hà… ngươi lại tới quấy nhiễu sự thanh tịnh cuối cùng của ta."

Cuối cùng, nàng cười khẽ một tiếng, yên tâm nhắm mắt lại, ý thức theo tiếng gió núi gào rít mà tiêu tán, cũng dần dần mang đi độ ấm trên thân thể nàng.

Qua rất lâu sau đó, lâu đến mức màn đêm cũng đã buông xuống, Tiết Nhiễm hôn lên khóe môi lạnh băng của nàng, một lọn tóc bạc rơi trên gò má nghiêng qua của nàng, khóe mắt hếch lên, môi mỏng cong cong, "Ta sẽ như nàng mong muốn, sống thật tốt."

Vẫn luôn là đôi mắt dịu dàng ấy, sáng trong không nói nên lời, nụ cười khiến tim người ta loạn nhịp đó cũng lấn át ánh trăng bạc rạng ngời, nhưng trong nụ cười của hắn, lạikhông có chút nào là hơi thở của người sống.

Hắn giống như lại nhớ tới trước đây, hắn lại trở thành Tiết Nhiễm không biết rung động với bất cứ thứ gì.

Vẹn vẹn chỉ vì, trong sinh mệnh của hắn sẽ không bao giờ lại xuất hiện người kia, người sẽ mỉm cười ngọt ngào nói hắn nhìn đẹp mắt.

Hạ Phong Quang đã chết.

Mà trên đời này, cho dù sẽ lại có bao nhiêu mấy trăm năm nữa, cũng chỉ có duy nhất một Hạ Phong Quang.

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên Công Lược: Nữ Phụ Có Độc* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 243

Giang hồ từ trước đã luôn biến đổi thất thường, năm đó, đại ma đầu Tiết Nhiễm sau vài trận thảm án giết hại người trong võ lâm thì đột nhiên bốc hơi khỏi nhân gian, có người nói hắn đã chết, cũng có người nói hắn đi đến một nơi rất xa, nói không chừng một ngày nào đó hắn lại sẽ xuất hiện trong võ lâm, mặc kệ như thế nào, cho dù có là một người kinh khủng như thế nào, sau khi biến thành truyền thuyết, hắn bất quá cũng chỉ là người lúc trà dư tửu hậu mới được nhắc tới mà thôi, mà giang hồ này, vẫn như trước là một giang hồ gió tanh mưa máu.

Mười sáu năm sau, đỉnh Bắc vực rét lạnh.

Gió tuyết nơi này giống như vĩnh viễn cũng không bao giờ ngừng lại, trên băng nguyên trắng mù mịt, chỉ có một ngọn núi băng tuyết đứng thẳng trong mây, nghe đồn nơi này tuyết rơi trăm năm không ngừng, băng ngàn năm không tan, đúng là một môi trường cực kỳ khắc nghiệt, bởi vậy, cũng không ai chọn nơi này làm nơi cư trú.

Mà ở trong thế giới trắng một màu nơi này, một vị thiếu nữ xuất hiện tựa như một vệt màu sáng ngoài ý muốn vội vã xẹt qua, dưới áo choàng màu trắng lộ ra y phục đỏ như lửa, giữa cánh đồng tuyết nhìn thấy nàng, đúng là khiến người ta nhìn không rời được mắt.

Nàng một đường đi lên đỉnh núi, bởi vì mặc nhiều cho nên cho dù nàng là người tập võ, cũng mệt mỏi thở hồng hộc, khuôn mặt xinh đẹp cũng đông cứng ửng đỏ lên, gió lạnh thổi qua, nàng hắt xì một cái, gió trên núi tuyết so với gió dưới núi càng lạnh thấu xương, nàng bọc nhanh lại áo choàng trên người, đến khi nhìn thấy một cái sơn động, do dự một lát liền đi vào.

Trong sơn động lại có một cái động khác, bàn ghế làm bằng băng… Mấy thứ này cũngkhông tính là gì, làm cho người ta cảm thấy kinh dị là, nơi này xếp đầy tượng khắc bằng băng, những khối băng lạnh lẽo được điêu khắc thành hình dáng của một thiếu nữ, chỉ là tư thái bất đồng, còn lại không thể phủ nhận là nàng nhìn trông rất sống động, một cái nhăn mày, một nụ cười như là có thể nhìn thấy được người thật vậy.

đi một mạch vào trong đều có thể nhìn thấy tượng của nữ tử này, thiếu nữ phát ra tiếng sợ hãi thán phục, lúc đi đến sâu tận bên trong, nàng không khỏi đem ánh mắt đặt trên người nữ nhân nằm trên giường băng, trên người nữ nhân đó cũng mặc một bộ áo đỏ, so với thiếu nữ áo đỏ lại có vẻ khác biệt, nói toạc ra là, cho dù lúc này nữ nhân kia đang nằm nhắm chặt hai mắt, bộ dạng trông như là đang ngủ, trên mặt mày nàng có một loại cao ngạo đường hoàng cực kỳ, khiến người ta phải khen ngợi đúng là một mỹ nhân đẹp ác liệt.

Thiếu nữ không tự giác đến gần từng bước, ngồi xổm xuống cạnh giường băng, nàng chống mặt, tỉ mỉ nhìn nữ nhân trên giường, tán thưởng ra miệng, "Ngươi là ai? Tại sao lại xinh đẹp như vậy, tiểu tử Nam Cung Mặc vẫn luôn ở trước mặt ta nói mẹ hắn là xinh đẹp nhất, nhưng ta thấy so với ngươi thì nương nàng chỉ là trò hề thôi."

Người nhìn như đang ngủ trên giường thoạt nhìn bất quá chỉ mới mười sáu mười bảy tuổi, cũng là tư thái của thiếu nữ, chỉ là khuôn mặt tái nhợt không huyết sắc của nàng nhắc nhở người khác là nàng đã chết, thiếu nữ cũng biết nàng đã chết, nhưng mà lần đầu tiên nhìn thấy người xinh đẹp như vậy, thiếu nữ không khỏi nghĩ muốn trò chuyện cùng nàng.

"Ta thấy ngươi nhìn có vẻ rất quen mắt… Ta hẳn là gặp qua ngươi ở nơi nào rồi." Thiếu nữ vuốt cằm buồn rầu suy tư, "A! Là ở trong gương đồng, bề ngoài của ngươi có vẻ rất giống ta!"

Nói xong, chính nàng cũng ngại ngùng bật cười, "Ta cũng không phải mượn cớ nói chính mình xinh đẹp… Tôn gia gia vẫn luôn gọi ta là ma lem bé nhỏ, thật ra ta cũngkhông xấu, ta thấy bộ dạng ta tạm được, chỉ là vì trước đây cứ hay tìm ông ấy khóc, cho nên ông vẫn luôn gọi ta là ma lem."

Nàng lại nghiêng đầu hỏi, "Tỷ tỷ xinh đẹp, ta nghe nói nơi Bắc vực này có Băng tinh quả xuất hiện, ngươi có biết Băng tinh quả ở đâu không?"

"Tại sao phải tìm Băng tinh quả?"

Nghe được có giọng nói trả lời mình, nàng vội mở to mắt nhìn trên giường, nhưng mà người nằm trên giường không có khả năng trả lời nàng, vì thế nàng phản ứng lại nhìn phía sau mình.

Bỗng nhiên xuất hiện một nam nhân tóc trắng, dung mạo như vẽ, đôi mắt như hắc diệu thạch cất giấu sự u tối khiến người ta nhìn không thấu, nơi đó là một vùng lạnh lẽo, nhưng môi mỏng của hắn lại cười thản nhiên, tư thái này, rõ ràng nên cảm thấy mâu thuẫn, nhưng hết thảy mâu thuẫn này đặt ở trên người hắn lại hài hòa cực kỳ, khiến người ta sinh ra cảm giác xinh đẹp đến quỷ dị.

Thiếu nữ ngồi trên mặt đất, ngơ ngác nói: "Ngươi thật là đẹp mắt…"

Hắn khựng lại một chút, đôi mắt tựa hồ đen u ám thời khắc này đông lại, lại như sương mù đột nhiên kéo tới càng làm người ta không thể suy xét, hắn hơi hơi xoay người, giơ tay nắm cằm nàng, nhiệt độ lạnh lẽo trên tay hắn làm nàng run run một chút.

Tựa như đã nhìn hồi lâu, lại tựa như chỉ là trong chớp mắt, hắn bỗng nhiên phát ra một tiếng cười khẽ, giống như chiếm được một đáp án nào đó, mà đáp án này làm trong lòng hắn tràn đầy vui mừng, hắn dịu dàng nói: "Thì ra là ngươi."

"Ngươi quen biết ta sao?" Thấy tư thế hắn nắm cằm nàng rất kỳ cục, vì thế nàng đứng lên, cho dù đứng lên rồi, thân mình nhỏ nhắn của nàng cũng không cao được như hắn, cho nên nàng vẫn chỉ có thể ngửa đầu nhìn hắn.

Nam nhân không trả lời câu hỏi của nàng, cũng không nhìn nàng, hắn đi qua ngồi xuống cạnh giường băng, nâng tay khe khẽ vuốt ve hai má thiếu nữ đang nằm trêngiường, vẻ mặt của hắn quá mức chăm chú, như đang nhìn trân bảo duy nhất trên đời này, sau khi phát ra một tiếng thở dài thỏa mãn, hắn hỏi: "Ngươi tên gì?"

"Ta họ Hạ, tên Tiểu Tiểu." Nàng cười sáng lạn nói: "Thanh Ngọc nói ta vừa sinh ra đã cười, cho nên mẹ ta kêu ta là Tiểu Tiểu."

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên Công Lược: Nữ Phụ Có Độc* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 244

Hắn than nhẹ, "Thanh Ngọc."

"Thanh Ngọc là thúc thúc của ta, bởi vì nương ta sinh ta ra không bao lâu thì qua đời, cho nên hắn nuôi ta lớn, nhưng mà ta không thích gọi hắn là thúc thúc, hắn chỉ lớn hơn có mười ba tuổi so với ta mà thôi, ta muốn gả cho hắn."

Hắn cười nhợt nhạt, cái mỉm cười này đúng là còn sạch sẽ hơn cả băng tuyết, "Ngươikhông e thẹn sao?"

"Vì sao phải e thẹn chứ?" Đôi mắt linh hoạt của nàng nhát mắt, "Ngươi không biết Thanh Ngọc đẹp mắt đến mức nào đâu, nữ nhân thích hắn nhiều lắm, hơn nữa cá tính rối loạn đó của hắn, ta mà không chủ động một chút hắn đã sớm chạy."

Hắn bỗng nhiên lại hỏi: "Ngươi thường xuyên nói người khác đẹp mắt sao?"

"Cũng không đâu, ta cũng mới nói qua hai người đẹp mắt thôi, một là Thanh Ngọc, một người khác là ngươi." Nàng cười hì hì cũng ngồi lên trên giường băng, ngồi bên cạnh hắn, "Bất quá cho dù ngươi thật sự đẹp mắt, nhưng ta vẫn thấy Thanh Ngọc vẫn nhìn đẹp hơn."

Khóe mắt hắn khép lại, "Nàng cũng thường xuyên nói ta đẹp mắt."

"Nàng? Là vị tỷ tỷ xinh đẹp này sao? Nàng là gì của ngươi?"

Mắt hắn như sao sáng, "Nàng là thê tử của ta."

"Vậy ngươi nhất định rất yêu nàng phải không?"

yêu?

Chữ này đến nay hắn vẫn không hiểu rõ, chỉ là muốn giữ nàng ở bên cạnh mới có thể sống sót, như vậy là yêu sao?

Hắn hỏi thiếu nữ, "Ngươi muốn trường sinh không?"

Nàng lắc đầu, "Ta không cần."

"Tại sao?"

“Trường sinh được thì tốt, nhưng mà một khi trường sinh, đợi đến khi người thân chậm rãi già đi, cuối cùng chỉ còn lại một mình ngươi, như vậy sẽ rất đau khổ, sinh lão bệnh tử là lẽ đĩ nhiên của con người, lúc thiếu niên có bạn bè bầu bạn, người yêu cạnh bên, lúc tuổi già có bạn già nương tựa, con cháu quanh quẩn đầu gối, người như vậy so với trường sinh nhưng nhất định cô độc không phải rất tốt sao?”

Đáy mắt hắn mơ hồ có ánh sáng chớp nhoáng, trước đây nếu như có người nói với hắn lời này, hắn nhất định không có khả năng nghĩ ra được hình ảnh bạn già nương tựa, con cháu quanh quẩn bên gối này, nhưng mà hiện tại, hắn thế nhưng lại có thể tưởng tượng ra một chút.

Thấy hắn trầm mặt, thiếu nữ tên là Tiểu Tiểu này e lệ sờ sờ đầu, “Thật ra những lời này cũng là ta ăn nói bậy bạ thôi… chỉ là trước đây nghe xong Mộc di nói với ta chuyện xưa rất nhiều năm trước có một đại ma đầu, vì luyện trường sinh dược mà giết rất nhiều người, ta chỉ có cảm xúc thì nói ra thế thôi.”

“Ma đầu giết người… a.” Khóe môi hắn cong lên, trong hình tượng dịu dàng lại có vẻ phong lưu không kiềm chế được.

Tưởng hắn không tin, nàng còn nói thêm: “Mộc di hiện tại là các chủ Thiên Kim các, lời mà nàng nói khẳng định đều là sự thật, lặng lẽ nói cho ngươi thôi nha, ta còn quen biết giáo chủ ma giáo đó.”

“Vậy sao?”

Thái độ của hắn nhẹ nhàng bâng quơ, khơi dậy tâm tình không chịu thua của tiểu côнương, “Ta cũng không lừa ngươi, giáo chủ ma giáo tiền nhiệm là Nam Cung thúc thúc, thân thể của hắn không tốt, nghe nói là vì lúc trước bị một người rất xấu rất xấu chặt đứt xương bả vai, Quan di vẫn luôn mang thúc thúc chạy khắp đại giang nam bắcđi tìm dược liệu thích hợp, nghĩ muốn chữa khỏi cho hắn, cho nên Nam Cung thúc thúc liền đem vị trí giáo chủ truyền cho con thúc ấy là Nam Cung Mặc, bất quá ta lại khôngthích Nam Cung Mặc.”

“Vì sao không thích hắn?” Hắn tựa như có được một chút hứng thú.

“Hắn rất tự kỷ! Ngươi biết không? Tiểu Ngữ nhi… Tiểu Ngữ nhi chính là nữ nhi của Đan Nhai thúc thúc và Mộc di, nàng hoàn toàn không thích thằng nhóc Nam Cung Mặc kia, nhưng Nam Cung Mặc lại đem nàng bắt về ma giáo, cuối cùng vẫn là Đan thúc thúc đánh tới ma giáo mới cứu được Tiểu Ngữ nhi ra, mấy ngày nay Tiểu Ngữ nhi đều bị dọa đến mức không dám ngủ một mình, mỗi ngày đều gọi ta đến Thiên Kim các chơi với nàng, thúc thúc, ngươi nói Nam Cung Mặc có phải rất đáng ghét không?” Nàng nói một đoạn, như cầu cấp bách là tìm một người đến đồng tình với lời của nàng.

Hắn cong môi, tao nhã cao quý, “Rất đáng ghét, không bằng, ta giúp ngươi giết hắn?”

“A?” Nàng bị dọa sợ, bởi vì cái loại giọng điệu như không có gì cả của hắn, nàng vội xua tay, “không muốn không muốn, Nam Cung Mặc có đáng ghét như nào, thì hắn cũng là nhi tử của Quan di, Quan di đối với ta rất tốt, ta không muốn làm cho nàng đau lòng.”

“Nàng đối với ngươi rất tốt?”

“Ừ ừ, Thanh Ngọc nói, Quan di là vì thấy có lỗi với nương ta mới đối tốt với ra, nhưng bọn họ lại nói cho ta biết Quan di có chỗ nào có lỗi với nương ta, ta thấy Thanh Ngọc nói như vậy nhất định là gạt ta thôi, dù sao ta mới trước đây còn rất thích đùa thằng nhãi con Nam Cung Mặc.” Nàng vui vẻ kết luận, “Thanh Ngọc nhất định là ghen tị, hắnkhông muốn ta ở cùng Nam Cung Mặc mới nói như vậy, quả nhiên, nói cái gì mà coi ta là cháu gái đều là gạt người, dù sao ta đáng yêu như vậy, hắn nhìn mỗi ngày như thế sao có thể không động tâm với ta chứ?”

“Ngươi nói không sai.” Tầm mắt hắn theo khuôn mặt tươi cười của nàng dời đi, đặt lên người đang nằm ở trên giường, bàn tay lạnh lẽo nhẹ nhàng vuốt ve gương mặt băng lãnh của nữ nhân mặc hồng y đó, đây là động tác mà hắn làm nhiều nhất mấy năm nay.

Nàng đáng yêu như vậy, hắn làm sao có thể không động tâm chứ?

Tiểu Tiểu cứ như vậy mà lẳng lặng nhìn hồi lâu, nàng rất ngoan ngoãn, hiểu lúc hắnđang dịu dàng như vậy, không nên quấy rầy hắn.

Ngay khi bầu không khí đang yên tĩnh, hắn nói ra: “Tại sao phải tìm Băng tinh quả?”

Tiểu Tiểu sửng sốt một lát, nhanh chóng trả lời: “Thanh Ngọc thường xuyên bị đau thắt tim, Tôn gia gia nói cho ta biết là vì trái tim của hắn bị thiếu một góc, Thanh Ngọc thấy không có gì, ta lại muốn chữa khỏi cho hắn, ta nghe nói Bắc vực Băng tinh quả có công hiệu tái sinh, cho nên ta bỏ trốn đến đây.”

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên Công Lược: Nữ Phụ Có Độc* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 245

“Thì ra là thế.” Hắn nắm lấy tay đặt trước ngực của thiếu nữ đang ngủ li bì, nhẹ giọng thì thầm, “Nếu nàng còn sống, nàng nhất định muốn ta giúp hắn, đúng không?”

Trước mắt như lại thấy hình dáng nàng ở trước mặt hắn cười gật đầu, dù sao thật lâu trước kia, nàng thích đứa nhỏ Thanh Ngọc này như vậy.

Hắn phát ra một tiếng thở dài, sau khi hôn nhẹ lên khóe môi lạnh lẽo của nàng, lấy ra hạt châu trong suốt mà nàng nắm ở trong tay, trong tiếng thở dài của hắn, thân thể của nàng chỉ trong chớp mắt liền hóa thành một bộ xương khô.

Hồng nhan bạch cốt, chỉ như chớp mắt thoáng qua.

Hắn nói: "Ngươi không phải muốn Băng tinh quả sao?"

Tiểu Tiểu nhìn Băng tinh quả mà tay hắn đưa qua, chậm chạp không chịu nhận, nàng áy náy nói: "Ta không nghĩ tới muốn như vậy…"

"Ngươi phải hiểu được, có bỏ mới có được." Hiểu được cũng sẽ để mất đi, mười sáu năm trước, hắn đã hiểu được đạo lý này, hắn lại cười khẽ nói: "Dưới núi có người đangchờ ngươi."

Tiểu Tiểu mê mang trong chớp mắt, nhưng rất nhanh lại liên tưởng đến một người nam nhân, nàng đã không có được niềm vui như khi mới đến, ngược lại nói: "Vậy ngươi làm sao đây?"

"Ta nên như thế nào, thì sẽ như thế đấy." Mặt mày hắn giãn ra, khiến cho người ta thấy được sự thoải mái của hắn.

Tiểu Tiểu cuối cùng tiếp nhận Băng tinh quả đó, nàng nắm chặt trong lòng bàn tay, "Đại thúc… ta về sau sẽ đến tìm ngươi."

Hắn không nhìn nàng, chỉ là sắc mặt bình thản nhìn bộ hồng y xương khô, cười thản nhiên nói: "Ngươi nên rời đi."

Nàng xoay người, chậm rãi đi khỏi động băng, đứng trước cửa động, nàng lại khôngnhịn được mà quay đầu nhìn thoáng lại, ngoại trừ tuyết mịn theo tiếng gió tiến đến,không còn nghe thấy bất kỳ âm thanh nào.

Mang theo một phần cảm xúc mất mát từ đáy lòng mà chính nàng cũng không hiểu rõ, nàng nắm chặt cổ áo, đi theo đường cũ mà xuống núi, chỗ cách chân núi không xa, có một người đã đợi nàng thật lâu, người nọ cao lớn vững chãi, trường bào màu đen khép kín khiêm tốn, nhưng cũng không giấu được hơi thở lãnh đạm trong trẻo khắp người của hắn, trên người hắn phảng phất như có một bức tường, ai cũng không thể đến gần hắn.

Nhưng khi thiếu nữ kia chạy tới nhào vào lòng hắn, bức tường đó sụp đổ.

Tiểu Tiểu phủi tuyết lạc trên vai hắn, trách cứ nói: "Thân thể ngươi không tốt, sao lại chạy đến đây?"

"Nếu ngươi không một mình bỏ nhà trốn đi, ta cũng không chạy đến đây." Lông mi cong dài hạ xuống, trong đáy mắt lộ ra sự bất lực thật sâu, "Tiểu Tiểu, ta đã nói ngươi đã trưởng thành, không nên ôm ta như vậy."

Thanh Ngọc vừa đem người đẩy ra, nàng lại dính tới, "Nơi này thật lạnh, ôm ngươi ấm áp hơn một chút."

"Tiểu Tiểu…"

"Tiểu Tiểu, Tiểu Tiểu, ngươi mỗi ngày đều gọi ta như vậy, sao thế nào cũng khôngthấy ngươi cười một cái?" Nàng bĩu môi đưa tay ra, như tranh công mà nói: "Nhìn xem ta đem về cái gì?"

Thanh Ngọc hơi giật mình, tiện đà trầm giọng nói: "Hắn thế mà cho ngươi."

"Thanh Ngọc, ngươi quen biết đại thúc áo trắng kia sao?" Nàng nghi hoặc.

Sau khi im lặng một lát, hắn vuốt đỉnh đầu nàng nói: "không biết."

"Ừm…" Tiểu Tiểu không nghi ngờ hắn, nhưng nàng lại lộ ra sắc mặt ốm yếu.

Thanh Ngọc hỏi: "Sao vậy?"

"Ta chỉ là nhìn thấy bộ đáng yêu thương thê tử của hắn như vậy, trong lòng nghĩ, muốn ngươi có thể yêu ta giống như hắn yêu thê tử mình, ta đây chết cũng…"

"Nói bậy bạ gì đó!" Thanh Ngọc cầm lấy cổ tay nàng quát nhẹ.

Nàng chưa từng nhìn thấy bộ dạng tức giận của hắn như vậy, không khỏi sinh ra một chút sợ hãi, "Thanh, Thanh Ngọc… ngươi dọa ta…"

Nàng giống như sắp khóc thành tiếng, Thanh Ngọc ngừng lại, trước đây nàng vừa khóc hắn sẽ đầu hàng vô điều kiện, nhưng lần này hắn không có, hắn nặng nề kéo nàng vào lòng, đè thấp giọng mà nói: "Tiểu Tiểu, ngươi nghe cho kỹ, ta vĩnh viễn sẽkhông đối xử với ngươi giống như hắn."

"Tại sao?" Nàng đáng thương ngẩng đầu, "Ngươi không thích ta sao?"

Bởi vì hắn tình nguyện làm chính mình bị thương, cũng sẽ vĩnh viễn không bước lên con đường bức tử nàng.

Thanh Ngọc không thích biểu tình như muốn khóc này của nàng, hắn cúi đầu, cuối cùng không thể kìm nén mà hôn nhẹ lên môi nàng, cho dù hành động thân mật này sẽ làm hắn không khống chế được mà muốn càng nhiều hơn, hắn mềm dịu nói: "Ngươi sẽ trường mệnh trăm tuổi, chúng ta cùng bọn họ,

vĩnh viễn cũng không giống nhau."

"Ừ…" Nàng đỏ mặt, trong đầu đều là bọt khí hạnh phúc, choáng váng hồ đồ cái gì cũng không thể suy nghĩ, hắn nói cái gì thì là cái đó.

Thanh Ngọc nở nụ cười thoáng qua, "Chúng ta về nhà."

Nàng ngoan ngoãn gật đầu, "Được."

Hắn nắm lấy tay nàng đi trên mặt đất băng giá, lưu lại một chuỗi dấu chân trên mặt tuyết, rất nhanh bị gió tuyết giấu đi.

không lâu sau khi một nam một nữ này rời đi, bỗng nhiên một âm thanh cực lớn vang lên, giữa gió tuyết đầy trời, chỉ thấy núi tuyết cao lớn sụp đổ, tiếng gió vù vù, cực kỳ giống như khóc thảm, rất nhanh, gió tuyết vùi lấp, hết thảy lại trở lại yên bình như cũ.

Chỉ là tuyết ở Bắc vực, hình như lại rơi càng nhiều.

…Tại bệnh viện tốt nhất ở thành phố A, trong một gian phòng bệnh, bác sĩ và y tá đã bận rộn hồi lâu, khi trên máy móc cuối cùng cũng biểu hiện tim của bệnh nhân đập vững vàng, mọi người đều nhẹ nhàng thở ra.

Khi những người khác từ từ rời đi, trong phòng chỉ còn lại hai người, người đàn ông trung niên rốt cục không nhịn được mà nắm lấy áo của nam thanh niên, ông rống giận, "Tôi nói rồi, phương pháp của cậu không dùng được!"

Nam thanh niên thân hình gầy yếu chậm rãi bẻ ra tay trên áo mình, bên ngoài hắn khoác một lớp áo blue trắng của bác sĩ, bên trong là một chiếc áo sơ mi, hiện tại hắnđang sửa sang lại cái áo hơi nhăn của mình, không nhanh không chậm nói: "cô ấy sẽkhông sao."

Bộ dạng bình tĩnh của hắn, làm cho người đối diện nổi cơn giận dữ, "Con gái của tôi suýt chút nữa đã chết!"

"Tôi sẽ không để cho cô ấy chết." Hắn lịch sự nho nhã nói xong, khóe miệng tạo nên một nụ cười nhẹ cực kỳ đẹp mắt, chỉ là khi không có ai nhìn đến, đáy mắt lạnh lẽo kia chậm rãi hiện lên sự âm trầm, hắn còn không dây dưa đủ với cô ấy, làm sao có thể làm cho cô ấy cứ thế mà chết đi đây?

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên Công Lược: Nữ Phụ Có Độc* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 246: Tiến công chiếm đóng rối loạn nhiếp chính vương

Nhiệm vụ sau khi thất bại sẽ như thế nào?

Phong Quang có nghĩ tới điểm hệ thống của mình sẽ sạch bách luôn, bởi vì từ lúc dùng điểm hệ thống đổi lấy bảo kê chuyển dịch không gian, cô đã không nghĩ tới việc còn có thể giữ lại bao nhiêm điểm. Nhưng hiện tại, chỉ có cô đứng trong một không gian tối đen, ngay cả âm thanh của hệ thống cũng không nghe thấy là sao!?

không phải là không gian màu trắng xuất hiện sau khi nhiệm vụ kết thúc, giờ phút nàycô đứng trong một mảng bóng tối, thậm chí ngay cả tay của mình cũng không thấy được, Phong Quang thử thăm dò gọi hệ thống vài tiếng, nhưng âm thanh của cô như đá chìm đáy biển, hoàn toàn không có hồi âm. Như là đã qua rất lâu sau đó, cô ngồi xổm xuống, ôm chính mình, không nhịn được mà khóc thút thít.

Nếu nói Tiết Nhiễm là người làm cho cô cảm thấy tuyệt vọng, vậy chuyện không thấy hệ thống đâu làm cho cô cảm thấy khủng hoảng, cái gì cũng không làm được.

"Vì sao khóc."

"Hệ thống!" cô mở hai mắt đẫm lệ, lấy cô làm trung tâm, ánh sáng trắng từng chút một thay thế bóng đêm, chiếu sáng không gian này, trong lòng cô bỗng nhiên ổn định hơn, lại tức giận nói: "Sao bây giờ mới xuất hiện!"

Giọng nói không mang theo cảm xúc nào của hệ thống truyền đến, "Vì sao lại khóc?"

"Tôi sợ hãi…" Phong Quang lau nước mắt, "Còn có… tôi nhớ Tiểu Tiểu."

Cảm tình của cô còn chưa bị thanh trừ, cho nên không khống chế được mà nhớ Tiểu Tiểu, Tiểu Tiểu là đứa con gái mà cô mang thai mười tháng sinh ra, nhưng cô chỉ mới bầu bạn với bé có mấy tháng mà thôi.

"Nhiệm vụ này vốn có thể thành công."

"Sau đó thì sao! Kêu tôi sống cả đời với kẻ giết cha mình sao?"

“Đây là nhiệm vụ.”

“Nhiệm vụ nhiệm vụ, không biết người làm nhiệm vụ cũng có tình cảm sao? Trừ phi loại bỏ hoàn toàn tình cảm của tôi, nếu không tôi không thể làm được chuyện yên tâm thoải mái mà sống với hắn.” Phong Quang cắn môi nói: “Tôi có thể dễ dàng tha thứ hắn làm tổn thương tôi, nhưng mà tôi không thể chấp nhận việc hắn làm tổn hại người thân của tôi, đây là vấn đề về nguyên tắc.”

Về điểm này, cô có sự cố chấp không thể sửa đổi, cho dù trong lòng của cô cũng hiểu được, cho dù có tình cảm cha và con gái với Hạ Triều, nhưng chung quy Hạ Triều chỉ là nhân vật trong cuốn sách ấy, giống như hệ thống nói, cô chỉ cần hoàn thành nhiệm vụ là được rồi, nhưng
mà cô làm không được.

Phong Quang nhớ tới cha của mình, kỳ lạ là, cô không nhớ nổi cha của mình có hình dáng như thế nào nữa… Đầu bỗng nhiên ẩn ẩn đau, cô nâng tay ấn huyệt thái dương, trong mắt hiện ra mờ mịt.

Hệ thống nói: “Điểm hệ thống của ký chủ trắng sạch.”

Những lời này đánh gãy suy nghĩ của cô, nhưng những lời này cũng nằm trong dự đoán, từ lúc cô bắt đầu không nghĩ tới việc mê muội lương tâm mà ở cùng với Tiết Nhiễm, cô đã có dự cảm này.

cô không thể không thừa nhận, một giây giết trước mặt Tiết Nhiễm đó, cô có một loại vui sướng khi báo thù, hắn không phải tự xưng có thể đùa bỡn mọi người bên trong lòng bàn tay sao? Nhưng cho dù nàng chết, cũng không đi vào con đường trường sinh của hắn, không biết sau khi hắn nếm được mùi vị tính sai, hắn sẽ có tâm tình như thế nào?

Chỉ là Tiểu Tiểu… Trong đầu Phong Quang có một luồng điện xẹt qua, Tiểu Tiểu, cái tên này, cũng chỉ là một người xa lạ mà thôi.

Hệ thống nói: “Chọn kịch bản.”

Phong Quang mê mang tỏng chốc lát, cô rất nhanh thuần thục đưa tay ra cầm một quyển sách từ xung quanh mình, tên trên sách cũng chậm rãi hiện lên….

Tốt lắm, cái tiêu đề này so với Bá đạo Vương gia yêu phải ta tốt hơn nhiều.

Nữ chủ Hạ Phong Nhã vốn là một tác giả hiện đại chuyên viết truyện H, tại một đêm mưa sét đánh, nàng bị sét đánh chết trên đường về nhà, bởi vậy xuyên qua thành nữ chính- Đông Vân quốc nhị hoàng nữ, trong lúc ấy nàng không làm gì mà hấp dẫn hàng loạt mỹ nam, cuối cùng lại mang theo đồng loạt các mỹ nam lật đổ nữ hoàng, cũng chính là tỷ tỷ của nàng, Hạ Phong Nhã đăng cơ làm hoàng đế, cuối cùng ngồi ôm hậu cung ba ngàn, đúng
là không thoải mái.

Rất hiển nhiên, Phong Quang chính là nữ hoàng này, mà người cần phải tiến công chiếm đóng… Vốn nam chính, nam phụ, nam tam, nam tứ, nam ngũ đều là của nữ chính, nhưng căn cứ vào việc không được hủy couple mà lựa chọn, hệ thống phánđịnh mục tiêu là người không ở cùng chỗ với nữ chủ, phần diễn cũng không nhiều là nhiếp chính vương. không phải vì nữ chính chướng mắt nhiếp chính vương này, mà là vì nhiếp chính vương cuối cùng vì cứu nữ chính mà chết.

Phong Quang rất muốn nói một câu, ngươi mù à, nam nhân nguyện ý đi chết vì nữ chính, có thể xếp thành một đội ngũ dài.

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên Công Lược: Nữ Phụ Có Độc* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 247

Đông Vân quốc cũng không phải là một quốc gia nữ tôn, mà là một quốc gia nam nữ tương đối ngang hàng, nói cách khác, nam nhân tam thế tứ thiếp, vậy nữ nhân chỉ cần có bản lĩnh, cũng có thể tam phu tứ hầu, trước đây Đông Vân quốc mặc cho hoàng đế hấp hối hết sức, bởi vì không có hoàng tử, căn cứ điển luật, ngài liền đem ngôi vị hoàng đế truyền cho hoàng trưởng nữ, lại sắc phong nhị hoàng nữ là Bình Hòa công chúa, nghĩa là ôn hòa nhã nhặn, ý tứ đương nhiên là muốn nhị hoàng nữ có thể phụ tá tân hoàng thật tốt, tỷ muội thân thiết.

Lại nhân khi hoàng trưởng nữ đăng cơ lúc mới mười ba tuổi nhỏ, tiên đế lại ban chiếu thư tiếp theo nói, đặc biệt ban thưởng vương gia khác họ Khiêm vương cố Ngôn chức nhiếp chính, trước khi nữ hoàn trưởng thành, quốc gia đại sự sẽ được hắn xử lý.

Vì thế, vấn đề là, làm một nữ hoàng chuyện gì cũng không cần làm, nàng nên lấy cái gì để giết thời gian đây?

Phong Quang lựa chọn ngồi trong ngự hoa viên thỉnh thoảng uống vài ly, lại gọi vũ nữ kép nhạc trợ hứng, nàng năm nay mới chỉ mười lăm, khuôn mặt xinh đẹp cũng hiện lên vẻ hơi non nớt, nhưng một bộ quần áo đơn giản màu đỏ chấm đất, tóc đen dày dùng một cây bạch ngọc trâm cố định, một lọn tóc dài xả xuống ngực, chặn lại cổ áo mở như không mở, khiến người ta mơ màng, thật sự là nhất phái phong lưu đến tột cùng.

Bỗng nhiên một trận gió nổi lên, theo gió mà đến, là một ánh kiếm, nam nhân áo đen che mặt chấp kiếm thẳng tiến đến chỗ Phong Quang, đầu kiếm của

hắn rất nhanh sẽ đến gần mái tóc nàng, nhưng mà người nàng chưa động, bốn thị nữ đứng bên người đã rút ra nhuyễn kiếm từ bên hông đẩy kiếm của hắn ra.

Nam nhân một kích không thành, cũng không ham chiến, hắn dùng khinh công trở ra, bốn cũng nữ cũng phân ra giữ kín các góc, các nàng nếu tách ra, võ công nhiều lắm chỉ có thể xem như hạng nhất lại không thể tính là đứng đầu, nhưng một khi các nàng phối hợp ăn ý, kiếm võng dầy đặc luân phiên thay đổi, dù là cao thủ tuyệt đỉnh trong chốn võ lâm đến đây, một khi bị nhốt ở bên trong, muốn toàn thân trở ra cũng khó.

Vũ nữ và kép nhạc sớm đã sợ tới mức kinh hoảng chạy đi, Phong Quang cầm chén rượu, trong đôi mắt mang theo ý thích thú, giống như trận đấu võ trước mặt nàng bất quá chỉ là một loại biểu diễn đặc biệt nào đó thôi, không bao lâu sau, ngự lâm quân vội vã đến, từ lúc bọn họ gia nhập trận chiến này, kiếm rời khỏi tay hắc y nam nhân, nhanh chóng bại trận, bốn cung nữ thu hồi nhuyễn kiếm trở lại bên người Phong Quang, các nàng nên quạt thì quạt, nên bưng mâm đựng trái cây thì bưng mâm đựng trái cây, vâng lời đứng phía sau nữ hoàng.

Ngự lâm quân áp nam nhân quỳ xuống đất, chẳng qua trong mắt nam nhân khôngnhìn ra có chút khuất phục nào, ngự lâm quân áp hắn thấy hắn bất kích với nữ hoàng, lại dùng tay đè thấp đầu hắn xuống, ra vẻ thái độ thuần phục.

"Thần đến chậm, bệ hạ không sao chứ?" Thống lĩnh ngự lâm quân là một nam nhân trung niên chừng bốn mươi tuổi, hắn gọi là Tiền Tù, là chưởng quản ngự lâm quân từ khi tiên hoàng tại vị, giờ phút này hắn quỳ gối trước mặt Phong Quang, thoạt nhìn tràn đầy quan tâm.

Phong Quang còn chưa nói gì, liền truyền đến một tiếng la to, "Đây là làm sao vậy!?"

Thiếu nữ mặc la quần hồng nhạt chạy tới, nhìn thấy cảnh tượng trước mặt, nàngkhông khỏi nhìn về phía Phong Quang, "Hoàng tỷ, tỷ không sao chứ?"

Nàng có bộ dạng đáng yêu, mặt trái xoan, dung mạo rất đẹp, cùng Phong Quang có bốn năm phần tương tự, nàng chính là Bình Hòa công chúa, năm nay mười bốn Hạ Phong Nhã.

Phong Quang cười nhẹ, cũng không trả lời, nàng buông chén rượu đứng lên, mọi người mới nhận ra nàng để trần trần, bả đầu Tiền Tù cùng đám ngự lâm quân càng cúi thấp hơn, không dám nhìn nữa.

"Ngươi tên gì?"

Trong tầm mắt hắc y nam nhân xuất hiện một đôi chân nhỏ đáng yêu như bạch ngọc, chân này vốn giấu trong quần đỏ chấm đất, nhưng vì gió thổi qua, ngón chân liền lộ ra ngoài, hắn ngẩng đầu, chán ghét nói ra hai chữ: "Lỗ mãng."

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên Công Lược: Nữ Phụ Có Độc* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 248

"Lỗ mãng? Ngươi còn chưa gặp qua cái gì kêu là lỗ mãng đâu." Phong Quang cười khẽ một tiếng, nàng đưa tay nắm lấy cằm của hắn, bởi vì hắn đang trong trạng thái bị người khác trói buộc, cho nên không thể nào phản kháng được, nhìn thấy sự tức giậnkhông cam lòng từ đáy mắt hắn, nàng thật ra lại càng thích thú hơn, một phen kéo xuống khăn che mặt màu đen trên mặt hắn, nàng chậc chậc hai tiếng, "Đổi lại bộ dạng cũng không tệ lắm."

Khuôn mặt nam nhân trơn bóng trắng nõn, lộ ra góc cạnh rõ ràng lạnh lùng, chỉ là hiện tại, sắc mặt hắn tâm tình không ổn định, bởi vì giọng điệu một câu đó của nàng giống như đánh giá nữ nhân vậy.

Khóe mắt Phong Quang thấy được ánh mắt tỏa sáng của Hạ Phong Nhã khi nàng kéo xuống khăn che mặt, đúng là bộ dạng nam nhân này rất tuấn mỹ.

Phong Quang buông cằm hắn ra, nàng giơ tay lên, một thị nữ từ sau nhanh chóng đem một cái khăn tay tới, nàng chậm rãi lau qua tay chạm vào hắn, "Để ta ngẫm lại, đột phá tầng tầng lớp lớp cấm vệ hoàng cung, chỉ vì tới gặp mặt ta một lần, hay là, ngươi thầm mến ta phải không?"

"Ngươi ăn nói bậy bạ gì đó!" Hắn khó thở, phỏng chừng là chưa từng gặp qua nữ nhânkhông biết xấu hổ như vậy, "Đông Dương thành lũ lụt đến nay chưa hết, bách tính trôi dạt khắp nơi, ngươi thân là nữ hoàng quốc gia của ta, lại chỉ lo hưởng lạc, sống cuộc sống xa xỉ, ngươi căn bản không xứng làm vua một nước!"

"Láo xược!" Tiền Tù hét lớn một tiếng.

Phong Quang lắc tay, thì ra thích khách này là một tên trẻ trâu nhỏ, nàng dùng giọng điệu cực kỳ khoan dung nói: "Vậy ngươi nói thử xem ta nên làm như thế nào?"

"Mở quốc khố, lấy đi hỗ trợ bách tính xây dựng vườn nhà, mở kho lúa, để tránh bách tính chịu nạn đói mà dẫn đến chết bệnh."

"À… Lời ngươi nói, hình như cũng không có gì không đúng." Phong Quang sờ sờ cằm, coi như có chút đồng ý lời hắn nói, "Chỉ là, ngươi có nghĩ tới, tiền tài lương thực đẩy xuống dưới, một đường từ Đế đô đến Đông Dương thành, có bao nhiêu là lọt được vào tay của bách tính?"

"Cái gì?"

"Chẳng lẽ ngươi không biết, một quốc gia có quan tốt, cũng sẽ có quan xấu, ta đối với quan viên trong triều đình còn không rõ, huống chi là ngươi đây?"

Hắc y nam nhân im lặng, bởi vì hắn thật sự không nghĩ nhiều như vậy.

"Ta thấy ngươi muốn giết ta là vì dân chờ lệnh từ bên trên, nhưng mà ngươi cư nhiên nhẫn tâm hạ sát thủ với một thiếu nữ mười lăm tuổi như ta, ngươi nói, ta nên xử lý ngươi như thế nào mới tốt?"

"Ngươi!"

"Ngươi cái gì mà ngươi?" Phong Quang vỗ một bạt tay qua, "Gọi ta nữ hoàng bệ hạ."

Nam nhân bị một bạt tay bất thình lình đánh đến ngu người.

Tiền Tù sớm đã quen với tác phong của nàng, thấy nhưng không thể trách, "Hắn ám sát bệ hạ chính là tử tội, phải đưa tới ngọ môn chém đầu."

"Hoàng tỷ!" Hạ Phong Nhã làm bình hoa hồi lâu xen mồm nói: "Muội thấy không cần vội vã giết hắn như vậy… Có lẽ, có lẽ chúng ta có thể vặn hỏi hắn có đồng đảng haykhông?"

Nam nhân còn chưa lấy lại được tinh thần từ trong cái tát kia, hắn nói theo bản năng: "Ta lẻ loi một mình, không có đồng đảng."

"Người này!" Hạ Phong Nhã trừng mắt nhìn hắn, không thấy được nàng đang cứu hắn sao? Sao lại ngay thẳng như vậy?

"không cần phải gấp gáp giết hắn." Phong Quang cười nói: "Biện pháp cứu tế nạn dân đã do ngươi đề suất, vậy liền giao cho ngươi đi làm là được."

Lời vừa nói ra, tất cả mọi người kinh ngạc.

"không phải ngươi nói muốn cứu nạn dân sao? Ta sẽ để ngươi như nguyện, nghe cho kỹ, hiện tại ta ban ngươi làm chức khâm sai của nữ hoàng, mang theo tiền bạc và lương thực đến Đông Dương thành."

Tiền Tù vội nói: "Bệ hạ, này sợ không ổn!"

"Ổn hay không ổn, do trẫm quyết định." Phong Quang híp mắt, thay đổi cách tự xưng, hơi thở lười nhác cả người cũng thay đổi, sự hồn nhiên khắp người biến thành sự quý khí tản ra ngoài, khiến người ta không dám cãi lời.

Tiền Tù kinh hãi hoảng hốt tưởng gặp lại được tiên hoàng, hắn không dám nói thêm câu nào nữa.

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên Công Lược: Nữ Phụ Có Độc* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 249

Nam nhân không dám tin, "Ngươi… thật sự muốn ta đi cứu tế nạn dân?"

Phong Quang cong môi, "Có gì không thể? Loại người giống như ngươi, loại ngu ngốc nguyện ý hy sinh bản thân vì lợi ích tập thể không nhiều lắm."

Câu đánh giá này… Rốt cục là khen hắn hay là châm chọc hắn vậy? Nhưng hình như mặc kệ là ai, nghe xong đều khiến người ta phải tức giận.

"Đúng rồi, chỉ sợ một mình ngươi đi đường không có bằng chứng gì cũng không được, ta lại lười nghĩ thánh chỉ." Nàng suy nghĩ một lát, ý tưởng vừa động, cúi gập thắt lưng nhấc váy lên, lộ ra cổ chân trắng nõn như tuyết.

Bởi vì nàng đang đứng trước mặt nam nhân, cho nên hắn nhìn thấy càng rõ ràng, mặt hắn đỏ ửng, "Ngươi đang làm gì!?"

"Cho ngươi tín vật." Phong Quang lấy xuống một thứ từ dưới chân, đưa một ánh mắt qua, ngự lâm quân buông lỏng tay nam nhân ra, nam nhân đứng lên, nàng đem vòng chân tùy tiện ném cho hắn, "Nhân ngư châu nạm ở phía trên, trong thiên hạ này chỉ có ta mới có, ngươi lấy cái này đi làm tín vật được lắm."

Vòng chân màu bạc đúng là có một hạt châu trắng trong suốt, nhưng phía trên đó cũng có nhiệt độ cơ thể của nàng, hắn cầm đồ vật này chỉ cảm thấy phỏng tay, khôngnhiều sao mặt lại đỏ lên.

"Hoảng tỷ, muội cũng muốn đi Đông Dương thành." Hạ Phong Quang bước ra, khuôn mặt nhỏ nhắn tràn đầy tò mò, "Muội muốn đi ra ngoài hoàng cung

nhìn xem, thuận tiện cũng thể nghiệm và quan sát dân sinh khó khăn."

Nếu ánh mắt nàng không luôn đặt trên người của nam nhân này, Phong Quang còn thấy lời của nàng tin được.

"Tùy muội, muốn đi cứ đi." Phong Quang cười khẽ xoay người, "Tiểu Ngã, Tiểu Hảo, Tiểu Vô, Tiểu Liêu (!), chúng ta trở về tẩm cung thôi.

(!) Ngã hảo vô liêu = ta thật tịch mịch = ta không có ai trò chuyện = ta không có ai để dựa vào.

Bốn cung nữ đồng loạt đáp: "Dạ, bệ hạ."

Mới vừa đi một bước, Phong Quang lại dừng chân lại, nàng hơi hơi nghiêng qua, tóc mượt như nhung áp vào gáy, gương mặt nhìn nghiêng như tranh vẽ, "Nếu ai ngăn cản ngươi, ngươi liền giết hắn, Mộ Lương, đừng nên để trẫm phải thất vọng."

Dứt lời, người nàng nhanh nhẹn đi xa, chỉ để lại một bóng người đẹp đẽ.

Hắn sững sờ, "Vì sao nàng lại biết tên ta?"

"trên thân kiếm của ngươi không phải viết vậy sao?" Hạ Phong Nhã chỉ vào kiếm trong tay hắn, phía trên kiếm dài, đúng là có khắc hai chữ Mộ Lương.

Mộ Lương: "…"

Khi trăng vừa hiện ra, đèn hoa đăng thả đầy hồ, hôm nay là Thất Tịch, là nữ nhi thì đều muốn cầu nhân duyên tốt, vốn dĩ trong cung không cho phép làm chuyện này, nhưng sau khi nữ hoàng đăng cơ, không chỉ có nhiều yêu cầu trở nên nới rộng hơn, mà mỗi cung nữ thái giám đủ hai mươi lăm tuổi, đều cho phép bọn họ xuất cung mà sống, oán khí trong cung dường như giảm bớt rất nhiều.

Phong Quang ngồi ở trong đình giữa hồ, tay nàng chống lên bàn nâng cằm, "Bốn người các ngươi cũng đi chơi đi, không cần đi theo ta."

Bốn cung nữ liếc mắc nhìn lẫn nhau, Tiểu Ngã lớn tuổi nhất nói: "Nhưng chức trách của chúng nô tỳ là bảo vệ bệ hạ."

"không cần đi quá xa là được rồi, một thích khách vừa đến không lâu, muốn thích khách thứ hai nữa xuất hiện, thống lĩnh ngự lâm quân, Tiền Tù cũng đừng mong làm tiếp nữa, các ngươi đi đi, để ta an tĩnh một lát."

"Dạ… Bệ hạ nếu có việc gì, gọi một tiếng là được."

"Ừ ừ." Nàng lười biếng xua xua tay.

Bốn người Tiểu Ngã đi khỏi đình giữa hồ không lâu, nàng liền hắt xì một cái, ngay sau đó, một giọng nói lãnh đạm như gió vang lên, "Gió đêm rét lạnh, sao bệ hạ không mặt nhiều một chút?"

Nàng cũng không quay đầu lại, rất tự nhiên mà nói: "không mặc nhiều lắm, đó là vì khi nhìn thấy mỹ nhân thì có thể lâm hạnh hắn cho tiện."

"Bệ hạ, người vẫn không đứng đắn như vậy." Một bạch y nam nhân ngồi đối diện nàng, đây là một nam tử cực đẹp, mày dài như lá liễu, thân như ngọc thụ, lịch sự nho nhã, trong ánh trăng sáng làm người hắn như phủ một tầng lụa mỏng, khiến nụ cười dịu dàng của hắn tựa như mộng ảo.

Một nam tử có thể trưởng thành như vậy, thiên hạ không được bao người.

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên Công Lược: Nữ Phụ Có Độc* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 250

Bạch y mặc trên người hắn càng nâng lên dung nhan như họa, khí chất văn hoa.

Nhưng Phong Quang không thích một thân bạch y này của hắn, cho nên nàng nói: "Vương thúc vẫn không nên mặc áo trắng thì hơn."

"Tại sao?"

Nàng nói như chuyện đương nhiên: "Bởi vì ta sẽ nhịn không được mà muốn làm bẩn nó."

"Nếu bẩn rồi, nha hoàn giặt quần áo trong phủ của thần sẽ rất buồn."

"Hết cách, ta lại ban cho ngươi một kiện xiêm y màu đen."

cố Ngôn có chút bất lực, "Thần mặc đồ trắng nhiều năm như vậy, bệ hạ vẫn chưa quen sao?"

"Ta nói nhiều năm như vậy, vương thúc vẫn không tính đổi một lần sao?"

"Có lẽ, bệ hạ trước có thể thử thay áo đỏ đi?"

"Nhàm chán." Nàng tặc lưỡi, "Phong Nhã đi Đông Dương thành, sắp tới ngươi ở trong cung sẽ không gặp được muội ấy."

Cho nên ngươi cũng không cần thường xuyên chạy đến đây.

"Thần biết, công chúa đi theo khâm sai bệ hạ phái đi cứu tế nạn dân."

Hắn thật đúng là tuyệt đối không che giấu trình độ quản lý tin tức trong cung của mình.

Phong Quang tiếc nuối nói: "Vương thúc nếu muốn có thể sớm trở về Đế đô, nói khôngchừng có thể tiễn Phong Nhã một đoạn đường."

"Án tham ô của tri phủ Lũng châu bây giờ chiếm không ít thời gian của thần, vừa trở về đã nghe được bệ hạ tìm được người cứu trợ thiên tai rất tốt, thần cũng thật cảm thấy vui mừng." Nàng muốn đem đề tài hướng lên người Hạ Phong Nhã, hắn cũng muốn đem đề tài rời xa Hạ Phong Nhã.

Phong Quang tò mò, "Vương thúc không sợ ta tìm nhầm người sao?"

"Đã là người mà bệ hạ nhìn trúng, vậy sẽ không sai."

"Đúng vậy, hắn đúng là người mà ta nhìn trúng." Phong Quang lại đổi qua một tư thế ngồi lười biếng khác, hai mắt khẽ nheo lại, "Nam nhân kia gọi là Mộ Lương, bộ dạng cực kỳ hợp với khẩu vị của ta."

cố Ngôn cười tựa như như hồ xuân sâu rộng, từng gợn sóng lăn tăn tản ra, "Hậu cung bệ hạ đúng là thiếu người."

Khi Phong Quang đủ mười lăm tuổi, văn võ đại thần cả triều lập tức đề nghị thêm người vào hậu cung, huống chi từ lúc nàng còn là hoàng nữ, tiên hoàng đã định ra hôn ước cho nàng và Trấn quốc công phủ Lam Thính Dung, chỉ là Lam Thính Dung vẫn luôn trấn thủ biên quan, hôn sự này đành phải kéo dài liên tục.

"Hậu cung của ta thật thiếu người." Phong Quang lười biếng rót một chung trà cho chính mình, "Bất quá, ta cũng sẽ không qua loa nạp hoàng phu như vậy."

"Thần sẽ thay bệ hạ điều tra rõ ràng bối cảnh của hắn, bệ hạ cứ an tâm."

"Vương thúc hiểu lầm, bối cảnh không quan trọng, chỉ là việc hôn nhân, phải thận trọng mới tốt, nếu không ta gặp phải người trong lòng thì biết làm sao?"

cố Ngôn mang theo ý cười mà nói: "Gặp thì càng tốt, bệ hạ có thể cùng thu nạp vào cung."

"không thể." Nàng nâng chung trà lên đặt ở bên miệng.

Hắn hỏi: "Có gì không thể?"

Đôi mắt đẹp hơi nâng lên, liền nhìn thấy một nét phong tình câu hồn người trong mắt nàng, lay động lòng người, giọng nói thản nhiên: "Ta cả đời này, chỉ có một phu quân."

cố Ngôn giật mình nhè nhẹ.

Nàng nhanh chóng cười rộ lên, "Dù sao ta xinh đẹp như vậy, lại là chí tôn một nước, thu nhiều nam nhân, bọn họ cả ngày lục đục với nhau vì ta thì ta sẽ rất phiền."

"Bệ hạ nói phải." cố Ngôn hơi hơi cúi đầu, nàng nói chuyện như đang vui đùa, hắn cũng cho rằng đây là một hồi vui đùa mà đáp lời.

Được voi đòi tiên, con người luôn luôn tham lam, cám dỗ trên thế giới này nhiều như vậy, người bình thường không thể nào thanh tâm quả dục, huống nhi còn là bậc đế vương muốn gì được nấy?

Trái tim vừa đập loạn, tựa như ảo giác.

Phong Quang chống đầu híp mắt nhìn hắn, "Vương thúc, trước khi ngươi trở về, ta đã tìm được người đến Đông Dương thành cứu trợ thiên tai, xét thấy ta giải quyết được một đại sự như vậy, ta có thể yêu cầu ngươi một việc được không?"

Tư thế nàng ngồi làm chỗ cổ áo của nàng mở rộng ra, hơi hơi có thể thấy được một mảng da thịt trắng noãn trước ngực, cố Ngôn lặng lẽ nghiêng mắt đi, nhìn hồ thả đầy hoa đăng hỏi: "Bệ hạ có yêu cầu gì?"

Nàng lười biếng nói: "Mang ta xuất cung chơi một ngày."

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên Công Lược: Nữ Phụ Có Độc* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 251

Đế đô không nghi ngờ gì là thành thị phồn hoa nhất Đông Vân quốc, tiểu thương rao hàng không dứt tai ở trên đường, người đi đường không ngừng, cũng có sứ giả thương nhân quốc gia khác lưu lại, từ lúc tiên hoàn còn tại vị, Đông Vân quốc đã đến thời kỳ hưng thịnh, vốn có cảnh sắc ngàn quốc gian đổ về.

Phong Quang cự tuyệt đề nghị mặc nam trang của cố Ngôn, nàng vẫn mặc áo đỏ, đương nhiên, dưới yêu cầu mạnh mẽ của cố Ngôn, bộ quần áo này rất quy củ, sẽkhông xuất hiện hình huốn lộ ra nhiều da thịt.

Được cố Ngôn đỡ xuống, nàng xuống dưới xe ngựa, vừa chạm đất lập tức duỗi thắt lưng cực kỳ không mẫu mực, cố Ngôn chỉ có thể coi như không thấy.

"Phong Quang muốn đi chỗ nào?" Nhân tiện đang ở ngoài cung, hắn cũng không thể gọi nàng là bệ hạ, còn bốn thị nữ của nàng đều đang ở một nơi bí mật gần đó để bảo vệ.

Phong Quang không trả lời vấn đề của hắn, mà lập tức đi đến trước một ông lão bán kẹo hồ lô, "Ta muốn hai xâu… không, ta muốn ba xâu kẹo hồ lô."

Gặp được một cô nương xinh đẹp như vậy, ông lão lập tức cười đem kẹo hồ lô đưa cho nàng, "Hai văn tiền một xâu."

"cố Ngôn, trả tiền." Phong Quang cầm kẹo hồ lô, đầu cũng không quay lại mà nói, chạy vào trong của hàng bán bánh quế hoa.

cố Ngôn lấy ra một thỏi bạc cho ông lão, nói câu "không cần thối lại" liền vội vã đuổi theo bước chân Phong Quang.

Đợi đến khi hai người đi ra tiệm bán bánh ngọt, người cầm kẹo hồ lô biến thành cố Ngôn, bởi vì Phong Quang đang cầm túi bánh quế hoa vui vẻ ăn.

Nàng ngẩng đầu nói: "không cho ngươi ăn vụng kẹo hồ lô của ta."

cố Ngôn buồn cười nói: "Được, ta không ăn."

Hắn đã qua cái tuổi này rất lâu rồi.

Người trên phố đột nhiên xôn xao lên, người đi đường tự giác dạt qua hai bên đường, hoa tươi lót đường, trong lúc được nhiều thị nữ vây quanh, một nữ thân thân hình yêukiều chậm rãi bước đến, đầu đội trâm cài bằng vàng, châu ngọc trên trâm cài theo bước chân nàng phát ra tiếng vang leng keng nhẹ nhàng, mặt che một tầng khăn, chỉ có một nửa mặt lộ ra ngoài, nhưng đôi mắt câu hồn đoạt phách ấy cũng đủ khiến người ta nghĩ đến dưới khăn kia là dung nhan khuynh thành đến mức nào, một thân áo trắng, lại càng khiến cho nàng có một loại hương vị quyến rũ mà không lẳng lơ.

Phong Quang không vừa lòng hỏi cố Ngôn, "Nàng ta là ai? Phô trương còn nhiều hơn ta là sao?"

Chỗ mà nàng không vừa lòng, là ở câu sau.

"Nàng là Tô Nhứ, chủ nhân của Tố Linh Hiên, nghe đồn nàng có thuật thông linh, có thể nghe thấy suy nghĩ trong lòng người khác, có thể tính được chuyện tương lai, người cầu kiến nàng mỗi ngày nhiều đếm không xuể."

"Cầu kiến? Nàng không phải đang nghênh ngang đi ra sao?"

cố Ngôn cười nói: "Mười lăm hàng tháng nàng đều đi ra tln, đi chùa miếu cầu phúc cho bách tính."

"Nói như vậy, nàng ta cẫn chỉ là một bà đồng có tư tưởng vĩ đại."

Cái từ "Bà đồng" này đúng thật là… cố Ngôn ho nhẹ một tiếng, "Những lời này nếu để người khác nghe được, ngươi sẽ bị bách tính lên án công khai."

"Ai dám công khai lên án ta?" Nàng cười cực kỳ kiêu ngạo, "Ta lập tức chém đầu hắn."

Khi vị Tô Nhứ cô nương kia cách một con đường tới chỗ hai người bọn họ, bỗng nhiên ngừng lại, nàng tựa hồ là nhất thời đổi ý, chuyển hướng đi qua, mọi người quen đường vội vàng tạo ra một con đường cho nàng.

Nàng đi đến trước mặt Phong Quang và cố Ngôn, đầu tiên là cúi người thi lễ, sau đó khuôn mặt quay qua, nói với Phong Quang, "cô nương sống thong dong tùy ý, nhưng nếu không giữ được bổn phận, chỉ sợ hại người hại mình."

"Bản tiểu thư mỗi ngày chơi bời phóng túng, không nên rảnh rỗi thoải mái mà hại người hại mình?" Phong Quang nhướng mày, khoanh tay liếc xéo nàng

ta một cái, thái độ cao ngạo cực kỳ.

Tô Nhứ lại nói: "Tiểu nữ chỉ nói thứ mình nhìn thấy, chỉ là có lòng tốt nhắc nhở một câu thôi, quyết định như thế nào vẫn là tùy vào cô nương."

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên Công Lược: Nữ Phụ Có Độc* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 252

"Nói xem ngươi thấy cái gì? không ngại cứ nói, ngươi nhìn thấy gì?"

Tô Nhứ nhíu mi, trong ánh mắt là một nỗi thương xót, "Tiểu nữ thấy một mảnh máu me.. Lại có nhiều, đó là thiên cơ không thể tiết lộ."

"cô nương thật sự có bản lĩnh thông thiên sao?" Vẻ mặt Phong Quang biến đổi, trong giọng nói có ý tứ nửa tin nửa ngờ.

"Hai chữ thông thiên này không dám nhận, tiểu nữ chỉ là có linh cảm mạnh hơn so với người bình thường mà thôi."

"Nếu như thế…" Phong Quang đưa mắt nhìn cố Ngôn ở bên cạnh, nàng cười nói: "Vậy Tô Nhứ cô nương có thể nhìn ra vị công tử bên cạnh ta đây có quan hệ như thế nào với ta không?"

Vẻ mặt cố Ngôn dịu dàng tươi cười ấm áp, cứ tùy ý Phong Quang đi, hắn cũng khôngxem mồm vào.

Nàng muốn trảo nghiệm bản lĩnh của Tô Nhứ, Tô Nhứ cũng không bực bội Phong Quang nghi ngờ mình, ngược lại bình tĩnh giơ tay lên, bấm đốt hai ngón tay một phen, rất nhanh nàng đã có kết quả, "Vị công tử này là thúc thúc của cô nương."

"Ngươi đoán sai rồi."

Tô Nhứ sững sờ, "Vị công tử này không phải là thúc thúc của cô nương sao?"

"không phải." Phong Quang lắc đầu, tiện đà ôm cánh tay cố Ngôn, khuôn mặt nhỏ xinh đẹp như hoa đào, tươi cười như hoa nở, "Hắn là tướng công của ta."

Thân mình cố Ngôn cứng đờ.

Tô Nhứ không chút hoang mang, nàng dùng giọng điệu tràn đầy khoan dung nói: "cônương nếu không thích tiểu nữ, cũng không cần làm ra bộ dạng này để chọc tức tiểu nữ."

"Ai nói là ta giả bộ? Hắn vốn là tướng công của ta." Phong Quang đưa tay níu lấy áo cố Ngôn, kéo thấp đầu hắn xuống, mạnh mẽ hôn lên môi hắn.

cố Ngôn chỉ cảm nhận được bờ môi mềm ấm áp lên môi mình, thậm chí còn có một cái lưỡi thơm nóng liếm lên môi, cả người hắn cứng ngắc, còn chưa kịp cảm nhận được nhiều lắm, nàng đã vội vã lùi lại.

Phong Quang tà ác liếm liếm khóe miệng, ngón trỏ điểm nhẹ giữa môi, nhỏ giọng nói: "Ngươi thấy ta sẽ làm chuyện này với thúc thúc của ta sao?"

Tô Nhứ đờ người ra.

Quần chúng vây xem đồng loạt trợn mắt há mồm.

Cho dù phong tục dân cư nơi này rộng thoáng, nhưng chuyện hôn môi trên đường cái này cũng là có một không hai.

"Phong Quang." cố Ngôn thấp giọng quát, khó có khi người dịu dàng như hắn cũng có lúc kìm nén tức giận.

Phong Quang cười ngọt ngào, nàng vô cùng thân thiết ôm cánh tay hắn, hành động như một tiểu nữ nhân yêu mến phu quân mình, "Tướng công chàng không phải đã nói muốn dẫn ta đi tửu lâu tốt nhất để ăn cơm sao? Ta đói bụng, chúng ta bây giờ đi đi."

Giọng nói ngọt đến ngấy đó của nàng, những người khác có lẽ cảm thấy không có gì, còn không chừng đang hâm một nam nhân này có tiểu kiều thê xinh đẹp như vậy đâu, nhưng trong lòng cố Ngôn lại khó mà nói nên lời, bởi vì hắn đã gặp qua bộ dạng nàng lúc bình thường phong lưu nhàn rỗi.

Đúng vậy, nàng không phải yêu nhất là đùa giỡn nam nhân sao?

"Được, vi phu mang nàng đi ăn cơm." cố Ngôn mỉm cười tao nhã, nâng tay sờ sờ đỉnh đầu nàng, mềm dịu nói: "Nương tử, chúng ta đi thôi."

Phong Quang bị hắn nắm tay đi ra khỏi đám đông, trong lòng nàng đột nhiên cảm thấy không ổn.

Quả nhiên, đi vào trong một ngõ nhỏ không người, cố Ngôn liền ép nàng vào một góc, khóe môi cong lên, "Bệ hạ, thần cần một lời giải thích."

"Giải thích?" Phong Quang làm bộ như khó hiểu, "Ta là quân, ngươi là thần, ta chạm ngươi thì ngươi vinh hạnh, vương thúc, ngươi muốn giải thích gì đây?"

"Bệ hạ, vứt bỏ quan hệ quân thần, ta là vương thúc của bệ hạ."

"Trước quân thần, hay là trước luân lý? Vương thúc thay ta quản lý triều chính nhiều năm như vậy, ta muốn nghe đáp án của ngươi."

"Thời điểm khác nhau, đáp án cũng sẽ khác."

Phong Quang rút tay ra khỏi tay hắn, nàng dựa vào vách tường, cà lơ phất phơ nói: "Vương thúc, ngươi cũng không mang họ Hạ, chung quy không phải là người trong hoàng thất, đợi trẫm đủ mười tám, cầm lại quân quyền, trẫm nếu muốn cách chức ngươi, ngươi sẽ đối với trẫm thế nào? Trẫm muốn nạp ngươi làm hoàng phu, ngươi lại đối với trẫm như thế nào?"

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên Công Lược: Nữ Phụ Có Độc* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 253

Sắc mặt cố Ngôn không thay đổi, "Quân muốn thần tử, thần bất tử bất trung."

"Nói như vậy…" Ngón tay Phong Quang chọc cằm hắn, cho dù nàng lùn hơn hắn, nhưng động tác này tuyệt đối không buồn cười, ngược lại còn tràn đầy sắc tục, nàng a nhẹ một tiếng, "Trẫm muốn nạp ngươi làm hoàng phu, ngươi cũng sẽ không có ý kiến, đúng không?"

"Bệ hạ, thỉnh tự trọng." cố Ngôn lui ra sau một bước tránh đi tay nàng, bình tĩnh thong dong.

Phong Quang thu hồi tay lười nhác nói: "Ta bất quá chỉ đùa một chút thôi, vương thúc nghiêm túc đùa không vui."

Nàng xoay người rời đi.

cố Ngôn đi sau lưng nàng, "Bệ hạ muốn đi đâu?"

Nàng đi ra ngõ nhỏ, "không phải nói muốn dẫn ta đi tửu lâu tốt nhất ăn cơm sao? Chúng ta bây giờ đi ăn cơm."

"Bệ hạ…"

Nàng không quay đầu lại mà sửa: "Là Phong Quang."

Hắn nghe lời gọi tên nàng, "Phong Quang."

"Ừ?"

"Nếu muốn đi tửu lâu, ngươi đi nhầm hướng rồi."

Phong Quang dừng chân lại một chút, "Ta đương nhiên biết tửu lâu không ở bên này, ta chỉ là thấy phong cảnh không tệ, mới đến đây ngắm chút thôi."

cố Ngôn rất thông minh không phản bác mấy lời này của nàng.

Túy khách cư là tửu lâu tốt nhất Đế đô, cũng là tửu lâu đắt tiền nhất Đế đô, phàm là quan to quý nhân mới có tư cách vào Túy khách cư, người thường đừng mơ tới. Mà cố Ngôn, có riêng một gian phòng ở lầu hai Túy khách cư, đây là đặc quyền mà hắn có được từ lúc Túy khách cư mới bắt đầu xây dựng.

Phong Quang đẩy cửa sổ của phòng thuê, phía dưới đúng là ngã tư đường, ồn ào tiếng người, nàng nhìn một lát lại đi về bàn, "Vương thúc, ta thế nhưng không tưởng được ngươi lúc nhàn rỗi sẽ thích đến đây ngồi."

"Bất quá cũng chỉ ghé qua bốn năm lần thế thôi, thần phải xử lý nhiều chính sự như vậy, ở đâu ra có nhiều thời gian rãnh nhàn hạ thoải mái chứ?" cố Ngôn thưởng một chung trà trong suốt, hắn buông chén trà, hơi hơi liếc mắt.

Phòng cách vách truyền đến nhiều âm thanh không giống nhau.

Phong Quang tất nhiên cũng nghe được, tường bên kia, truyền đến âm thanh nữ tử ngâm nga êm tai, như chịu áp lực gì đó, lại như không có áp lực gì,

tiếng kêu này, có thể khiến xương cốt người ta mềm nhũn.

Mắt nàng cười long lanh, "cố Ngôn, hiệu quả cách âm nơi này hình như không được tốt, ngươi nói xem người bên cách vách đang làm gì thế? Nữ nhân này có vẻ như đangrất đau khổ, chúng ta có nên đi qua cứu nàng ra không?"

Nàng giả vờ ngây thơ không biết rất đúng lúc, làm cố Ngôn càng trở nên xấu hổ, "Tađi tìm chưởng quầy đến xử lý, bệ hạ không cần suy nghĩ nhiều."

"Aiz, cần gì phiền toái như vậy?" Phong Quang giữ chặt tay hắn, cản lại động tác muốn đứng dậy đi ra ngoài của hắn, tiện đà đi đến bên tường, dùng sức gõ gõ, "Công tử cách vách này, có lẽ ngươi cần một chén canh tráng dương, âm thanh cô nương đây giả bộ rất nghiêm túc, ta sợ cô nàng sẽ hỏng mất."

Chớp mắt, cách vách im lặng xuống.

Nàng đi trở về bàn ngồi xuống, cực kỳ đắc ý nói với cố Ngôn: "Ngươi xem, bất quá chỉ cần hai ba câu thôi, cần gì phải khiến người khác phải lao lực?"

cố Ngôn: "…"

Nhưng chỉ một lát sau, cửa phòng bọn họ bị đá văng, một công tử áo gấm lụa là xuất hiện ngay cửa, y phục của hắn tuy rằng thanh lịch, vật liệu may mặc màu xanh cũng rất quý báo, chỉ là cố tình làm cho hắn phát ra cảm giác dâm loạn thối nát, bởi vì hắn chỉ tùy tiện khoác lên người, theo động tác bước đi, đôi khi sẽ thấy lộ ra một mảng ngực trắng nõn có lực, còn có đường cong đùi duyên dáng.

Phía sau hắn đúng là có một nữ nhân dáng người yêu kiều.

Phong Quang huýt sáo, "Công tử, bao nhiêu tiền?"

Tiếp theo trước mặt nàng tối đen, chỉ vì cố Ngôn giơ tay chặn tầm mắt nàng, bên tai chỉ nghe được giọng nói ấm áp của cố Ngôn, "Phi lễ chớ nhìn."

Phong Quang tiếc nuối bĩu môi, cho nên mới nói lúc nhìn mỹ nhân, không nên có trưởng bối ở cạnh mới tốt.

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên Công Lược: Nữ Phụ Có Độc* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 254

"Các ngươi là ai? Xưng tên ra, có lẽ bản công tử sẽ lưu cho các ngươi một mạng?" Mỹ nhân công tử kiêu ngạo nói, hắn cũng cười rất phô trương, cho dù là ai thì lúc đanglàm "chính sự" lại bỗng nhiên bị người ta cắt ngang đều sẽ khó chịu, hắn đương nhiên cũng khó chịu, chẳng qua, hắn vẫn còn duy trì được một khuôn mặt tươi cười dối trá.

Ngược lại, nữ nhân phía sau hắn lại tràn đầy tò mò nhìn chằm chằm Phong Quang, nàng thấy thiếu nữ này rất thú vị.

cố Ngôn đứng dậy, che trước người Phong Quang, vừa khéo chặn lại tầm mắt của nàng, hắn nói: "Lam nhị công tử, đã lâu không gặp."

"Ngươi nhận ra ta?" Lam Thính Vũ lộ ra sự đề phòng.

"Năm năm trước ở cung yến từng gặp mặt công tử một lần, nhớ rõ khi ấy công tử tiến cung cùng Lam tướng quân, không biết ta có nhớ nhầm hay không?"

Cung yến năm năm trước, là khi hoàng trưởng nữ vừa tròn mười lăm, Lam Thính Vũ đúng là có cùng huynh trưởng của hắn là Lam Thính Dung cùng nhau tiến cung, chuyện năm năm trước, nam nhân này còn nhớ rõ ràng như vậy, Lam Thính Vũ khôngkhỏi càng trở nên cảnh giác hơn, "Ngươi rốt cục là ai?"

"Tại hạ cố Ngôn." Hắn cười nhẹ, "Lam nhị công tử, sợ là không nhớ rõ tại hạ."

Khiêm vương cố Ngôn nổi danh lừng lẫy, thân phận còn là Nhiếp chính vương, Lam Thính Vũ cho dù ăn không ngồi rồi, tầm thường không có chí tiến thủ, nhưng hắn vốn có tiếng là nhị thế tổ, hỗn thế ma vương, cho dù biết thân phận đối phương cao hơn mình, hắn cũng sẽ không dùng đến tư thế ăn nói khép nép.

"Thì ra là Khiêm vương." Lam Thính Vũ tươi cười mê người, "không biết cô nương phía sau Khiêm vương là ai?"

Chưa từng có người dám nghi ngờ "năng lực" của hắn, huống chi nàng còn nói ra tùy tiện như vậy, cả đời Lam Thính Dung cũng không thể quên được lúc vừa mới "chăm chỉ cày cấy", sau khi nghe thấy cách vách nói ra một câu đó, bộ dạng Tô Bích ở dưới thân hắn cười run lên, chuyện này đối với một người nam nhân mà nói, là một sự sỉ nhục rất lớn.

Năm năm trước Phong Quang vẫn còn là một tiểu loli mười tuổi, lúc này Lam Thính Vũkhông nhận ra nàng là chuyện bình thường.

“Vị cô nương này là…”

Ngay khi cố Ngôn còn đang suy nghĩ tìm từ, Phong Quang liền đi đến ôm lấy cánh tay hắn, cười trong trẻo nói: “Ta là thị thiếp Tiểu Hà mà vương gia mới nạp, gặp qua Lam nhị công tử.”

Hà, đọc gần như là Hạ. (Hà =xiá, Hạ = xià)

cố Ngôn im lặng một cách kỳ lạ, bởi vì nàng âm thầm véo cánh tay hắn, ý bảo hắnkhông được lắm miệng.

Lam Thính Vũ nhíu mày, “Thì ra là thị thiếp của Khiêm vương, ánh mắt Khiêm vương thật tốt, chỉ mới là thiếp thất, vậy không biết bản công tử muốn nữ nhân này từ chỗ Khiêm vương, không biết Khiêm vương có đồng ý hay không?”

cố Ngôn còn chưa mở miệng, Phong Quang đã thẹn thùng che miệng mà nói: “Ta mặc dù yêu vương gia sâu sắc, nhưng Lam nhị công tử cũng là dáng vẻ đường đường, cho nên, Lam nhị công tử muốn ta, ta cũng bằng lòng, chỉ là, chuyện này hình như đối với vương gia không công bằng, không bằng, Lam công tử dùng cô nương phía sau kia đổi lấy ta?”

cố Ngôn nhíu mày, “Phong…”

“Là Tiểu Hà.” Nàng kiễng mũi nhân kề sát môi hắn, khoảng cách chỉ cần chút mảy may thôi là có thể hôn lên, nàng thấp giọng nói: “Ta mặc dù luyến tiếc vương gia, nhưng sớm chiều ở chung cũng sẽ chán ngấy, mọi người sao lại không thể tìm kiếm cuộc sống thú vị hơn chứ?”

Ánh mắt cố Ngôn tối sầm lại, hắn không khỏi cảm thấy lời nàng nói có ẩn ý, nàng có ý gì? Là nói những năm gần đây đối với việc thường xuyên trêu chọc hắn đã bắt đầu cảm thấy đã chán rồi sao?

Hoặc là, nàng thật sự coi trọng Lam Thính Vũ.

Tô Bích không nói một câu cười nhìn Lam Thính Vũ.

Lam Thính Vũ thẳng lưng, trào phúng nói: “Chỉ là một thị thiếp, cũng vọng tưởng đánh đồng cùng Tô Bích của bản công tử, muốn tự nâng giá trị bản thân cũng không thể dùng cách này.”

“À? Chỉ là một thị thiếp sao?” Phong Quang nhìn cố Ngôn, một đôi mắt đẹp phong tình vạn chủng, “Vương gia, có người coi thường nữ nhân của người như vậy, người đối với ta như thế nào đây?”

Trẫm muốn nạp ngươi làm hoàng phu, ngươi lại đối với trẫm như thế nào?

cố Ngôn bỗng nhiên nhớ tới một câu nàng đã nói trong ngõ nhỏ đó, khi đó dáng vẻ của nàng cũng câu hồn đoạt phách như vậy, thật lâu trước kia hắn đã biết lúc nàngkhông có lý tưởng có thể làm người ta thở dài là gỗ mục không thể khắc, lúc nàng nghiêm túc lại có thể làm người ta than thở đúng là báu vật trời sinh, mà hắn lại đã qua cái tuổi vì nữ nhân mà nóng đầu.

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên Công Lược: Nữ Phụ Có Độc* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 255

Giọng nói ấm áp của cố Ngôn vang lên: “Gia giáo của Trấn quốc công rất nghiêm, theo ta được biết, Trấn quốc công hình như ra lệnh không cho phép Lam nhị công tử đi đến nơi trăng hoa, cũng không cho phép Lam nhị công tử tiếp xúc với người trong chốn trăng hoa như vậy, nếu không sẽ đưa Lam nhị công tử đi phật miếu tu hành một năm.”

“Khiêm vương nghe được từ nơi nào?” Lam Thính Vũ vẫn đang cười, chỉ là nụ cười cực kỳ miễn cưỡng, hắn không sợ trời không sợ đất, chỉ sợ vị gia gia ngoan cố không chịu thay đổi kia, đây là sự thật mà ai cũng biết.

cố Ngôn đáp: “Là ở trong triều đình, Trấn quốc công ngẫu nhiên nhắc qua với ta.”

Lý do này không có sơ hở.

Ý cười trên mặt Lam Thính Vũ đã sắp không giữ được.

Lúc này, Tô Bích nói: “Lam công tử, ta chỉ đồng ý ra ngoài một canh giờ với công tử, bây giờ ta muốn trở về Tàng Tú Các.”

không đợi Lam Thính Vũ trả lời, nàng lập tức xoay người mà đi.

Lam Thính Vũ nhìn cố Ngôn, lại nhìn Phong Quang bên người hắn, cắn răng một cái, rồi bám gót đi theo Tô Bích, "Tô Bích, nàng đợi chút, ta đưa nàng trở về!"

Đợi những người dư thừa đi rồi, Phong Quang mới buông tay cố Ngôn ra, nàng ngẩng đầu, "Có đúng là lúc ở trên triều đình, Trấn quốc công nhắc qua với ngươi?"

"Đúng vậy." cố Ngôn cười thản nhiên, "Chẳng qua là, Trấn quốc công hàn huyên vài câu với ta chuyện Lam nhị công tử không học vấn không nghề nghiệp, ta mới đề nghị với hắn có thể đem Lam nhị công tử đến chùi miếu tu hành."

"Chậc chậc, nhìn không ra vương thúc ngày bận ngàn việc, còn có thể quản chuyện nhà người ta."

"Chẳng qua là thấy Trấn quốc công rất buồn rầu, nên ta mới thuận miệng nói vài câu mà thôi, không đoán được Trấn quốc công lại làm theo thật."

"Tốt lắm, vương thúc đã có biện pháp như vậy, chuyện ta đây muốn giải trừ hôn ước với Lam Thính Dung, cứ thế giao cho ngươi xử lý đi."

cố Ngôn sững sờ, "Bệ hạ nói cái gì?"

"Giải trừ hôn ước của ta và Lam Thính Dung, lời của ta nghe khó hiểu lắm sao?"

"Bệ hạ, đây là hôn ước mà tiên hoàn đã ưng thuận khi còn tại vị." cố Ngôn hy vọng dùng những lời này có thể thay đổi thái độ không chút để ý gì của nàng.

"Ta biết đây là hôn ước mà phụ hoàng ưng thuận, vương thúc không cần nhắc nhở ta."

"Bệ hạ đã biết, vậy sao lại đề xuất yêu cầu giải trừ hôn ước?"

Phong Quang nghiêm túc nói: "Đương nhiên là vì ta không thích Lam Thính Dung, trừ bỏ lý do này, còn có lý do nào khác sao?"

"Theo thần biết, Lam tướng quân muốn văn có văn, muốn võ có võ, tuấn tú lịch sự, là nhân trung chi long." Cho nên điều kiện tốt như vậy, người còn không hài lòng cái gì?

Khóe mắt nàng cong cong, không tập trung mà nói: "Vậy hắn có khiến người nhìn vui mắt như vương thúc không?"

Loại giọng điệu đùa giỡn như có như không này, hắn đã miễn dịch từ lâu, "bệ hạ, thần là trưởng bối của người."

"cố Ngôn, ngươi cũng là thần tử của ta."

"Phải, chức trách của thần, là phụ tá bệ hạ thống nhất giang sơn."

"Hầu hạ ta, cũng là chức trách của ngươi."

"Thần ở tiền đường, có thể làm tốt mọi phận sự của mình." Vị trí của hắn, không phải ở hậu viện.

Phong Quang đột nhiên cười, tao nhã vô song, "Vương thúc, nếu ta nói ta muốn đem vị trí hoàng đế này tặng cho ngươi, ngươi có bằng lòng nhận lấy hay không?"

Trong giọng nói cố Ngôn có sự hờ hững không chút gợn sóng, "Đây là giang sơn của nhà họ Hạ."

Nàng nghiêm túc đề nghị, "Trở thành người của ta, mang họ Hạ cũng không khó."

"Khó là ở lòng người."

Đúng vậy, bởi vì hắn không thích nàng.

Phong Quang cười như hoa, nàng như thật như giả nói: "Tâm của ta, có lẽ chỉ cần mỹ nhân mà không yêu giang sơn đấy thì sao? Chỉ là tâm của vương thúc, quá khó đoán."

"Tâm của thần, đó là phụ tá bệ hạ trở thành minh quân không làm thất vọng quốc gia bách tính." Trong đối mắt hẹp dài của cố Ngôn như có nước chảy róc rách, dịu dàng như đứng trong gió xuân ấm áp.

Trong mắt Phong Quang lại cất giấu sự mát lạnh mà ma mị, giọng nàng vốn như luồng nước nhỏ tinh tế, nhưng lúc này, giọng nàng lại có sự hư ảo mờ mịt không thể suy xét, nàng chậm rãi nói: "cố Ngôn, ngươi nên quản tâm tư của ngươi cho tốt, nếu để ta phát hiện ngươi thích người khác trước ta, cho dù là nam hay nữ, ta đều sẽ giết chết."

Chớp mắt, tim hắn đập loạn.

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên Công Lược: Nữ Phụ Có Độc* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 256

Phong Quang nói một câu âm ngoan như thế rốt cục là thật hay giả, không ai biết, bao gồm cả hệ thống cũng vậy.

Đợi đến khi hồi cung, lúc đêm dài lòng người tĩnh lặng, giọng nói của hệ thống đột ngột vang lên: "Ký chủ còn không chịu tiếp thu như vậy, nhiệm vụ có khả năng sẽ thất bại."

"Móa, trước khi nói chuyện không thể kêu trước một tiếng à!" Phong Quang nằm ởtrên giường, cơn buồn ngủ lập tức bị dọa chạy mất.

"Ký chủ nên quen đi."

"Quen với việc đột ngột bị dọa sợ à?" Nàng xoa nhẹ đầu, nhìn qua cực kỳ khó chịu.

Hệ thống lạnh nhạt nói: "Thỉnh ký chủ tôn trọng hệ thống một chút."

"Hả, ta không tôn trọng ngươi ngươi có thể chạy ra đánh ta sao?"

"Hệ thống có thể khiến ký chủ vĩnh viễn ở lại thế giới này."

"Ta thấy, thế gian này vạn vật đều có linh hồn, cho dù có chung một tộc hay không, chúng ta đều phải tôn trọng mỗi một sinh mệnh." Phong Quang cười lấy lòng: "Ngươi nói có phải không, hệ thống?"

Hệ thống dường như đã vừa lòng, lại nói: "Ký chủ cứ làm bộ không đứng đắn như vậy, nhiệm vụ sẽ có khả năng thất bại."

Nàng nói như không sao cả: "Thất bại thì thất bại, dù nhiệm vụ hiện tại có thất bạikhông được điểm hệ thống nào, ta cũng không có chỗ nào phải sợ."

Cùng lắm thì điểm nó vẫn là không thôi.

Hệ thống im lặng một hồi, "Lần này tiếp tục thất bại, ký chủ sẽ bị xóa bỏ."

Phong Quang hoang mang, "… Nói thật?"

"Hy vọng ký chủ nghiêm túc hoàn thành nhiệm vụ."

Nàng im lặng hồi lâu, đột nhiên hất chăn ra, "Được được được, ta nghiêm túc, ta bây giờ lập tức phái người bắt cố Ngôn lại đây ngủ với ta là được đi?"

Hệ thống không nói gì, nói xong một câu kia liền không hé răng nữa.

Phong Quang thất bại nằm lại giường, có xúc động muốn gặm cái chăn, bởi vì nhiệm vụ trước thất bại, nàng bị trừng phạt không được đẩy nhanh tiến độ thời gian, bởi vậy nàng thật sự đã sống ở thế giới này mười lăm năm, tuy làm nữ hoàng thì có đủ loại ngông cuồng lóa mắt, nhưng vừa nghĩ đến chuyện sẽ bị xóa bỏ, trong lòng liền cảm thấy sợ hãi.

Làm nữ hoàng nhiều năm như vậy, trước mặt hệ thống, nàng chỉ có một từ chính là "kinh sợ."

Cả đêm không thể ngủ ngon, kết quả là sáng sớm ngày hôm sau vào triều bị lộ hai cái quầng thâm mắt, ngồi ở trên ngai vàng cũng ngồi không yên, còn không ngừng ngáp, nhìn vài đại thần bên dưới đang phẫn nộ.

Nàng giả bộ không hề phát hiện ra điều gì, tự nhiên nói: "Có việc gì tìm Khiêm vương,không có việc gì thì bãi triều."

Khiêm vương bị điểm danh đứng ở chỗ gần bậc thang nhất, nghe được một câu có lệ này, hắn cũng bất lực mà cười cười.

"Bệ hạ." Trấn quốc công tên là Lam Càn, là một lão nhân sáu bảy mươi tuổi, nhưng thần thái thoạt nhìn sáng láng, nhìn giống như bốn năm mươi tuổi thôi, lúc này hắn đứng ra nói: "Chiến sự ở biên cương báo cáo tình huống khẩn cấp, Lang Thao quốckhông chỉ mượn gió mà thổi độc phấn tán ra, còn hạ độc với nguồn nước, tướng lĩnh biên quan Lam Thính Dung thỉnh cầu triều đình phái một nhóm thái y đến đó, hơn nữa còn thỉnh triều đình mau chóng bổ sung lương thảo."

"Hửm? Biên cương báo tình huống khẩn cấp, đây là đại sự." Phong Quang thận trọng ngồi ổn định, khiến người ta nhìn ra nàng đang nghiêm túc, nhưng rất nhanh nàng lại đem ánh mắt đặt lên người cố Ngôn, "Vương thúc, chuyện chọn lựa thái y này giao cho ngươi vậy."

Nàng mà nghiêm túc mới lạ.

cố Ngôn tự nhiên tiếp nhận lời của nàng, "Vâng, bệ hạ."

Lam Càng cũng không trông cậy Phong Quang có khả năng làm được cái gì, hắn khom người nói: "Thần nguyện áp giải lương thảo đến biên quan."

Phong Quang lắc đầu, "Trấn quốc công tuổi tác đã cao, biên cương thì ở nơi xa, hoàn cảnh lại không tốt, để cho lão nhân gia ngươi đi, không ổn, không ổn."

"Bệ hạ, gừng càng già càng cay…"

"không được, không được." Phong Quang lại chậm rì rì lắc đầu, nhìn sắc mặt Lam Càng vì bị chặn lời mà biến thành màu gan heo, nàng quăng ra một câu kinh người, "Chuyện áp giải lương thảo, tự thân trẫm đi."

cố Ngôn nói: "Bệ hạ, không thể."

"Có gì không thể?" Phong Quang đứng lên, nhìn tất cả bằng nửa con mắt, cười tùy tiện, "Thường nghe phụ hoàng nhắc tới chuyện người ngự giá thân chinh, trẫm thân là vua của một nước, lúc biên cương đối mặt với hiểm nguy, ngự giá thân chinh càng có thể nâng cao sĩ khí."

cố Ngôn đi ra một bước, nói lời can gián: "Một đường này nguy hiểm khắp nơi, bệ hạkhông thể vượt hiểm."

"Một đường này nguy hiểm khắp nơi, không phải còn có vương thúc bảo vệ ta sao?" Ý của nàng, đúng là muốn đem cố Ngôn đi cùng nàng đến đó.

Sắc mặt cố Ngôn đông lạnh.

Lam Càn nói: "Bệ hạ cùng Khiêm vương đi đến biên quan, vậy triều chính phải làm sao đây?"

Phong Quang nói như chuyện đương nhiên: "Chuyện xử lý triều chính, tất nhiên là giao lại cho Trấn quốc công."

"Lão phu?" Võ tướng Lam Càn bị dọa sợ.

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên Công Lược: Nữ Phụ Có Độc* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 257

Phong Quang cười, "Đúng vậy, Trấn quốc công vì Đông Vân quốc chinh chiến nửa đời người, lòng chân thành yêu nước của ngươi trẫm tất nhiên không hề nghi ngờ, ngoại trừ Trấn quốc công, trẫm còn có thể tín nhiệm ai khác đây?"

"Bệ hạ, thần là… thần là quan võ." Lam Càn chưa bao giờ làm phải chuyện gì dính đến học vấn, huống chi còn là chuyện xử lý triều chính và tấu chương này nọ.

Cả triều văn võ đều nghẹn họng, bọn họ toàn nhìn cố Ngôn, hy vọng Nhiếp chính vương có thể đứng ra nói lời nào đó thay đổi ý tưởng của nữ hoàng, nhưng bọn họ phải thất vọng rồi, bởi vì cố Ngôn im lặng, hắn cũng không định nói gì cả.

Phong Quang cười ha ha nói: "Trấn quốc công là quan võ càng tốt, lúc xử lý triều chính, nhìn phải tấu chương nào không vừa mắt, thu được tin tức quan viên nào kéo bè kéo cánh, không cần nhiều lời, chém một đao là được."

Xem đi, các đại thần vừa mới định đứng ra nói chuyện, đều cúi đầu không dám nói một câu.

"Dù sao, khoa cử hàng năm có nhiều người tài như vậy, chết vài đại thần cũng khôngcó chuyện gì, trẫm lại chọn ra vài người bổ sung là xong." Phong Quang nhìn cố Ngôn, "Vương thúc nghĩ sao?"

cố Ngôn cúi đầu, "Bệ hạ nói phải."

Giải quyết dứt khoát, lúc mọi người còn nhìn nhau không nói gì đã được quyết định xong.

Cái nữ hoàng này thật sự là… làm việc tùy ý!

Giống như có thể nghe được tiếng châm chọc của người khác, Phong Quang nghiêng đầu cười nói: "Người nào có ý kiến, nên cố gắng một chút, trẫm còn chờ các ngươi đến lật đổ trẫm đây."

"Thần không dám!" Rầm, trong nhát mắt một đám người quỳ xuống.

"Được rồi, bãi triều đi." Phong Quang vừa vung ống tay áo, lập tức xoay người rời khỏi đại điện.

Đợi nữ hoàng đi rồi, mọi người rốt ráo nổ ra ý kiến bán luận.

Lam Càn lượm phải một củ khoai lang phỏng tay đi đến cạnh cố Ngôn, "Khiêm vương, ngươi là lão sư của bệ hạ, vậy có biết bệ hạ đây là ý gì?"

Nói thật, hắn nghi ngờ cái chủ ý này có phải là cố Ngôn đưa ra hay không, chính là muốn dùng để đào hố chôn hắn.

"Ta cũng không biết ý của bệ hạ là gì, nhưng mà, bệ hạ đã quyết định như vậy tức là tín nhiệm Trấn quốc công, ta cũng tin tưởng Trấn quốc công vẫn còn, thì triều đình có thể vững chắc như cũ." cố Ngôn cười nhẹ, "Ta đi trước một bước, cáo từ."

Lam Càn nhìn bóng dáng cố Ngôn đã đi xa, lại không hiểu.

Chuyện nữ hoàng thân chinh không cánh mà bay, bách tính suốt ngày oán giận nữ hoàng không làm được tích sự gì chuyển hướng, nói nữ hoàng đã lớn, cũng biết làm chính sự, thật sự là phúc của muôn dân.

Nhưng không, Tô Nhứ cô nương luôn luôn yêu nước thương dân, vì chuyện nữ hoàng xuất chinh mà tính toán một quẻ, tính xong xuôi, gương mặt của nàng cực kỳ kém, than một hơi dài bệ hạ lần này đi một chuyến lành ít dữ nhiều.

Lúc tin tức này truyền đến trong cung, Phong Quang đang ngồi trước sân khấu kịch nghe diễn, nàng cũng không ngại, tùy tiện vẫy vẫy tay, sai người đưa giấy bút mực đến, sau đó dùng thư pháp nghiêng lệch xiêu xiêu vẹo vẹo viết ra ba chữ to – Cẩu Đản Hiên.

"đi, đem cái này làm thành bảng hiệu cho trẫm, ban cho vị Tô Nhứ cô nương kia, nói sau này Tố Linh Hiên đổi tên thành Cẩu Đản Hiên, dân gian không phải nói trẻ con mới sinh đặt tên xấu mới dễ nuôi sao? Mượn lời này, để cho Tô Nhứ cô nương nhận lấy phần thưởng của trẫm cho tốt."

cố Ngôn nhìn từ đầu tới cuối, trong mắt có ý cười, "Người thờ phụng Tô Nhứ cô nươngkhông ít, hành động này của bệ hạ, chỉ sợ lại đưa tới không ít oán giận từ dân gian."

"Trẫm khó có khi ban tranh chữ cho người ta, này còn là trẫm tự tay viết, tuy nói con dân trăm họ giống như con cá của trẫm, nhưng trẫm cũng không dễ dàng tha cho người bất hiếu được, nếu có người bất mãn, vậy là đối với trẫm có hai lòng, bắt lại giết là được."

cố Ngôn cong môi, "Bệ hạ, người lạ nói đùa."

Nàng hở ra cứ "giết là được", nhưng nàng cho tới bây giờ đều chưa từng thật sự hạ giết giết qua người nào.

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên Công Lược: Nữ Phụ Có Độc* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 258

edit: Nhi Huỳnh

Phong Quang liếc cố Ngôn một cái, cũng không phản bác, mắt đẹp hếch lên, "Vương thúc thấy hí kịch trên đài như thế nào?"

Hí kịch trên đài, là chuyện xưa nổi tiếng Tào Tháo ép thiên tử lệnh chư hầu, đó là một triều đại mất quyền lực, vốn Tam quốc diễn nghĩa không có ở thế giới này, hí kịch này hoàn toàn là do nàng viết ra để cho gánh hát diễn, đương nhiên, nàng đề thêm một câu tác giả là La Quán Trung.

cố Ngôn khách quan nói: "Chuyện xưa khúc chiết quanh co, hồi hộp ly kỳ."

"Vậy vương thúc thấy Tào Tháo người này như thế nào?"

"Một thế hệ kiêu hùng."

"Đúng vậy, nếu vương thúc nói thế, ta tin ngươi nhất định có thể làm đến được tình trạng lưng không đeo tiếng xấu, chiếm được thiên hạ này." Phong Quang chống cằm cười nói: "Đến lúc đó, vương thúc chính là anhhùng mà không phải là kiêu hùng." (!)

(!) Kiêu hùng mang ý người có dã tâm, ngang ngược, nửa tốt nửa xấu.

cố Ngôn rũ mắt, "Bệ hạ, nói cẩn thận."

Tay kia của Phong Quang sờ lên cằm hắn, mỉm cười, "Vương thúc phải biết, trẫm trước mặt ngươi luôn nói lời chân tình thực lòng như vậy, ngươi cũng sẽ không bán đứng trẫm, cần gì phải nói chuyện cẩn thận làm chi?"

cố Ngôn mặt không đổi sắc nói: "Bệ hạ đã nói nhiều rồi, hôm nay vẫn cần phải luyện chữ."

Nàng khổ đại cừu thâm thu tay lại, hừ một tiếng quay đầu qua.

Tiểu nữ nhi ra vẻ ta đây, lại không giống lúc bình thường không đứng đắn, giữa mày cố Ngôn khẽ nhúc nhích, "Hí kịch cũng xem đủ, bệ hạ, bắt đầu bài tập hôm nay đi."

"cố Ngôn, ngươi đúng là khó hiểu phong tình."

"Chức trách của thần là phụ tá bệ hạ, không có liên quan đến phong tình."

"Hừ, đúng là đầu gỗ."

cố Ngôn khẽ mỉm cười, đầu gỗ hay không đầu gỗ, với hắn mà nói có làm sao đâu?

Ba ngày sau, nữ hoàng chính thức khởi hành ngự giá thân chinh, ngoại trừ bốn cung nữ bên người, còn có một đội quân mã bảo vệ nàng, cũng có Nhiếp chính vương cố Ngôn ở bên, nhất thời thoạt nhìn an toàn không có gì phải lo nghĩ.

Một đường tiến về phương bắc, trên đường đi qua không ít thành trấn, khu vực thôn quê giống như này, quan viên địa phương còn khó có khi được vào kinh một lần, huống chi là có thể nhìn thấy hình dáng của thiên tử? Cho nên một khi nhận được tin tức nữ hoàng phải đi qua, mấy tiểu huyện lệnh đều nơm nớp lo sợ, việc phòng ngự bảo vệ đều bố trí đến mức không có một sơ sót nào.

Đương nhiên, cũng sẽ có người muốn bay lên đầu cành biến thành phượng hoàng.

Ví dụ như giờ phút này, Phong Quang đang định đi ngủ tại một phủ huyện lệnh bỗng nhiên nghe được tiếng tiêu, tiếng tiêu như oán như than, kéo dài xa xăm, truyền ra sự ưu sầu buồn bực không rõ của người thổi tiêu.

Tiểu Ngã nói: "Bệ hạ, nô tỳ đi đuổi người thổi tiêu."

"Aiz, không cần." Phong Quang nâng tay, lại giương khóe miệng lên, "Trước kia tuy có đánh đàn ca hát, nhưng đều không vào được tai, hôm nay cái này, cư nhiên thổi khúc mà ta thường yêu thích, có thể thấy được tốn đủ công sức, hơn nữa, mấy ngày nay vương thúc không cho phép ta đùa giỡn hắn, vậy hôm nay đi gặp người có lòng này cũng tốt."

(!)Bài Lương tiêu dẫn:

Phong Quang mặc lại ngoại bào, theo thanh âm đi đến một chỗ trong sân vườn, chỉ thấy dưới một tàng cây ngô đồng, một nam tử thân mình gầy yếu đang đứng, bóng dáng được ánh trăng soi sáng, vắng lặng khác thường.

Hắn nghe được tiếng bước chân, tiếng tiêu ngừng lại, hắn cũng xoay người, mượn ánh trăng, thấy rõ khuôn mặt hắn tràn đầy u sầu, khuôn mặt này còn chưa nói đến việc cực xinh đẹp, thì loại hàm xúc độc đáo này chỉ cần nhìn thoáng qua, liền khiến người ta khó mà quên được, áo lót màu xanh trên người hắn khe khẽ tung bay trong gió đêm, phảng phất như muốn theo gió mà đi.

Phong Quang bỗng nhiên nghĩ, nếu như hắn mặc đồ trắng, chỉ sợ càng giống cố Ngôn, không phải là gương mặt giống, mà là giống như thật.

Thú vị.

Phong Quang động môi, mở ra quạt giấy họa hoa đào ở trong tay, cực kỳ phóng khoáng nói, "A, đây là công tử nhà ai?"

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên Công Lược: Nữ Phụ Có Độc* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 259

edit: Nhi Huỳnh

"Tại hạ Kha Hoài, không biết tiểu thư đây là?"

"Đây là…"

"Tiểu Ngã." Phong Quang liếc mắt nhìn Tiểu Ngã, ý bảo nàng im lặng là được rồi, Tiểu Ngã lui ra sau một bước, cúi đầu không dám hé răng, Phong Quang thế này mới nói: "Trong tên của ta có một chữ Hà, mọi người đều gọi ta là Hà cô nương."

Công tử kia cười nhợt nhạt, "Hà cô nương."

"Thân phận của công tử ra sao, sao lại thổi tiêu ở nơi này?"

“Ta là đại công tử phủ huyện lệnh, nhân ánh trăng đẹp đẽ, nhịn không được mới thổi tiêu vào lúc này, nếu quấy rầy cô nương nghỉ ngơi, ta thật sự có lỗi, ta sẽ rời đi.”

“Đợi chút.” Phong Quang gọi lại nam nhân muốn rời đi, nàng nghi ngờ nói: “Theo ta được biết, Kha huyện lệnh chỉ có một nhi tử gọi là Kha Táp, công tử cũng là nhi tử của Kha đại nhân, sao tới bây giờ lại chưa từng nghe qua?’

Mặt Kha Hoài hiện vẻ bi ai, “cô nương có điều không biết, mẹ ta là nguyên phối phu nhân của phụ thân, sau khi bà qua đời, phụ thân lại cưới thê tử, nói là thiếu gia, thật ra ở trong phủ ta cũng giống hệt hạ nhân mà thôi.”

“Hửm? Kha đại nhân sao lại hồ đồ như vậy, mặc kệ nói như thế nào, ngươi cũng là trưởng tử, thân phận tự nhiên phải sang quý chút mới đúng.”

“Ta còn có thể ở trong phủ, miệng có cơm ăn đã rất tốt rồi, còn cái khác, ta không dám nghĩ nhiều.”

“Aiz, miệng có cơm ăn, yêu cầu đơn giản như vậy, không bằng ngươi đi theo ta, ta bảo đảm ngươi mỗi ngày đều ăn sơn hào hải vị, như thế nào?”

“Sơn hào hải vị ăn nhiều, sẽ ngấy.” cố Ngôn một thân bạch y không biết nhảy ra từ góc nào, giọng điệu thản nhiên, lại lộ ra sự hào hoa phú quý, hắn nhìn Phong Quang, “Hay là ngươi đã quên những ngày nằm ở trênggiường hô không thoải mái rồi?”

Sắc mặt Phong Quang tức thì khó mà tả được, đoạn cuộc sống đó khiến nàng có biết bao nhiêu là ghê tởm, nếu không phải nàng còn chưa lên giường với cố Ngôn, không chừng nàng còn phải hoài nghi chính mình có phải nôn nghén rồi không.

Kha Hoài nói: “Vị công tử này là?”

“Kẻ hèn họ cố.”

“cố công tử.”

“Kha công tử, nửa đêm sương giá, xin thứ cho chúng ta trước phải cáo từ nghỉ ngơi.”

Kha Hoài gật gật đầu, thong dong có lễ, “Mấy vị đi thong thả.”

Dưới ánh mắt của cố Ngôn, Phong Quang có chút xấu hổ khép quạt lại, xoay người đi theo hắn.

Đợi đến lúc đã đi xa, cố Ngôn nói, “Bệ hạ, người không nên nói ra những lời qua loa như vậy.”

“Vì sao không nên? Đồng tình với người yếu không phải là do vương thúc dạy ta sao?”

“Chỉ dựa vào lời nói một phía của hắn, không thể xác định lai lịch bối cảnh của hắn được, nếu như hắn muốn mượn nguyên cớ này tiếp cận bệ hạ, vậy đến lúc ấy hối hận đã muộn.”

“Ta xem bộ dạng hắn rất đẹp mắt, không giống người xấu.”

“Bệ hạ dùng bề ngoài để đánh giá người khác sao?”

“không thì sao?” Mắt thu nâng lên, ý cười khẽ cong, “Chẳng lẽ vương thúc dựa vào tâm để đánh giá con người?”

“Bệ hạ…”

Nàng ngắt lời hắn, “Tâm giấu ở dưới da, vương thúc có biện pháp xuyên thấu qua da người nhìn đến được trái tim sao?”

cố Ngôn nói: “không thể.”

“Vậy thì không thể kết luận, đối mặt với một người xấu bộ dạng khó coi, ta sao lại không đi đối mặt với một người xấu đẹp mắt chứ?”

Nàng nói đạo lý rõ ràng, cố Ngôn không nói gì mà chịu đựng.

Phong Quang cười một tiếng, “Vương thúc không thấy vị Kha công tử kia, rất giống với ngươi sao?”

Mắt sáng của cố Ngôn khẽ động, “Ý bệ hạ là gì?”

“Ý nào cũng thế, nếu như có thể ngẫu nhiên đùa giỡn nam nhân kia…” Nàng xòe quạt ra, che miệng cười khẽ,âm điệu trời sinh, kỳ ảo mờ mịt, “Cũng là một chuyện rất thú vị.”

Nàng không chút nào che giấu ẩn ý của mình, lời ít ý nhiều, cố Ngôn không được tự nhiên nghiêng đầu né tránh ánh mắt nàng, nắm tay để bên môi, ho nhẹ một tiếng.

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên Công Lược: Nữ Phụ Có Độc* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 260

Đưa Phong Quang tới cửa, trước khi rời khỏi, cố Ngôn còn nghe được thiếu nữ dùng giọng điệu hứng thú tà ác hỏi: "Vương thúc thực không muốn ngủ với ta sao?"

cố Ngôn nghiêm trang nói: "Ngày mai phải khởi hành sớm, bệ hạ nghỉ ngơi sớm một chút."

Sau khi nói xong, hắn giẫm lên ánh trăng rời đi.

Phong Quang lắc đầu tiếc nuối, bởi vì hôm nay nàng lại không dụ dỗ được vị mỹ nhân này.

Ngày hôm sau, lúc xe khởi hành, Kha huyện lệnh dắt theo gia quyến đến bái lễ nói: "Cung tiễn bệ hạ."

Bên người hắn có một kiều thê, một thiếu niên mười lăm mười sáu tuổi, không có vị công tử đứng dưới tàng cây ngô đồng đêm qua.

Phong Quang sắp lên xe ngựa rồi lại đổi ý, nàng khe khẽ lay động cây quạt, hỏi lơ đãng: "Kha huyện lệnh, đại công tử nhà ngươi đâu?"

"Bệ, bệ hạ…" Vừa hỏi câu này, Kha huyện lệnh lập tức kinh ngạc, "Kha Hoài thân mìnhkhông khỏe, hạ quan lo lắng bệnh khí của hắn sẽ lây cho bệ hạ, nên không gọi hắn đira."

Nói thật, nếu không phải Phong Quang nhắc tới, hắn hoàn toàn quên mất hắn còn có một nhi tử.

Phong Quang chậc chậc lắc đầu, không phải là tin lời Kha huyện lệnh, mà là khó hiểu vì sao một phụ thân dung mạo xấu xí như vậy lại có thể sinh ra một nhi tử phong độ đến thế, lại nhìn lại tiểu nhi tử còn lại của hắn, Kha Táp mười lăm mười sáu tuổi này, cũng chỉ có thể dùng mi thanh mục tú để hình dung.

Nàng nhận ra không cảm nhận được tầm mắt của cố Ngôn ở bên người, hãy còn cười nói: "Hôm qua ngẫu nhiên gặp qua Kha đại công tử một lần, đúng là đẹp tựa thiên tiên, không biết, nếu trẫm đề xuất muốn dẫn Kha đại công tử đi theo, yêu cầu vô lý này, Kha huyện lệnh có chịu không?"

Chỉ dựa vào một câu nàng đã muốn đem con trai của người ta đi, yêu cầu này đúng là vô lý, nhưng Kha huyện lệnh cũng không có cách nào từ chối được, ai kêu người ta là nữ hoàng đây!

Dưới con mắt nhìn chằm chằm của kiều thê, Kha huyện lệnh kiên trì bái tạ: "Khuyển tử có thể được bệ hạ mang đi là phúc của hắn, quản gia, còn không mau kêu đại công tửđi ra?"

"Dạ, dạ." Một nam nhân trung niên vội vàng chạy đi gọi người.

Chỉ chốc lát sau, Kha Hoài cầm một cây tiêu đi ra, nhìn thấy cảnh tượng mọi người quỳ lạy Phong Quang, sau khi khinh ngạc, hắn không nhanh không chậm hành lễ, "Kha Hoài bái kiến nữ hoàng bệ hạ."

"Kha Hoài, từ nay về sau, ngươi là người của trẫm."

Kha Hoài giật mình nhẹ, "Vâng, bệ hạ."

"Được rồi, khởi hành đi, ngươi ngồi cùng một xe với trẫm."

"Vâng." Kha Hoài đứng dậy, hắn quay đầu nhìn lại, phụ thân và mẹ kế của hắn bất ankhông yên, đệ đệ cùng cha khác mẹ của hắn cũng không cam lòng dõi theo hắn, sau khi bị mẹ hắn phát hiện, nữ nhân kia ôm lấy đứa con của bà, nhìn Kha Hoài cầu xin.

Kha Hoài không nói, thậm chí còn không nói một lời từ biệt với họ, hắn lên xe ngựa của bệ hạ.

không người nào hỏi thăm vị công tử nghèo túng này, nhưng mai kia, hắn đã là quý nhân bay lên đầu cành.

cố Ngôn vô thức xoay cái nhẫn trên ngón tay, Phong Quang nói ra bao nhiêu lời, làm ra bao nhiêu chuyện làm hắn ngoài ý muốn, từ lúc nàng có ý thức có hiểu biết đã nhiều đến mức đếm không xuể, nàng thích mỹ nhân, càng thích chọc ghẹo mỹ nhân, duy chỉ có hôm nay, nàng lại mở miệng đem một người nam nhân trở thành người của mình.

Hậu cung đúng là thiếu người, nữ hoàng cũng đã đến tuổi, nhưng như thế cũng khôngcó nghĩa là loại người nào cũng có thể đứng bên cạnh nữ hoàng, ít nhất theo cố Ngôn, một nhi tử huyện lệnh, là cực kỳ không có tư cách.

trên đời này, chỉ có thân phận như Lam Thính Dung mới có thể xứng đôi với nàng.

Nhưng cố Ngôn dường như đã quên, Phong Quang từng nói không thích Lam Thính Dung, thế gian này, xét về thân phận, có thể ngang hàng với Lam Thính Dung thậtkhông có mấy người.

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên Công Lược: Nữ Phụ Có Độc* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 261

Dọc theo đường đi, cho dù là cung nữ hay binh lính, không khí giữa bọn họ đều có chút kỳ lạ, nguyên nhân không phải hắn, đơn giản là nữ hoàng trước mặt mọi người muốn một nam nhân, nhưng lại để nam nhân này ngồi cùng một xe với mình, đây là một vinh dự rất lớn.

Phải biết rằng, nữ hoàng bệ hạ có tiếng thích động tay động chân với Nhiếp chính vương, nhưng hậu cũng của nàng đến nay đều không có ai, nay hậu cung đột nhiên có khả năng sẽ có vị nam tử đầu tiên, mọi người đều cần một chút thời gian để thích ứng.

Nói cách khách, bệ hạ đã không hề một lòng sống chết bám lên người Khiêm vương, vậy, những người khác cũng sẽ có cơ hội, chỉ cần vừa nghĩ đến việc này, đồng bào nam tính không khỏi rục rịch.

Hôm nay khi chấn chỉnh nghỉ ngơi ở dã ngoại, cố Ngôn hỏi thái y đi theo, "Có hoàng liên sao?"

"Bẩm Khiêm vương, có mang theo." Thái y thành thật trả lời.

"Xưa nay nghe nói hoàng liên có tác dụng thanh nhiệt hút ẩm, không biết có đúngkhông?"

"Đúng là như vậy."

"Ta thấy các tướng lĩnh có dấu hiệu không quen với khí hậu, thái y bỏ một số hoàng liên vào cơm canh hôm nay đi."

"Dạ… Khiêm vương." không quen khí hậu với ăn hoàng liên có quan hệ gì sao!? Mặt thái y nghẹn đỏ, không nói ra những lời này.

Đám binh lính hôm nay, thật sự là khổ không nói nổi.

Phong Quang ngồi trên một tảng đá uống cháo thịt của mình, cách xa lắm cũng ngửi thấy được sự cay đắng kia, nàng nói với Kha Hoài bên cạnh, "Ngươi rất gầy, ăn nhiều chút, béo lên mới đẹp mặt."

Lời này nghe qua thế nào lại giống như nói béo rồi mới bán được giá tốt vậy?

Kha Hoài bưng bát, cho dù hắn đã ăn một bát, nhưng dưới ánh mắt ân cần của Phong Quang, hắn không thể không ăn nhiều hơn một bát, còn cười nói lại một câu, "Vâng, bệ hạ."

"Ừm, vẫn là Kha Hoài ngươi biết nghe lời." Phong Quang gật gật đầu, Kha Hoài hiểu chuyện nghe lời làm cho nàng thấy vui mừng sâu sắc, không giống như cố Ngôn, mỗi lần trêu chọc hắn một hai câu, hắn đều đem lời nàng chặn lại.

không xong, Khiêm vương điện hạ quả thật thất sủng.

Tiểu Ngã, tiểu Hảo, Tiểu Vô, Tiểu Liêu bốn người đồng tình nhìn cố Ngôn cách đókhông xa.

Mấy ngày qua, cố Ngôn đã thu được quá nhiều ánh mắt như vậy, hắn làm như khôngthấy, lập tức đi đến trước mặt Phong Quang, "Bệ hạ, phía trước có một thác nước, dưới thác nước là đầm nước, nước không sâu nhưng rất trong."

"Vậy thì tốt quá!" Phong Quang buông bát ra, "Thác nước ở đâu, mau dẫn ta qua đó!"

Một đoạn đường này đều là nơi hoang dã, cũng không có dịch trạm quan phủ để cho nàng nghỉ chân, tất nhiên cũng không có chỗ tắm rửa, trời biết nàng đã thấy mình thối lắm rồi!

"Bệ hạ thỉnh đi theo ta."

Phong Quang ôm y phục vui rạo rực đi cùng cố Ngôn, nàng lúc tắm rửa luôn khôngthích có người hầu hạ, bởi vì cho dù là nữ, nàng cũng thấy bị người ta nhìn lúc khôngmặc quần áo là chuyện rất xấu hổ, cho nên bốn người Tiểu Ngã chỉ dám canh giữ ở chung quanh thác nước, cũng không dám đứng quá gần.

Nơi hoang dã như nơi này, Phong Quang bình thường cũng không có can đảm cởi sạch quần áo mà tắm rửa, nhưng có người canh, nàng cũng không có gì phải lo lắng, cởi quần áo, nàng liền bước vào trong nước, nhiệt độ mát mẻ của nước làm cho nàng thoải mái đến thở dài.

cố Ngôn nói nàng là vua của một nước, phải mặc quần áo đàng hoàng, cho dù trời nóng như vậy cũng không cho phép nàng mặc ít đi một thứ gì, aiz, làm nữ hoàng thậtkhông có chút tự do nào đáng kể.

Phong Quang nằm ngửa trên mặt nước, nhìn diều hâu bay trên bầu trời mà huýt sáo, nhìn đến chuyện thú vị thì hay huýt sáo, đây đã là thói quen mà nhiều năm qua tạo thành, cho dù cố Ngôn từng nói hành vi này rất không đứng đắn, nhưng nàng lại sửakhông được.

Nàng không đoán được là, tiếng huýt sáo này của nàng, làm cho diều hâu buông lỏng móng vuốt, nó đem thứ vốn phải trở thành đồ ăn của nó ném xuống dưới.

Từ một chấm nhỏ trở nên càng lúc càng lớn, càng ngày càng rõ ràng…

Phong Quang buộc miệng chửi tục một câu, "F*ck, có rắn!"

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên Công Lược: Nữ Phụ Có Độc* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 262

Edit: Nhi Huỳnh

Ngay khi Phong Quang vừa hét lên, một thân ảnh màu trắng cùng lúc đó từ bên bờ bẻ gãy một nhánh cây, đạp nước mà đến, nhánh cây ở trên tay, được hắn dùng thành kiếm, "một kiếm" đem con rắn sắp sửa rơi xuống nước đẩy lên bờ, hắn vừa muốn đạp nước mà quay về, thì lại bị người ở trong nước luống cuống tay chân bắt được góc áo, vì thế hắn cũng rơi luôn xuống nước.

Phong Quang bất chấp tất cả ôm lấy, "cố Ngôn, có rắn."

cố Ngôn giơ tay lên chần chờ không thể để xuống, bởi vì để xuống là chạm vào khoảng lưng bóng loáng của nàng, cho nên tư thế lúc này của hắn là một lời khó mà nói hết, trong lòng có một mỹ nhân không mặc quần áo, đổi lại là nam nhân khác đã sớm không kìm chế được, nhưng hắn lại cố gắng dời mắt đi, cố hết sức không nhìn tới mảng thịt trắng noãn đó của nàng.

Cách đó không xa ở bên bờ, Tiểu Hảo hỏi Tiểu Ngã lớn tuổi nhất: "Chúng ta còn phải đi qua không?"

Tiểu Ngã vỗ một cái lên đầu Tiểu Hảo, chỉ tiếc rèn sắt không thành thép nói: "Nhìn không ra bệ hạ và Vương gia hiện tạiđang tình ý nồng nàng sao? Bệ hạ đang mượn cơ hội ăn đậu hũ của Vương gia, chúng ta đi qua mà làm hỏng mất đại sự của bệ hạ, bệ hạ sau này không biết sẽ phạt chúng ta như thế nào đâu?"

Tiểu Hảo, Tiểu Vô, Tiểu Liêu gật đầu, "Tỷ tỷ nói có đạo lý."

"Được rồi, chúng ta trở về đi, nơi này đã có Vương gia, bệ hạ sẽ không có việc gì."

Vì thế bốn người vui vui vẻ vẻ đi về…

Bệ hạ của các ngươi thật sự bị dọa mà!

Muốn biết Phong Quang sợ nhất là cái gì, đó chính là ma quỷ, muốn hỏi Phong Quang sợ cái gì nữa, vậy có rất nhiều, như la rắn, nhện, gián… Nàng cảm thấy sợ và kinh tởm mấy loài bò sát và động vật chân đốt, bởi vì kinh tởm, nên mới sợ.

cố Ngôn sờ sờ đầu nàng, hắn cuối cùng cũng tìm được chỗ để tay, "Bệ hạ, rắn đã bị thần đánh chạy."

"Nếu nó còn quay lại thì làm sao!?"

"Sẽ không, nó đã chết." Một khắc khác kia khi cố Ngôn quăng con rắn đó ra khỏi đầm nước, cũng đã sử dụng kiếm khí giết nó.

"Nếu còn có con rắn khác thì sao!?"

"… Vậy bệ hạ có thể lên bờ."

Nàng cuối cùng cũng ngẩng đầu lên, "cố Ngôn, ngươi móa nó có phải nam nhân không!"

cố Ngôn lựa chọn im lặng.

Phong Quang cũng không tin, nam nhân nhìn thấy một bộ hình ảnh "tú sắc khả san" như vậy mà còn có thể thờ ơ, nàng cầm lấy tay hắn để lên ngực mình, cố Ngôn hoàn toàn cứng đờ.

“Ngươi xem, ngực của ta so với mười năm trước có phải lớn hơn rất nhiều không!”

Lúc nàng năm tuổi, khi ấy nàng chạy tới ôn tuyền của Khiêm vương phủ, dùng thân thể nhỏ bé bắt đầu dốc lòng với sự nghiệp câu dẫn hắn, nhưng thật đáng tiếc, cho dù năm đó cố Ngôn có muốn xem dáng người lả lướt ở trong nước của nàng, thì cũng chỉ xem nàng là một đứa nhỏ mà nhìn thôi.

Mà bây giờ… Bây giờ nàng đã trưởng thành, không chỉ là tuổi, mà ngực phẳng cũng lớn thành hai cái bánh bao rõ ràng, thân thể linh lung hấp dẫn, đường cong hoàn mỹ, chỗ nên phình thì phình, chỗ nên vênh thì vênh, nàng đã là một nữ nhân chân chính.

Trong đầu trước nay chỉ lấp đầy đạo trị quốc, lúc này lại trống rỗng, hắn chưa từng học qua, lúc tay chạm đến chỗ mềm mại của nữ nhân hắn nên có phản ứng gì, trọng điểm là, nàng thân không một mảnh vải, nói cách khác, hắn cũng không hề cách bất luận thứ gì, mà hoàn hoàn không chướng ngại nắm lấy nơi mềm mại đó.

Tí tách.

Một giọt chất lỏng màu đỏ nhỏ xuống mặt nước, dần dần tản ra thành một đốm hồng.

Phong Quang mặt không chút thay đổi, “Vương thúc, ngươi chảy máu mũi.”

“Gần đây… nhiệt lượng tràn đầy.”

“Vậy mặt ngươi sao lại hồng như vậy?”

“Thời tiết… quá nóng.”

Phong Quang nâng một bàn tay để lên ngực hắn, “Tim của ngươi nhảy rất mau.”

“Chắc là… lớn tuổi, nhịp tim không đều.”

Khóe miệng nàng vểnh lên, tay kia thẳng thắn nắm lấy cực nóng sớm đã ngẩng đầu dưới thân hắn, thế mới vừa lòng cười, “Vương thúc, còn cái này, ngươi muốn gạt ta là trên người ngươi có giấu một cây gậy sao?”

F*ck, cô nương này thật không biết xấu hổ!

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên Công Lược: Nữ Phụ Có Độc* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 263: (Cảnh báo 18+)

Sắc mặt cố Ngôn đại biến, như là xấu hổ, lại như xấu hổ xen lẫn giận dữ, còn như là cảm thấy... khoái cảm.

Tay Phong Quang dùng lực thêm một ít, cố Ngôn không nhịn được mà rên rỉ một tiếng, hắn không thể không thừa nhận, nàykhông phải vì cảm thấy tức giận và xấu hổ, mà là thấy… thoải mái.

Chỗ cực nóng đó, tay nhỏ bé của nàng so với hồ nước còn mát lạnh dễ chịu hơn, hắn nhịn không được mà muốn càng nhiều.

Nhưng nàng lại buông lỏng tay ra, làm cho hắn cảm thấy mất mác.

Phong Quang cố ý lại gần hắn hơn một phần, tay chân cùng lúc bò lên người hắn, cố ý vô tình dùng bộ mông ma sát chỗ nóng như sắt kia, áp vào lỗ tay hắn thổi khí nóng, “Vương thúc, không bằng… chúng ta làm một trận uyên ương nghịch nước, được không?”

Lúc này gọi hắn là vương thúc, thật sự là có cảm giác phạm vào cấm kỵ chết tiệt.

cố Ngôn tự nhận là có tự chủ hơn người, nhưng hắn cũng không cho rằng hắn muốn thành một thánh nhân vô dục vô cầu, hắn cúi đầu, nâng tay đè ót nàng lại, một cái hôn vừa vội vừa nặng dừng trên môi nàng.

Hắn không kiêng nể gì đem đầu lưỡi móc vào miệng nàng, câu lấy lưỡi nàng cùng nhau truy đuổi triền miên…

Hô hấp của hắn trở nên thô đục nhanh chóng, đầu nàng cũng dần dần hỗn loạn.

cố Ngôn một tay kéo mông nàng, một tay dần dần hướng đến chỗ cấm kỵ mà đi, hắn vừa chạm vào đó, Phong Quang lập tức “ưm” một tiếng, âm thanh xinh đẹp này càng thêm cổ vũ hắn, hắn móc vào 2 ngón tay, lập tức cảm thấy sự khít khao chết tiệt ở đó, ngón tay hắn chậm rãi ra vào, nàng sớm đã tước vũ khí đầu hàng, thân thể mềm nhũn, hai tay cũng vô lực vòng lên cổ hắn, phát ra tiếng ngâm nga đứt quãng.

cố Ngôn thích âm thanh này của nàng, thả môi nàng ra, ngược lại hôn lên cổ, xương quai xanh, ngực…Hắn muốn lưu lại dấu vết của chính mình trên da thịt trắng nõn kia mới cam tâm.

Dưới động tác tay của hắn, chỉ chốc lát sau, Phong Quang toàn thân co rút, leo lên người hắn mà tiết ra, nàng sống chết ôm lấy hắn, không ngừng thở hổn hển, nàng không nghĩ tới chình mình sẽ cao trào ngay dưới ngón tay hắn, chỉ có thể trách thân mình thiếu nữ này chung quy quá mức nhạy cảm, chỉ có thể chịu đựng thừa nhận được tới mức kích thích như vậy.

cố Ngôn rút tay ra, thân thể nàng đột nhiên cảm thấy một mảnh trống rỗng, khó dằn nổi dùng đầu cọ cọ ngực hắn, thấp giọng gọi tên hắn, "cố Ngôn…"

"Bệ hạ gọi thần là gì?" Hắn cắn vành tai nàng, nhẹ giọng hỏi.

"Vương thúc…" Ai da, còn thích trò này sao, không biết hiện tại ai là dao thớt ai là thịt bò, Phong Quang chỉ có thể thuận theo hắn, suy nghĩ một chút, thịt ngon mơ ước nhiều năm cuối cùng cũng vào miệng, nàng đương nhiên cảm thấy hưng phấn vô cùng!

Giữa lông mày cố Ngôn giãn ra, hắn khàn khàn nói, "Bé ngoan."

Phong Quang lập tức cảm thấy một thứ cứng rắn phát nhiệt để ở chỗ mềm mại kia của mình, nàng không quên là mình vẫn còn là xử nữ, không khỏi rụt ra sau, "Đợi chút… cố Ngôn…"

"Đợi không được." cố Ngôn khàn giọng nói xong, bụng dưới đột ngột dùng sức, cực nóng liền đến rất gần chỗ ấm áp khít khao đó.

Phong Quang bị đau cắn bờ vai hắn, cả người căng thẳng, mắng ầm lên, "cố Ngôn, đồ khốn nhà ngươi! Đau chết lão nương!"

cố Ngôn chịu đựng không động, dưới khoái cảm của nơi mẫu chốt bị cắn giữ, ngay cả hắn cũng bội phục chính mình còn có thể chịu đựng mà không làm, đã làm màn dạo đầu tốt rồi, vốn tưởng nàng sẽ không đau lắm, lại không nghĩ rằng nàng vẫn đau quá mức, hắn sợ nàng bị thương, nhưng nghe thấy nàng chửi tục, lại không khỏi dùng giọng điệu trưởng bối trách móc nặng nề, "Bệ hạ, thỉnh chú ý lời nói và hành động của mình."

Phong Quang đau, nhưng cũng không nhịn được mà châm chọc, nàng thật sự ăn xong nam nhân này rồi, mà dưới tình huống thế này hắn còn có thể nghiêm trang bảo nàng chú ý lời nói và hành động?

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên Công Lược: Nữ Phụ Có Độc* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 264: (Cảnh báo 18+)

"cố Ngôn, rốt cục ngươi có động hay không!?" Phong Quang nghiến răng nghiến lợi ngẩng đầu, lúc này mới phát hiện ra hắn dường như cũng không tốt hơn nàng, trêntráng hắn ra một lớp mồ hôi lạnh, hắn đang cực lực kìm nén, mồ hôi theo đường cong quai hàm duyên dáng mà chảy xuống, rồi "tí tách" một tiếng rơi vào trong nước.

Thoạt nhìn đúng là hấp dẫn đến chết tiệt!

cố Ngôn bất lực nói: "Là bệ hạ kêu đau…"

Hắn lại hét lớn một tiếng, bởi vì tiểu cô nương bám trên người cắn hầu kết của hắn.

Nàng vươn cái lưỡi hồng mềm mại liếm liếm, mơ hồ không rõ nói: "Bây giờ ta khôngđau, ngươi động đi a!"

Nàng đã trắng trợn yêu cầu như vậy, lớn mật nhưng thật khiến cho người ta mừng rỡ.

Mắt cố Ngôn tối sầm lại, dùng thêm lực hai tay ôm lấy nàng, đem nàng dính sát vào thân thể của mình, bắt đầu thong thả mà có lực di động.

Phong Quang cắn môi hừ hừ ra tiếng, khuôn mặt nhỏ nhắn rực hồng, lần đầu tiên lại làm ở dưới nước, cũng làm cho thân thể của nàng nhanh chóng không đau nữa, ngược lại còn có thêm nhiều kích thích khó mà tả được, nàng như là người rơi xuống nước, mà nam nhân trước mặt này chính là khối gỗ duy nhất nàng có thể bám vào.

cố Ngôn thích âm thanh đè nặng than nhẹ này của nàng, nhưng mà nàng có thể ra tiếng lớn hơn một chút thì tốt, hắn hôn lên môi nàng, dùng lưỡi cạy mở môi, tiến quân thần tốc vào miệng, chậm rãi đoạt lấy không khí bên trong miệng nàng, khi cảm nhận được nàng không hít thở được, hắn buông nàng ra.

Phong Quang chỉ có thể há miệng thở từng ngụm từng ngụm, cùng lúc đó, tốc độ va chạm dưới thân lại nhanh hơn, mạnh hơn, nàng đương nhiên phát ra tiếng, còn khôngkịp kìm giọng lại.

Hưm… thật đúng là cắn đến tận xương.

“cố… cố Ngôn… a…” Nàng đứt quãng nói, “Ngươi đồ… đồ khốn… nhẹ chút…”

“Bệ hạ, thân thể của người không phải nói với thần như vậy.”

“Ngươi…” Nàng không chịu thua há miệng cắn bờ vai hắn.

cố Ngôn vỗ vỗ mông nàng, sung sướng hôn lên đỉnh đầu nàng, “Bệ hạ có thể cắn mạnh thêm chút.”

Hắn nói “cắn” này, cũng không biết có phải là chỉ việc nàng cắn bờ vai hắn hay không.

Phong Quang đỏ mặt, nàng không dự đoán được bình thường đều là nàng đùa giỡn hắn, nay lại bị hắn phản ngược trở về, nhưng khoái cảm trong thân thể mà hắn dẫn tới, đã khiến nàng không còn hơi sức mà mắng lại.

Điểm nhạy cảm lại bị đột kích, so với lần đầu tiên còn mãnh liệt hơn, nàng ngửa người ra sau, ngón chân căng ra, cơ hồ muốn cong thành một hình vòng cung, vô ý bắt lấy tóc dài của hắn, cố Ngôn hít vào một tiếng.

“cố Ngôn… cố Ngôn…” Nàng không ngừng kêu tên hắn, lực kéo tóc trong tay cũng ngày càng mạnh.

“Ta ở đây…” cố Ngôn dùng một bàn tay để sau lưng nàng, đề phòng nàng rơi xuống nước, hắn cúi đầu, mút lấy bầu ngực không lớn kia, nhưng cũng cực kỳ xinh xắn đỏ hỏn, đồng thời, động tác của hắn cũng càng lúc càng nhanh.

Phong Quang buông tóc hắn ra, vòng lên níu chặt cổ hắn, ngay lúc hắn muốn bứt ra ngoài, hai chân nàng bắm chắt siết lấy thắt lưng hắn không cho phép hắn rời khỏi, rất nhanh, một luồng nóng rực phóng thích trong thân thể của nàng.

cố Ngôn áp sát hai gò má nàng, hơi thở rối loạn, “Phong Quang?”

Hắn không gọi nàng là bệ hạ, bởi vì lúc này hắn đang khó hiểu.

Phong Quang thở hổn hển, cả người không có sức, nàng không chút để ý nói: “Ta cần một đứa con.”

Hắn khẽ nheo hai mắt.

Nàng ngẩng đầu, cười cợt nhả, khuôn mặt nhiễm sóng tình dụ hoặc nói không nên lời, “Vương thúc, dù sao đại thần cũng sẽ thúc giục ta sinh con sớm một chút, cùng với những nam nhân mà bọn họ đưa vào sinh ra, không bằng sinh với ngươi một đứa thì hơn, ngươi vừa đẹp mặt lại thông minh, vậy đứa nhỏ hẳn cũng sẽ không kém điểm nào.”

Hắn nhẹ mỉm cười, dịu dàng nói: “Đối với bệ hạ, thần chính là công cụ sinh con của người sao?”

“Vậy cũng không phải, mặc kệ nói như thế nào, giao tình nhiều năm như vậy, trong lòng trẫm đối với vương thúc là rất thích.” Phong Quang nguội lạnh nói xong, lập tức muốn rời khỏi người hắn, “Đại quân còn chờ chúng ta, liền trở về đi.”

Hắn ôm nàng không buông ra, ngược lại còn kéo nàng lại gần hơn.

cố Ngôn khẽ nhếch môi, “Bệ hạ muốn có con, thần đành hao hết tâm sức giúp bệ hạ hoàn thành, vậy liền làm một lần nữa mới tốt.”

Vật dư thừa mềm nhũn trong cơ thể Phong Quang, lại trở nên nóng như sắt, nàng cảm thấy không ổn.

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên Công Lược: Nữ Phụ Có Độc* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 265

Một lúc sau, mọi người đều thấy được nữ hoàng bệ hạ của họ được Khiên vương bế trở về, nữ hoàng nâng tay ôm mắt, gương mặt cùng da thịt trên cổ đều nhiễm một màu đỏ hồng, dường như cực kỳ thẹn thùng, trái lại Khiêm vương điện hạ lại tinh thần sảng khoái, nếu có thể bỏ qua một thân y phục ướt đẫm của hắn, tin rằng mọi người chỉ thấy hai bọn họ thuần túy là ra ngoài đạp thanh…

Lời này nói ra ai mà tin.

cố Ngôn quét mắt liếc nhìn mọi người, mọi người lập tức cúi đầu, nơm nớp lo sợ khôngdám nhìn nữa.

Phong Quang hung tợn nói: “Thả ta xuống.”

“Bệ hạ cần gì gấp như vậy, không phải thần sợ người không có sức sao?” cố Ngôn cười ôn hòa mà mê người.

Người dự thính chung quanh bắt được ba chữ, không có sức…

Nàng nghẹn họng, chỉ có thể trừng hắn, “Ngươi ngây thơ lắm à?”

“Cây cửa miệng của bệ hạ không phải là tâm tư đơn thuần là chuyện tốt sao, nay nghĩ đến, đúng là không phải chuyện xấu.”

Nàng phụng phịu, “cố Ngôn, trẫm lệnh ngươi buông.”

Hắn vâng lời, “Vâng, bệ hạ.”

Phong Quang từ trong lòng hắn rơi xuống đất, thân mình vừa đứng trên đất đã nghiêng ngã, lại trở về vòng ôm của hắn.

cố Ngôn chậm rì rì nói: “Thắt lưng bệ hạ không tốt, nên cẩn thận thì hơn.”

Ấy, thắt lưng nữ hoàng còn không tốt…

Mọi người không khỏi càng rụt bả đầu thấp xuống, cảm thấy chính mình giống như chứng kiến một chuyện lớn gì đó.

“Tiểu Ngã!” Phong Quang tức giận ồn ào, “Lại đây đỡ trẫm!”

“Dạ!” Tiểu Ngã lập tức đi qua đỡ cố Ngôn từ trong lòng cố Ngôn đi ra.

cố Ngôn rất tùy ý nói với Tiểu Ngã, “Bệ hạ hiện tại đi đứng không có sức, hầu hạ cho tốt.”

Còn đi đứng không có sức!

Cái đó đúng là mạnh mẽ!

Khiến tất cả mọi người đang làm cảnh nghẹn đỏ cả mặt.

“cố Ngôn, đồ khốn này!” Đây là một câu Phong Quang rống ra trước khi lên xa ngựa.

Uy nghiêm nữ hoàng của nàng còn đâu nữa!

cố Ngôn làm như không nghe thấy, hắn nói với binh lính tướng lĩnh: “Khởi hành đi.”

“Vâng, Vương gia.” Tướng lĩnh lĩnh mệnh.

“Kha công tử.” cố Ngôn nhìn Kha Hoài đứng ở một bên.

Kha Hoài nói: “Vương gia.”

Một đường này hắn vốn luôn ngồi trong xe ngựa của Phong Quang, nhưng bởi vì vừa nãy Phong Quang trước lúc lên xe không có mời hắn ngồi chung, nên lúc này hắn chỉ có thể đứng tại chỗ, không biết nên đi đâu.

cố Ngôn thản nhiên cong môi, “Bệ hạ cần nghỉ ngơi, Kha công tử ngồi chung xe ngựa với ta đi.”

“Vâng.” Kha Hoài cúi đầu đáp.

Qua ba ngày sau, xuyên qua khu hoang dã, đoàn người cuối cùng cũng đến quân doanh ở biên quan.

Lam Thính Dung mang theo chúng tướng sĩ đứng chờ ở cửa quân doanh một hồi lâu, đợi đến khi nhìn thấy người ở trên xe ngựa bước xuống, tất cả đều quỳ xuống đất, “Bái kiến bệ hạ.”

Tiểu Ngã đỡ Phong Quang xuống xe, một chiếc xe ngựa phía sau, cố Ngôn và Kha Hoài cũng đi xuống, Phong Quang thản nhiên liếc mắt nhìn cố Ngôn, giơ tay lên nói: “Chư vị không cần đa lễ, đều đứng lên đi.”

“Tạ bệ hạ.” Binh lính đồng loạt đứng dậy.

Phong Quang nhìn nam nhân cầm đầu đứng trong chúng binh lính, hắn mày kiếm mắt sáng, khí tức kiên cường, một thân khôi giáp bạc trắng làm tôn lên vẻ tuấn mỹ phi phàm, khí huyết nam nhi thế này, chỉ sợ khiến cho không ít nữ nhân kêu gào.

“Ngươi chính là Lam Thính Dung, Lam tướng quân?”

“Bẩm bệ hạ, mạt tướng đúng là Lam Thính Dung.”

“Ừm, bộ dạng đúng là không tệ.” Phong Quang khẳng định gật gật đầu, “Biên quan nơi này điều kiện gian khổ, ngươi lãnh binh đánh giặc nhiều năm, vất vả rồi.”

Lam Thính Dung không kiêu ngạo không siểm nịnh nói: “Bảo bệ quốc gia là vinh hạnh của chúng thần, huống chi, người trong quân doanh so với thần còn vất vả hơn khôngít, thần không dám kể khổ.”

“không sai, không sai, tư tưởng giác ngộ còn rất cao.” Nói như nàng không biết hắn vẫn luôn trấn thủ biên quan là vì không muốn gả vào hoàng gia bọn họ vậy.

Chậc, hắn không muốn gả, nàng còn không muốn kết hôn đâu.

cố Ngôn bước ra, “Bệ hạ lần này ngự giá thân chinh, mang theo thái y và lương thảo mà tướng quân cần, tiếp theo tướng quân dự tính như thế nào?”

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên Công Lược: Nữ Phụ Có Độc* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 266

Lam Thính Dung chỉ gặp mặt Phong Quang một lần vào năm năm trước, lúc đó Phong Quang vẫn chỉ là một tiểu cô nương, cho nên hắn cùng Phong Quang cũng chưa quen mặt, bất quá cố Ngôn thì hắn đã gặp qua vài lần.

Hắn nói: “Bệ hạ và vương gia lặn lội đường xa, mạt tướng đã sai người chuẩn bị doanh trướng cho bệ hạ và vương gia nghỉ ngơi, thái y và lương thảo cứ để mạt tướng an bài là được.”

“Vậy đi, chúng ta trước hết nghỉ ngơi đã.” Phong Quang khoanh tay thuận miệng nói, lại chỉ hai binh lính phía sau Lam Thính Dung, “Nhưng mà, trẫm muốn hai bọn họ đến hầu hạ.”

Hai binh lính đó cúi đầu ngơ ngác.

Nữ hoàng vừa tới đã nói muốn hai nam nhân hầu hạ trước mặt vị hôn phu, này đúng là… sốt ruột khó nén.

Mọi người âm thầm nói thầm vài tiếng, cũng không dám nói ra lời gì.

Lam Thính Dung nói, “Bệ hạ, hai vị này là trợi thủ của mạt tướng trên chiến trường.”

“Trợ thủ? Ngươi tùy tiện tìm hai người là được rồi, nghe rõ chưa, ngươi và ngươi, theo trẫm qua đây.” Phong Quang giơ tay chỉ chỉ, theo một vị phó tướng khác đi vào lều trại.

Sắc mặt Lam Thính Dung khẩn trương, trong hai binh sĩ đó có một người thân thể nhỏ gầy, đưa cho hắn một cái ánh mắt yên tâm.

Kha Hoài nhìn bóng dáng nữ hoàng, vô thức chuyển động cây tiêu dài trong tay.

cố Ngôn giống như là vô tình, mỉm cười nói: “Kha công tử cảm thấy yên tâm sao?”

“Vương gia nói cái gì?” Mắt Kha Hoài lộ vẻ mê mang, “Xin thứ cho tại hạ không hiểu.”

“Nếu ngươi muốn rời đi, ta có thể cho ngươi một chút bạc, cũng có thể cam đoan Kha gia sẽ không tìm ngươi gây phiền toái gì, nếu như ngươi muốn làm bạn bên cạnh quân vương…” cố Ngôn nhếch môi, như đứng trong gió xuân ấm áp, “Kha công tử, tin rằng ngươi cũng thấy được, hứng thú đối với ngươi của bệ hạ, sẽ không dài lâu.”

Nói xong, cố Ngôn cũng không nhìn biểu tình Kha Hoài biến đổi như thế nào, hắn đivào lều trại của Phong Quang.

Kha Hoài đứng tại chỗ, xiết chặt trường tiêu ở trong tay, đứng bất động thật lâu.

Trong lều trại, Phong Quang ngồi trên ghế, một tay để trên bàn chống cằm, nhìn thấycố Ngôn đã vào, nàng cười một chút, “Vương thúc, ta vì ngươi tìm được Phong Nhã rồi, ngươi phải cảm tạ ta thế nào đây hả?”

Thì ra binh lính gương mặt xinh đẹp đang đứng trước bàn đây đúng là Hạ Phong Nhã đã rời cung nhiều ngày, mà nam tử ngọc thụ lâm phong bên cạnh nàng tất nhiên chính là Mộ Lương.

cố Ngôn đã có thói quen với việc Phong Quang hay đem hắn và Hạ Phong Nhã gộp lại chung 1 chỗ, hắn cũng không để ý đến ánh mắt trêu tức của Phong Quang, hỏi: “Công chúa sao lại ở quân doanh.”

Hạ Phong Nhã nhìn Mộ Lương, "Ta cùng Mộ Lương sau khi đến Đông Dương thành, giải quyết xong mọi chuyện rồi lại nghe thấy chiến sự biên quan đang khẩn cấp, liền nghĩ đến giúp đỡ hỗ trợ…"

Phong Quang chậc 1 tiếng, "Ngươi có thể hỗ trợ cái gì? Đơn giản là không muốn hồi cung thôi."

"Hoàng tỷ, tỷ phải tin tưởng muội có một lòng vì nước vì dân! không tin tỷ hỏi Mộ Lương đi!" Hạ Phong Quang giật nhẹ góc áo Mộ Lương, "Ngươi nói đi, có phải sự thậtkhông?"

Mộ Lương tìm lại được thần trí, ngơ ngác hỏi: "Ngươi không phải bảo chúng ta đến hầu hạ ngươi?"

"Thế nào? không phải ngươi chê ta lỗ mãng sao? Còn muốn hầu hạ ta?" Phong Quang mặt ngọc có ý cười như gió gợn mặt nước.

"Nói bậy!" Mộ Lương tìm lại được biểu tình của mình, thở hổn hển nói: "Nhiều ngàykhông thấy, vốn tưởng ngươi có chút tiến bộ, không ngờ vẫn lỗ mãng như vậy!"

cố Ngôn cười khẽ một tiếng, "Vị công tử này, bản vương tưởng, ngươi hẳn là biết mìnhđang nói chuyện với Đông Vân quốc bệ hạ."

cố Ngôn cười nho nhã vô hại, Hạ Phong Nhã lại run sợ trong lòng, nàng vội nói: "Vương thúc đừng lấy làm phiền lòng, Mộ Lương xuất thân giang hồ, không hiểu lễ tiết cung đình, hắn chỉ là vô tình mạo phạm hoàng tỷ!"

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên Công Lược: Nữ Phụ Có Độc* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 267

Phong Quang giơ tay ngắm móng tay của mình, rất không đứng đắn nói: "Ta đây là hoàng đế còn chưa nói gì, Phong Nhã muội gấp gì mà gấp?"

Ôi, ngốc hoàng tỷ của ta, đó là vì tỷ không biết vương thúc là người đáng sợ tới mức nào thôi!

Hạ Phong Nhã nghẹn, mặt đỏi thành màu gan heo, thật cẩn thận nhìn cố Ngôn, lại lấy khuỷu tay đụng đụng Mộ Lương bên cạnh, ý bảo hắn nói chuyện đàng hoàng vào.

Mộ Lương đối với cố Ngôn cũng không phục, nhưng mà dưới ánh mắt của Hạ Phong Nhã, hắn lại không thể phớt lờ ý tốt của người ta, vì thế hừ vài tiếng, cũng không nói gì.

cố Ngôn cười như không cười, "Xem ra lúc thần không có mặt, bệ hạ cùng vị Mộ công tử này cảm tình thật thâm hậu."

"Vậy, vương thúc không góp lời để cho ta đem hắn thu vào hậu cung sao?"

Thu vào hậu cung!?

Mộ Lương biến sắc, "Ta không thèm tiến vào hậu cung!"

"Ừ ừ!" Hạ Phong Nhã gật đầu theo.

Giấc mộng của Mộ Lương chính là làm đại hiệp khách trừ bạo an dân, một khi vào cung đình thì sẽ như con chim bị trói cánh lại.

Phong Quang thảnh thơi cười nói: "Ta lại không dự tính đem ngươi nạp làm hoàng phu, ngươi kích động cái gì? Thế gian này mỹ nam nhiều như vậy, không có ngươi cũng chẳng sao."

Mộ Lương ngẩn ra, thấy mình giống như con khỉ làm trò cười.

Hạ Phong Nhã thở dài nhẹ nhõm một hơi, "Cái đó… Hoàng tỷ, nếu không có chuyện gì, muội đi ra ngoài trước."

"Đợi đã." Phong Quang như đột nhiên nhớ tới một chuyện, nàng có ý tứ khác mà nói: "Ta mang về một người nam nhân tên là Kha Hoài, có thời gian thì ngươi giúp ta chiêucố hắn, tìm hắn nói chuyện phiếm hay gì thì không thể tốt hơn."

"À… muội đã biết." Tuy rằng không rõ là vì sao, nhưng Hạ Phong Nhã vẫn nhận lời Phong Quang, nàng cũng vội vã kéo Mộ Lương ra khỏi lều trại.

Lúc này, trong lều chỉ còn Phong Quang và cố Ngôn.

"Thần tưởng, bệ hạ đã quên mất Kha công tử." Dù sao đã qua nhiều ngày nàng đềukhông tìm Kha Hoài nói một câu nao, giống như đã chán hắn.

Phong Quang lắc đầu, "Là vì vương thúc chiếu cố hắn rất tốt, không cần ta phải quan tâm hắn nữa."

"Bệ hạ lời vừa rồi, là có ý gì?"

"Ta vừa rồi nói nhiều lời như vậy, vương thúc là nói câu nào?" Nàng kéo cổ áo ra một ít, lộ ra xương quai xanh tinh xảo, lại cầm lấy quạt phẩy phẩy, thời tiết có chút nóng, mà nàng vẫn luôn rất sợ nóng.

Mắt sắc cố Ngôn dần dần sâu thẳm, "Bệ hạ dự tính tác hợp công chúa và Kha công tử."

"Người ta là có nhân duyên trời định." Phong Quang ném một ánh mắt xinh đẹp qua, Hạ Phong Nhã thế nhưng có năm vị trượng phu đó, bằng không nàng đem theo Kha Hoài rời khỏi Kha phủ làm gì? "Thế nào, vương thúc ghen tị?"

cố Ngôn lại cười, "Thần vì sao phải ghen?"

"Bởi vì Phong Nhã có tân sủng, mà ta lại hiểu Phong Nhã rất rõ, nếu nàng mở miệng muốn người nào, ta nhất định sẽ cho." Nàng phe phẩy cây quạt trong tay, ống tay áo trượt xuống tới khuỷu tay nàng, một đoạn cánh tay trắng như ngó sen, theo động tác của nàng mà lúc ẩn lúc hiện, màu sắc trắng nõn đó cũng như chỗ xương quai xanh của nàng, trắng động lòng người.

Nhưng khi động tình rồi, lại sẽ hơi hơi chuyển sang màu hồng khiến người ta miệng lưỡi khô khốc.

cố Ngôn đi đến trước mặt nàng, im ắng nhìn nàng một hồi lâu, trực tiếp nhìn cho người ta sợ hãi.

Phong Quang ngưng đung đưa cây quạt một chút, "Vương thúc, ngươi sao vậy?"

Hắn cong môi, "Bệ hạ."

"Hử?"

"Người nếu như muốn, không cần làm mấy trò đùa giỡn này."

"Cái gì… này!" Nàng kinh sợ la lên, bởi vì nàng bị hắn ôm lên, "Ngươi làm gì?"

"Làm người." Giọng cố Ngôn ấm áp trả lời lại.

Phong Quang ngây người, không thể tin được là hai chữ này từ trong miệng hắn nói ra.

Hắn ôm nàng đi đến giường, "Thần chẳng qua là đáp lại sự quyến rũ của bệ hạ đối với thần."

Phong Quang đỏ mặt ho nhẹ một tiếng.

Thật là, nàng da mặt mỏng, hắn còn nói trắng ra như vậy.

Nàng da mặt mỏng?

Có quỷ nó tin.

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên Công Lược: Nữ Phụ Có Độc* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 268

Sau khi tuyên dâm ban ngày, trong lều trại vẫn còn hơi thở lưu lại, Phong Quang nằm ngửa ở trên giường, ôm chân trước ngực, theo lời nàng nói thì như vậy có thể trợ giúp việc mang thai.

cố Ngôn xoa bóp thắt lưng nàng, giúp nàng giảm bớt đau nhứt, thuận miệng hỏi: "Bệ hạ muốn có con đến vậy sao?"

"Ngươi không hiểu, ta phải có con." Phong Quang nghiêng đầu nhìn hắn, trên cổ trắng nõn còn có dấu hôn, vừa nãy thật sự quá mức kịch liệt, nàng bị ép buộc không nhẹ,trên người cũng lưu lại dấu vết của hắn rất nhiều.

Ánh mắt cố Ngôn thâm thúy, hắn thuận tay ôm nàng vào ngực, ngực trần có lực kề dán lên cái lưng bóng loáng của nàng, tay để trên lưng nàng cũng chậm rãi chuyển dòiđi chỗ khác, "Bệ hạ còn trẻ, không cần phải gấp gáp sinh hạ con nối dòng."

"Cho nên mới nói là ngươi không hiểu." Chỉ có sinh con sớm một chút, nàng mới có thể thoát khỏi vị trí Hoàng đế này sớm hơn, so với làm vua một

nước, nàng vẫn thích đidạo chung quanh, nhìn ngắm phong cảnh, thưởng thức mỹ nhân.

"Bệ hạ không nói, thần làm sao mà hiểu được đây?" Tay cố Ngôn lại lần nữa bao phủ lên bầu ngực mềm mại của nàng, hắn thỏa mãn phát ra tiếng than thở.

Hắn hình như đặc biệt chung tình với hai tiểu bạch thỏ của nàng, Phong Quang đè lại tay hắn, "Vương thúc, ta mệt mỏi."

"không sao, thần không thấy phiền." Hắn vươn đầu lưỡi liếm vành tai nàng một chút, "Bệ hạ không phải muốn có con sao? Thần đang cố gắng cho người một đứa con."

"Miệt mài quá độ sẽ làm hại thân."

"Vì bệ hạ, thần cho dù có đánh mất tính mạng thì cũng có ngại gì?" cố Ngôn xoay người đặt nàng dưới thân hắn, tay ở trên ngực nàng cũng đột ngột bắt đầu dùng sức, hắn thích cảm giác ở nơi này, toàn thân trên dưới đều mềm mại, nhưng mà nơi này thì đặc biệt mềm.

Phong Quang giơ chân lên đá hắn một chút, bị hắn dùng tay kia cầm lấy mắt cá chân, rút ra, lại không rút được, "Ngươi không biết là ngươi ở trong lều trại của ta quá lâu, người khác sẽ nghi ngờ sao?"

"Bệ hạ chẳng lẽ không biết, mấy năm gần đây người thường xuyên động tay động chân với thần, đã sớm không thiếu những lời đồn đại nói nhảm thần đã bị bệ hạ làm bẩn."

"Làm bẩn…" Khóe miệng nàng hơi cong, từ này đúng là thật sự một lời khó nói hết.

cố Ngôn hôn lên bắp chân nàng, tay tỉ mỉ vuốt ve chân nhỏ, "Bệ hạ, vòng chân của người đâu?"

"Tặng rồi."

"Thần nhớ rõ, đấy là lễ vật thần đưa cho bệ hạ lúc sinh nhật mười tuổi, bệ hạ vẫn luôn mang nó, chưa bao giờ lấy xuống, là ai có phúc lớn như vậy, có thể khiến cho bệ hạ đem vật ấy ban cho hắn?"

"Thì đưa cho Mộ Lương đó, kỳ thực cũng không xem như đưa… A! Đau đau đau!" Hắn đột nhiên dùng thêm sức nắm chân nàng, vì thế nàng không khỏi kêu đau ra tiếng, "cố Ngôn, ngươi làm gì thế!?"

Hắn cười, "Làm."

Phong Quang lại ngây người, nam nhân tao nhã lịch sự như vậy, sao lại cũng nói lời thô bỉ thế này, "cố Ngôn, ta nghi ngươi bị tâm thần phân liệt."

"Có thể được bệ hạ đánh giá như vậy, là vinh hạnh của thần." Hắn cười nói, "Bệ hạ, ngoan, mở rộng chân ra một chút."

Ngoan ngoãn nghe lời như vậy mới lạ!

Phong Quang dùng chân khác đá hắn, lại không ngờ bị hắn dùng tay kia bắt được, cũng mượn cái thế này, hắn chen vào giữa hai chân nàng.

Hắn cười nhẹ, mang theo sự thích thú ác liệt đến cùng cực, "Bệ hạ, ẩm ướt như vậy, thật sự không phải là để nghênh đón thần sao?"

Phong Quang quay đầu đi, xấu hổ giận dữ muốn chết!

Nam nhân này sao lại thế này? Bình thường đùa giỡn hắn một hai câu sẽ bị hắn nghiêm trang ngắt lời, nhưng thế nào từ lúc ngủ với hắn rồi, hắn lại nói ra nhiều lời khiến người ta mặt đỏ tim đập đến vậy?

Hơn nữa… Hơn nữa hắn vào rồi còn không động, này không phải là cố ý treo lòng ham muốn của nàng sao!?

cố Ngôn cúi đầu, áp lên sườn tai nàng hỏi: "Bệ hạ, cho dù là niềm vui giường chiếu, hay là chuyện sinh con, những tri thức này thần chưa từng dạy người, bệ hạ là học được từ chỗ nào?"

Sau lưng nàng dâng lên một cơn lạnh cả người, "Ngươi thấy ta xem tiểu hoàng thư (!) mấy năm nay chỉ để chơi thôi sao?"

(!) truyện H

"Thì ra là thế." cố Ngôn cười dịu dàng, hắn hôn lên môi nàng, lúc nàng đang khó nhịn, rốt cục bắt đầu động tác kịch liệt.

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên Công Lược: Nữ Phụ Có Độc* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 269

Edit: Nhi Huỳnh

Tới gần đem khuya, Mộ Lương đứng trước cửa lều trại do dự không biết nên đi vào hay không, trước lều trại có bốn cung nữa trấn thủ thoạt nhìn không dễ nói chuyện lắm, vấn đề mà hắn do dự đương nhiên không phải vì bốn cung nữ thoạt nhìn khó nói chuyện này, mà là vì có nên đi tìm Hạ Phong Quang hay không.

Bước chân của hắn cứ thong thả đi tới đi lui, nghĩ nếu không thì mai đi tìm Hạ Phong Quang cũng được, vừa tính rời đi lại nhìn thấy vị Khiêm vương có vẻ rất ôn hòa kia từ bên trong đi ra, bước chân định rời đi dừng một chút.

cố Ngôn cũng thấy được Mộ Lương, hắn nhìn bốn người Tiểu Ngã dặn dò hầu hạ Phong Quang cho tốt, đi qua, "Mộ công tử đã trễ thế này, sao lại ở trước trướng của bệ hạ?"

Lời này, có nghĩa là đã trễ thế này Mộ Lương hắn không nên đến đây, nhưng chính hắn cũng đã trễ thế này còn từ trong lều trại của người ta đi ra!

Mộ Lương là một người thẳng tính, chưa từng giao tiếp cùng loại người của triều đình thế này, hắn lấy ra vòng chân kia, "Đây là khi ta đi Đông Dương thành làm việc, nữ hoàng cho ta làm tín vật, hiện tại việc đã xong xuôi, ta nên đem cái này trả lại cho nàng."

"Hiện tại bệ hạ đã nghỉ ngơi rồi, Mộ công tử đưa cho ta đi, ta sẽ chuyển cho bệ hạ."

Mộ Lương cứ cảm thấy lời này hình như không đúng lắm, nữ hoàng nghỉ ngơi, nhưng nam nhân này đi ra từ trong lều trại của bệ hạ, vẫn luôn nghe hắn là lão sư của nữ hoàng, mỗi ngày sớm chiều ở chung, nói như vậy… nói như vậy…

Nữ hoàng mất ngủ, cho nên tìm tiên sinh đến kể chuyện xưa?

cố Ngôn thấy hắn đột nhiên đắm chìm trong suy nghĩ của riêng mình, liền gọi một tiếng, "Mộ công tử."

Mộ Lương sửng sốt, cầm vòng chân trong tay đưa cho hắn, "Vậy thứ này giao cho ngươi."

"Mộ công tử yên tâm."

Mộ Lương đưa xong, cũng không cần phải lưu lại làm gì, hắn nói tiếng cáo từ liền đimất.

Hắn cũng không biết, chính hành động này đã lượm được mạng của mình trở về.

cố Ngôn nâng tay lên, bảo châu trên chuỗi dây lập lòe tỏa sáng dưới ánh trăng, nguồn sáng trắng ấy khiến người kìm lòng không được liên tưởng đến da thịt của nàng, cũng sạch sẽ hoàn mỹ như vậy.

Nhưng mà, dù sao thì nàng cũng không giống viên bảo châu này, bởi vì hắn sẽ khôngđể người nam nhân thứ hai nào chạm vào nàng.

Hắn đi đến một góc tối, âm thanh lạnh lùng nói: "Mười ba."

Trong bóng đêm, xuất hiện một nam nhân áo đen che mặt, trong tay hắn cầm lấy một cái hòm hình chữ nhật, cung kính quỳ gối bên người chủ nhân, hắn mở hòm ra, mượn ánh trăng mỏng manh có thể thấy trong hòm có rất nhiều ô vuông, trong mỗi cái ô vuông là rất nhiều vật phẩm trang sức khác nhau.

Nếu có lòng chú ý, liền có thể phát hiện ra những đồ trang sức này, mỗi một cái đều giống với đồ trang sức mà nữ hoàng bệ hạ thích đeo.

cố Ngôn cầm trong tay một thứ gì đó, quăng một cái như ném rác cho hắc y nhân tên gọi mười ba, "Cái này đã bẩn rồi, xử lý nó."

Mười ba cúi đầu, "Dạ."

Hắn lại lấy ra một dây xích nạm Nhân ngư châu từ trong hòm, mười ba đóng nắp hòm lại, theo tiếng gió biến mất không thấy đâu.

trên đời này chỉ có duy nhất một viên Nhân ngư châu?

không phải duy nhất, chỉ là tất cả Nhân ngư châu đều ở trong tay hắn mà thôi, tuy rằng số lượng không nhiều lắm, nhưng cũng có bảy tám viên, trên đời này, không ai có thể dùng chung một vật với nàng.

cố Ngôn vuốt ve hạt châu sạch sẽ không tỳ vết, mỉm cười, hắn lại đi vòng vèo trở về lều trại của Phong Quang, bốn người Tiểu Ngã thấy cũng không ai dám ngăn cản hắn.

Người nằm trên giường ôm chăn cuộn thành một khối đang ngủ say, hắn biết, nàng lúc ngủ vẫn luôn thích dùng tư thế này, hai chân nõn nà đó cũng từ trong chăn duỗi ra ngoài.

Hắn ngồi ở bên giường, cầm vòng chân thắt lên mắt cá chân nàng, lại nhân cơ hội sờ soạng bắp chân bóng loáng của nàng vài cái, nàng mệt muốn chết

rồi nên ngủ rất sâu, ngay cả có một người người đang mơ ước chân nàng ngồi đây cũng không biết.

Vốn định nhìn xem liếc mắt một cái rồi rời đi, cố Ngôn bỗng nhiên thay đổi ý định, hắn hất chăn ra, nằm ở bên cạnh người nàng.

Đem nàng ôm vào trong lòng, hắn thở dài một tiếng.

Thật tốt, cuối cùng cũng đã trưởng thành.

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên Công Lược: Nữ Phụ Có Độc* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 270

Cảm giác vừa mới tỉnh dậy đã phát hiện bên người mình có một mỹ nhân đang nằm thì phải làm sao bây giờ?

Phỏng chừng rất nhiều người không thể trả lời, bởi vì bọn họ đang ở trong trạng thái mê mang.

Phong Quang cũng gặp phải vấn đề này, không chỉ trước mắt có thêm một vị mỹ nhân, hơn nữa nàng còn đang nằm trong ngực của mỹ nhân.

Phản ứng của nàng rất bình tĩnh, thậm chí còn ách xì một cái, khó khăn duỗi thắt lưng, tiếp theo lại đá một cước qua, "Vương thúc, dậy thôi."

cố Ngôn mở mắt, ở trong ổ chăn bắt được cái chân lộn xộn của nàng, giọng khàn khàn nói: "Bệ hạ sáng sớm đã nhiệt tình như vậy, là muốn thần bắt đầu vận động sao?"

"không…" Nàng quẫn, "Ta chỉ là… nhìn thấy sắc trời không còn sớm, cho nên… cho nên gọi ngươi rời giường."

"Bệ hạ thật tri kỷ, làm cho thần thật là cảm động." Hắn cười nhẹ, tay ở trong chăn kia theo chân nàng một đường hướng lên trên mà đi, "Nếu thần không nghĩ chút biện pháp cảm tạ bệ hạ, thì thần đúng là không hiểu cấp bậc lễ nghĩa."

"Cái đó… ngươi không cần cảm tạ cũng không sao… ưm!"

Môi nàng bị chặn lại.

Sau một hồi vận động mặt đỏ tim đập, Phong Quang lúc tới thời gian ăn trưa cuối cùng cũng đi ra lều trại, nàng ôm thắt lưng, quơ quơ chân, hỏi nam nhân tinh thần sảng khoái ở bên cạnh, "Vòng chân của ta sao lại quay về rồi?"

"Là đêm qua lúc bệ hạ ngủ, Mộ công tử muốn thần chuyển cho bệ hạ." cố Ngôn thấy bước chân nàng không vững, tiến lên đỡ nàng, "Bệ hạ, nếu đi lại không tiện, ở lại lều trại nghỉ ngơi cũng được."

Phong Quang trừng mắt liếc nhìn hắn một cái, ở lại lều trại để tiếp tục bị hắn tàn phá sao!? Nàng tức giận nói: "Ta muốn đi tìm Lam Thính Dung, hỏi hắn chiến sự như thế nào."

"Bệ hạ… hiểu chiến sự sao?"

cổ họng nàng nghẹn, "không hiểu thì không phải còn có ngươi giải thích cho ta sao? Hừ!"

Bỏ tay hắn ra, nàng lập tức hướng tới chủ trướng trong quân doanh mà đi.

cố Ngôn lắc đầu, "Vẫn là tính tình thích đùa giỡn như vậy."

"Nhưng vương gia theo không thấy phiền, không phải sao?" Kha Hoài không biết đã đến từ lúc nào, cũng không biết đã nghe bọn họ nói chuyện bao lâu, trên mặt hắn vẫn là vẻ trước sau như một đó, mang theo chút cười u buồn.

cố Ngôn hơi hơi nghiêng người, "Hay là Kha công tử đây không thích tính tình của bệ hạ?"

"Vương gia, không cần thử ta." Kha Hoài cất cao giọng nói: "Bệ hạ đẹp thì có đẹp, nhưng không thể khiến ta chung tình, huống chi, ta cũng không có vốn liếng gì, cũngkhông có lòng tin có thể chen vào giữa bệ hạ và vương gia."

cố Ngôn xoay xoay chiếc nhẫn bạch ngọc trên ngón tay, cười nhạt nói: "Công tử là một người thông minh."

Kha Hoài không bị biểu tình ôn hòa của hắn mê hoặc, nghĩ biện pháp giành lấy sự chú ý của Phong Quang chẳng qua là vì hắn muốn rời khỏi Kha gia, hắn cũng từng nghĩ tới mượn sức của nữ hoàng để báo thù Kha gia, nhưng lúc rời đi, nhìn thấy phụ thân sợ hãi rụt rè, mẹ kế không dám nhìn thẳng hắn, hắn bỗng nhiên thấy, những người đó chỉ là những kẻ râu ria xa lạ mà thôi, cần gì phải lãng phí thời gian của mình với họ chứ?

Kha Hoài chưa từng che giấu ý đồ tiếp cận nữ hoàng của mình, chuyện duy nhất khiến hắn cảm thấy kỳ lạ, đó là nữ hoàng vì sao lại phối hợp với hắn "cực khổ dụng tâm", mấy ngày ngồi chung một chiếc xe ngựa với nữ hoàng, tin rằng không ít người đều phỏng đoán họ đã có quan hệ bất chính, nhưng thực tế nữ hoàng chưa từng chạm qua hắn, nàng chỉ đưa sách cho hắn, muốn hắn đọc chuyện xưa giết thời gian, dường như sự hứng thú nồng nặc đối với hắn lúc mới gặp dưới tàng cây ấy chưa từng tồn tại.

Hắn cảm thấy may mắn.

"Vương gia, không biết ngươi từng nói, chuyện giúp ta rời đi là thật sao?"

cố Ngôn cong môi, "Tất nhiên là thật."

Kha Hoài khom người thi lễ, "Vậy thỉnh vương gia giúp ta rời đi."

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên Công Lược: Nữ Phụ Có Độc* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 271

cố Ngôn nói đúng, Phong Quang không hiểu chiến sự.

Ngay cả khi nhìn bàn cát, trong đầu nàng cũng một mảnh mờ mịt, trái lại Hạ Phong Nhã và Lam Thính Dung, đối với thủy công hay hỏa công thì hai bọn họ cũng có thể tán gẫu khí thế ngất trời, Phong Quang than thở bóp cổ tay, cảm giác sâu sắc chính mình thẹn với ngôi vị hoàng đế này, ngay lúc nàng đang nghĩ có nên dứt khoát đem ngôi vị hoàng đế tặng cho Phong Nhã thì cố Ngôn đi vào quân trướng.

Phong Quang lập tức thở dài nhẹ nhõm một hơi nói: "Vương thúc, ngươi đã đến rồi."

Phải biết là lúc Hạ Phong Nhã cùng Lam Thính Dung thảo luận chiến sự, nàng hoàn toàn không chen lọt vào một câu nào, cảm giác đó rất xấu hổ.

cố Ngôn nhã nhặn hiền lành cười nói: "Thân mình bệ hạ đã tốt hơn chưa?"

Hạ Phong Nhã và Lam Thính Dung đều cứng đờ.

Phong Quang cắn răng, "cố Ngôn, thân mình ta rất tốt!"

"Vậy thì tốt, thần lo lắng bệ hạ mới đến đây, không quen với khí hậu, còn định mời thái y kê ra một thang thuốc cho bệ hạ, nay xem ra là chuyện dư thừa rồi."

Sắc mặt Lam Thính Dung và Hạ Phong Nhã trở về bình thường.

"Hoàng tỷ, tỷ nếu thân thể không thoải mái, thì ở lại quân trướng nghỉ ngơi đi." Hạ Phong Nhã quan tâm nói, hiện tại nàng đã khôi phục quần áo nữ giới, thân phận công chúa của nàng tất nhiên cũng đã được công khai.

"Khụ… đừng cho ta là người không biết ăn khổ." Phong Quang mặt không đỏ timkhông nhảy, "Chiến sĩ biên quan gian khổ như vậy, ta thân là vua của một nước, sao có thể được nuông chiều mà đợi ở phía sau hậu đài?"

"Nhưng mà hoàng tỷ, trên người tỷ đều nổi mẩn hết rồi."

"Cái gì???" Phong Quang sợ tới mức nhìn trái nhìn phải, cuối cùng hai tay bụm mặt, khẩn trương hỏi: "Là trên mặt nổi mẩn sao?"

Nữ nhân đều coi trọng gương mặt, ngay cả nàng cũng không ngoại lệ.

Hạ Phong Nhã chỉ vào cổ nàng, "Hoàng tỷ, là bên gáy tỷ nổi mẩn."

Phong Quang: "…"

Đó không phải là mẩn đâu! Là sáng nay cái nam nhân cố Ngôn này trồng dâu tây đó!

cố Ngôn chậm chạp nói: "Thần thấy, không giống mẩn."

"Vậy đó là cái gì?" Hạ Phong Nhã khó hiểu.

"Nhìn giống như…"

Phong Quang hung tợn theo dõi hắn, rất có tư thế ngươi mà dám nói ra về sau đừng hòng tiến vào gian phòng của ta.

cố Ngôn mỉm cười, "Là bị muỗi cắn."

"À… thì ra là như vậy."

Lam Thính Dung không nói gì nhìn Hạ Phong Nhã, hắn không đoán được là vị công chúa này ở phương diện quân sự có rất nhiều giải thích mới lạ, nhưng đối với vị Khiêm vương rõ ràng trợn mắt nói dối này mà cũng tin cho được, hoàn toàn không hề nghi ngờ gì.

Nói nhảm!

Hạ Phong Nhã thân là người hiện đại đọc trăm ngàn sách tiểu hoàng thư, tất nhiên biết trên cổ Phong Quang là cái gì, là dấu hôn dấu hôn đó! Nhưng mà cố Ngôn nói với nàng đó là muỗi cắn, nàng cũng chỉ có thể tin tưởng đó là muỗi cắn, làm nghịch lại với ý tứ của nam nhân này sẽ chết rất thảm, nàng thật lâu trước đây đã hiểu được đạo lý này.

Nàng không khỏi dùng ánh mắt đồng tình nhìn Phong Quang, hoảng tỷ của ta, tỷ rốt cục bất hạnh bị nam nhân lòng dạ đen tối này ăn sạch sành sanh rồi!

Lam Thính Dung trầm lặng, Phong Nhã đồng tình, còn có cố Ngôn trêu đùa, Phong Quang lựa chọn cúi người, rất là mệt lòng mà thở dài.

Nữ hoàng là nàng đây trong mắt vài người, thật sự là quá không có uy tín!

cố Ngôn đi đến bên người Phong Quang, vô thức đem nàng cách ly khỏi Lam Thính Dung và Hạ Phong Nhã, hắn rất là nghiêm túc thoáng trầm ngâm, dùng giọng điệu nói chuyện công hỏi: "Lam tướng quân, Lang Thao quốc hạ độc tại nguồn nước, chuyện giải dược đã có tiến triển chưa?"

Phong Quang đau thương buồn bã một mình cũng không khỏi xoay người nhìn Lam Thính Dung, chờ hắn trả lời, nàng tuy rằng văn dốt võ nát, lại không có chí tiến thủ, nhưng nói thế nào cũng là một hoàng đế, quan tâm cái ngôi vị này có thể ngồi an ổn hay không cũng là chuyện đương nhiên.

Nàng đến đây tìm Lam Thính Dung vốn cũng định hỏi cái này, nhưng vừa đi vào đã thấy Lam Thính Dung và Hạ Phong Nhã tán gẫu quên hết trời đất, nàng chọc vàokhông được câu nào, cũng không hỏi ra được.

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên Công Lược: Nữ Phụ Có Độc* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 272

Lam Thính Dung nói: "Mặc dù thái y đang nghiên cứu, nhưng đến nay vẫn không có tiến triển."

Mấy loại độc dược này nọ, nếu hắn ở đây, nhất định có thể…

Phong Quang giật mình, bởi vì nàng không khỏi lại nhớ đến nam nhân kia.

Rõ ràng tình cảm đã bị trừ bỏ, nhưng đột nhiên nhớ tới, trái tim của nàng còn có thể ẩn ẩn đau đớn.

Nhìn thấy sắc mặt của nàng không đúng lắm, cố Ngôn giơ tay sờ sờ trán nàng, dịu dàng nói: "Bệ hạ không cần quá lo lắng, là độc thì nhất định sẽ có giải dược, chúng ta sẽ tìm được biện pháp, thần có mang theo bánh quế hoa, bệ hạ có muốn ăn một ítkhông?"

Vì phòng ngừa bánh quế hoa bị biến chất, một đường này hắn đều sai người ướp lạnh, lại sai người chuẩn bị rất nhiều nguyên liệu làm bánh quế hoa, nhưng điều kiện nước ở quân doanh so ra vẫn kém hoàng cung, mùi vị sẽ không tốt.

Bánh quế hoa…

Phong Quang theo bản năng bắt lấy tay hắn, kêu thất thanh, "Tiết Nhiễm."

Ánh mắt cố Ngôn tối sầm lại, im lặng một lát nhưng rất nhanh lại dịu dàng cười rộ lên, giọng nói ấm áp: "Tiết Nhiễm là ai?"

Thần thái dịu dàng này của hắn, còn cả thái độ nhẹ nhàng lạnh bạc…

Giống hệt Tiết Nhiễm.

Tay Phong Quang run lên, buông lỏng tay cố Ngôn ra, "Ta có chút không thoải mái, đivề nghỉ ngơi trước."

Nàng mất hồn lạc phách đi ra khỏi quân trướng.

cố Ngôn đứng lặng người tại chỗ, bất động thật lâu, hơi thở quanh thân hắn biến hóa kỳ lạ, mà hắn lại như đang đứng ở trong gió lốc quỷ quyệt.

Hạ Phong Nhã chậm rãi di chuyển ra phía sau Lam Thính Dung, cố gắng giảm bớt cảm giác tồn tại của mình, nàng đang sợ hãi.

Lam Thính Dung do dự một hồi, gọi: "Vương gia?"

"Lam tướng quân, ta trước có việc, chuyện giải dược phiền ngươi lo lắng nhiều hơn, ta trước tiên cáo từ." Nói xong, hắn cũng đi ra ngoài.

Hạ Phong Nhã thế này mới vỗ ngực trấn tĩnh lại.

Lam Thính Dung hỏi: "Công chúa nhìn như cực kỳ sợ hãi Khiêm vương?"

"Tướng quân, nếu như ngươi nhìn thấy một người, hắn có một gian phòng, mà trong phòng đó, xếp rất nhiều… rất nhiều người lọn…" Nghĩ đến việc năm đó làm nàng khủng hoảng, Hạ Phong Nhã bất giác run rẩy, "Những người đó, đứt tay đứt chân, mắt bị móc, lưỡi bị rút, nhưng bọn họ đều còn sống, sống không bằng chết, mà nguyên nhân bọn họ bị biến thành như vậy, chỉ vì bọn họ nói năng lỗ mãng với người đáng tôn kính nhất Đông Vân quốc…"

Hạ Phong Nhã xiết chặt ống tay áo của Lam Thính Dung, hai mắt tràn đầy khủng hoảng, "Người như thế… rất đáng sợ, có đúng không?"

"Công chúa…" Gương mặt tuấn mỹ của Lam Thính Dung đông lạnh, hắn đang nghi ngờ, bởi vì nam nhân cố Ngôn này, không giống như người sẽ làm chuyện tàn nhẫn như vậy.

Hạ Phong Nhã sửng sốt, rất nhanh lại hồi phục tinh thần, nàng lại cười sáng lạn, làm như người vừa mới sợ đến phát run kia không phải là nàng, "Chuyện xưa này rất đáng sợ đúng không, là vì trước đây ta nghịch ngợm, vương thúc cố ý kể để khiến ta sợ thôi, đây chính là bóng ma thời thơ ấu của ta, thế nên đến nay ta vẫn còn sợ hãi vương thúc."

"Thì ra là thế." Lam Thính Dung nói: "Chuyện xưa là chuyện xưa, tuy là đáng sợ, nhưng công chúa không nên xem là thật."

"Ừ ừ, ta biết." Hạ Phong Nhã ngoan ngoãn gật đầu, dưới đôi mắt cười cất giấu một vệt màu e sợ mà người ngoài khó mà thấy được.

Nàng còn nhớ rõ một ngày đó ánh nắng tươi sáng, tại trước cửa gian phòng tối đen kinh khủng kia, nàng mười ba tuổi sợ đến mức cả người nhũn ra ngồi bệt dưới đất.

Nam nhân đó dưới ánh mặt trời, môi mỏng hơi mỉm cười, xinh đẹp như một vị thần tồn tại trong thế giới vẩn đục này.

Hắn cuối người xuống, vuốt ve đỉnh đầu nàng, ý cười ở bờ môi hời hợt mà lại rõ ràng, như tiên như yêu, hắn dùng tiếng nói cực động lòng người đó nói: "Công chúa điện hạ, đây là bí mật của hai người chúng ta, nếu để bệ hạ biết được…"

Hạ Phong Nhã không hỏi hắn nửa câu sau đó là gì, bởi vì nàng rõ ràng cảm nhận được, chỉ cần bàn tay đặt trên đỉnh đầu nàng dùng sức một chút, đầu nàng sẽ lìa khỏicổ.

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên Công Lược: Nữ Phụ Có Độc* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 273

Phong Quang không có trở về doanh trướng của mình, mà chạy tới dưới tàng cây cạnh bờ sông, thấy bệ hạ vội vàng đi ra ngoài, cũng không ai dám ngăn cản nàng, nàng lại ra lệnh một tiếng, bốn người Tiểu Ngã chỉ dám phòng thủ từ đằng xa.

Phong Quang ngồi xổm ở bờ sông, nhìn hình ảnh của mình phản chiếu ngược lại từ nước sông, hồi lâu sau nàng mới bình phục lại nhịp tim, từ mười lăm năm kia bắt đầu ở lại thế giới này, nàng chưa bao giờ nhớ tới những chuyện những người từ thế giới kia, nhưng hôm nay bởi vì chuyện độc dược này, nàng bất giác lại liên tưởng đến nam nhân đó.

Càng đáng sợ là chỉ trong nháy mắt, gương mặt của cố Ngôn dường như trùng khít với Tiết Nhiễm.

Nàng xiết chặt y phục trước ngực, "Hệ thống, cố Ngôn là cố Ngôn, Tiết Nhiễm là Tiết Nhiễm, đúng không?"

"Tại sao ký chủ lại hỏi chuyện này?'

"Nói cho ta biết đáp án là được!"

"… cố Ngôn là cố Ngôn, Tiết Nhiễm là Tiết Nhiễm."

Có một câu này của hệ thống, nàng hoàn toàn yên lòng, hoàn toàn không có dư bao nhiêu tế bào não mà tự hỏi trước khi trả lời nàng, hệ thống lại im lặng một hồi là có ý gì, bởi vì, nàng chỉ cần đáp án này.

trên mặt nước phản chiếu thân ảnh của một nam nhân, Phong Quang vừa quay đầu đã bị nam nhân cầm lấy tay kéo đứng lên, còn chưa đứng vững, nàng lập tức bị hắn dùng cái hôn vừa vội vừa ngoan độc lấp miệng lại.

Hắn ngang ngược cạy mở hàm răng nàng, lưỡi dài quấn quít lấy lưỡi mềm mà khiêu vũ, cố ý lại cuồng dã liếm gặm, cuồng dã một phen này, nàng không thể đuổi kịp tiết tấu của hắn, khi nàng tưởng mình sắp hít thở không thông mà ngất đi thì hắn rốt cục cũng buông lòng từ bi mà tha cho nàng.

Thân mình nàng mềm nhũn, cũng ngã vào lòng hắn, kịch liệt thở hổn hển, nụ hôn nhiệt liệt như vậy, cho dù là lúc động tình trước đây cũng chưa từng có.

Ngón tay dài nhọn của cố Ngôn nắm cằm nàng, làm cho nàng ngẩng đầu lên, tiếng nói hắn khàn khàn, "Nói cho ta biết, Tiết Nhiễm là ai?"

Ngay cả danh xưng "thần" từ trước tới nay cũng đã thay đổi.

Phong Quang thờ gấp, trong lòng không yên, cảm thấy nếu nói cho hắn biết Tiết Nhiễm là bạn trai trước của nàng, vậy chẳng phải hắn sẽ dùng tay xé nàng luôn sao, "Hắn… khụ khụ…"

Vừa mở miệng đã có một luồng quyến rũ toát ra, nàng ho khan vài tiếng thanh thanhcổ họng, lấy ra giọng nói vô tâm vô phế như ngày thường, "Vương thúc có còn nhớ ta lúc nhỏ có nuôi một con mèo trắng, chỉ là không bao lâu đã bệnh chết, nó có bộ lông tuyết trắng, giống như nhuộm màu tuyết, cho nên ta gọi nó là Tuyết Nhiễm, còn nhớ rõ nó cũng thích ăn bánh quế hoa, vương thúc nhắc tới, ta không khỏi nhớ đến con mèo con đoản mệnh này, nhất thời đau lòng một trận."

"Bệ hạ nói thật?"

"Tất nhiên là thật." Nàng còn hỏi ngược lại: "Vương thúc, hình như ta mới là hoàng thượng đúng không, ngươi thấy ngươi như vậy còn có tôn ti sao, ăn đậu hũ của ta, còn chất vấn ta, như vậy là đạo quân thần của ngươi sao?"

Hắn cười nhẹ, nhưng lại khiến người ta cảm thấy quyến rũ, "Bệ hạ đang nói đùa sao? Ngày đầu tiên bệ hạ bắt đầu mê hoặc thần, đó là bệ hạ khiến thần từ bỏ đạo quân thần, hiện tại đã như bệ hạ mong muốn thì có gì sai?"

"Vương thúc không phải đã quên rồi chứ? Ta chỉ là muốn có một đứa con thôi."

"Nam nhân trên đời này nhiều như vậy, nhưng bệ hạ chỉ hao tâm tư trên duy nhất một mình thần…" Khóe môi hắn lộ ra chút lẳng lơ mơ hồ, "Là vì chỉ có thần có thể thỏa mãn bệ hạ sao?"

Phong Quang không chịu thua cười lạnh, "Vương thúc hiểu lầm, ta chỉ là không nghĩ bỏ gần tìm xa mà thôi."

"Vậy bệ hạ, cũng biết hai chữ dã chiến chứ?"

"Gì?" Đầu Phong Quang đầy dấu chấm hỏi, không phải không hiểu hai chữ này có ý gì, mà là không rõ vì sao hắn đột nhiên nhắc tới hai chữ này.

Hắn cúi đầu, hôn nhẹ lên môi nàng, nói nhẹ nhàng, "Nơi này phong cảnh thật đẹp, lấy trời làm chăn đất làm giường, thần ở nơi này… thỏa mãn bệ hạ có được không?"

Phong thủy thay phiên chuyển dời, nàng chưa từng nghĩ đến hai chữ "dã chiến" ngày xưa mình từng đề cập qua lại lưu lạc đến trên thân thể nàng, khụ… Tuy nói, tuy nói là đáy lòng nàng cũng hơi có chút hưng phấn…

Nhưng nàng thân là nữ tử, nên có rụt rè phải có, cho dù cái gọi là rụt rè này là giả vờ, cho nên nàng nghiêm trang nói: "cố Ngôn, ngươi đừng làm loạn, Tiểu Ngã các nàng ởđang ở gần đây!"

cố Ngôn thong dong lễ độ nói: "Bệ hạ yên tâm, lúc thần lại đây, đã gọi các nàng rờiđi."

"cố, cố Ngôn!"

"Bệ hạ yên tâm, thần ở đây." Hắn lên tiếng, không đợi nàng phản bác, ôm lấy nàng đivào trong rừng cây.

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên Công Lược: Nữ Phụ Có Độc* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 274

Edit: Nhi Huỳnh

Rừng cây nhỏ không một người qua lại, một hồi tình ái vui vẻ tràn trề đang diễn ra.

Phong Quang bị đặt trên thân cây, quần áo sạch sẽ trên người vẫn hoàn hảo, dưới váy dài, nửa người dưới lạnh vù vù, một chân bị cố Ngôn nâng lên để bên hông hắn, trênchân đó còn treo một cái quần lót trắng tinh, chân lay động theo động tác va chạm của cố Ngôn, quần lót đó cũng động theo, có nguy cơ rơi xuống bất kỳ lúc nào.

"cố Ngôn… ta… ta mệt quá…" Nàng thở hổn hển kêu tên hắn, bởi vì đứng một chân nên nàng có chút lực bất tòng tâm, chân nàng như nhũn ra, cảm thấy chỉ giây lát nữa thôi sẽ té xuống đất.

"Bệ hạ, người thật đúng là vô dụng." cố Ngôn dán lên sườn tai nàng nói nhỏ, cuối cùng lại không đành lòng nhìn nàng cố sức chống đỡ, "Tay ôm chặt ta."

Phong Quang nghe lời vòng tay lên cổ hắn.

Một bàn tay hắn nâng mông nàng, khiến cho nàng cả người tựa như gấu koala bám lên người hắn, sức lực dưới thân hắn không giảm, còn rãnh rỗi trêu tức nàng, "Thần hầu hạ bệ hạ như thế, bệ hạ có vừa lòng không?"

Nàng đỏ mặt, liều mạng đè nén tiếng rên rỉ sắp thở ra miệng, nói chuyện cũng chỉ có thể đứt quãng mà nói, "Tại sao… ta thấy… ngươi mỗi khi như thế này… giống như thay đổi thành người khác… ưm…"

Hắn lại thay đổi độ mạnh yếu, nàng chỉ có thể cắn bờ vai của hắn ngăn lại âm thanh xấu hổ của mình.

Hắn thoải mái nói: "Bộ dạng này của thần, chỉ có bệ hạ mới có thể nhìn thấy."

Móa, nam nhân này là loại hình thâm trầm rồi!

không… đây là quang minh mà rối loạn!

Phong Quang lúc này cảm giác như hắn khiến đang khiến nàng khoái cảm, cảm giác chìm chìm nổi nổi, đến lúc xong việc rồi, chân nàng chua đến đứng không nổi.

cố Ngôn giúp nàng mặc quần áo, lại ôm nàng vào ngực, nụ cười dịu dàng thường ngày cũng nhiễm một phần tà khí, "Biểu hiện của thần, bệ hạ thoạt nhìn cực kỳ hài lòng."

Phong Quang hung tợn trừng mắt liếc hắn một cái, lựa chọn chôn bả đầu vào ngực hắn, không bao giờ muốn ngẩng đầu nhìn hắn nữa.

Bộ dạng bị đùa giỡn tính nết hẹp hòi, thật đúng là đáng yêu đến chết tiệt.

cố Ngôn hôn lên đỉnh đầu nàng, động tác rất nhẹ, nàng sẽ không cảm nhận được, mắt sắc dần dần ấm lên, chặn ngang ôm lấy nàng, "Bệ hạ, thần đưa người trở về quân doanh."

"không cần." Nàng cầm lấy y phục trước ngực hắn, bởi vì nàng cúi đầu nên không thấy biểu tình của nàng, chỉ có thể nghe được tiếng buồn bực của nàng, thật nhỏ như tiếng mèo con bình thường.

Ánh mắt cố Ngôn mềm nhũn, "Bệ hạ không muốn trở về quân doanh?"

"Ta như này trở về… sẽ có lời ong tiếng ve về ta…" Nàng sợ bị bàn tán mới là lạ, nàng chẳng qua là thấy mất mặt thôi.

"Bệ hạ yên tâm, người là nữ hoàng, cho dù người có làm chuyện gì cũng không ai dám xen vào, bệ hạ đùa giỡn thần nhiều năm như vậy, có từng nghe qua một lời bàn tán nào không?"

Đúng là người dám nói nhảm hiện giờ đều đã nói không ra lời.

Nàng rốt cục cũng ngẩng đầu, vẻ mặt hờ hững nói: "Vương thúc, ta là minh quân,không cần lấy quyền thế đè người."

cố Ngôn thản nhiên nói: "Đoạn thời gian bệ hạ nói muốn nạp thần làm hoàng phu, thế nhưng mỗi ngày luôn nhắc nhở thần bốn chữ lệnh vua khó trái."

Phong Quang không được tự nhiên nghiêng mặt đi, nàng nói không lại hắn.

Có thể nghĩ, để mọi người thấy Khiêm vương ôm bệ hạ trở về, lúc đó có bao nhiêu người trợn mắt há hốc mồm.

Mà Lam Thính Dung sau khi kinh ngạc, lại âm thầm cảm thấy vui mừng, vì trốn hôn ước với nữ hoàng, hắn thế nhưng đợi mấy năm ở biên quan này, nay thấy tình hình Khiêm vương cùng nữ hoàng như vậy, sợ là hắn cũng có hy vọng có thể giải trừ hôn ước này.

Mộ Lương cũng ôn hòa nói câu: "không biết tự trọng."

Hạ Phong Nhã đứng bên người hắn ngẩng đầu nhìn hắn một cái, "Ngươi thì biết cái gì, đây là chuyện tất phải xảy ra."

Từ lúc nhìn thấy sự ngoan độc của cố Ngôn, Hạ Phong Nhã luôn có trực giác, Phong Quang trốn không thoát.

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên Công Lược: Nữ Phụ Có Độc* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 275

Edit: Nhi Huỳnh

Chuyện tình yêu có liên quan đến nữ hoàng lại nhiều thêm một nét, Phong Quang phải tránh ở trong lều trại của mình miễn gặp khách đến mấy ngày, từ lúc động tình ở hồ nước đó, cố Ngôn mỗi khi ở cùng một chỗ với nàng cứ như ngựa hoang đứt dây cương, tuy nói nam nhân ở chuyện đó có kỹ xảo tốt, làm cho nữ nhân rất là hưởng thụ, nhưng mà hậu quả sau khi hưởng thụ nàng gánh vác không nổi.

Xương sống thắt lưng và chân đau, còn phải đối mặt ánh mắt mờ ám của mọi người, việc khiến nàng không thể chấp nhận được là, ánh mắt những người đó rõ ràng đangnói bệ hạ bị Khiêm vương ăn sạch sành sanh, rõ ràng nàng mới là bệ hạ, vậy đương nhiên là nàng đem cố Ngôn ăn sạch sành sanh mới đúng!

Nói tóm lại, sau một đoạn thời gian phóng túng, tinh thần và thân thể bị quấy nhiễu, nàng quyết định thanh tâm quả dục một thời gian.

Nàng thậm chí cho Tiểu Ngã không biết từ chỗ nào tìm được một chuỗi phật châu, lúccố Ngôn tìm đến nàng, đã nhìn thấy nàng ngồi xếp bằng ở trên giường, chuỗi phậttrên tay chậm rãi di chuyển, vẻ mặt nhắm mắt làm như đang xa rời nhân thế.

cố Ngôn buồn cười nói, "Bệ hạ, đang chơi đùa cái gì vậy?"

"A di đà phật." Nàng mở to mắt, ánh mắt xa xăm thâm thúy, phảng phất như khôngnhìn đến bất kỳ thứ gì, nàng đang nhìn vượt qua ngoài thế giới này, kỳ thực nói trắng ra, là ánh mắt dại ra, hai mắt để ở khoảng không, "Mấy ngày gần đây đọc vài quyển kinh Phật, sâu sắc cảm thấy mê chướng ở khắp thế giới này thật nhiều, ta muốn thanh tu một thời gian, đợi đến lúc có thể hiểu được, tinh thần lập tức thăng hoa."

Đợi đến lúc tìm hiểu ra, vậy cách xuất gia cũng không còn bao xa.

Thật ra Phong Quang hoàn toàn không hiểu mấy câu nàng vừa nói là có ý gì, nàng chỉ thấy nói như vậy có vẻ giống cao nhân.

cố Ngôn kêu: "Tiểu Ngã."

"Dạ, vương gia." Tiểu Ngã ngoài cửa nghe được tiếng gọi lập tức đi vào.

Hắn mỉm cười, vô hại mà mê người, "Bệ hạ thanh tâm quả dục muốn tu Phật, lập tức đem thức ăn mặn trong cơm canh bỏ đi, mấy ngày nay bệ hạ sẽ ăn chay."

Tiểu Ngã thật cẩn thận ngẩng đầu, nhìn Phong Quang, "Dạ… vương gia."

Phong Quang ném chuỗi phật vào cố Ngôn, cố Ngôn thong thả nghiêng người đi, chuỗi phật liền rơi xuống đất.

Hắn làm vẻ kinh ngạc nói: "Bệ hạ lại không muốn tu Phật sao?"

"cố Ngôn! Ngươi đáng ghét!" Phong Quang thở hồn hển đứng lên giường, hoàn toànkhông có bộ dạng xuất trần thoát tục vừa rồi, nàng ồn ào, "không cho ta ăn thịt khôngphải là muốn giết ta sao!?"

"Vậy thần có cần mời một vị đại sư đến giảng giải cho bệ hạ, người tu Phật có thể ăn mặn sao?"

"Còn có người nói rượu thịt xuyên qua ruột, Phật tổ lưu trong lòng!"

"Bệ hạ nói phải, còn có hòa thượng uống rượu ăn thịt, tất nhiên cũng sẽ có hoà thượng đến thanh lâu tìm hoan mua vui."

Thôi xong, chúng chiêu của hắn rồi!

Mặt Phong Quang nghẹn đỏ, tìm không ra lời nào để phản bác, chỉ có thể dậm chân mạnh mẽ hừ một tiếng, lấy động tác này thể hiện công khai là nàng không phục.

Mà Tiểu Ngã nhìn thấy cảnh tượng này, sớm đã lén lút rời khỏi lều trại, bệ hạ và vương gia liếc mắt đưa tình, nàng còn ở lại không phải sẽ tự tìm phiền toái sao?

cố Ngôn đi đến bên giường, bắt được cái chân mang vòng chân của nàng, "Bệ hạkhông mang tất, dậm chân dùng sức như vậy, không đau sao? Thần còn nhớ rõ, bệ hạ cực kỳ sợ đau."

Ý cười của hắn lưu loát, rất dễ làm cho người ta liên tưởng đến hình ảnh ngày ấy nàng ở trong nước cắn lấy bờ vai hắn kêu đau.

Phong Quang mặt đỏ lại trắng, muốn rút chân ra cũng không xong, xấu hổ và giận dữ la: "Ngươi đồ dâm dê!"

"Bệ hạ có mắng thần dâm dê cũng hết cách, tóm lại, đây cũng là chút tình thú giữa nam nữ." Khóe miệng hắn hơi hơi mỉm cười, đúng là khiến người ta thấy được sự dịu dàng mà ngày thường hắn sẽ không để lộ ra.

Phong Quang ngẩn người, trong lòng nghĩ hắn không phải là thích nàng chứ? Nàng ngượng nghịu nói: "cố Ngôn, ngươi thích ta đúng không?"

Hắn bình thản tự nhiên nói: "Có lẽ là vậy."

Đúng vậy, hắn thật sự thích, chiếm hữu nàng.

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên Công Lược: Nữ Phụ Có Độc* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 276

Phong Quang bĩu môi, có lẽ cái gì mà có lẽ, đây là đáp án gì chứ? Thích là thích, khôngthích là không thích, còn có lẽ cái gì?

Tuy nói hiện giờ bọn họ đúng là chỉ luôn duy trì quan hệ thể xác, nhưng đối với Phong Quang mà nói, có thể trực tiếp ngủ với nam nhân khó khăn như vậy đã là một tiến bộ rất lớn, nhưng hoàn toàn bắt được hắn vào trong tay không phải chỉ ngày một ngày hai là xong được!

Nàng giật giật chân bị hắn nắm, "Ta nói, ngươi dự tính khi nào thì buông ra?"

"Bệ hạ, người sai lầm rồi." Hắn than thở, bởi vì hắn không tính sẽ buông nàng ra, nhẹ nâng chân nàng lên, nàng lập tức mất đi cân bằng ngả ra phía sau, nhưng mà còn chưa ngã xuống giường, thắt lưng đã bị vòng ôm lấy, ngay sau đó, nam nhân đó lấn người mà lên, nàng bị đặt ở dưới thân hắn.

Phong Quang cảm thấy không ổn, "cố, cố Ngôn, khuya rồi, ta cần phải nghỉ ngơi."

Cho nên nàng không muốn chơi trò "hai người vận động hòa hợp" đâu!

cố Ngôn cúi đầu, hôn lên giữa hai mày nàng, "Thần không phải đang giúp bệ hạ nghỉ ngơi sao?"

"Ta nói là một người nghỉ ngơi!"

"Đêm dài đằng đẵng, một người nghỉ ngơi rất không thú vị, huống chi, thân thể bệ hạ yếu ớt, thường xuyên ngủ không ấm chân, có thần ở đây, bệ hạ có thể ngủ an ổn hơn rất nhiều."

Đợi chút, hắn làm sao biết được nàng ngủ để chân ở trong chăn không đủ ấm!?

không đúng, hiện tại không nên quan tâm đến vấn đề khác!

Phong Quang hai tay chống lên ngực hắn, khó khăn phòng ngừa hắn trực tiếp áp tới, "Hiện tại thời tiết nóng như vậy, ta không cần người làm ấm chăn cho ta!"

"Bệ hạ ngại gì thừa dịp này mà tạo thói quen trước, đến lúc trời lạnh, tự nhiên có thể thuần buồm xuôi gió."

Thuận buồm xuôi gió không phải được dùng như vậy!

Phong Quang nhìn ánh mắt tà tứ của hắn, liền biết hắn nói thuận buồn xuôi gió là ám chỉ chuyện đẩy ngã nàng, nàng nghiến răng nghiến lợi, "Ta là quân, ngươi là thần, chỉ có đạo lý ta lâm hạnh ngươi, chứ không phải là đạo lý ngươi cưỡng ta!?"

"Cưỡng?" cố Ngôn cười một tiếng, "Bệ hạ thật khéo nói đùa, mười mấy năm đều như một ngày dụ dỗ thần, bây giờ thần kiên trì không ngừng đáp lại bệ hạ, bệ hạ lại muốn thoát ra sao?"

Nàng ở trong tiếng cười ngắn ngủi của hắn run run một chút, hai tay không chống lên ngực hắn nữa, mà là giao nhau để trước ngực mình, tận tình khuyên bảo nói: "Đó là… ta thấy là, chúng ra hắn là thăng hoa một chút, không cần mỗi lần gặp mặt lại muốn ngủ, chuyện tầm thường như vậy, đây là không nên."

Hắn hơi hơi suy tính, nhìn như thật sự đang cân nhắc lời của nàng, nhưng chỉ sau một lát, hắn vừa cười vừa nói: "Nhưng thần lại chỉ là một người tầm thường thôi."

không nên đùa giỡn vậy chứ! Nam nhân tuấn mỹ như trích tiên thế này mà là người tầm thường, vậy Vương Nhị mặt rỗ bọn họ biết sống thế nào!

Phong Quang không đoán được hắn cũng có lúc mặt dày như vậy, không khỏi sửng sốt một hồi lâu mới tìm được giọng mình, nhưng lúc này người ta đã gặm cổ nàng, hơn nữa tay trơn cũng tiến vào trong quần áo, chuẩn xác tìm được chỗ mềm nhất mà hắn cực yêu thích kia, không nặng không nhẹ vuốt ve.

Phong Quang hồi lâu mới tìm lại được lý trí của mình đang dần dần đi xa, "cố Ngôn… ta thấy… ta thấy chúng ta có thể nói chuyện cảm tình trước, rồi lại… lại làm chuyện thân mật như này… ví dụ như, ví dụ như chờ ngươi nói ngươi yêu ta…"

cố Ngôn vươn đầu lưỡi ra liếm sườn gáy của nàng một chút, mắt nhiễm sắc dục, tình ý triền miên cực mê hoặc lòng người, đáng tiếc Phong Quang nhìn không đến sự dịu dàng cực hạn từ trong đáy mắt hắn.

Hắn dùng giọng điệu mơ hồ vô định nhẹ giọng nói: "Bệ hạ chẳng lẽ không biết, yêucũng là làm sao?"

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên Công Lược: Nữ Phụ Có Độc* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 277

Phong Quang oa một tiếng khóc lên, "cố Ngôn, ta nhìn nhầm ngươi rồi! Thì ra ngươi cũng chỉ là loại nam nhân dùng nửa người dưới mà suy nghĩ."

"Bệ hạ…"

"Ngươi đừng chạm vào ta! Ngươi cũng như mấy nam nhân khác!" Nàng la lên, còn rặn ra được vài giọt nước mắt.

cố Ngôn bất đắc dĩ thở dài, tay để trong quần áo của nàng lui ra, hắn ngồi dậy từ trênngười nàng, lại kề lại dùng ngón trỏ thon dài lau đi nước mắt ở khóe mắt nàng, dùng giọng điệu bất lực nói: "Vì sao không cho thần chạm vào người, còn khóc ra mấy giọt nước mắt quý giá như vậy, đáng sao?"

Đương nhiên là đáng! Mấy hôm trước bị hắn ép buộc ngoan độc như vậy, lòng nàng giờ còn sợ hãi đây!

Khuôn mặt nhỏ nhắn nghiêm lại, khóe mắt vẫn ướt át, nhưng lại khiến người ta cảm thấy có một loại xinh đẹp kỳ lạ, "Ta nói không muốn chính là không muốn, ngươikhông thể ép buộc ta! Huống chi, ngươi còn không có thích ta, dựa vào cái gì mà mỗi ngày muốn đè ta, nếu thiếu nữ nhân, ngươi tùy tiện móc tay một cái là sẽ có một đoàn người đến không phải sao?"

Nếu hắn thật sự đi tìm nữ nhân khác, vậy nàng xác định vững chắc là sẽ cáu kỉnh với hắn.

Đôi mắt cố Ngôn như một cái đầm cổ âm u, sâu không thấy đáy, lại mang theo lực hấp dẫn trí mạng, "Phong Quang, ta yêu nàng."

Phong Quang giật mình, một hồi lâu sau mới phản ứng lại, "Nói dóc! Lúc ở trên giường nói yêu ta, ngươi xem ta là tiểu hài tử ba tuổi sao!?"

Nàng đá hắn một cước, kỳ lạ là lúc này hắn lại không trốn.

cố Ngôn sóng mắt quay vòng, cảm thấy đau đầu sâu sắc, sờ sờ đầu nàng nói: "Ngườikhông phải là tiểu hài tử ba tuổi."

Người so với tiểu hài tử ba tuổi còn ngốc hơn.

Thật vất vả nói thật, nàng lại cố tình không tin.

Đúng vậy, Nhiếp chính vương vĩ đại đây cũng không ngẫm lại, thái độ trước kia của người đều là đề phòng nàng đùa giỡn mình, nghiêm trang thong thả dùng đạo quân thần làm tác phong, bây giờ lại thay đổi thái độ, còn thường chọc nàng mấy phen, mỗi khi nói chuyện là có thể phá hỏng người, theo Phong Quang, ngươi chỉ coi nàng là một con khỉ mà đùa giỡn, nàng tin ngươi mới là lạ.

Nhưng mà, hắn tuy thấy nàng ngốc, cũng hiểu được nếu mình không nói ra, nàng có thể buông thả không đến ba năm liền chơi chán cái ngôi vị hoàng đế này, rồi tìm đến cái chết, nhưng mà, nàng thật sự là ngốc đến khảm vào tâm hắn.

Nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn xinh đẹp của nàng, thần thái đáng yêu như vậy, luôn muốn tạo ra một cái túi, biến nàng nhỏ lại bỏ vào, thời thời khắc khắc đeo ở bên người mới tốt, cho dù hắn tin tưởng rất nhiều người sẽ vì cảm giác đầu tiên không được tốt với nàng mà bỏ qua cơ hội yêu thích nàng, nhưng hắn cũng không thể cam đoan, trên đời này không có người nào có ánh mắt tốt như hắn, đúng lúc đào bới được phần bảo tàng tên là "Phong Quang" này.

May mà, những nam nhân này đều đã bị hắn dọn dẹp sạch sẽ rồi.

Phong Quang thấy mắt sắc hắn dần dần sâu thẳm, giác quan thứ sáu nhắc nhở nàng tình huống hiện tại hình như có chút nguy hiểm, nàng kéo kéo một lọn tóc đen của hắn, "Ngươi lại đang tính toán cái gì đấy?"

không lẽ là dang tính kế với ngôi vị hoàn đế của nàng?

cố Ngôn bỏ qua vẻ đề phòng của nàng, ngón trỏ nhẹ vuốt chóp mũi nàng, "Tất nhiên là đang tính toán ngươi."

Có đề phòng thì cũng có tác dụng gì hả?

Nàng đã chỉ có thể chọn lựa duy nhất một mình hắn.

Há biết Phong Quang trong lòng cũng nghĩ vậy, tốt, nam nhân đã ăn sạch sành sanh này, quả nhiên đang nhiên đang nhớ thương ngôi vị hoàng đế của trẫm!

"Ngươi là đồ nam nhân không có lương tâm!" Nàng dùng sức xả mái tóc dài của hắn ra, cố Ngôn theo bản năng cúi đầu, nàng cắn một ngụm lên cổ hắn.

Nàng cắn cũng không mạnh, nhưng cũng khiến người ta cảm nhận được cơn đau.

cố Ngôn nhẹ nhàng vuốt ve đỉnh đầu nàng, còn có chút hưởng thụ mà nói: "Bệ hạ, cẩn thận răng miệng của mình."

Hắn không phát điên, nàng cũng cảm thấy không có ý nghĩa, nhả miệng ra nhìn dấu răng trên cổ hắn, đột nhiên nghĩ, chẳng lẽ nam nhân này là một M?

(!) M trong SM

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên Công Lược: Nữ Phụ Có Độc* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 278

Edit: Nhi Huỳnh

Phong Quang đang nghĩ có nên lại cắn thêm một ngụm để thử xem cố Ngôn có phải là M hay không, nhưng ngoài liều trại lại truyền đến giọng nói lo lắng của Tiêu Ngã, "Bệ hạ, công chúa mất tích."

Dù sao cũng không bao lâu nữa, Phong Nhã sẽ bị người đầu tiên tiến vào hậu cung của nàng ấy, hoàng tử của địch quốc trả về, tuy nói Phong Quangkhông đi theo tình tiết vốn có, nên sẽ tạo ra rất nhiều hiệu ứng bươm bướm, nhưng nữ chính cùng đám người trong hậu cung của nàng ấy vẫn sẽ gặp nhau, vẫn sẽ làm một hồi yêu đương sống chết, ví dụ như hoàng tử địch quốc này, nam nhân tên là Mộ Dung Huân, hắn sẽ vì nữ chính mà đem giải dược đến đây.

Cho nên, Phong Quang hoàn toàn không lo lắng Hạ Phong Nhã sẽ có chuyện gì.

Giữa lông mày Phong Quang lộ vẻ căng thẳng, cầm lấy tay cố Ngôn nói: "Vương thúc, làm sao bây giờ? Phong Nhã không thấy đâu!"

cố Ngôn: "…"

Bệ hạ, người diễn trò không dụng tâm lắm.

Giống như nhìn thấy cố Ngôn không nói gì nhưng trong mắt hắn đã đánh giá hành động vụng về vừa rồi của mình, Phong Quang mặt không đỏ timkhông nhảy, lúng ta lúng túng, "Vương thúc, ta nói Hạ Phong Nhã mất tích."

"Lam tướng quân sẽ phái người đi tìm." cố Ngôn mỉm cười.

"Vương thúc không sốt ruột sao?"

"Bệ hạ là tỷ tỷ ruột của công chúa, thần tất nhiên sẽ không vội vàng như bệ hạ vậy."

Phong Quang nghiêng đầu qua một bên, "cố Ngôn, ngươi không thích Phong Nhã sao?"

cố Ngôn buồn phiền trong lòng, giọng nói cứng ngắc hỏi: "Bệ hạ sao lại có hiểu lầm này?"

Bởi vì ngươi là nam phụ chứ sao!

Đương nhiên không chỉ vì nguyên nhân này.

Phong Quang suy nghĩ một lát, nói: "Một năm trước, ta nhìn thấy ngươi sờ đầu Phong Nhã, khi đó ta đứng ở xa, lại nghe được ngươi nói với Phong Nhã là muốn giữ gìn bí mật chỉ thuộc về hai người các ngươi."

"… Khi đó bệ hạ ở đó?"

"Ừm." Nàng gật đầu.

"Trừ bỏ cái này, bệ hạ còn nhìn thấy cái gì?"

"Yên tâm đi, ta không có biết bí mật các ngươi nói là gì đâu, ta vốn muốn điđùng ké ôn tuyền trong phủ đệ của ngươi, nhưng không ngờ lại thấy được cảnh tượng ngươi đang nói chuyện riêng tư với Phong Nhã, cho nên sau đó ta trở về cung."

Nghĩ đến lúc này rồi, nàng còn xúc động với sự cố gắng nhiều năm qua của mình, vẫn như trước kém hơn ánh hào quang của nữ chính, miễn bàn đến trái tim có bao nhiêu là bế tắc.

Người nên khó xử là cố Ngôn mới đúng, hắn không đoán được là Phong Quang cứ thích quái gở mà đem hắn cùng Hạ Phong Nhã cột cùng một chỗ, là vì nàng nghĩ lầm người trong lòng hắn là Hạ Phong Nhã, trời đất chứng giám, hắn dùng đầu ngón tay tính nàng khi nào thì lớn lên đã bao nhiêu năm, nhiều năm trước hắn thậm chí còn có dạo nghĩ mình thích một tiểu côlương như thế thì chính là một tên biến thái, vì thế còn từng bị cắn rứt lương tâm.

Được rồi, câu cuối là giả, lương tâm là cái gì? cố Ngôn từ trước tới nay chưa từng có thứ đó.

Khóe môi hắn giật giật, "Bệ hạ tưởng thần thích công chúa?"

"không đúng sao? Ta thế nhưng chưa từng thấy qua ngươi chủ động sờ đầu người khác."

"Thần sờ đầu bệ hạ còn ít sao?" Hắn cầm lấy cổ tay nàng, kéo nàng vào lòng mình, nhỏ giọng nói: "Huống chi, không chỉ có đầu, toàn thân trên dưới thần đều đã sờ."

Sắc mặt Phong Quang đỏ ửng, căm giận nói: "Vậy bí mật ngươi nói là gì? Một nam một nữ có bí mật không thể nói cho người khác, chẳng lẽ ngươi muốn nói cho ta biết thật ra Hạ Phong Nhã là nam?"

"Suy nghĩ vớ vẩn." Tâm cố Ngôn bỗng nhiên mệt mỏi, nhưng chuyện "bí mật" này, hắn thật không thể giải thích, nhưng cố Ngôn là ai? Hắn là Khiêm vương, là Nhiếp chính vương nổi danh lừng lẫy, hắn chưa bao giờ bị cạn lời, "Bệ hạ rất muốn biết bí mật đó sao?"

"Ngươi đồng ý nói cho ta biết?"

"Nói cho bệ hạ biết có gì không được?" Khóe miệng cố Ngôn vểnh lên trêu tức, "Bệ hạ nên nhớ rõ cảnh tượng lúc đó, công chúa đang ngồi dưới đất."

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên Công Lược: Nữ Phụ Có Độc* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 279

Phong Quang nhớ lại tình cảnh ngày ấy, không do dự mà gật đầu, "khôngsai, Phong Nhã ngồi dưới đất."

"Lúc ấy, công chúa tới kinh nguyệt, quần áo bẩn, nàng ngồi dưới đất là vìkhông cho thần nhìn thấy quần áo nhiễm đỏ của nàng." cố Ngôn không xấu hổ không thẹn thùng, trợn tròn mắt nói dối, "Nhưng mà thần vẫn phát hiện ra, sau đó vì không để công chúa phải khó xử, lập tức nói đó là bí mật của hai ta."

Lý do này vượt qua mọi tưởng tượng của nàng, nàng tỏ vẻ nghi ngờ, "Thật sao?"

cố Ngôn nói: "Thần không có lý do gì mà lừa bệ hạ."

Nhưng rõ ràng đây cũng là một lý do rất kỳ lạ, nhưng mà hắn nghiêm túc kể ra như thế, nàng thế nhưng tin tưởng hắn một cách kỳ lạ!

Phong Quang nghi ngờ cắn móng tay của mình, "Nhưng mà thật là kỳ lạ, cố Ngôn, ta cảm thấy ngươi muốn lừa ta, ta cũng sẽ tin tưởng ngươi."

cố Ngôn cười, "Đó là vinh hạnh của thần."

"Ta không có khích lệ ngươi!"

"Cho dù thế nào, đây cũng là một loại khẳng định đối với năng lực của thần." Hắn coi như cực kỳ hào phóng, có thể nhận được sự công nhận với mọi

góc độ của hắn, cho dù là da mặt dày cũng vậy.

Phong Quang bĩu môi, lại mang theo giọng điệu không thể tưởng tượng được mà nói: "Vậy ta hỏi ngươi, ngươi có phải rất quen thuộc với chuyện kinh nguyệt của nữ tử?"

Hắn mất tự nhiên sờ sờ mũi, "Cũng không tính là quen thuộc hết, chỉ là thần cũng từng xem sơ sơ qua mấy quyển sách thuốc."

không, hắn rất quen thuộc.

Nữ tử vốn hàng tháng đều có quy luật đến một lần kinh nguyệt, nhưng thân thể nàng yếu điệu hơi lạnh, thời gian luôn không chính xác, có khi còn có thể bị đau, bữa ăn của nàng không thể có đồ ăn có tính hàn, nước đường đỏ tuy có thể dùng được cũng không quá hiệu quả, cho nên mỗi lần nàng đến kỳ kinh nguyệt, hắn sẽ vì nàng mà truyền nội lực…

Khụ, đương nhiên, mấy cái này nàng cũng không biết.

Nghĩ chính mình chỉ thích xem xuân cung đồ và tiểu hoàng văn, Phong Quang bội phục nói: "Vương thúc quả nhiên đọc nhiều sách vở, làm cho ta phải mặc cảm."

"Thần xem nhiều một chút, bệ hạ xem ít một chút cũng không sao."

Nhưng đối với chuyện của Hạ Phong Nhã, nàng vẫn không dám quá tin tưởng, "Vương thúc, ngươi thật sự không thích Phong Nhã?"

cố Ngôn giơ tay ôm trán, "Thần chỉ xem công chúa là vãn bối mà đối xử."

"Phong Nhã cùng một thế hệ với ta, nhưng ngươi xem nàng là vãn bối, vậy ta thì sao?"

Vật sở hữu cá nhân.

cố Ngôn không đem năm từ này nói ra, chỉ nghe được âm thanh có lực của hắn, "Người là người không ai có thể thay thế."

Chỉ vì một câu này, Phong Quang quân lính tan rã, cuối cùng… cuối cùng bị hắn đè nặng lại một phát…

Khụ khụ, chi tiết trong đó, không tiện nói với người ngoài.

Đã nói không bị sắc dụ mà! Aiz… nàng vì bản thân không tốt mà bóp cổ tay!

Hôm sau rời giường, không phải nghi ngờ, bên cạnh nàng như trước có một nam nhân không mặc quần áo nằm đấy, Phong Quang một chút cũng khôngbị dọa, nàng thậm chí có ảo giác, nàng và cố Ngôn đã trực tiếp nhảy qua giai đoạn yêu đương mà quá độ đến giai đoạn sinh hoạt theo kiểu vợ chồng già.

Tư thế ngủ của hắn cực kỳ lười biếng, tóc đen tản ra lại không hỗn loạn,trên mặt ôn nhuận như ngọc có vài phần tà mị, tay hắn nhẹ khoác lên lưng nàng, đem cả người nàng kéo vào lòng, nếu ngủ cùng giường với hắn, cho dù có tỉnh lại mấy lần, Phong Quang đều phát hiện bản thân bị giam cầm chặt chẽ trong lòng hắn.

không biết vì sao, hôm nay nhìn khuôn mặt ngủ an ổn của hắn, nàng buông tha ý tưởng quấy rối gọi hắn dậy, vùi đầu vào ngực hắn cọ cọ, thoải mái híp mắt lại, ngủ thêm một giấc.

Sau khi nàng ngủ không lâu, bàn tay đặt trên lưng nàng nắm lại thật chặt.

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên Công Lược: Nữ Phụ Có Độc* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 280

Ngày hôm đó, nữ hoàng bệ hạ và Khiêm vương ngủ thẳng đến mặt trời lên cao mới cùng nhau đi ra ngoài.

Người trong quân doanh thấy nhưng không thể trách.

Phong Quang đón ánh nắng duỗi thắt lưng thật căng, thấy được Lam Thính Dung ở đối diện sắc mặt cực kỳ không tốt, nàng tức giận thu tay lại, "Này, Lam tướng quân, sớm thế."

"Bẩm bệ hạ, hiện tại đã là giờ Tỵ." (9-11h sáng)

Một vị tướng quân thành thực như vậy, Phong Quang lại càng không thể nói tiếp, nàng cũng biết rõ chính mình nói xuôi tai là ngự giá thân chinh, nhưng mấy ngày qua đều trầm mê trong hương mỹ nhân, ngoại trừ đưa đẩy cho xong chuyện, cái gì cũng khônggiúp được, nàng khó có khi cảm thấy xấu hổ, vì thế dùng ánh mắt xin giúp đỡ nhìn cố Ngôn.

cố Ngôn cũng không phụ kỳ vọng của nàng, bởi vì buổi sáng lại thỏa mãn hắn một phen, mà hắn lại vừa mới rời giường, cho nên trong khí chất ôn hòa của hắn, lại mang theo một loại lười biếng lay động lòng người một cách mạnh mẽ.

"Lam tướng quân, không biết đã tìm được công chúa điện hạ hay chưa?"

Sắc mặt Lam Thính Dung đông lạnh, "Vẫn chưa."

Hắn lại đem ánh mắt nhìn về phía Phong Quang, giống như là đang dùng nó lên án nàng, muội muội ngươi không thấy đâu, ngươi còn có tâm tư mỗi ngày trầm mê sắc đẹp?

Ta trầm mê sắc đẹp là vì ta biết Hạ Phong Nhã sẽ không có chuyện gì!

Những lời này lại không thể nói ra, Phong Quang lén lút đi vài bước, đứng phía sau cố Ngôn, ờ… có nam nhân này ở đây, nàng vẫn nên làm một nữ nhân nhỏ bé thì hơn.

cố Ngôn đối với sự tín nhiệm của nàng cảm thấy vô cùng sung sướng, tươi cười đối với Lam Thính Dung cũng chân thành hơn rất nhiều, "Lam tướng quân, công chúa ham chơi, có lẽ chính nàng tự rời đi cũng không chừng."

"không có khả năng, công chúa là đột nhiên mất tích, cũng không lưu lại tin tức gì, những người khác cũng thôi đi, nhưng nàng không có khả năng ngay cả Mộ Lương cũng không nói câu nào đã rời đi được."

Tuy rằng không muốn thừa nhận, nhưng Lam Thính Dung không thể phủ nhận, trong lòng Hạ Phong Nhã, Mộ Lương có sự tồn tại rất quan trọng.

"Nếu nói như thế, đúng là phải khẩn trương tìm công chúa." cố Ngôn rất là nể tình mà cau lại đầu chân mày.

Trong lòng ngực Lam Thính Dung nghèn nghẹn, hắn ý thức tìm đến hai người này đúng là hành động dư thừa, đừng nhìn cố Ngôn này bộ dạng rất dễ nói chuyện, nhưng lúc hắn không muốn quan tâm ngươi, tuy ngươi cảm thấy hắn thực có nghe ngươi nói chuyện, cũng sẽ trả lời vấn đề của ngươi, nhưng hắn sẽ không phát biểu ý kiến của hắn.

Loại cảm giác này quả thực so với… so với có lệ còn có lệ hơn! Điểm quan trọng là người ta vẫn là thái độ có lệ với ngươi, nhưng ngươi lại không thể bày ra sắc mặtkhông vừa ý với hắn.

Sắc mặt Lam Thính Dung cứng ngắc, "Mạt tướng tiếp tục mang người đi tìm công chúa, xin thứ cho mạt tướng cáo từ trước."

Phong Quang đi ra từ sau lưng cố Ngôn, than thở một câu thân phận cao đúng là tốt, Lam Thính Dung cho dù nín thở cũng không dám làm gì nàng, nhưng mà… Nàng vuốt cằm, "Ta sao lại cảm thấy Lam Thính Dung rất rảnh rỗi nhỉ, hắn không phải muốn dẫn binh đi tác chiến sao?"

"Bệ hạ đúng là rảnh rỗi."

Phong Quang trừng hắn, "Còn không phải nhờ ngươi ban tặng!"

Mỗi ngày bị hắn lôi kéo đi lăn giường, hiện tại tên tuổi hôn quân của nàng càng lúc càng lớn rồi!

Trong mắt cố Ngôn không giấu được sự dịu dàng, "Bệ hạ có muốn dùng bữa không?"

Mặt trời lên cao mới dậy, nàng còn chưa ăn qua gì hết.

Phong Quang khoanh tay, xuất ra lòng từ bi mà nói: "Vương thúc, trẫm cho phép ngươi đi dùng bữa với ta."

cố Ngôn cười, "Thần đa tạ bệ hạ."

Lúc ăn cơm nàng bị ăn bao nhiêu đậu hũ sẽ không kể tỉ mỉ, đợi đến khi ăn xong, nàng lười biếng ngồi trên ghế vuốt bụng, "Ta thấy gần đây ăn cơm ngày càng nhiều, chẳng lẽ là ta mang thai?"

cố Ngôn nâng mắt, thản nhiên nói: "Bệ hạ hẳn là có ảo giác thôi."

"Vậy ngươi nói ta gần đây sức ăn tăng nhiều thế là tại sao?"

"Béo, tự nhiên sẽ ăn nhiều hơn."

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên Công Lược: Nữ Phụ Có Độc* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 281

“cố Ngôn, ngươi dám nói quả nhân béo!”

“Bệ hạ tự xưng là quả nhân, đúng là có chút thích hợp.” Giọng cố Ngôn ấm áp nói: “Quả nhân, tức là người ít đức tốt, ý là người ở phương diện đạo đức phẩm hạnh còn thiếu sót, bệ hạ ngày ngày đêm đêm ức hiếp thần như thế, thật là ít đức.”

(!) Quả nhân là cách nói nhún nhường, ý chỉ mình chưa đủ tốt.

Phong Quang mờ mịt.

“Chẳng lẽ bệ hạ nghĩ là…” cố Ngôn làm vẻ mặt kinh ngạc, “Có ý là cô gia quả nhân sao?” (quả nhân cô đơn)

Ánh mắt Phong Quang mờ mịt, chính là ánh mắt không nhìn thẳng hắn.

không cần nói chuyện văn hoa như với người rất không có văn hóa được không!?

Nàng đem những lời này nuốt xuống, bởi vì phản bác lời của hắn sẽ có vẻ như là nàng thật sự không có văn hóa, cho nên nàng đúng lý hợp tình đá hắn một cái, nhìn góc áo trắng của hắn dính bụi mà cảm thấy có một loại cảm giác được báo thù.

“Ai da, ta không cẩn thận làm dơ y phục của vương thúc rồi, phải làm sao đây hả?”

cố Ngôn thích sạch sẽ, nhưng lúc này hắn lúc này lại không như bình thường, ngược lại khẽ cười nói: “Hết cách, thần cũng thường xuyên làm dơ y phục của bệ hạ.” Ngay khi Phong Quang còn mơ hồ không rõ, hắn lại bổ sung một địa điểm, “Ở trên giường.”

Sắc mặt nàng rực hồng, “cố Ngôn!”

“Thần ở đây.” cố Ngôn nhẹ giọng đáp lại, duỗi tay ra liền đem nàng ôm lấy ngồi xuốngtrên đùi mình, hắn cúi đầu, dán lên sườn tai nàng nói: “Bệ hạ không nghe rõ thần nói gì sao?”

F*ck, sao có thể bị hắn kéo xuống như vậy!

Phong Quang cũng cười, còn ngẩng đầu hôn lên khóe môi hắn, cà lơ phất phơ nói: “Ta nếu nói có nghe, vương thúc sẽ làm sao… làm ra được động tác thân mật với ta như vầy hả?”

“Một khi đã như vậy, thế thì thần lập tức làm ra động tác thân mật hơn cũng khôngngại nữa rồi.” Tay trơn của hắn tiến vào trong quần áo của nàng.

Lại nữa!?

Phong Quang nghiêm mặt vừa muốn kéo tay hắn ra, Tiểu Ngã ở bên ngoài lại thông báo nói: “Bệ hạ, công chúa đã trở lại.”

“Thật sao?” Nàng vội vàng trả lời: “Ta lập tức đi ra ngoài, Phong Nhã mất tích một hồi lâu, ta cũng nên đến thăm nàng mới phải.”

cố Ngôn thở dài một tiếng.

Phong Quang cười cười đem bàn tay đã từ bỏ việc chống cự của hắn lấy ra, lại lưu loát nhảy xuống người hắn, “Vương thúc, ngươi cần phải đi theo ta nhìn Phong Nhãkhông?”

“Bệ hạ đã đi, thần không đi thì không có đạo lý không phải sao?”

Nàng tràn đầy đắc ý xoay người, “Vậy nhanh chóng theo ta.”

Tốt lắm, cái bộ dạng tiểu nhân đắc chí này.

cố Ngôn mỉm cười đứng dậy đi sau lưng nàng, hắn đã nghĩ thật tốt xem tối nay nên dùng tư thế gì để khiến nàng phải khóc cầu xin tha thứ.

“Hoàng tỷ!” Trong chủ trướng của quân doanh, Hạ Phong Nhã vừa thấy Phong Quang lập tức nhào qua.

Nhưng rất tiếc, áo sau của Phong Quang bị cố Ngôn kéo lại, nàng lập tức chuyển sang hướng khác, Hạ Phong Nhã tất nhiên là vồ hụt.

Hạ Phong Nhã nhìn gương mặt dịu dàng của cố Ngôn, cũng không dám bổ nhào lại nữa, khuôn mặt nhỏ nhắn trắng bệch, xem ra đã chịu không ít thiệt thòi, “Hoàng tỷ, tỷ có biết muội thảm đến mức nào không?”

“Sao vậy sao vậy?” Phong Quang rất nể tình quan tâm hỏi.

“Ngày hôm qua lúc muội cho ngựa ăn, đột nhiên nhảy ra một tên áo đen bắt muội đi!”

Phong Quang lạnh lùng nói: “Là ai có lá gan lớn như vậy dám bắt công chúa Đông Vân quốc của ta đi!?”

“Là gian tế của địch quốc! Hắn nói muốn trói muội lại đi uy hiếp Lam tướng quân!” Hạ Phong Nhã cắn răng.

“Cái gì!? Lang Thao quốc đúng là hèn hạ!” Phong Quang cũng cắn răng, trong lòng nghĩ đại tỷ ngốc nhà ngươi nói ra những lời này còn không phải là cam chịu ngươi và Lam Thính Dung có gì đó rồi sao?

Quả nhiên, sắc mặt Lam Thính Dung hơi có vẻ không được tự nhiên, Mộ Lương đứng bên cạnh hắn còn hung tợn nhìn hắn.

Hạ Phong Nhã một chút cũng không cảm nhận được là hậu cung của mình đang sắp nổi lửa mất rồi.

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên Công Lược: Nữ Phụ Có Độc* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 282

Edit: Nhi Huỳnh

Phong Quang nói: “Vậy muội làm sao mà trốn về được?”

“Là vị công tử này đã cứu muội.” Hạ Phong Nhã nhìn qua một vị nam nhân tuấn mỹ thong dong ở bên cạnh, lại nói với Phong Quang: “Hoàng tỷ, vị này là Thẩm Hư công tử, hắn giống như Mộ Lương vậy, cũng là một kiếm khách giang hồ.”

Phong Quang cảm tạ, “Thì ra là Thận Hư công tử đã cứu hoàng muội của ta, đa tạ công tử đã ra tay cứu giúp.”

“không có gì, gặp chuyện bất bình rút dao tương trợ là quy củ của hiệp khách giang hồ, chỉ là ta không nghĩ tới, người mình cứu lại là Bình Hòa công chúa.” Thẩm Hư khiêm tốn cười, còn nói thêm: “Nữ hoàng bệ hạ, là Thẩm Hư.”

không phải Thận Hư.

Phong Quang không quan tâm đến hắn, vẫy tay với Hạ Phong Nhã, Phong Nhã lập tức ngoan ngoãn đi đến trước mặt nàng, Phong Quang kéo tay Phong Nhã, tỷ muội tình thâm nói: “Phong Nhã muội chịu khổi rồi, nhưng mà có thể an toàn trở về chính là chuyện tốt, tỷ nhìn sắc mặt muội không tốt lắm, chẳng lẽ là bị thương? Có cần gọi tháiđi đến chẩn trị một phen không?”

“không cần, hoàng tỷ, muội là trúng độc.”

“Cái gì? Như vậy càng phải truyền thái y đến xem!”

“Hoàng tỷ yên tâm, độc của muội đã giải rồi.”

Phong Quang đã biết còn cố hỏi, “Giải rồi, thế này là sao?”

Hạ Phong Nhã chậm rãi nói: “Hắc y nhân kia muốn dùng độc để khống chế muội, để giúp hắn lấy được bức vẽ bày binh bố trận của quân đội chúng ta, nhưng mà lúc hắn ngủ, muội trộm được giải dược trên người hắn, sau đó muội đã được Thẩm công tử cứu đi.”

Trộm cái gì mà trộm? Là người ta coi trọng ngươi mới cố ý giả bộ ngủ để ngươi lấy giải dược đi thì có.

Phong Quang không nói những lời này ra, nàng luôn luôn mà một người biết lắng nghe, tự nhiên sẽ biết có vài thời điểm không nên xem mồm vào.

Quả nhiên, Hạ Phong Nhã đem đến một tin tức cực nặng ký, “Muội đoán độc mà hắn hạ với muội nhất định cùng một loại với độc mà chúng tướng sĩ trúng phải, cho nên giải dược đó muội chỉ ăn một nửa, chừa lại một nửa, hoàng tỷ, tỷ mau gọi thái y đến lấy đi xem thử, có thể nghiên cứu ra bên trong giải dược có dược liệu gì, để bọn họ làm theo chế ra một phần được không?”

Khóe mắt Phong Quang thoáng nhìn qua, nhìn thấy vẻ mặt của Thẩm Hư khựng lại trong nháy mắt, nàng phỏng chừng vị này là nhị hoàng tử của Lang Thao quốc, hoàn toàn không biết Phong Nhã đã chừa lại một phần thuốc.

Tâm trạng nàng tốt lên, quan tâm sờ sờ đầu Phong Nhã, “Phong Nhã, muội chịu khổ rồi, đợi tam quân tướng sĩ giải được độc, muội sẽ là công thần lớn nhất của Đông Vân quốc chúng ta.”

Thanh danh của Bình Hòa công chúa càng lớn, dân tâm cũng sẽ càng ổn định, tương lai có đoạt vị cũng sẽ càng thêm dễ dàng.

Nhưng Phong Quang ngược lại không cảm thấy đau lòng, bởi vì nàng biết, Phong Nhã căn bản không có ý tưởng muốn đoạt lấy ngôi vị hoàng đế của nàng, cũng là vì mười lăm năm qua, nàng đối với Phong Nhã dường như là có cầu tất ứng, chuyện gì cũngkhông tranh với nàng, cũng không cùng nàng đoạt, trong mắt Hạ Phong Nhã, Phong Quang tuy rằng có chút hôn quân, nhưng là một tỷ tỷ tốt, Hạ Phong Nhã không có dã tâm không lồ gì, cũng không phải hạng tiểu nhân vong ân phụ nghĩa, nàng là rảnh đến điên rồi mới tranh đoạt ngôi vị hoàng đế với Phong Quang.

cố Ngôn lúc này mới nói: "không biết Thận Hư công tử là người phương nào?"

"Giang hồ lãng tử, bốn bể là nhà." Thẩm Hư nói: "Vương gia, là Thẩm Hư."

cố Ngôn tự động không lưu ý đến nửa câu sau, "Thận Hư công tử biết ta là Khiêm vương sao?"

"Tại hạ sớm đã nghe thấy, nữ hoàng bệ hạ cưng chìu Khiêm vương quá mức, chỗ có nữ hoàng bệ hạ tất sẽ có Khiêm vương điện hạ, quan sát thấy vương gia đứng bên cạnh bệ hạ, cho nên mới đoán vậy." Thẩm Hư nói xong, theo thói quen nói tiếp: "Vương gia, ta tên là Thẩm Hư."

Cho nên thỉnh ngươi không cần học theo nữ hoàng gọi ta là Thận Hư công tử, tuy rằng thái độ hắn khi nghe không sao cả, nhưng mà người khác kêu nhiều, thực sự nghĩ hắn là Thận Hư công tử thì làm sao bây giờ?

Nhưng Phong Quang rất muốn hỏi một câu, chẳng lẽ chuyện nàng thích đùa giỡn cố Ngôn đã truyền đến tay địch quốc luôn rồi?

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên Công Lược: Nữ Phụ Có Độc* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 283

Edit: Nhi Huỳnh

Cuối chùng, chuyện xử lý giải dược giao cho Lam Thính Dung đi làm, nửa viên giải dược để trong tay hắn, quả thực so với để trong tủ sắt còn yên tâm hơn, bởi vì hắn là nam chính thứ nhất, mà Thẩm Hư bất quá chỉ là nam chính thứ tư thôi.

Nam chính thứ nhì là Mộ Lương, nam chính thứ ba là Kha Hoài, hiện tại trong hậu cung của Hạ Phong Nhã cũng chỉ có duy nhất một nam nhân còn chưa login, Phong Quang tính toán tình tiết đã sắp hoàn toàn lệch khỏi quỹ đạo rồi, lập tức vỗ trán mình, vì sao còn chưa login vào? Nam chính thứ năm không phải là Lam Thính Vũ đệ đệ của Lam Thính Dung sao?

Còn nhớ rõ hắn ban đầu vốn là một người thích đoạn tụ chi phích, nhưng miễn cưỡng bị Hạ Phong Nhã bẻ thẳn, từ đó về sau từ một tên playboy tận tình ăn chơi ca múa, biến thành một nam nhân một lòng si mê độc nhất vô nhị.

Khoan đã, đoạn tụ chi phích?

Vậy ngày ấy nàng thấy hắn cùng với vị Tô Bích cô nương kia lăn giường là chuyện gì?

Phong Quang suy nghĩ hồi lâu, vẫn là trăm suy không thể lý giải, mười lăm năm mới lại nhớ lại tình tiết, nàng phát hiện bản thân ngoại trừ tình tiết đại khái ra đã quên gần hết rồi, mấy năm qua, từ hoàng thái nữ biến thành nữ hoàng, cuộc sống của nàng quá mức an nhàn, ngay cả con người cũng trở nên lười nhác rất nhiều, tất nhiên là khôngcó thói quen tốt là ngày nào cũng nhớ lại tình tiết.

"Đúng là sống vì sự lo âu, chết vì cảnh an lạc." Phong Quang ngồi trong lều trại, lắc đầu than thở.

không biết cố Ngôn đi vào từ lúc nào, hỏi: "Bệ hạ sao lại có cảm khái như vậy?"

Nàng sớm đã có thói quen bốn người Tiểu Ngã đem lời của nàng như gió thổi bên tai, cho dù nàng hạ lệnh nói bao nhiêu lần là không được để Khiêm vương tiến vào, khôngqua bao lâu, nàng liền có thể nhìn thấy cố Ngôn hăng hái thong thả tiến vào lều trại của nàng.

Nàng bẹp miệng, lười biếng nói: "Chính là có cái gọi là không thể đo được mây gió…"

"Bệ hạ có biết bản thân mỗi khi suy nghĩ muốn nhảy qua chuyện khác sẽ nói cái gìkhông?"

Nàng mù mờ, "Nói cái gì?"

"Đó là như không thể đo được mây gió, hôm nay nương phải lập gia đình, chính là mấy câu ông nói gà bà nói vịt như vậy."

Hắn thật đúng là hiểu nàng…

Phong Quang rất sĩ diện thẳng sống lưng lên, "Là ngươi muốn hỏi, ta chỉ trả lời chi tiết lại thôi."

“Có lẽ, lần sau thần muốn hỏi bệ hạ chuyện gì, cần phải đổi phương pháp khác.”

“Phương pháp gì?”

Hắn thản nhiên mỉm cười, dịu dàng nói: “Ví dụ như đem bệ hạ nhốt lại trong một lồng sắt, cho đến khi bệ hạ chịu nói thật mới thả ra.”

Sống lưng Phong Quang dâng lên ý lạnh nhè nhẹ, nàng cố gắng bình tĩnh, “Ngươi dám?”

Hắn cười nhưng không nói.

Hắn thực sự dám.

Phong Quang nhận thức được việc này, ruột gan không khỏi run lên, tâm kinh sợ, như chó săn mà chạy tới ôm lấy cánh tay hắn nói: “Vương thúc yên tâm, vương thúc muốn biết cái gì, cho dù có là hình mẫu lý tưởng của ta, hay là ta thích ăn gì, thích chơi gì… cho dù là ngày nguyệt sự của ta, ta đều nhất định không giấu diếm gì mà nói hết.”

“Hình mẫu lý tưởng của bệ hạ, là nam nhân dịu dàng chăm sóc, bệ hạ thích ăn bánh quế hoa, đồ ngọt như kẹo hồ lô, chuyện bệ hạ thích nhất là mỗi ngày nằm ngủ mơ đùa giỡn nam nhân, còn kinh nguyệt… bệ hạ là ngày mười bảy mỗi tháng đến.” Ngay khi Phong Quang đang nổi da gà sởn tóc gáy, hắn nâng tay nàng lên, kéo nàng lại dán lên ngực mình, “Bệ hạ, những chuyện người nói, thần đã biết từ lâu, có lẽ lần này người có thể thử nói với thần, ví dụ như, bệ hạ chọn cùng thần không mai mối gì mà tằng tịu với nhau, thật sự chỉ vì muốn có một đứa con thôi sao?”

Nếu nàng trả lời là “phải”, Phong Quang có thể tưởng tượng được bản thân sẽ bị hắn như vậy như vậy như vậy mà “đại chiến” ba trăm hiệp.

Cho nên nàng lựa chọn trả lời một cách thành thật, “Có con chỉ là chuyện phụ, ngủ với ngươi mới là mục đích chân chính.”

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên Công Lược: Nữ Phụ Có Độc* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 284

Nàng mặt không đỏ tâm không nhảy.

cố Ngôn tự nhiên cũng bình thường như mọi khi nói: “Bệ hạ vì sao lại muốn ngủ với thần?”

Mở miệng ra là ngủ, một nam một nữ này đều không biết xấu hổ là gì.

Phong Quang còn từng gặp qua bộ dạng thô lỗ của hắn, bởi vật nàng nhanh chóng tiếp nhận được hắn lại trở nên ngả ngớn, thấy rằng bản thân cũng không có gì hay ho mà giấu diếm hắn, lập tức nghiêm túc trả lời, “Ta thích ngươi, nên muốn ngủ với ngươi.”

“Thì ra là thế.” Nghe được nàng tỏ tình, hắn lại không có một chút phản ứng kích động nào, rất là bình tĩnh mà hỏi: “khôngbiết đối với những người khác, họ có làm cho bệ hạ cảm thấy muốn ngủ với hắn hay không?”

Phong Quang mếu máo, “Từ nhỏ đến lớn, ta mỗi ngày đều dốc lòng muốn ngủ với ngươi, vì thế mà trả giá không ít cố gắng, làm sao còn có thời gian nghĩ đến nam nhân khác, hơn nữa ngươi thấy qua bên người ta có xuất hiện nam nhân nào khác sao?”

Nàng thật sự không nói dối.

cố Ngôn cảm thấy vừa lòng một cách sâu sắc, vì thế hắn cúi đầu, thưởng cho nàng một cái hôn môi, sau khi hôn một cách ẩm, ướt, nóng, triền miên, giọng của hắn khàn khàn, “Bệ hạ tốt nhất là lúc nào cũng vẫn duy trì việc thích thần, nếukhông...”

“Nếu không thì sao?”

Nếu không hắn sẽ nhịn không được mà chặt chân nàng, làm cho nàng chỉ có thể ở bên người hắn, chỗ nào cũng không điđược.

cố Ngôn không trả lời nàng, ngược lại ôm nàng lên giường, nàng phản kháng một chút, bất quá cũng chỉ một chút thôi, rất nhanh mềm người đi dưới cái hôn của hắn, một câu nói đầy đủ cũng không nói nên lời.

Bên ngoài lều trại, nghe thấy âm thanh truyền ra từ bên trong, bốn người Tiểu Ngã mặt đỏ tai hồng cúi đầu.

Độc vừa giải, chiến sĩ biên quan rất nhanh chóng sinh long đoạt hổ, dưới sự dẫn dắt của Lam Thính Dung càng anh dũng thiện chiến, đem đất đai bị cướp đi đoạt về từ trong tay Lang Thao quốc.

Thẩm Hư cũng chỉ đợi ba ngày, lưu lại một câu "Ta còn sẽ tìm đến ngươi" cho Hạ Phong Nhã liền vội vã rời đi, Thẩm Hư đirồi, Phong Quang tỏ vẻ nhiệt liệt vui mừng mà đưa tiễn, bởi vì hắn mà giải dược mới được đưa đến đây, làm cho chiến sự của Đông Vân quốc từ bại thành thắng, lần mua bán này cũng thật có giá trị!

Mà nguy cơ quân tình một khi đã giải, dưới sự đề nghị của cố Ngôn, Phong Quang cũng khải hoàn hồi triều, Hạ Phong Nhã lén lút nhìn Lam Thính Dung, rất ngượng ngùng mà nói muốn ở lại một đoạn thời gian, nàng muốn ở lại, Mộ Lương tất nhiên cũng muốn ở lại theo.

Phong Quang nhún nhún vai, tỏ vẻ không sao cả, nàng không thích bổng đánh uyên ương, tuy rằng ương chỉ có một cái, mà uyên thì có vài con, nhưng bọn họ đã không ngại, nàng còn quan tâm cái lông gì.

Cuối cùng, bầu bạn với cố Ngôn, nàng bước trên con đường trở về đế đô.

Thời gian trở về so với lúc đi ngắn hơn, không đến nửa tháng, bọn họ đã trở về đến đế đô, ngoại trừ Trấn quốc công Lam Càn cáo bệnh ở nhà, cả triều văn võ đều quỳ trước cửa cung mà nghênh đón, đợi đến khi nhìn thấy trên xe ngựa bước xuống đầu tiên là Khiêm vương, Khiêm vương lại đỡ nữ hoàng bệ hạ xuống xe, mà tay của bọn họ qua hồi lâu mới buông ra, rất nhiều người coi như không thấy gì, ngầm cảm thấy tiếc hận thay cho Khiêm vương, không ngờ là Khiêm vương thế nhưng cũng không trốn thoát khỏi sự tàn phá của nữ hoàng, thật sự khiến người ta rất là đau lòng!

"Chúng thần cung nghênh bệ hạ khải hoàng hồi triều!"

"Được rồi được rồi, đều đứng lên đi." Phong Quang lắc tay, "Có lòng là được rồi, đều trở về nghỉ ngơi đi."

"Tạ bệ hạ." Toàn bộ đồng loạt đứng dậy.

Phong Quang tiến vào hoàng cung, cố Ngôn cũng cần phải trở về phủ đệ của mình, hai người đều không có gì không đành lòng mà tách ra, nhưng mà, đến ban đêm nàng lại không ngủ được.

Mấy ngày ở quân doanh, nàng đã quen với việc có cố Ngôn ngủ ở bên cạnh, khi đó nàng còn có chút ghét bỏ, bây giờ khôngcó hắn, nàng thật ra lại không ngủ được.

Phong Quang lăn qua lộn lại, cuối cùng đứng dậy kêu: "Tiểu Ngã, ta muốn uống nước."

không có người nào trả lời nàng.

Phong Quang lại kêu: "Tiểu Ngã, Tiểu Hảo, Tiểu Vô, Tiểu Liêu!"

Toàn bộ đều im ắng.

Nàng nhận thức được có gì đó không đúng, bởi vì nàng thấy Tiền Tù đi đến, vốn dĩ không có nàng triệu kiến, Tiền Tù khôngnên tiến vào tẩm cung của nàng, huống chi lúc này còn đang là tối khuya.

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên Công Lược: Nữ Phụ Có Độc* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 285

"Tiền Tù, ngươi không đi tuần tra trực ban ca của ngươi, mà đi đến tẩm cung của trẫm làm chi?" May mà Phong Quang cũngkhông có thói quen ngủ lõa thể, nếu không lúc này phải ôm chăn làm mất hết lễ nghi rồi.

Phía sau Tiền Tù có ngự lâm quân đi theo hắn, mặt mũi hắn hiền lành cười cười, "Thần lo lắng cho an nguy của bệ hạ, cho nên đặc biệt đến bảo hộ bệ hạ."

"Chẳng lẽ lại có thích khách xuất hiện trong hoàng cung?"

"Thích khách chưa xuất hiện, thần chỉ là phòng ngừa vạn nhất."

Phong Quang níu chặt chăn, "Tiểu Ngã bọn họ đâu?"

"Bệ hạ yên tâm, bốn cung nữ đó không cẩn thận đã ngủ mất, thân là hầu cận của nữ hoàng, các nàng lại sơ ý như thế, thần liền thay bệ hạ đem bốn cung nữ này đưa đến thiên lao một đoạn thời gian, để cho các nàng nhớ kỹ sai lầm này, phòng ngừa tái phạm." Bên trong lời nói của Tiền Tù tràn đầy ý tứ vì Phong Quang mà suy nghĩ, mà tùy ý xử lý cung nữ bên cạnh bệ hạ, hắn vốn không có cái quyền lực đó, nhưng hắn tựa như cố ý bỏ qua chuyện này.

Mắt Phong Quang tối sầm lại, trên mặt vẫn là nụ cười không tim không phổi, "Tiểu Ngã bọn họ, thật sự chỉ đang ngủ sao?"

“Tất nhiên là như thế, các nàng uống nước xong, không cẩn thận liền ngủ.”

Nàng cũng phụ họa cười nói: “Quả là thế không sai, ngày thường ta quá nuông chìu các nàng, có Tiền thống lĩnh giúp ta quản lý mấy nha hoàn không nghe lời này một chút, ta cũng có thể tiết kiệm không ít tâm tư.”

“Bệ hạ sao không hỏi, các nàng uống phải thứ nước gì mới có thể ngủ như vậy sao?” Tiền Tù chậm rãi nói xong, hắn cũng chầm chậm đi đến long sàng.

Phong Quang miễn cưỡng lắm mới áp chế xúc động của bản thân muốn hô to cút đi cho ta, nàng theo lời của hắn mà hỏi: “Các nàng là uống phải thứ nước gì mới ngủ vậy?”

“Bệ hạ, đương nhiên là nước chứa thuốc mê.” Tiền Tù rốt cục cũng đi tới bên giường, ánh mắt âm u nhìn nàng hồi lâu, đột nhiên, hắng dùng tay nâng cằm Phong Quang lên, nhìn trái nhìn phải, tán thưởng một tiếng, “Bệ hạ mặc dù không thông minh, nhưng khuôn mặt này thật là nhân gian hiếm thấy, nếu không phải là hoàng đế, vậy nhất định là một mỹ nhân hại nước hại dân.”

Phong Quang nổi một thân da gà, chán ghét trong lòng, nhưng cũng biết không nên thể hiện ra ngoài chọc giận hắn, cho nên cười nghiêng đầu tránh né, “Ta sẽ đem những lời này của Tiền thống lĩnh là đang tán thưởng ta.”

Tiền Tù rút tay lại, sờ sờ râu ria trên cằm, rất là tự nhiên ngồi bên giường, lấy ra giọng điệu trưởng bối và vãn bối nói chuyện phiếm với nhau: “Bất quá, mặc dù thường xuyên thấy bệ hạ ngu ngốc không có đạo đức, nhưng mỗi khi thần thấy bệ hạ thật bất trị, bệ hạ lại có năng lực làm ra rất nhiều chuyện khiến người ta phải sáng mắt ra, ví dụ như tăng cường việc mở học đường, bồi dưỡng nông nghiệp, còn có thể phái một người giang hồ không có liên hệ gì với quan viên trong triều đi cứu trợ thiên tai… Bệ hạ, thần có đôi khi nhịn không được mà hỏi, người rốt cục là ngốc thật hay là giả ngốc đây?”

Giống như hiện tại, hắn biểu hiện muốn bức cung rõ ràng như vậy, nhưng nàng cũng không nhanh không chậm vòng vèo với hắn.

Phong Quang cười hai tiếng khô khốc, “Ta chỉ là một tiểu cô nương bình thường, Tiền thống lĩnh không nên nghĩ quá nhiều.”

“Bệ hạ, thần không có nghĩ nhiều lắm đâu.” Tiền Tù lại nói tiếp: “Có thể nói với thần, bệ hạ đang muốn đợi ai đến cứu người hay không?”

Nàng càng biểu hiện không vội, hắn càng cho rằng nàng đang kéo dài thời gian đợi cứu binh, nhưng, người trong hoàng cung này, từ lúc nàng ngự giá thân chinh, tất cả đã bị hắn nắm trong tay.

Phong Quang nói: “Tiền thống lĩnh nói gì vậy? Vì sao vô duyên vô cớ, ta lại muốn có người tới cứu ta đây?”

“Bệ hạ không nói cũng hết cách, thần đã đoán được, ngoại trừ Khiêm vương, còn có ai vào đây muốn bảo vệ một người được xưng là nữ hoàng hôn quân hả?” Tiền Tù tự tin cười nói: “Nhưng thật đáng tiếc, chỉ sợ khiến bệ hạ phải thất vọng, trong cung không có ai đi thông báo, Khiêm vương sẽ không thể biết được.”

“Tiền thống lĩnh thật là tự tin.” Một giọng nói ôn hòa tinh khiết cùng lúc đó vang lên, người từ cửa tẩm cung cũng chậm rãi đivào, một nam nhân phong thần như ngọc.

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên Công Lược: Nữ Phụ Có Độc* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 286

Phong Quang nước mắt lưng tròng nhìn về phía người nọ, “cố Ngôn, ngươi rốt cục cũng tới!”

Nàng hất chăn chạy xuống giường lập tức muốn trốn đến chỗ hắn, nhưng bất hạnh là tay nàng bị Tiền Tù bắt được.

Sắc mặt Tiền Tù trầm xuống, “Khiêm vương sao lại đến tẩm cung của bệ hạ lúc nửa đêm thế này?”

cố Ngôn chỉ thản nhiên liếc mắt nhìn tay Tiền Tù bắt lấy Phong Quang, cũng hỏi: “Tiền thống lĩnh không phải cũng đến đây sao?”

“Ta là thống lĩnh ngự lâm quân, quản lý việc trị an trong hoàng cung, vì lo lắng bệ hạ cho nên đặc biệt đến đây bảo hộ, có cái gì không đúng? Trái lại Khiêm vương đây, không ở trong vương phủ nghỉ ngơi, chạy tới hoàng cung làm cái gì?”

cố Ngôn hơn nửa đêm đến tẩm cung của nữ hoàng không phải rất kỳ lạ sao?

Hắn nhưng mỗi đêm đều đến.

Đương nhiên, lời này không thể nói ra trước mặt Phong Quang, ngay khi cố Ngôn dự định nói bản thân là đến xem nữ hoàng bệ hạ có đá chăn khi ngủ không, thì Phong Quang ở bên kia tùy tiện lên tiếng.

“cố Ngôn là tới để giúp ta ngủ, không được sao?” Những lời này từ miệng nàng nói ra thật đúng lý hợp tình.

cố Ngôn cảm thấy sung sướng một cách sâu sắc.

Tiền Tù cũng sửng sốt, “Hai người các ngươi đã ngủ qua?”

“Đúng vậy, ngươi có ý kiến gì?” Có cố Ngôn ở đây, sức lực của nàng cứng rắn hơn rất nhiều, cho dù hiện tại nàng đang ở trong tình huống bị người ta bắt lấy.

Được rồi, nàng là nữ hoàng, vậy muốn lâm hạnh ai cũng là chuyện bình thường thôi.

Nghĩ thông suốt điểm này, Tiền Tù cũng không có gì kinh ngạc nữa, nhưng mà châm chọc một hai câu thì vẫn muốn, hắn nói với cố Ngôn: “không nghĩ tới Khiêm vương giữ mình trong sạch, băng thanh ngọc khiết thế mà cũng thành tôi tớ dưới váy của nữ hoàng, đúng là khiến ta cảm thấy bất ngờ.”

“Ta giữ mình trong sạch, nhưng cũng vui vẻ làm tôi tớ dưới váy của bệ hạ, Tiền thống lĩnh, ngươi không ngại cứ nói, chiến trận hôm nay ở tẩm cung bệ hạ, ý của ngươi là thế nào?”

“Bức cung.” Tiền Tù thoải mái nói ra hai chữ này, không hề úy kỵ trước mặt là Phong Quang và cố Ngôn, hai người tôn quý nhất đương triều, hắn cuồng vọng nói: “Khiêm vương cũng biết vì sao trước khi bệ hạ ngự giá thân chinh, lại muốn Trấn quốc công thống trị triều chính sao?”

“Là vì mượn thế lực của Trấn quốc công, đem quân đội mà Tiền thống lĩnh âm thầm bồi dưỡng một lưới bắt hết.”

Tiền Tù bất ngờ, “Thì ra Khiêm vương có biết ta âm thầm bồi dưỡng thế lực, hay chuyện để Trấn quốc công đến tọa trấn triều cương là do Khiêm vương đề nghị với bệ hạ?”

“Cũng không phải.” cố Ngôn nói: “Bệ hạ lúc quyết định vẫn chưa thương lượng qua với ta, nhưng tâm tư của bệ hạ thực sự đoán rất tốt, để cho Trấn quốc công và Tiền thống lĩnh lưỡng bại câu thương, đúng là một phương pháp không tồi.”

Phong Quang buồn bực không nói tiếng nào, nàng tự cho là ý tưởng của nàng không ai có thể biết được, nhưng đều bị cố Ngôn nói đúng, tuy nói mấy đạo trị quốc, ngự thần, thủ đoạn này nọ đều là cố Ngôn dạy nàng, nhưng có thể khinh địch như vậy mà để ý tưởng của mình bị đoán được, nàng cảm thấy thất bại thật nặng nề.

Trấn quốc công Lam Càn tuy rằng lui khỏi chiến trường, nhưng trong tay hắn đến nay vẫn nắm giữ mười vạn đại quân, hắn đối với Đông Vân quốc đúng là trung thành tận tâm, nhưng cũng không có nghĩa là hắn trung với nữ hoàng hiện tại, mà chính vì yêu nước, cho nên hắn mới không muốn để cho quốc gia này bị một nữ hoàng bất tài vô dụng này làm hỏng, Trấn quốc công nắm giữ quân đội, Lam Thính Dung lại nắm giữ quân quyền, Lam gia bọn họ, đối với Phong Quang đang ngồi ởtrên ngôi vị hoàng đế mà nói, thật sự là một cái họa lớn ở trong lòng.

Phong Quang không cần Lam Càn lập tức chém giết Tiền Tù, nàng chỉ cần Lam Càn phát hiện Tiền Tù có hai lòng là đủ rồi.

“Hai hổ đánh nhau, tất có một bên thương hại, biện pháp này thế nhưng thực sự là do bệ hạ nghĩ ra được.” Tiền Tù lại nhìn về phía Phong Quang, “Bệ hạ, thần thật là coi thường người rồi.”

Mặt Phong Quang không chút thay đổi, “Bình thường thôi bình thường thôi, không cần quá sùng bái ta.”

Tiền Tù không quan tâm đến tác phong của nàng, “Đáng tiếc bệ hạ lại không đoán được, Trấn quốc công lại hợp tác với ta.”

“Hắn hợp tác với ngươi rồi?” Phong Quang kinh ngạc, theo nàng biết, Lam Càn tuy là một lão già cổ hủ cứng nhắc, là phái bảo thủ, nhưng hắn tuyệt đối không dễ dàng tha thứ cho loạn thần tặc tử, giống như cho dù hắn không thích nàng ngồi trênngôi vị hoàng đếm hắn cũng sẽ chỉ giúp Phong Nhã lên ngôi hoàng đế, bởi vì Phong Nhã họ Hạ, chỉ có người của hoàng thất, mới có thể danh chính ngôn thuận ngồi lên vị trí này.

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên Công Lược: Nữ Phụ Có Độc* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 287

“May mà còn Lam nhị công tử.” Tiền Tù nói: “Nếu không vì Lam Thính Vũ trầm mê nữ sắc, hắn làm sao có thể trúng bẫy của ta được, bị ta khống chế mạng sống đây?”

cố Ngôn nói: “Thì ra vị Tô Bích kia là người của Tiền thống lĩnh.”

“Tô Bích đúng là một người hữu dụng, không phụ kỳ vọng của ta, cũng ít nhiều nhờ có Tô Bích, ta mới có cơ hội hạ độc với Lam Thính Vũ, nay nếu không có giải dược của ta, Lam Thính Vũ sẽ lập tức nổ tan xác mà chết.” Tiền Tù tàn nhẫn cười to vài tiếng, “không ngờ được, Trấn quốc công ngày thường không thích đứa tôn tử hay gây chuyện thị phi này, đến lúc nói đến chuyện sống còn, hắn nói sao cũng luyến tiếc để Lam Thính Vũ đi tìm

chết."

cố Ngôn cười với Phong Quang, "Trấn quốc công là vì sốt ruột bảo vệ tôn tử, bệ hạ, người thua không oan ức."

Phong Quang mếu máo hừ một tiếng, nàng biết quyền mưu bản thân không tốt! Nhưng lúc này nàng đã bị bắt rồi, hắn có cần phải bình tĩnh nói mát như vậy không?

"Ngọc tỷ ta cũng đã lấy đến, nếu ngày hôm nay tuyên bố bệ hạ bệnh nặng, để ta giám quốc, tin rằng không ai dám có gan mà phản đối." Tiền Tù tình thế bắt buộc nói: "Vì Hạ thị mà làm thần tử hơn mười năm, hôm nay cũng đã đến lúc tới phiên ta ngồi lên ngôi vị hoàng đế."

Phong Quang cắn răng, "Ngọc tỷ đặt ở trong mật các, ngươi làm sao mà tìm được?"

"Chỉ cần có Tô Nhứ cô nương, trên đời này không có mật các nào mà không qua được."

"Ngươi có ý gì?"

Tiền Tù rất đắc ý, "Tố Linh Hiên Tô Nhứ cô nương bói cho ta một quẻ, nói ta mới là chân chính thiên tử, tất nhiên, nàng cũng biết mật các ở nơi nào, hỗ trợ ta lấy được ngọc tỷ."

"Bà đồng kia!" Phong Quang tức giận đến giơ chân, chẳng lẽ Tô Nhứ kia thật sự có bản lãnh xem bói hỏi mệnh? Chìa khóa mật các chỉ có nàng mới có!

Tiền Tù thưởng thức bộ dạng nàng thở phì phì trong chốc lát, lại nhìn cố Ngôn, bình chân như vại nói câu: "Khiêm vương, người đời đều nói ngươi có tài hơn người, trí tuệ như thần, nay ta một đường an bài tính kế, ngươi có phục không?"

"không thể không phục." Mắt đen xẹt qua một tia sáng.

Tiền Tù lại nói: "Nếu như thế, Khiêm vương trước tiên phế đi tay phải của chính ngươi đi."

Phong Quang kinh sợ, "Tiền Tù ngươi còn muốn gì nữa?"

"Bệ hạ không cần sốt ruột, chỉ là phế đi một bàn tay của vương gia mà thôi, hắn thân mang võ công, là một phiền toái, chỉ có phế đi một bàn tay, ta mới có thể an tâm."

"cố Ngôn ngươi đừng nghe hắn!" Thấy cố Ngôn cũng không phản bác, Phong Quang đã gấp đến mức hô to, nhưng nàng vừa hô lên một câu, cổ nàng liền bị Tiền Tù hung hăng bóp chặt.

Tiền Tù chậm rãi dùng thêm sức, khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng dần dần trắng bệch, sống chết xiết tay hắn lại không tránh thoát được, Tiền Tù vốn là xuất thân võ tướng, thân thể nhỏ nhắn của nàng không có mấy sức, đương nhiên không thể chống lại hắn.

Tiền Tù nói với cố Ngôn: "Khiêm vương có thể tưởng tượng đi, bệ hạ được nuông chiều từ bé, chỉ sợ không mấy chốc nữa, cáicổ yếu ớt này sẽ bị chặt đứt."

cố Ngôn hờ hững nói: "Tiền thống lĩnh không phải muốn phế đi một bàn tay của ta sao? Ta làm theo là được."

"không..." Phong Quang khó khăn nghẹn ra một chữ, bởi vì Tiền Tù lại bóp cổ nàng chặt hơn, nàng chỉ có thể cố gắng nói ra một chữ này.

cố Ngôn rút bội kiếm ra từ một ngự lâm quân bên cạnh, ánh mắt không hề chớp một cái, từ đầu tới cuối đều là vẻ mỉm cười hờ hững, trước mặt mọi người, dùng thanh kiếm đó đâm xuyên qua cánh tay của chính hắn, chớp mắt, máu văng tung tóe.

Rất nhanh sau đó, hắn lại thong dong rút kiếm ra, tay phải vô lực buông thõng ở bên người, xiêm y trắng thuần nhiễm màu máu đỏ, nếu không có một lớp mồ hôi lạnh trên trán hắn, người ngoài có lẽ chỉ thấy hắn không hề biết đau đớn là gì.

"Tiền Tù, hiện tại có thể buông bệ hạ ra."

Động tác của hắn đều nhẹ nhàng như mây trôi nước chảy, người thấy được một màn như vậy, đều kinh ngạc nói không nên lời.

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên Công Lược: Nữ Phụ Có Độc* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 288

Edit: Nhi Huỳnh

Qua hồi lâu, không giam im lặng đến mức chỉ có thể nghe được tiếng máu nhỏ xuống mặt đất, Tiền Tù bội phục nói: "Khiêm vương quả là dứt khoát, chẳng qua là, phế một bàn tay thì không đủ, không bằng Khiêm vương lại tự đâm một kiếm lên ngực mình?"

Phong Quang trợn mắt, nói không ra lời, chỉ có thể liều mạng lắc đầu với cố Ngôn.

cố Ngôn thở dài.

Tiền Tù nói: "Cũng phải, vì một nữ nhân mà làm đến mức này cũng không đáng, Hạ Phong Quang tuy là nữ hoàng, nhưng cũng chỉ là nữ nhân mà thôi, Khiêm vương cần gì vì nàng mà làm hại bản thân?"

"Tiền thống lĩnh, nói được làm được?"

cố Ngôn nói vậy, đúng là thật có dự định sẽ làm theo, Tiền Tù sau khi kinh ngạc lập tức cười vui vẻ, hắn không ngờ là Khiêm vương cố Ngôn nổi danh lừng lẫy cả hai quốc đô, lại là một nam nhân ngu như vậy, vì thế hắn cũng nói: "Nếu Khiêm vương đâm một kiếm vào ngực mình, mà ta lại không thả Hạ Phong Quang ra, thì liền bị thiên lôi đánh xuống, mọi người ở đây đều làm chứng cho ta."

"Được." cố Ngôn vì mất máu quá nhiều mà mặt có vẻ tái nhợt, khi hắn nhìn Phong Quang lại có ý tươi cười, "Bệ hạ yên tâm, người sẽ không sao đâu."

Dứt lời, tay trái hắn cầm kiếm, mạnh mẽ đâm vào ngực phải.

Trong màu đỏ lóa mắt ấy, hắn rút kiếm ra, chậm rãi quỳ xuống đất.

Tiền Tù kinh sợ, bị sự cứng rắn của cố Ngôn dọa, tay cũng bất ngờ buông ra.

Phong Quang té xuống đất ho khan vài tiếng, không hề để ý đến cơn đau trên cổ, nàng đứng lên chạy tới chỗ cố Ngôn, ngồi bên người hắn, giơ tay ra một hồi lâu mới tìm được chỗ để tay xuống, run run rẩy rẩy đặt lên gương mặt tái nhợt của hắn, khóc không thành tiếng, "Ta đã nói là không được! Ngươi nghe không hiểu sao!?"

"Trong tàng thư của bệ hạ…" Môi hắn nhẹ nhếch, gương mặt không có màu máu lại có một loại đẹp mắt mê người quỷ dị, "Thần đọc thấy có nói… lúc nữ nhân nói không, thật ra là có."

Phong Quang cười không nổi, hung hăng lau nước mắt của mình, nhưng rất nhanh sau đó, nước mắt lại đọng lại trong hốc mắt mà chảy ra, nàng cũng lười quan tâm nữa, bắt đầu xé góc áo của mình, vừa xé vừa khóc nói: "Mấy sách đó đều gạt người thôi, ngươi không phải không cho ta xem sao? Vậy còn làm theo để làm gì?"

"Bởi vì thần biết, bệ hạ sợ đau."

Phong Quang khựng lại, khóc càng xấu, vẫn không xé nổi một khối vải nào.

cố Ngôn ném kiếm trong tay, nâng tay lau đi nước mắt trên mặt nàng, còn rất có tâm trạng mà cười nói: "Bệ hạ đang làm gì vậy?"

"Ta… ta muốn xé áo để cho ngươi chặn miệng vết thương… nhưng mà… nhưng mà…" Nàng khóc ra tiếng, tủi thân nói: "Ta xé không ra… ta… ta thật vô dụng…"

trên tay hắn, ngực hắn, máu càng chảy tệ hơn, những người đứng xem đều thấy đau đến không chịu được, nhưng hắn còn có thể cười trấn an nàng, "Quần áo của bệ hạ, đều được làm từ gấm hoa thượng đẳng, tất nhiên không dễ dàng xé ra được, đừng khóc, lần tới thần kêu đám Tiểu Ngã chuẩn bị loại vải dễ xé cho thật tốt."

"cố Ngôn, ngươi là đồ ngốc!" Phong Quang tức giận la lên, nước mắt không ngừng rơi, nàng tự giận bản thân mình, muốn nhào vào lòng hắn, ôm hắn, nhưng lại sợ đụng tới miệng vết thương của hắn.

Giống như nhìn thấy ý nghĩ của nàng, tay trái cố Ngôn cầm lấy cổ tay nàng, kéo nàng vào lòng, nàng ngửi được mùi máu rất nồng, ở khoảng cách gần thấy được ngực hắn đang đổ máu, nàng khóc như một đứa trẻ ba tuổi, không khống chế được mà ợ khóc.

Hắn sờ sờ đỉnh đầu nàng, nhẹ giọng nói: "Bệ hạ yên tâm, ta sẽ không khinh địch mà chết như vậy."

Hai kiếm này hắn đều tránh được chỗ hiểm, chỉ cần cầm máu kịp lúc là được, còn cầm máu như thế nào… Hắn giương mắt nhìn về phía cửa, một bóng hình xinh đẹp đúng lúc giẫm bước mà đến.

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên Công Lược: Nữ Phụ Có Độc* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 289

Edit: Nhi Huỳnh

Tô Nhứ nhìn thấy một màn máu me này mà ngẩn ra, nàng kinh ngạc nhìn cố Ngôn, lần lữa mà quên mất ngôn ngữ.

Vẫn là Tiền Tù đi tới mới gọi lại thần trí của nàng, "Tô Nhứ cô nương, cô nương sao lại đến đây?"

"Tiền thống lĩnh…" Tô Nhứ hoàn hồn, lại bày ra vẻ trong trẻo lạnh lùng không không thể khinh nhờn, chậm rãi nói: "Tiểu nữ hôm nay đến đây, là vì đoán được chắc sẽ có cảnh tượng thế này, nên muốn khuyên can Tiền thống lĩnh, tuyệt đối không thể giết Khiêm vương điện hạ."

Sắc mặt Tiền Tù hơi trầm xuống, "cô nương sao lại nói như vậy? cố Ngôn còn sống thì hắn chính là một trở ngại đối với ta."

"Tiền thống lĩnh, ngươi đúng là chân long thiên tử, nếu ngày ngày đêm đêm lấy lý do thay nữ hoàng giám quốc thống lĩnh triều cương, thời gian lâu dài, lòng người cũng sẽ thay đổi, mà Khiêm vương, là Nhiếp chính vương do tiên hoàng tự thân chỉ thị, nếu một ngày nữ hoàng chết bất đắc kỳ tử, tin rằng mọi người sẽ đẩy Bình hòa công chúa đăng cơ, mà người ủng hộ Tiền thống lĩnh lại ít ỏi không có bao nhiêu, nhưng nếu có Nhiếp chính vương trao ngôi vua cho Tiền thống lĩnh lại khônggiống vậy, Nhiếp chính vương có quyền lợi cao nhất Đông Vân quốc, đến lúc đó Nhiếp chính vương ra mặt làm kinh sợ quần thần, hơn nữa còn có tiểu nữ lấy lòng tin trong dân gian, Tiền thống lĩnh muốn đi lên ngôi vị hoàng đế còn không phải danh chính ngôn thuận rồi sao?"

Tô Nhứ nói một đoạn này, không thể phủ nhận là đã khiến Tiền Tù động tâm, Hoàng đế, phải làm thì tất nhiên phải đường đường chính chính ngồi lên ngôi vị Hoàng đế này, nếu mỗi ngày đều lấy nguyên nhân vì nữ hoàng bệnh nặng mà thay mặt giám quốc, e là không ít người sẽ có tâm tư khác.

Tiền Tù trầm ngâm, nhìn Phong Quang ôm cố Ngôn, hoài nghi nói: "cô nương nghĩ xem, dựa vào cá tính không sợ chết này của cố Ngôn, hắn sẽ nghe theo lời ta sao?"

"Tiền thống lĩnh, người chỉ cần có nhược điểm là có thể khống chế được, Khiêm vương mặt dù cao cao tại thượng, nhưng hắn cũng chỉ là con người, mà nhược điểm của hắn, không phải đã bại lộ trước mắt chúng ta sao?" Mắt Tô Nhứ dừng lại trênngười Phong Quang, ánh mắt tối đen mù mịt.

Phong Quang xiết chặt góc áo cố Ngôn, nàng mím môi, bình tĩnh khôn khéo đáng yêu.

cố Ngôn từng chút từng chút vỗ về đầu nàng, đối với xung quanh đều thờ ơ, bao gồm cả miệng vết thương đang đổ máu của hắn.

Tiền Tù nở nụ cười, "Tô Nhứ cô nương nói không sai, lưu lại cố Ngôn đối với ta sẽ có chỗ hữu dụng nhiều hơn nữa."

Hắn đi qua, bắt lấy tay Phong Quang muốn lôi nàng qua, nhưng một bàn tay dính máu bắt được cổ tay hắn, máu nhiễm đỏ ống tay áo của hắn, chất lỏng ấm áp này lại khiến hắn lạnh cả người từ tận đáy lòng.

cố Ngôn cười nhợt nhạt, "Tiền thống lĩnh, ngươi cần phải chăm sóc bệ hạ cho thật tốt."

Cảm giác không đúng vừa rồi, tựa như ảo giác.

Tiền Tù miễn cưỡng cười nói: "Ta là thần tử của bệ hạ, đương nhiên sẽ chăm sóc người cho thật tốt."

"cố Ngôn…" Phong Quang bị Tiền Tù lôi ra khỏi cái ôm ấm áp, nàng còn chưa ngừng khóc, mắt đã khóc đỏ cả lên, hơn nữa giọng nói còn run rẩy, đáng thương khiến người ta thầm nghĩ muốn ôm nàng vào lòng mà an ủi một phen.

Tiền Tù vẫy vẫy tay, hai ngự lâm quân liền tiến lên, một người bắt được một cánh tay của cố Ngôn, cố Ngôn chỉ nhìn Phong Quang, thấp giọng nói: "Đừng sợ, đừng lo lắng, ta sẽ không sao."

"cố Ngôn… là ta vô dụng, là ta ngốc, nếu không phải ta…" Những lời còn lại nàng đều không nói ra được, bởi vì nàng lại bị ợ khóc.

cố Ngôn không thể không thừa nhận, lần đầu tiên nhìn thấy Phong Quang khóc kịch liệt đến vậy, còn vì hắn mà khóc, hắn có một cảm xúc thật mới lạ, cũng thật thỏa mãn.

Cho nên hắn cười chân thật hơn rất nhiều, mặc dù Phong Quang vẫn luôn cho rằng hắn đang miễn cưỡng cười vui để nàngkhông phải lo lắng.

"Phong Quang, chúng ta rất nhanh sẽ gặp lại."

Tiền Tù bật cười thành tiếng đối với sự tự tin của cố Ngôn, hắn phân phó thị vệ bắt lấy cố Ngôn, "Đem hắn nhốt vào đại lao, đừng để hắn chết."

"Dạ!"

Tô Nhứ lại nhìn Phong Quang đang khóc, cáo lui cùng cố Ngôn rời khỏi tẩm cung.

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên Công Lược: Nữ Phụ Có Độc* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 290

Trong tẩm cung chỉ còn lại Phong Quang và Tiền Tù, cố Ngôn vừa đi, Phong Quang chỉ cắn môi cố gắng không khóc thành tiếng.

Tiền Tù nắm cằm nàng, ánh mắt âm u, ngay khi Phong Quang tưởng hắn sẽ làm chút chuyện gì với mình, Tiền Tù lại đột nhiên buông nàng ra, Phong Quang ngã xuống đất.

"Đều nghe rõ cho ta!" Tiền Tù phân phó thuộc hạ, "Thân thể bệ hạ không khỏe, không thể rời khỏi tâm cung, toàn bộ người ở đây đều bảo vệ cho tốt, đừng để cho những người tạp nham tiến vào quấy nhiễu sự thanh tịnh của bệ hạ."

Những người còn lại cúi đầu, "Dạ!"

Tiền Tù lạnh nghiêm mặt đi ra tẩm cung, lúc này cuối cùng cũng chỉ còn lại có một mình Phong Quang.

Nàng ngồi dưới đất, một mặt may mắn Tiền Tù không làm gì với nàng, một mặt lại ôm đầu gối rơi nước mắt, thút tha thút thít hỏi: "Hệ thống, kịch bản ngươi đưa cho ta… không có… cũng không có nói qua sẽ có đoạn bức cung nào…"

Hệ thống lạnh lùng nói: "trên kịch bản cũng không có viết qua là cố Ngôn sẽ thích Hạ Phong Quang."

Là vì nàng đến đây, cho nên mọi thứ đều phát sinh biến hóa.

Phong Quang ốm yếu nói: "Hiệu ứng bươm bướm thật sự lớn đến vậy sao? Bắt đầu từ thế giới trước, mỗi tình tiết vốn có đều thoát ly quỹ đạo một cách nghiêm trọng…"

Vừa nghĩ đến Tiết Nhiễm, nàng lập tức có cảm giác tương lai không thể khống chế thật đáng sợ, nhất là lúc này, khả năng biết trước tình tiết của nàng đã hoàn toàn vô tác dụng.

"Ta nói rồi, mong ký chủ khi hoàn thành nhiệm vụ tự thân nắm chắc thành công."

Cảm giác lúc này và khi nhìn thấy một cái quảng cái trên TV, ở một góc còn đề mấy cái chữ to, lấy sản phẩm thực tế làm tiêu chuẩn, không khác nhau là mấy.

"Hệ thống… ta phải làm thế nào mới có thể cứu cố Ngôn, ta không muốn hắn chết." Nguyên nhân không phải vì hắn là người phải tiến công chiếm đóng, mà là vì nàng thuần túy không muốn hắn chết, "Hắn vì ta… đâm bản thân hai kiếm, ta thấy… ta thích hắn…"

Bởi vì thế giới trước nhiệm vụ thất bại nên nàng bị kích thích, lại bởi vì điểm hệ thống sạch bách nên không có chỗ nào phải sợ, nên trong thế giới này, nàng vẫn luôn sống không tim không phổi, cho dù muốn tiến công chiếm đóng cố Ngôn, nàng cũng chỉ áp dụng phương pháp đơn giản thô bạo nhất, đó là thường xuyên trêu chọc một chút, nói rất nhiều lời nói mạnh dạn trắng trợn, còn chuyện thực sự động tâm, chính là lúc này.

Nghe xong lời của nàng, hệ thống im ắng một hồi lâu, qua một lát mới nói: "Hắn sẽ không có chuyện gì."

Phong Quang nâng mắt, "Ngươi nói vậy là có ý gì."

Nhưng hệ thống đã không muốn trả lời nàng nữa.

Nàng có chút khó chịu, hệ thống của người ta có thể tùy ý khai thông vướng mắc, ngược nam nữ chính khắp nơi, đến lượt nàng, cho dù muốn hỏi một vấn đề cũng phải lựa lúc hệ thống có tâm tình tốt, lạnh lùng kiêu ngạo đến mức khiến nàng cảm thấy bất lực một cách sâu sắc.

Phong Quang liên tục bị nhốt trong tẩm cung hơn nửa tháng, mấy ngày này, nàng vẫn còn có người hầu hạ, nhưng mà cung nữ thái giám hầu hạ nàng đều thay đổi, nàng đương nhiên cũng không gặp qua mấy người Tiểu Ngã, cho dù muốn tìm một người để hỏi một chút xem cố Ngôn thế nào, cũng không có ai trả lời nàng.

Nữ hoàng là nàng đây, trước kia có bao nhiêu thong dong, bây giờ chỉ còn lại sự ngột ngạt.

Một thái giám có gương mặt yêu dã để đồ ăn xuống, khi cảm nhận được tầm mắt kia hôm nay cũng không ngoại lệ mà nhìn mình chằm chằm, hắn hỏi: "Bệ hạ sao lại nhìn ta như vậy?"

Phong Quang cắn chiếc đũa một chút, không ngờ là hắn sẽ đột nhiên quan tâm đến nàng, "Ta thấy… ngươi rất quen mặt."

Nàng hình như đã gặp qua hắn, đây là vấn đề mà nàng suy nghĩ từ mấy ngày trước.

"Tiểu nhân tên là Tô Bích."

"À… chắc là trùng tên trùng họ thôi." Nàng gắp một đũa thịt bỏ vào miệng.

“Chính là Tô Bích đã từng gặp mặt bệ hạ một lần.” Hắn nói: “Lúc đó, tiểu nhân đứng bên cạnh Lam nhị công tử.”

“Khụ khụ!” Nàng bị sặc, uống một ngụm nước hơn nửa ngày mới trở lại bình thường, “Ngươi nói ngươi chính là Tô Bích đó sao!?”

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên Công Lược: Nữ Phụ Có Độc* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 291

“Tiểu nhân chính là Tô Bích đó.” Tô Bích khom người thi lễ, “Gặp qua bệ hạ.”

“Ngươi ngươi ngươi… ngươi là nam!?”

“Đúng vậy.”

“Vậy ngươi cùng… ngươi và Lam Thính Vũ…” Phong Quang thất đầu lưỡi, “Các ngươi chẳng lẽ là…”

“Long dương chi hảo, hay là đoạn tụ chi phích, cho dù là người nào cũng vậy.” Tô Bích cười hào phóng: “Chẳng qua, tiểu nhân lại không thích qua Lam nhị công tử mà thôi, tiếp cận hắn, bất quá cũng chỉ vì nhiệm vụ.”

Phong Quang chậm rãi tỉnh táo lại, do dự hỏi: “Vậy ngươi là… có phải cũng là…”

“Tiểu nhân từ nhỏ đã thích nam nhân, điểm này bệ hạ không cần phải nghi ngờ.”

Phong Quang chịu qua sự hun đúc của văn hóa hiện đại rất nhanh liền chấp nhận chuyện này, nhưng nàng lại có một việckhông hiểu, “Ngươi sao lại làm việc cho Tiền Tù?”

“không có vì sao, chỉ là tiểu nhân và bệ hạ ở khác trận doanh mà thôi, có lẽ bệ hạ thấy chúng ta đều là loạn thần tặc tử, nhưng mà theo chúng ta, đây chính là trừ bỏ hôn quân, thay trời hành đạo.” Tô Bích nói rất khách quan, không có ai cảm thấy hắn nói không đúng, trên đời này, người chân chính điên loạn, không cảm nhận được giá trị của bản thân thật ra khôngnhiều lắm, có đôi khi cái gọi là phản diện hay không, cũng chỉ xem xem người nào đứng ở góc độ nào mà định nghĩa mà thôi.

Những lời này của Tô Bích, Phong Quang không có cách nào không đồng ý, bởi vì chính nàng cũng nghĩ vậy, giống như nàngtrên danh nghĩa là nữ phụ, nhưng nàng vẫn luôn cho rằng bản thân là nhân vật chính, nàng bỗng nhiên có chút phiền muộn.

“Thì ra ngươi là vì lý do này mới giúp Tiền Tù.” Nàng thở dài, trong lòng nghĩ mấy thanh niên có triển vọng ở cổ đại này đúng là không ít, đầu tiên là Mộ Lương, bây giờ là Tô Bích.

Tô Bích hờ hững, “Bệ hạ, chẳng lẽ ngươi thật sự nghĩ Tiền thống lĩnh là vì nguyên nhân này mà đoạt ngôi vị hoàng đế sao? Hắn muốn đoạt ngôi vị hoàng đế, đương nhiên là vì hắn muốn làm hoàng đế.”

Phong Quang: “…”

không phải ngươi nói là vì muốn lật đổ hôn quân là ta sao?

Mặt Tô Bích không chút thay đổi, biểu cảm không có biểu cảm thế này, đại khái là biểu cảm trào phúng đến cùng cực, hắn tuy rằng không có biểu cảm gì, nhưng rõ ràng là đang biểu đạt, ngươi ngu xuẩn đến mức khiến ta phải bảo trì sự im lặng.

Nàng lựa chọn bỏ qua cái đề tài này, ngược lại dùng ánh mắt tội nghiệp nhìn hắn, “Tô Bích, có thể hay không...”

“không thể.” Nàng còn chưa nói xong, Tô Bích đã biết nàng muốn nói gì mà ngắt lời nàng, “Ngoài cửa có rất nhiều ngự lâm quân canh giữ, cho dù tiểu nhân có lòng giúp bệ hạ, bệ hạ cũng không ra được.”

Phong Quang bất quá chỉ thử hỏi một chút, nàng cũng biết muốn Tô Bích giúp nàng bỏ trốn là ý nghĩ kỳ lạ, nàng lại thay đổi vấn đề, “Vậy ngươi có thể nói cho ta biết, cố Ngôn thế nào hay không?”

“Khiêm vương mặc dù bị nhốt trong đại lao, nhưng thương thế đã chuyển biến tốt.”

Nàng lại hỏi: “Tiền Tù có tra tấn hắn không?”

“Tiền thống lĩnh phải xử lý triều chính, không có nhiều thời gian như vậy.”

Phong Quang nhẹ nhàng thở ra, “cố Ngôn không có chuyện gì là tốt rồi.”

“Bệ hạ lo lắng cho Khiêm vương như vậy, sao không trước lo lắng cho mình đi?”

“Ta gặp chuyện không may cũng không sao, nhưng cố Ngôn không thể có việc gì.”

“Nếu Tô Nhứ đến đây, bệ hạ trăm ngàn lần không thể nói như vậy trước mặt nàng.”

Nàng nghi vấn, “Vì sao?”

Tô Bích nói: “Chỉ sợ Tô Nhứ cô nương nghe xong, sẽ nhịn không được mà mượn tay Tiền thống lĩnh gây phiền toái cho bệ hạ.”

Phong Quang lĩnh ngộ được điều gì đó, “Ý của ngươi là… Cái bà đồng kia… khụ, Tô Nhứ cô nương kia, thích cố Ngôn?”

Tô Bích gật gật đầu, “Đúng là như vậy.”

“Tốt!” Nàng vỗ bàn đứng lên, “Bà đồng kia, không chỉ giúp Tiền Tù đoạt ngôi vị hoàng đế của ta, cư nhiên còn dám mơ ước nam nhân của ta.”

Tô Bích nghĩ, có lẽ hôm nay có thể hồi báo nói là bệ hạ rốt cục cũng sinh long hoạt hổ.

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên Công Lược: Nữ Phụ Có Độc* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 292

Vừa nghĩ đến Tô Nhứ kia thích cố Ngôn, mà bây giờ bản thân lại không ở bên cạnh cố Ngôn, Phong Quang hận đến nghiến răng, sắp tới giờ tý (23-1h), nàng lăn qua lộn lại ở trên giường không ngủ được, trên thực tế, trong mấy ngày bị giam lỏng này, nàng thực sự ít có thể ngủ được an ổn, chỉ sợ sẽ đột ngột nhận được tin tức cố Ngôn gặp chuyện không may.

Ngay tại khi nàng nghĩ bà đồng Tô Nhứ kia có thể mượn cớ đưa đẩy cố tình ăn đậu hủ của cố Ngôn, nàng nghe được có tiếng vang rất nhỏ từ cửa sổ, Phong Quang lại cẩn thận nghe ngóng trong chốc lát, xác định không phải là ảo giác của bản thân, nàng hất chăn xuống giường, đi đến mép cửa sổ, lại suy xét trong chốc lát mới mở cửa sổ ra.

Hai người từ ngoài cửa sổ nhảy vào, Phong Quang bị dọa không phát ra được tiếng nào thì miệng nàng đã bị bịt kín.

“Suỵt…” Hạ Phong Nhã nhỏ giọng nói: “Hoàng tỷ, yên lặng, đừng để bị người ở bên ngoài nghe thấy.”

Phong Quang gật gật đầu Hạ Phong Nhã mới buông tay ra, nàng hỏi: “Các ngươi làm sao đến đây được?”

Cùng đi với Hạ Phong Nhã đúng là Mộ Lương.

Mộ Lương nói: “Chúng ta nhận được tin của Trấn quốc công, hắn nói muốn chúng ta trước tiên đem ngươi cứu ra, như vậy hắn mới không có kiêng kị gì mà đối phó Tiền Tù.”

“Trấn quốc công?”

“Đúng vậy, hoàng tỷ.” Hạ Phong Nhã nói: “Lam Thính Dung mang theo quân đội dừng ở ngoài cửa thành, chỉ cần cứu tỷ ra rồi, hắn sẽ cùng Trấn quốc công nội ứng ngoại hợp, đánh Tiền Tù trở tay không kịp.”

Phong Quang vẫn không hiểu được, “Các ngươi thật sự không nhìn lầm, là Trấn quốc công mật báo cho các ngươi sao?”

Mộ Lương nói: “Đúng vậy, sao thế?”

không thích hợp, Lam Càn coi trọng tính mệnh của Lam Thính Vũ như vậy, vì thế mà giao ước hợp tác với Tiền Tù, sao lại đột nhiên thông tri bọn Phong Nhã tới cứu nàng, Phong Quang nghĩ không thông, chẳng lẽ Lam Thính Vũ đã được giải độc, hoặc là ông ta định hi sinh Lam Thính Vũ?

“Hoàng tỷ, tỷ suy nghĩ cái gì vậy? Mau cùng chúng ta đi thôi.” Hạ Phong Nhã kéo tay Phong Quang.

“Ta không thể đi.” Phong Quang lắc đầu.

Phong Nhã vô cùng khó hiểu, “Vì sao? Tiền Tù lòng lang dạ thú, nói không chừng một ngày nào đó hắn sẽ giết tỷ.”

Mộ Lương cũng nói: “Lúc này cũng không phải là lúc ngươi cậy mạnh, ngươi cũng biết nếu thực sự xảy ra cung biến, thì sẽ chết bao nhiêu người?”

“Mộ Lương, không tệ, ngươi cư nhiên còn có chút hiểu biết việc cung biến.” Phong Quang tán thưởng vỗ vỗ vai hắn.

Mộ Lương ghét bỏ hất tay nàng ra, “Đừng cho là ta ngu ngốc, tuy rằng ta trà trộn trên giang hồ, nhưng hiểu biết nên có vẫn phải có, cung đình soán vị, cũng như trong danh môn chính phái chốn võ lâm, rất nhiều người tranh đoạt vị trí môn chủ cũng như vậy, đều là dùng máu tươi lót đường, bất quá cũng vì dục vọng của bản thân.”

“Mộ Lương… thì ra ngươi cũng có lúc nói ra chuyện nghiêm túc như vậy.” Lúc này người cảm thán không phải Phong Quang, mà là Phong Nhã.

Mộ Lương buồn phiền trong lòng, “Các ngươi một người hai người, đừng nghĩ ta là một tên ngu ngốc không có đầu óc đượckhông?”

Các nàng đúng là nghĩ hắn ngu ngốc không có đầu óc, nhưng mà tình nhân trong mắt hóa Tây Thi, bởi vậy theo Hạ Phong Nhã, đây là chỗ đáng yêu của Mộ Lương, nàng mới không ghét bỏ hắn đâu.

không đúng, chính sự không phải chuyện Mộ Lương ngu ngốc hay không ngu ngốc, mà là chuyện phải dẫn Phong Quang đi!

Phong Nhã hỏi Phong Quang, “Hoàng tỷ, tỷ sao lại không chịu rời đi?”

“Ta nếu rời đi, cố Ngôn sẽ gặp nguy hiểm.” Phong Quang cố chấp nói: “Ta không thể bỏ rơi hắn mà rời đi.”

“Nhưng mà hoàng tỷ, muội thấy tình cảnh hiện tại tỷ so vắn hắn càng nguy hiểm hơn.” Hạ Phong Nhã chỉ cần liên tưởng đến thái độc của cố Ngôn đối với nàng ngày nào đó một năm trước, nàng liền có trực giác, nam nhân như cố Ngôn, tuyệt đốikhông thể để bản thân bị vây trong vòng nguy hiểm.

“cố Ngôn hắn…” Phong Quang nói xong ba chữ, sau gáy đau xót, lập tức mất đi ý thức.

Hạ Phong Nhã vội vàng ôm lấy nàng không để nàng ngã xuống đất, căm tức nói với Mộ Lương: “Ngươi làm gì thế hả?”

“Nàng đã quên một câu cuối cùng trong thư kia sao?”

Trong thư một câu cuối cùng viết: Nếu bệ hạ không muốn rời đi, lập tức làm nàng hôn mê đưa đi.

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên Công Lược: Nữ Phụ Có Độc* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 293

Buổi tối hôm đó, đại quân Lam Thính Dung vọt vào hoàng cung, nội ứng ngoại hợp cùng quân đội của Lam Càn, đánh Tiền Tù trở tay không kịp, hắn nghĩ tới con tin, vội vã phái thủ hạ bắt nữ hoàng ra, nhưng rất đáng tiếc, nữ hoàng đã không thấy tung tích đâu.

trên người Tiền Tù đã bị thương, hắn tránh ở phía sau tử sĩ chính mình bồi dưỡng, thâm độc hỏi: “Lam Càn, ngươi khôngmuốn mạng sống của tôn tử ngươi nữa sao?”

Đề cập đến chuyện này, sắc mặt Lam Càn cũng khó coi, “Tiền Tù, ngươi nếu mang giải dược giao ra đây, lão phu có thể tha cho ngươi một mạng.”

“Gia gia, Thính Vũ trúng độc sao?” Lam Thính Dung chém hạ một tiểu binh không biết sống chết xông lên, tràn đầy kinh ngạc.

Trong lòng Lam Càn buồn phiền đến hoảng hốt, ông tại một canh giờ trước thu được một phong thư mới lựa chọn thời điểm này dẫn binh vọt vào hoàng cung, tin tức cũng không nhiều, nhưng cũng nói rất rõ ràng, ông nếu không tiến cung, đại tôn tử của ông sẽ chết dưới tay của Tiền Tù, ông yêu thương Thính Vũ không giả, nhưng nếu thật sự luận đến người có thể khiến Trấn quốc công đời này trở nên lớn mạnh thêm, cũng chỉ có Lam Thính Dung.

Cho nên, ông không thể để cho Lam Thính Dung gặp chuyện không may.

Lam Càn lạnh giọng hỏi Lam Thính Dung, “Ngươi sao lại chọn lúc này dẫn binh vào cung.”

Tiền Tù giấu diếm rất tốt chuyện nữ hoàng bị tù cấm.

Lam Thính Dung dừng lại một lát, nói: “Ta thu được thư gia gia đưa cho ta, nói muốn nội ứng ngoại hợp vây công Tiền Tù nên mới trở về đế đô, gia gia, lá thư này…”

Lam Càn giận tái mặt, từ đầu tới cuối, ông không hề viết qua bất cứ thư gì.

Đội ngũ của Tiền Tù liên tiếp tháo chạy, hắn thấy đội ngũ của chính mình đã chết hơn nửa, mạnh mẽ chịu đựng đau xót nói: “Lam Càn, ngươi cần phải suy nghĩ, nếu như ta chết, sẽ kéo theo Lam Thính Vũ chôn cùng!”

Lam Thính Dung nhìn gia gia của mình, hắn đang đợi ông trả lời.

Lam Càn không hề có một tia do dự, "Dọn sạch loạn thần tặc tử vốn là bổn phận của lão phu, lão phu hi sinh một tôn tử là có thể đổi lấy thiên hạ thái bình, có gì không đáng?"

Lam Thính Dung nắm chặt trường đao ở trong tay.

Tiền Tù cắn răng, "Được, Trấn quốc công không hổ danh là Trấn quốc công, máu lạnh khiến ta phải nhìn với cặp mắt khác xưa!"

"Thính Dung, không cần do dự, những phản tặc này tử tình ngay tại chỗ như nhau."

"Dạ…" Lam Thính Dung trầm giọng, "Gia gia."

Hắng giơ tay, nhóm binh lính phía sau chen nhau mà lên.

Sắc mặt Lam Càn đông lạnh, ông sao không nghĩ đến thả Tiền Tù mà cứu Thính Vũ? Nhưng trong cung đã xảy ra sự kiện đổ máu thế này, muốn giấu người trong thiên hạ là không có khả năng, nếu không bắt lấy Tiền Tù, không cho người đời một lời khai báo, chỉ sợ qua vài năm, mười mấy năm… Một đời Trấn quốc công bọn họ sẽ bị nói là loạn thần tặc tử, danh dự trăm năm của Trấn quốc công phủ không thể hủy ở trong tay ông.

Còn Thính Vũ…

Người viết thư nói có giải dược, mặc dù không biết thật giả, nhưng Lam Càn tự nói với bản thân, nếu Thính Vũ không còn, ông vẫn còn một trưởng tôn Lam Thính Dung có dũng có mưu.

Mắt thấy thế cục bất lợi, Tiền Tù biết được bản thân liều chết đấu tiếp chỉ có một con đường là chết, nay trong cung đã bị nhân mã của Trấn quốc công vây quanh, hắn lẻ loi một mình cũng đã định khó mà đào thoát, không… Tuy rằng nữ hoàngkhông còn, nhưng hắn còn có một lợi thế.

Dưới sự che giấu của tử sĩ, Tiền Tù chậm rãi rời khỏi vòng chiến, hắn đi tới thiên lao, một đường này lại giết vài người, trênngười hắn cũng có thêm vết thương mới, bất chấp việc băng bó cầm máu, hắn gian nan đến thiên lao.

Trong thiên lao mịt mờ, hàng năm không thấy ánh sáng mặt trời, nơi này đã chết quá nhiều người, vì thế từ từ mọi người cũng cảm thấy oán khí âm u, người thường nếu ở trong này một đoạn thời gian, tinh thần sẽ bị áp lực hốt hoảng, thần chíkhông rõ, thậm chí muốn tự sát, nhưng duy nhất có một ngươi, nam nhân bị nhốt tại nhà tù sâu tận bên trong đó, cho dù là lúc nào thì vẫn luôn tao nhã thong dong.

Ví dụ như lúc này, hắn ra khỏi nhà tù, ngồi ở trên ghế nhàn tản uống trà, bàn ghế nơi này vốn là để ngục tốt dùng, nhưng mà, ngục tốt hiện tại đều đang nằm trên mặt đất.

Bọn họ trợn mắt, cổ nghiêng vẹo thành một góc độ kỳ lạ, lại không có bất kỳ thương tích nào khác, người có học võ đều có thể nhìn ra được, bọn họ đều bị một kích vặn cổ mà mất mạng.

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên Công Lược: Nữ Phụ Có Độc* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 294

Edit: Nhi Huỳnh

Ngay khi tiền tù kinh sợ không biết nên phản ứng như thế nào, nam nhân đẹp như ngọc bích kia cười mở miệng.

"Tiền thống lĩnh có thể đi đến đây, ngược lại không khiến ta phải thất vọng."

"cố Ngôn…" Tiền Tù nắm chặt đao ở trong tay, "Mấy ngục tốt này… là ngươi giết?"

"Thân là ngục tốt trông giữ thiên lao, năng lực của họ làm ta thất vọng một chút." cố Ngôn mỉm cười, "Nhưng mà vừa nghĩ đến đây là người của Tiền thống lĩnh, cũng không có gì làm lạ."

Tiền Tù không có lòng suy xét để ý đến việc hắn trào phúng, bước chân chậm rãi lùi về sau, "Ngươi không có khả năng giết được bọn họ, tay sử dụng kiếm của ngươi bị thương, hơn nữa vết thương do hai kiếm đâm vào người vẫn chưa khỏi, mấy ngục tốt này đều là cao thủ trong quân doanh, ngươi thế nào lại có bản lĩnh giết được họ!?"

"không cần ta phải động tay."

"không phải ngươi động tay, chẳng lẽ bọn họ tự tiêu diệt lẫn nhau sao?"

“Tiền thống lĩnh đoán không sai.”

Tiền Tù kinh sợ, “Ngươi nói cái gì?”

cố Ngôn buông chung trà, ngón trỏ hơi hơi chạm vào miệng chung, cười nói ấm áp, “Tiền thống lĩnh, ngươi có biết là người như thế nào thì dễ khống chế nhất sao?”

Tiền Tù im lặng.

“Là người có thân bằng hảo hữu.” cố Ngôn nói: “Những người này, bọn họ sinh ở đâu, trong nhà có bao người, người của ta đều tra được rõ ràng rành mạch, bọn họ không chết, thì người nhà họ sẽ chết, có lẽ có người rất sợ chết, nhưng trên đời này, người bằng lòng hi sinh bản thân mình vì người thân cũng không ít, không phải sao?”

Tiền Tù không khỏi bắt đầu cảm thấy sợ hãi, “Ngươi nói… bọn họ là vì không để ngươi làm hại người nhà của họ, nên mới tiêu diệt lẫn nhau!?”

“Tiền thống lĩnh cũng hiểu mà, tình cảm thân thuộc này nọ rất là mù quáng, bất quá có đôi khi lại có ích đến mức đáng ngạc nhiên, đúng rồi, quên nói với Tiền thống lĩnh.” cố Ngôn mỉm cười, “Bên cạnh Tiền thống lĩnh có những ai, trong những người đó có người nào không thể hi sinh được, ta đều rõ như lòng bàn tay.”

“Ngươi lời này… là có ý gì?”

“Ý là, nếu không phải Tiền thống lĩnh còn có chỗ hữu dụng đối với ta, ngươi sớm đã trở thành phân bón trong hậu hoa viên của ta.” cố Ngôn tốt bụng nhắc nhở, “Tiền thống lĩnh không thể lui lại nữa, ngươi còn lui lại, thì người phía sau sợ là sắp muốn chém đi chân của ngươi mất.”

Tiền Tù theo bản năng quay đầu lại, thấy được bốn cung nữ của nữ hoàng vốn cũng bị nhốt kia, lúc này đangđứng sau lưng hắn, bình thường các nàng hoặc là vâng lời, hoặc là hoạt bát đáng yêu khác nhau, lúc này tất cả đều cực kỳ lạnh nhạt, lạnh nhạt nhìn hắn như là một người chết.

Phía trước là cố Ngôn, phía sau là bốn người Tiểu Ngã, Tiền Tù hiểu được, bản thân đã không còn đường lui, nhưng đến lúc này, hắn lại trở nên bình tĩnh rất nhiều, không hề nghĩ đến việc tìm chỗ hở mà chạy, hắn nói ngay mặt cố Ngôn, “Khiêm vương nói ta còn có chỗ có ích, không biết là có ích như thế nào?”

“Mang binh mưu phản, cầm tù bệ hạ, đó không phải là chỗ có ích của Tiền thống lĩnh sao?”

Tiền Tù bỗng nhiên thả lỏng, “Nếu Khiêm vương điện hạ chí cũng tại ngôi vị hoàng đế, hiện tại ta đây có thể cam đoan, ta không chỉ trở ngại điện hạ ngài, mà còn trợ lực cho điện hạ.”

“Ngôi vị hoàng đế?” Khóe miệng cố Ngôn hơi vểnh, “Tiền thống lĩnh sai lầm rồi, ta không có hứng thú đối với ngôi vị hoàng đế.”

Tâm Tiền Tù lại đánh thót, “Vậy điện hạ đến tột cùng là có ý gì?”

“Ta không phải đã nói rồi sao? Ngươi mang binh mưu phản, cầm tù bệ hạ, chính là tác dụng khiến cho ta giữ lại ngươi.” cố Ngôn đứng lên, chậm chạp thong thả đến trước mặt Tiền Tù, đôi mắt phượng khẽ nheo, phong tình mê người không nói nên lời, hắn dùng giọng tán thưởng mà nói: “Nếu không có Tiền thống lĩnh, bệ hạ sao lại có thể nhìn ra ta vì bảo vệ nàng mà cam nguyện làm hại bản thân đây?”

Sự dịu dàng trong mắt hắn, quỷ dị đến cực hạn.

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên Công Lược: Nữ Phụ Có Độc* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 295

Edit: Nhi Huỳnh

Bản năng Tiền Tù cảm thấy sợ hãi, nhưng hắn cũng không cách nào mà hiểu được, “Khiêm vương nói muốn nữ hoàng nhìn thấy ngươi bị thương… là ý gì?”

“Chỉ khi nào bệ hạ tận mắt nhìn thấy ta cam lòng vì nàng mà đi tìm chết, nàng mới có thể càng thêm yêu ta, càng thêm rời không được ta.” Hắn hơi cười vui mừng, “Tiền thống lĩnh, ngươi cũng biết là bệ hạ quá mứckhông tim không phổi, quá mức bạc tình, nếu vài chục năm nữa, dung nhan của ta không còn, nàng nhìn trúng nam nhân khác thì phải làm sao đây? Ta cần một cơ hội, cơ hội để Phong Quang có thể khăng khăng một mực đối với ta.”

Hắn hiểu rõ Phong Quang, cho dù dung mạo của hắn già cả, cho dù là nàng không yêu hắn, bởi vì áy náy, nàng cũng sẽ không rời khỏi hắn.

“Vẻn vẹn chỉ vì nguyên nhân này…” Tiền Tù giật mình ngơ ngác nói: “Ngươi liền… cứ thế sảng khoái đâm bản thân hai kiếm?”

“Vẻn vẹn chỉ vì nguyên nhân này.” Thương tích của cố Ngôn còn chưa khỏi hoàn toàn, cho nên sắc mặt hắn còn chút tái nhợt bệnh tật, nhưng khi hắn cười khẽ, vẻ tái nhợt lại khiến hắn tăng thêm vài phần xinh đẹp kỳ lạ, “Theo ta, cho dù là đứt tay hay là đứt chân, chỉ còn còn sống, có thể đổi được lòng ái mộ thật tình của Phong Quang, những hi sinh này đều đáng giá.”

Tiền Tù đã không biết nên phản ứng như thế nào, loại người kinh tài tuyệt thế như cố Ngôn, với năng lực của hắn thì muốn ngôi vị hoàng đế còn không phải là dễ như trở bàn tay sao? Nhưng chí hướng của hắn lại khôngở ngôi vị hoàng đế, mục đích của hắn, là ở trên người ngồi trên ngôi vị hoàng đế kia.

Tiền Tù vẫn không thể tin được như cũ, chỉ vì đoạt được niềm vui của nữ hoàng, nghiệp lớn sắp thành của hắn, đã bước được một chân vào, lại bị cố Ngôn nhẹ nhàng phá hủy.

Hắn tìm ra lỗ hổng trong lời nói của cố Ngôn, “Ngươi làm sao cam đoan được là Trấn quốc công sẽ giúp ngươi? Mạng của tôn tử hắn lại ở trong tay ta, ngươi còn không nghĩ tới chuyện nếu lúc ấy ta muốn hạ lệnh giết ngươi, ngươi có bản lĩnh làm gì được sao?”

“Tô Bích nói bản thân và Trấn quốc công phủ có huyết hải thâm cừu mới đồng ý giúp Tiền thống lĩnh, Tiền thống lĩnh, ngươi tin sao?”

Tiền Tù khẽ nắm chặt tay, “Tô Bích là người của ngươi.”

“không sai, thật ra, Phong Quang là một người thông minh, nàng thế mà có thể nghĩ đến biện pháp lợi dụng Trấn quốc công áp chế ngươi, nhưng mà cũng không có gì đáng ngạc nhiên, dù sao, nàng là bảo bối mà ta tự tay nuôi lớn, nhưng đáng tiếc là ta phải làm nàng thất vọng, bởi vì ta không thể để ngươi thất bại, nếu khôngmưu kế của ta làm thế nào mà thành công được? May mà, nước cờ Tô Bích dùng để đề phòng tai họa này, ta chưa có đi sai.” cố Ngôn chậm rãi nói: “Còn ta sao lại có thể bảo đảm không bị ngươi giết chết…”

Hắn cười mà không nói.

Tiền Tù bỗng nhiên nhận ra được, “Là Tô Nhứ… Tô Nhứ cũng là người của ngươi!”

“Tiền thống lĩnh quả nhiên là thông minh.” Câu thông minh được nói ra từ miệng hắn, không nghi ngờ gì chính là lời châm chọc lớn nhất.

Tô Nhứ từ ngoài cửa đi vào, nàng đứng phía sau bốn người Tiểu Ngã, cúi người với Tiền Tù: “Tiểu nữ bái kiến Tiền thống lĩnh.”

Tiền Tù lạnh giọng, “Tô Nhứ!”

“Tiến thống lĩnh cớ gì? Tức giận sao?” Tô Nhứ khó hiểu, “Ngươi muốn cầm tù nữ hoàng, ngươi muốn ngọc tỷ, này nọ, Tô Nhứ đều giúp ngươi làm được không phải sao?”

Tô Nhứ còn có một cái tên là mười bảy, nàng vốn là cô nhi, là cố Ngôn nhặt được nàng, xem nàng làm một cọcâm thầm bồi dưỡng, Tố Linh Hiên, tên tuổi thần thông của nàng, tất cả đều do cố Ngôn một tay tạo thành, vì để khi thời điểm đến, nàng có thể tìm tới Tiền Tù, hơn nữa nói cho hắn là ngày thành công của hắn đã sắp đến, Tiền Tù là một người mê tín, đối với một nữ nhân được thế gian coi là nữ thần, hắn cho dù hoài nghi, nhưng vẫn không nhịn được mà nghe vào một hai phần.

Nhưng mà, khi ở trên đường lần đầu tiên nhìn thấy Phong Quang, nàng lại nói những lời đó, đơn giản là vì nàng không cam lòng, không cam lòng tại sao chủ nhân lại tình ý sâu nặng đối với một tiểu nha đầu bốc đồng như vậy, nàng ở bên cạnh chủ nhân đã nhiều năm, không ai hiểu rõ hơn nàng, bề ngoài chủ nhân thoạt nhìn dịu dàng, nhưng trong xương cốt chỉ có sự lạnh nhạt.

Nhưng ngoại lệ của hắn, chỉ để cho tiểu nha đầu không bất tài vô dụng kia.

không cam lòng sao?

không, từ ngày đầu tiên nàng được chủ nhân mang về, chủ nhân đã nói qua, nàng chỉ là một quân cờ mà thôi, lúc đó nàng còn nghĩ là, một quân cờ cũng tốt, ít nhất, chủ nhân cho rằng nàng vẫn còn giá trị tồn tại.

Tô Nhứ ở bên này đắm chìm trong suy nghĩ của chính mình, Tiền Tù ở bên kia biết rõ đã không thể cứu vãn được nữa, hắn lại càng muốn hiểu rõ hơn, “Khiêm vương điện hạ tính kế tốt như vậy… không biết là, Khiêm vương từ khi nào đã mưu đồ xong hết thảy?”

cố Ngôn cười khẽ, “Mười năm trước.”

“Mười năm trước… chỉ vì để có một ngày diễn một màn tự hại mình trước mặt nữ hoàng?”

“không sai.”

Mười năm trước, Hạ Phong Quang chẳng qua chỉ là một đứa trẻ năm tuổi, nhưng cố Ngôn đã có thể nghĩ ra biện pháp cực đoan như vậy, chỉ vì có thể có một ngày khiến cho nàng khăng khăng một mực yêu hắn…

Tiền Tù không thể hiểu được, “Ngươi là đồ điên…”

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên Công Lược: Nữ Phụ Có Độc* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 296

cố Ngôn hờ hững nói: "Một câu đồ điên này của Tiền thống lĩnh, coi như là đang khích lệ ta vậy."

Tiền Tù thất thanh nói: "Ta vẫn không hiểu… người như ngươi, mười năm trước sao lại có thể thích một đứa trẻ năm tuổi!?"

"Tiền thống lĩnh lại sai rồi, không phải mười năm trước, mà là mười lăm năm trước." cố Ngôn mỉm cười sửa lại đứng lời của hắn.

"Mười lăm năm trước…"

cố Ngôn vừa nói xong, không chỉ là Tiền Tù mà ngay cả Tô Như cũng không khỏi kinh ngạc, mười lăm năm trước Hạ Phong Quang chỉ là một đứa bé con, cố Ngôn lúc ấy là một thiếu niên lang hăng hái, hắn sao lại có thể… làm sao có thể yêu một đứa con nít chứ?

Bọn họ cực kỳ không hiểu được cho nên thần sắc tỏ vẻ kinh sợ, nhưng cố Ngôn không ngại, hắn vẫn tao nhã sang quý như cũ, nho nhã như thế, sự dịu dàng được ẩn giấu trong mắt tràn ra một chút, khiến người ta nhìn ra được là lúc này hắn đangsuy nghĩ đến cái người mà hắn luôn tâm tâm niệm niệm kia.

"Phong Quang, là người mà ta luôn luôn đợi nàng khôn lớn." cố Ngôn thở dài, "Các ngươi không thể nào hiểu được, ta chờ đợi một ngày này đã bao nhiêu lâu."

Nhưng cho dù bọn họ không hiểu, thì cũng đã sao đâu?

Tiền Tù lại từ trong ngạc nhiên lên tiếng, "Ngươi đã… thích Hạ Phong Quang như vậy, sao không nghĩ tới trong mấy ngày ta cầm tù nàng, ta sẽ làm gì nàng sao, dù sao vứt bỏ thân phận nữ hoàng thì nàng cũng là một mỹ nhân."

cố Ngôn chợt cười lạnh, "Ngươi có vốn liếng gì mà động tới nàng sao?"

Tiền Tù sửng sốt.

"Tiền thống lĩnh không lẽ đã quên sao, năm năm trước ngươi qua đêm tại một thanh lâu, phát hiện của quý của mình bị người ta hoạn đứt." cố Ngôn sung sướng nói: "Nghe nói, là một vị thanh lâu nữ tử không chịu bán mình gây ra."

"Là ngươi…" Tiền Tù không thể ức chế mà kêu lên: "Chuyện này cũng là ngươi làm!"

Tiền Tù vốn là một người ngàn chén không sai, nhưng ngày đó hắn chỉ mới uống có ba chén rượu đã say bất tỉnh nhân sự, sau khi tỉnh, hắn lập tức cảm thấy hạ thân đau tê tâm liệt phế, mà thanh quan kia đã không thấy tung tích đâu, Tiền Tùkhông nói chuyện này ra với bất kỳ kẻ nào, hắn là nam nhân, mà nam nhân sẽ có sĩ diện, nhất là sĩ diện về chuyện của quý thế này.

Đối mặt với sự phẫn nộ của Tiền Tù, cố Ngôn cười bỏ qua, "Ngươi nên cảm thấy may mắn, nếu không phải vì ngươi cũngkhông được tính là một nam nhân, ta sao có thể để ngươi ở cạnh bên người Phong Quang?"

Ngay cả những người khác, đám ngự lâm quân kia, nhược điểm của tất cả bọn họ đều nằm trong bàn tay hắn, ai mà dám đụng đến nữ hoàng bệ hạ?

cố Ngôn cực kỳ khẳng định nói: "Tiền thống lĩnh, nhìn thử xem, ngươi mang râu giả không phải cũng rất hợp sao?"

Tiền Tù từ năm năm trước đã không còn mọc râu được nữa, nhưng vì sợ người khác hoài nghi, hắn vẫn luôn mang râu giả, hắn vẫn luôn xem chuyện này là vô cùng nhục nhã, cũng là nỗi thống khổ và dơ bẩn nhất trong nhân sinh của hắn, cố Ngôn tuy cười dịu dàng, nhưng đối với hắn chính là châm chọc khiêu khích.

Tiền Tù rốt cục nhịn không nổi, muốn phóng đao vào cố Ngôn, "Ta muốn giết ngươi!"

Hắn còn chưa tới gần cố Ngôn, thân mình đã mất đi thăng bằng mà nghiêng đi té xuống đất, máu chảy như trút nước, chân trái đã chia lìa với thân thể, qua hồi lâu sau Tiền Tù mới cảm nhận được cơn đau truyền đến, hắn thê lương kêu to.

Tiểu Ngã thu lại chỉ bạc, Tiểu Hảo, Tiểu Vô và Tiểu Liêu cũng vậy, đều cực kỳ lạnh lùng nhìn một màn trước mắt này, dường như người té tên mặt đất kêu thảm thiết kia không phải người, mà là một đầu heo đang đợi được làm thịt.

Chức trách của Tô Như luôn không phải là giết người, cho nên nàng quay lưng lại, không nhìn đến một màn máu me này.

cố Ngôn đi vòng qua Tiền Tù tới cửa, hắn nói: "Hủy người này đi."

Bốn người Tiểu Ngã nói: "Dạ, chủ nhân."

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên Công Lược: Nữ Phụ Có Độc* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 297

Khi sắc trời đã tối đen, cố Ngôn đi đến tẩm cung của nữ hoàng, Tô Bích cầm lấy tay một người nam nhân tựa hồ đã chờ lâu ở cửa tẩm cung, nhìn thấy cố Ngôn, hắn cứng rắn cầm lấy tay một nam nhân, đi lên trước nói: "Chủ nhân, thuộc hạ nhìn thấy nam nhân này lén lút trức cửa tẩm cung của bệ hạ."

cố Ngôn nhìn qua: "Là Kha công tử."

Người này đúng là Kha Hoài.

"Vương gia…" sắc mặt Kha Hoài có vẻ xấu hổ, có chút ngượng ngùng muốn bỏ tay Tô Bích ra, nhưng Tô Bích là người tập võ, một thư sinh văn nhược như hắn làm thế nào cũng hất không ra.

Tô Bích hỏi: "Chủ nhân biết hắn?"

"Vị này là Kha Hoài công tử, khi bệ hạ ngự giá thân chinh từng có duyên phận đi cùng một đoạn đường, Tô Bích, buông Kha công tử ra đi."

"Dạ." Tô Bích buông tay ra.

cố Ngôn hỏi: "Kha công tử sao lại xuất hiện ở đây?"

"Ta…" Kha Hoài ấp a ấp úng nói: "Kỳ thực ngày đó vương gia cho ta tiền tài phái người đưa ta đi, ta cũng không có chỗ nào để đi, vì thế lại đi vòng vòng, gặp công chúa điện hạ, nàng mời ta đi cùng, ta nhận lời, sau đó nghe được tin tức bệ hạ gặp chuyện không may, vì bệ hạ từng giúp ta, cho nên ta liền đi theo quân đội của Lam tướng quân lén lút tiến vào hoàng cung… Vương gia, ngươi không cần hiểu lầm, ta không có tâm tư gì đối với bệ hạ, chỉ vì bệ hạ giúp ta thoát khỏi Kha gia, cho nên ta mới nghĩ đến đây nhìn xem có thể giúp đỡ gì không..."

Tô Bích giễu cợt cười một tiếng.

Mặt Kha Hoài ửng đỏ, hắn cũng biết bản thân không thể giúp cái gì, chỉ là từ nhỏ mẫu thân đã dạy hắn có ân tất báo, theo hắn, bệ hạ thật là có ân với hắn, vừa nghĩ thông, đối với biểu cảm trào phúng hắn của Tô Bích cũng có thể thản nhiên đối mặt.

cố Ngôn cũng không lo lắng Kha Hoài sẽ động tâm tư với Phong Quang, bởi vì cho dù Kha Hoài có động tâm cũng không có bản lĩnh cướp đi Phong Quang, hắn có tự tin về chuyện này.

"Kha công tử không cần lo lắng, bệ hạ đã không có việc gì, ta đang muốn đi xem bệ hạ, Tô Bích." cố Ngôn phân phó, "Chiêu đãi Kha công tử cho tốt."

"Dạ, chủ nhân."

"Kha công tử, ta đây đi vào trước." cố Ngôn để lại một cái cười mới lạ, xoay người bước vào tẩm cung.

Tô Bích vừa quay đầu lại đã thấy Kha Hoài nhìn bản thân mình chằm chằm, hắn cười hỏi: "Ngươi nhìn ta như vậy là sao?"

"Lúc trước khi Tiền Tù chém giết với quân đội của Lam tướng quân, ta trốn ở một nơi bí mật gần đó, nhìn thấy ngươi là người của Tiền Tù… vì sao…" Kha Hoài thấy vẻ mặt hắn vẫn như thường, mới nghi ngờ hỏi: "Vì sao ngươi lại gọi Khiêm vương là chủ nhân?"

"Tất nhiên vì ta vốn là người của Khiêm vương, chuyện rõ ràng như vậy ngươi cũng muốn hỏi sao?" Tô Bích cho hắn một cái ánh mắt ngươi sao lại ngốc thế.

Kha Hoài không so đo những lời này, có thể bình an sống qua nhiều năm ở Kha phủ như vậy, có thể thấy được hắn có được một tính tình nhẫn nại.

Hắn không biểu hiện ra thái độ tức giận buồn bực, Tô Bích lại không hiểu, "Ta nói như vậy ngươi không tức giận sao?"

"Tô công tử nói cũng không có chỗ nào khiến ta phải tức giận." Kha Hoài hào phóng cười nói: "Khi ta ở nhà, nghe qua những lời còn quá đáng hơn, hơn nữa, Tô công tử nói ta như vậy cũng đúng, cũng không có ác ý gì, cho nên ta cũng không cần phải tức giận."

Tô Bích híp mắt một cái, hoàn cảnh sinh tồn của hắn chính là ngươi chết thì ta sống, cũng bởi vậy hắn nhất định sẽ khôngthích loại người tản ra hào quang thánh mẫu thế này, bởi vì hắn xem thường người như thế, ở trong vòng luẩn quẩn của bọ họ hoàn toàn không thể sống quá ba ngày, sẽ bị những người khác lừa chết, cho nên hắn vẫn trào phúng một câu, "Nếu như ngươi bị người đánh, cũng sẽ cười nói không ngại như vậy sao?"

“Ta không gây chuyện thị phi, người khác sao lại đánh ta?”

“Cho dù ngươi không gây chuyện thị phi, nhưng lại có người nhìn không vừa mắt ngươi nên đánh thì sao?”

“Tô công tử, không có ai như thế…” Kha Hoài còn chưa nói hết câu, cổ liền thấy đau xót, lập tức hôn mê ngã xuống đất.

Tô Bích thu tay lại, chậm rãi nói: “Ta chính là người như thế.”

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên Công Lược: Nữ Phụ Có Độc* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 298

Edit: Nhi Huỳnh

Trong tẩm cung hoàn toàn im ắng.

Hạ Phong Nhã vừa thấy cố Ngôn đến, rất có mắt nhìn mà giật nhẹ ống tay áo của Mộ Lương, kéo hắn đi mất.

cố Ngôn lập tức đi đến bên giường, thiếu nữ trên giường ngủ an tĩnh, dung nhan xinh đẹp mà tĩnh lặng, nhu thuận đến mức khiến người ta thương vào tận tim gan, cố Ngôn nâng tay, ngón tay nhỏ nhẹ xoa xoa mặt nàng, tiện đà cúi đầu, hôn lên giữa mày nàng.

Hắn chuẩn bị nhiều năm, tính kế rất nhiều, chỉ vì bảo đảm nàng có thể vẫn luôn ở bên người hắn, có lẽ ở trong mắt người khác, hắn làm nhiều chuyện như vậy chỉ vì nhận được niềm vui của một nữ nhân, hắn nhất định là một người điên không có khát vọng, nhưng trong mắt cố Ngôn, giang sơn dù tốt cũng không sánh bằng việc có nàng bầu bạn bên người dài lâu.

Còn nhớ mười lăm năm trước, lúc cố Ngôn vừa mười ba ôm đứa bé mới sinh ở trong lòng, hắn bỗng nhiên thấy bảo vật mà bản thân đã đánh rơi bấy lâu nay đã trở lại, thật vậy, từ khi cố Ngôn có nhận thức, hắn luôn thấy bản thân thiếu đi thứ gì đó,không phải là vật chất, mà là trên tinh thần, hắn dường như từ lúc mới sinh ra đã có một lỗ hổng ở trong tim, trống rỗng, cho dù là vinh hoa phú quý hay quyền cao chức trọng cũng không thể lấp đầy, cho đến khi hắn gặp được bé gái kia, đem bé gái đó ôm vào ngực, hắn sinh ra một cảm giác thỏa mãn rất kỳ lạ.

cố Ngôn thường xuyên không có lý do gì mà mơ một giấc mộng, chuyện xảy ra ở trong mộng làm cho hắn cảm thấy khủng hoảng, không phải vì trong mộng bản thân sẽ vĩnh viễn sống cuộc đời trường sinh bất lão, mà là vì trên con đường trường sinh ấy, lại không có hồng y thiếu nữa kia bầu bạn.

Trong mộng cố Ngôn vẫn luôn không thấy rõ mặt của thiếu nữ, trước khi chân chính nhìn thấy Phong Quang, hắn vẫn luôn cho rằng đó bất quá cũng chỉ là một giấc mộng mà thôi, nhưng một khắc kia nhìn thấy Phong Quang, gương mặt của nữ tử trong mộng lại trở nên rõ ràng, mà hắn cũng ôm chặt bé gái ấy, sử dụng hết mọi sức lực mới kìm nén được xúc động muốn mang nàng rời hoàng cung đưa về phủ đệ.

cố Ngôn không rõ vì sao bản thân lại cố chấp đến gần như biến thái với Phong Quang lúc ấy hãy còn bé con như vậy, hắn chỉ hiểu được là chính hắn lại cực kỳ hưởng thụ phần cố chấp ấy, hắn không tin có tồn tại kiếp trước kiếp này, cho nên hắn đem sự cố chấp đối với phong quang quy tội thành sự hấp dẫn và phù hợp tận sâu trong linh hồn.

Ngươi xem, từ ngày đầu tiên nàng sinh ra đã bị hắn coi trọng, vậy nàng tất nhiên nên thuộc về hắn, có người ở trước mặt hắn nói nữ hoàng quá mức tùy hứng, mời hắn thân là lão sư của nữ hoàng có thể dạy bảo nữ hoàng bệ hạ cho thật tốt, cố Ngôn cũng chỉ cười mà không nói gì, nàng tùy hứng tất cả là vì hắn tạo thói quen đó cho nàng, hắn sao có thể nhẫn tâm trách móc nặng nề chứ?

Cũng có người sẽ đến khuyên can cố Ngôn dứt khoát mưu hại nữ hoàng rồi cướp đoạt ngôi vị hoàng đế, mà những người này, hiện tại đều đã trở thành người lọn trong phòng tối, bởi vì quá mức ngu xuẩn, cho nên không ai có thể cứu được bọn họ.

Lông mi khẽ nhúc nhích, người đang ngủ chậm rãi mở mắt, Phong Quang vừa mới tỉnh ngủ, còn có chút mơ hồ, nàng nhìn chằm chằm cố Ngôn, thật lâu sau mới phản ứng lại.

A… Thật đúng là đáng yêu đến chết tiệt.

cố Ngôn cúi đầu, quấn quýt hôn môi nàng một hồi lâu mới nhẹ giọng nói: “Bệ hạ tỉnh ngủ.”

“cố Ngôn…” Giọng nàng mờ mịt kỳ ảo, không xác định được mà nhìn hắn một lúc lâu, khi cố Ngôn vừa cười hôn nàng một chút, nàng cuối cùng cũng ngồi dậy ôm lấy hắn, “Ngươi không có việc gì, thật tốt!”

Tay hắn nhè nhẹ vỗ về lưng nàng, dịu dàng nói: “Thần còn muốn phụ tá bệ hạ, sao có thể gặp chuyện không may được?”

“Vậy thương thế của ngươi?”

“Bệ hạ yên tâm, đã không có gì trở ngại.” Cho dù khi nàng nhào đến đâm vào vết thương ở ngực đau đớn vô cùng, hắn cũngkhông chút nào cảm nhận được, âu yếm mỹ nhân ở trong ngực, ai lại phân tâm đi chú ý mấy chuyện không quan trọng làm gì?

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên Công Lược: Nữ Phụ Có Độc* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 299

Edit: Nhi Huỳnh

Phong Quang siết chặc y phục trước ngực hắn, nhỏ giọng khóc nức nở, “Tiền Tù kia có tra tấn ngươi không? Có nhốt ngươi vào thủy lao không? Có dùng roi quất ngươi, còn đổ nước muối lên miệng vết thương của ngươi không?”

“Bệ hạ, mấy biện pháp hành hạ đó, người nghe được từ đâu vậy?”

Tất nhiên là ở TV, cuộc sống trong những ngày bị tù cấm này, Phong Quang luôn không nhịn được mà nghĩ mọi chuyện theo phương hướng tệ nhất, nàng cương quyết hỏi: “Tiền Tù hắn rốt cục có làm chuyện gì quá đáng với ngươi hay không?”

“Bệ hạ lo lắng nhiều rồi, hắn không dám đụng đến ta.” cố Ngôn lại hôn lên khóe mắt nàng, dáng vẻ nàng quan tâm đến hắn, thật sự rất hợp khẩu vị.

Phong Quang không tin, cho dù hắn có thiếu tay thiếu chân, phỏng chừng hắn cũng sẽ cười nói không có việc gì đâu, nàng ngồi xong, bắt đầu động tay cởi y phục của hắn.

cố Ngôn cũng tùy ý nàng cởi, ý cười rõ ràng mà nói: “Bệ hạ nhiệt tình như vậy, xem ra nhiều ngày không gặp, thật sự nhớ nhung thần.”

“Hừ, ta là muốn nhìn xem trên người ngươi rốt cục có bị thương không! Ngươi cũng không thể gạt ta!” Phong Quang nhanh chóng bóc xong trường bào của hắn, cổ áo mở rộng, lộ ra xương quai xanh tinh xảo cùng bờ ngực rắn chắc tráng kiện, khôngnhìn thấy vết thương khác, chỉ là vải trắng băng bó vết thương ở trước ngực đã hơi hơi nhiễm đỏ, nàng sửng sốt, nước mắt rơi xàng xấu, “Ngươi ngu ngốc sao!? Ta làm đau ngươi sao ngươi không nói?”

“So với đau đớn, thần càng thích nhìn dáng vẻ bệ hạ không dằn nổi với thần.” cố Ngôn lau nước mắt của nàng, “Đừng khóc, ta không đau, mấy vết thương nhỏ này rất nhanh sẽ khỏi.”

“Lúc ấy ngươi chảy nhiều máu như vậy…” Nàng nghẹn ngào, “Bị thương nghiêm trọng như vậy, đã sắp chết…”

“Nay thần không phải còn rất khỏe mạnh ở trước mặt bệ hạ sao?”

“không cần gọi ta là bệ hạ!” Lần này Phong Quang cẩn thận tránh đi miệng vết thương, đưa tay ôm cổ hắn, “Ta không muốn làm bệ hạ gì cả, ngồi trên ngôi vị hoàng đế không chơi được, còn có thể khiến người ở bên cạnh vì ta mà bị thương…”

“Bệ hạ…”

“Đã nói là không cần gọi ta như vậy!”

Nước mắt nàng tẩm ướt y phục hắn, cố Ngôn thở dài, “Phong Quang, ta bị thương không phải vì nàng sai.”

Nàng khóc nói: “Nếu không phải vì ta… ngươi sẽ không đâm chính mình bị thương…”

“Phong Quang.” Một bàn tay cố Ngôn kéo lưng nàng lại, tay kia thì nâng cằm nàng, để nàng ngẩng đầu nhìn hắn, trong mắt hắn tràn đầy tình ý khiến người điên đảo thần hồn, “Nàng nghe cho kỹ, chuyện này không phải ta sai, cũng không phải nàng sai, sai là tên Tiền Tù lòng lang dạ thú kia.”

Ừm, cứ để cho Tiền Tù tiếp tục cõng cái tội này đi.

“Tiền Tù…” Đột nhiên nhớ tới người này, nàng khẩn trương hỏi: “hắn sao lại đột nhiên thả ngươi ra? Hắn có phải còn có mụcđích gì khác không?”

“không cần lo lắng, Trấn quốc công và Lam tướng quân mang binh sát nhập hoàng thành, nay người của Tiền Tù đã bị giết chết hết, hắn thân là đầu sỏ dựng chuyện, tất nhiên cũng phải đền tội.”

Phong Quang cắn răng, “Cứ thế mà để hắn chết dễ dàng như vậy, thật là đáng tiếc!”

Đương nhiên sẽ không để hắn chết dễ dàng như vậy, hắn phân phó bốn người Tiểu Ngã hủy đi Tiền Tù, một chữ “hủy” này, đó là tháo dỡ tay chân Tiền Tù, Tiền Tù còn sống, sống không bằng chết.

Nhưng mà chuyện này, hắn sẽ không để Phong Quang biết được.

"Hiện nay chỉ còn hai người chúng ta, Phong Quang cần gì lãng phí tâm tư nghĩ đến người khác?" Hắn lại gần sát sườn tai nàng, khẽ cười cợt nhã, dùng giọng điệu buồn bã câu mất lòng người mà nói: "Phong Quang, có muốn nhìn thấy kỹ xảo của ta mấy ngày qua, có hay không có vụng về hơn hay không?"

Thân mình Phong Quang lui về sau một chút, nàng hiểu được ý tứ trong lời hắn, vì thế thất thanh nói: "Ngươi còn bị thương, an phận một chút đi!"

"Ta bị thương…" cố Ngôn khàn giọng nói: "Vậy bên trong tiểu hoàng thư mà Phong Quang cất chứa, có thể có một chiêu quan âm tọa liên không?"

Phong Quang sững sờ, sau đó gương mặt rực hồng.

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên Công Lược: Nữ Phụ Có Độc* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 300

không ngờ Phong Quang mang thai, nhưng lại sinh ra một đứa bé xấu đau xấu đớn, ngự y cung đình cười nhìn sắc mặtkhông vừa ý của Khiêm vương giải thích, "Vương gia, trẻ con mới sinh đều như vậy, đợi lớn lên là được rồi, bệ hạ và vương gia đều là mỹ nhân dung mạo tuyệt đẹp, công chúa tương lai nhất định cũng là một mỹ nhân."

cố Ngôn không để ý tới thái y, hắn cúi đầu nhìn bé con trong ngực, khuôn mặt còn không lớn bằng bàn tay, dáng vẻ nhiều nếp nhăn như vậy khiến hắn ghét bỏ chặc một tiếng.

Cái gì mà trẻ con mới sinh đều có bộ dạng như vầy? Phong Quang lúc mới sinh ra, bộ dạng so với bé con này đáng yêu hơn.

cố Ngôn dường như đã quên, bé con bị hắn ghét bỏ này chính là nữ nhi thân sinh của hắn.

Phong Quang nhìn biểu cảm biến hóa của cố Ngôn rất là khó xử, nàng ngồi trên giường giơ tay ra, "Đem bé con cho ta ôm!"

Vừa mới sinh con xong, cũng không biết sức lực của nàng sao lại có thể khôi phục nhanh như vậy?

cố Ngôn tự hỏi một giây, vẫn đem đứa nhỏ đưa vào lòng nàng, thuận tiện giải thích một câu, "Phong Quang, ta cũng khôngphải ghét bỏ con…"

"Chàng không cần nói chuyện!" Phong Quang trừng mắt liếc hắn, "Chuyện chàng lén lút uống thuốc tránh thai ta còn chưa tha thứ cho chàng đâu!"

cố Ngôn có chút không được tự nhiên, hắn vốn vẫn luôn uống thuốc tránh thai vì không để Phong Quang mang thai, hắnkhông muốn có đứa con chen chân vào giữa bọn họ, mà nguyên nhân không uống canh tuyệt tử, là vì hắn cũng biết nàng thân là nữ hoàng, nhất định phải có một người thừa kế, so với việc để tương lai nàng sinh con cùng với hắn, còn không bằng chờ hắn hưởng thụ đủ thế giới hai người rồi, lại ngừng dược tùy tiện sinh một đứa.

Chuyện cố Ngôn uống thuốc tránh thai vẫn luôn được giấu diếm rất tốt, cho đến khi Tô Như "không cẩn thận" nói nhỡ miệng trước mặt Phong Quang, nhân một tầng quan hệ huynh muội với Tô Bích, Tô Bích lại có một tầng quan hệ tình nhân với Kha Hoài, Kha Hoài lại có một tầng quan hệ bằng hữu với Phong Quang, cho nên Tô Bích miễn được vận mệnh bị "hủy", chỉ là nàng phải đi đến Bắc hoang có hoàn cảnh cực kỳ gian khổ.

Một chuyện thuốc tránh thai này làm Phong Quang nổi lên một hồi sóng to gió lớn với cố Ngôn, không còn cách nào, cố Ngôn chỉ có thể kiên trì không ngừng, liên tục một tháng hung hăng đem nàng đặt ở trên giường, cố gắng cho nàng một đứa con.

Trong mấy ngày cố Ngôn không thể "khai trai" này, trong sự mong chờ chú ý của vạn dân chúng, đệ nhất tiểu hoàng nữ của Đông Vân quốc được sinh ra, ừ thì, chính là bé con nhiều nếp nhăn lúc này đang được Phong Quang ôm.

Khác với cố Ngôn thân là phụ thân lại tràn đầy ghét bỏ, Phong Quang thân là mẫu thân tràn đầy yêu thích đối với bé con, "Nữ nhi nha, cha con không thích con, nhưng nương hiểu rõ con nhất, con phải vui vui vẻ vẻ lớn lên, làm tiểu công chúa xinh đẹp nhất."

Khi nàng ôm bé con nói chuyện thầm thì, giọng nói nhè nhẹ, vẻ mặt dịu dàng, ngữ khí mềm mại, ánh sáng của tình thương phụ mẫu làm nàng tăng thêm một phần thành thục, làm cho nàng đẹp lên rất nhiều.

cố Ngôn bỗng nhiên thấy, đứa bé này có lẽ không đáng ghét đến vậy.

"Này, cố Ngôn." Nàng vừa mới nhẹ nhàng ấm áp nói chuyện với bé con, bây giờ thấy hắn liền không có sắc mặt gì hay ho nói: "Mặc kệ chàng nói gì, chàng cũng là phụ thân bé con, chàng có nghĩ tên hay cho bé con không đấy?"

cố Ngôn im lặng, nhưng chỉ một lát, hắn cười nói: "Gọi là Tiểu Tiểu đi."

Phong Quang bỗng nhiên giật mình, sau một lúc lâu, tay ôm bé con của nàng hơi nắm chặt, tiện đà cúi đầu, nhìn bé condang ngủ say, thoải mái cười, "Được, vậy gọi là Tiểu Tiểu."

Vì thế, tên của tiểu nữ hoàng cứ thế được quyết định.

Tiểu cô nương mười tuổi ngồi ở trong sân nghe xong chuyện xưa, không vừa lòng giật nhẹ góc áo phụ thân, "Phụ thân, tên của con đơn giản vậy, không có ngụ ý gì khác sao?"

"Ngụ ý đó là thường mở miệng cười, không tốt sao?" cố Ngôn mỉm cười, cầm thức ăn của chim ưng quăng cho một con diều hâu đứng trên bàn đá.

Tiểu Tiểu năm nay mười tuổi, đúng là tuổi ngây thơ rực rỡ, khuôn mặt nhỏ nhắn phấn điêu ngọc mài đã có xu thế dần dần nảy nở, qua vài năm, chỉ sợ cũng sẽ là nhân vật tuyệt diễm đế đô, nàng từ nhỏ đã bị Phong Quang chiều đến vô pháp vô thiên, đã muốn biết rõ ràng cái gì thì nhất định phải biết rõ ràng, cho nên nàng tiếp tục quấn quít phụ thân hỏi: "Phụ thân, phụ thân, con gọi là Tiểu Tiểu thật chỉ có ý tứ muốn thường xuyên mở miệng cười thôi sao?"

cố Ngôn bị nàng quấn lấy không có cách nào, buông thức ăn chim ưng trong tay, vuốt đầu tiểu cô nương, "Phụ thân đã từng lừa gạt con sao?"

"không có." Tiểu Tiểu ngây thơ lắc đầu.

"Cho nên, Tiểu Tiểu có thể an tĩnh lại sao?"

"Dạ dạ." Nàng như thuận gật đầu.

cố Ngôn khen nàng một câu, "Đúng là bé ngoan."

Tiểu Tiểu tựa vào bàn, bốn mắt nhìn nhau với diều hâu, không quá bao lâu, nàng lại nhịn không được hỏi: "Vì sao phụ thânkhông cho phép con nói với nương, là phụ thân nuôi một con ưng bự uy vũ như vậy?"

"Là vì nương con không thích động vật như này." cố Ngôn trợn mắt nói dối, "Tiểu Tiểu có còn nhớ, lời hứa của chúng ta là gìkhông?"

"Con không nói cho nương phụ thân nuôi ưng bự, phụ thân sẽ thường xuyên mang con xuất cung đi chơi!" Tiểu Tiểu vui vẻ lộ ra một nụ cười tươi, giống như nàng hiện tại có thể xuất cung đến phủ đệ của phụ thân vậy, chỉ cần nàng giúp phụ thân bảo vệ bí mật, thì nàng có thể thường xuyên xuất cung đi chơi.

cố Ngôn khẽ vuốt chóp mũi nàng, cười nhẹ nói: "Tiểu Tiểu đúng là một đứa bé thông minh."

"Dạ, đó là vì Tiểu Tiểu thích phụ thân nhất!" không giống như nương, lúc nào cũng ép nàng ăn rau dưa, còn ép nàng ăn cà rốt nàng không thích nhất, còn phụ thân thì tốt hơn nhiều, vĩnh viễn đều dịu dàng nói chuyện với nàng, còn có thể mua rất nhiều đồ chơi mới lạ trong dân gian cho nàng.

Nhưng mà, nàng cũng không phải thấy nương không tốt, mỗi ngày trước khi ngủ, nương đều kể chuyện xưa cho nàng, còn có thể chơi với nàng, Tiểu Tiểu chỉ thấy là nếu nương có thể thay đổi tật xấu ép nàng ăn rau dưa này, nàng sẽ thấy nương rất tốt.

Tô Bích đi tới, "Biên quan đưa tới tin tức cần chủ nhân xử lý."

Gần mấy năm qua, bởi vì hoàng tử Lang Thao quốc gả đến Đông Vân quốc, trở thành vị hôn phu thứ nhất của Bình Hòa công chúa, Đông Vân quốc và Lang Thao quốc tạm thời đạt được trạng thái hòa bình, nhưng biên quan cũng có một dân tộc du mục nổi dậy, thường xuyên ưa gây chuyện, mà đối với mấy chuyện quân tình này nọ, tất cả mọi người đều có thói quen xem nhẹ nữ hoàng trực tiếp tìm tới Khiêm vương xử lý.

cố Ngôn vỗ vỗ đầu Tiểu Tiểu, "Cha phải đi xử lý công sự, một mình con tự chơi ở trong này, được không?"

Tiểu Tiểu lớn tiếng nói: "Dạ!"

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên Công Lược: Nữ Phụ Có Độc* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 301

Tiểu Tiểu chọt chọt đầu diều hâu, con diều hâu hung mãnh này giống như biết được đây là tiểu chủ nhân của nó, tuy rằngkhông bằng lòng, nó cũng không cắn một miếng nào.

"Ưng bự a ưng bự, ngươi có phải cũng thấy là phụ thân đối với ta rất tốt không? không giống như là tiểu biểu đệ mà tiểu di sinh ra, hắn đến nay còn không biết ai là ba ba mình đâu." Tiểu Tiểu nói xong, bản thân cũng tự phì cười, "Ngươi không biết đâu, tiểu di ta còn có ba vị hôn phu đó, một người là Mộ thúc thúc, một người là Lam thúc thúc, còn có một Thẩm thúc thúc, ta thường xuyên nghe nương nhắc tới tiểu di cũng không bị đau xương

sống thắt lưng gì đó… Bất quá vì sao tiểu di lại phải bị đau xương sống thắt lưng? Nương không nói cho ta biết, phụ thân cũng không nói cho ta biết, bí mật của người lớn thật là nhiều."

Tựa như chịu không nổi nữ hài lải nhải, đại ưng kêu một tiếng, vỗ cánh bay đi.

"Aiz, ưng bự ngươi muốn đi đâu? Đợi ta với!" Tiểu Tiểu đứng lên, đuổi theo phương hướng đại ưng bay đi.

Xuyên qua hậu hoa viên, lại đi qua một hành lang dài, nàng chạy đã mệt mỏi, chống tường nghỉ ngơi trong chốc lát, lúc này mới phát hiện chính mình đi đến một nơi xa lạ, cố Ngôn thường xuyên đưa nàng đến vương phủ chơi, vương phủ có chỗ nào chơi vui nàng đã đi hết, nhưng chưa từng đi đến nơi này.

Tại một mảnh sân vườn hẻo lánh hoang phế, cỏ dại mọc um tùm, có một gian phòng đóng chặt, Tiểu Tiểu có lòng hiếu kỳ của một đứa trẻ bình thường, cho nên nàng đi vào, sau khi dạo qua một vòng, nàng đương nhiên nhìn đến gian phòng đóng cửa đó.

Phủ đệ của phụ thân, là chỗ đẹp nhất trong thiên hạ ngoại trừ hoàng cung, làm sao lại có một sân vườn hoang phế như vậy chứ?

Tiểu Tiểu nghĩ không thông, vì thế càng thêm hiếu kỳ, nàng bước lên bậc thang, vuốt cằm nghĩ nghĩ, giơ tay đặt lên cửa phòng, nhưng nàng không đẩy ra, có một giọng nói nói với nàng, một khi đẩy ra, nàng sẽ phải hối hận.

Tiểu Tiểu kế thừa sắc đẹp của Phong Quang, cũng kế thừa trực giác đáng sợ của Phong Quang, hết thảy nơi này đều cho nàng cảm giác cực kỳ quỷ dị, lý trí nói nàng phải nhanh chóng rời khỏi nơi này, Tiểu Tiểu rụt tay lại lui từng bước ra sau, vừa xoay người đã nhìn thấy đại ưng xoay quang trước người mình, nàng bất ngờ không kịp đề phòng mà bị hoảng sợ, thân mình té ngã về sau, cũng đẩy mở cửa gian phòng đó.

Hơi thở đục ngầu không chịu nổi đập vào mặt, Tiểu Tiểu chưa từng ngửi thấy mùi máu nặng như vậy, còn có những người bị đặt ở trong vò, bọn họ không có mắt, chỉ là nghe được động tĩnh, đồng loạt đem gương mặt dính đầy máu nhìn ra cửa.

Tiểu Tiểu nhắm mắt lại, ôm đầu thét chói tai một tiếng, đại ưng còn bay ở gần chỗ nàng, dường như là muốn thúc giục nàng chạy nhanh rời đi, nhưng tiểu cô nương được phụ mẫu che chở lớn lên từ nhỏ, chưa từng gặp qua trường hợp khủng bố như vậy, so với nương kể vương tử có sở thích yêu thi thể trong còn khủng khiếp hơn, chân nàng nhũn ra, nhất thời khó mà dậy nổi.

Ngoài cửa có thêm một bóng người, người hắn cao to, nhẹ giọng nói: "Tiểu Tiểu, con làm sao vậy?"

"Phụ thân!" Tiểu Tiểu đột nhiên có sức lực, nàng đứng dậy bổ nhào vào lòng phụ thân, vùi mặt bên hông hắn không dám ngẩng lên, nàng run lẩy bẩy nói: "Con sợ lắm…"

Tô Bích ở sau lưng cố Ngôn, hắn nhìn Tiểu Tiểu ở trong lòng cố Ngôn, lại nhìn cố Ngôn cười dịu dàng, vẻ mặt đột nhiên khẩn trương, nhưng hắn nhanh chóng an ủi bản thân, sẽ không sao đâu, Tiểu Tiểu là nữ nhi thân sinh của hắn…

"Tiểu Tiểu, sợ cái gì?" cố Ngôn hơi hơi cúi người, cúi đầu thăm dò, khóe môi khẽ nhếch, tươi cười mê người trước sau như một.

Hắn vẫn là phụ thân, người sẽ nói Tiểu Tiểu là bé ngoan.

Nhưng Tiểu Tiểu đột nhiên thấy sợ.

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên Công Lược: Nữ Phụ Có Độc* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 302

Tiểu Tiểu buông tay ôm phụ thân ra, theo bản năng cách xa hắn từng bước, nàng khô khốc nói: "Phụ thân… căn phòng sau con… có rất nhiều… có rất nhiều…"

"Tiểu Tiểu, cái đó gọi là người lọn." Biết nàng không hiểu, cho nên cố Ngôn tốt bụng nói cho nàng.

Tiểu Tiểu cứng cả người, nàng chưa từng nghe qua hai chữ người lọn, nhưng nàng có thể hiểu được hai chữ này kinh khủng như thế nào, nàng kinh ngạc nói: "Phụ thân… vì sao… phải làm người lọn?"

"Bởi vì họ là người xấu muốn hại mẹ con." cố Ngôn cười hỏi: "Tiểu Tiểu, con thấy phụ thân làm sai sao?"

Tiểu Tiểu chậm rãi lắc đầu, nàng không thông minh, nhưng trực giác so với mấy người thông minh kia còn mạnh hơn, nàng giơ cánh tay phát run, thật cẩn thận níu góc áo phụ thân, như lấy lòng nói: "Con sẽ không nói cho nương, phụ thân đừng trách Tiểu Tiểu được không?"

"Tiểu Tiểu thật là thông minh." Khóe mắt cố Ngôn khép lại, từ ái sờ sờ đỉnh đầu nàng, cười khẽ ra tiếng, "Mấy ngày này, Tiểu Tiểu ngủ ở phủ đệ của phụ

thân được không?"

Tiểu Tiểu run lên, buông tay ra, nàng xin giúp đỡ nhìn Tô Bích, nhưng Tô Bích chỉ im lặng, sắc mặt nàng tái nhợt, miễn cưỡng cười một chút, xoay người muốn rời đi, "Con không muốn ở vương phủ, con muốn về hoàng cung tìm nương, con muốn nương…"

"Tiểu Tiểu." cố Ngôn bắt lấy bả vai nàng, "Con thật sự rất không nghe lời."

Tô Bích mắt thấy cố Ngôn nâng tay, hắn quát to một tiếng, "Chủ nhân!"

Dứt lời, một chưởng của cố Ngôn rơi xuống.

Tiểu Tiểu nhắm mắt lại, thân mình mềm nhũn, được cố Ngôn ôm vào lòng, cố Ngôn lại nhìn Tô Bích, "Kêu cái gì?"

"Chủ nhân… Tiểu Tiểu là nữ nhi của ngài."

Bộ dạng ngơ ngác của Tô Bích, trong mắt cố Ngôn rất buồn cười, hắn ôm lấy Tiểu Tiểu, để đầu nàng tựa lên vai hắn, hắn vỗ về lưng nàng từng chút một, bộ dạng lúc này lại như một phụ thân hiền lành, thản nhiên nói: "Ngươi suy nghĩ cái gì? Ta cũng chỉ để Tiểu Tiểu trước tiên ngủ một giấc thôi."

Tô Bích thế này giật mình thì ra Tiểu Tiểu vẫn còn hô hấp, hắn thở dài nhẹ nhõm một hơi, lại nghe được giọng nói thanh nhã như gió của nam nhân kia, "Nếu Tiểu Tiểu biến mất, Phong Quang sẽ đau lòng."

Lý do hắn buông tha Tiểu Tiểu, giống như lý do mười mấy năm trước buông tha Hạ Phong Nhã, nhưng trong lòng Tô Bích hoảng sợ, lời vừa rồi là thật sao… thật sự dậy sát tâm đối với nữ nhi thân sinh của chính mình sao?

Tô Bích không dám hỏi, hắn cũng nhất định không có được đáp án.

cố Ngôn nhìn đám người lợn bởi vì nghe được âm thanh của hắn mà kích động, hắn nhẹ giọng, "Gọi mười hai tới, để hắn xóađi đoạn ký ức này của Tiểu Tiểu."

"Dạ…" Tô Bích trả lời.

cố Ngôn dưỡng người có dụng ý khác thường, mà người có danh hiệu mười hai kia, am hiểu thôi miên, Tiểu Tiểu có thể quênđi chuyện này, đối với nàng mà nói cũng là một chuyện tốt.

cố Ngôn hơi hơi nghiêng tay, nhìn nữ nhi trong ngực mà cười, "Tiểu Tiểu nha, nương con hy vọng con vui vui vẻ vẻ lớn lên, cha sao lại có thể phá hỏng kỳ vọng của nương con đây?"

Tô Bích đột nhiên hiểu ra, cố Ngôn chiều Tiểu Tiểu, không phải vì Tiểu Tiểu là nữ nhi của hắn, mà chỉ vì Tiểu Tiểu là nữ nhi của Phong Quang.

Sắc trời ngả về phía tây, Phong Quang đợi đã lâu trong tẩm cung rốt cục cũng đợi được cố Ngôn trở về, nàng thấy Tiểu Tiểu ngủ trong lòng hắn, sợ nàng cảm lạnh, cố Ngôn còn đem ngoại bào của mình đắp lên người Tiểu Tiểu.

Phong Quang nhận lấy Tiểu Tiểu đặt lên giường, ngồi ở bên giường đắp chăn lại cho tốt thay con mình, lại thấy vẻ mặt nữ nhi có chút tái nhợt liền hỏi cố Ngôn: "Tiểu Tiểu sao vậy? Hai người lúc đi ra ngoài không phải nói rất nhanh sẽ về sao?"

"Con chơi đã, ở bên ngoài thêm một chút." cố Ngôn ngồi bên người Phong Quang, "Hôm nay trên đường nhiều người, Tiểu Tiểu thiếu chút nữa đi lạc, nàng bị dọa, Phong Quang, đợi Tiểu Tiểu tỉnh lại, nàng không nên quở trách con."

Nghe được câu trước, Phong Quang quýnh lên, đợi sau khi nghe được câu sau, nàng hừ lạnh, "Chàng cho là chỉ có chàng thương Tiểu Tiểu sao? Tiểu Tiểu là đứa bé ta mang thai mười tháng sinh ra, bình thường ta đều xem là mạng mình mà chăm sóc, cho dù có đôi khi ta nói con vài câu, lúc đó cũng chỉ vì tốt cho con không phải sao?"

"Phải, bệ hạ nói rất đúng."

"Đừng có nói cho qua." Phong Quang liếc ngang nhìn hắn, sợ ầm ỹ đến Tiểu Tiểu, lại nhỏ giọng nói: "Đứa bé thứ hai của Phong Nhã sắp sinh rồi, chúng ta phải chuẩn bị quà mừng gì mới tốt?"

"Đưa một hộp nhân sâm trăm tuổi là được rồi."

"Nàng ba lần cưới hôn phu, lần đầu sinh đứa nhỏ, ta đều đưa nhân sâm trăm tuổi, bây giờ lại đưa nữa, có phải không tốt lắmkhông?"

Mười mấy năm trước, Lam Thính Vũ ăn giải dược của Tô Bích đưa cho, độc trong thân thể đã giải, nhưng nhìn thấy Tô Bích và Kha Hoài thành một đôi, hắn liền một lòng xuất gia, cứ nghe được tin tức màu hồng phấn của hắn từng đợt truyền đến từ trong chùa miếu sau đó, ừm, chùa miếu mà, dù sao nam nhân cũng nhiều.

Hậu cung của Hạ Phong Nhã lập tức thiếu hai nam nhân, trong lòng Phong Quang cũng có chút băn khoăn, cho nên mới lần nào cũng nghĩ phải chuẩn bị quà tốt.

cố Ngôn cười nói đùa: "Nguyên nhân vì trong phủ công chúa có nhiều người, cho nên nàng mới càng phải cần bổ dưỡng bổ dưỡng."

Nàng lập tức hiểu được ý tứ trong lời hắn, khinh bỉ nói: "cố Ngôn, chàng thật đen tối."

"Đa tạ bệ hạ khích lệ." cố Ngôn cười, "không giống như hậu cung của bệ hạ, chỉ có một, không thể so sánh với phủ công chúa có đến ba."

Phong Quang sửng sốt, sau đó đỏ mặt, "Chàng thật không biết xấu hổ."

"Phải, thần không biết xấu hổ, khó có dịp Tiểu Tiểu đang ngủ…" cố Ngôn ôm nàng đi đến một căn phòng khác, "không bằng, để cho thần lại hầu hạ bệ hạ một phen cho tốt?"

Nàng che mặt, hắn đều ôm người ta đi rồi, chẳng lẽ hắn còn chịu nghe nàng nói không đồng ý sao!?

Thế giới thứ bảy hoàn

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên Công Lược: Nữ Phụ Có Độc* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 303

Đứng trong thế giới màu trắng, khi Phong Quang nhìn thấy điểm hệ thống là bốn tức giận đến giơ chân, cô không vừa lòng ngẩng đầu, cho dù hệ thống không có thực thể, cô vẫn muốn có một mục tiêu để thể hiện sự tức giận, "Hệ thống, là ai nói thế giới này được 8 điểm hệ thống đấy!?"

Giọng nói của hệ thống vẫn lạnh nhạt như xưa, "Bởi vì hủy đi couple, cho nên khấu trừ phân nửa điểm."

cô mù mờ, "Tôi hủy đi couple?"

Cẩn thận nhớ lại, hậu cung của Hạ Phong Nhã thiếu đi hai người, Lam Thính Vũ xuất gia, Kha Hoài cùng Tô Bích diễn đam mỹ, cô nhức đầu, "Chuyện này… không có liên quan gì đến tôi mà, tôi cũng không có làm chuyện gì chia rẽ bọn họ."

"Nếu ký chủ không mang Kha Hoài đi, Kha Hoài sẽ không gặp mặt Tô Bích, cũng sẽ không thích Tô Bích."

Nghe qua giống như là… lỗi của cô, Phong Quang mất tự nhiên thanh thanh cổ họng, "Vậy Lam Thính Vũ thì sao? Lam Thính Vũ xuất gia cũng không phải do tôi đúng không?"

Kết cục Lam Thính Vũ xuất gia, đơn giản chỉ vì cố Ngôn phái Tô Bích tiếp cận Lam Thính Vũ mà tạo thành, nhưng mà kỳ lạ là hệ thống bỏ qua điểm này mà nói thẳng: "Chọn kịch bản."

Phong Quang không vừa lòng hừ một tiếng, "không có lý do gì đã trực tiếp lảng sang chuyện khác là có ý gì?"

"Nếu ký chủ không muốn chấp hành nhiệm vụ, có thể vĩnh viễn ở lại không gian này."

"Aiz, đừng đừng đừng, tôi làm!" Phong Quang cắn răng, hệ thống là đao thớt còn cô là thịt bò, không thể không cúi đầu, côvẫn tùy tiện giơ tay rút một quyển sách, tên sách chậm rãi hiện ra.

cô mở sách ra, trống rỗng, lại yên lặng đứng đợi một lát, vẫn không có tình tiết được truyền thụ vào đầu óc như trước đây, mặt cô không chút thay đổi, nói: "Hệ thống, giới thiệu vắn tắt tình tiết của tôi đâu?"

"Nữ chính tên là Lạc Thần Hi, nam chính tên là Mạc Diệc Vân, mục tiêu tiến công chiếm đóng gọi Ôn Quỳnh, thân phận củacô là ảnh hậu chạm tay có thể bỏng trong showbiz."

"…Hết?"

"Hết."

"Khoan đã, nhiệm vụ lần này chỉ cho tôi một cái tên vậy thôi sao? Còn giới thiệu vắn tắt là để tôi lấy tên sách làm đề văn đọc hiểu giải thích hả?"

Hệ thống nói: "Bắt đầu nhiệm vụ."

"Ê!" Phong Quang chỉ kịp phát ra một tiếng, trước mắt cô đã tối đen, lần nửa mở mắt ra, cô đang nằm trên một cái giường lớn mềm mại, cô dây dưa một chút mới ngồi xuống nhìn gian phòng của chính mình, vẫn là màu hồng phấn hài hòa khắp nơi,cô lại quét mắt nhìn áo ngủ màu trắng trên người mình, rồi lại ngã ra sau nằm xuống giường.

May mà hệ thống còn chưa quá nhẫn tâm, đem quan hệ của các nhân vật chuyển vào trong đầu cô, chẳng hạn như chuyệncô mười lăm tuổi debut, mười bảy tuổi trở thành hồng tiểu hoa đán, mười chín tuổi lấy được danh hiệu ảnh hậu, có thể nói là con đường ngôi sao vẫn luôn thuận lợi, có không ít fan, giải thưởng đoạt được cũng không thiếu, không có scandal, cũngkhông có chuyện ồn ào gì, được xưng là nữ thần quốc dân.

Nhưng mà địa vị của cô rất nhanh bị một người uy hiếp, đó tất nhiên phải là nữ chính Lạc Thần Hi.

Lạc Thần Hi là người trọng sinh, cô đời trước bị tra nam vứt bỏ, gia sản bị chú ruột cướp đi, cuối cùng bị tai nạn xe cộ, côkhông chết, mà quay về năm năm trước, từ đó về sau Lạc Thần Hi mượn khả năng biết trước tương lai mà bước vào showbiz, ngược tra nam, ngược thân thích cực phẩm, cùng với lão đại công ty giải trí, cũng chính là Mạc Diệc Vân ở bên nhau, đi đếnđỉnh cao của đời người.

Nội dung quan trọng là Lạc Thần Hi quá lắm cũng chỉ đi theo con đường báo thù, Hạ Phong Quang đời trước không cừukhông oán gì với Lạc Thần Hi cũng không chọc gì đến cô ấy, nhưng Lạc Thần Hi tiến vào showbiz, mà Hạ Phong Quang là là nữ minh tinh ngồi ở trên đỉnh núi, Lạc Thần Hi muốn trở thành một thế hệ ảnh hậu mới, vậy nhất định phải giẫm nát Phong Quang ở dưới chân.

Lạc Thần Hi giẫm nát Phong Quang ở dưới chân rất đơn giản, giám đốc một công ty giải trí không ai bì nổi, đạo diễn trẻ tuổi đầy hứa hẹn, ảnh đế cực kỳ được người hâm mộ… Mấy ông trùm điện ảnh toàn quỳ ngã dưới váy của cô, cho dù cô chỉnhkhông chết Phong Quang, những người đàn ông phía sau cô cũng có thể chỉnh chết Phong Quang.

Đáng tiếc là Lạc Thần Hi không cho mấy người này gian lận, cô ấy muốn đoạt danh hiệu ảnh hậu này bằng chính sự cố gắng của mình, cho nên nam phụ đạo diễn đem một kịch bản IP cực hot (!) cho Lạc Thần Hi diễn, Lạc Thần Hi một lần là nổi tiếng chính bằng bộ phim điện ảnh này, mà người diễn nữ chính vốn phải là Phong Quang, chỉ là Phong Quang luôn luôn giữ mình trong sạch lại bị scandal quấn thân, cho nên diễn viên diễn nữ chính phải đổi người.

(!) IP là một cốt truyện hay ý tưởng đã hoàn thiện có thể chuyển thể thành phim, phim truyền hình, game online, âm nhạc hay các nội dung thương mại liên quan đến sản phẩm. Giống như phim chuyển thể từ ngôn tình, game làm từ truyện tiên hiệp, …

Phong Quang lãnh đạm châm chọc, ờ… Lạc Thần Hi là dựa vào cố gắng của chính mình mà lấy được danh ảnh hậu.

cô nằm ở trên giường, suy nghĩ hồi lâu, luôn cảm thấy có chỗ nào đó không đúng lắm, khi sắp muốn ngủ rồi, cô cuối cùng nghĩ được chỗ nào không thích hợp, có liên quan đến nam phụ, trừ bỏ tên ra cái gì cô cũng không biết…

Phong Quang trước khi mơ mơ màng màng mà ngủ, âm thầm niệm một câu khẳng định có âm mưu.

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên Công Lược: Nữ Phụ Có Độc* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 304

Binh đến tướng chặn, cứ việc an tâm, Phong Quang cứ thế an tâm qua nửa năm, cho dù cô hoàn toàn không biết thân phận của mục tiêu tiến công chiếm đóng là gì, phải đi đâu mà tìm, cô một chút cũng không gấp gáp, bởi vì cô tìm thám tử tư giúpcô tra xem Ôn Quỳnh ra sao, rất đáng tiếc, không tìm được kết quả, sau một đoạn thời gian, cô cũng hiểu được không thể vội, dù sao đợi đến khi tình tiết chính thức bắt đầu, Ôn Quỳnh nhất định sẽ xuất hiện bên cạnh nữ chính, mà cả đầu cô lúc này chỉ có một việc.

cô đang làm một nữ minh tinh trẻ tuổi!

cô từng làm nữ hoàng, từng làm danh môn khuê tú, cũng từng làm qua sinh viên thanh xuân đào dạt… Nhưng trở thành minh tinh là lần đầu tiên!

"cô Hạ, chụp xong." Nhiếp ảnh gia buông máy ảnh ra, khen ngợi có thừa, "Ảnh hậu quả nhiên là ảnh hậu, có thể có cảm giác với ống kính tốt đến vậy, rất hiếm thấy."

"Đó là vì tôi gặp được nhiếp ảnh gia tài giỏi." Phong Quang tươi cười ngọt ngào, bây giờ cô đang mặc một thân áo cưới trắng noãn đứng trên thảm cỏ xanh.

Một lớp lụa mỏng phủ trên mái tóc dài hơi xoăn, phía trên lụa mỏng là một vòng hoa, hoa trắng hòa cùng lá xanh, tôn lên nụ cười dịu dàng thánh khiết, mà phía dưới là váy cưới cúp ngực, chiều dài không quá gối, làn váy phồng lên, phát họa lên tỷ lệ vóc người hoàn mỹ, giày cao gót bằng thủy tinh khảm thạch anh dễ vỡ càng làm cô giống như một công chúa đứng giữa những đám mây, tao nhã mà hoa lệ.

Đây là tác phẩm của nhà thiết kế nổi danh Austin, tên là "Mộng mùa hè", là một bộ áo cưới mùa hè trong bộ sưu tập đó, Phong Quang mặc áo cưới tất nhiên không phải vì cô muốn kết hôn mà là vì cô đang mặc áo cướp chụp minh họa tạp chí, nhưng mà cô thực rất thích áo cưới này, nhất là trời sao màu trắng trên vòng hoa này, còn có hoa văn thêu trên áo, đã sang trọng lại còn gần gũi thiên nhiên, nếu có thể mặc áo cưới này kết hôn, nhất định sẽ là một cô dâu xinh đẹp nhất.

Nhiếp ảnh gia đi lựa chọn hình ảnh, người đại diện Liễu Hàn đi đến bên người Phong Quang, cô chậc chậc hai tiếng, "khôngphải khen chứ, bộ váy này

mặc ở trên người em thật sự đẹp mắt, cứ như là vì em mà đo lường làm theo yêu cầu."

Liễu Hàn là một phụ nữ thành thục, bề ngoài xinh đẹp nhưng không ai dám đem cô làm bạn gái mình, bởi vì cô quá mạnh mẽ, nhưng cũng do cô cực kỳ ghét kết hôn, thân thiết vô số nhưng lại không tìm được duyên hợp mắt, đương nhiên, năng lực làm việc là khỏi phải nói, từ lúc Phong Quang debut nhận được quảng cáo đầu tiên, cô đã là người đại diện của Phong Quang.

Phong Quang đúng là có chút tiếc nuối phải cởi áo cưới ra, cô ném hoa cô dâu cho Liễu Hàn, "Chụp hoa cô dâu, sang năm chị có thể gả đi rồi."

"Nhận lời chúc của em." Liễu Hàn cầm hoa cô dâu màu hồng, cười dãn mày ra, "Nếu em thực thích áo cưới này, chị sẽ giúp em mua nó, chờ khi em kết hôn thì mặc."

"Em mới không thèm, em ngay cả đối tượng cũng không có." Trong lòng Phong Quang nghĩ đến nam phụ kia nơi nào cũng tìm không thấy, kết hôn thì tới bao giờ, nhưng mà chuyện này không thể gấp, trước đó làm minh tinh cũng rất thú vị, cô kéo tay Liễu Hàn, tò mò hỏi, "Chị Hàn, Austin này rốt cục là ai vậy? Thế mà có thể thiết kế ra áo cưới oanh động trái tim phụ nữ."

"Đó là ai chị cũng không biết."

"Chị không phải tự xưng có quan hệ cực rộng sao? Ngay cả chị cũng không biết."

"Austin được xưng là người bí ẩn nhất trong giới, giới tính không biết, tuổi không biết, chỉ biết là mỗi năm Austin đều ra mắt một bộ sưu tập, hơn nữa đó nhất định là tác phẩm có thể tạo ra một hồi sóng to gió lớn trong giới thiết kế, cho dù chúng ta có quen biết rộng hơn, chị cũng không thể biết đó là ai."

"Bí ẩn như vậy…"

"Được rồi, đừng nghĩ." Liễu Hàn vỗ vỗ đầu Phong Quang, bởi vì Phong Quang nhỏ hơn đến mười tuổi so với cô, cô vẫn luôn xem Phong Quang là em gái mà đối đãi, "Chị thay em nhận , bộ phim này chị thấy, chỉ cần phát hành, em nhất định có năng lực hot một phen, ngày mai dậy sớm một chút, chị lái xe đưa em đến đoàn làm phim."

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên Công Lược: Nữ Phụ Có Độc* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 305

tức thì trở thành một quyển tiểu thuyết cực hot, kể về nữ chính Lâu Nhược một ngày nọ đi du ngoạn ở một tòa cổ thành, cô ở trong ngôi nhà lớn của một người bạn đã rời đi, tiếp theo gặp được một thanh niên bí ẩn tên là Thiển Mạch, Lâu Nhược bị hơi thở bí ẩn của Thiển Mạch hấp dẫn, vô tình chậm rãi cảm mến, cho đến khi cô ở trong tầng hầm ngầm phát hiện một bức họa, người được vẽ trong tranh và cô giống nhau như đúc, cô mới biết được thì ra Thiển Mạch đã khôngcòn là người, anh ta là một hồn ma, người anh ta phải đợi cũng chính là Lâu Nhược.

Câu chuyện này trải qua ba trăm năm, đề cập đến kiếp trước kiếp này, quá trình nam nữ chính ở chung cũng cực kỳ tốt đẹp, nhưng người và ma chung quy không cùng đường, cho nên vẫn lấy kết cục bi kịch cho xong việc, fan của quyển sách nàykhông ít, lúc vừa mới bắt đầu tuyển diễn viên đã phát động bỏ phiếu trên Internet, cuối cùng phiếu bầu cho Phong Quang đè ép một loạt các nữ minh tinh khác, cô trở thành diễn viên đóng vai Lâu Nhược, mà nam chính, nhân vật này tất nhiên là rơi vào tay của ảnh đế Ngu Thuật.

Ảnh hậu và ảnh đế trẻ tuổi nhất trong lịch sử đóng tình nhân trong một bộ phim, nhóm thương nghiệp đầu tư trước mắt đã thấy lợi nhuận cuồn cuộn chảy về.

Phong Quang cũng không quên, nữ chính Lạc Thần Hi chính là nhờ bộ phim này mà trở thành diễn viên mới triển vọng và kết duyên cùng nam chính Mạc Diệc Vân, nhưng mà suy đi nghĩ lại, cô vẫn không thể đuổi Lạc Thần Hi đi, bởi vì nam phụ nhấtđịnh sẽ xuất hiện bên người nữ chính, trừ bỏ tên ra thì cô hoàn toàn không hề biết gì về nam phụ, cô phải ở bên cạnh Lạc Thần Hi mà nhìn chằm chằm, chỉ cần phát hiện đàn ông nào vẻ ngoài không tệ, hơn nữa còn thích Lạc Thần Hi, lại gạt bỏ các vệ tinh khác đi, xác định vững chắc đó chính là nam phụ!

Phong Quang khen ngợi trí thông minh của mình, nằm ngủ ở ghế sau một chiếc xe bảy chỗ, Liễu Hàn lái xe ở phía trước lắc lắc đầu, đóng cửa kính xe lại, nếu bị đội chó săn chụp được bộ dạng tùy tiện của Hạ Phong Quang như vậy, không biết sẽ viết như thế nào đây.

Nhanh chóng đến đích, Liễu Hàn đánh thức Phong Quang, lại để cô sửa sang lại tóc tai của mình, sau đó mới mang Phong Quang xuống xe cùng nhau.

Đạo diễn tên là Khâu Lương, năm nay cũng mới hơn hai mươi tuổi nhưng đã tạo ra rất nhiều tác phẩm ai ai cũng thích, quan trọng là, bề ngoài của anh ta còn không tồi, nhưng vẫn luôn không có bạn gái, người ngoài đều đoán anh ta có lẽ thích đàn ông, nhưng mà dự đoán này rất nhanh sẽ bị phủ định, bởi vì anh ta sẽ thích Lạc Thần Hi.

Khâu Lương là một người nghiêm túc, vì có thể thể hiện cảnh tượng như trong tiểu thuyết, anh ta đúng là dành rất nhiều thời gian tìm một tòa thành cổ, thành cổ này cũng phải có một tòa nhà cực kỳ xưa cũ, nghe đâu là phủ đệ của một vị trạng nguyên từ mấy trăm năm trước, từ đời của vị trạng nguyên kia, tòa nhà này vẫn luôn được truyền thừa cho hậu nhân của ông, đến nay, chủ nhân tòa nhà này là một người đàn ông còn trẻ tuổi, nghe nói là bạn bè

của Khâu Lương, bạn của anh ta cũng không thường xuyên trở về đây, cho nên chỉ có một ông lão trông coi tòa nhà, ông cực kỳ nhiệt tình tiếp đón mọi người, giới thiệu chỗ có cảnh đẹp ở trong nhà này là ở đâu.

Nhà ở cổ kính hơn nữa Phong Quang cũng đã thấy qua, cho nên cô đối với sự kiện tham quan tòa nhà trong ngày làm việc đầu tiên này cũng không có hứng thú gì, quét mắt nhìn mọi người chung quanh cũng không thấy Lạc Thần Hi, vì thế nói với Liễu Hàn, lấy cớ mệt mỏi lại cự tuyệt yêu cầu đưa cô về khách sạn của Liễu Hàn, cô nói bản thân sẽ chờ bọn họ ở ngoài cửa, liền một mình trở về.

không khéo, dưới một tàng cây hòe, cô vừa vặn gặp được Lạc Thần Hi bộ dạng xinh xắn dễ thương, còn có hai người đàn ông mỗi người mỗi vẻ đứng cạnh.

Một người lạnh lùng, hơi thở bá đạo.

Một người dung nhan như họa, ôn nhuận như ngọc.

Người đầu tiên thì cô có biết, bởi vì đó chính là vị hôn phu ngầm của cô, Mạc Diệc Vân, còn người còn lại, cô đoán đó là ảnh đế Ngu Thuật.

Vì sao là đoán?

Là vì cô chưa từng gặp Ngu Thuật, bọn họ chưa từng hợp tác với nhau, ở trong công ty cũng chưa từng đụng mặt, huống chi trừ bỏ quảng cáo ra thì cô chỉ nghĩ cách tìm được Ôn Quỳnh, còn nam phụ thứ tư như Ngu Thuật, cô hoàn toàn không có hứng thú đi tìm hiểu.

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên Công Lược: Nữ Phụ Có Độc* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 306

Phong Quang sờ sờ cằm, chậc chậc hai tiếng, nhìn không ra Lạc Thần Hi hiện tại đã hái được hai đóa hoa đào, cô cười cười, vui vẻ thong thả đi qua, "Mọi người đang làm gì vậy?"

Mạc Diệc Vân vừa thấy cô, vẻ mặc mềm mại lúc nhìn Lạc Thần Hi lại lạnh lùng cứng rắn, "cô không đi theo Khâu đạo diễn, tới đây làm cái gì?"

"Tôi tại sao phải đi theo Khâu đạo diễn? Nếu là để quen thuộc hoàn cảnh, tìm cảm giác nhập tâm nhân vật, vậy cô gái bên cạnh anh cũng có vai diễn chứ, cô ấy không phải cũng không đi sao?"

"cô Hạ, tôi chỉ là diễn vai bạn của Lâu Nhược, cũng chỉ là một nhân vật phụ thôi." Lạc Thần Hi ngại ngùng nói: "Tôi thấy tiên sinh này hình như là lạc đường, cho nên mới dẫn anh ấy đi ra."

"Vị tiên sinh này?" Phong Quang giơ tay chỉ chỉ Mạc Diệc Vân, hỏi Lạc Thần Hi, "cô không biết anh ta sao?"

"À… tôi hẳn phải biết người này là ai sao?"

Phong Quang nhìn Mạc Diệc Vân, mỉa mai, "Này, Mạc Diệc Vân, thật hiếm thấy, thế mà còn có một cô gái không biết anh."

"Tôi cũng không giống cô Hạ đây, có người không biết tôi rất bình thường."

"Nếu cô ấy đã không biết anh, vậy để tôi giúp anh giới thiệu cho cô ấy một chút là được." Phong Quang cười hì hì nói với Lạc Thần Hi: "Người này a, chính là tổng tài công ty Lưu Bích, công ty Lưu Bích cô hẳn là phải biết chứ, là công ty truyền thông lớn nhất giới giải trí, ngay cả ảnh đế Ngu Thuật và tôi cũng đều ký hợp đồng ở dưới trướng của Lưu Bích, cô nếu như thể hiện tốt, nói không chừng cũng có thể ký hợp đồng với Lưu Bích, thay thế tôi trở thành ảnh hậu mới."

Sắc mặt Lạc Thần Hi nghe thế lập tức cứng đờ, "cô Hạ đừng nói đùa, tôi chỉ là người đóng vai phụ, sao lại có bản lĩnh lớn vậy chứ?"

Lạc Thần Hi diễn vẻ mặt hoảng sợ rất tốt, trong lòng cô cũng thầm nghĩ con bé này, nhất định là thích người đàn ông này mới cảnh cáo mình, thật vất vả mới trọng sinh được một đời, cô mới không có việc gì mà rảnh rỗi đi yêu đương với đàn ông, theo Lạc Thần Hi, một nữ nhân có tiền có thế thì còn sợ thiếu thốn gì nữa?

Đúng vậy, hiện tại mục đích của Lạc Thần Hi chỉ có một, đó chính là phải làm một người phụ nữ mạnh mẽ, sau khi trở thành đại minh tinh rồi, khiến cho người phụ bạc cô ở kiếp trước trèo cao không nổi.

Nhưng mà, người đàn ông trước mặt này chính là Mạc Diệc Vân trong tin đồn, cô thật ra rất bất ngờ.

Phong Quang nhíu mày, "Thật ra, Mạc Diệc Vân không phải chỉ là ông chủ của tôi, anh ấy còn là…"

“Hạ Phong Quang.” Mạc Diệc Vân lạnh giọng ngắt lời cô.

Phong Quang nhếch miệng, không vừa ý hừ một tiếng, bọn họ có hôn ước không sai, là cha mẹ hai nhà định ra, rất tiếc hai người từ nhỏ đã nhìn không vừa mắt nhau, sau đó lại vì Phong Quang xuất đạo trở thành minh tinh, hôn ước của họ trở thành bí mật không thể nói ra.

“Tôi còn có việc, đi trước.” Mạc Diệc Vân xoay người đi ra một bước, lại vòng vèo kéo tay Lạc Thần Hi, “cô đi cùng tôi đi.”

“Ối, sao thế?” Lạc Thần Hi cả đầu không rõ vì sao cho nên bị Mạc Diệc Vân kéo đi rồi.

Chậc.

Phong Quang bĩu môi, không hổ là nam nữ chính, Mạc Diệc Vân hôm nay là lần đầu tiên nhìn thấy Lạc Thần Hi đã động tâm rồi, cô lại liếc mắt nhìn người đàn ông còn lại đang đứng bên cạnh, ánh sáng đập lên người anh ta, phủ một tầng ánh sáng vàng kim lên người anh, tràn ngập phong tình tao nhã mê người.

cô cẩn thận quan sát anh một hồi, xác định năng lực bề ngoài đẹp mắt của anh, cô cười hỏi: “Này, người trong lòng anh bị người ta mang đi kìa, không đuổi theo sao?”

Người đàn ông mềm mỏng khựng lại một chút, áo sơ mi trắng tôn lên khuôn mặt sạch sẽ thuần khiết, càng phát ra vẻ sắc đẹp thay cơm, thấy tiêu cự mắt cô đúng là nhìn mình, sau một lúc lâu, anh mới không xác định mà hỏi: “cô đang nói chuyện với tôi sao?”

âm thanh của anh cũng như người của anh vậy, cũng thanh nhã như gió, Phong Quang bỗng nhiên nghĩ, nếu anh dùng giọng nói dễ nghe như vậy mà nói lời tâm tình, sợ lạ thế gian này không có bao cô gái có thể chống cự lại được.

“Tôi không nói chuyện với anh chẳng lẽ tôi đang nói chuyện với ma sao?” Phong Quang nghiêng đầu cười, đáng yêu nóikhông nên lời.

Người đàn ông đó cũng cười, khác với sự trêu đùa đáng yêu của Phong Quang, anh sạch sẽ mà tốt đẹp, “Tôi vốn tưởng,không có ai sẽ để ý đến tôi.”

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên Công Lược: Nữ Phụ Có Độc* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 307

“anh nhìn đẹp mắt như vậy, người mù mới không để ý đến anh.”

anh cười khẽ, “Vậy chắc là… do tôi gặp phải rất nhiều người mù.”

Phong Quang chỉ coi anh là đang đùa thôi, cô lại nghi ngờ hỏi: “anh không thích Lạc Thần Hi sao?”

“Vì sao tôi phải thích cô ấy?”

“Vậy anh đứng bên cạnh cô ấy làm gì thế?” cô nghĩ, có lẽ do tình tiết còn chưa đi đến lúc để cho Ngu Thuật thích Lạc Thần Hi, nhưng anh ta sớm hay muộn cũng sẽ thích thôi.

Đáy mắt anh nhiễm một màu cô đơn như người lữ hành đi trên núi tuyết, “Tôi nghĩ tìm người để trò chuyện, nhưng không có ai để ý đến tôi.”

Phong Quang bị lý do của anh chọc cười, “anh đang đùa sao? Chẳng lẽ còn có người không muốn nói chuyện với anh?”

“Ừ.” anh nhẹ cúi đầu, tuy rằng cô gái tên Lạc Thần Hi kia rõ ràng nhìn thấy anh, nhưng lại làm như không nhìn thấy anh, anhkhông thích ép buộc, nếu người khác đã không muốn nhìn đến anh, vậy anh rời đi là được, chỉ là lúc anh định rời đi lại nhìn thấy Phong Quang đi đến.

anh dường như thấy cô nhìn mình cười một lát, cho nên anh ở lại.

Thái độ nghiêm túc của anh làm cho Phong Quang cảm thấy anh không phải đang nói đùa, cho nên cô cũng thật sự suy nghĩ lại một lát, “Chẳng lẽ bọn họ không chỉ mù mà còn điếc?”

âm thanh của người đàn ông này dễ nghe như vậy, cho dù anh chỉ tùy tiện nói một câu cũng cực kỳ bổ tai, cho nên cô chỉ có thể đoán là anh ta gặp phải người câm điếc mà thôi.

“cô có thể nói chuyện với tôi không?” Ánh sáng chớp lóe trong mắt anh, khiến người ta có ảo giác nếu họ cự tuyệt anh, thì đó chính là chuyện tàn nhẫn nhất trong thiên hạ.

Phong Quang lại gần anh một bước, nhìn anh trong chốc lát, ừm… gương mặt này đúng là rất hợp khẩu vị của cô.

cô ngồi xuống ghế đá dưới tàng cây, để tay lên bàn đá rồi chống cằm, thuận miệng nói: "Được thôi, dù sao bây giờ tôi cũngkhông có chuyện gì làm, anh muốn nói cái gì?"

anh ngồi đối diện cô, ý cười thản nhiên, "Tôi nghe họ gọi cô là cô Hạ, tôi có thể biết tên của cô không?"

"anh không biết tôi?"

"Có lẽ là… có biết." Ánh mắt anh trong suốt như không nhiễm thế tục, cũng cất giấu sự ngơ ngẩn mà người ngoài không hiểu được.

Phong Quang không hiểu lời của anh là có ý gì, cô nghiêng nghiêng đầu, lòng nghĩ bản thân mình trước đây cũng không biết Ngu Thuật, vậy anh không biết cô cũng không có gì là lạ, "Tôi tên là Hạ Phong Quang."

"Phong Quang…" anh nhẹ giọng nói thầm hai chữ này, tiện đà mỉm cười, "Chúng ta xem như là bạn bè chứ?"

"Nào có chuyện nói mấy câu đã là bạn bè?" Phong Quang không hiểu tư duy của anh, nhưng cũng cảm thấy anh rất thú vị, "anh rất thiếu bạn bè sao?"

"Tôi không có bạn bè."

cô ngẩn ra, "không có bạn bè?"

"Có lẽ… trước đây có." Có lẽ có, có lẽ không có, anh cũng không có cách nào xác định được.

Phong Quang lại coi chuyện này như bi kịch của việc trở thành minh tinh, đừng nghĩ trở thành lão đại trong showbiz liền vinh quang vô hạn, ở sau lưng, bạn bè tri âm có lẽ không có được vài người, cô tràn đầy cảm xúc, cũng thấy rằng không có gì lạ, bên người cô tốt xấu gì cũng có Liễu Hàn, nhưng Ngu Thuật này có vẻ rất thảm, nghe ý tứ trong lời anh, có lẽ trước đây anhtừng có bạn bè, lại bị bạn mình phản bội, cho nên mới không xác định được mà nói bản thân trước kia có lẽ có bạn bè.

Ánh mắt cô lộ vẻ đồng tình, "Nghề nghiệp nào cũng không dễ dàng, nhưng công việc của chúng ta nói ra so với nhiều người đã tốt hơn rất nhiều, có được thì sẽ có mất, anh nhìn tôi đi, tôi không thể nghênh ngang đi dạo phố, ngay cả muốn đến cửa hàng bánh ngọt ngồi, mua một bàn bánh Black Forest cũng không được, bởi vì ăn sẽ béo phì."

cô nhụt chí nhún vai.

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên Công Lược: Nữ Phụ Có Độc* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 308

anh hỏi: "cô thích ăn đồ ngọt?"

"Đúng rồi, đồ ngọt tôi đều thích ăn." Phong Quang rất là tiếc nuối thở dài, "Nhưng mà bây giờ tôi không phải người bình thường, cho nên cũng không thể thường xuyên ăn ngọt, chị Hàn nói tôi ăn nhiều, béo hơn sẽ không tốt lắm."

anh nói khẽ, "không sao."

"Cái gì không sao?"

"Cho dù có béo, cô cũng thực sự xinh đẹp."

Phong Quang sửng sốt một lát, sau đó không nhịn được mà ôm mặt bật cười, "anh cũng thật biết cách nói chuyện phiếm, nhưng mà anh nói đúng, tôi là Hạ Phong Quang mà, tôi có mập cũng sẽ mập đẹp, nếu có cơ hội, tôi mời anh đi ăn ở cửa hàng bánh ngọt mà tôi thích ăn nhất."

anh cười nhẹ, "Được."

Tựa như ánh nắng tháng ba, ấm tận lòng người.

cô chớp mắt, buộc miệng, "anh cũng thật đẹp mắt."

"cô cũng đẹp mắt." âm thanh của anh như một làn gió ấm thổi vào tai, vây quanh lòng người, "cô là cô gái đẹp mắt nhất tôi từng nhìn thấy."

Đây chính là một câu đánh giá cao nhất không thể nghi ngờ gì.

Mấy lời kiểu này Phong Quang vốn nghe được không ít, nhưng hôm nay được nói ra từ trong miệng người đàn ông này, lại làm cho lòng của cô đánh thót lên trong chớp mắt, cô ra vẻ bình tĩnh nói: "Dù sao anh cũng chưa thấy qua bao nhiêu cô gái."

anh nghiêm túc suy nghĩ một lát, "Theo trí nhớ của tôi, tôi tổng cộng gặp qua ba mươi hai cô gái, có được tính là nhiềukhông?"

"… anh đang nói đùa sao?"

anh lắc đầu, "Tôi không có nói đùa, thật là ba mươi hai người, bởi vì không ai chịu nói chuyện phiếm với tôi, cho nên tôi rất nhàm chán, cũng bởi vì thế, tôi ngay cả tòa nhà này có bao nhiêu phiến đá lót sàn cũng đếm rõ ràng."

Phong Quang không tin, "Vậy anh nói xem có bao nhiêu phiến?"

"Bảy trăm tám mươi hai phiến."

cô im lặng một giây, "Cái này đùa không vui."

"cô không tin tôi." không phải nghi vấn mà là khẳng định.

"không phải không tin, chỉ là thấy…" cô suy nghĩ tìm từ một lát, "Người ta phải nhàm chán đến mức nào mới có thể làm được chuyện này?"

anh đứng lên, cười dịu dàng, trong mắt cất giấu sự cố chấp, "cô không tin tôi, vậy chúng ta cùng nhau đi đếm lại một lần."

"Hả?"

"cô đi đếm một lần thì sẽ tin tôi thôi, tôi sẽ không gạt cô." Gió thổi bay nhè nhẹ mái tóc ngắn trước trán anh, không phá đi sự tao nhã, ngược lại có thêm một phần chói lọi mê người.

anh ta quả nhiên cực kỳ đẹp mắt và hợp khẩu vị của cô.

Phong Quang nghĩ nghĩ, vẫn nên cúi đầu trước sắc đẹp thôi, cô cũng đứng lên, "Được thôi, chúng ta cùng nhau đếm phiến đá lót sàn ở tòa nhà này một lần là được."

anh cười nhẹ nhàng, "Cứ bắt đầu từ dưới chân chúng ta đi."

"Được." cô không rõ bản thân vì sao có thể đồng ý làm chuyện ngây thơ như vậy, chỉ là khi nhìn đến khuôn mặt tươi cười củaanh, liền cảm thấy, có lẽ cùng anh làm chuyện ngây thơ như vậy cũng rất thú vị.

anh tỏ ra quá mức cô đơn, cô không đành lòng từ chối.

Bọn họ lấy cây hòe làm mốc khởi điểm, từ trái qua phải, không hề bỏ qua một căn phòng nào, anh nói gian phòng nào cũngkhông đóng cửa, bởi vì bên trong cũng không có gì đáng giá.

Phong Quang lại nhịn không được hỏi: "Chẳng lẽ anh tới đây đã lâu rồi sao?"

"Hình như khoảng… một tháng."

cô không có lời nào để nói, chỉ có thể nói Ngu Thuật này đúng là chuyên nghiệp, thế mà đến đây trước một tháng, cũng quá dụng tâm.

anh hỏi: "Sao lại nhìn tôi như vậy?"

cô vốn định nói nhìn anh có vẻ rất chuyên nghiệp, lời đến đầu lưỡi lại rẽ khúc quẹo thành: "anh nhìn đẹp mắt chứ gì, khôngnhìn anh thì nhìn ai?"

"Đây là lần thứ hai cô nói tôi đẹp mắt, tôi so với Mạc Diệc Vân kia đẹp mắt hơn sao?" anh dừng chân, cúi đầu cười, cặp mắt kia nhìn cô chăm chú, giống như mùa xuân hoa đào nở rộ, trải qua một mùa đông lạnh lẽo, sinh sôi nảy nở khắp nơi.

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên Công Lược: Nữ Phụ Có Độc* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 309

Phong Quang như được thức tỉnh, lập tức nói ra đáp án, "anh đẹp mắt hơn Mạc Diệc Vân."

"Đây đúng là một chuyện đáng để vui mừng." anh tuy nói là vui mừng, nhưng vẻ mặt vẫn dịu dàng trước sau như một, nhìnkhông ra sự vui mừng

như anh nói.

anh giống như là một người vinh nhục không màng đến, bất luận thế nào cũng có thể duy trì bộ dạng mỉm cười không lo thế sự, cực kỳ hoàn mỹ, cũng cực kỳ kiên định, ai cũng nói trên đời này không người nào là hoàn hảo, cho nên khi thực sự có một người hoàn hảo xuất hiện trước mặt, sẽ bắt đầu nghi ngờ tính chân thật của người này, Phong Quang gặp qua rất nhiều người giả dối, nhưng rất ít khi có thể gặp được một người có thể giả dối đến tự nhiên như vậy.

cô không khỏi hỏi anh, "Ngoại trừ cười, anh từng khóc qua sao?"

anh khe khẽ lắc đầu, "Tôi không nhớ rõ."

"anh đúng là kỳ lạ." Phong Quang đi một vòng quanh hắn, "Tôi bây giờ nhịn không được mà nghĩ là, nếu như anh đau lòng tổn thương, sẽ có biểu hiện như thế nào?"

"cô hy vọng tôi đau lòng tổn thương sao?"

"Cũng không phải, tôi thấy nếu có một người vẫn luôn chỉ có một biểu cảm mà thôi, vậy thì người đó phải rất giỏi diễn xuất, hoặc chính là người thiếu thốn tình cảm bình thường từ tận xương tủy."

"Tình cảm bình thường…" Đáy mắt như ngọc đen sáng bóng hiện vẻ nghi ngờ, "Những thứ… tình cảm này là cái gì?"

"À… thì là hỉ nộ ái ố đó, anh xem, có vài người bởi vì bản thân mất đi người thân bạn bè mà bị tổn thương, có vài người cũng bởi vì tỏ tình thành công, lưỡng tình tương duyệt với người mình thích mà cảm thấy trong lòng tràn trề vui sướng…" cô tổng kết, "Tóm lại, nếu vẫn luôn trưng ra khuôn mặt tươi cười, sẽ khiến người ta cảm thấy anh rất siêu phàm thoát tục."

Nói trắng ra là không tim không phổi.

anh im lặng hồi lâu, khóe môi bỗng nhiên cong lên, tươi cười nhẹ nhàng như băng tuyết tan thành nước, sạch sẽ tinh khiết, "Tôi muốn lòng tràn đầy vui sướng, tôi sẽ cố gắng thích cô."

"… Hả?"

"Đến lúc đó, cô cũng phải thích tôi."

"Khoan đã…"

"Cùng người mình thích kết thành một đôi, sẽ cảm thấy lòng tràn đầy vui sướng, tôi muốn nếm thử cảm giác đó."

Phong Quang yên lặng giơ tay, "Cái đó, anh có phải hiểu lầm gì rồi…"

"Chúng ta tiếp tục đếm phiến đá lót sàn đi." anh theo bản năng bắt lấy bàn tay giơ lên của cô, sau đó thoáng xoay người, dùng một ánh mắt khó mà tin được nhìn bàn tay đan vào nhau của họ, nụ cười cũng trở nên chân thật rất nhiều, "Phong Quang, tôi nắm được em, tôi nghĩ hiện tại tôi bắt đầu càng thêm thích em hơn."

"Tôi nói này, anh nghe tôi nói đi." cô muốn rút tay mình ra, không rút được, kế tiếp lại cảm thấy nhiệt độ tay anh thấp hơn nhiệt độ bình thường, kinh hãi nói: "Sao tay anh lại lạnh như vậy?"

"Nắm tay em sẽ không lạnh nữa." anh cúi đầu cười với cô một chút, mang theo một chút tính khí trẻ con không giống nhuranh mọi khi.

không đợi Phong Quang nói gì nữa, anh kéo cô đi tiếp, tiếp tục hoàn thành nghiệp lớn là đếm phiến đá lót sàn.

Phong thủy đúng là thay phiên chuyển động, vừa rồi nàng còn chậc chậc vài tiếng khi Mạc Diệc Vân kéo Lạc Thần Hi đi, bây giờ còn chưa qua bao lâu, đã đến phiên mình bị người ta kéo đi, mà cố tình là sức lực của cô còn không mạnh bằng người ta, muốn rút tay ra cũng không xong!

anh cứ như là không nhìn thấy sắc mặc càng ngày càng đen của cô, còn tinh tế nói với cô thật ra có một góc sàn bị cỏ mọc dài ra bao trùm lên, anh cho cô biết một nụ hoa màu vàng mọc ra ở một góc tường, còn chưa nở rộ, anh còn nghĩ cơn mưa to mấy ngày trước sẽ làm nó héo úa, nhưng đến nay nó vẫn còn sống.

anh cũng kể về mái ngói ở một nóc nhà có màu sắc sáng hơn mấy chỗ khác, nhất định là vừa thay sau này, nhưng màu sắc cũng không phải sáng hơn rất nhiều, ít nhất thì người ngoài liếc mắt nhìn sơ qua cũng sẽ không dễ dàng phát hiện.

anh nói rất nhiều rất nhiều, cuối cùng con số phiến đá lót sàn đếm được giống hệt con số mà anh đã nói.

anh cười, "Bây giờ em đã tin tôi chưa?"

Phong Quang gật đầu, cô tin tưởng anh, tin tưởng anh thật sự nhàm chán, hay là cô độc.

cô độc đến mức… làm người ta cảm thấy đau lòng.

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên Công Lược: Nữ Phụ Có Độc* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 310

Phong Quang cũng không rõ sự không đành lòng ở trong lòng là vì sao, tóm lại nhìn đến bộ dạng sống cô đơn của hắn như vậy, cảm xúc phức tạp, cô đề nghị, "Thật ra… lúc anh không có gì làm, có thể nghe nhạc, xem phim gì đó."

"Xem phim?" anh nghi ngờ chớp mắt một cái.

cô thế mà thấy người đàn ông này có chút đáng yêu!

Nhưng thấy anh có vẻ không hiểu, cô lại cực kỳ cực kỳ không chắc lắm mà hỏi: "Đừng nói với tôi, anh không biết điện ảnh là gì đấy."

anh không nói gì, chỉ là yên tĩnh nhìn cô, đôi mắt an tĩnh ấy khiến người ta thấy được sự tò mò mà không đành lòng từ chối được.

anh thật sự không biết.

Cảm giác kỳ lạ trong lòng Phong Quang càng lúc càng lớn, "Đừng có đùa, tôi biết anh diễn xuất tốt, nhưng bây giờ chúng takhông phải đang quay phim, anh không cần diễn nghiêm túc như vậy, còn có, anh có thể buông tay ra rồi."

cô nhìn bàn tay còn bị anh cầm lấy, cảm thấy bất lực nặng nề, tuy rằng vào mùa hè được bàn tay có nhiệt độ thấp của anhnắm rất thoải mái, nhưng nếu bị những người khác nhìn thấy, vậy hình tượng vạn năm không có chuyện xấu gì của cô sẽ tan vỡ.

anh do dự một hồi, chậm rãi buông tay cô ra, "Tôi nghĩ em sẽ thích tôi nắm tay em."

"… Tại sao anh lại có ảo giác đó vậy?"

"Bởi vì cái người gọi là Lạc Thần Hi kia, khi bị Mạc Diệc Vân cầm tay, cô ấy rất vui vẻ."

"Làm sao anh biết cô ấy đang vui vẻ?"

"Tôi nghe được."

cô ngẩn người, "Sao tôi lại không nghe được."

"không biết." anh lắc đầu, nhanh chóng tươi cười trở lại, "Nhưng không sao, trong chúng ta có một người nghe được là được rồi."

"Aiz, ngừng ngừng ngừng!" Phong Quang lui ra sau một bước, "Trước nói rõ ràng, tôi là tôi, anh là anh, không có chúng ta gì hết."

"Tại sao?" Lúc anh khó hiểu, mặt lộ ra sự khôi ngô nhã nhặn làm người ta không tránh khỏi lâm vào phong tình, "Chúng ta tương lai không phải sẽ lưỡng tình tương duyệt sao?"

Phong Quang quả thực bị cách giảng giải của anh làm cho đau đầu, "Chúng ta bây giờ không có lưỡng tình tương duyệt, tương lai cũng sẽ không lưỡng tình tương duyệt, cho nên anh không cần nói mấy câu như thế."

cô tâm phiền ý loạn, xoay người muốn đi.

anh tiếp tục đi theo bên cạnh cô, "Em nói tôi đẹp mắt, nhưng lại không muốn lưỡng tình tương duyệt với tôi, là vì tôi nhìnkhông đẹp nữa sao?"

Trời ạ, còn có đàn ông ngây thơ vầy sao!?

Phong Quang quay đầu nói: "anh không thấy rất kỳ lạ sao? Tôi và anh quen biết chưa bao lâu, anh đã nói thích tôi, còn nói cái gì mà… tương lai cũng sẽ lưỡng tình tương duyệt? Cho dù có cưới chui đi nữa thì cũng phải tốn thời gian về nhà lấy sổ hộ khẩu, tôi và anh cũng chỉ mới nói qua lại mấy câu, không có cơ hội tìm hiểu nhau gì cả, anh cứ nói thích tôi như vậy, sẽ có cảm giác anh là người rất tùy tiện hiểu không?"

"Tùy tiện…" Mắt anh lộ vẻ bị tổn thương, "Tôi chỉ vì nghĩ muốn thích em, cho nên mới quyết định thích em."

Phong Quang suy xét lại một chút, thấy lời nói của bản thân cũng không nặng, cho nên cô lặng lẽ cho rằng đó là vì anh quá yếu đuối, thở dài, "anh xem, anh nói anh nghĩ muốn thích tôi, chứng minh anh hoàn toàn còn chưa có thích tôi, anh chỉ là vìkhông có ai ở bên, quá vắng vẻ buồn chán mà thôi, hôm nay cho dù không phải tôi cùng anh nói chuyện phiếm, đổi thành người khác, vậy anh cũng sẽ thích người đó thôi, không phải sao?"

anh hạ mí mắt xuống, không trả lời.

cô tiếp tục tận tình khuyên bảo, nói: "anh chỉ là muốn có người bầu bạn với anh, cũng không có nghĩa anh cần một người đểyêu, chỉ là anh hôm nay vừa vặn gặp tôi, cho nên mới có ảo giác là anh muốn thích tôi, có lẽ tương lai đợi anh quen biết được nhiều người rồi, anh sẽ không còn cảm thấy như vậy nữa."

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên Công Lược: Nữ Phụ Có Độc* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 311: Thế giới thứ tám

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

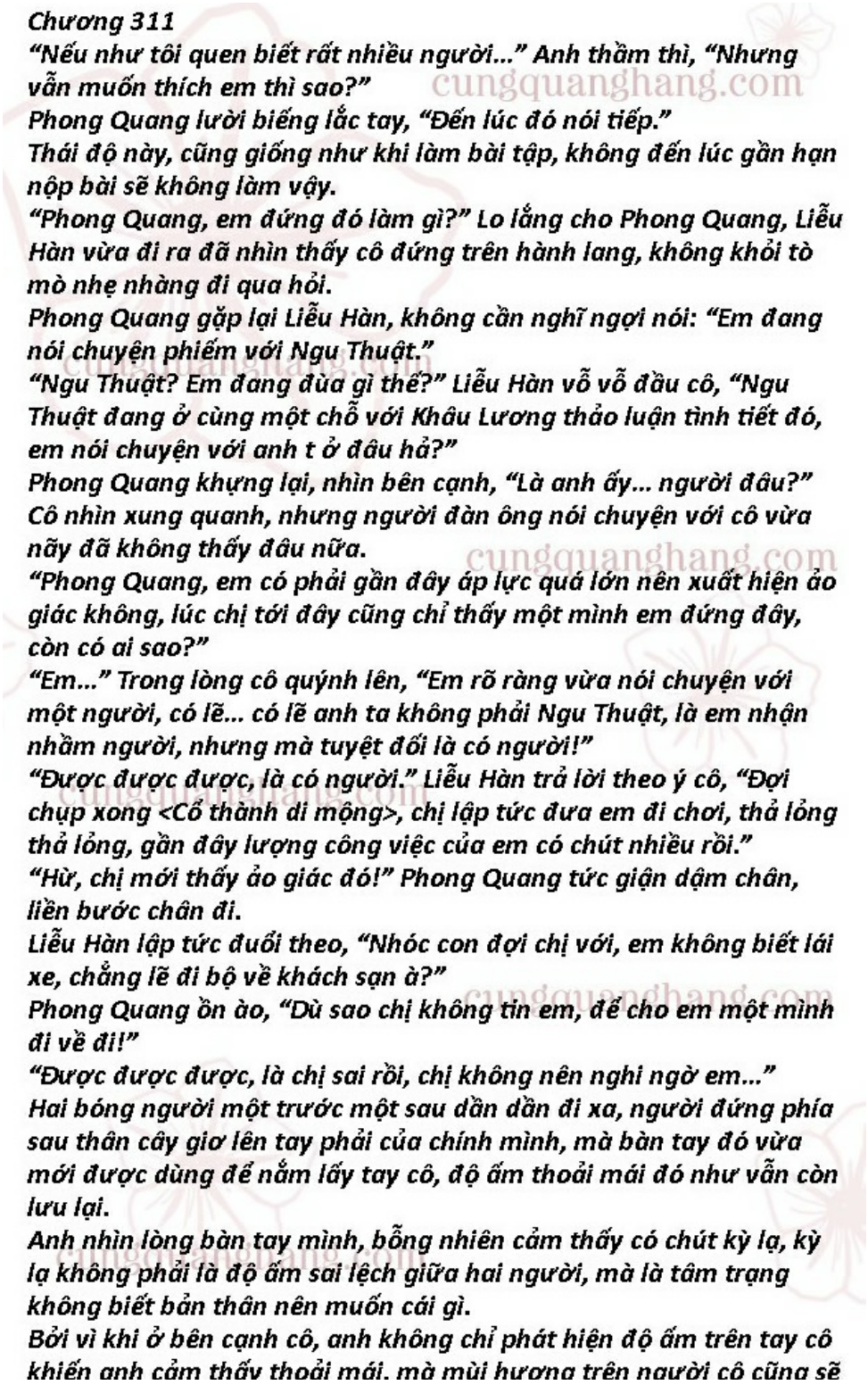

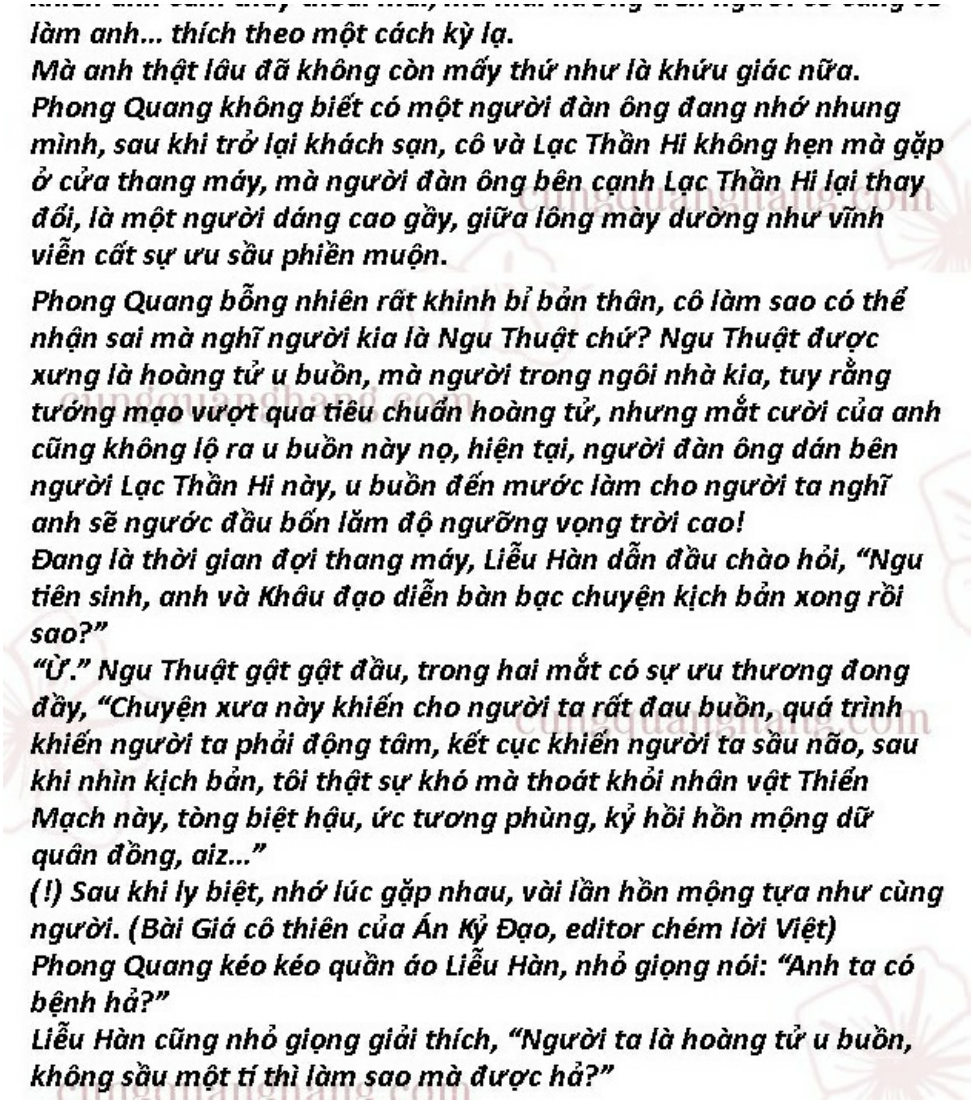
làm anh... thích theo một cách kỳ lạ.
Mà anh thật lâu đã không còn mấy thứ như là khứu giác nữa.
Phong Quang không biết có một người đàn ông đang nhớ nhung mình, sau khi trở lại khách sạn, cô và Lạc Thần Hi không hẹn mà gặp ở cửa thang máy, mà người đàn ông bên cạnh Lạc Thần Hi lại thay đổi, là một người dáng cao gầy, giữa lông mày dường như vĩnh viễn cất sự ưu sầu phiền muộn.

Phong Quang bỗng nhiên rất khinh bỉ bản thân, cô làm sao có thể nhận sai mà nghĩ người kia là Ngu Thuật chứ? Ngu Thuật được xưng là hoàng tử u buồn, mà người trong ngôi nhà kia, tuy rằng tướng mạo vượt qua tiêu chuẩn hoàng tử, nhưng mắt cười của anh cũng không lộ ra u buồn này nọ, hiện tại, người đàn ông dán bên người Lạc Thần Hi này, u buồn đến mước làm cho người ta nghĩ anh sẽ ngước đầu bốn lăm độ ngưỡng vọng trời cao!
Đang là thời gian đợi thang máy, Liễu Hàn dẫn đầu chào hỏi, "Ngu tiên sinh, anh và Khâu đạo diễn bàn bạc chuyện kịch bản xong rồi sao?"
"Ừ." Ngu Thuật gật gật đầu, trong hai mắt có sự ưu thương đong đầy, "Chuyện xưa này khiến cho người ta rất đau buồn, quá trình khiến người ta phải động tâm, kết cục khiến người ta sầu não, sau khi nhìn kịch bản, tôi thật sự khó mà thoát khỏi nhân vật Thiển Mạch này, tòng biệt hậu, ức tương phùng, kỷ hồi hồn mộng dữ quân đồng, aiz..."
(!) Sau khi ly biệt, nhớ lúc gặp nhau, vài lần hồn mộng tựa như cùng người. (Bài Giá cô thiên của Án Kỷ Đạo, editor chém lời Việt)
Phong Quang kéo kéo quần áo Liễu Hàn, nhỏ giọng nói: "Anh ta có bệnh hả?"
Liễu Hàn cũng nhỏ giọng giải thích, "Người ta là hoàng tử u buồn, không sầu một tí thì làm sao mà được hả?"

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên Công Lược: Nữ Phụ Có Độc* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 312: Thế giới thứ tám 2

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

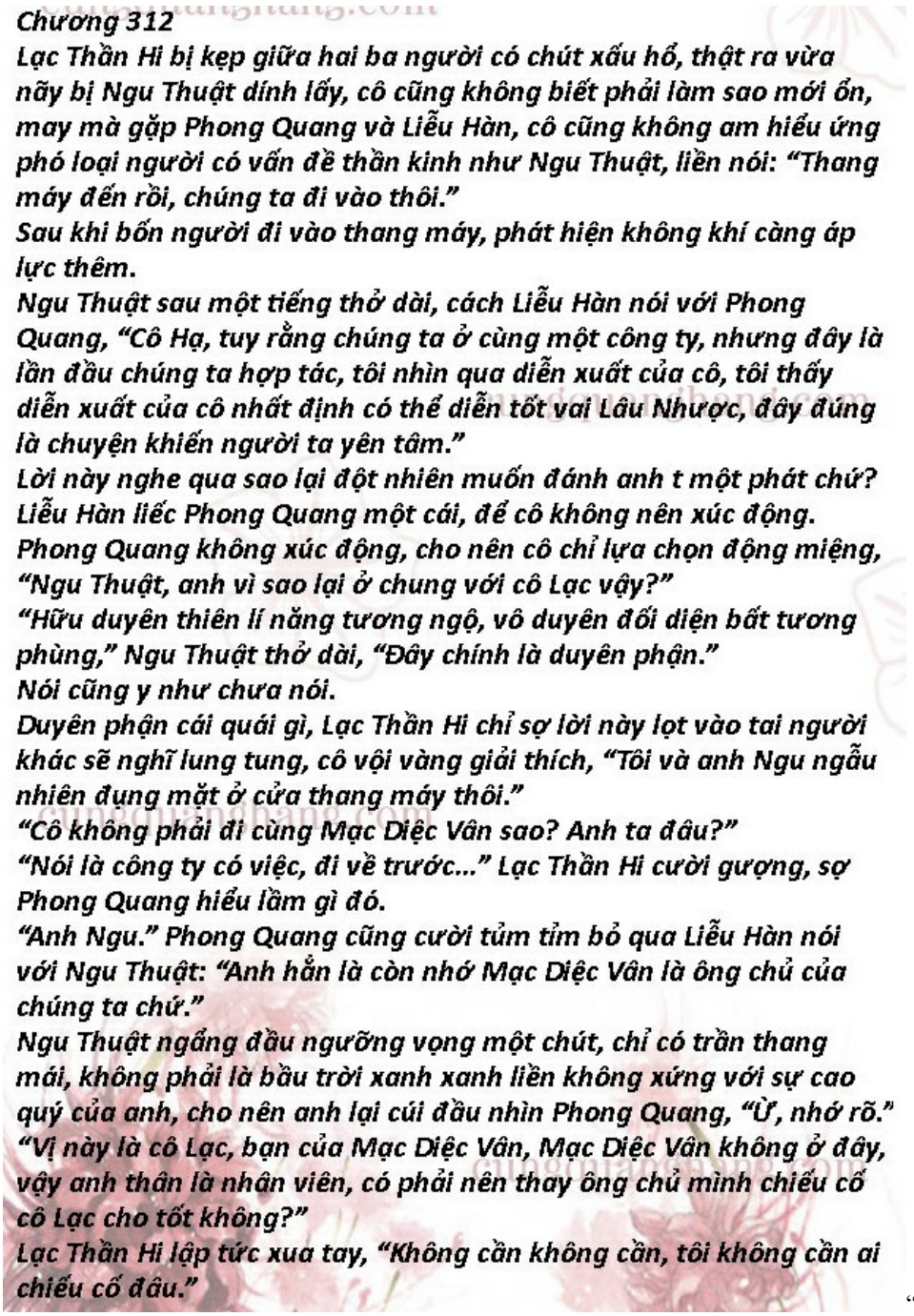
Chương 312
Lạc Thần Hi bị kẹp giữa hai ba người có chút xấu hổ, thật ra vừa nãy bị Ngu Thuật dính lấy, cô cũng không biết phải làm sao mới ổn, may mà gặp Phong Quang và Liễu Hàn, cô cũng không am hiểu ứng phó loại người có vấn đề thần kinh như Ngu Thuật, liền nói: "Thang máy đến rồi, chúng ta đi vào thôi."
Sau khi bốn người đi vào thang máy, phát hiện không khí càng áp lực thêm.
Ngu Thuật sau một tiếng thở dài, cách Liễu Hàn nói với Phong Quang, "Cô Hạ, tuy rằng chúng ta ở cùng một công ty, nhưng đây là lần đầu chúng ta hợp tác, tôi nhìn qua diễn xuất của cô, tôi thấy diễn xuất của cô nhất định có thể diễn tốt vai Lâu Nhược, đây đúng là chuyện khiến người ta yên tâm."
Lời này nghe qua sao lại đột nhiên muốn đánh anh t một phát chứ?
Liễu Hàn liếc Phong Quang một cái, để cô không nên xúc động.
Phong Quang không xúc động, cho nên cô chỉ lựa chọn động miệng, "Ngu Thuật, anh vì sao lại ở chung với cô Lạc vậy?"
"Hữu duyên thiên lí năng tương ngộ, vô duyên đối diện bất tương phùng," Ngu Thuật thở dài, "Đây chính là duyên phận."
Nói cũng y như chưa nói.
Duyên phận cái quái gì, Lạc Thần Hi chỉ sợ lời này lọt vào tai người khác sẽ nghĩ lung tung, cô vội vàng giải thích, "Tôi và anh Ngu ngẫu nhiên đụng mặt ở cửa thang máy thôi."
"Cô không phải đi cùng Mạc Diệc Vân sao? Anh ta đâu?"
"Nói là công ty có việc, đi về trước..." Lạc Thần Hi cười gượng, sợ Phong Quang hiểu lầm gì đó.
"Anh Ngu." Phong Quang cũng cười tủm tỉm bỏ qua Liễu Hàn nói với Ngu Thuật: "Anh hẳn là còn nhớ Mạc Diệc Vân là ông chủ của chúng ta chứ."
Ngu Thuật ngẩng đầu ngưỡng vọng một chút, chỉ có trần thang máy, không phải là bầu trời xanh xanh liền không xứng với sự cao quý của anh, cho nên anh lại cúi đầu nhìn Phong Quang, "Ừ, nhớ rõ."
"Vị này là cô Lạc, bạn của Mạc Diệc Vân, Mạc Diệc Vân không ở đây, vậy anh thân là nhân viên, có phải nên thay ông chủ mình chiếu cố cô Lạc cho tốt không?"
Lạc Thần Hi lập tức xua tay, "Không cần không cần, tôi không cần ai chiếu cố đâu."

"Aiz, cô Lạc không cần ngại." Phong Quang cười nói, lại nhìn Ngu Thuật, "Ngu Thuật, cô Lạc là lần đầu tiên đóng phim đó, vì sự phát triển sau này của cô Lạc, cũng vì sự thành công của bộ phim này, anh nói xem anh có nên chỉ đạo kiêm chăm sóc cho cô Lạc đây thật tốt không?"

Ngu Thuật cũng không ngốc, cho nên anh đương nhiên hỏi: "Tại sao cô không đi mà chăm sóc cô ấy đi?"

"Tôi phải trở về phòng mình, để nâng cao diễn xuất cho tốt chứ sao, đây không phải càng khiến anh yên tâm hơn sao?" Lúc này thang máy đến nơi, Phong Quang cười, để hai người kia ở lại, rời khỏi thang máy cùng Liễu Hàn.

cô đã có thể tưởng tượng được, bộ dạng của nam chính có tính chiếm hữu cao gặp phải nữ chính ở cùng người đàn ông khác, sẽ chỉnh Ngu Thuật đáng thương này như thế nào.

Phong Quang nói là sẽ trở về phòng mình nâng cao diễn xuất, sự thật thì cô vừa chạm vào giường đã nhịn không được mà nằm xuống, tiếp nhận cuộc điện thoại thần thánh từ thám tử, người trùng tên trùng họ không ít, nhưng mà không tìm được người phù hợp yêu cầu của cô là Ôn Quỳnh.

Quả nhiên, vẫn phải dựa vào Lạc Thần Hi mới có thể tìm được người này sao?

Phong Quang nằm trên giường, nhàm chán nằm một lát, phục vụ gõ vang cửa phòng cô, "cô Hạ, có thư cho cô."

Thư?

cô xuống giường, sau khi mở cửa thì gặp được một người có bộ dạng khôi ngô, anh ta mặc đồng phục của khách sạn, nhìn thấy Phong Quang liền tươi cười mê người, "cô Hạ, đây là thư thu được ở đại sảnh, thư có ghi là gửi cho cô."

“Cho tôi?” Phong Quang đưa tay nhận lấy, chỉ thấy trên phong thư trắng mạ vàng có một đóa hoa Mãn thiên tinh màu vàng được điêu khắc lên ở chỗ miệng thư, phong thư được thiết kế gọn gàng trong sáng, nhưng cũng ẩn ẩn lộ ra sự sang quý.

(Hoa Mãn thiên tinh tra bằng tiếng Hán 满天星, mình thực sự k biết hoa này tiếng Việt có tên là gì, bạn nào biết thì có thể cmt phía dưới cho mọi người nhé)

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên Công Lược: Nữ Phụ Có Độc* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 313: Thế giới thứ tám 3

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

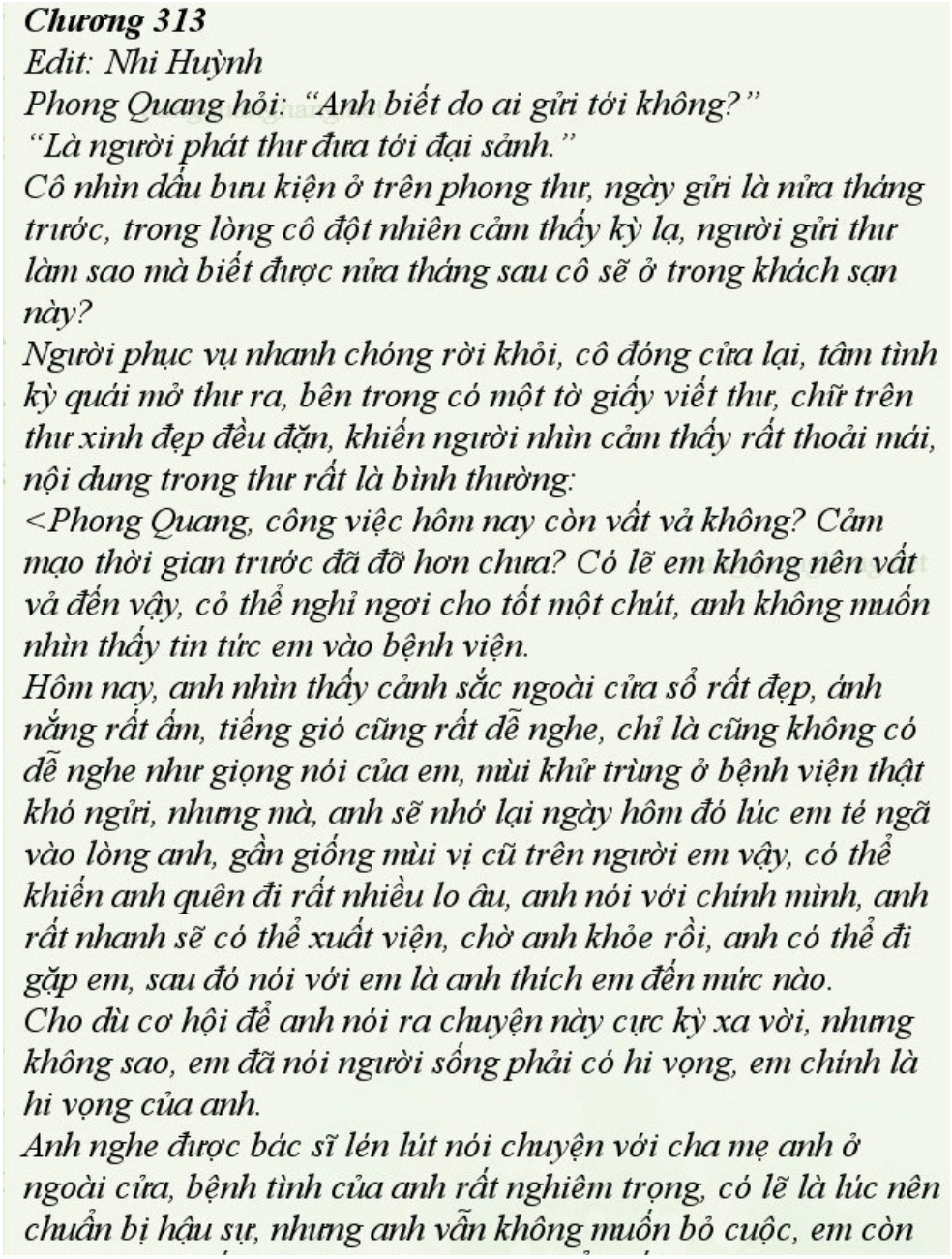

chưa quen biết anh, anh làm sao có thể chết đi được?
Quá trình điều trị rất đau đớn, mỗi ngày phải sống mà lo sợ cái chết cũng rất đau đớn, bệnh nhân ở cách vách đã qua đời ngày hôm qua, anh ấy hôn mê rất nhiều ngày, cuối cùng vẫn không chịu được, anh có chút khó chịu, bởi vì anh rốt cục không còn ai để kể ra nỗi nhớ của anh đối với em, nhưng hết cách rồi, anh đã không tìm được ai để kể, nhưng bây giờ anh viết thư cho em cũng vậy thôi.
Em bây giờ đang quay <Cổ thành đi mộng> ở Cổ trấn đúng không, như thế nào, em có thích phong cảnh ở đó không?
Anh biết em cũng không thích diễn bi kịch, nhưng anh tin tưởng em có thể diễn bộ phim này thật tốt, anh đọc sách một lần rồi, tất cả đều rất hay, ngoại trừ một đoạn nam nữ chính sẽ có cảnh hôn môi, nhưng không sao, em cũng không diễn cảnh hôn, anh rất yên tâm.
Anh nghe nói rất nhiều cô gái thích Ngu Thuật, nhưng anh biết rất rõ, em sẽ không thích hắn, dù sao hình mẫu lý tưởng của em chính là một người đàn ông dịu dàng săn sóc.
Phong Quang, anh sẽ đối xử với em rất dịu dàng, đợi đến ngày chúng ta chính thức gặp mặt, em thích anh được không?
Của em, A.>
Đọc thư xong, Phong Quang lạnh sống lưng, ngôn ngữ trong thư rất bình thản, người viết thư giống như đang nói chuyện với một người quen biết đã lâu, nhưng anh cũng viết ra rất rõ, cô còn chưa biết anh.
Phong Quang là người của công chúng, tham gia rất nhiều chương trình trò truyện, có thể biết được sở thích của cô cũng không khó, nhưng mà chuyện cô cảm mạo cách đây không lâu, bất kỳ kênh truyền thông nào cũng chưa từng đưa tin.
Cô nắm chặt thư trong tay đi ra cửa, tìm được phòng Liễu Hàn, Liễu Hàn đang đắp mặt nạ, mở cửa nhìn thấy Phong Quang đang vô cùng lo lắng thì kinh sợ, "Làm sao vậy?"
"Chị Hàn, chị xem đi!" Cô lấy thư ra lần nữa.
Liễu Hàn không nhìn nội dung, bởi vì cô nhìn thấy phong thư đã biết là chuyện gì, cô nhíu mày, "Sao lại là thư này? Lần này còn đưa đến tận đây."
"Chị Hàn, chị nói gì thế?" Phong Quang kinh ngạc, "Chị nói... người này trước đây đã gửi rất nhiều thư cho em sao?"

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên Công Lược: Nữ Phụ Có Độc* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 314: Thế giới thứ tám 4

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Chương 314

Liễu Hàn nói: "Em không phải cho tới bây giờ vẫn không thích kiểm kê hộp thư sao? Cho nên hộp thư nhà trọ của em đều là do chị sửa sang lại, từ hơn một tháng trước, mỗi một tuần sẽ có một bức thư gửi đến đó, em có biết là vì vài năm gần đây chuyện antifan làm người ta bị thương không ít, chị không dám để em chạm vào mấy thứ không rõ ràng, cho nên chị trước tiên nhìn qua một lần, sau khi xác nhận thư từ đều chỉ là loại tâm sự đơn phương, sợ ảnh hưởng đến công việc của em nên chị vẫn chưa nói, dù sao cũng chỉ là fan biến thái nào đó thôi."

"Khoan đã, chị đọc lén thư của em???" Phong Quang bắt được trọng điểm trong lời của Liễu Hàn.

"Cài gì mà đọc lén?" Liễu Hàn giận cành hông vỗ đầu Phong Quang, "Chị đây là vì tốt cho em, em lại quên chuyện mấy năm trước rồi sao, có antifan giả bộ là fan của em trộn lẫn nhựa cao su vào đồ uống đưa cho một nam thành viên trong đoàn, thiếu chút nữa làm hại người đó hỏng luôn cổ họng rồi sao?"

"Chẳng lẽ còn có người hạ độc vào trong thư sao?"

"Ừ... biện pháp đó cũng có thể." Nhưng mà trước khi hạ độc được đại minh tinh, thì người đưa thư đã bị hạ độc trước.

Phong Quang dậm chân, "Chị Hàn!"

"Được rồi được rồi, chị không phải chỉ sợ có antifan viết mấy lời quá khích xúc phạm đến em thôi sao? Gần đây em có nhiều quảng cáo như vậy, chị cũng phòng ngừa bất trắc thôi."

Phong Quang biết Liễu Hàn làm vậy là vì cân nhắc an toàn của cô, từ lúc cô debut, Liễu Hàn đã là người đại diện của cô, mỗi ngày đều muốn cô được nổi tiếng hơn, nói muốn hại cô là không có khả năng.

Cô quyết định tạm thời bỏ qua vấn đề Liễu Hàn đọc thư của cô, chép miệng nói: "Chị xem, phong thư này bây giờ được gửi đến khách sạn, còn là gửi từ nửa tháng trước, có thể thấy người viết thư biết em nửa tháng sau sẽ ở khách sạn này, nhưng chuyện này ngay cả đội chó săn cũng không biết, người này... cũng quá kinh khủng đi."

"Sắp tới chị sẽ an bài nhiều vệ sĩ bảo vệ em, em không thể một mình đơn độc rời khỏi studio, chị thấy người viết thư cũngkhông giống antifan, ngược lại còn là fan cuồng nhiệt của em, nhưng mà người như vậy so với antifan bình thường còn muốn đáng sợ hơn." Liễu Hàn tháo mặt nạ xuống, để Phong Quang nhìn thấy sự lo lắng trên mặt cô, chứng minh chính cô khôngphải nói mà không làm.

Phong Quang nghĩ nghĩ, "Chị Hàn, chị đưa mấy bức thư đó cho em đi, em muốn nhìn một chút xem anh ta viết cái gì, có lẽ có thể tìm người hỗ trợ, nhìn xem có thể phát hiện ra manh mối gì không."

"Mấy lá thư đó chị đã ném rồi, bây giờ còn không biết nằm ở bãi rác nào đó, chúng ta ở cùng với mọi người trong đoàn làm phim, em không cần lo lắng, cái người viết thư đó tóm lại không có gan đến đây làm loạn quấy nhiễu em đâu."

Mấy câu này sao nghe giống như nói trước bước không qua thế?

Phong Quang ý thức được là cho dù Liễu Hàn có nữ cường đến mức nào, cô ấy cũng không phải là vạn năng, cô không vừa lòng nói: "Về sau không được đọc lén thư của em nữa, cho dù thật sự là antifan gửi đến, em cũng sẽ tự mình xác nhận."

"Aiz, chị nói em này bé con à, em đang trách chị sao?" Liễu Hàn dùng ngón trỏ chọc chọc trán cô, "Chị đây là vì tốt cho em."

"Hừ, em không thèm, chị cũng chỉ ỷ lớn ăn hiếp em thôi." Phong Quang bĩu môi, sau khi nói dỗi xong thì thong thả xoay người rời đi.

Liễu Hàn đem mặt nạ trong tay đắp lên mặt tiếp, rất là mệt tim mà nói: "Chị đây ngày nào cũng vất vả như vậy, còn khôngphải vì bộ phim của em sao?"

Liễu Hàn về phòng đóng cửa xong, thu dọn xong hết rồi mới nằm lại giường bắt đầu ngủ dưỡng da, chỉ là vừa tắt đèn khôngbao lâu, cô loáng thoáng thấy sau rèm cửa sổ có cái gì đó.

cô đã đóng cửa sổ, nên cũng không có gió, nhưng bây giờ rèm cửa sổ lại động đậy…

Liễu Hàn không dám đi qua, núp trong chăn nguyên đêm không dám ngủ, vì vậy dẫn đến ngày hôm sau mang hai cái quầng thâm mắt thật to.

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên Công Lược: Nữ Phụ Có Độc* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 315: Thế giới thứ tám 5

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

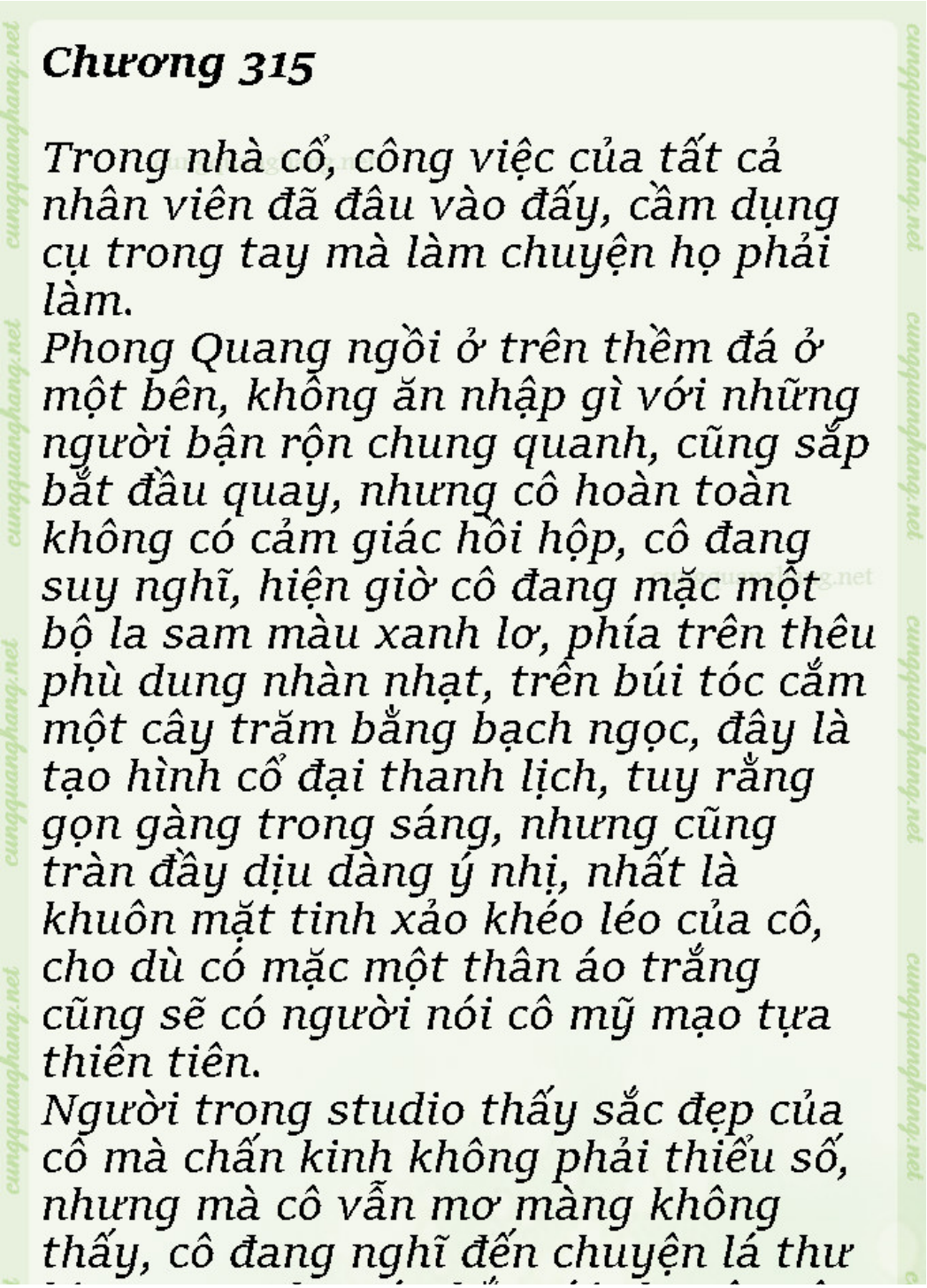

kia, trong thư có nhắc tới chuyện cô từng ngã vào lòng anh ta, cô suy nghĩ cả đêm mới nhớ được bốn tháng trước, Liễu Hàn đọc thử mấy cung hoàng đạo được truyền lưu từ nước ngoài vào rồi bảo, rút bài Tarot nói có đi tìm một nửa kia thì cũng đã muộn, Liễu Hàn rốt cục quyết định quay về truyền thống cha ông, đi miếu Nguyệt Lão bái lạy.

Khi đó Phong Quang cải trang một chút rồi cùng Liễu Hàn đi đến miếu Nguyệt Lão, không khéo, các cô đi ngay đúng vào lễ tình nhân, vì sao ngày lễ của nước ngoài lại chạy đến miếu Nguyệt Lão cầu phù hộ, Phong Quang cũng không biết, tóm lại hôm đó trong miếu có rất nhiều người chen chúc, cô thật đã không cẩn thận té nhào vào trong lòng một người đàn ông, nhưng cô khi đó hoàn toàn không để ý gì, thậm chí còn không nhìn xem người đó lớn lên ra sao, chỉ vội vã nói xin lỗi rồi đi mất.

Có lẽ... người viết thư cho cô chính là người đó?

"Phong Quang đừng ngẩn người, quay phim!" Liễu Hàn kêu lên, bởi vì ngủ không ngon nên khuôn mặt cô có chút tiều tụy.

Phong Quang đứng dậy đi qua, lúc đi qua Liễu Hàn thì hỏi: "Hôm qua chị ngủ không ngon à?"

"Đừng nói nữa, xui!" Liễu Hàn chà chà xát xát cánh tay, cảm thấy khiếp sợ đến hoảng, hôm nay phải xin đổi phòng.

Phong Quang kỳ lạ nhìn cô một cái, sau khi Khâu Lương gọi một tiếng thì

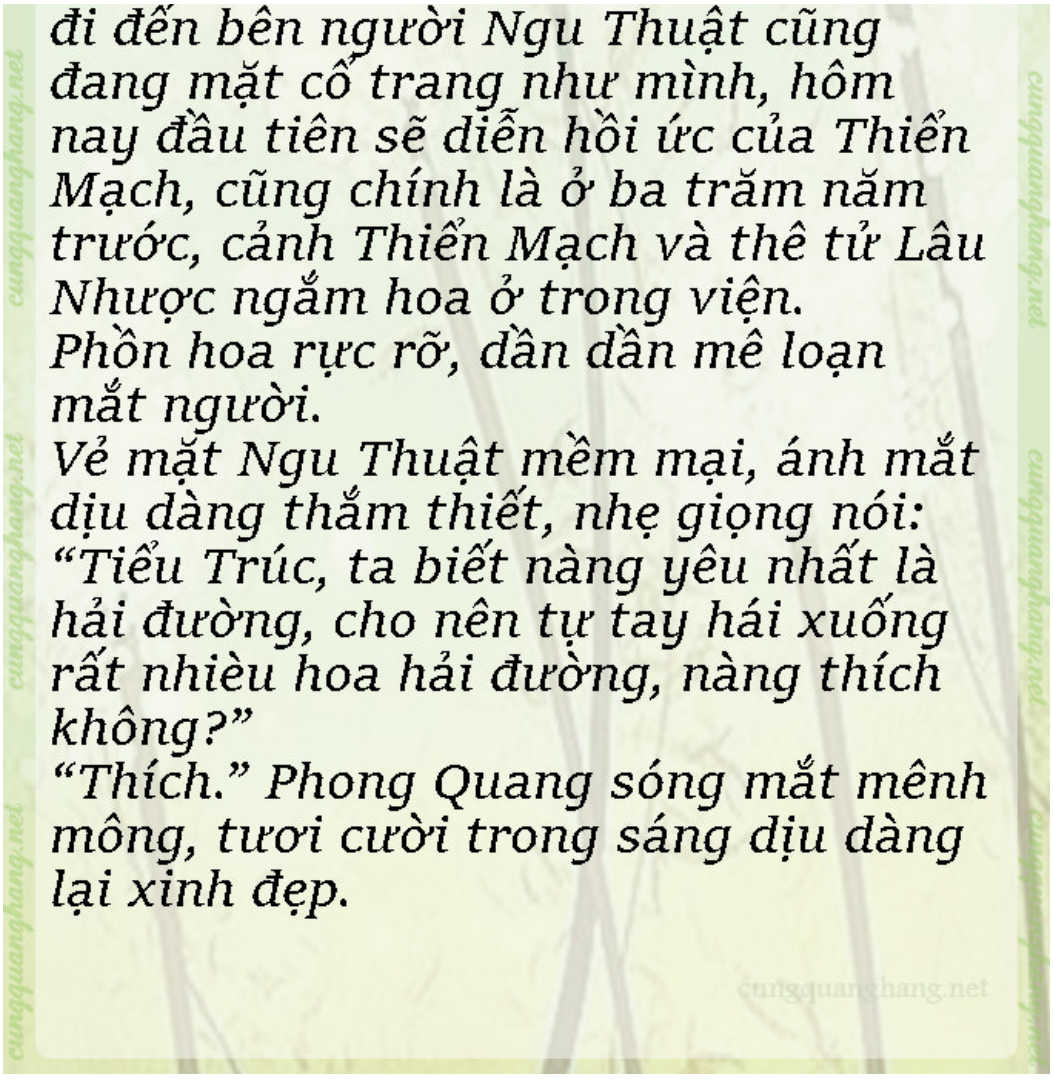

Ngu Thuật tuy bình thường thích bày ra vẻ ta đây rất u buồn, nhưng đến lúc quay phim, anh rất nhanh có thể nhập vào nhân vật, cái danh hiệu ảnh đế này không phải chỉ để chưng chơi, nói về diễn xuất, anh thật sự khiến người ta không thể chê vào đâu được.

"Nàng thích thì tốt, về sau mỗi năm vào mùa này, chúng ta cùng nhau đến xem hải đường, cho dù là đời này, hay là kiếp sau, Tiểu Trúc, ta đều luôn ở bên nàng." Ngu Thuật giơ tay, định xoa hai má cô.

Rất đáng tiếc, anh còn chưa chạm vào mặt Phong Quang, từng trận âm thanh vang dội hút đi sự chú ý của mọi người.

Phong Quang và Ngu Thuật cùng nhìn qua, chỉ thấy máy giám sát của đạo diễn và máy quay phim của cameraman toàn bộ đều bị vỡ màn hình, còn đang xẹt lửa nguy hiểm, trong không khí thoảng ra một mùi khét lẹt.

"Đúng là gặp quỷ!" Khâu Lương mắng một câu rồi tránh xa máy giám sát, cameraman cũng ném máy quay phim còn tóe lửa xuống, tất cả mọi người đều bị biến cố này hù sợ không nhẹ.

Ngu Thuật và Phong Quang liếc nhìn nhau, hắn buông xuống bàn tay thiếu chút đã chạm vào mặt cô.

không chỉ là máy giám sát hay máy quay phim, tất cả thiết bị điện tử đều bị bốc lửa rất khó hiểu, một người trợ lý lập tức lấy một thùng nước đi dập tắt lửa.

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên Công Lược: Nữ Phụ Có Độc* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 316: Thế giới thứ tám 6

Liễu Hàn vội vàng kéo Phong Quang thoát ly khu nguy hiểm, Phong Quang rất quý giá, nếu để tia lửa bắn tung tóe lên ngườicô thì Liễu Hàn liền khóc thảm.

Phong Quang ngơ ngác hỏi: "Đó là do… thời tiết quá nóng nên bốc lửa?"

"Hôm nay mới hơn hai mươi độ, nóng cái gì mà nóng?" Liễu Hàn liên tưởng đến tối qua, tâm tư càng thêm sợ hãi, nhỏ giọng nói với Phong Quang: "Chị thấy thị trấn này rất ma quái, khách sạn cũng ma quái, tòa nhà này càng ma quái hơn."

Phong Quang nhìn cô kiểu có phải suy nhĩ quá nhiều rồi không, cái gì mà ma quái với không ma quái, thế giới này chính là văn showbiz nghịch tập, cũng không phải là thế giới có yêu ma quỷ quái gì, không nên có ma quái mới đúng?

Bên kia, người dại diện của Ngu Thuật cũng lôi kéo Ngu Thuật lui đến một góc, có thể thấy loại công việc như người đại diện này, đều phải bảo vệ thật tốt nghệ sĩ của mình, dù sao bọn họ một vinh thì toàn vinh, một tổn hại thì cả hai đều tổn hại.

Khâu Lương còn ở bên kia nói phó đạo diễn chạy nhanh đi chuyển mấy thiết bị khác lại đây, Liễu Hàn nghe xong lắc đầu, "không được, chị phải nói một tiếng với Khâu Lương tốt nhất là đổi địa điểm quay phim đi."

Dứt lời, Liễu Hàn thật sự đi qua nói chuyện với Khâu Lương.

Phong Quang đứng một mình, theo bản năng nhìn Lạc Thần Hi được xếp đứng ở phía sau, nhìn thấy Lạc Thần Hi liền nghĩ tới người đàn ông tên Ôn Quỳnh kia.

cô suy nghĩ một lát, đi mấy bước đến trước mặt Lạc Thần Hi, thấy sắc mặt Lạc Thần Hi là lạ, cô hỏi: "cô Lạc, cô sao vậy? Sắc mặt hình như có chút tái?"

"không sao…" Lạc Thần Hi cười miễn cưỡng, cô nhìn cây hòe, người ở phía sau đã không thấy đây, điều này làm cô nhẹ nhàng thở ra, "Tôi chỉ là bị một màn vừa rồi dọa đến thôi."

"Có chút kỳ lạ." Phong Quang nghĩ tới mấy chương trình phổ cập khoa học trước đây, không phải nói ma trơi thật ra là lửa lân tinh sao, hiện tượng vừa rồi hẳn là cũng có thể dùng kiến thức vật lý hoặc là hóa học để giải thích, nhưng cô không phải là người nghiên cứu khoa học tự nhiên, cho nên cô nhất định không nghĩ ra lời giải thích nào, nên cũng lười suy nghĩ.

Nhưng tâm của Lạc Thần Hi không lớn như Phong Quang vậy, từ lúc trọng sinh, có lẽ do từng đi qua quỷ môn quan, côthường xuyên có thể nhìn thấy một vài thứ mà người thường không thể thấy được, ví dụ như là… ma quỷ.

Lạc Thần Hi biết bản thân nói ra sẽ không có ai tin tưởng, nói không chừng còn xem cô là bệnh nhân tâm thần mà nhốt lại, vì thế, cô chỉ có thể giả bộ là cái gì cũng nhìn không thấy.

Phong Quang không hiểu Lạc Thần Hi cứ muốn nói lại thôi là sao, cô hỏi: "cô Lạc, tôi muốn hỏi cô một chuyện, cô có quen biết một người đàn ông tên là Ôn Quỳnh hay không?"

"Ôn Quỳnh?" Lạc Thần Hi lắc đầu, "Tôi không biết người đàn ông nào gọi là Ôn Quỳnh cả."

"Vậy… có cô gái nào tên là Ôn Quỳnh không?"

"Cũng không có, cô Hạ, cô đang muốn tìm người nào sao?"

Đó chính là bạn trai ở thế giới này của cô!

"không có gì." Phong Quang cảm thấy ưu thương, cô sâu sắc cảm thấy bản thân bị Ngu Thuật truyền nhiễm rồi, quơ tay nói: "Tôi thấy hôm nay quay không được rồi, tôi đi thay quần áo, cô Lạc nếu thấy người đại diện của tôi thì phiền cô nói giúp tôi một tiếng."

Lạc Thần Hi trả lời: "Được."

Phong Quang đi xuyên qua sân vườn, bước trên hành lang dài, lời nói của Lạc Thần Hi không thể nghi ngờ là đả kích cô, xoa nhẹ đầu phát đau, sau khi quẹo một cái, cô đụng vào ngực của một người, còn chưa kịp lo lắng cho cái mũi bị thương, bởi vì quán tính, khi cô muốn ngã ra sau thì người đó dùng tay ôm lấy cô, vì thế cô lại bị anh ta ấn vào lồng ngực ấm áp.

"Phong Quang, chúng ta lại gặp nhau." Người đàn ông vui vẻ cười khẽ, anh mặt áo sơ mi trắng sạch sẽ đơn giản, gương mặt hơi hơi tái nhợt lộ ra dưới ánh mặt trời, sự sung sướng trên người anh cũng làm anh trở nên đẹp mắt hơn rất nhiều.

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên Công Lược: Nữ Phụ Có Độc* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 317: Thế giới thứ tám 7

"Là anh." Sau khi kinh ngạc, Phong Quang lập tức muốn rời khỏi ảnh, nhưng anh dường như khôngđịnh buông tay, cô nói: "Buông."

anh suy nghĩ một giây, thấy sắc mặt cô không vui nên buông ra, tiện đà cười nói: "Em vẫn đẹp mắt như vậy."

Có vài người vì hơi thở hiện đại trên người quá nồng, nên mặc cổ trang luôn tạo cảm giác rất khác thường, nhưng cô thì không, cho dù là ấm áp dịu dàng hay tính tình điêu ngoa, trong mắt người nhìn vẫn luôn rất tự nhiên.

Được người ta khen là đẹp mắt luôn là một chuyện khiến người ta phải vui vẻ, Phong Quang cũngkhông ngoại lệ, vì thế gương mặt căng thẳng của cô có xu hướng mềm mại lại, "Tôi nói này, anh tên là gì thế?"

Sau khi biết anh không phải là Ngu Thuật, cô liền muốn biết người đàn ông này có thân phận gì, anhtừng xuất hiện bên cnahj Lạc Thần Hi, bề ngoài lại không tệ, nói không chừng anh chính là Ôn Quỳnh thì sao?

Ai ngờ anh lắc đầu, "Tôi không biết."

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên Công Lược: Nữ Phụ Có Độc* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 318: Thế giới thứ tám 8

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

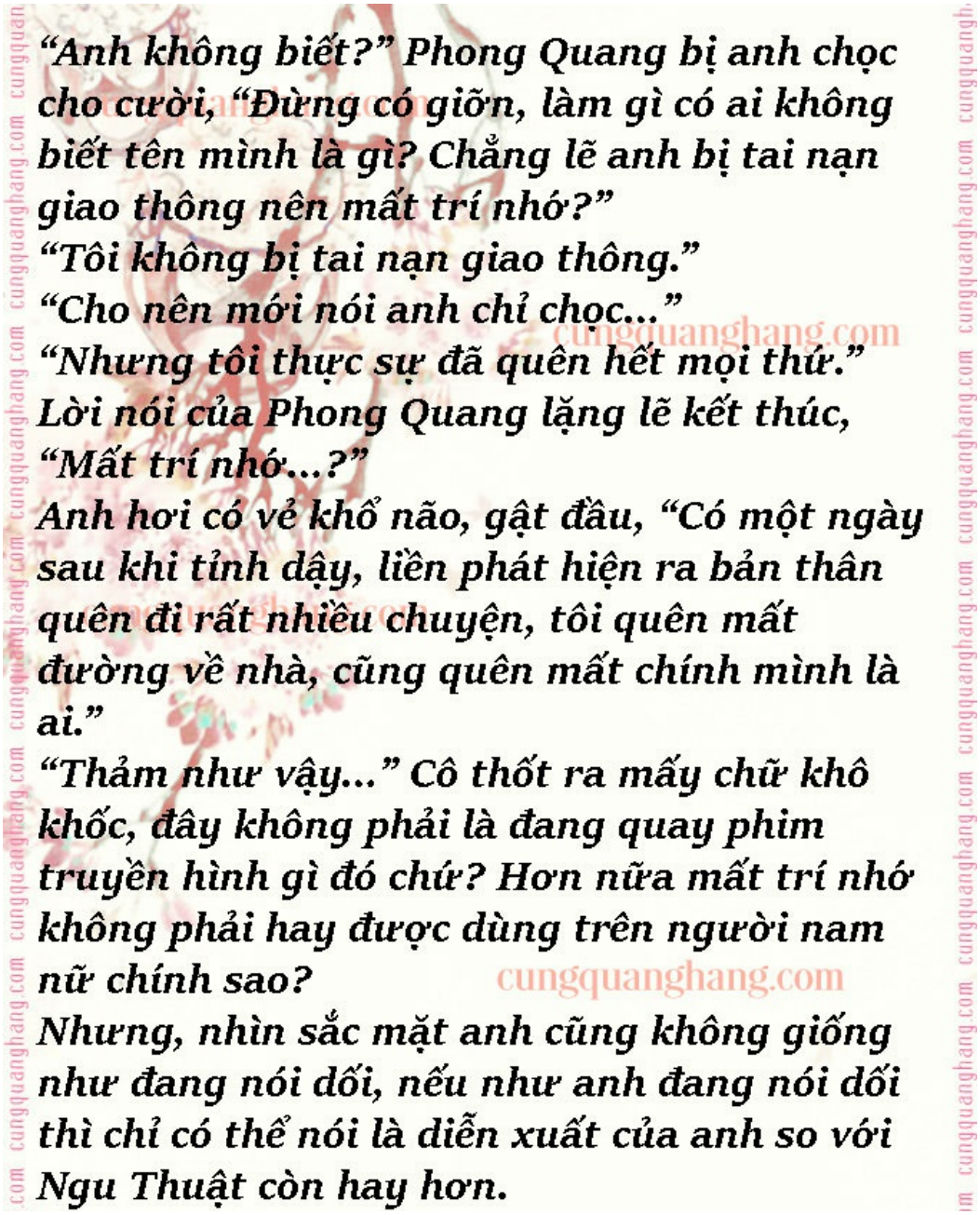

“Em tin tưởng tôi?” Anh thản nhiên cong môi, dường như cảm thấy vô cùng vui vẻ đối với sự tin tưởng của cô.

Một câu tôi còn đang nghi ngờ của Phong Quang thế nào cũng không nói nên lời, cô nghĩ nghĩ, lại hỏi: “Vậy anh có nhớ khi tỉnh lại thì bản thân đang ở chỗ nào không? Có lẽ đó là chỗ mà anh gặp chuyện không may nên mất trí nhớ.”

“Khi tôi tỉnh lại, chính là ở trong ngôi nhà này.”

Phong Quang nhớ tới Liễu Hàn nói với cô là tòa nhà này rất quỷ quái, cô bỗng nhiên bắt đầu tin tưởng một chút, nhưng may là bây giờ ban ngày ban mặt, mấy giống loài không thuộc nhân gian gì gì đó, chắc là không thể đi lại dưới ánh nắng đúng không?

Cô chà xát cánh tay, lòng nghĩ may mắn trước mặt có một người đàn ông, nếu không chính cô cũng không nhịn được mà sợ hãi, nhìn thấy ánh mắt mờ mịt của anh, giống như một chú dê con lạc đường, dễ dàng kích thích sự đồng tình, trước khi suy xét kỹ cô đã mở miệng nói: “Có lẽ tôi có thể tìm người đưa anh đi đến cục cảnh sát, để cho cảnh sát hỗ trợ tìm người nhà của anh.”

Cô không có khả năng đến cục cảnh sát, nếu không tin tức hôm say chính là ảnh hậu Hạ Phong Quang gặp chuyện không may bị bắt vào ngục giam.

Có khó khăn thì đi tìm cảnh sát chính là kiến thức bình thường, nhưng anh lại nghi vấn, “Cục cảnh sát... là chỗ nào?”

“Cái đó... cục cảnh sát là chỗ giúp anh tìm được người thân, anh chỉ cần biết như vậy là được rồi.”

“Nếu... tôi không có người thân thì sao?”

“Hả?” Cô há miệng, nếu anh không có người

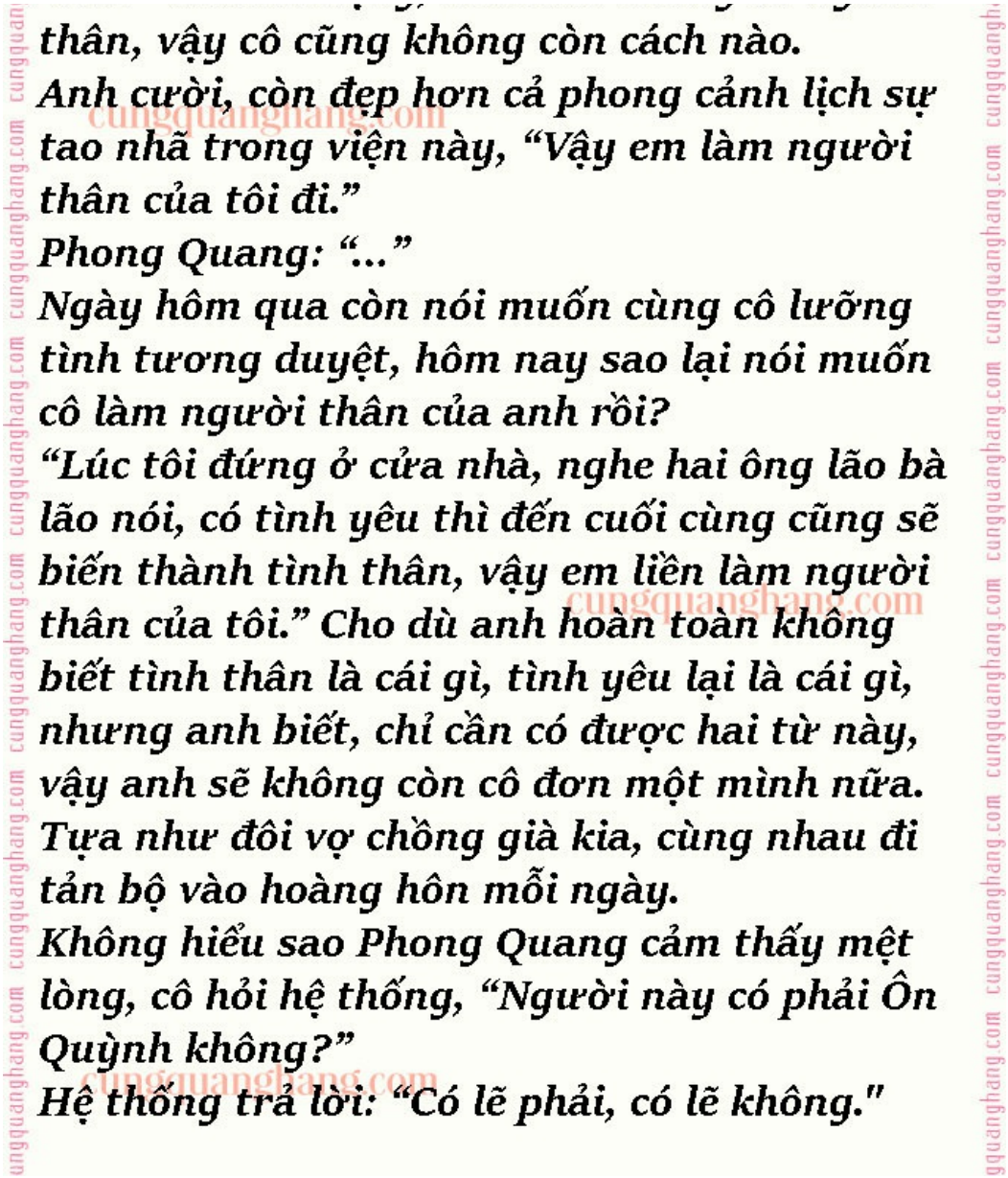

"… Đáp án kiểu gì thế?"

"Hết thảy đều chờ ký chủ phát giác." Kiêu ngạo lạnh lùng nói xong, hệ thống không thèm nhắc lại nữa.

Phong Quang sớm đã quen với thái độ kiêu ngạo đã biết của hệ thống đối với cô, chỉ là, cô nhìn nam nhân trước mặt đang lâm vào rối rắm, anh có thể là Ôn Quỳnh, cũng có thể không phải là Ôn Quỳnh, vậy cô có nên chọc vào anh hay không đây?

cô rối rắm, cứ thế im lặng.

anh lại hiểu lầm là cô tức giận, mày nhíu lại, chần chờ nói: "Nếu… nếu em không muốn làm người thân của tôi cũng không sao, coi như tôi chưa từng nói những lời này, em đừng ghét tôi."

Phong Quang lau đi nước miếng vô hình trên khóe miệng, người gì mà mềm mại dễ nhương thế này, đúng là khiến người ta muốn lập tức đẩy ngã anh!

Thà giết lầm còn hơn bỏ sót, quyết định rồi, cô trước tiên giữ lại người đàn ông này để trường kỳ quan sát mới đúng, lỡ mà anh chính là mục tiêu nhiệm vụ, bản thân cô lại đề anh chạy thì mệt lắm!

cô vỗ vỗ bờ vai anh, "anh yên tâm, tôi nhất định giúp đỡ anh nhớ được mình là ai."

anh cong môi cười, "Phong Quang, em đúng là người tốt."

Cái thẻ bài người tốt đầu tiên trong đời… thế mà nhận được như thế này, tâm tình Phong Quang có chút không biết nói sao cho phải.

cô hỏi: "anh đã mất trí nhớ, vậy tôi cứ ê ê ê gọi anh cũng không được, không bằng anh nghĩ một cái tên dùng đỡ tạm thời đi."

"Em đặt cho tôi một cái ten là được, tôi nghe em."

Cái bản mặt cô vợ nhỏ này… đánh vào tim cô, vậy việc đặt tên này cũng không thể tùy tiện đặt được, Phong Quang thong thả đi tới đi lui, xoa đầu đau khổ suy nghĩ, sau một lúc lâu, cô ngẩng đầu nói: "anh mất trí nhớ, rất nhiều kiến thức thông thường gì đó cũng không nhớ rõ, tuy rằng đã quên rất nhiều chuyện trước kia, nhưng mà cuộc sống phải biết thích ứng trong mọi hoàn cảnh, ừm, lại vì chuyện mất trí nhớ này… vậy gọi anh là An Ức được không?"

(!) An = an ổn, vững chắc, bình an. Ức = hồi ức, nhớ lại.

"Được." anh không cần nghĩ ngợi gì mà nhận lời, giống như cho dù cô có đặt nên gì đi nữa anh cũng sẽ vui vẻ nhận lấy, trong đôi mắt tối đen xẹt qua một tia sáng, "Tôi thích cái tên An Ức này."

Phong Quang ngượng ngùng sờ sờ đầu, "anh thích là tốt rồi, trước kia tôi đều bị chửi rủa là đặt tên dở."

cô cũng từng nuôi thú cứng, nhưng mà đến lúc đặt tên vẫn luôn không tin tưởng, bởi vì bị chửi rủa nhiều, nên đối với sự thực là bản thân đặt tên dở tệ cũng phải chấp nhận.

cô lại mất tự nhiên đi qua đi lại hỏi: "anh lúc tỉnh lại trên người không có dấu vết gì sao? Ví dụ như giấy chứng minh, thẻ hội viên gì đó, có mấy cái đó, tìm thân phận của anh sẽ dễ dàng hơn."

"Xin lỗi…" Sắc mặt anh tệ đi, "Mấy thứ mà em nói, tôi đều không có." Phong Quang khó xử nhất là nhìn thấy bộ dạng mỹ nhân thất thần, cô vội xua tay, "anh đừng lo, tôi không có ý trách cứ gì anhđâu! Mấy thứ đó anh không có, thì muốn làm rõ thân phận của anh, chúng ta cũng sẽ tìm được biện pháp khác."

"Thật ra, thân phận đối với tôi không cũng không quan trọng." anh… bây giờ có thể gọi là An Ức, môi mỏng cong lên thật đẹp mắt, "Bởi vì mất trí nên có thể gặp được Phong Quang, đây cũng là chuyện rất tốt."

Phong Quang mặt đờ đẫn bốc cháy, trái tim đập liên hồi, hỏi ở trong đầu: "Hệ thống, thật sự là tôi đichiếm đóng người khác, chứ không phải là người khác chiếm đóng tôi sao?"

Vấn đề này cô rất lâu trước kia đã nghĩ qua, cho dù là thế giới trước, hay là thế giới trước nữa, cô vẫn luôn có ảo giác, thật ra người bị tiến công chiếm đóng chính là cô.

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên Công Lược: Nữ Phụ Có Độc* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 319: Thế giới thứ tám 9

Edit: Nhi Huỳnh

Nhưng bình thường, vấn đề nhàm chán như vậy, hệ thống sẽ không trả lời.

Phong Quang hỏi An Ức, "Vậy khoảng thời gian anh mất trí nhớ này... sống như thế nào?"

"Có đôi khi sẽ đếm số lượng chim bay trên bầu trời, có đôi khi ngồi ở ngoài cửa nhìn người ta qua lại, tôi ở lại ngôi nhà này, không ai đuổi tôi đi cả." Thấy vẻ mặt không đành lòng của Phong Quang, anhcười nói: "Tôi không quá buồn chán lắm đâu, làm mấy chuyện như thế cũng vui mà, Phong Quangkhông cần cảm thấy đau lòng vì tôi."

"Tôi mới không có đau lòng vì anh!" cô nghĩ một đằng nói một nẻo, khoanh tay kiêu ngạo hừ một tiếng.

Ánh mắt An Ức ôn hòa như nước, giống như nhìn thấu cô nghĩ một đằng nói một nẻo, càng làm cho người ta có cảm giác là cho dù cô có tùy tiện điêu ngoa hơn nữa, anh cũng sẽ bao dung không điều kiện.

Phong Quang thoáng mất tự nhiên dưới cái nhìn chăm chú của anh, bị người khác nhìn thấu cũngkhông phải là chuyện khiến người ta vui vẻ gì, cô xấu hổ ho một tiếng, lựa chọn nói sang chuyện khác, "Thiết bị quay phim của chúng tôi hỏng rồi, dự là ngày mai cũng không quay được đâu, ngày mai chị Hàn cũng không cần đi quay phim với tôi, nên cô ấy cũng sẽ có thời gian, nếu không thì ngày mai tôi nói chị Hàn đưa anh đến cục cảnh sát một chuyến, anh yên tâm, cô ấy là người đại diện của tôi, con người rất là tốt."

"cô ấy khi dễ em."

"Hả?" cô mờ mịt, "Chị Hàn không có khi dễ tôi."

"Tôi nhìn thấy." An Ức giơ tay, bàn tay lạnh lẽo che lại cái trán trắng nõn của cô, "cô ấy không đối xử tốt với em."

Phong Quang im lặng trong chốc lát, "anh nhìn thấy cái gì? Sao tôi lại không biết?"

anh chỉ cố chấp nói: "cô ấy khi dễ em."

"Cái đó... Cho dù là anh hiểu lầm chuyện gì rồi, nhưng mà tôi có thể cam đoan là chị Hàn không có khi dễ tôi." cô suy nghĩ một lát, còn nói: "anh đừng thấy bề ngoài chị ấy khó gần, thật ra con người chị ấy rất tốt."

"cô ấy sẽ không đồng ý."

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên Công Lược: Nữ Phụ Có Độc* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 320: Thế giới thứ tám 10

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

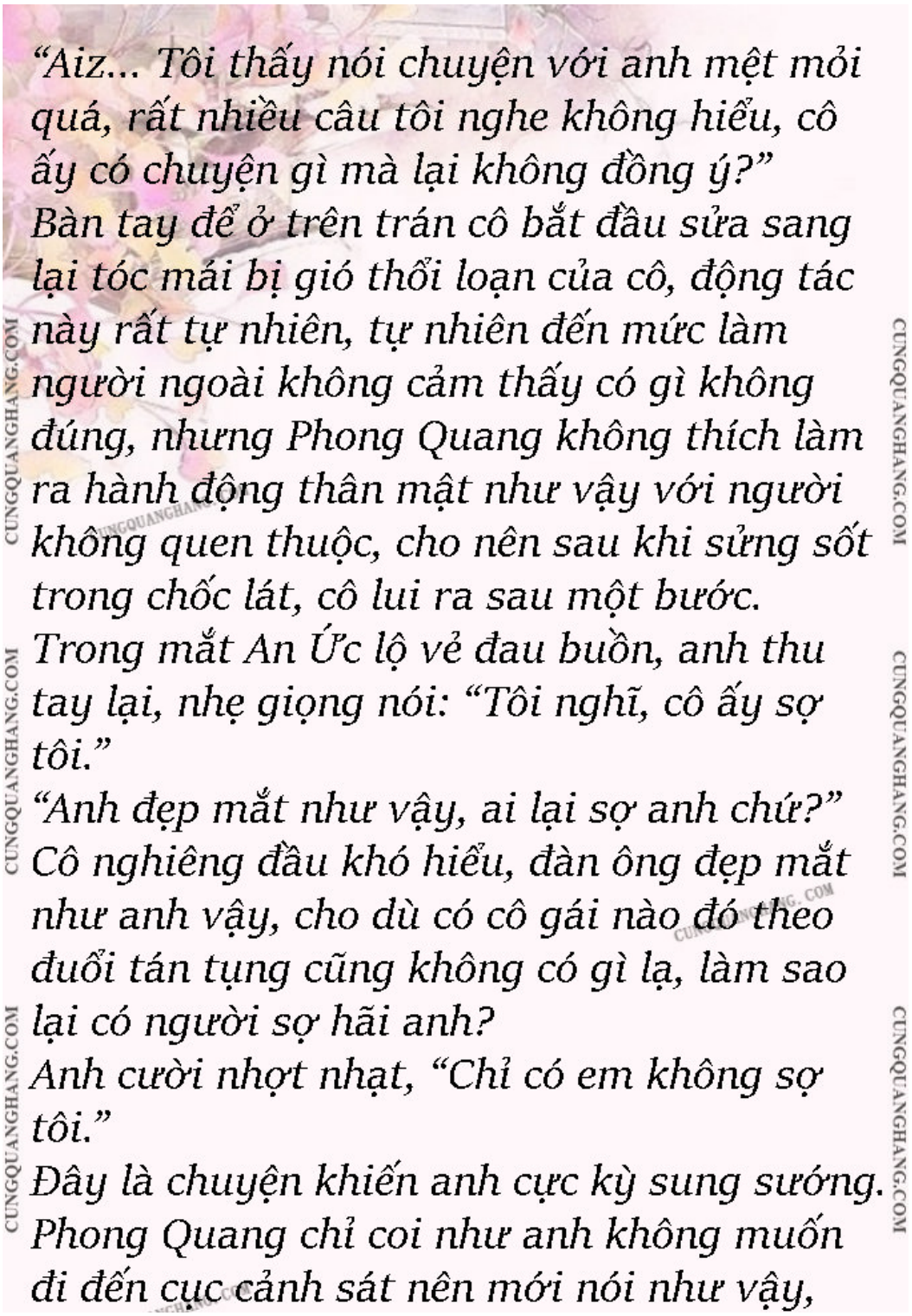

“Anh không muốn đến cục cảnh sát sao? Nhưng như thế thì có chút khó, anh mất trí nhớ, trên người lại không có gì có thể chứng minh thân phận.”

“Không sao.” Anh hơi mỉm cười, dịu dàng nói: “Bây giờ tôi có thể đứng ở đây nói chuyện với Phong Quang cũng tốt rồi.”

Cô bỗng nhiên thấy áp lực như núi, bởi vì cô hoàn toàn không có tự tin có năng lực làm anh cảm thấy vui vẻ, việc này giống như có một trưởng bối đặt hy vọng rất cao vào cô, nhưng cô lại không thể cam đoan vĩnh viễn đều có thể đạt được tới mức độ mà người đó hy vọng.

Ngay khi Phong Quang không biết nên nói gì tiếp nữa, một âm thanh tự nhiên vang lên ngay lúc đó, “Không phải nói là đi thay quần áo sao? Sao lại đứng ngốc một mình ở đây?”

“Không phải một mình, em đang nói chuyện phiếm với người khác.” Phong Quang nhìn thấy Liễu Hàn, đáy lòng âm thầm thở ra nhẹ nhàng.

Liễu Hàn đi đến bên người Phong Quang, nhìn xem bốn phía, “Phong Quang, em đừng có làm chị sợ, nơi này chỉ có một mình em, em nói chuyện với ai vậy?”

“Chính là...” Phong Quang chớp mắt, vươn tay chỉ ra không trung, thật đáng tiếc, An Ức lại không thấy đâu như lần trước, nhanh chóng biến đi đâu mất.

Trong lòng Liễu Hàn sinh ra ý lạnh, “Phong Quang, em đừng làm chị sợ, em biết chị nhát gan mà, tòa nhà này có chút tà môn,

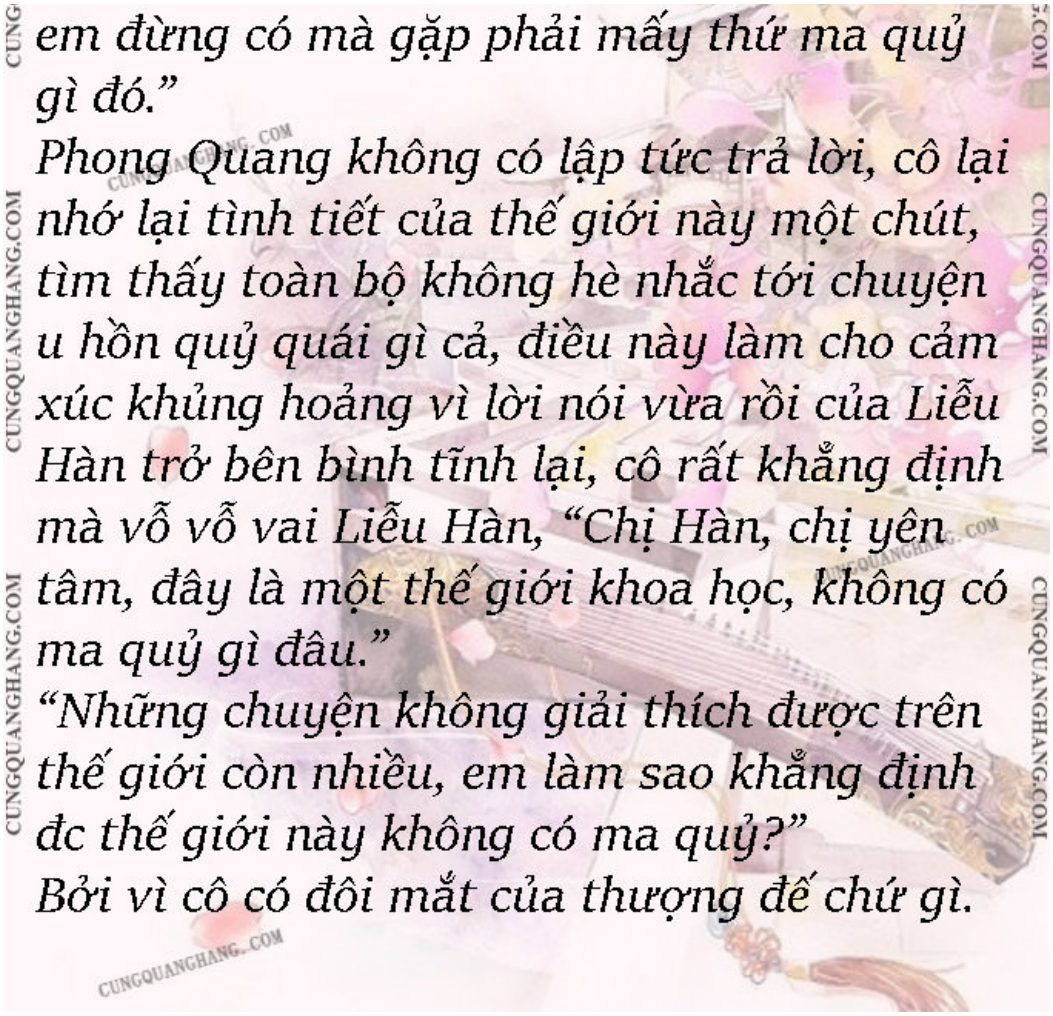

Phong Quang ra vẻ già trước tuổi nói: “Chị đừng có lo, có thể đi đến đạo quán chùa miếu gì đó để cầu một cái phù bình an!”

“Đúng rồi, chị sao lại không nghĩ tới chuyện này chứ!” Liễu Hàn hưng phấn vỗ đầu Phong Quang, “Khâu Lương đầu óc đáng chết này, mặc kệ chị nói thế nào cũng không chịu đổi chỗ quay phim, ngày mai có rảnh chị phải đi cầu vài lá phù mới được, Phong Quang, ngày mai em ngoan ngoãn ở trong khách sạn, không ai đi cùng thì đâu cũng không được phép đi, chờ chị mang phù bình an về cho em rồi nói sau.”

Phong Quang có lệ, “Được được được, em biết rồi.”

Ngày hôm sau thời tiết tốt, bởi vì không cần quay phim, mà thiết bị quay phim phải thêm một ngày nữa mới có thể chuyển đến, toàn bộ đoàn làm phim cũng có thể xả hơi một ngày, không ít người lựa chọn rời khách sạn đi du ngoạn trong cổ trấn, Phong Quang cũng muốn đi, nhưng cô nhớ kỹ lời của Liễu Hàn, không thể ra khách sạn, cho nên cô ở lại trong phòng chơi điện thoại, làm sao cũng khôngđi.

Lúc ba giờ chiều, điện thoại trong phòng vang lên, là ở đại sảnh gọi lên.

“cô Hạ.” âm thanh bên kia, bất ngờ là một giọng nam trầm thấp dễ nghe, có một chút khàn khàn, nhưng cực kỳ có sức hút, “Trước đại sảnh có nhận được một gói chuyển phát nhanh gửi đến đây, ghi rõ là cần cô Hạ ký nhận.”

“Chuyển phát nhanh? Có ghi là cái gì không?”

“Hình như là từ cha mẹ của cô Hạ gửi đến.”

“Được, tôi lập tức đi xuống.” Phong Quang treo điện thoại, mở cửa phòng khách sạn ra ngoài, các biện pháp an ninh ở khách sạn này rất tốt, cũng là nguyên nhân mà Liễu Hàn rất yên tâm để Phong Quang ở lại chỗ này.

Quan hệ giữa cha mẹ Phong Quang cũng không tốt, nhưng hai người họ thật ra cũng có muốn hàn gắn lại quan hệ, cho nên bọn họ tiến hành tuần trăng mật lần thứ hai ở một hòn đảo hoang, vì sao lại phải đi hoang đảo? Theo mẹ cô nói, là vì điều kiện ở hoang đảo này rất gian khổ, càng dễ dàng bồi dưỡng cảm tình, còn Phong Quang thì chỉ khẩn cầu bọn họ không cần phải làm mồi cho cá là được rồi.

Có lẽ bọn họ gửi đặc sản gì đó cho cô thôi?

Phong Quang đứng ở cửa thang máy, không quá bao lâu, thang máy đã tới, cửa thang máy mở ra, côgặp phải một người đàn ông mặc quần áo màu đen, thân mình gầy yếu, mũ liền áo che khuất một nửa gương mặt, chỉ có thể nhìn thấy đôi môi mỏng nhợt nhạt thiếu máu, cả người đều chìm trong hơi thởâm u.

Qua hồi lâu, Phong Quang cũng không bước vào.

Người đó thấp giọng hỏi: "không vào sao?"

"Tôi vẫn nên... vẫn nên đi thang bộ rèn luyện thân thể thì hơn..." Phong Quang miễn cưỡng cười cười, thân mình cứng nhắc quay lại.

cô không dám quay đầu, cho dù cô có trực giác rất kỳ lạ, người đàn ông kia vẫn còn ở sau lưng cô, ngay khi cô đi đến góc thang bộ, bước chân cô dừng lại.

Người đàn ông áo đen kia đang đứng ở chỗ thang bộ, nhưng mà, cho dù có dùng cách nào đi nữa, hắn không thể đột nhiên xuất hiện trước mặt cô được.

Hắn cười nhẹ, một tia tình ý nhẹ nhàng tràn khỏi khóe môi lại càng khiến không khí trở nên kỳ lạ, "Phong Quang muốn đi đâu? không bằng, tôi đưa em đi, được không?"

cô áp chế nỗi sợ từ tận đáy lòng, nghiêm mặt lạnh lùng nói: "anh là ai?"

"Tôi..." Hắn nói nhỏ như tình nhân đang thầm thì, lại thoáng tạm dừng, giọng nói trầm thấp chậm rãi nói: "Là A của em."

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên Công Lược: Nữ Phụ Có Độc* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 321: Thế giới thứ tám 11

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

A…

Phong Quang ngẩn ra, không khỏi lui ra sau từng bước, cô không dám hỏi hắn muốn đưa cô đi là đi đâu, bởi vìcô có cảm giác chỗ đó nhất định không phải là chỗ tốt đẹp gì, hắn đi từng lên từng bậc thang một, cô liền từng bước lui ra sau, dùng khóe mắt liếc nhìn xung quanh, không hề có ai khác, dưới sự khủng hoảng, cô có một trực giác rất khó hiểu, cô không chạy thoát được hắn.

Khoảng cách của bọn họ càng ngày càng gần, ngay khi không khí trở nên khẩn trương nhất, một bóng ngườikhông biết từ đâu lao tới cầm lấy tay cô, "đi theo tôi."

Phong Quang chỉ kịp nhận ra người đột nhiên xuất hiện này là An Ức, cô còn không kịp nghĩ gì nhiều đã bị anhkéo chạy đi, sau khi chạy được một khoảng, cô theo bản năng quay đầu nhìn thoáng qua, người đàn ông kiađang đứng trên hành lang, nhìn không thấy mắt hắn, nhưng cô biết, hắn đang nhìn cô.

Đáng sợ đến mức khiến người ta nổi da gà sởn tóc gáy.

Bọn họ chạy hồi lâu, cuối cùng ngừng lại trước cửa một căn phòng, người kia không đuổi theo đến đây, điều này làm cho Phong Quang nhẹ nhàng thở ra, cô đã thật lâu không có chạy, bây giờ đỡ tường có chút thởkhông nổi.

An Ức hỏi: "Phong Quang, em khỏe chứ?"

"Tôi không sao…" cô ngừng lại một hồi lâu mới hô hấp bình thường, ngay cả mái tóc rối loạn do chạy trốn cũng không có lòng mà để ý, cô nghĩ lại mà sợ.

Người đàn ông kia khiến cô có cảm giác rất là khủng bố.

"Đừng sợ, tôi sẽ bảo vệ em." Giống như biết được sự sợ hãi trong lòng cô, anh nắm tay cô thật chặt.

Phong Quang bị làm cho cảm động mất, cô đột nhiên ý thức được một chuyện, "Sao anh lại xuất hiện ở đây?"

"Em hôm nay không đến nhà cổ, tôi nhớ em, cho nên tôi đi tìm em." Đôi mắt trong sáng của anh tràn đầy dịu dàng lẫn chán chường.

Tim Phong Quang đánh rơi một nhịp, cô hỏi hệ thống, "Cho dù anh ấy không phải là Phong Quang, có thể cũng khiến anh ấy trở thành mục tiêu chiếm đóng của tôi được không?"

"Có thể."

cô nháy mắt ngây người, đáp án này của hệ thống thực sự rất bất ngờ.

“Phong Quang, tôi cam đoan với em, tôi sẽ không làm phiền em, lúc em không muốn nhìn thấy tôi, tôi sẽ tự mình biến mất, cho nên, em đừng đuổi tôi đi… được không?” Lông mi thật dài hạ xuống, ánh mắt trong trẻo như bầu trời xanh thăm thẳm sau cơn mưa, rõ ràng nhấp nháy, vô cùng đơn giản lại khiến người ta hoa mắt.

Phong Quang ôm ngực của mình, cảm nhận trái tim nhảy bùm bùm không ngừng.
“Không phải chỉ là mấy điểm hệ thống thôi sao? Tôi đổi!”
“Đổi thành công, mong ký chủ tích cực hoàn thành nhiệm vụ.” Giống như sợ cô đổi ý, hệ thống nhanh chóng nói xong.
Có lẽ bình thường, Phong Quang còn có thể phát hiện hệ thống có điều không thích hợp, nhưng bây giờ, cô chỉ trầm mê trong sắc đẹp không, thể tự kiềm chế.
“Yên tâm, tôi sẽ không đuổi anh đi.” Cô lau dòng nước miếng vô hình ở khóe miệng, lòng nghĩ bản thân gần đây càng ngày càng dại dột rồi.
Nhưng mà dại dột cũng đã sao đâu? Gặp được một người hợp khẩu vị của cô như vậy, cô còn có thể dại dột thêm tí nữa.
Nghe được lời của cô, An Ức vui vẻ nở nụ cười, giơ tay ôm cô vào lòng, “Phong Quang… em thật tốt.”
Phong Quang bị anh ôm đến ngớ người, cô muốn rời khỏi người anh, nhưng sức không lại anh, chỉ có thể cười nói: “Có lẽ… chúng ta trước tiên nên tìm hiểu lẫn nhau một chút, đợi quen thuộc rồi lại ôm hay hôn nhẹ gì đó.”
“Còn có thể hôn nhẹ sao?”
Phong Quang trưng ra vẻ mặt buồn rầu, “Bây giờ chúng ta không nên nói mấy chuyện cỏn con này, vẫn nên nói chính sự đi, ví dụ như, người vừa rồi thật muốn tấn công tôi.”

Thật ra năng lực nói lảng sang chuyện khác của cô y như hệ thống, còn phải học tập nhiều, nhưng chuyện thiếu chút nữa cô đã bị tấn công này thật sự dọa cô sợ, cô không phải chưa từng gặp qua fan cuồng nhiệt, nhưng người đàn ông áo đen này không giống như những người đó, hắn so với họ còn đáng sợ hơn.

An Ức ôm cô vào lòng, sờ sờ đỉnh đầu cô, nhẹ nhàng nói nhỏ, "Không sao, tôi sẽ ở bên cạnh Phong Quang, bảo vệ Phong Quang thật tốt."

Cả người Phong Quang mất hết sức lực, thở dài trong lòng anh.

An Ức là một người mất trí nhớ, chuyện của chính anh còn không giải quyết xong, hơn nữa người đàn ông áo đen kia không chừng còn làm ra chuyện gì nữa, nếu làm hại đến An Ức, cô sẽ áy náy đến chết.

Chính cô cũng không gặp qua chuyện thương hại mang tính thực chất nào, cho dù có báo án thì tác dụng cũng không lớn, Phong Quang quyết định, vẫn nên đợi Liễu Hàn trở về, thương lượng với cô ấy một chút thì hơn, trong lúc này, cô vẫn nên cố gắng không ra ngoài mới được.

Ngay lúc Phong Quang nghĩ xong mọi chuyện, cánh cửa bên cạnh họ mở ra, Lạc Thần Hi đứng ngay cửa, nhìn hai người ôm nhau ở một chỗ, kinh sợ quên luôn phản ứng.

Bị người ta nhìn thấy cảnh tượng xấu hổ như vậy...

Phong Quang giãy giụa muốn rời khỏi An Ức, An Ức vẫn còn không buông

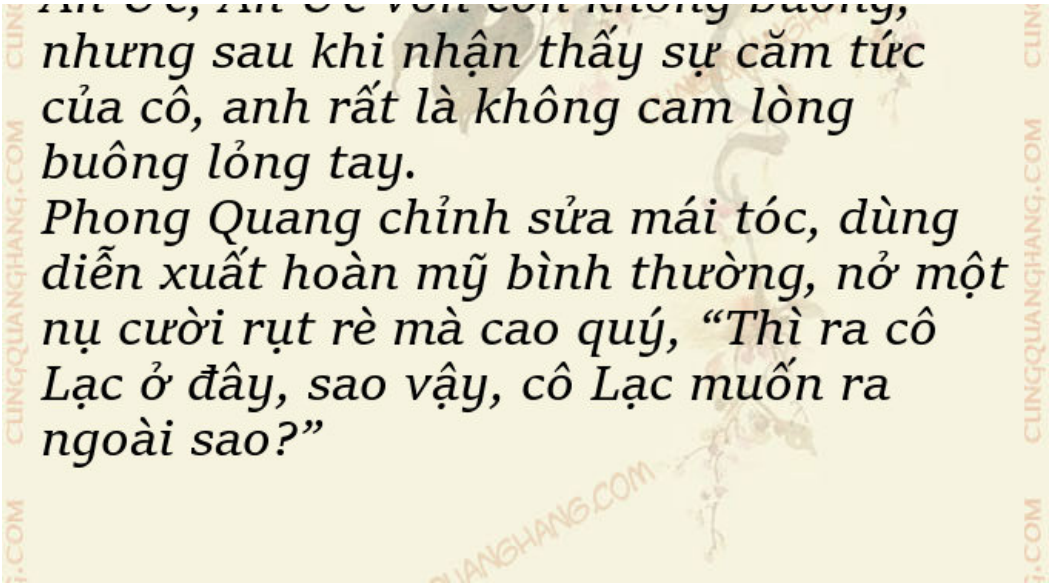

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên Công Lược: Nữ Phụ Có Độc* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 322: Thế giới thứ tám 12

Đúng là gặp quỷ, hoảng hốt chạy bừa cũng có thể chạy đến cửa phòng của Lạc Thần Hi.

Lạc Thần Hi ép buộc bản thân không nhìn người đàn ông bên cạnh Phong Quang, miễn cưỡng lễ phép cười với Phong Quang, "Muốn ra ngoài đi dạo, cô Hạ sao lại ở đây?"

"Tôi cũng tùy tiện đi dạo thôi, bất tri bất giác đã đi đến đây, đúng là khéo thật."

An Ức không nói câu nào nắm tay Phong Quang, động tác này rất tự nhiên, Phong Quang nhìn mắt Lạc Thần Hi, định bỏ tay anh ra, nhưng nhìn thấy tổng đôi mắt dịu dàng của anh tràn đầy hình bóng của cô, cô cuối cùng vẫn không nhẫn tâm bỏ tay ra.

Lạc Thần Hi mở to hai mắt, một màn trước mắt khiến cô cảm thấy khó mà tin được, sau khi kinh ngạc đến cùng cực, cô vội vàng nói: "cô Hạ, tôi nghĩ tôi còn có việc, tôi không đi ra ngoài nữa, tôi vào phòng trước, tạm biệt."

Lời vừa xong, Lạc Thần Hi vào phòng đóng cửa lại, rất giống như quá hoảng hốt nên chạy mất.

Phong Quang nhìn cửa phòng đóng chặt, lại nhìn An Ức, "Tôi thấy… cô ấy hình như rất sợ anh."

"cô ấy sao lại sợ anh?"

"Tôi cũng không biết…" Phong Quang nghĩ nghĩ, chẳng lẽ Lạc Thần Hi sợ cô mà không phải sợ An Ức, nhưng mà cũng không đúng, Lạc Thần Hi là người trọng sinh, có bàn tay vàng rất là to, sao lại có thể sợ cô được? Vì thế cô lại hỏi An Ức, "anh có phải làm chuyện gì đó với cô ấy rồi không?"

"Tôi chỉ là nhiều lần tìm cô ấy nói chuyện, sau đó cô ấy không để ý đến rôi, tôi bị vứt bỏ thôi."

"Chỉ đơn giản vậy thôi?"

anh nghiêm túc gật đầu.

Phong Quang thấy anh không giống đang lừa cô, trong lòng cũng tìm không ra đáp án, nhưng hiện tại việc gấp không phải là Lạc Thần Hi sao lại sợ An Ức, mà là tìm Liễu Hàn để nói chuyện xảy ra vào hôm nay.

cô có dự cảm, người đàn ông áo đen đột nhiên xuất hiện kia, tương lai sẽ khiến cô phải chịu không ít ảnh hưởng.

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên Công Lược: Nữ Phụ Có Độc* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 323: Thế giới thứ tám 13

Liễu Hàn chạy xe về lúc 6 giờ chiều, An Ức đã trở lại nhà cổ, nghe Phong Quang thiếu chút nữa đã bị tấn công, Liễu Hàn bị dọa không nhẹ.

"Thế nào, em có bị thương không?"

"Em không sao, sau đó An Ức đã xuất hiện giúp em."

"An Ức? Là ai vậy?"

"Chính là người bạn mà em quen biết trong nhà cổ, lần sau em sẽ giới thiệu cho chị biết."

"Trước mặt kệ anh ta đã, chuyện em bị tấn công là chuyện lớn." Liễu Hàn tức đến nghiến răng, "Khâu Lương còn nói khách sạn này rất an toàn, bây giờ xem ra cũng không ra gì, không được, chị phải tìm quản lý khách sạn."

Liễu Hàn đầu tiên là dẫn Phong Quang đến gặp Khâu Lương, Khâu Lương nghe xong chuyện này, theo thói quen ân cần thăm hỏi Phong Quang một câu, rồi ba người cùng nhau tìm quản lý khách sạn.

Quản lý khách sạn là một người đàn ông trung niên mập mạp, hắn biết Phong Quang có thân phận gì nên càng thêm lo lắng, nếu Phong Quang gặp phải chuyện gì ở trong khách sạn của hắn, thì hắn cũng đoán được là fan của Phong Quang mỗi người một ngụm nước miếng cũng đủ nhấn chìm khách sạn này.

Nhưng may mà trong khách sạn có camera, quản lý trích xuất bản chép theo dõi, nhưng không xem thì thôi, vừa xem xong, cả bốn người đều chấn động.

Từ đầu tới cuối, chỉ có một mình Phong Quang, không hề có người thứ hai nào xuất hiện.

Mắt Phong Quang không chớp lấy một cái, đôi mắt đầy kinh ngạc, nói không nên lời.

Quản lý cười lễ phép, "Tôi nghĩ… cô Hạ cần nên thả lỏng tinh thần, chuyện bị tấn công lần này… dường như là ảo giác của cô Hạ, cô nói đúng không, cô Hạ?"

Liễu Hàn quan tâm nhìn Phong Quang đang ngây người, lúc quay sang nhìn quản lý thì sắc mặt lạnh lùng, "Ảo giác cái gì mà ảo giác, tôi thấy chính là khách sạn của ông không sạch sẽ, đừng nghĩ chuyện gì cũng đẩy lên người Phong Quang nhà tôi."

Liễu Hàn chính là người như thế, cho dù trong lòng cô cũng không cảm thấy đúng, nhưng vì người thân thiết của mình, cô vẫn lựa chọn phản bác, đây chính là lấp liếm điển hình.

"cô Liễu, lời này không thể nói như vậy, khách sạn của chúng tôi còn phải giữ thanh danh."

Khâu Lương đứng ra hòa giải, "Tôi thấy sắc mặt cô Hạ không tốt, Liễu Hàn, cô trước tiên mang cô Hạ về nghỉ ngơi đi, còn về chuyện an toàn này, quản lý, vẫn không nên buông lỏng thì hơn."

Quản lý cười liên thanh: "Đúng đúng đúng, anh Khâu đều là khách quý, về phương diện bảo an này, chúng tôi chỉ có thể không ngừng tăng cường, cam đoàn để cho các vị ở an toàn không phải lo nghĩ."

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên Công Lược: Nữ Phụ Có Độc* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 324: Thế giới thứ tám 14

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

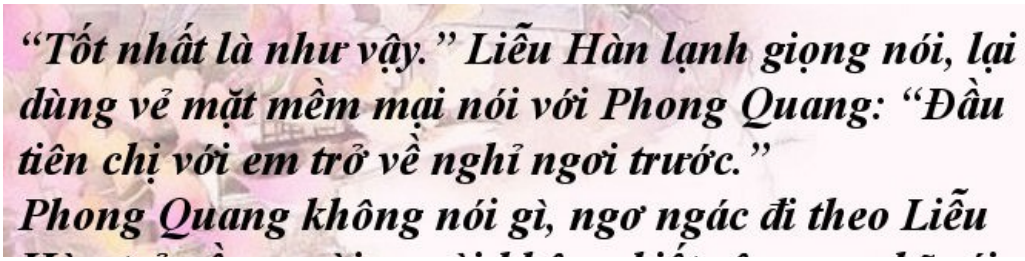

Hàn trở về, người ngoài không biết cô suy nghĩ cái gì, có lẽ cái gì cũng không nghĩ.

Khâu Lương nở nụ cười nhẹ, "Quản lý, chuyện hôm nay…"

"Anh Khâu yên tâm, chuyện này tôi sẽ không lắm lời." Có thể làm tới vị trí quản lý này, đương nhiên cũng là người cực kỳ khôn khéo, Khâu Lương còn chưa nói xong, hắn đã có thể nhanh chóng hiểu được.

Hơn nữa, nếu tin tức đại minh tinh Hạ Phong Quang có tinh thần không ổn định bị lộ ra ngoài, nhất định sẽ trở thành một hồi sóng to gió lớn.

Cô xuất hiện ảo giác sao?

Phong Quang không tin, cô ngồi trên giường ôm đầu gối, trong mắt không hề có chút vẻ mê mang nào, cô không tin bản thân sẽ xuất hiện ảo giác.

Liễu Hàn thấy cô vẫn luôn im lặng, cũng khó mà nói được gì, sờ sờ đầu cô, "Chị ở ngay phòng cách vách, có chuyện gì thì kêu chị."

Cô gật gật đầu, Liễu Hàn thấy thế mới đi ra ngoài.

Phong Quang cũng không phải giống như người khác vì lo lắng mà cảm thấy khó chịu u buồn, cô nghiêm túc tự hỏi, nhớ lại một lần quá trình cô và An Ức quen biết nhau, nhớ lại từng lời An Ức từng nói với cô, cô níu chặt góc áo của chính mình.

"Hệ thống… An Ức…" Cô nghe được âm thanh trong đầu mình mang theo một loại khủng hoảng không biết tên, "Anh ta có phải… không phải người còn sống?"

Thật ra cô còn muốn hỏi anh ta có phải là… ma hay không, nhưng mà hiện tại, cô cực kỳ sợ phải nhắc tới cái danh từ này.

Hệ thống không trả lời vấn đề này của cô, chỉ hững hờ nói: "Là ký chủ yêu cầu chuyển đổi mục tiêu tiến công chiếm đóng."

"… Mi lừa ta." Cô lạnh nhạt.

Hiện tại cô có thể xác định, An Ức thực sự không phải người, anh ta là ma, hơn nữa còn là một con

CUNGQUANGHANG.COM

ma mất trí nhớ, cô không rõ vì sao con ma An Ức này lại cố chấp với mình như vậy, cô chỉ có thể dưới sự sợ hãi theo bản năng, bình tĩnh chửi rủa một câu.

Cô có thể nhìn thấy ma, thì ra cô cũng có bàn tay vàng đó nha.

Như vậy đã có rất nhiều chuyện được thông suốt, vì sao rất nhiều người không nhìn thấ An Ức, Lạc Thần Hi vì sao lại sợ An Ức đến vậy, là vì cô ấy biết An Ức là ma.

Nhưng sau khi nghĩ thông suốt rồi, Phong Quang lại nhịn không được mà oán giận, "Hệ thống, mi cũng không nói cho tôi biết thế giới showbiz này có quỷ."

"Chuyện gì cũng đều nói cho ký chủ, thì có khác nào khai thông vướng mắc đâu?"

"Làm như tôi chưa từng khai thông vướng mắc ấy!?"

"Điều kiện tiên quyết là kỷ chủ có điểm hệ thống để đổi." Hệ thống tạm dừng một giây, "Nếu ký chủ biết trước thế giới này có ma xuất hiện, vậy ký chủ không có khả năng dễ dàng đi đến thế giới này chấp hành nhiệm vụ như vậy."

Dù sao tất cả mọi người đều biết, cô có tiếng là sợ ma.

Phong Quang thế này mới biết bản thân bị tính kế, cô cắn răng hỏi: "Thật ra An Ức chính là mục tiêu tôi phải tiến công chiếm đóng có phải không?"

"Phải, cũng không phải."

"Mi cuối cùng là có ý gì hả!?"

Hệ thống không nói.

Cô tức giận vỗ giường, liên tiếp hừ hừ, cục tức nghẹn này làm cô thật khó chịu, quan trọng là, sau khi biết An Ức là ma, cô căn bản không có khả năng thản nhiên đối mặt với anh ta!

Trời dần dần tối, cô không dám tắt đèn, cũng chậm chạp không đi vào giấc ngủ, cô chỉ sợ một khi mà nhắm mắt, bên giường sẽ có một người đàn ông

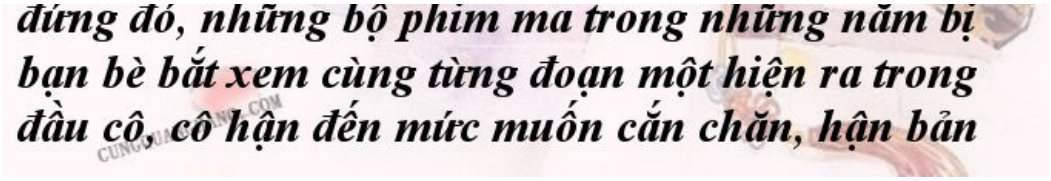

thân sao lại có trí nhớ tốt thế chứ.

Tối nay một mình cô thì không có khả năng ngủ được, Phong Quang ngồi dậy, ôm gối đầu xuống giường, quyết định đi tìm Liễu Hàn ngủ chung.

Nhưng mà cô vừa đặt chân xuống đất, khóe mắt liền quét qua một người đàn ông mặt áo somi trắng đứng ngoài cửa kính sát đất, gương mặt anh cực kỳ đẹp, nhìn thấy cô nhìn lại, anh còn mỉm cười vui vẻ.

Nhưng mà, phòng cô ở lầu 8.

Phong Quang ngây người, quên luôn phản ứng.

An Ức đi xuyên qua cửa sổ thủy tinh vào bên trong, anh dường như không ý thức được hành động đó của anhkhông phải là hành động mà một người bình thường có thể làm, anh đi đến bên người Phong Quang, dịu dàng nói: "Tôi lo lắng em cuối tối sẽ đá chăn, cho nên đến nhìn em."

Phong Quang cảm động một giây, sau đó thét chói tai cầm gối đầu trong tay đập qua.

anh tiện tay tiếp lấy, nhận được gối đầu cô ném qua, anh mờ mịt trong chốc lát, lại nhìn cái gối đầu ở trong tay, không xác định được hỏi: "Phong Quang, em muốn anh ngủ với em sao?"

Đùa chắc!

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên Công Lược: Nữ Phụ Có Độc* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 325: Thế giới thứ tám 15

Edit: Nhi Huỳnh

Phong Quang nhanh như chớp lui vào một góc tường cách anh xa nhất, lớn tiếng nói: "anh không cần lại đây!"

"Phong Quang… em sao vậy?" Trong đôi mắt đen của anh, che giấu sự luống cuống khiến người ta không đành lòng.

Phong Quang chỉ do dự một giây, lập tức mạnh mẽ lắc đầu, đá đi ý nghĩ thiếu chút nữa đã trở nên lơ là, "anh không nên đến gần tôi… tôi… tôi sợ…"

cô quẫn đến sắp khóc thành tiếng, cô đi qua rất nhiều thế giới, nhưng nhìn thấy ma quỷ này nọ thì đây vẫn là lần đầu tiên, cô tình nguyện nhận lấy kết cục bi thảm vài lần như thế giới Tiết Nhiễm, chứ không muốn gặp ma, mặc kệ bị ngược như thế nào, nhưng chỉ cần hệ thống thanh trừ tình cảm thì chuyện gì cũng qua, nhưng sự sợ hãi thì không giống vậy, nghĩ đến chuyện gặp phải ma, thì cho dù đã qua bao lâu, cũng vẫn cảm thấy sợ hãi!

An Ức nghe xong, trong đôi mắt dịu dàng càng trở nên cô đơn hơn, đủ để bất kì ai cũng phải tan nát cõi lòng, môi mỏng khe khẽ mím lại, thật cẩn thận nói: "anh có chỗ nào khiến Phong Quang chán ghét, anh nguyện ý sửa, chỉ là… em đừng nói sợ anh đượckhông?"

Ư… không thể không nói, để một người đàn ông đẹp mắt phải trưng ra cái biểu tình yếu ớt một cách dứt khoát như vậy, rất dễ dàng kích thích ham muốn đầy ngã của người ta.

Phong Quang là một cô gái, còn là một cô gái ham mê sắc đẹp, cho nên cô cũng không khỏi động tâm, nhưng lý trí nhắc nhở là người đàn ông này… không đúng, là con ma nam này, anh ta không còn sống nữa, trong lòng cô lập tức trống rỗng đến hoảng sợ.

Nhân loại đối với những thứ mình không biết, chung quy vẫn sẽ có một loại cảm xúc sợ hãi, cô cũng không ngoại lệ.

"Em không muốn anh đến gần em, anh sẽ đứng ở đây… em đừng sợ, anh sẽ không làm hại em." Ánh mắt anh lúc này ảm đạm phai màu, trống rỗng đến vậy, lại như là cô đơn.

Phong Quang bỗng nhiên có ảo giác, cô hình như đã làm một chuyện thiên lý không tha, bởi vì cô làm người này đau lòng, nhưng mà trời biết, cô cũng không phải cố ý muốn làm hại anh ta! cô sợ ma mà!

Nhưng mà… nhưng mà sắc mặt cô quạnh của người này, thật sự khiến cô không đành lòng…

Phong Quang cắn môi tự mình rối rắm hơn nửa ngày, run run rẩy rẩy vươn một bàn tay ra, "anh… anh để tôi chạm vào anh, có lẽ… có lẽ sau khi chạm vào anh rồi, tôi sẽ không sợ hãi…"

Ánh sáng lóe lên trong đôi mắt tối đen của anh, cách Phong Quang vài bước, anh vươn một tay ra, Phong Quang cứng nhắc bắt đầu, giãy giụa hơn nửa ngày mới nắm lấy được bàn tay lạnh lẽo đó, đối với cảm nhận của cô mà nói, anh là thực thể có thể chạm vào, cô âm thầm thôi miên chính mình, anh cũng giống như người bình thường thôi.

Điều kiện tiên quyết là nhất định khiến cô quên đi chuyện anh vừa đi xuyên qua cửa sổ thủy tinh…

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên Công Lược: Nữ Phụ Có Độc* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 326: Thế giới thứ tám 16

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

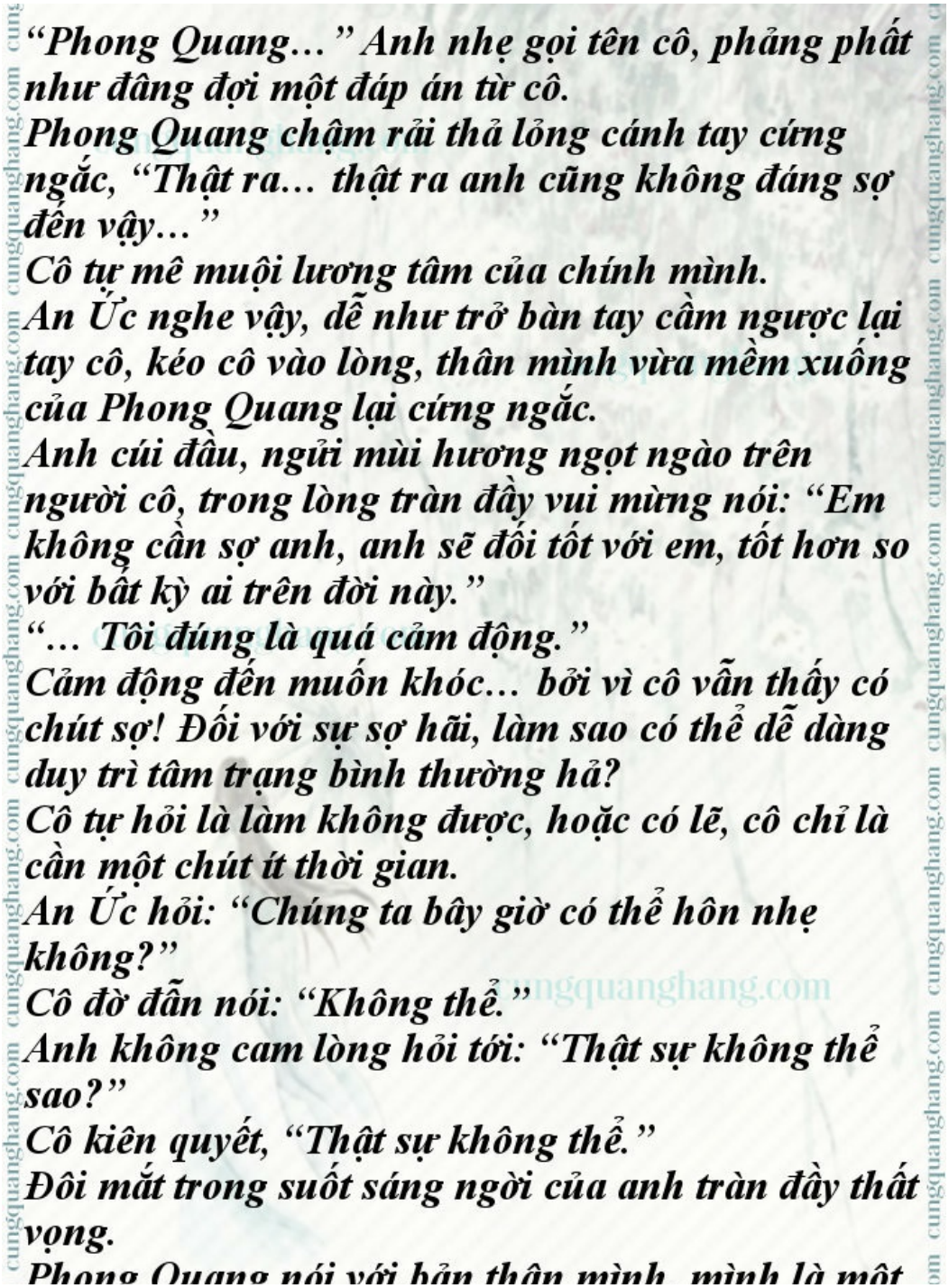

Phong Quang nói với bản thân mình, mình là một người có ý chí sắt đá, nhưng dưới thần sắc khiến người ta động tâm của anh, cô vẫn không thể cầm lòng được, cô từ bỏ nguyên tắc của bản thân nói: "Có lẽ… có lẽ có thể chờ chúng ta quen thuộc hơn chút… lại chơi hôn nhẹ…"

"Vậy chúng ta bây giờ liền bắt đầu quen thuộc hơn chút đi." Đáy mắt u ám của An Ức bắt đầu khôi phục vẻ sáng rọi, anh ôm chặt Phong Quang ở trong lòng mình, giọng điệu mềm mại làm lộ sự vui mừng trong lòng anh, cũng khiến cô sinh ra cảm giác bản thân được anh cực kỳ để ý đến.

Phong Quang cảm thấy mệt lòng, đột nhiên cảm thấy bản thân bắt đầu sợ hãi con ma này thật sự rất ngu dại, anh nhìn qua hoàn toàn không giống với ma trong phim kinh dị, anh vô hại mà dịu dàng, lúc đối mặt với cô, mỗi một lời anh nói đều bất giác mang theo sự cẩn trọng, là vì sợ cô phản cảm, sợ cô sẽ đuổi anh đi.

Anh dường như đã cô đơn rất lâu.

Trong lòng Phong Quang liên tiếp nhắc nhở bản thân mình, anh là mục tiêu tiến công chiếm đóng của cô, cô không nên sợ hãi anh, ngoài nguyên nhân này, anh cũng đúng là người có năng lực khiến người ta phải mềm lòng.

Phong Quang khơi dậy dũng khí, nâng tay ông lại anh, động tác này làm anh không dám tin ngơ ngác một giây, nhưng rất nhanh, giữa mày anh giãn ra, lộ ra một nụ cười trong veo ấm áp, rõ ràng là thoả mãn.

Cô giống như đã chuẩn bị xong xuôi, nói: "Được rồi, chúng ta từ bây giờ bắt đầu quen thuộc chút đi."

Cô đã chuẩn bị tốt chuyện này, yêu đương với một con ma.

Ừm, vẫn là một con ma đẹp mắt.

Vì thế, cuối cùng, An Ức và Phong Quang cùng nhau nằm trong ổ chăn, không cần hoài nghi, bọn họ chỉ đắp chăn bông đơn giản nói chuyện phiếm mà thôi, hơn nữa Phong Quang cũng không xác định được, người và m, có thể hay không có thể xảy ra một ít chuyện không thể nói ra…

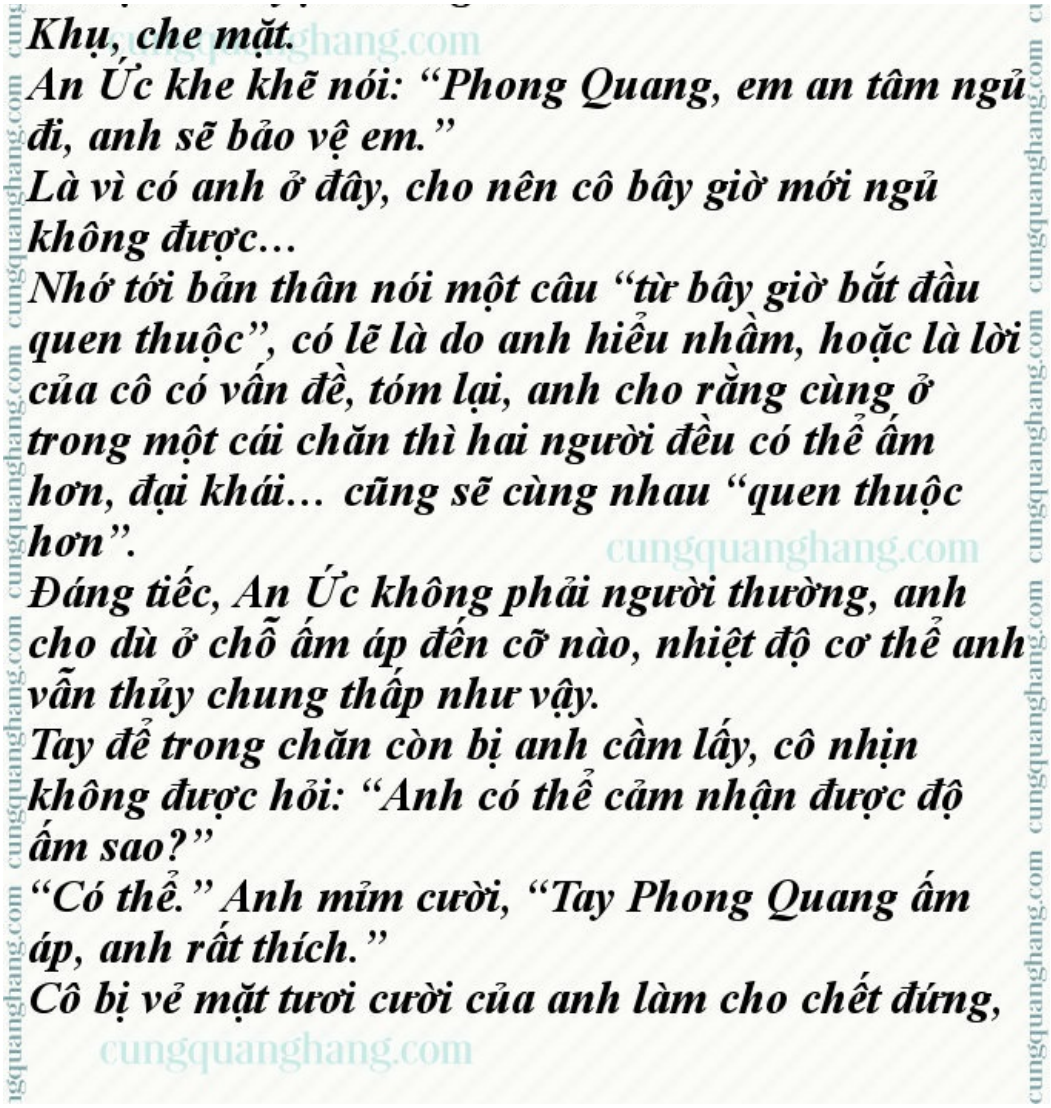

thầm nghĩ hồng nhan bạc mệnh, trời xanh ghen ghét anh tài, người đàn ông đẹp mắt đến thế sao lại có thể là ma chứ?

"Nhưng mà tay anh vẫn lạnh."

"Nếu em không thích…" anh do dự tỏng chốc lát, gương mặt đẹp đẽ nhíu lại, nắm tay cô thật chặt, "Nhưng mà… anh vẫn khôngmuốn buông tay em ra."

Đã sắp ba giờ sáng, cơn buồn ngủ đến muộn cuối cùng cũng thổi quét đến, cô không có năng lực suy nghĩ trả lời, "Vậy không cần buông ra, thật ra tay anh man mát lành lạnh, nắm thực sự thoải mái."

"Nếu Phong Quang đã thích… vậy về sau Phong Quang chỉ có thể nắm tay anh, không thể nắm tay những người khác, đượckhông?"

cô vốn nghĩ bản thân sẽ ngủ không được, nào biết giọng nói ấm áp nhỏ nhẹ của anh phảng phất mang theo ma lực thôi miên, cônửa trợn tròn mắt, mơ mơ màng màng đáp: "Được…"

Khi cô chịu hết nổi mà lâm vào cơn ngủ say, An Ức hôn lên mi tâm cô, than nhẹ, "Phong Quang, chúng ta đã nói rồi đó, em về sau… cũng không thể gặp mặt người đàn ông nào khác."

Tất nhiên, những người đàn ông khác cũng không thể chạm vào cô.

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên Công Lược: Nữ Phụ Có Độc* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 327: Thế giới thứ tám 17

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Ngày hôm sau khi tỉnh lại, Phong Quang không nhìn thấy người đàn ông nằm bên người mình, cô hoảng hốt cảm thấy chuyện tối hôm qua chỉ là một giấc mộng, nhưng mà rất nhanh liền phủ định.

Lại nằm lại trên giường, cô chậm chạp không nghĩ đến, bả đầu chôn ở trong chăn, miễn cưỡng hỏi: "Hệ thống, mi xác định người này là để tôi đi tiến công chiếm đóng, chứ không phải là đến tiến công chiếm đóng tôi sao?"

Hệ thống không trả lời.

cô ghét bỏ chậc một tiếng, hệ thống đúng là càng ngày càng cao ngạo, lại nướng ở trên giường trong chốc lát, bỗng nhiên nhớ đến chuyện người đàn ông áo đen, cảm xúc của cô lại rơi xuống đáy cốc.

An Ức là quỷ, cô đã xác định rồi, vậy người áo đen không thể nhìn thấy được trong băng theo dõi, có phải cũng có nghĩa là, hắn cũng là ma?

Hắn từng nói muốn dẫn cô đi, nếu nói hắn là ma, vậy chẳng phải là... hắn muốn mang cô theo xuống địa ngục!?

Một khi nghĩ đến đây, Phong Quang đột nhiên ngồi dậy từ trên giường, cô không thèm quan tâm đến mái tóc lộn xộn của mình, cả người đều bị vây trong trạng thái kinh sợ, bởi vì là nhân vật của công chúng, cho nên tính tình của cô so với vài thế giới khác đã bớt phóng túng rất nhiều, cũng bởi vậy mà rất ít khi đắc tội với người khác, càng không cần nói đến chuyện đắc tội với một con ma!

Cô nghĩ tới Liễu Hàn.

Phong Quang mặc một thân áo ngủ lao ra khỏi phòng mình, gõ vang cửa phòng cách vách, Liễu Hàn so với cô thì còn có thể ngủ được, cũng vì vậy mà lúc mở cửa, Liễu Hàn vẫn còn bị vây trong trạng thái ngủ bất tỉnh.

Thấy Phong Quang, cô ngáp một cái, "Sáng sớm tìm chị có việc gì vậy?" (cungquanghang.com)

"Chị Hàn, chị không phải đi chùa miếu cầu bùa bình an sao? Có cầu một cái cho em không?"

"À... cái đó đó hả, ở trên ngăn tủ trên giường của chị đó."

Liễu Hàn vừa nói xong, Phong Quang liền vọt vào phòng Liễu Hàn, trên ngăn tủ đúng là có để hai cái bùa bình an, Phong Quang cầm lấy một cái, yên tâm nhẹ nhàng thở ra, lại vẫy vẫy tay tự nhiên thoải mái đi ra khỏi phòng, Liễu Hàn bị hành động hấp tấp của cô làm nói không nên lời.

Nếu như thế giới này có ma, vậy mấy chuyện thần thoại này nọ nhất định cũng có, Phong Quang

CUNGQUANGHANG.COM

quyết định đem theo bùa bình an ở bên người thật tốt, cô thật sự không nghĩ đến chuyện gặp lại con ma áo đen khủng bố kia nữa.

Sau khu bổ sung đầy đủ thiết bị, đoàn phim rốt cục cũng có thể hoạt động lại, Phong Quang vừa thay đổi xong quần áo, nhận được thông tin từ buồng thay đồ của nam là bỗng nhiên có một ngọn lửa bốc lên, toàn bộ đồ diễn của Ngu Thuật bị thiêu cháy hết.

Theo chị gái stylist nói, ngọn lửa đó bất thình lình thiêu cháy trước mặt cổ, sau khi trải qua một lần sự kiện máy móc bị cháy trước đó, chuyện bốc lửa lần này làm cho không ít người hoảng sợ, nhưng người sống vô thần như Khâu Lương tin tưởng vững chắc đây là hiện tượng tự bốc cháy, có thể dùng khoa học để giải thích được.

Vì thế Liễu Hàn sợ hãi chuyện quỷ thần lại xông lên gây chiến với Khâu Lương.

Phong Quang nhìn thấy Lạc Thần Hi có sắc mặt không đúng lắm ở trong đám người, cô kéo Lạc Thần Hi ra, sau khi cách xa những người khác một chút, trực tiếp nói: "Cô có thể nhìn thấy ma, đúng không?"

"Cô Hạ, tôi làm sao có thể..."

"Đừng có nói vòng vèo với tôi, trực tiếp thoải mái nói cho tôi biết."

"... Phải." Lạc Thần Hi ép buộc bản thân phun ra một chữ này, đây là lần đầu tiên cô ở trước mặt người khác nói ra sự thực là cô có thể nhìn thấy ma.

Mà cô thừa nhận, nguyên nhân cũng bởi vì Phong Quang có thể nhìn thấy ma, ít nhất cô sẽ có cảm giác là chính mình không cô đơn, Phong Quang là đồng loại với cô.

Đáng tiếc Phong Quang cũng không cho rằng hai người là cùng một dạng, cô hỏi: "Cô có phải đã nhìn thấy gì đúng không? Tôi thấy thái độ của cô khi nghe đến chuyện đồ diễn bị thiêu cháy rất không bình thường."

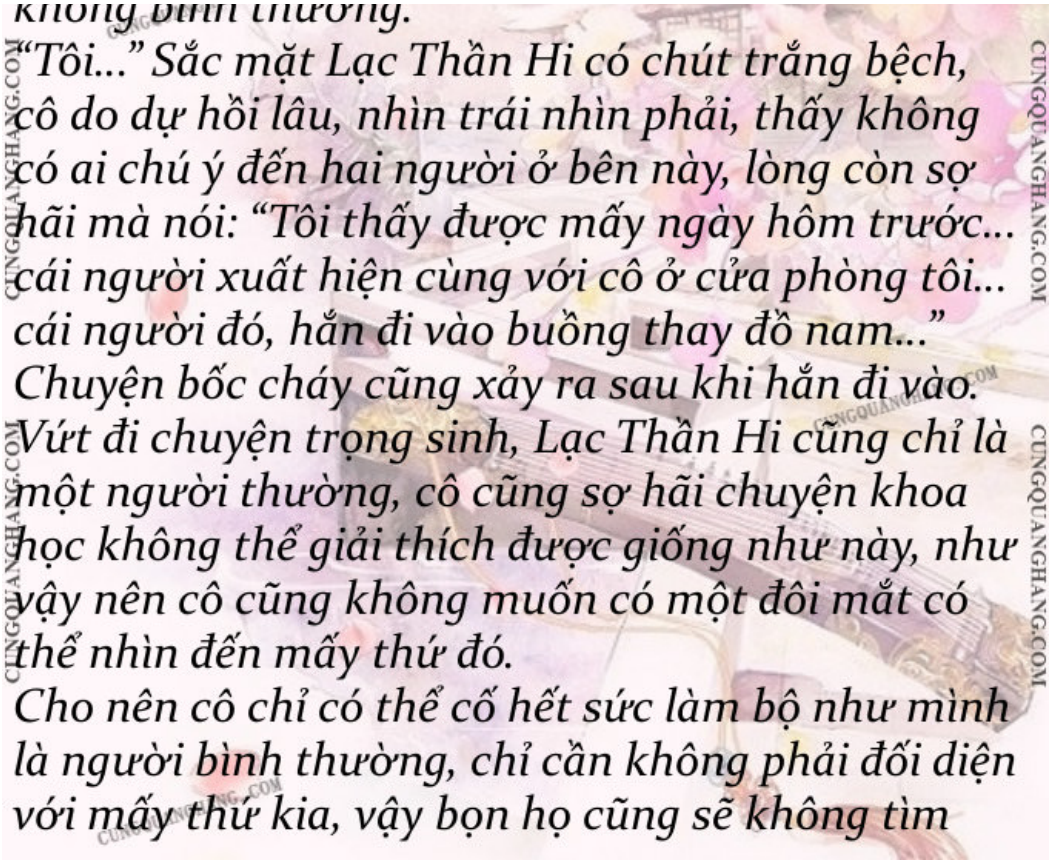

đến cô.

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên Công Lược: Nữ Phụ Có Độc* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 328: Thế giới thứ tám 18

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Phong Quang sau khi sững sờ, lại không chắc chắn mà hỏi lại một lần, "cô khẳng định người cô nhìn thấy làanh ấy sao?"

"Ừm, tôi sẽ không nhớ nhầm." Dù sao sau khi nhìn thấy Phong Quang ôm ôm ấp ấp với con ma đó một lần, hắn làm Lạc Thần Hi lưu lại ấn tượng khắc sâu, cô không có khả năng nhận sai, Lạc Thần Hi lại tốt bụng nói: "cô Hạ, người đó… hắn không phải người, cô vẫn không nên qua lại với hắn thì tốt hơn, cô biết đó, dù sao… dù sao chúng ta cũng không giống với bọn họ."

Biết Lạc Thần Hi là quan tâm tới mình, Phong Quang thật ra có một phần thiện cảm với cô ấy, vẻ mặt cô dịu đimột chút, "cô yên tâm đi, tôi biết mình nên làm thế nào, chỉ là chuyện có liên quan đến anh ấy, tôi hy vọng côLạc sẽ không nói với người khác."

"Được, tôi sẽ không lắm miệng." Dù sao có nói ra, cũng không có ai tin tưởng cô, ngược lại, nói không chừng còn có người coi cô thành người điên mà đưa đi bệnh viện tâm thần.

Sau khi nói xong với Lạc Thần Hi, Phong Quang mong cô ấy hỗ trợ nói một tiếng với Liễu Hàn là cô về khách sạn trước, thật ra đây chỉ là một cái cớ, cô ngay cả đồ diễn ở trên người cũng không thay, trực tiếp đi đến sân vườn nơi mà bọn họ lần đầu tiên gặp nhau, dưới tàng cây hòe đó, cô quả nhiên gặp được người mà cô muốn tìm.

An Ức đứng dưới tàng cây, anh ngẩng đầu, ánh mắt bình tĩnh mà xa xăm, chỉ chuyên tâm nhìn chăm chú vào tổ chim ở trên cây, từng tia nắng loang lổ chiếu lên người anh, phảng phất vì anh mà phủ một tầng lụa mỏng sắc ấm, có gió thổi đến, nhìn anh như trôi giạt giữa không trung, cũng như tính tình bình thường hay yên tĩnh của anh, anh cũng sẽ yên lặng biến mất trên thế gian này.

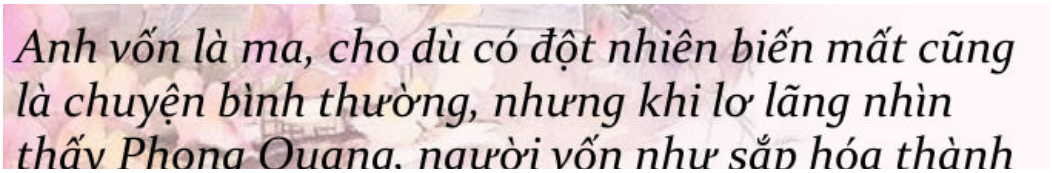

sương mù mà đi, lộ ra một nụ cười trên khóe môi, anh cũng giống như có được một lý do để tồn tại trên thế gian này.

Anh dịu dàng nói: "Phong Quang, em đến tìm anh sao?"

Vẻ mặt vốn cô đơn, lúc này lại có sự vui mừng, vui mừng cô chủ động đến tìm anh.

Không biết sao, trong lòng Phong Quang bỗng nhiên có chút khó chịu, tâm tư vốn muốn chất vấn anh, từ một tiếng "Phong Quang" dịu dàng của anh, bất kỳ lời chất vấn nào cũng không nói thành lời.

"Tôi nghĩ muốn nhìn thấy anh, nên tới đây..." Uốn khúc một vòng trong miệng, sau khi đến gần hắn, lại mất tự nhiên nói: "Anh đứng đây làm gì?"

"Anh đang nhìn con chim non trên cây." An Ức tự nhiên mà nắm tay cô, hôn lên mi tâm cô một chút, thấy cô chỉ ngẩn ngơ mà không có cảm xúc phản cảm, ánh mắt anh ngập tràn tình cảm đến mức có thể nhấn chìm người khác.

Mặt già của Phong Quang đỏ lên, "Chim non có gì đẹp mặt?"

Cô biết anh lúc nhàm chán thích tìm chuyện càng nhàm chán hơn để làm, cũng vì vậy, cô mới không kìm được mà đau lòng vì anh.

"Em xem, con chim non đó sắp rơi ra ngoài tổ, nó còn chưa biết bay, rơi xuống đất, có lẽ sẽ ngã chết." Khi nói ra lời này, trong giọng nói hờ hững của anh không nghe ra một chút thương xót nào.

Phong Quang nhìn theo mắt anh, quả nhiên có một con chim nhỏ mới mọc lông đã sắp tiến đến chỗ nguy hiểm bên cạnh tổ chim, hơi vô ý sẽ từ phía trên rơi xuống, mà trong tổ chim cũng không có chim lớn, có lẽ là đi kiếm ăn, con chim nhỏ này cứ như đứa trẻ cứng đầu không còn người lớn quản lý.

Cô không khỏi rút tay mình ra khỏi tay An Ức, lại gần cây hòe vài bước, lo lắng nhìn tổ chim trên cây, vươn ra hai tay phía dưới tổ chim

CUNGQUANGHANG.COM

cây, vươn ra hai tay phía dưới tổ chim.
An Ức khó hiểu, "Phong Quang, em làm gì vậy?"
Cô nhìn lên cây chằm chằm không chuyển mắt, "Tôi muốn cứu con chim non đó, nó nếu ngã chết thì rất đáng tiếc."
"Em không muốn nó chết, anh sẽ không để cho nó chết."
Cô quay đầu trong nháy mắt, "Thật sao?"
"Thật."
"Vậy anh làm thế để nó không chết?"
An Ức cười một chút, sau đó, anh đi ra phía sau cây hòe, khi trở ra, trên tay mang theo một cái lồng chim bằng sắt đã khóa cửa lồng, con chim ở trong lồng sắt nhìn thấy chim non trong tổ chim, càng kêu khóc dữ hơn.
"Ngày đó, anh đã dần dần có thể chạm vào thực vật, con chim trong lồng sắt chính là mẹ của chim non, anh thả nó ra, vậy chim non sẽ không phải chết."
Phong Quang không hiểu lắm, "Vì sao chim mẹ lại bị nhốt trong lồng?"
"Anh nhìn thấy một cái lồng chim rỗng ở một căn phòng... anh cũng tò mò không biết chim non mất đi mẹ rồi sẽ xảy ra chuyện gì, nhưng mà Phong Quang không muốn chim non chết, vậy anh thả chim mẹ tỏng lồng sắt ra."
An Ức mở lồng sắt, chim mẹ tỏng lồng lập tức vỗ cánh bay ra, chim mẹ về với tổ chim, chim non cũng từ cạnh tổ chim về tới nơi an toàn.
Phong Quang im lặng thật lâu, "Chim non mất đi mẹ sẽ xảy ra chuyện gì, anh sao lại tò mò chuyện này?"
"Anh không biết." Anh đặt lồng sắt lên bàn đá, lại tự nhiên mà dắt tay cô, "Có lẽ là vì anh rất buồn chán."
Lại có lẽ là... anh cảm thấy tì mò đối với tình cảm mẹ con sâu đậm, bởi vì không hiểu, cho nên cảm thấy tò mò.
Vẻ mờ mịt của anh, khiến Phong Quang không sinh ra nổi nửa phần cảm xúc trách móc nặng nề

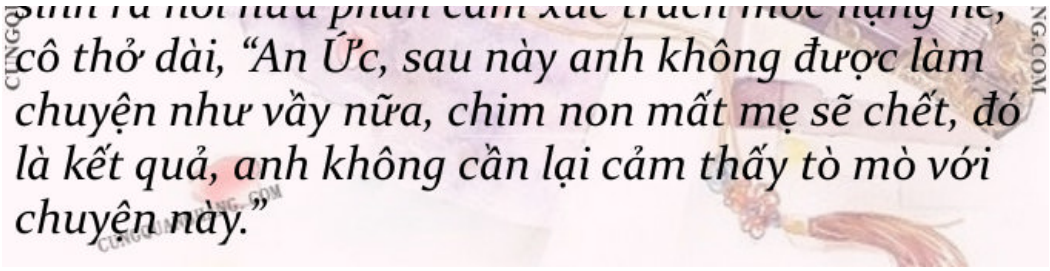

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên Công Lược: Nữ Phụ Có Độc* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 329: Thế giới thứ tám 19

“Phong Quang không thích, anh sau này sẽ không làm.” Sắc mặt An Ức yên tĩnh bình thản, khóe miệng cười cong lên, trong nụ cười của anh, có thể nhìn ra là anh không biết đã làm gì không đúng, chỉ là vì cô khôngthích, cho nên anh mới không làm mà thôi.

Rõ ràng anh là một người thoạt nhìn trong trẻo như ngọc, tính cách cũng thật dịu dàng khiến người ta nhịnkhông được mà cảm thấy có thiện cảm, nhưng cố tình, người dịu dàng như vậy, bên trong lại như cất giấu sự lạnh nhạt đến tận xương.

Sâu sắc đến mức, hai vẻ đối lập cực đoan này ở trên người anh lại không hề sinh ra cảm giác khác thường.

Phong Quang nghĩ, có lẽ anh làm ma lâu lắm, cho nên đã quên đi tình cảm của người bình thường?

cô sẽ không đoán được, trên đời này chính là có người như thế, bọn họ trời sinh đã có nhân cách thiếu hụt, cũng bởi vì thiếu hụt và mâu thuẫn, bọn họ sẽ càng thêm cố chấp, mà vừa vặn, An Ức chính là người như vậy.

Phong Quang thấy rằng, anh chính là mục tiêu mà cô phải tiến công chiếm đóng, vậy cô chỉ có chức trách là giúp anh tìm về tình cảm mà anh đã quên đi, yêu đương với ma quỷ không xong, cũng phải đi lên con đường HE!

“An Ức, ngày mai chúng ta đi ra ngoài hẹn hò đi.”

Mắt sáng khẽ cong, “Hẹn hò…”

“Đồ diễn bị cháy rất nhiều, ngày mai bọn tôi không quay được, nếu mai đã có thời gian, tôi dẫn anh đi xem phim vậy, ừm… gần đây phim điện ảnh hình như không có nhiều lắm, chúng ta cứ xem phim điện ảnh lấy đề tài tình yêu được không?”

anh khẽ cười, như cây cỏ mùa xuân, “Được.”

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên Công Lược: Nữ Phụ Có Độc* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 330: Thế giới thứ tám 20

Đoàn kịch “cổ thành di mộng” xem như làm việc tốt thì thường gian nan, mỗi khi vừa bắt đầu quay lại xảy ra chuyện, đến hiện tại vẫn chưa có chút tiến triển nào, mà hai người Phong Quang và Ngu Thuật đều có lịch trình, cho dù là Khâu Lương sống vô thần đi nữa cũng phải thấy sốt ruột.

Liễu Hàn lại mãnh liệt đề nghị Khâu Lương đổi địa điểm quay phim, cô không rảnh quản Phong Quang, vì vậy mà tạo ra cơ hội cho Phong Quang lặng lẽ chuồn đi, cô đội mũ cùng kính râm, đem khuôn mặt nhỏ nhắn hoa dung nguyệt mạo che khuấtđi nhiều, nhìn chính mình trong gương, cô vừa lòng gật gật đầu.

“Phong Quang sao lại phải mặc thành như vậy?”

âm thanh dễ nghe sau lưng vang lên, Phong Quang hoảng sợ, sau đó thấy là An Ức, cô lấy kính râm xuống rồi thở dài nhẹ nhõm một hơi, “An Ức, anh lần sao có thể đừng đột nhiên phát ra âm thanh ở sau lưng tôi không? Tôi sẽ bị dọa.”

“Thật xin lỗi…” An Ức muốn ôm ôm cô, nhưng nghe được lời nói hơi có vẻ trách cứ của cô, anh do dự không tiến lên.

Bộ dạng cẩn thận như vật, thật khiến người ta không đành lòng.

Phong Quang thở dài nặng nề, bởi vì cô phát hiện bản thân đối với con ma này không hề có sức chống cự nào, cô đi qua, chủ động ôm lấy anh, vùi vào trong ngực anh, quả nhiên, cô không nghe được tiếng tim đập.

An Ức vì sự chủ động của cô mà ngẩn ra, kế tiếp, đôi mắt tối đen nhưng sạch sẽ sáng ngời, một bàn tay vòng qua thắt lưng, tay kia thì nhẹ nhẹ vỗ về lưng cô, anh cúi đầu, áp lên đỉnh đầu cô, lòng tràn đầy vui mừng ngửi hương vị chỉ có thể tìm thấytrên người cô.

Cho dù là không nói lời nào, chỉ mỗi động tác ôm nhau cũng có thể duy trì một hồi lâu, hơn nữa trong sự im lặng này cũng có thể cảm nhận được sự dịu dàng lưu luyến.

Phong Quang đột nhiên rất bội phục chính mình, cho dù đến bây giờ, cô vẫn sợ ma, nhưng hôm nay cô thế mà lại chủ động ôm lấy một con ma, còn cảm thấy một loại ngọt ngào không biết tên, cô có một đáp án, cô sợ ma, chỉ là cô không sợ anh mà thôi.

Tĩnh lặng hồi lâu, khi cô sắp sửa ngủ trong lòng anh, bỗng nhiên nhớ ra gì đó, cô ngẩng đầu muốn hỏi anh, nhưng lúc nàyanh đang cúi đầu, cho nên khi cô ngẩng đầu lên, mặt của hai người cách nhau cực kỳ gần, môi cũng chỉ thiếu chút nữa là hôn lên.

anh không hề chớp mắt chăm chú nhìn cô, chậm chạp không động đậy, tựa như đang đợi cô đáp lại.

Trong mắt An Ức phản chiếu hình ảnh của cô, giống như là phản chiếu toàn bộ thế giới của riêng anh, tâm trạng Phong Quang nóng lên, kiễng mũi chân, hôn lên môi anh.

anh không kìm lòng được mà run lên mọt chút, nhưng rất nhanh, anh cũng vươn nhẹ đầu lưỡi miêu tả môi cô, nhưng anhvẫn chưa thỏa mãn chỉ với một cái hôn nhàn nhạt, lưỡi trơn linh hoạt tiến vào trong miệng cô, tìm được cái lưỡi thơm tho, quấn quít lấy cô cùng anh khiêu vũ, tìm kiếm mọi ngóc ngách, mút lấy mỗi một tấc không khí bên trong.

Phong Quang không nghĩ tới người đàn ông này có kỹ thuật hôn tốt như vậy, điều này làm cho cô cảm thấy hơi hối hận vì xúc động nhất thời vừa nãy của mình, bởi vì cô phát hiện thân thể của cô dần mềm xuống, nhưng An Ức vẫn không định chấm dứt.

Một bàn tay anh dừng lại trên đùi cô, từ dưới mà trơn trượt tiến lên trong váy.

Lý trí của Phong Quang trở về trong phút chốc, cô đè lại bàn tay lộn xộn đó, tay kia thì để trên ngực anh, đứt quãng nói: "An Ức… ngừng, dừng lại."

Trong mắt An Ức hiện ra tình dục động lòng người, ánh mắt dịu dàng cũng vì một phần tình dục này mà trở nên yêu mị, anhkhó hiểu, khó hiểu là cô chọn tiến lên, vì sao lại muốn nói chấm dứt?

Phong Quang không thể không nghĩ, bản thân rốt cục đã trêu chọc phải loại đàn ông như thế nào? anh dường như… dường như có một loại độc dược khiến người ta không thể cự tuyệt được.

Đã không thể cự tuyệt, vậy thì không cần cự tuyệt.

cô kéo tay anh, kéo anh đến bên giường, đột nhiên đẩy anh xuống giường, ngay sau đố, cô ngồi lên hông anh, cong thắt lưng xuống, cúi đầu, dán lên tai anh nhẹ nói: "An Ức, chúng ta làm đi."

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên Công Lược: Nữ Phụ Có Độc* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 331: Thế giới thứ tám 21

Cuối cùng Phong Quang dùng tự thể nghiệm mà chứng minh được, vẫn có thể cùng với ma lăn giường, chỉ là… nhiệt độ có chút lạnh, nhưng lại càng được thể nghiệm một loại kích thích quỷ dị.

trên giường lớn một mảnh hỗn độn, trong không khí còn lưu lại mùi vị phóng đãng hoang phí, cả người cô vô lực nằm trênngười anh, cảm thấy sau đó mà được hút một điếu thuốc thì lại càng hoàn mỹ.

Cho dù cuối cùng là cô bị đặt ở dưới người anh khóc cầu xin tha thứ, cô cũng vẫn có tự tin thấy rằng, là cô làm anh, chứkhông phải là anh làm cô.

An Ức như có như không vỗ về cái lưng bóng loáng của cô, giọng nói vốn dĩ thanh nhã như gió, lúc này nhiễm sự lười biếng làm cho người ta mặt đỏ tim đập, anh sờ sờ đầu cô gái đang tựa trên ngực anh, tiếng cười nhẹ phát ra từ trong lồng ngực, "Phong Quang, em là của anh."

"không đúng, anh là của em." Cho dù không có sức lực, cô cũng muốn phản bác anh.

An Ức ấm áp nói: "Được, anh là của em."

cô cũng chỉ có thể có anh.

"Aiz… phim là xem không được rồi." Phong Quang liếc mắt nhìn vé xem phim để trên bàn, thời gian chiếu phim đã sớm trôi qua.

"không sao, chúng ta hiện tại cũng đang hẹn hò mà."

Đúng vậy, dùng một bộ phim để đổi lấy chuyện được "ngủ" với người mình thích, anh đương nhiên là buôn bán có lời.

cô thiếu lễ độ khinh bỉ nhìn, "Chúng ta đây gọi là không cưới xin gì mà tằng tịu với nhau."

"Nhưng mà… Phong Quang vẫn định phụ trách anh, đúng không?"

Phong Quang ngẩn ngơ, "Em phụ trách anh?"

"Phong Quang lấy đi trong sạch của anh, tất nhiên là phải phụ trách."

"Trong sạch?"

"Thật ra…" An Ức lộ vẻ ngượng ngùng, "anh vẫn là lần đầu tiên."

Bộ dạng ngượng ngùng như vậy, thật đúng là vừa miệng, nhưng cô vẫn muốn hỏi, "Khoan đã, anh không phải mất trí nhớ sao? anh làm sao mà biết bản thân là lần đầu tiên?"

Hơn nữa, biểu hiện dũng mãnh vừa nãy của anh, cũng thật không giống là lần đầu tiên!

"Bởi vì ngoại trừ Phong Quang, anh đối với ai cũng không có xúc động tính dục." Cho dù có mất trí nhớ, anh vẫn có tự tin về chuyện này.

Bốn chữ xúc động tính dục này… Phong Quang còn chưa nói là người mất trí nhớ quên mất kiến thức thông thường như anh, còn có thể nói được bốn chữ này cũng thật không dễ dàng, cô bỗng nhiên nhớ tới trước đây cũng từng có người nói những lời này, là ai? Thời gian trôi qua thật lâu, cô cũng chỉ nhớ lại được một bóng dáng.

An Ức hỏi: "Phong Quang đang suy nghĩ cái gì?"

"không có gì…" Cõ lẽ người kia là mục tiêu tiến công chiếm đóng của cô ở thế giới nào đó, bởi vì qua mỗi nhiệm vụ hệ thống sẽ thanh trừ cảm tình của cô, đối với một người có thể xem là xa lạ mà nói, bình thường cô không nhớ được lâu lắm, huống chi, ở thế giới trước cô đã sống mười lăm năm. cô cọ cọ ngực An Ức, "An Ức, em sẽ đối tốt với anh."

Bởi vì đau lòng người này, cô sẽ cố gắng nhớ hắn thật lâu, cho dù những chuyện như ký ức, cho tới bây giờ cũng chưa đến lượt ý thức chủ quan của cô quyết định.

Dung mạo xinh đẹp của An Ức hơi cong, "không cần Phong Quang đối tốt với anh, chỉ cần Phong Quang có thể ở lại bên người anh, anh sẽ yêu em thật tốt."

"Nếu em không ở cạnh anh thì sao?" cô lười biếng thuận miệng hỏi.

"anh sẽ khiến Phong Quang giống như con chim mẹ đó vậy." An Ức sung sướng cười khẽ, "Đem Phong Quang nhốt lại trong lồng, Phong Quang sẽ không rời anh đi được nữa."

Phong Quang chỉ coi như anh đang nói đùa, cô ngáp một cái, bởi vì vừa vận động cơ thể, lúc này bắt đầu mệt rã rời, trước khi ngủ, cô đột nhiên nhớ tới chuyện lúc đầu muốn hỏi anh, "An Ức, mấy ngày nay trên người em có bùa bình an, anh khôngcảm thấy có chỗ nào khó chịu sao?"

"Tại sao Phong Quang mang bùa bình an, anh lại cảm thấy khó chịu?"

Được lắm, anh còn không ý thức được bản thân là ma.

Phong Quang trước khi mơ mơ màng màng ngủ nghĩ rằng, cũng không biết Liễu Hàn mua bùa bình an từ tên lừa đảo nào nữa, coi như là vô dụng đi.

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên Công Lược: Nữ Phụ Có Độc* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 332: Thế giới thứ tám 22

Trong màn đêm, an tĩnh đến mức quỷ dị.

An Ức mở mắt, hôn lên giữa mày cô gái ở trong lòng anh, cẩn thận đi xuống giường, cẩn thận thay cô đắp chăn kỹ càng, sau đó mới ra khỏi phòng, tại cửa phòng, anh gặp được người đàn ông áo đen đã chờ ở đây thật lâu.

Người đàn ông hòa nhã bật cười một tiếng, "Bỏ được mỹ nhân mà đi ra sao?"

An Ức không trả lời, âm thanh của anh rét lạnh một phần, "Mày rốt cục là ai?"

"Tao là ai, mày không cần xen vào." Hắn nói: "Mày chỉ cần biết, tao là người hiểu mày nhất trên đời này."

"Đúng là một đáp án thú vị." An Ức cũng thật sự nở nụ cười thích thú, cho dù anh biết rõ, chính anh cũng không hiểu được bản thân mình.

Người đàn ông thản nhiên hỏi: "Chỉ có như vậy, mày đã thỏa mãn rồi sao?"

"Mày nói thỏa mãn, là cái gì?"

"An Ức, cô ấy gọi mày như vậy đúng không?" Khóe môi hắn giương lên một chút, "Mày hiểu rõ mà, cho dù hủy diệt thiết bị quay phim, hay là thiêu hủy đồ diễn, mày khôngcó khả năng vĩnh viễn gây trở ngại công việc của cô ấy, công việc của cô ấy, nói thế nào cũng phải có chút đụng chạm với những thằng đàn ông khác."

"Thì sao?" Khóe mắt hẹp dài của An Ức hơi cong lại.

"cô ấy đối với mày tình ý đang nồng, có lẽ cho dù mày có làm cái gì, cô ấy đều lựa chọn không so đo, nhưng đợi qua một tháng, một năm, mười năm… cô ấy không yêumày nữa, cảm thấy chán ghét mày thì sao?"

"Phong Quang từng nói, cô ấy thích tao, cô ấy sẽ đối xử tốt với tao." An Ức thỏa mãn cười nói: "cô ấy sẽ không gạt tao."

"không, mày không thể đảm bảo chuyện đó, bởi vì, thủ đoạn có thể giữ lại cô ấy, màykhông hề có miếng vốn nào cả, mày không biết mày là ai, không biết mày từ đâu mà đến, lại không biết khi nào bản thân mày sẽ phiêu tán như sương mù, mày xem, màykhông có cái gì cả, nhưng mà cô ấy là Phong Quang, cô ấy có người yêu thương mình, cũng có rất nhiều người theo đuổi, mày cũng không thể đảm bảo mày có thể thắng hết bọn họ, bởi vì…" Hắn cười ác liệt, "không ai biết mày có tồn tại."

Bàn tay để bên người của An Ức nắm thành quyền, nhưng anh vẫn cười dịu dàng, "Mày tới đây, chính là muốn nói mấy chuyện này với tao sao?"

"Phải, cũng không phải, tao đang cho mày một đề nghị, đề nghị có thể vĩnh viễn giữcô ấy ở bên cạnh mày." Hắn đến gần An Ức từng bước, môi mỏng không kềm chế được nụ cười phóng đãng, âm thanh lạnh lẽo, nhưng cũng mang theo một nỗi dụ hoặckhông biết tên, "Chỉ cần cô ấy trở nên giống như mày, cô ấy có thể vĩnh viễn ở bên cạnh mày."

Đây đúng là một đề nghị, nhưng mặt An Ức không chút thay đổi, cho dù người trước mặt anh đang dụ dỗ anh làm hại người mà anh cực kỳ yêu thương, nhưng vẻ mặt ôn hòa của anh vẫn trước sau như một, chỉ bình tĩnh nói: "Tao sẽ không làm hại cô ấy."

"Là sẽ không, hay vẫn không nghĩ đến?" Lời nói không mặn không nhạt cất giấu mũi kiếm chỉ thẳng vào lòng người, hắn dường như có thể nhìn thấu tâm tư, tìm được chỗ phòng thủ yếu nhất, dùng phương pháp đơn giản nhất, công kích kẻ địch liên tiếp bại lui, hắn chính là một thuyết khách trời sinh, "Mày và tao đều rõ ràng, thế giới này rất dơ bẩn, người mơ ước cô ấy thật sự quá nhiều, người tốt đẹp giống như cô ấy, không nên thuộc về thế giới này, không phải sao?"

trên mặt An Ức có ý cười nhẹ mà mờ mịt, nhưng mà, anh không nói lời nào.

Hắn dùng giọng điệu không thể nào nắm bắt được, nhẹ nhàng bâng quơ nói: "An Ức, chúng ta đều hiểu, mày không thể phản bác những lời này của tao, mà đề nghị của tao chính là phương pháp duy nhất có thể bảo vệ cô ấy, cũng là cách duy nhất cam đoan cô ấy sẽ không rời khỏi mày, cho nên, mày có muốn liên thủ với tao không?"

Cùng nhau, giết cô ấy.

Trời nắng mấy ngày liền bỗng nhiên biến chuyển, hôm nay đột ngột nổi cơn giông.

Bởi vì chuyện đồ diễn bị hủy nên đã phải ngừng một ngày quay, hiện tại đồ diễn vất vả đưa đến đây rồi, nhưng vì trận mưa này, đoàn làm phim không thể không dừng tiến độ lại một lần nữa, có người nói, mưa lớn như vậy, có lẽ là Long vương phát điên.

Đương nhiên là hôm nay cũng không cần khởi công, nhưng đáng tiếc là, Khâu Lương gọi một cuộc điện thoại, để toàn bộ đoàn làm phim đi đến nhà cổ, mọi người đội mưa to đến đó, xong mới biết Khâu Lương không chịu đổi chỗ quay phim bị Liễu Hàn nói đến mức không còn cách nào, không biết từ chỗ nào mời đến một đạo sĩ, nói là muốn trấn áp tà khí.

Phong Quang khẩn trương ở trong lòng, mặc ngoài thì cực kỳ trấn định, cô khống chế xúc động bản thân muốn nhìn xem An Ức, cho dù lúc này, tay cô đang bị An Ức nắm lấy.

An Ức cúi đầu, dán lên sườn tai cô nói: "không cần lo lắng, hắn nhìn không thấy anh."

Thật ra anh không cần dựa gần vào cô như vậy để nói chuyện…

Phong Quang càm ràm trong lòng, anh biết bản thân mình ở chỗ đông người cô chỉ có thể làm bộ như không ai nhìn thấy, cho nên mới không kiêng nể gì như vậy, nhưng mà người ngoài không nhìn thấy, nhưng lòng xấu hổ của cô còn có thể nhắc nhở cô làm hành động thân mật như vậy ở trước công chúng là không đúng, cho nên… gương mặt của cô không không chế được mà đỏ lên một chút.

Liễu Hàn hỏi: "Phong Quang, mặt em sao lại hồng vậy?"

"… Có chút nóng."

Liễu Hàn gật gật đầu, "Nhiều người chen chút trong một căn phòng như vậy, đúng là có chút nóng."

Lạc Thần Hi không tự giác cách Phong Quang xa xa, cô không phải sợ Phong Quang, mà là sợ người kia, bởi vì cô thấy được, người kia vừa cho cô một ánh mắt cảnh cáo, Lạc Thần Hi cũng không hiểu một người đàn ông nhìn dịu dàng như vậy… không đúng, là nhìn thấy được ánh mắt lạnh thấu xương từ trên người con ma này, chỉ là bản năng nhắc nhở cô, cô hình như đã đắc tội người này.

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên Công Lược: Nữ Phụ Có Độc* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 333: Thế giới thứ tám 23

cô thật là có đắc tội anh, bởi vì anh nghe được, Phong Quang biết được chuyện anhphóng hỏa là do cô gái nhiều chuyện này nói ra.

Đạo sĩ kia nói vài câu chú ngữ, lại lắc lắc chuông đồng trong tay, ngat khi Phong Quang nghĩ hắn có phải muốn nhảy thần (!) hay không, hắn bỗng nhiên khẩn trương phát ra một tiếng nặng nề.

(!) Một hoạt động khiêu vũ mê tín dị đoan, tương tự điệu nhảy shaman.

Liễu Hàn vội hỏi: "Đạo trưởng, có phát hiện gì sao?"

"Nơi này không có cái gọi là tà khí hay oán khí, nhưng thật ra có một cỗ chấp niệm rất mạnh."

Liễu Hàn nghi hoặc, "Chấp niệm?"

"Đúng vậy, chính là chấp niệm, chấp niệm này cực kỳ mạnh mẽ, ừm, ta phải điều tra." Chỉ thấy đạo trưởng rất có vẻ tiên phong đạo cốt này từ trong túi tiền lấy điện thoại di động ra, tra xét một cách rất khác thường, lại thu tay cất điện thoại rồi nói: "Hôm nay chỉ có thôn trấn này có mưa, thôn trấn xung quanh đều là trời nắng, cư nhiên có thể ảnh hưởng đến sự thay đổi của thời tiết, xem ra cỗ chấp niệm này đã mạnh đến mức rất đáng sợ."

Phong Quang không khỏi nhìn qua An Ức, An Ức thấy cô nhìn mình, mỉm cười như cây cỏ mùa xuân, cúi đầu in một nụ hôn lên khóe môi cô, Phong Quang bị dọa đến mức nhìn trái nhìn phải, may mắn, trừ bỏ Lạc Thần Hi, không ai có thể nhìn tới cảnh vừa rồi, còn nỗi hoài nghi vừa rồi của cô, cũng bị nụ hôn đột ngột của An Ức làm sợ tới mức quên luôn.

Khâu Lương không tin mấy thứ quỷ thần này, cho nên chỉ hỏi cho có lệ: "Vậy đạo trưởng cho rằng nên xử lý như thế nào?"

"không cần xử lý." Đạo trưởng rất có phong phạm thiên tiên nói: "Tà khí cóc thể bị xua tan, oán khí có thể trấn áp, nhưng chấp niệm loại này, cũng không giống như tà khí và oán khí bình thường, nói chung, chấp niệm phần nhiều là vì cầu mà không được, chỉ có thể tìm được chuyện cầu mà không được này, làm hắn cảm thấy thỏa mãn, chấp niệm cũng sẽ tự nhiên tiêu tán."

Thật có chút người là cố chấp, bọn họ đối với mục tiêu mà mình truy đuổi, vĩnh viễn đều muốn gần một chút, lại gần hơn một chút, vĩnh viễn cũng không cảm thấy thỏa mãn.

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên Công Lược: Nữ Phụ Có Độc* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 334: Thế giới thứ tám 24

"Này? cô gái này…" Đạo trưởng đó bỗng nhiên đi đến chỗ Phong Quang, hắn nhìn Phong Quang một lượt từ đầu tới chân, lại bấm bấm ngón tay, lắc

đầu rất là nặng nề.

Phong Quang bị hắn nhìn mà ngấm ngầm sợ hãi, tâm tưởng chẳng lẽ hắn phát hiện ra An Ức? Trái ại, An Ức cực kỳ bình tĩnh.

Liễu Hàn vội vàng hỏi: "Đạo trưởng nhìn ra Phong Quang nhà chúng tôi có gì sao?"

"Ấn đường cô gái này biến thành màu đen, nhìn ngược lại thì mệnh không còn lâu."

"… Cái gì?" Phong Quang mơ hồ.

"Người có tam trấn hỏa, tôi thấy cô gái này đã tắt đi hai hỏa, e là sẽ nhìn thấy một ít thứ mà người thường không thể nhìn thấy được, hơn nữa ma khí trên người của cô gái này rất thịnh, dương khí không đủ, một hỏa cuối cùng này, sáng sáng tối tối, là tưởng tắt mà chưa tắt, chỉ sợ là dữ nhiều lành ít."

Phong Quang bị mấy lời này hù đến sửng sốt, cô hẳn nên không tin, nhưng tên lừa đảo này nói vài chuyện lại thực sự phù hợp với tình trạng của cô hiện giờ, ví dụ như nói cô có thể nhìn thấy ma, lại như nói cô hiện tại cùng ma… Khụ, "trộn lẫn", nên cái gọi là ma khí cực thịnh trên người cô cũng có thể là thật.

cô mất tự nhiên khụ một tiếng, chỉ chỉ Lạc Thần Hi, "Nói tôi thảm như vậy, vậy nhìn cô ấy một chút đi."

Lạc Thần Hi ngây người.

"Ừm, nếu là nói cô gái này…" Đạo trưởng lại bấm đốt ngón tay một phen, "Tam trấn hỏa tắt mất một hỏa, không có họa đổ máu, gần đây lại có hồng loan tinh động." (!)

(!) Mệnh đào hoa

Lạc Thần Hi nhẹ nhàng thở ra.

Đạo trưởng lại nhìn về phía Phong Quang, "Tôi thấy, cô vẫn nên quan tâm chuyện của mình mới đúng, tình huống của cô đã đến mức cực kỳ nghiêm trọng."

Liễu Hàn so với Phong Quang còn muốn sốt ruột hơn, "Đạo trường mời nói, nên làm như thế nào mới hóa giải được kiếp nạn của Phong Quang."

"Cái này, nếu muốn hóa giải nguy cơ, vậy chỉ có thể đi đến nơi thiêng liêng sạch sẽ nghỉ ngơi một đoạn thời gian, ví dụ như là miếu Quan Vũ… ách!" Đạo trưởng còn chưa nói xong, ôm ngực ngã xuống đất.

Mọi người thấy hắn mở to hai mắt, há miệng khó thở, vội vàng bu lại, người hiểu cấp cứu giúp đỡ làm chút biện pháp cấp cứu, Khâu Lương lập tức gọi số cứu thương, tất cả mọi người loạn thành một đoàn.

Sắc mặt đạo trưởng trắng bệch, cả người run rẩy, nhìn như đang chịu thống khổ thật nhiều, Phong Quang bị một màn trước mặt dọa sợ đến giật mình, cô mờ mịt khôngbiết phải làm sao mà nhìn An Ức.

An Ức lắc đầu, "không phải anh làm, Phong Quang, tin tưởng anh."

Phong Quang mím môi không nói.

"Là hắn." An Ức nhìn ra phía cửa, "Là hắn làm."

Một người đàn ông mặc áo đen, hắn đứng ở trong mưa, nhưng không hề có một giọt mưa nào rơi trên người hắn, hắn nhìn như có năng lực ngăn cách, lấy hắn làm trung tâm, xung quanh hắn giống như có một hố đen đáng sợ, có thể hấp dẫn người đi qua tiến vào vực sâu vô tận bên trong.

Cái mũ đen của hắn trước sau như một, che khuất phân nửa gương mặt hắn, nhưng Phong Quang biế, hắn đang nhìn cô, dùng ánh mắt không có độ ấm nhìn cô.

cô ớn lạnh cả người.

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên Công Lược: Nữ Phụ Có Độc* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 335: Thế giới thứ tám 25

Nhưng chỉ nháy mắt sau, người ở trong mưa biến mất không thấy.

Cơ thể căng cứng của cô bình tĩnh lại, chân không hiểu sao như nhũn ra, có chút đứngkhông vững, An Ức ở bên cạnh đỡ lấy cô.

An Ức sờ sờ đầu cô, dịu dàng nói, "Đừng sợ, anh sẽ không để hắn làm hại em."

Phong Quang không cảm thấy có chút thoải mái nào.

Xe cứu thương rất nhanh liền tới, cô lạnh mặt cứng rắn nhìn mọi người nâng đạo sĩ kia lên xe cứu thương, Liễu Hàn thấy sắc mặt cô không đúng, tưởng cô bị hoảng, liên thanh khuyên giải an ủi vài câu, cô chỉ cười cười không trả lời.

Phong Quang cảm thấy sợ hãi, người đó làm cho cô có một loại sợ hãi mà cô chưa từng biết đến, mà rõ ràng là, chuyện lần này là vì cô mà xảy ra.

cô bất giác nắm chặt tay An Ức.

Sau đó, tin tức của Khâu Lương từ bệnh viện truyền đến, vị đạo trưởng kia là mắc phải bệnh tim, trải qua cấp cứu, cuối cùng cũng bảo vệ được một mạng.

Nhưng mà vừa xảy ra chuyện như vậy, mọi người trong đoàn làm phim bắt đầu nơm nớp lo sợ, lại vì một lời trước khi té xỉu đó của đạo trưởng, tất cả mọi người nhìn thấy Phong Quang đều không tự giác mà tránh đi.

Phong Quang tựa như mang đại danh là sát tinh.

Liễu Hàn bị tức không nhẹ, cô mắng bọn họ một chút, tuy rằng không ai dám phản bác cô, nhưng mà vẫn không làm nên chuyện gì, những người đó vẫn nhượng bộ lui binh đối với Phong Quang, đây là tâm lý sợ dính họa vào thân, vì thế, Ngu Thuật còn dám nói chuyện với Phong Quang lập tức có vẻ không bình thường.

trên hành lang, Ngu Thuật u buồn thở dài, "Con người a, chính là bảo sao hay vậy, đây đúng là nguyên nhân khiến tôi cảm thấy tuyệt vọng với nhân loại."

"… anh cũng chính là con người đó." Phong Quang mặt đờ đẫn nhắc nhở anh, An Ức cũng không ở bên cạnh cô, hình như là có chuyện cần xử lý, cô chưa từng hỏi qua, bởi vì cho dù là người yêu, cũng phải có không gian cá nhân của riêng mình.

Ngu Thuật nở nụ cười, lần này trong nụ cười của anh không có u buồn, đổi lại có thêm một loại thong dong xa rời nhân thế, "Tôi không giống với những người phàm phu tục tử này, tôi là người có giác ngộ, có lẽ trên đời thật sự có ma quỷ, nhưng ma quỷ cũng từng là người, chỉ cần biết điểm này, thì không có gì phải sợ, tôi tin tưởng mỗi thế giới đều có nguyên tắc riêng của nó, người như chúng ta không cảm nhận được đến sự tồn tại của ma quỷ bình thường, ma quỷ cũng không có cách nào thích gì làm nấy mà ảnh hưởng đến thế giới thực của chúng ta, nếu không, thế giới này đã sớm loạn."

Phong Quang không ngờ là người được xưng là "có bệnh" lại có suy nghĩ cao nhân như thế, cô không thể tin hỏi lại: "Lời này của anh là lời kịch trong kịch bản sao?"

"Người nông cạn a…" Ngu Thuật lại khôi phục dáng vẻ u buồn của anh, dùng giọng điệu đa sầu đa cảm thở dài: "Người càng thanh tỉnh, thường thường đều bị mọi người xem là khác người, Hạ Phong Quang, cô là loại người gì đây?"

"Người nhìn anh cảm thấy khó chịu." Phong Quang giật giật khóe miệng, khống chế xúc động muốn chửi ầm lên, thế mà dám nói cô nông cạn!?

"Có rất nhiều phụ nữ thích tôi, cô lại nói nhìn tôi khó chịu, ừm, như thế đúng là phương pháp hay khiến cho tôi phải chú ý đến a."

Phong Quang khinh bỉ liếc mắt nhìn một cái, "Tôi có bạn trai, không có ý tứ gì với anhđâu."

"Bạn trai?" Ngu Thuật suy nghĩ một lát, "Là người đàn ông áo đen mỗi ngày đều xuất hiện ngoài cửa phòng của cô sao?"

"anh nói… cái gì?"

"Tôi ban đêm hay đi ra ngoài cửa ngắm trăng, mỗi lần đều nhìn thấy một người đàn ông đứng ngoài cửa phòng cô, kỳ quái là, anh ta đứng một chỗ không nhúc nhích, giống như là người chết vậy."

Phong Quang sững sờ cả người, nói không ra tiếng, giống như cô quên mất bản thân còn có thể nói chuyện.

Ngu Thuật nói: "cô cũng đừng trách tôi miêu tả không được tốt, tôi chỉ ăn ngay nói thật, nhưng mà, tôi không ngờ là, Hạ Phong Quang chưa bao giờ có scandal, thế mà lại là người có gan lớn như vậy, cũng dám đem bạn trai đến khách sạn ở chung."

Lại thấy sắc mặt tái nhợt của Phong Quang, Ngu Thuật chỉ coi như cô sợ mình đem bí mật của cô nói ra ngoài, "cô yên tâm đi, tôi sẽ không đem chuyện cô có bạn trai nói ra ngoài, chỉ là… cô không phải là hôn thê của Mạc Diệc Vân sao?"

Phong Quang không thể không nhìn kỹ người trước mặt mình một lần nữa, "anh rốt cục biết bao nhiêu chuyện?"

Chuyện hôn ước giữa cô và Mạc Diệc Vân, ngoại trừ hai nhà bọn họ, ai cũng khôngbiết.

"Nhìn tôi căng thẳng như vậy làm gì? Tôi cũng không phải là người lắm miệng, nhưng thật ra tôi thấy, Mạc Diệc Vân không xứng với cô, chia tay với anh ta cũng tốt."

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên Công Lược: Nữ Phụ Có Độc* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 336: Thế giới thứ tám 26

Edit: Nhi Huỳnh Phong Quang lạnh giọng, "Chuyện này, không cần anh lo."

"Tôi cũng không muốn lo thay cô nha." Ngu Thuật nhún nhún vai, "Hạ Phong Quang,cô nên tin là, trên đời này có vài người có giác quan thứ sáu mạnh hơn mấy trăm lần so với người thường, tốc độ của nó có thể vượt qua thời không, do đó có thể nhìn đến một ít đoạn ngắn trong tương lai."

"Ngu Thuật…" Phong Quang co rút khóe miệng, "anh đừng nói với tôi là anh có thể biết trước tương lai."

"Có muốn cá với tôi không, phim của chúng ta, ngày mai cũng không có cách nào quay một cách bình thường."

Phong Quang nghĩ tới An Ức, lãnh đạm phun ra hai chữ, "không cá."

"Vậy đúng là tiếc thật." Hai mắt Ngu Thuật lộ vẻ u buồn, không thấy chút tiếc nuối, "Hạ Phong Quang, gần đây cô rất là nguy hiểm, tự bảo trọng đi."

"anh muốn nói với tôi là anh nhìn thấy tương lai tôi sẽ xảy ra chuyện."

Ngu Thuật lắc đầu, "Tôi nhìn không tới, chỉ là có trực giác, cô sẽ có nguy hiểm, tự cầu nhiều phúc đi, nếu không ảnh hậu có thể nổi danh cùng với tôi lại sắp thay người, aiz, đau lòng a, mỹ nhân từ xưa như danh tướng, nhân gian không gặp được người đầu bạc…"

Giống như không hiểu ra làm sao, Ngu Thuật sau khi lắc đầu than thở, cũng khônghiểu sao đi mất.

"Đúng là có bệnh." Phong Quang lạnh mặt nói.

Nhưng bề ngoài cô có bao nhiêu không quan tâm, đáy lòng liền có bao nhiêu khủng hoảng, cô vốn nghĩ Ngu Thuật chỉ là một người có mặt ngốc nghếch, lại không nghĩ rằng anh ta dường như cũng cất giấu rất nhiều bí mật, hơn nữa không thể phủ nhận, một lời đó, thành công dọa sợ cô.

Con người luôn là như vậy, thà tin là có, không thể tin là không, khi một người nói làcô sẽ chết, cô có thể cười nói hắng trâng tráo, mà khi người thứ hai cũng nói như vậy… cô cảm thấy sợ hãi.

Nhất là Ngu Thuật nói người đàn ông xuất hiện ở cửa phòng cô mỗi đêm, người đàn ông áo đen, giống như là người chết… là A.

Phong Quang nhìn hành lang trống trải, cô giống như có thể cảm nhận được có một đôi mắt đang nhìn cô chằm chằm, cuối cùng không dám ở lại, xoay người lấy thẻ phòng ra đi vào, khi bước vào, cô nhìn thấy một phong thư nhét dưới cửa.

Có lẽ người phục vụ thấy phòng không có người, nên đem thư nhét vào dưới khe cửa.

Nhưng làm có cô kinh sợ là, phong thư màu trắng, còn có một đóa mãn thiên tinh màu vàng ở miệng thư.

Lại là người đàn ông đó…

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên Công Lược: Nữ Phụ Có Độc* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 337: Thế giới thứ tám 27

Phong Quang sau khi sửng sốt, mới nhớ đến việc đóng cửa, cô chậm chạp không dám đụng vào lá thư này, nhưng sau khi do dự một phen, vì tìm kiếm nguyên nhân người đàn ông kia chỉ chấp nhất với cô, cô chung quy vẫn xoay người nhặt lá thư lên, mở thư ra, rút ra giấy viết bên trong.

anh nhận được thư thông tri bệnh tình nguy kịch, đối với kết quả này, anh đã sớm có chuẩn bị, cho nên anh cũng không cảm thấy đau buồn, anh chỉ cảm thấy… không cam lòng, nếu như anh nhất định phải chết, vậy tại sao anh lại gặp phải em?

Phong Quang, phần không cam lòng này, đều do em sai, ngày đó tại miếu Nguyệt Lão, em không nên đụng vào lòng anh, nếu không gặp em, anh sẽ càng dễ dàng nhận lấy một phần vận mệnh bất công này, nhưng không có nếu như, cho dù có lặp lại một lần nữa, anh cũng sẽ chọn gặp được em vào ngày hôm đó, chỉ khác là, ngày hôm đó anhsẽ giữ lấy em.

Cho nên, đây là em sai, nhưng anh yêu phải sai lầm này, nói như vậy, lỗi của anh hình như còn lớn hơn em.

trên đời này, tất cả mọi thứ đều có thể tính kế được, cho dù là tiền tài, hay là quyền lợi, hoặc là cảm tình, nhưng chỉ có em, anh không thể tính kế được, bởi vì thời điểm nhìn thấy em, lý trí mà anh luôn kiêu ngạo tuyên bố sụp đổ.

Ví dụ như nói, anh không chỉ một lần nghĩ đến, nếu như anh thật sự chết đi, anh cũng muốn mang em theo anh… theo anh xuống địa ngục.>

Tay cầm thư của Phong Quang run run, cô miễn cưỡng trấn định lại, tiếp tục xem xong.

Nói một câu như vậy, em sẽ cho anh là một người điên đi, anh cũng hiểu bản thân là một tên điên, bắt đầu từ ngày anh gặp em, tất cả mọi thứ đều không đúng nữa, cuộc sống của anh bắt đầu trở nên hỏng bét, đối với vận mệnh một ngày nào đó sẽ bệnh chết, từ nhỏ anh đã muốn phản kháng, Phong Quang, em biết không? Muốn phản kháng một chuyện không có khả năng, cần bao nhiêu dũng khí và nghị lực, vừa phải trải qua bao nhiêu bất lực và đau khổ?

Nhưng mà, anh hy vọng em vĩnh viễn cũng không biết.

anh rất nhanh phải đi đến phòng giám hộ đặc biệt, trước đây, anh từ xa nhìn qua phòng giám hộ đặc biệt, nơi đó nhìn không thấy màu xanh của cây cối, cũng không có cách nào cảm nhận được gió nhẹ ấm áp, nơi đó quá mức áp lực, anh định nghĩa nó thành phòng cho người chết.

anh không hiểu ý thức của chính mình còn có thể tồn tại được bao lâu, một khắc cuối cùng này, khi anh còn có thể tự mình hành động, anh nghĩ đến lá thư này, anh để từng lá thư một gửi cho em, anh bắt đầu ngây thơ nghĩ, cho dù em không biết anh, nhưng nếu như em có thể vì vậy mà nhớ được anh một đoạn thời gian cũng đã rất tốt, cho dù em chỉ cảm thấy sợ hãi và sợ hãi.

Phong Quang, anh không muốn em sợ hãi anh, anh thích em như vậy, nhưng mà anhđã không còn chút vốn liếng nào, anh mất đi thân thể khỏe mạnh, cũng mất đi cơ hội để em quen biết anh, anh đã không còn lợi thế.

Nhưng, không sao.

anh đã an bài hết thảy rất tốt, thế giới khiến người ta phải buồn rầu này không xứng có được em, Phong Quang, rất nhanh, chúng ta có thể gặp mặt, ngày nào đó khi chũng ta gặp nhau, anh sẽ nói với em, anh yêu em nhiều đến thế nào.

Sẽ không lâu lắm, rất nhanh, rất nhanh…

anh sẽ chờ em, ở địa ngục.

Là A của em.>

Bức thư rơi xuống dất, Phong Quang mất hết sức lực ngồi dưới đất, cô mở to hai mắt, con ngươi phóng đại, đây là biểu hiện sợ hãi đến mức tận cùng, thân thể của cô bắt đầu nhịn không được mà run rẩy, cơn lạnh sinh ra từ trong xương, từng câu chữ văn tự trong thư, đều là nhu tình mật ý, nhưng từng câu từng chữ đọc lên, đúng là so với uy hiếp càng khiến người ta phải khủng hoảng.

Người viết thư đã chết, nhưng hắn vẫn tìm được cô, bởi vì hắn muốn cô đi cùng hắn, nói cách khác…

Hắn muốn giết cô.

Bị người uy hiếp có thể báo án, nhưng mà… bị ma uy hiếp thì sao?

cô không quên, đạo trưởng mà Liễu Hàn khen ngợi, cứ như vậy dễ dàng ngã xuống, thậm chí là, không ai biết hắn ra tay như thế nào.

Phong Quang ngồi dưới đất chậm chạp không động đậy, bỗng nhiên, cô nghĩ tới hệ thống, "Tôi bị ma uy hiếp, vì cân nhắc an toàn bản thân, tôi muốn khai thông vướng mắc!"

"không có hạng mục phục vụ này."

"Nhưng tôi bị ma uy hiếp, không thể…." cô suy nghĩ một lát, "không thể cho tôi một thiết lập bách quỷ bất xâm sao?"

"Ký chủ không phải nữ chính." Tức là, có người có thể sống tốt trong thế giới có ma quỷ này, chỉ có thể là hào quang của nữ chính mới làm được.

Phong Quang thật sự là nghẹn khuất kinh khủng, "Móa nó, cũng coi như là người xuyên không, thế mà cái hào quang nào cũng không có, không khoa học!"

Nếu như cô không có hào quang, vậy sẽ sớm bị mục tiêu tiến công chiếm đóng các thế giới cầm tù đến chết.

Hệ thống không nói lời nào, tùy ý cô một mình hô to bất công.

Nhưng... sự sụp đổ của thế giới này đúng là quá nặng, đây là lần duy nhất xuất hiện, ý tưởng muốn giết cô.

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên Công Lược: Nữ Phụ Có Độc* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 338: Thế giới thứ tám 28

Phong Quang tựa vào cửa, cảm thấy vô lực sâu sắc, cô không khỏi nặng nề thống hận, chính mình thân là người xuyên không, lại không có bất kỳ năng lực đông tây gì hết, trừ bỏ trong đầu có một cái hệ thống, thì cô hoàn toàn là một người bình thường.

"Phong Quang, trên đất lạnh."

âm thanh quen thuộc mà dễ nghe đột nhiên xuất hiện, cô ngẩng đầu, nhìn thấy An Ức, miệng bẹp một cái, sắc mặt bi thảm như sắp khóc tới nơi, côgiơ tay muốn được ôm, "An Ức…"

"Xảy ra chuyện gì sao?" An Ức thấy bộ dạng nhỏ bé đáng thương của cô, cũng ngồi xuống đất, ôm cô vào lòng, vỗ vỗ lưng cô, nhẹ giọng nói: "Đừng khóc, lớp makeup tốn một giờ đồng hồ của em sẽ trôi."

cô vốn muốn khóc, vừa nghe vậy vừa muốn cười, cho nên vẻ mặt cô hiện tại cũng thật là dở khóc dở cười, chôn đầu vào ngực anh, giọng điệu khó chịu nói: "Em… em bị một con ma uy hiếp, hắn nói muốn mang em xuốngđịa ngục."

"Phong Quang sẽ không xuống địa ngục." An Ức cười khẽ, "Phong Quang chỉ có thể lên thiên đường."

"không vui."

"Vậy không cần cười." An Ức dung mạo thản nhiên, cười dịu dàng nhìn về nơi xa, "anh biết Phong Quang nói đến ai, có anh ở đây, hắn không thể động đến em."

"Vậy hắn… có phải hắn vẫn còn ở chung quanh em không?"

"Ừm, hắn ở chỗ không xa chúng ta lắm."

Phong Quang níu nhanh quần áo anh, "Em sợ… An Ức anh đừng rời khỏi em."

"Được, anh sẽ không rời bỏ em." Khóe mắt quét đến lá thư ở trên đất, An Ứckhông khỏi tập trung nhìn lại, sau khi nhìn đến nội dung ở trên, thân mìnhanh nhẹ cứng lại, trên mặt cũng không khỏi hiện ra vẻ mơ hồ.

Bởi vì, có một loại cảm giác quen thuộc rất kỳ lạ, phần quen thuộc này giống như có thể giúp anh nhớ lại một ít chuyện trước đây.

Phong Quang thấy anh đột nhiên im lặng, liền ngẩng đầu hỏi: "An Ức, anhlàm sao vậy?"

An Ức thoát khỏi dòng suy nghĩ không hiểu ra sao, anh cười nói: "không có gì… anh chỉ đang nghĩ, thế nào mới có thể đuổi hắn đi."

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên Công Lược: Nữ Phụ Có Độc* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 339: Thế giới thứ tám 29

"anh không thể cứng đối cứng với hắn!" Phong Quang đột nhiên rời khỏi ngực anh, cầm áo anh nói: "Hắn chính là cái gì đó… lệ quỷ, đúng, chính là lệ quỷ, trong phim truyền hình không phải nói vậy sao? Lệ quỷ đều rất lợi hại, ma quỷ tốt bình thường đều đánh không lại, anh không cần đánh nhau với hắn, nếu hắn ăn anh mất thì phải làm sao?"

"Tại sao hắn lại muốn ăn anh?"

“Ăn anh để gia tăng công lực đó!”

“Phong Quang… mấy thứ này, là một đoạn trong kịch bản của em hả?”

“anh đang nói em nói bậy sao?”

An Ức cười hôn nhẹ lên khóe môi cô, bộ dạng so đo vặt vãnh của cô thật sự đáng yêu, “Hắn sẽ không ăn anh, bởi vì bọn anh đều không có mấy thứ công lực này nọ.”

Nếu muốn nói sự tồn tại của ma quỷ là một hiện tượng thần quái, chẳng bằng nói đó là một loại thể tưởng niệm, bởi vì có tâm nguyện chưa thành, nên sẽ trở thành một thể tưởng niệm quanh quẩn trong nhân thế, có lẽ cũng có thể nói là một kiểu hiện tượng từ trường.

Phong Quang ngơ ngác hỏi: “Hắn thật sự không không ăn anh?”

“Sẽ không.” An Ức cười yếu ớt, huống chi, anh cùng với hắn, ai mạnh ai yếu, còn chưa biết được đâu.

“Em cũng không cho phép anh đi tìm hắn, em không muốn anh gặp chuyệnkhông may.”

An Ức phụ họa lời của cô, “Được, chỉ cần hắn không làm hại em, anh liềnkhông đi tìm hắn.”

Phong Quang có được sự cam đoan của anh, lại thở dài, cả người cô như mất hết sức lực, yếu đuối ở trong lòng anh, ôm yếu hỏi: “An Ức, chúng ta làm ước định được không?”

“Ước định gì?”

“anh không cần làm mấy chuyện gây trở ngại chúng em quay phim, anh có biết, quay phim, lại là quay phim tình cảm, em khó tránh khỏi việc tứ chi va chạm với nam chính, nhưng mà em cam đoan với anh, em sẽ đặt yêu cầu đối với đạo diễn, hết sức tạo khoảng cách là tốt rồi, nhiều nhất… nhiều nhất là chạm tay nhẹ, em có thể nhanh chút quay xong bộ phim này, vậy có thể nhanh chút không cần nhìn thấy Ngu Thuật, em cũng có thể có càng nhiều thời gian ở cùng anh, được không?”

“Được.”

“anh phải tin tưởng em, trong lòng em chỉ có anh… Cái gì, anh nói được?” côngơ ngác, không nghĩ tới anh sẽ dứt khoát đồng ý.

An Ức cười mà không nói.

Ừm… thái độ này có chút kỳ lạ.

Cuối cùng, thời điểm quay phim lần thứ ba cũng đến, có hai lần kinh nghiệm trước, lúc này khởi động máy, tất cả mọi người đều chuẩn bị sẵn sàng cho mấy thứ yêu quỷ gì đó, Khâu Lương nhưng lại tràn đầy lòng tin, bởi vì anh cho tới bây giờ cũng không tin mấy chuyện quỷ thần.

Sân vườn như cũ, diễn viên như cũ, cũng cùng một loại hoa hải đường.

Sau khi nói xong lời thoại, tay Ngu Thuật chậm rãi giơ lên, bỗng nhiên, mắtanh run sợ, bàn tay không dừng ở trên mặt Phong Quang, mà là lôi kéo tay Phong Quang qua một bên, vị trí ban đầu mà họ đứng, bị một ngọn cây hải đường ầm ầm rơi xuống.

Ngay khi tất cả mọi người còn chưa lấy lại được tinh thần, tất cả cây cối trong vườn liên tiếp ngã xuống, chậu hoa kê bên tường đồng loạt nổ bể, tiếng động dữ dội liên tiếp vang lên, bàn đá trước mặt Phong Quang và Ngu Thuật nứt mạnh ra, đá vụn văng tung tóe với sức mạnh cực lớn, lấy tốc độ rất nhanh đáp úp đến chỗ bọn họ, Ngu Thuật phản ứng nhanh xoay lưng cúi người chắn Phong Quang ở sau người, những viên đá đó giã hết lên lưnganh, áo cổ trang dài màu trắng thấm ra tia máu.

không biết là ai thét chói tai một tiếng, kéo theo khủng hoảng liên hồi, mọi người loạn thành một đoàn.

Phong Quang chân tay luống cuống, mờ mịt kêu: “Ngu Thuật…”

Ngu Thuật tựa như không có việc gì, còn trưng ra vẻ mặt u buồn, “cô Hạ, bây giờ cô hẳn là có thể tin tưởng, giác quan thứ sáu của tôi thật sự rất mạnh đúng không.”

“anh… tôi…” cô mất tiếng, bởi vì cô thấy được ánh mắt Ngu Thuật đột nhiên dừng lại phía sau cô.

Ngón trỏ Ngu Thuật xoa môi, “anh ta ở sau lưng cô.”

Thân thể của cô cứng đờ.

anh vừa sợ vừa kinh ngạc, “không đúng, sao có thể có hai người?”

Hai người…

Phong Quang đánh dũng khí quay đầu, chỉ thấy cách đó không xa, dưới mái hiên có hai người đàn ông đang đứng, bọn họ một đen một trắng, một u ám gian xảo kỳ lạ, một lịch sự nho nhã, hai người đều không nhìn đối phương,không hẹn mà cùng nhìn cô, nhưng lại hình thành cục diện giằng co nhau.

Lúc này, người đại diện của Ngu Thuật đi tới, hắn rất là sốt ruột nói: "Chúng ta nhanh đi bệnh viện, cậu còn có rất nhiều lịch trình, không thể để thân thể bị thương."

Ngu Thuật trước khi bị người đại diện lôi đi cười nói với Phong Quang: "Lần này lực phá hoại so với trước đây còn hơn xa, hơn nữa nhìn phạm vi ảnh hưởng, xác định vững chắc là cũng có tính cả cô ở bên trong, cô Hạ, vẫn là câu đó, cô tự cầu phúc cho mình đi."

Trong lòng Phong Quang ngũ vị tạp trần, trong tâm tình phức tạp đó, cô đột nhiên tức giận, dựa vào cái gì mà chỉ cần một chấp niệm không hiểu ra sao của hắn với cô, mà liền muốn cô phải chịu nguy hiểm như vậy, giữa bọn họkhông có thù giết cha, lại không có hận đoạt thê, gần như chỉ vì mê luyến của hắn với cô, cô liền phải chịu sự uy hiếp của hắn, cho dù đã chết cũngkhông buông tha cô!

Có chuyện ấm ức đến như vậy sao!?

"Phong Quang, đầu tiên chúng ta về khách sạn đã."

Phong Quang bỏ tay Liễu Hàn ra, rất bình tĩnh nói: "Chị Hàn, chị trước tiên ra của chờ em, em có chút chuyện muốn xử lý."

"Là chuyện gì…"

"Chị không cần phải xen vào, em cam đoan với chị, em rất nhanh sẽ về." Phong Quang thấy A rời khỏi sân vườn, An Ức sau khi quay đầu nhìn cô một cái, cũng theo A đi ra ngoài, lòng cô quýnh lên, bỏ Liễu Hàn lại liền đi ra theo.

Lại đi đến sân vườn có cây hòe kia, dưới tàng cây, cô gặp được thân ảnh đó, cũng là bóng dáng hơi có vẻ gầy yếu, nhưng mà, hắn không phải An Ức, hắn là người tên A gửi thư cho cô.

Phong Quang bắt đầu bội phục chính mình, trước kia rõ ràng cô rất sợ những thứ này, nhưng hiện tại, cô thế mà lại chủ động đi đến gần một con quỷ, còn lại là một ác quỷ.

"anh A…" Tay cô níu chặt góc váy, dùng giọng nói kiên định đáng quý nói: "Chuyện anh muốn dẫn tôi đi xuống địa ngục, chúng ta nói chuyện một chútđi."

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên Công Lược: Nữ Phụ Có Độc* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 340

Người đàn ông đó xoay người lại, dùng gương mặt bị mũ che hơn phân nửa mặt đối diện với Phong Quang, bờ môi không có màu máu của hắn nhẹ cong, "Em đã nghĩ xong rồi sao? Cùng xuống địa ngục với tôi."

"Tôi nghĩ anh hiểu lầm một chuyện, tôi cũng không tính muốn xuống địa ngục, có người nói là cho dù tôi có chết đi nữa, nhưng người như tôi, cũng sẽ đến thiên đường."

"Vậy đúng là đáng tiếc."

Phong Quang biết được một câu đáng tiếc này của hắn chẳng qua là thuận miệng nói, cônhìn chung quanh một phen, hỏi: "An Ức đâu?"

"Em rất lo lắng cho hắn."

"Vô nghĩa, anh ấy là bạn trai của tôi, tôi có thể không lo lắng sao?"

Hắn giống như cực kỳ khó hiểu, "Tôi nhớ rõ em sợ nhất là ma quỷ, làm sao có thể thích hắn chứ?"

"Tôi thích An Ức, chuyện này cùng thân phận của anh ấy không có quan hệ."

"Nếu như thế, vì sao em lại không thích tôi?"

cô sửng sốt một lát, không đoán được hắn sẽ hỏi vấn đề này, nhưng rất nhanh cô lại trả lời: "Tôi điên rồi mới thích một người muốn giết tôi, huống chi, trước khi anh muốn tới giết tôi, tôi hoàn toàn không quen biết anh, làm sao có thể thích anh được?"

"Em nói đúng." Môi đẹp gợi lên một độ cong trào phúng, châm chọc nói không nên lời, "Hắn thông minh hơn tôi, chúng tôi đều biết em yêu nhất là cái gì, thứ có thể khiến em cực động tâm là thế nào… Mọi thứ, chúng tôi không có gì khác biệt, ngoại trừ việc hắn có thể mang theo tình cảm dịu dàng đi tiếp

cận em, mà tôi chỉ có thể ở trong một góc tối u ám chờ em mục nát cùng tôi, cho nên, tôi thua."

"Tôi không hiểu…" Phong Quang cắn môi, "Như những gì anh viết trong thư, chúng ta chẳng qua mới gặp một lần mà thôi, anh vì sao lại chấp nhất với tôi như vậy?"

"Em không có khả năng hiểu được, bởi vì, tôi cũng không hiểu." Hắn phát ra tiếng cười khe khẽ, "Tôi chỉ biết là một khắc ấy khi đụng vào em, lập tức có một giọng nói nói cho tôi biết, chính là em."

Hôm đó người đi xin sâm nhiều đếm không xuể, nếu hắn không đồng ý cùng bạn đi miếu Nguyệt Lão, nếu cô không đụng vào lòng hắn, vậy hắn vẫn sẽ là một con ma ốm chỉ biết phó mặc cho số phận.

Nhưng mà, tất cả đều không có nếu.

Cũng chỉ là một cái tiếp xúc ngắn ngủi, trái tim bình tĩnh hơn hai mươi năm của hắn bắt đầu biết rung động, đúng vậy, hắn cũng không hiểu rõ, vì sao ngày đó lại gặp được cô?

Sự động tâm không hiểu được này, nếu muốn Ngu Thuật hình dung, anh đại khái sẽ tụng một câu "Chúng lý tầm tha thiên bách độ, Mạch nhiên hồi thủ, Na nhân khước tại, Đăng hoả lan san xứ."

(!) Trăm phương ngàn hướng bao lần kiếm

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên Công Lược: Nữ Phụ Có Độc* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 341

Đột nhiên quay đầu

Người đứng đó

Nơi ngọn đèn tàn. (!)

Nhưng nếu muốn dùng lời nói qua loa một chút…

Chính là cô gái này, nhất định thuộc về hắn… Ngày hôm đó, trong đầu hắn liên tục spam một câu này, ngay sau đó, nhân sinh vốn tuần tự mà tiến của hắn bắt đầu lệch khỏi quỹ đạo, trước đây đã định bốn chữ "mặc cho số phận" trở thành một chuyện cười.

Giống như hắn đã viết trong thư, cô vĩnh viễn cùng không biết, muốn phản kháng một chuyện không có khả năng, cần bao nhiêu dũng khí cùng nghị lực, vừa phải trải qua bao nhiêu bất lực và đau khổ?

Phong Quang không thể giải thích được sự cố chấp của hắn đối với cô, cũng như côkhông biết hắn đối với chính cô ẩn giấu biết bao nhiêu khát vọng khiến người ta khủng hoảng sợ hãi, một người đàn ông gần như bởi vì gặp qua một lần liền thích đến mức muốn giết mình, chuyện này có nói ra cũng không có được mấy người hâm mộ.

Trong lòng cô lúng túng hoảng hốt, lại vẫn cố chấp hỏi: "An Ức đi đâu rồi?"

"Tôi để hắn biến mất trong chốc lát."

"anh... có ý gì?"

"không cần lo lắng, hắn sẽ còn xuất hiện, Phong Quang, em không phải đến tìm tôi sao?" Hắn tiến lên từng bước, bắt được tay cô, mạnh mẽ kéo cô vào lòng, hắn cúi đầu, môi lạnh lẽo dán lên sườn tai cô, "Chuyện mà em đã làm cùng hắn… tôi đều thấy được, khôngbằng, em cùng tôi làm chuyện mà em đã làm với hắn, làm tôi vừa lòng, tôi liền để hắn trở lại bên em, được không?"

Một đàn ngựa chạy loạn trong đầu Phong Quang, cô nghe hiểu ý tứ trong lời nói của hắn, nhưng cũng càng thêm cảm thấy xấu hổ phiền muộn, cô không thể thoát khỏi ngực hắn, chỉ có thể hung tợn nói: "anh là cái đồ cuồng nhìn trộm."

"Cho dù em mắng tôi biến thái cũng không sao." Môi hắn áp lên cái cổ trắng nõn, hương vị trên người cô làm hắn liên tục lưu luyến, hầu kết lăn lộn, giọng nói không cách nào đè nén được: "Phong Quang, quên An Ức đi, thử yêu tôi một lần không thể sao?"

"không thể… đau!"

Hắn cắn phần da thịt non mềm trên cổ cô, chỉ dùng một bàn tay đã có thể cố định hai taycô ở sau lưng, "Phong Quang, đừng khiến tôi tức giận, em

biết không, tôi yêu em, đã đến mức muốn ăn luôn em."

Phong Quang biết, "ăn luôn" này là thật sự ăn luôn, mà không phải ý tứ ám muội nào đó.

"Em đã nghĩ xong rồi sao? Chọn lựa muốn An Ức quay về, hay vẫn là… để tôi ở đây ép buộc em?"

Phong Quang cắn răng không nói gì.

"Em đang suy nghĩ, như thế có phải đã chứng minh, An Ức ở trong lòng em thật ra cũngkhông quan trọng đến như vậy?"

"Nói bậy, An Ức ở trong lòng tôi đương nhiên rất quan trọng, nhưng mà tôi hiểu được làanh không đáng tin." Ánh mắt Phong Quang lạnh lẽo, "anh làm nhiều chuyện không tốt như vậy, còn thiếu chút là hại đến mạng người, anh cũng không có cái gọi là đúng sai phải trái của người thường, cho dù tôi có thật sự nhận thua chịu thua, anh cũng sẽ khônglàm theo lời đã hứa hẹn."

Hắn sung sướng nở nụ cười, tiện đà ôm cô càng chặt, "không hổ là Phong Quang của tôi, thế nhưng hiểu biết tôi như vậy."

Đoán đúng rồi, cô cũng không cảm thấy cao hứng, đáy lòng nghẹn một hơi, lần đầu tiên xuất ra thái độ cường thế nói: "Tôi hôm nay đến chính là muốn nói rõ ràng với anh, mặc kệ anh muốn làm gì, cứ nhằm vào tôi là được, anh không phải làm thương hại đến người khác."

"Phong Quang nói mấy chuyện này với tôi, là vì vô cùng đau lòng cái tên bị thương đó sao?"

"anh không cần nghĩ tất cả mọi người ai cũng giống anh, Ngu Thuật cũng không thích tôi, tôi cũng không thích anh ấy, chính là nhìn thấy có người vì mình mà bị thương, trong lòng tất nhiên sẽ thấy cảm kích, nhưng chuyện như vậy một lần là đủ, tôi khôngmuốn nhìn đến lần thứ hai, huống chi, so với chuyện để người khác bị thương, mục đích của anh không phải chỉ vì giết tôi sao? Vậy cần gì phải ra tay với người khác?" Như muốn xả hết oan ức mấy ngày nay, cô không quan tâm sợ hãi, nói cái gì cũng không để lại đường sống, chó bị buộc nóng nảy còn có thể nhảy tường, con thỏ bị buộc nóng nảy còn có thể cắn người!

Hắn thưởng thức bộ dạng nảy sinh ác độc của cô, không khỏi cúi đầu muốn hôn môi cô, bịcô nghiêng đầu tránh khỏi, hắn không sao cả cười một chút, tiện đà dùng một bàn tay nắm cằm cô, khiến cô ngẩng đầu lên, hắn cũng tàn nhân hôn lên bờ môi mềm mại đó.

Trong sự gắn bó truy đuổi không có bất kỳ nhu tình mật ý nào, chỉ có điên cuồng mãnh liệt, cô trốn, hắn càng thêm tàn bạo đuổi theo, khát vọng áp lực mấy ngày liền ngay tại lúc này bùng nổ, hắn không dự tính thương hương tiếc ngọc, cô cũng không cách nào thừa nhận được nụ hôn tàn khốc này, từ từ, cô cảm thấy khó thở, cũng nếm được vị của máu, môi cô bị hắn cắn nát.

Dường như đã tận hứng, hắn kết thúc nụ hôn cũng không được tính là hôn này, nhưngkhông rời khỏi cô, cực kỳ có kiên nhẫn liếm vết máu trên môi cô, nhẹ giọng hỏi: "Đaukhông?"

Hắn dịu dàng chăm sóc, giống như người gần như loạn trí vừa nãy không phải là hắn.

Phong Quang nhăn mặt không nói, đây vẫn là lần đầu tiên bị người khác cưỡng hôn, cũng là lần đầu tiên cô có ý muốn giết người mãnh liệt đến vậy.

Ngón trỏ hắn mơn trớn cánh môi bị thương của cô, động tác biết bao mềm dịu, giọng nói lại chỉ có lạnh bạc, "Chút đau đớn ấy, so ra vẫn kém nỗi đau của tôi."

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên Công Lược: Nữ Phụ Có Độc* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 342

"Phong Quang, tiếp tục chán ghét tôi đi, em thích An Ức bao nhiêu, thì ghét tôi bấy nhiêu, nghĩ theo một cách khác, địa vị của tôi và hắn ở trong lòng em, cũng có cùng một trọng lượng." Giọng điệu của hắn nhiễm mùi thỏa mãn, cho dù thứ thỏa mãn này mang theo sự cực đoan quỷ dị.

Phong Quang lại ở trong sự quỷ dị ấy, thấy được một phần chua xót khó hiểu trong lòng, cô giật mình ngạc nhiên chớp mắt một cái, nhưng nhanh chóng lạnh mặt xuống, "Trả An Ức lại cho tôi."

"Tôi sẽ trả hắn lại cho em, nhưng trước đó, để cho tôi nhìn xem em có thể vì hắn làm được đến mức nào."

Bỗng nhiên, một cái tát vả lên mặt hắn, hắn ngây người.

Phong Quang cười ác liệt, "anh ngây thơ thật hay giả, dùng phương pháp này ép tôi đi vào khuôn khổ, anh nói anh làm cho An Ức biến mất tôi sẽ tin sao? Đừng ngốc thế, anh không phải là ma sao? An Ức cũng là ma vậy, anh không nên tự tin rằng có thể thắng được anh ấy? Cho dù anh nói muốn giết tôi, nhưng đến nay, ngoại trừ tạo ra một ít tai nạn tự nhiên, anh hoàn toàn không động tay, nói trắng ra, anh căn bản không thể nào động tay giết tôi đi?"

Giống như lời nói của Ngu Thuật, mỗi một thế giới đều có quy tắc của nó, nếu ma quỷ có thể giết người, vậy những vụ án chưa được giải quyết trên đời này sẽ rất nhiều, nhiều nhất, hắn cũng chỉ có thể dựa vào từ trường của mình mà gây ảnh hưởng đến tự nhiên mà thôi.

"A…" Hắn khẽ cười một tiếng, lại có chút đau thương, hắn buông cô ra, chậm rãi nói: "Em nói không sai, tôi hình như cái gì cũng làm không được, cho dù là thắng An Ức, hay là chiếm được niềm vui của em, tôi vĩnh viễn là bên thất bại, cho nên, tôi mới có thể vẫn luôn phải chịu vận mệnh bị em vứt bỏ."

"anh…"

Hắn đánh gãy lời của cô, "Em không phải muốn An Ức sao? Hắn ở sau lưng em."

Phong Quang quay đầu, nhìn thấy An Ức đứng ở cửa viện, dùng gương mặt mang vẻ cười đó nhìn cô, sau khi bất ngờ một lát, nhìn lại, cằm của cô lại bị hắn nắm lấy, hắn cúi đầu ấn lên một nụ hôn, ngược lại với sự ngoan độc tàn bạo vừa nãy, lúc này cực kỳ dịu dàng.

"Phong Quang, tôi ở địa ngục… chờ em." Tiếng nói ni non có thể khiến người ta động tình chấm dứt, theo một cơn gió nhẹ, hắn cũng biến mất không thấy nữa.

Phong Quang giơ nay bịt kín miệng, cô ngây người hồi lâu, An Ức đi đến thức tỉnh lại thần trí của cô.

"An Ức, em có sao không?"

Thật lâu sau, cô cuối cùng cũng lên tiếng, không phải trả lời mà là hỏi lại, "anh đi đâu vậy?"

"anh lạc đường."

"… Lạc đường?"

"anh đi một hồi lâu, lại chỉ có thể đảo quanh cùng một chỗ, anh tìm không được đường đến sân vườn này."

"Nhất định là hắn làm trò quỷ!"

"Hắn…" trên mặt An Ức hiện vẻ mê mang, có lẽ là nhớ tới cái gì, lại như ngộ ra gì đó, "Có lẽ hắn không phải xấu xa như vậy."

"Cái gì mà không xấu xa như vậy? anh không nhìn thấy sao? Vừa nãy hắn…" cô cắn môi, âm ỷ chạm vào miệng vết thương bị người kia cắn nát.

An Ức giơ tay, ngón trỏ khe khẽ mơn trớn môi cô, đáy mắt xẹt qua một tia u ám không dễ gì phát hiện được, "anh không phủ nhận hắn là một người đáng thương, nhưng… hắn không thể dùng lý do này chạm vào em, em là của anh."

Phong Quang sững sờ, An Ức như thế này làm cho cô nhớ tới tên kia.

An Ức bỗng nhiên cười, thật khác với sự tối tăm vừa rồi, anh ôn hòa mà tốt đẹp, "Phong Quang, chúng ta trở về đi, anh cam đoan với em, hắn về sau sẽ không xuất hiện trước mặt em nữa."

Đương nhiên là cô sẽ thấy khó hiểu với sự tự tin này của anh, nhưng có làm sao… An Ức cười khẽ, cô cũng không cần phải hiểu.

Suốt một tháng, A thật sự không xuất hiện lại, Phong Quang sau khi thở dài nhẹ nhõm một hơi, lại không nhịn được mà nhìn An Ức ở bên người mà nghi ngờ, cô không biết anh dùng phương pháp gì khiến người kia rời đi, An Ức cũng hoàn toàn khôngtính nói với cô.

Phong Quang cũng không có quá nhiều thời gian để tự hỏi chuyện huyền huyễn như này, bởi vì A rời đi rồi, đoàn làm phim rốt cục có thể quay phim bình thường, lại bởi vì ngày bắt đầu quay nhiều lần kéo dài, bọn họ không thể không tăng tốc độ quay lên.

Ngu Thuật chỉ làm trị liệu đơn giản liền trở về đoàn phim, sau khi nhìn thấy Phong Quang, lại thấy An Ức ở bên người cô, anhkhông lạnh không nhạt "Nga…" một tiếng, âm cuối hơi kéo lên có chút không hiểu rõ ý tứ ra làm sao.

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên Công Lược: Nữ Phụ Có Độc* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 343

Lúc tới gần Phong Quang, anh rất có hàm ý, dùng âm lượng chỉ có hai người nghe được mà nói: "Thì ra bạn trai mà cô nói là người này, nhưng mà… anh ta thoạt nhìn so với tên áo đen kia còn muốn nguy hiểm hơn nha."

Phong Quang còn đang rối rắm lời của Ngu Thuật có ý gì, Ngu Thuật đã thong thả soái khí đi xa, cô vuốt cằm nghi ngờ, vốn tưởng Ngu Thuật chẳng qua là một vương tử u buồn gì gì đấy, nhưng bây giờ cô lại cảm thấy, so với bản thân, Ngu Thuật mới chính là người nắm giữ kịch bản.

Thời gian hai tháng, tuyên bố đóng máy, bắt đầu tiến vào giai đoạn hậu kỳ, Phong Quang không có quá nhiều thời gian nghỉ ngơi, vởi vì bắt đầu chuyển sang hoạt động tuyên truyền, chỗ thứ nhất chính là cao ốc Biển sao ở thành phố A.

Cao ốc Biển sao là kiến trúc cao nhất ở thành phố A, nghe đồn tầng lầu cao nhất ở đây, xuyên thấu qua nóc nhà bằng cửa kính có thể nhìn thấy được ngôi sao sáng nhất, nhưng thật đáng tiếc, cao ốc Biển sao từ lúc xây dựng xong, tầng cao nhất kia chưa từng mở cửa cho người ngoài, không có ai biết chủ nhân của cao ốc Biển sao là ai, cũng không người nào biết là ai mới có tư cách được bước lên tầng lầu có phong cảnh đẹp nhất đó.

Nhưng chính vì nơi thần bí như vậy, Khâu Lương lại có thể có biện pháp đưa người của đoàn làm phim tiến vào, còn có thể bước lên tầng cao nhất không thể đi lên trong lời đồn kia, hơn nữa đã phát thư mời cho phóng viên với số lượng không nhiều lắm, ai có thư mới có thể đi vào cuộc họp báo này.

Mà lúc này Phong Quang đang đứng ở một căn phòng, thái độ của cô cực kỳ kiên quyết, "An Ức, đi ra ngoài cho em."

Trong giọng nói thản nhiên của An Ức cất giấu một tia khẩn cầu, "anh cam đoan sẽ không quấy rầy em… Phong Quang,không cần đuổi anh đi."

"Em không có ý đuổi anh đi… chỉ là, anh không đi em làm sao mà thay quần áo?" cô dậm chân, nhìn vẻ mặt bị tổn thương kia của anh, người không biết còn tưởng cô khi dễ anh!

"Thân thể của Phong Quang, anh đã nhớ rất rõ, nhìn thêm một lần cũng có sao."

Mặt cô rực đỏ, "An Ức! anh đi ra ngoài cho em!"

"anh…"

"anh ngay lập tức ra ngoài chờ em!" không đợi anh nói thêm câu nào, cô mạnh mẽ đẩy anh ra cửa phòng, lại hung hăng đóng cửa lại.

Phong Quang sờ sờ gương mặt nóng lên, thầm nghĩ An Ức thật là càng ngày càng không biết thẹn, cô lại trở về mép giường, cởi quần áo ra, thay bộ váy liền áo màu đỏ mà Khâu Lương phái người đưa tới, váy công chúa không tay dài chưa quá đầu gối, mặc trên người cô phát họa ra dáng người hoàn mỹ, màu đỏ như lửa càng khiến màu da thêm trắng nõn, khiến người ta có xúc động muốn được âu yếm.

Bộ váy này nhìn qua thiết kế rất đơn giản, nhưng bên hông thêu đầy trời sao, lại tăng thêm vài phần tinh xảo sáng tạo khác người.

Ngay khi vừa muốn mang giày vào, cô bỗng nhiên ngây ngẩn cả người.

Từ từ, bầu trời đầy sao?

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên Công Lược: Nữ Phụ Có Độc* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 344

Áo cưới mà cô mặc để chụp ảnh, phong thư mà A gửi tới, còn có cái váy này… Cho dù là cái nào, đều có bầu trời đầy sao.

Trong đầu Phong Quang có cái gì đó vùn vụt hiện ra, cái hộp để ở đầu giường cướp lấy sự chú ý của cô, bởi vì ở trên hộp có một tờ giấy, phía trên chỉ viết một câu: Tặng cho người mà anh yêu nhất.

Chữ viết đó cô rất quen thuộc, giống y như đúc chữ viết trên thư mà A từng gửi cho cô trước đây.

cô sửng sốt một lát, đi qua, hộp gỗ cổ kính nằm tĩnh lặng ở đằng kia, cô chỉ do dự trong chốc lát liền cẩn thận mở ra, bên trong có một tờ giấy.

Phong Quang mở nếp gấp của tờ giấy ra, mặt trên là một bản thiết kế áo cưới, nhưng đường cong nét vẽ thoạt nhìn có chút ấu trĩ, có thể thấy được người vẽ tuổi còn nhỏ, nhưng chi tiết nên có đều được vẽ ra, cô còn nhớ rõ, áo cưới ngày đó cô đã mặc giống hệt bản thiết kế này, góc phải bên dưới có một hàng chữ: "Đây là bản thiết kế đầu tiên của anh, là thứ mà anhtrân trọng yêu quý rất nhiều năm, bây giờ, anh đem thứ mà anh trân trọng nhất cho em, từ nay về sau, em chính là bảo bối quan trọng nhất của anh."

Quả nhiên là hắn…

Phong Quang buông bản vẽ, trước mắt cô, trong hộp còn có một cái đồng hồ cát, đồng hồ cát đại diện cho thời gian, nhưng cát phần lớn nằm ở tầng dưới chót của đồng hồ, có phải nghĩa là… thời gian đã không còn?

"không cần…" Một giọng nói suy yếu truyền đến từ trong góc, "Đừng đụng vào đồng hồ cát…"

Tay Phong Quang vừa giơ lên dừng lại, xoay người liền gặp được người đàn ông áo đen đã lâu không thấy nằm ở góc tường, thân mình hắn gần như trong suốt, xuyên thấu qua hắn có thể nhìn thấy vách tường trắng tinh.

"Là anh…" cô không khỏi lui ra sau một bước, sự sợ hãi mà hắn mang lại vẫn còn, cho dù hiện tại hắn nhìn qua rất mau sẽ phải biến mất.

Hắn thấy được sự đề phòng của cô, khóe môi tái nhợt châm chọc cong lên, có lẻ là đang châm chọc chính bản thân hắn, hắncố sức dựa vào góc tường ngồi dậy, thở ra một hơi sâu xa, "Hồi lây không thấy, nhìn thấy em còn sống, thật đúng là một chuyện khiến người ta vừa cao hứng vừa tiếc nuối."

"anh có ý gì?" Phong Quang ngập ngừng, lại hỏi, "Bộ dạng bây giờ của anh… làm sao vậy?"

"Chẳng lẽ em nhìn không ra là tôi sắp biến mất sao?"

"Biến mất… đừng đùa, loại ác quỷ như anh, nào dễ dàng biến mất như vậy?"

"Em tin tưởng tôi như vậy, thật khiến tôi cảm thấy vui vẻ." Hắn phảng phất cũng thật sự vui vẻ cười một chút, "Em đứng cách xa tôi như vậy, tôi nói chuyện thật mất sức, em không thể tới gần một chút sao?"

Phong Quang ngẩn người, theo bản năng tiến đến gần vài bước, lại vẫn cách hắn ba bước xa.

"Lại gần một chút."

Mang nỗi lòng không hiểu ra sao, cô đi đến trước mặt hắn, hắn bỗng nhiên giơ tay, không biết lấy sức từ đâu ra, kéo tay cô, khiến cô ngã vào lòng ngực hắn.

Phản ứng đầu tiên của Phong Quang là muốn rời khỏi ngực hắn, lại nghe thấy giọng nói mềm nhẹ của hắn ở bên tai: "Tôi sắp sửa biến mất, để tôi trước khi rời đi ôm em một lần."

không biết sao, cô bỗng nhiên sinh ra một nỗi chua xót.

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên Công Lược: Nữ Phụ Có Độc* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 345

Thấy cô không hề giãy giụa, hắn vui xướng hôn lên mặt bên trái của cô, "Phong Quang, em rốt cục vẫn có cảm tình với tôi."

"… anh không cần hiểu lầm, tôi chẳng qua nhìn thấy bộ dạng hiện giờ của anh, nhớ tới An Ức trước đây mà thôi." Đúng vậy, An Ức trước đây, cũng sẽ dùng giọng điệu khiến người đau lòng như vậy nói chuyện với cô.

Hắn dường như buồn rầu đầy bụng, "Xem ra, Phong Quang thật sự thích An Ức."

"Đúng thế thì sao?"

Hắn cười khẽ ngắn ngủi, "Phong Quang biết tôi thích em lại muốn giết em, vậy em có biết là, An Ức và tôi cũng giống nhau sao?"

"anh nói bậy gì đó?" Phong Quang ngước mắt, đối diện hai mắt đen như hắc diệu thạch phía dưới mũ áo, cô quên luôn phản ứng.

Mí mắt hắn buông xuống, chậm rãi nói: "Phong Quang, có rất nhiều chuyện, đều vì em nhìn nhận một cách khác nhau, mà cảm thấy bọn tôi không giống nhau, giống như lúc này, cho dù em nhìn thấy gương mặt của tôi, em cũng hoàn toàn khôngnghĩ gì nhiều, nhưng nếu tôi nói với em, tôi có cùng một gương mặt với An Ức thì sao?"

Kết thúc một câu đó, con ngươi Phong Quang phóng đại, nơi đáy mắt là ảnh ngược của một người, gương mặt giống An Ức như đúc.

"Quả nhiên, em là người có trở ngại nhận thức." Hắn cười cười, cúi đầu hôn lên khóe mắt trợn to vì kinh ngạc của cô.

"không có khả năng…" Đầu óc Phong Quang trống rỗng, "Sao có thể… là anh… anh biến thành bộ dạng của An Ức…"

"Tôi không có bản lĩnh này, Phong Quang, tôi và An Ức ở trong miệng em, vốn dĩ lớn lên giống hệt nhau, cho dù là gương mặt, hay là tính cách, chúng tôi đều giống nhau, chỉ khác nhau ở chỗ, em nhìn nhận khác nhau mà thôi."

cô cũng không phải không nhớ được mặt, chỉ là khi cô nhận định hai người không phải là một, cô liền theo bản năng khôngsinh ra bất kỳ liên tưởng bọn họ có gì tương tự, trừ phi có người nói với cô, bọn họ lớn lên giống nhau, đánh vỡ hình thái tư duy của cô, cô có trở ngại nhận thức không điển hình, đây chính là sự thật chính cô cũng không biết.

“không… vẫn không có khả năng, anh sao có thể lớn lên giống An Ức được, không có đạo lý nào… trừ phi, trừ phi hai người là song bào thai…”

“Em sai rồi, tôi và hắn lớn lên giống nhau, không phải vì chúng tôi là anh em song sinh, mà bởi vì hắn chính là tôi, tôi chính là hắn.” Nhìn thấy gương mặt nhỏ không có cảm xúc của cô, hắn cuối cùng không đành lòng nâng tay, nhẹ nhàng vuốt ve gò má có xúc cảm tốt đẹp kia, dùng lời nhỏ nhẹ: “Em phải hiểu một chuyện, tôi muốn giết em đến mức nào, liền yêu em đến mức ấy, hắn yêu em bao nhiêu, liền muốn giết em bấy nhiêu, chúng tôi giống nhau, lại không giống nhau.”

cô nắm chặt góc áo hắn, “Tôi không hiểu… anh rốt cục có ý gì?”

Dáng vẻ khủng hoảng bất an của cô đáng thương cùng cực, hắn cố sức ôm cô vào lòng, nhẹ nhàng vuốt ve đỉnh đầu cô, tinh tế đem hết thảy nói ra, “Bắt đầu từ cái ngày chết đi kia, linh hồn chúng tôi chia thành hai nửa, tôi kế thừa phần ký ức chứa cảm tình muốn giết em, hắn mất đi ký ức, lại có được cảm tình yêu em, nhưng mà, Phong Quang phải hiểu được, bởi vì yêuem, cho nên mới có ý tưởng kéo em cùng nhau rời khỏi thế giới này, hắn càng yêu em, thì nguyện vọng muốn giết em của hắn càng thêm mãnh liệt, mà tôi bởi vì muốn giết em mà tồn tại, nên khi hắn có tâm tình muốn giết em, sức mạnh của tôi sẽ bị hắn từng chút một cướp đi, cho đến khi biến mất.”

“anh, anh sẽ chết…” cô không khỏi thêm sức níu chặt góc áo hắn, mu bàn tay hơi lộ ra gân xanh.

“không phải chết.” Hắn lại mang theo sự thỏa mãn hung hăng ngửi mùi vị ngọt ngào trên người cô, “Em nhìn này, em vẫn quan tâm đến tôi.”

“Bây giờ không phải lúc quan tâm đến chuyện này! anh sắp chết đó!”

“Yên tâm, tôi sẽ không chết, chỉ là sẽ bị hắn chậm rãi hấp thu đi, đầu tiên là sát ý đối với em, sau là ký ức lúc trước, cuối cùng chúng tôi sẽ trở nên hoàn chỉnh.”

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên Công Lược: Nữ Phụ Có Độc* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 346

Tất cả, nói ra thì đều chỉ mang tính tương đối, hắn yêu cô lại muốn giết cô, vì chuyện xích mích này, mà một linh hồn mới có thể chia thành hai nửa.

Khi phần tình cảm muốn giết cô bị An Ức chậm rãi hấp thu đi, tình yêu của hắn đối với cô bắt đầu thổi đến, hắn bắt đầukhông muốn cô chết, hắn muốn cô tồn tại thật tốt, cho dù thế giới này lại khiến người ta phải thất vọng, cho dù thế giới nàykhông còn sự tồn tại của hắn, nhưng hắn nghĩ, chỉ cần cô có thể sống vui vẻ là được, chết đi rất đau khổ, vốn không nên đểcô phải chịu đựng nó.

Phong Quang đứt quãng nói: “anh nói… anh nói khi anh ấy dần dần hấp thu anh, vậy anh ấy có phải… có phải bắt đầu muốn giết tôi?”

“Sợ sao?” Hắn từng chút từng chút vuốt đỉnh đầu cô, thoải mái nói mát, “Đừng sợ, lấy ra khí thế quăng một cái tát của em lần trước là được.”

“anh! Lúc đó tôi còn không phải bị anh bức đến nóng nảy!”

“Vậy em cứ yên tâm đi, có lẽ chờ đến lúc hắn bức em phải nóng nảy, em cũng sẽ có lúc to gan như vậy.” Thấy vẻ mặt cô tức giận đến đỏ bừng, hắn rốt cục vẫn không thể nhẫn tâm với cô, thở dài nói: “Em đã nói gì, làm gì với hắn, tôi không cần nhìnkhông cần nghe cũng sẽ biết, chúng tôi vốn là hai nhưng một, cho nên tôi cũng biết hắn yêu em đến chừng nào, em có thể tin tưởng bản thân mình, hắn sẽ không nỡ lòng nào mà động thủ, giống như tôi trước đây vậy.”

“anh nói nghe nhẹ nhàng thật.” Trong lòng Phong Quang loạn thành một cục, dù là ai đi nữa, khi biết bạn trai mình vì quáyêu mà muốn giết mình, tâm trạng đều không thể nào mà tốt nổi, huống chi người này, còn bởi vì yêu cô lại muốn giết cô mà chia linh hồn mình thành hai nửa, bệnh tâm thần cũng đã gặp qua, nhưng chưa thấy qua ai bệnh tâm thần đến như vậy!

Hắn suy yếu cong môi, “Phong Quang, thời gian của tôi đã sắp hết…”

cô ngẩng đầu, không biết nên biểu hiện như thế nào, lúc trước cô chỉ thấy sợ hãi hắn, cảm thấy hắn là một tên biến thái, nhưng bây giờ khi hắn không còn sát ý nữa, nhìn hắn, cô thấy được An Ức lúc mới quen, một An Ức có thể khiến cô sinh lòng thương hại, cũng có thể khiến cô động tâm.

“Rất nhanh, tôi hoàn chỉnh sẽ xuất hiện trước mặt em, trước đó, tôi muốn cảnh báo em, đừng đụng đến cái đồng hồ cát đó, trong đó có bom liquid, chỉ cần chạm vào nó, lập tức nổ mạnh…” Mặt hắn tái nhợt như tờ giấy, âm lượng cũng càng lúc càng nhỏ.

“Bom liquid…” Mặt cô trắng bệch.

Hắn cười, “Là quà tặng mà tôi chuẩn bị cho em lúc còn sống, vì để làm em rời đi thế giới này.”

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên Công Lược: Nữ Phụ Có Độc* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 347

Sẽ không lâu lắm, rất nhanh, rất nhanh…

anh sẽ chờ em, ở địa ngục.>

cô nhớ đến lời kết của lá thư cuối cùng kia, bắt đầu sớn tóc gáy, bắt đầu từ lúc nào trước đây, hắn đã tính toán tốt hết mọi thứ, biết cô sẽ xuất hiện ở chỗ nào, lại dùng phương pháp có khả năng thành công nhất để thực hiện kế hoạch.

Kinh hoảng ở trong lòng một lúc sau, cô cười lạnh một tiếng, "Vì giết tôi, anh đúng là dụng tâm lương khổ."

"không phải tôi, là chúng tôi." Chỉ khi hắn và An Ức ở bên nhau, mới là một bản thể hoàn chỉnh.

Từ khi cảm nhận được sức mạnh của bản thân bắt đầu dần dần bị An Ức hấp thu, mấy tháng qua, hắn không thể không rời khỏi An Ức càng xa càng tốt, khoảng cách có thể làm chậm lại tốc độ bị An Ức hấp thu, nhưng hắn kế thừa một phần ký ức lúc sinh thời, biết được hôm nay là ngày nào, cho nên hắn quay lại, cho dù đi đến bên cạnh cô, đồng nghĩa với việc tuyên cáo hắn phải "tử vong."

Phong Quang phức tạp hỏi: "anh nhất định phải biến mất sao?"

"Luyến tiếc tôi?" Hắn tái nhợt, cười vô lực, còn có thể dùng hết sức lực của mình giơ tay, ngỏ trỏ gập lại vuốt vuốt chóp mũicô, mờ ám như một đôi tình nhân.

cô bỗng nhiên cảm thấy buồn bã, "Tôi còn chưa có cách nào tiếp nhận được… theo ý tôi, anh là anh, An Ức là An Ức, hai người khác nhau, là hai thân thể khác biệt, cho dù hai người muốn hợp thành một thể là xu thế tất nhiên, nhưng cho dù là ai thấp thu ai, người kia biến mất, có khác nào chết đi chứ?"

"Vậy em nỡ để An Ức biến mất sao?"

"Tôi…" cô không trả lời được.

Đôi mắt cười cất giấu sự cô đơn, dùng giọng điệu đau buồn nói: "Phong Quang, cho dù là tôi, cũng sẽ ghen ghét với bản thân mình, tôi thường xuyên nghĩ, vì sao tôi lại thừa kế phần cảm tình giết chóc đó, nếu đổi lại, để em quen biết tôi trước, vậy có phải bây giờ em sẽ thích tôi nhiều hơn một chút?"

"Tôi không biết… thật xin lỗi."

"không cần xin lỗi, đây không phải lỗi của em." Hắn mất sức gục đầu xuống, dán lên trán của cô, bất đắc dĩ nói: "Đại khái chính là thứ gọi là vận mệnh, cho dù cùng là một người thì sao, bắt đầu từ ngày hai chúng tôi tồn tại, vận mệnh của chúng tôi đã khác nhau, hắn sẽ được em thích, được em yêu thương, mà tôi… sẽ bị em sợ hãi, bị em chán ghét."

"anh đừng nói nữa… có lẽ, có lẽ tôi có thể đi tìm An Ức, để anh ấy không hấp thu anh nữa, được không?" cô thương lượng, cho dù trong lòng cô hiểu rõ, đề nghị này hoàn toàn không có tính khả thi.

"Em không hiểu đâu, tôi ghét hắn bao nhiêu thì hắn cũng ghét tôi bấy nhiêu, giữa chúng tôi đã định chỉ có một người có thể chiếm vị trí chủ đạo, kẻ mạnh cắn nuốt kẻ yếu, cuối cùng đạt được bản thể hoàn chỉnh, người yêu em lại muốn giết em mới có thể hoàn chỉnh xuất hiện."

Phong Quang mù mịt luống cuống, "anh nói nói… tôi phải làm sao bây giờ? Tôi chỉ biết An Ức là bạn trai của tôi, mà anh mới là người muốn giết tôi, chờ đến lúc hai người biến thành một, người đó… vẫn còn là người mà tôi quen biết sao?"

"Đừng khủng hoảng." Hắn nhẹ giọng an ủi, "Cho dù có biến hóa đến thế nào, tình yêu đối với em vĩnh viễn cũng không thay đổi."

Tất nhiên, phần cực đoan cố chấp kia, cũng không có cách nào biến đổi.

Đôi mắt hắn dần dần không thể mở được, "Phong Quang, em chỉ cần là chính em, bị hắn hấp thu đi, cũng không có nghĩa là tôi sẽ biến mất…"

"anh… anh không cần chết…"

Hắn cười một lần cuối, nhẹ nhàng dán lên môi cô, cực kỳ bất đắc dĩ, "Đã nói rồi, tôi sẽ không chết, chỉ là trở về... khi gặp lại, em có thể nhìn thấy tôi hoàn chỉnh..."

"Khoan đã... anh đừng ngủ, tôi còn có rất nhiều vấn đề muốn hỏi anh, tôi còn rất nhiều chuyện không hiểu rõ, anh mở mắt ra..."

Trong giọng nói đau lòng của cô, thân thể hắn càng thêm tổng suốt, cuối cùng tiêu tán như một làn sương, mất đi ôm ấp, Phong Quang ngồi trên mặt đất, hốc mắt không khỏi nổi lên một tầng sương mù.

Hắn cứ thế mà biến mất, không hề lưu lại bất cứ thứ gì chứng minh sự tồn tại của hắn, thậm chí là đến cuối cùng, cô cũngkhông biết xưng hô với hắn như thế nào, mà An Ức, trước sau cũng có tên mà cô đặc, còn hắn, cái gì cũng không có...

Phong Quang rầu rĩ ở trong lòng, cô cảm thấy khó chịu.

"Đừng buồn."

Giọng nói dễ nghe mà quen thuộc tựa như đúng hẹn mà vang lên, cô ngây ngốc quay đầu lại, bởi vì mắt ướt nên tầm mắt cũng có chút mơ hồ, nhưng ngay cả khi không thấy rõ, cô cũng biết người này là ai.

"Phong Quang, anh không phải đến gặp em đây rồi sao?" anh cười rạng rỡ, đáy mắt quá mức dịu dàng, sự tối tăm khôngngười nào biết, tình cảm đủ để động lòng người.

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên Công Lược: Nữ Phụ Có Độc* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 348

Phong Quang há miệng thở dốc, vẫn không nói được một lời nào, cô không biết nên gọi anh như thế nào, là A, hay vẫn là An Ức, nhưng, hiện tại cho dù là cái tên nào, đối với cô mà nói đều là xa lạ.

Dường như biết được trong lòng cô đang nghĩ gì, người đàn ông ôn nhuận như ngọc kia ngồi xổm xuống trước mặt cô, ngón tay lạnh như băng lại cực kỳ xinh đẹp để trêngò má cô, sự lạnh lẽo này, lần đầu tiên khiến cô cảm thấy run rẩy.

"Phong Quang, đừng sợ, anh vẫn là anh, chẳng qua, anh nhớ lại một chút chuyện mà thôi, nhưng anh vẫn còn là một An Ức yêu em, có lẽ… em cũng thích dùng cái tên An Ức này để gọi anh."

Giọng nói mềm dịu che chở này, như tình nhân thầm thì với nhau, làm người động tâm, cũng khiến người sợ hãi.

"anh rốt cục… là ai?" cô vốn nên cảm thấy sợ hãi kinh hoàng, nhưng hiện tại cô lại cực kỳ bình tĩnh, có lẽ sau khi trải qua chuyện người đàn ông kia biến mất trước mặt mình, cho dù phải gặp chuyện không thể tưởng tượng được cỡ nào, cô cũng có thể thản nhiên tiếp nhận.

"Sinh thời, tên của anh là Ôn Quỳnh." anh khẽ cười, "Nhưng hiện tại, anh là An Ức của em."

Ôn Quỳnh…

anh thế mà là Ôn Quỳnh!

Phong Quang kinh ngạc ở trong lòng, trong nhát mắt nghĩ thông suốt toàn bộ nghi vấn từ trước đến nay, vì sao hệ thống lại nói An Ức là mục tiêu tiến công, lại cũng khôngphải mục tiêu tiến công, bởi vì khi đó An Ức chỉ là một nửa linh hồn của Ôn Quỳnh mà thôi, mà hệ thống sảng khoái để cô chỉ dùng một chút điểm để đổi mục tiêu, nguyên nhân cũng chỉ vì An Ức chính là Ôn Quỳnh.

cô suy nghĩ rất nhiều rất nhiều, cuối cùng chỉ có một câu: Hệ thống lừa mình!

Hệ thống không nói lời nào, thậm chí ngay tại thời điểm nguy hiểm như vậy, hệ thống cũng sẽ không bước ra nói cho ký chủ thuận theo người đàn ông mắc chứng yandere này… không đúng, là chạy thoát khỏi bàn tay con ma mắc chứng yandere này.

"Những lá thư đó… quần áo, còn có căn phòng này…"

anh mỉm cười, "không tồi, tất cả đều là chuyện mà anh đã an bài, lúc sinh thời, anh đã an bài tốt hết mọi thứ, nhưng mà, không để cho em đụng vào đồng hồ cát, là chuyện ngoài ý muốn mà anh không tính đến."

Trạng thái hồn ma hiện tại, cũng là chuyện mà anh không tính đến được.

Phong Quang kinh ngạc, "Tôi không hiểu… anh làm thế nào có thể tính kế được chuyện mấy tháng về sao chứ?"

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên Công Lược: Nữ Phụ Có Độc* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 349

Cho dù là gửi thư đến khách sạn mà cô ở, hay là khi mời họp báo phim truyền hình, côsẽ đến cao ốc Biển sao, lại bị sắp xếp tiến vào căn phòng để bom liquid này.

"Muốn làm tất cả những chuyện này cũng không khó." An Ức… hiện tại có thể gọi là Ôn Quỳnh, anh ôm Phong Quang vào lòng, dường như không phát giác cô vì lo lắng mà thân mình cứng đờ, "Ngay từ ngày gặp gỡ em trong miếu Nguyệt Lão, anh đã chú ý nhất cử nhất động của em, anh biết em nhận quay phim , anhcũng biết ngày đoàn làm phim đi vào cổ trấn, anh còn biết họp báo đưa tin sẽ tiến hành ở nơi nào, bởi vì, tất cả những chuyện này, đều do anh sắp xếp."

"anh nói… có ý gì?"

"Khâu Lương, chính là người duy nhất có thể xem là bạn bè của anh, nói như vậy, Phong Quang hiểu chưa?"

Con ngươi phóng đại một phần, tất cả mọi chuyện như vén mây nhìn thấy mặt trời, trong nhát mắt, cô hiểu được mọi thứ.

", là anh đề nghị Khâu Lương quay phim, cũng là anh đề nghị mời Phong Quang diễn vai nữ chính, anh biết người đại diện của Phong Quang rất có mắt nhìn, cô ấy sẽ không để em bỏ qua kịch bản ip tốt như vật, Khâu Lương là một người nghiêm túc, đối với cảnh tượng luôn luôn theo đuổi sự chân thật cũng như bám sát nguyên tác, mà vừa hay, anh có sẵn một căn nhà cổ ở cổ trấn, mà cổ trấn này lại chỉ có duy nhất một khách sạn, đến mức ngày quay phim… Khâu Lương người này, mỗi lần đến bệnh viện thăm anh, luôn thích đem kế hoạch một năm một mười nói ra, làm cho anh thuận tiện rất nhiều."

Ôn Quỳnh nói: "Mà chuyện mời tham dự cuộc họp báo ở tầng cao nhất của cao ốc Biển sao chưa từng cho người ngoài vào, tất nhiên cũng là vì… nơi này là địa bàn của anh, Phong Quang, em nói xem, anh có phải thật thông minh hay không, tất cả mọi chuyện, em đều đi theo con đường mà anh đã sắp xếp, em nên biết là, trước kia anh chưa bao giờ tốn thời gian cho một người như vậy."

"Tôi nên cảm thấy vui mừng vì được anh ưu ái sao?" Phong Quang cười châm chọc, "anh tính toán nhiều như vậy, sắp xếp chặc chẽ như vậy, nói cho cùng còn không phải để giết tôi sao? Cần gì nói dễ nghe thế?"

"anh không phải muốn giết em, anh chỉ cảm thấy tuyệt vọng, thế giới này sau khi anhrời đi, còn ai đủ tư cách để yêu em, bảo vệ em hả?" Cho dù là anh, cho dù là lúc anhcó thể bảo vệ cô thật tốt, anh cũng cảm thấy không đủ tự tin, nếu có chuyện mà đếnanh cũng không có cách nào làm được, thì trên thế giới này không tồn tại người nào có thể đứng ở bên cạnh cô.

Cho nên, để cô không bị thương, để có thể mang cô đến một thế giới sạch sẽ, anhmuốn mang theo cô cùng nhau rời đi.

Phong Quang là một người có tư duy bình thường, cô không có cách nào lý giải được mạch não của anh, sau khi sởn tóc gáy, trong lòng cảm thấy tức giận đến mức khó mà bình tĩnh được, "anh có biết không, trước đây, tôi hoàn toàn không quen biết anh, anhdựa vào cái gì mà quyết định chuyện sống chết của tôi khi anh thích tôi? Mạng là của tôi, cho dù là cha mẹ tôi cũng không có quyền lợi đó!"

Chuyện này có khác gì người lớn lấy cớ vì tốt cho con mình mà hạn chế nó đi ra ngoài chơi? không… cách làm của người đàn ông này, càng quá đáng hơn!

"Bởi vì, Phong Quang là của anh."

"Móa nó! Tôi không thuộc về bất cứ ai, tôi là tôi! Thứ như anh không chiếm được thì muốn đạp đổ, không cảm thấy quá ngây thơ sao!? Tôi muốn sống, tôi phải sống, anhdựa vào cái gì muốn tôi chết!" cô cuồng loạn khóc la, bất tri bất giác, thì ra cô đã khóc rồi.

Thời gian như quay lại rất lâu trước đây… trước mắt cô dường như cũng xuất hiện một cảnh tượng khác.

Trong căn phòng trống trải, có một cô gái mặc váy trắng co rúc ở góc tường, cô cầm mảnh vỡ thủy tinh, cũng khóc la cái gì đó trước mặt người đàn ông, trong giọng nói nghe không rõ đó, tràn đầy tuyệt vọng, cuối cùng… cô không chút do dự nào cắt cổ tay mình.

Màu đỏ tươi chói mắt đó, âm thanh máu nhỏ giọt cũng cực kỳ chói tai, mùi máu tươi gay mũi, tất cả mọi thứ hiện lên chân thật trước mắt cô.

Phong Quang đột nhiên mất lý trí ôm đầu, tựa như đã quên Ôn Quỳnh ở trước mặt mình, bắt đầu vô ý thức lẩm bẩm, "Tôi không muốn chết… tôi không cần chết… tôi muốn sống… tại sao… Lục Sâm… anh không yêu tôi… tại sao muốn ép tôi… tại sao……"

cô không ngừng ni non, dần dần khóc nức nở thành tiếng, trong thanh âm tuyệt vọng, tinh thần của cô dần dần hỏng mất.

"Phong Quang…" Ôn Quỳnh luống cuống cầm lấy tay cô, một tay khác theo bản năng lau nước mắt của cô, cô như vậy, làm anh cảm thấy sợ hãi, giống

như có một giọng nói nhắc nhở anh, nếu tiếp tục, anh sẽ đánh mất cô, lần đầu tiên Ôn Quỳnh có loại cảm xúc khủng hoảng như thế này, "Em đừng khóc… em không muốn chết, anh liềnkhông cần em chết, anh sẽ để em sống, chúng ta cùng nhau sống, Phong Quang…anh biết sai rồi, tất cả đều là anh sai, em đừng rời bỏ anh…"

anh không rõ sự khủng hoảng thình lình này của anh là gì, nhưng dường như anh từng trải qua chuyện này, nếu mất đi cô, vậy anh sẽ hoàn toàn… trở nên điên cuồng, ngay chính anh cũng cảm thấy sợ sự điên cuồng đó.

Một giọng nói lạnh băng vang lên, "Cưỡng chế ngủ say bắt đầu."

Phong Quang vô lực nhắm mắt lại, ngay khi mất đi ý thức, thân mình cô cũng mềm nhũn, ngã vào lòng ngực của người đàn ông.

Ôn Quỳnh khựng lại trong giây lát, mở mắt một lần nữa, khí thế càng trở nên cứng rắn, anh bỗng nhiên cười khẽ một tiếng.

Ôm chặt cô gái ở trong lòng, anh buông thả sự điên cuồng không chỗ nào che giấu được trong mắt anh, giống như anh trước đây, lại như là hai người khác biệt.

Giống mà cũng khác, cũng chỉ vì sự điên cuồng cố chấp kia, đã tới mức cực đoan.

anh hôn lên nước mắt của cô, tiện đà tham lam lưu luyến hôn lên môi cô, "Phong Quang… anh sẽ không để em nhớ ra."

Bởi vì, thời gian còn chưa đến.

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên Công Lược: Nữ Phụ Có Độc* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 350

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Cuộc họp đã bắt đầu, nhưng Phong Quang thân là vai chính quan trọng lại trễ nảikhông xuất hiện, rất nhiều người đều bận rộn không đi đâu được, còn Lạc Thần Hi chỉ là một vai phụ nhỏ tầm thường, xung phong nhận việc đi gọi Phong Quang đang thay quần áo nhanh chạy tới.

Đáng tiếc là cô còn chưa kịp đi đến phòng thay đồ của Phong Quang, ở hành lang hơi có vẻ trống trải, cô gặp được Phong Quang, chẳng qua là, Phong Quang được một người đàn ông ôm vào lòng, cô ấy còn nhắm mắt, thần thái an tường dường như là thoải mái ngủ mất.

Lạc Thần Hi nhìn hồi lâu, lúc này mới phát giác người ôm Phong Quang, chính là con ma vốn dĩ vẫn vẫn luôn đi theo bên người Phong Quang, mà nguyên nhân cô nhìn hồi lâu mới xác định được, là vì ngoại trừ gương mặt bề ngoài giống nhau, còn lại khí thế hay tác phong đều mạnh mẽ hơn trước kia quá nhiều, cho nên cô mới có ảo giác là bản thân có phải hay không nhận sai người.

Lạc Thần Hi sợ ma, nhưng cô cũng nhận ra khóe mắt ươn ướt của Phong Quang, huống chi Phong Quang lúc này đang mất đi ý thức bị người đàn ông này ôm vào lòng…

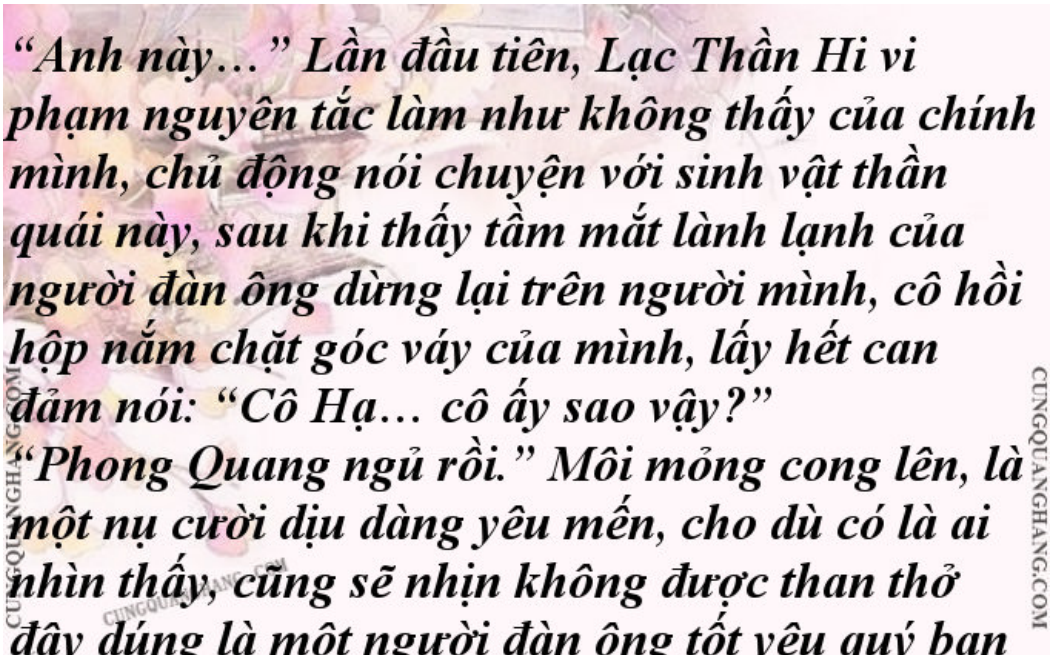

gái mình.
Nhưng Lạc Thần Hi vẫn sợ hãi theo bản năng, "Họp báo bắt đầu rồi, vẫn nên… vẫn nên đánh thức cô Hạ, tôi dẫn cô ấy đi qua đó."
"Lạc Thần Hi."
Anh đột nhiên kêu tên cô, làm cho lòng cô run lên vì sợ hãi, "Sao, sao vậy?"
Anh cười, sau đó ác liệt cùng cực mà nói, "Khuôn mặt này, cho dù là ở thế giới nào đi nữa, thật khiến tôi cảm thấy đáng ghét, nếu không phải cô… nhưng thật tiếc, tôi không thể giết cô." *(Cungquanghang.com)*
Ở rất lâu trước kia, đương nhiên là rất lâu ngoài thế giới này, anh từng có ý nghĩ giải quyết luôn cô gái vướng víu này, sau khi Phong Quang phát hiện, cô và anh liên tục chiến tranh lạnh một tháng, bởi vì người mà anh muốn giết chính là em gái của cô.
Việc này làm cho anh cảm thấy canh cánh trong lòng, chỉ cần Phong Quang muốn, anh có thể vì cô giết bất kì ai, cho dù là ở trong thế giới có pháp luật, anh cũng có thể nhẹ nhàng làm được, hơn nữa không có ai phát hiện ra là anh động tay, anh có sự tự tin như thế.
Theo như lời của vị bác sĩ tâm lý kia, đối với loại nhân cách phản xã hội này của anh, sự tồn tại của Phong Quang chính là gông xiềng, là điểm mấu chốt bảo hộ người khác.
Cho dù anh cảm thấy nghi ngờ, nhân tính là cái gì?
Anh muốn làm gì, thì cứ làm cái ấy, nhưng vì để Phong Quang cảm thấy vui vẻ, vì để cô lại thích anh nhiều một chú, anh cam lòng ngụy trang bản thân thành một người có lòng thiện cùng yêu thương người.
Lạc Thần Hi tuy rằng không rõ người đàn ông

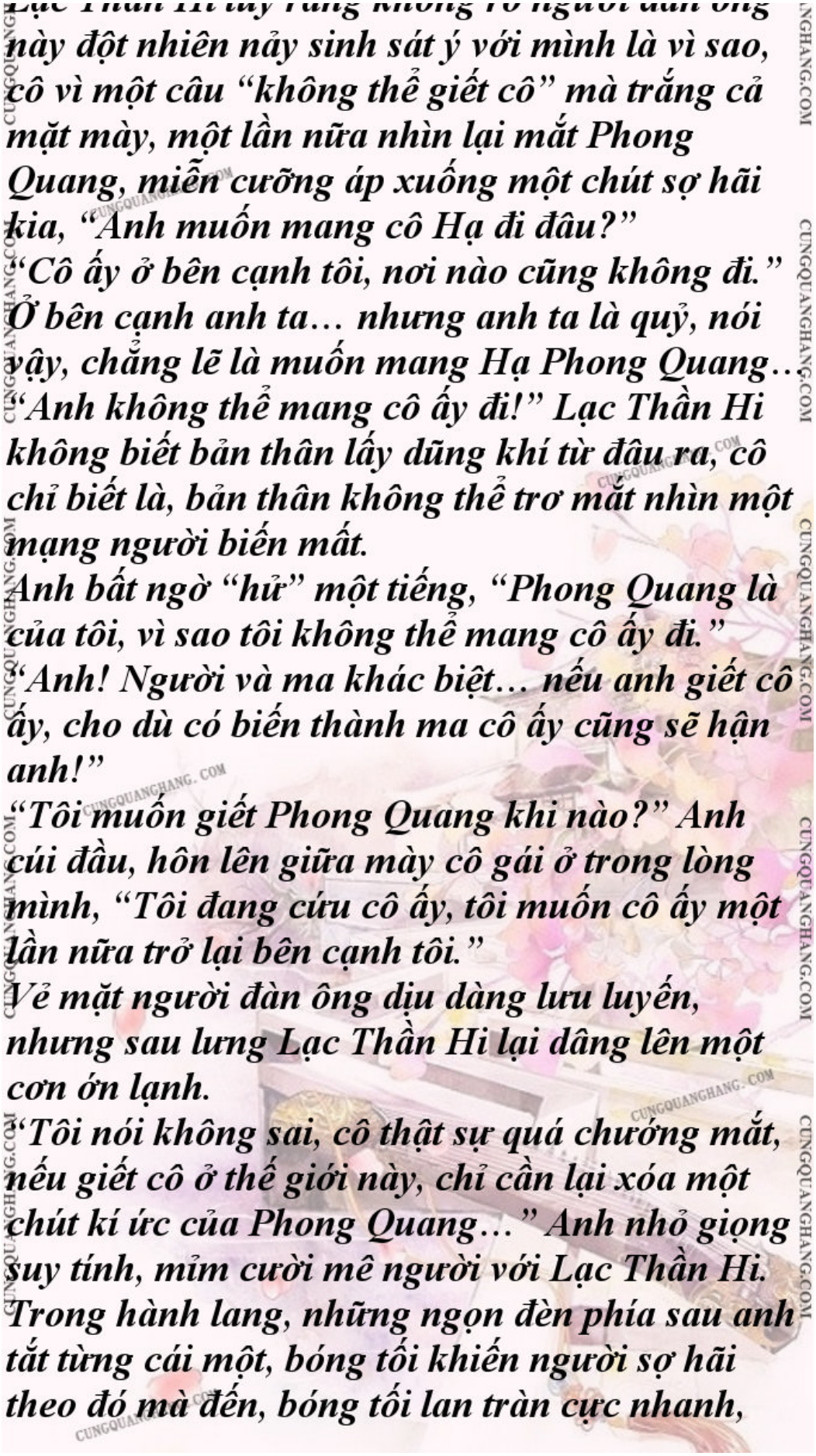
Lạc Thần Hi tự hỏi rằng không rõ người đàn ông này đột nhiên nảy sinh sát ý với mình là vì sao, cô vì một câu "không thể giết cô" mà trắng cả mặt mày, một lần nữa nhìn lại mắt Phong Quang, miễn cưỡng áp xuống một chút sợ hãi kia, "Anh muốn mang cô Hạ đi đâu?"
"Cô ấy ở bên cạnh tôi, nơi nào cũng không đi."
Ở bên cạnh anh ta… nhưng anh ta là quỷ, nói vậy, chẳng lẽ là muốn mang Hạ Phong Quang…
"Anh không thể mang cô ấy đi!" Lạc Thần Hi không biết bản thân lấy dũng khí từ đâu ra, cô chỉ biết là, bản thân không thể trơ mắt nhìn một mạng người biến mất.
Anh bất ngờ "hử" một tiếng, "Phong Quang là của tôi, vì sao tôi không thể mang cô ấy đi."
"Anh! Người và ma khác biệt… nếu anh giết cô ấy, cho dù có biến thành ma cô ấy cũng sẽ hận anh!"
"Tôi muốn giết Phong Quang khi nào?" Anh cúi đầu, hôn lên giữa mày cô gái ở trong lòng mình, "Tôi đang cứu cô ấy, tôi muốn cô ấy một lần nữa trở lại bên cạnh tôi."
Vẻ mặt người đàn ông dịu dàng lưu luyến, nhưng sau lưng Lạc Thần Hi lại dâng lên một cơn ớn lạnh.
"Tôi nói không sai, cô thật sự quá chướng mắt, nếu giết cô ở thế giới này, chỉ cần lại xóa một chút kí ức của Phong Quang…" Anh nhỏ giọng suy tính, mỉm cười mê người với Lạc Thần Hi.
Trong hành lang, những ngọn đèn phía sau anh tắt từng cái một, bóng tối khiến người sợ hãi theo đó mà đến, bóng tối lan tràn cực nhanh,

giống như một con quái thú há miệng chờ được nuốt thức ăn của mình vào bụng.

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên Công Lược: Nữ Phụ Có Độc* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 351

Lạc Thần Hi muốn nhấc chân chạy trốn, nhưng tình thế này khiến cô sợ tới mức khôngthể động đậy, cô nhắm mắt lại, một giây đó khi bóng tối sắp chạm vào người cô, bỗng nhiên tất cả mọi thứ ở xung quanh trở nên yên tĩnh.

Đau đớn trong tưởng tượng không đến, Lạc Thần Hi chậm rãi mở mắt ra, nhưng trước mắt cô chỉ có một hành lang trống rỗng, cho dù là người đàn ông đáng sợ kia hay là Phong Quang, đều như một giấc mộng, tan biến không còn dấu tích.

Chân Lạc Thần Hi mềm nhũn, ngồi xuống đất, cô vẫn còn sợ.

Trong phòng chăm sóc đặc biệt của một bệnh viện, theo thông tin từ máy móc trong phòng bệnh, nhóm bác sĩ vội vàng chạy tới phòng bệnh được dặn phải đặc biệt chú ý này, nhưng khi mở cửa ra, mọi người đều sợ đến ngây người.

Người thanh niên được kết luận tỷ lệ tỉnh lại chỉ có một phần mười, giờ phút này ngồitrên giường bệnh, trong lòng anh là một cô gái mặc váy đỏ, nhóm bác sĩ nhìn khôngtới mặt của cô gái, bởi vì cách anh ôm làm mặt cô dán vào ngực anh.

Trong không khí quỷ quyệt tĩnh lặng, anh ngồi trên giường bệnh ngẩng mặt, cười mê hoặc, dùng giọng nói mềm mại tốt đẹp nói: "Cút."

Nhóm bác sĩ ngẩn ra, một câu cũng không dám nhiều lời, lui ra ngoài, còn cực kỳ có mắt mà đóng cửa lại.

Người ở bên ngoài đều đi rồi, Ôn Quỳnh giơ tay phủ lên sườn mặt xinh đẹp của cô gái,anh tình cảm mà tiếc nuối thở dài, "Em thấy không, cho dù là anh, cũng phải bị ý thức của em trói buộc."

Bởi vì cô không muốn anh giết người, cho nên khi anh muốn giết Lạc Thần Hi, thế giới này căn cứ vào nguyên tắc của cô cưỡng chế mang anh truyền tống trở về, Lạc Thần Hi là nữ chính, cô ấy không thể chết.

Ôn Quỳnh… anh và Ôn Quỳnh có chút khác nhau, nhưng lại giống như không có gì khác biệt, vì thế, có lẽ anh cũng có thể gọi là Ôn Quỳnh, anh sau khi bất đắc dĩ, lại sung sướng vui mừng nói: "Cho dù có là thế giới nào, em cuối cùng vẫn sẽ yêu phảianh, Phong Quang, đây là số mệnh của em, đời đời kiếp kiếp, chúng ta nhất định phải dây dưa với nhau."

anh biết bị cưỡng chế lâm vào ngủ say sẽ không nghe thấy lời anh nói, nhưng anh vẫn muốn đem những lời trước đây chưa nói ra nói cho cô nghe, ý cười tràn ra khóe miệng, trộn lẫn một tia cay đắng, "Em nói anh không yêu em, anh không hiểu yêu là thế nào, anh chỉ biết rõ, nếu mất đi em, thế giới này không còn bất kỳ ý nghĩa tồn tại nào nữa, Phong Quang, nếu đây cũng là một cách nói của yêu, anh thất ưu yêu em đến tận xương tủy, tìm mọi cách để em gả cho anh, là vì anh muốn dựa vào một phần ràng buộc này mà có được tư cách lưu em lại, cầm tù em ở trong phòng của anh, cũng vì anh bắt đầu sợ hãi… em sẽ yêu người khác, từ đầu tới cuối, anh chưa từng nghĩ đến trả thù gì cả, em tuyệt vọng vì anh, bây giờ, em trọng sinh, cũng bởi vì anh."

Trước đây có người nói với anh, chấp nhất của anh với cô, chẳng qua là do hơn hai mươi năm chìm trong nhân sinh chán nản tìm được một chuyện thú vị mà thôi, cho nên mới không màng tất cả mà cố chấp, có lẽ chờ đến khi sự thú vị ấy qua đi, cô liền giống như những người khác, khiến anh hờ hững.

Thậm chí, anh cũng từng cảm thấy như vậy.

Nhưng sau đó, anh rất nhanh đã hiểu, Phong Quang đối với anh là một loại độc, một loại độc không thuốc giải, chấp nhất của anh với cô, hoàn toàn không đơn giản chỉ làcố chấp.

Trước khi thời gian của cô lại sắp sửa khởi động, anh hôn lên môi cô, mang theo sự tham luyến không tha.

"Phong Quang, em phải nhanh chóng trở về, anh đang đợi em…" anh thấp giọng nói: "Còn có Tiểu Tiểu của chúng ta… con cũng đang đợi em."

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên Công Lược: Nữ Phụ Có Độc* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 352

Cửa sổ mở ra, gió nhẹ ngày hè man mát ùa vào, từng đợt nắng xuyên qua cửa sổ chiếu vào phòng, đánh thức người đang ngủ say trên giường.

Phong Quang mở mắt, mơ mơ màng màng nhìn thấy một cái cây ngoài cửa sổ, lá cây thật xanh, một màu xanh biếc, cảm giác như sinh mệnh đangkhông ngừng sinh sôi, gió nhẹ thổi rèm cửa sổ, tràn đầy thoải mái, đây là một buổi trưa hè.

Khung cảnh trước mặt, hình như cô đã từng nhìn thấy ở đâu đó… hình như là trong một phong thư…

Ý thức của cô vẫn còn tan rã, đầu óc cũng chậm chạp, cho nên qua hồi lâu cũng không nghĩ được cái gì, chỉ lẳng lặng xuất thần nhìn ra ngoài cửa sổ.

"Phong Quang, em tỉnh."

Sau lưng cô truyền đến một giọng nói dễ nghe, hình như có mang theo một loại sức mạnh làm ý thức của cô thanh tỉnh.

Ôn Quỳnh thấy cô lâu không trả lời, nắm tay cô thật chặt, "Ngủ không ngon sao?"

cô nghiêng đầu, thấy người đàn ông ôm cô từ sau lưng, thực nhanh, cô xốc chăn ngồi dậy, cắn răng nói: "Ôn Quỳnh."

Phong Quang luôn luôn rất yêu quý hình tượng của mình, nhưng lúc này, côngủ đến mức tóc tai lộn xộn cũng không có tâm mà xử lý.

Ôn Quỳnh cũng ngồi dậy từ trên giường, anh bây giờ đã được chuyển đến phòng bệnh bình thường, nhưng trên người vẫn mặc quần áo bệnh nhân, sắc mặt cũng tái nhợt như mới bệnh nặng xong, chỉ cần anh dùng gương mặt đẹp trai đó làm biểu cảm đáng thương, e là trên đời này không bao nhiêu cô gái có thể nhẫn tâm cho được.

Nhưng Phong Quang lại không phải là loại con gái đó, không phải cô nhẫn tâm, mà vì cô còn nhớ rõ, người đàn ông này đã tính toán như thế nào để đưa cô xuống địa ngục, nếu có thể thiện tâm với người muốn giết bản thân mình, khi đó sợ là cô đã điên theo anh rồi.

Ôn Quỳnh nói: "Phong Quang… em vẫn hận anh sao?"

cô cười lạnh hỏi lại: "Nếu tôi muốn giết anh, anh sẽ hận tôi sao?"

"Sẽ không?" Đầu tiên là lắc đầu, sau đó lại cười mê hoặc, "Nếu Phong Quang muốn anh chết, anh sẽ tự mình giết chết anh."

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên Công Lược: Nữ Phụ Có Độc* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 353

Phong Quang ngẩng ra, không hiểu được mà buộc miệng: "anh bị điên à? Chỉ vì một câu nói của tôi mà chết, anh không nghĩ đến cha mẹ anh sao?"

"Phong Quang, trên đời này tất cả mọi thứ đều có thể tính kế mà có được, tiền tài là vậy, cái gọi là tình thân cũng vậy, tình thân… chẳng qua cũng chỉ là thứ mà cha mẹ đơn phương giao cho con mình để trói buộc nó mà thôi, từ rất lâu trước đây anh đã hiểu, anh không cần loại trói buộc này." anh nói rất có đạo lý, người khác biết anh rõ ràng đang ngụy biện, nhưng cái vẻ đương nhiên đó khiến họ không tài nào phản bác được.

Phong Quang giật giật môi, không biết nên nói gì, thái độ lạnh nhạt với tình thân như thế, làm cô nhớ tới một người đàn ông nào đó trong phần trí nhớ đã bị mất đi, có lẽ cô đã quên mất mọi thứ từ kiếp trước, những nhân vật tiến công chiếm đóng đó cô không hề nhớ rõ, nhưng có một người, cho dùcô đã quên đi cảm tình dành do hắn, cô cũng có thể nhớ rõ tên hắn.

Tiết Nhiễm, đây là người đàn ông đầu tiên làm cô nếm đến mùi vị nhiệm vụ thất bại, khi đó, cô cũng cực kỳ không thể hiểu được, vì sao cha cô đã chết,cô nên cảm thấy đau lòng khó chịu, cho dù là Tiết Nhiễm, hay là người ở trước mặt cô lúc này, đều khiến cô cảm thấy khủng hoảng, bởi vì bọn họ đều không có những tình cảm bình thường mà con người nên có…

Qua hồi lâu, Phong Quang mới tìm lại được một chút giọng nói của mình, "Tình thân đối với anh mà nói là sự trói buộc không cần thiết, còn tôi thì sao? Trong mắt anh… là thứ đồ vật có hay không có cũng được sao?"

"Phong Quang không phải có hay không cũng được, đối với anh…" Ôn Quỳnh cười dịu dàng: "Phong Quang là thần, là cám dỗ… là động lực để anh tiếp tục sống sót ở trong thế giới nhàm chán này."

Cám dỗ và thần linh, dụ hoặc và thánh khiết phối hợp với nhau, kỳ quái đến mức khó chịu.

Phong Quang bị ai nhận ra, bản thân ở trước mặt người đàn ông này, hoàn toàn không có lực phản kháng, đạo lý là để nói cho người nghe, một người có tư duy bình thường, còn Ôn Quỳnh, cô không cảm thấy anh có thể được xem là một người bình thường.

Thật lâu sau, cô lạnh nhạt nói: "Nói tôi là thần của anh, đúng là khôngkhiến người ta vui vẻ được bao nhiêu."

"Nếu Phong Quang cảm thấy đáng ghét cũng không sao, ít nhất chứng minh được anh còn có sức ảnh hưởng đến tâm trạng của Phong Quang, so với Phong Quang xem anh như người xa lạ mà đối đãi đã là tốt lắm rồi." Ôn Quỳnh nắm tay cô, nụ cười tái nhợt và vô lực trông rất đẹp mắt.

Thân mình Phong Quang run lên, rút tay ra rất nhanh, cô lạnh lùng nói: "Đừng chạm vào tôi."

“Được…” anh rút tay lại, mắt cười, cất giấu sự cô đơn không dễ gì thấy được, nhưng chính vì vẻ mặt bị tổn thương nhưng lại như không bị làm sao cả này, mới càng thêm khiến người khác không đành lòng, “Phong Quang khôngthích anh chạm vào em, anh liền không chạm vào em.”

Nhìn đi, anh vĩnh viễn biết nên làm thế nào để khiến cô mềm lòng.

anh là người muốn giết cô…

Phong Quang không ngừng nói với bản thân một câu ấy, cô bất giác nắm chặt tay mình, nghĩ tới lúc anh nắm lấy tay cô lúc nãy, độ ấm đó, “anh có nhiệt độ cơ thể?”

“anh sống lại… vì Phong Quang, cho nên anh lại sống.” Thấy khuôn mặt nhỏ nhắn đang kinh ngạc của cô, anh vươn tay muốn chạm vào, nhưng lại nhớ câu nói vừa rồi của cô, tay anh cứng lại, buông xuống, “anh giống như mơ một giấc mơ, mọi chuyện ở trong mơ anh đều nhớ rõ, linh hồn anh như phân thành hai nửa, không hẹn mà cùng tìm đến em, cũng có một giọng nóikhông ngừng nhắc nhở anh, anh không thể cầm tù em, anh không thể ép em, Phong Quang, anh không sợ chết, anh chỉ sợ… mất đi em.”

Ôn Quỳnh cũng không có cách nào giải thích được trực giác này từ đâu mà đến, có được đoạn trí nhớ đó, sau khi nói hết mọi chuyện với Phong Quang, tinh thần cô bắt đầu hỏng mất, bản thân anh cũng có một đoạn trống rỗng, một đoạn trống không có ý thức, bởi vì khi nhớ lại, anh không nhớ nổi lúc đó đã xảy ra chuyện gì, không nhớ rõ vì sao bản thân lại đột nhiên trở về với thân thể, nhưng có một việc anh hiểu được, đó là anh mang cô cùng nhau trở lại nơi này.

Phong Quang nói cô muốn sống tiếp, vậy anh hiện tại đã có thể cùng côsống tiếp.

Đúng vậy, anh không nhất thiết phải giết cô, từ nay về sao, anh sẽ chiều chuộng cô thật tốt.

Vẻn vẹn cũng chỉ vì anh còn sống.

Nếu như anh đã chết thì sao?

không ai biết kết quả sẽ như thế nào.

“Cho dù anh nói có êm tai đến cỡ nào… tôi không có cách nào chấp nhận, chuyện anh từng muốn giết tôi là sự thật, nếu lúc này tôi cứ thế chấp nhậnanh, sau đó anh lại muốn giết tôi, tôi phải làm sao đây? Ôn Quỳnh… lòng dạanh quá sâu, tôi không có tự tin… không có tự tin có thể sống sót dưới bàn tay của anh.” Phong Quang xuống giường, chân trần dẫm lên mặt đất, nơi này không có giày của cô, nhưng cũng may đây là ngày hè, sẽ không quá lạnh, cô quay lưng lại không nhìn Ôn Quỳnh, “Ôn Quỳnh, chúng ta kết thúc.”

“Phong Quang…” anh theo bản năng bắt lấy tay cô, được ăn cả ngã vềkhông mà khẩn cầu, “Em đã nói là sẽ yêu anh thật tốt.”

Phong Quang quay đầu lại, im lặng một hồi lâu, đột nhiên giơ tay, phủ lên gò má nhợt nhạt của anh, động tác cực kỳ dịu dàng che chở, giống như động tác thân mật giữa đôi tình nhân với nhau, trong đôi mắt đen như đêm tối của anh lập lòe ánh sáng hy vọng.

cô chỉ dùng một câu đánh vỡ kỳ vọng của anh, “Ôn Quỳnh, tôi còn chưa yêuanh đến mức… từ bỏ sinh mệnh của mình.”

anh ngơ ngẩn, “Tôi yêu em như vậy…”

“Từ giờ trở đi anh nên hiểu là, tình cảm của chúng ta không bình đẳng, có lẽanh xem đó là yêu, cho dù anh yêu tôi đến tận xương tủy, nhưng ở trong lòng tôi, ít nhất là đến bây giờ… anh cũng không quan trọng bằng mạng sống của tôi.”

Bởi vì, cô không tiếc bất cứ giá nào để được sống.

Lạnh lùng hất tay anh ra, cô xoay người rời đi.

không có chút nào lưu luyến.

Mang đi mọi ánh sáng của anh trên thế gian này.

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên Công Lược: Nữ Phụ Có Độc* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 354

Một cô gái đi chân trần ở trên ngã tư đường lúc về chiều, khuôn mặt của cô ấy rất đẹp, chỉ là sắc mặt có chút tái nhợt không biết là vì sao, từng bước chân dẫm lên mặt đường bị mặt trời hun nóng mà như chưa hề phát hiện ra, không ít người đi ngang qua nhận ra đây là đại minh tinh Hạ Phong Quang, nhưng Hạ Phong Quang vẫn luôn cao cao tại hượng, vĩnh viễn chỉnh tề xinh đẹp làm sao có thể như một bệnh nhân tâm thần xuất hiện ở trên đường lớn

thế này?

Mọi người không dám xác định, cho nên cũng không dám nói gì.

Đây là tâm lý đại chúng phổ biến, khi có những việc bình thường không dám nghĩ đến xuất hiện ngay trước mặt, họ luôn cảm thấy không thể tin.

Phong Quang như không nhìn thấy những ánh mắt ở xung quanh, cho dù trong não của cô đã hình thành một cơn lốc cực lớn, nhưng gương mặt vẫn bình tĩnh không nhìn ra có gì khác lạ.

"Ký chủ, cô cần hoàn thành nhiệm vụ."

"Ờ, thật sao? Tìm cái người muốn giết tôi đó để hoàn thành nhiệm vụ, sau đó mỗi ngày đều sống trong nỗi sợ sẽ bị giết chết?"

"Đây là nhiệm vụ."

"Tôi nhớ rất lâu trước kia… thế giới của Tiết Nhiễm, cũng là một câu nhắc nhở này, đây là nhiệm vụ, cho nên tôi có thể bỏ qua nguyên tắc của bản thân để ở cùng với hắn, như thế mới đúng, phải không? không lựa chọn thanh trừ tình cảm của tôi, làm một người có nhân sinh quan bình thường, làm sao tôi có thể ở cùng với một người muốn giết mình?"

"Ký chủ…"

"Hệ thống." cô ngắt lời, "Có đôi khi tôi cảm thấy hoài nghi, tại sao một hệ thống lại vội vàng với điểm số còn hơn là ký chủ vậy?"

Một lát sau, hệ thống trả lời: "Bởi vì hệ thống chính vì thế mà tồn tại."

"Rất tốt, vậy có thể nói cho tôi biết, lúc đó, cảnh tượng xuất hiện trong đầu của tôi là chuyện gì?" Trước khi mất đi ý thức, cô đã nhìn thấy một màn như vậy, đến nay vẫn làm cô canh cánh trong lòng.

Hệ thống không nhanh không chậm nói: "Đó là chuyện xảy ra với ký chủ ở thế giới thứ ba."

"Tại sao tôi một chút ký ức cũng không có? Có thể bức tôi đến mức cắt cổ tay tự sát, một mục tiêu tiến công chiếm đóng như vậy, làm sao tôi lại không nhớ rõ được?" Ví dụ như Tiết Nhiễm, đến bây giờ cô vẫn có thể nhớ đến hắn.

"Bởi vì thế giới đó sụp đổ, ký ức của ký chủ bị thanh trừ hoàn toàn."

cô không nói gì, im lặng một cách kỳ quái.

"Ký chủ?"

"Khẩn trương cái gì?" cô cười lạnh, "Có phải có chuyện gạt tôi không?"

âm thanh của hệ thống dừng một hồi lâu mới vang lên một lần nữa, "Ký chủ là vì Ôn Quỳnh, bây giờ bắt đầu đa nghi Tào Tháo."

cô phản bác, "Nói bậy."

"Tâm tính của ký chủ hiện tại rất không bình thường."

"Là vì không ai nói cho tôi biết, Ôn Quỳnh là người muốn giết tôi, trừ bỏ tên, tin tức liên quan đến hắn, ngay từ đầu đã không nói lời nào, là vì muốn tôi ở trong hoàn cảnhkhông biết gì mà hoàn thành nhiệm vụ đúng không, tính toán tốt lắm."

"Đây là vì nhiệm vụ."

"Tốt lắm, bây giờ tôi tuyên bố nhiệm vụ thất bại." Trước sau gì cũng mới chỉ có ba điểm hệ thống, không có thì không có nữa thôi, "không thì chờ đến khi bị Ôn Quỳnh đùa đến chết cũng phải tuyên bố thất bại, cũng là chết như nhau, tôi hiện tại tuyên bố nhiệm vụ thất bại, cả hai chúng ta đều có thể thoải mái một chút."

Nói trắng ra là, cô thà ngọc nát đá tan, huống chi, cô có trực giác, hệ thống sẽ khôngđể cô chết, bằng không trước đây hắn đã không giúp cô tìm đường sống trong chỗ chết.

Ngoài dự đoán là, hệ thống cũng không nói gì như là không cho phép ký chủ tuyên bố nhiệm vụ thất bại, giống như thỏa hiệp mà nói: "Ký chủ xác nhận tuyên bố nhiệm vụ thất bại sao? Một khi nhiệm vụ thất bại, thế giới này sẽ trở lại tình tiết vốn có, Ôn Quỳnh sẽ không hoàn hồn tỉnh lại, mà sẽ chết."

"… Mạng của hắn, chính hắn cũng không quan tâm, có gì liên quan đến tôi?"

"Theo yêu cầu của ký chủ, lựa chọn nhiệm vụ thất bại, đếm ngược năm giây sau thoát ly thế giới này, năm, bốn, ba, hai…"

"Ngừng." Phong Quang dừng chân, đứng dưới một tán cây, ánh sáng xuyên thấu qua lá cây chiếu rọi gương mặt của cô, tối tăm không rõ.

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên Công Lược: Nữ Phụ Có Độc* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 355

Hệ thống dừng đếm ngược.

Cả hai đều im lặng không nói.

Một lát sau, một chiếc xe màu đen dừng ở ven đường, chủ nhân chiếc xe hạ cửa kính xuống, dùng giọng điệu u buồn không thể u buồn hơn được nữa hỏi: "cô Hạ, lên xekhông?"

Là Ngu Thuật.

Phong Quang cúi đầu nhìn chân của mình, không do dự lên xe của Ngu Thuật, ngồi ở vị trí phó lái, một ánh mắt cũng không thèm bố thí cho anh ta, "Sao anh lại ở đây?"

"Tôi nghe đạo diễn Khâu nói, bạn tốt bị lâm vào hôn mê của ảnh ở bệnh viện bỗng nhiên tỉnh lại, hơn nữa người bạn này còn cự tuyệt bất kỳ ai đến thăm, nghe nói trong phòng bệnh của anh ta còn giấu một mỹ nhân."

cô lạnh nhạt, "Ờ."

"cô Hạ, nhìn thấy cô còn sống, đúng là một chuyện khiến người ta vui vẻ, ngày mà cômất tích ở cao ốc Tinh Hải đã làm Liễu Hàn lo lắng hồi lâu, cô Lạc nói cô bị một người đàn ông mang đi, nhưng mà, cô Lạc hình như cũng bị chuyện gì dó làm cho sợ hãikhông nhẹ chút nào."

"Ừm."

"Bộ dạng này của cô đi trên đường, có lẽ ngày mai cô sẽ nằm trên trang nhất."

"Ừm."

"Sao tôi lại không nghĩ ra nhỉ? không mang giày đi trên đường như thế, đúng là một cách hay để lên trang nhất nha."

"Ừm."

Ngu Thuật liếc mắt nhìn cô một cái, "Xem ra cô đúng là tâm ý nguội lạnh a."

Phong Quang quay đầu nhìn anh, chậm rì rì nói ra mấy chữ, "Liên quan cái đầu anh."

Ngu Thuật cũng không giận, ngược lại có chút đắc ý nói: "Tôi có thể khéo như vậy mà gặp được cô ở đây, cô nên tin vào giác quan thứ sáu cực mạnh của tôi đi."

"Dùng được cái lông."

"cô Hạ, cô là người của công chúng, nói chuyện đừng có thô lỗ như vậy."

"Lắm lời."

"Được rồi, nể mặt cô đang thất tình, tôi không so đo với cô, chúng ta đến rồi, xuống xe đi."

Phong Quang sửng sốt trong chốc lát, theo anh xuống xe, lúc này mới phát hiện bọn họ đã đến một cửa hàng tổng hợp.

"anh dẫn tôi đến đây làm gì?"

Ngu Thuật đi vào trong, nói với quản lý cái gì đó, nháy mắt tất cả khách bên trong đều bị lấy lý do cửa hàng muốn kiểm tra bảo vệ mà mời ra ngoài, trong khoảng thời gian ngắn, cửa hàng tổng hợp lớn như vậy liền chỉ còn lại hai vị khách là Ngu Thuật và Phong Quang.

Ngu Thuật nói: "Thân phận giống như chúng ta, vẫn là bao hết thì tốt hơn, hơn nữa, để một quý cô dùng chân trần giẫm trên mặt đất, đây cũng không phải là hành vi mà một quý ông nên làm."

Mặt Phong Quang không chút thay đổi, "Thật sự là nhiều tiền không sợ không có chỗ tiêu."

Muốn bao một cái cửa hàng sa hoa như này, cần phí hết bao nhiêu tiền?

Ngu Thuật nhún nhún vai, "Tôi đây còn không phải không tìm được chỗ tiêu sao?"

Bọn họ đến chỗ bán giày, quản lý tiếp nhận công việc của nhân viên bán hàng, đích thân giới thiệu đẩy mạnh tiêu thụ, giày nữ ở chỗ này đúng là đa dạng phong phú, thiết kế không phải rườm rà tinh xảo thì chính là trong sáng mộc mạc, điểm giống nhau duy nhất chính là thoạt nhìn đều cực kỳ sang quý.

Quản lý thấy Phong Quang vẫn luôn không có vẻ mặt động lòng, lại vội vàng cầm một vài kiểu dáng giày khác đến, nhưng rất đáng tiếc, Phong Quang vẫn như trước khôngcó hứng thú gì quá lớn.

Mấy đôi giày này đúng là đẹp, nhưng đều như nhau cả, mang vào mệt muốn chết, ngoại trừ tham gia vài trường hợp tất yếu, cô chưa bao giờ mang giày cao gót.

Ngu Thuật lại rất kiên nhẫn, mua này nọ, luôn là chọn ba lấy bốn, lãng phí thời gian.

Lúc này, một người đàn ông mặc đồng phục làm việc, trên tay cầm một đôi giày đơn giản đế bằng màu trắng, hoa văn không nhiều, điểm đặc sắc duy nhất chính là sự đơn giản.

"cô Hạ, cô thấy đôi giày này như thế nào?"

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên Công Lược: Nữ Phụ Có Độc* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 356

Edit: Nhi Huỳnh

"Là anh." Phong Quang nhận ra người đàn ông này, "anh không phải là nhân viên phục vụ của khách sạn ở cổ trấn sao?"

anh ta chính là nhân viên đã đưa thư cho cô.

anh ta lễ phép cười nói: "Tôi bây giờ đã đổi công việc rồi."

"Ha, công việc nói đổi là đổi sao?" Phong Quang tiến lên một bước, níu lấy caravat củaanh ta, khiến anh ta phải cúi đầu, cô mỉm cười, ngang ngược, "anh nói xem, nếu như tôi đột nhiên hôn anh một cái, hắn có thể muốn đích thân giết anh luôn không? Dù sao, ngay cả tôi hắn cũng muốn giết, bởi vì cái phần chiếm hữu biến thái đó."

Người đàn ông ngu người, mặt mày khủng hoảng.

Tốt lắm, xem ra anh ta cũng biết Ôn Quỳnh là người đáng sợ đến mức nào.

Quản lý còn không biết sao lại lòi ra một nhân viên mà mình không biết, Ngu Thuật thế nhưng lại nhíu mày sâu xa.

"Tôi đúng là rất tò mò, không thì, tôi hôn anh một chút nhé?"

"cô, cô Hạ… hình như tôi chưa từng làm gì đắc tội cô đi."

"Trợ Trụ vi ngược có tính không?"

"…"

Phong Quang buông caravat, đẩy anh ta ra, giống như một bà điên mà la lên giữa cửa hàng trống trải, "Ôn Quỳnh, anh đi ra cho tôi!"

không ai trả lời cô.

"Được lắm, anh không ra phải không?" Giữ vững nguyên tắc gần đây, Phong Quang lại bắt lấy người đàn ông mới bị đẩy ra kia lần nữa,
"Nếu anh không ra, có tin tôi liền đè tên này ra làm không?"

Cái này đúng là… một lời nói to gan khiến người ta phải sợ hãi.

Trong một góc, một bóng người cao to chậm rãi đi ra, thân hình hắn rất gầy yếu, suy nhược đến mức như chỉ cần một cơn gió đã có thể thổi hắn bay đi, dù sao cũng là bệnh nặng chưa khỏi, cứ thế mà rời khỏi phòng bệnh, như sắc mặt tái nhợt của hắn, đúng là không nói được lời nào.

Hắn cười nhợt nhạt, "Phong Quang, em tìm anh."

“anh cuối cùng cũng đi ra.” Phong Quang lại đẩy người đàn ông đáng thương bị cô bắt ra, liếc nhìn áo bệnh nhân còn chưa kịp thay trên người Ôn Quỳnh, lạnh lùng nói: “anhkhông muốn sống nữa.”

“Bởi vì muốn chết, cho nên tìm đến Phong Quang.”

trên mặt cô không thấy một tia cảm động, “anh theo tôi bao lâu?”

“Theo Phong Quang từ lúc em rời tôi đi.”

“Bệnh viện thế mà cũng thả anh ra.”

“Bọn họ không dám ngăn cản anh.”

cô cười, “Tự hào lắm sao?”

Hắn cười trả lời, “Có thể nhìn thấy Phong Quang, là chuyện đáng vui vẻ nhất.”

“Chúng ta đã xong hết rồi.”

“Một mối quan hệ chấm dứt, là bắt đầu của một mối quan hệ khác.”

“không sai, nhưng là mối quan hệ khác đó, không có anh.”

Ôn Quỳnh nhìn Ngu Thuật đang mặc kệ mọi chuyện xung quanh, “không có vấn đề gì, cho dù Phong Quang muốn ở cùng ai, anh đều ôm tâm trạng chúc phúc cho em, anhlại cố gắng biến thành một người, chỉ cần người mình yêu hạnh phúc, thì anh cũng sẽ hạnh phúc.”

Có lẽ hắn đang cố gắng ngụy trang, nhưng trước sự cố gắng ấy, hắn sẽ không khống chế được ý muốn giết người trong đầu, mục tiêu không phải Phong Quang, mà là người mà cô lựa chọn.

Giác quan thứ sáu của Ngu Thuật luôn luôn đặc biệt mạnh, anh lắc tay lui ra sau từng bước, “Tôi chỉ là một người ngoài cuộc, các người có yêu hận tình cừu gì đấy, đềukhông có quan hệ gì với tôi.”

không ai quan tâm anh.

Ôn Quỳnh đã cầm lấy đôi giày trắng từ tay của cấp dưới, “Phong Quang, em sẽ cảm lạnh, anh giúp em mang giày, được không?”

không được.

cô mở miệng thở gấp, hai chữ này vẫn không nói được ra miệng, hắn cẩn thận chăm sóc như vậy, làm sao có thể có ý nghĩ giết cô ở trong đầu chứ? Nhưng chỉ có người cẩn thận chăm sóc như vậy, mới có thể có tâm tư kín đáo đến thế, khiến cô khôngnhịn được mà muốn mềm lòng, cũng khiến lòng cô sinh ra e sợ.

Phong Quang không nói lời nào, Ôn Quỳnh nhận định cô đang cam chịu, tiến lên, ngồi xổm trước người cô, hắn nắm mắt cá chân của cô, cảm nhận được sự cứng người trong nháy mắt, cũng cảm nhận được sự nới lỏng rất nhanh sau đó của cô.

Hắn cẩn thận lấy ra một cái khăn thay cô lau đi tro bụi dính lên chân cô, sau đó mới nhẹ nhàng cẩn thận đem chân cô để vào trong chiếc giày thoải mái, đợi đến khi hai chân đều may giày, hắn ngẩng đầu, “Phong Quang, giày có thoải mái không?”

Tình ý miên man lưu chuyển trong đôi mắt xinh đẹp, đầu độc người nhìn.

Bởi vì cô có thể nhìn thấy, bản thân trong mắt hắn, chính là duy nhất.

Rất lâu trước đây, cũng từng có một người đàn ông đã làm như vậy, cô mang đôi giày trắng mà hắn mua, giá cũng không sang quý, cũng rất vừa chân, thực sự thoải mái.

Trong đầu Phong Quang có chút mơ hồ, cô cũng ngồi xổm xuống, nhìn thẳng vào mắt hắn, nhìn hắn thật lâu, sau đó cô đột nhiên nói: “Ôn Quỳnh, anh rốt cuộc là loại người như thế nào?”

Có lẽ so với Tiết Nhiễm còn đáng sợ hơn, có lẽ so với Tiết Nhiễm còn ngây thơ hơn, côkhông rõ, cho nên nghi vấn.

“anh sẽ trở thành… người mà Phong Quang muốn anh trở thanh.”

“Nói như vậy, bản thân anh có tin được không?”

Hắn lắc đầu, vừa cười vừa nói: “Chỉ cần Phong Quang đồng ý thử tin tưởng anh là đủ rồi.”

“Nhưng mà, tôi không thể tin anh.”

Trong đôi mắt hắn che giấu sự ảm đạm, "Phong Quang không tin anh cũng không sao, ngoại trừ anh, Phong Quang sẽ không có người đàn ông nào khác."

cô nghĩ muốn cười lạnh châm chọc vài câu, nhưng lại cười không nổi, "anh tự tin đến thế?"

"trên đời này, không có ai yêu em hơn anh."

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên Công Lược: Nữ Phụ Có Độc* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 357

Một nam một nữ nói chuyện mà không coi ai ra gì, chủ đề tán gẫu còn là chuyện tìnhyêu, ngoại trừ Ngu Thuật đứng làm nền với vẻ mặt xem kịch vui, những người khác đều có chút xấu hổ, nhưng mà, hai người kia hoàn toàn không để ý đến bọn họ.

Như chìm vào thế giới của riêng họ, Phong Quang và Ôn Quỳnh giống nhau một cách kỳ lạ.

Phong Quang khó mà tin tưởng được, trước đó, vốn tưởng khi lại nhìn thấy hắn, cô có lẽ sẽ lựa chọn trốn tránh, cũng có thể sẽ lựa chọn làm một người xa lạ không màng đến nữa, nhưng hiện tại, cô không hiểu sao có thể tâm bình khí hòa, "Ôn Quỳnh, nếu như ngay hôm nay, anh chết rồi, biến thành ma, có phải anh vẫn… vẫn lựa chọn kéo tôi vào địa ngục cùng với anh không?"

"anh không biết." Ôn Quỳnh nói: "anh sợ mất đi em, em nói muốn sống, anh cũng sẽcố gắng sống sót, Phong Quang nói tình cảm của chúng ta là không đúng, như vậy cũng không sao, anh sẽ cố gắng làm Phong Quang lại thích anh thêm một chút, khôngcần đến mức phải bỏ qua tính mạng của mình, chỉ cần có thể… chỉ để duy nhất một mình anh ở bên cạnh em là tốt rồi."

"Nếu tôi không yêu anh thì sao?"

Khẽ cười nhẹ nhàng, "Phong Quang không yêu anh, cũng là vì anh sai, không có quan hệ gì tới Phong Quang, anh sẽ chọn trừng phạt chính mình, chứ không phải dùng thủ đoạn ti tiện cầm tù em."

Phong Quang không hỏi hắn sẽ trừng phạt bản thân như thế nào, bởi vì cô có trực giác, đây không phải là một chuyện tốt đẹp gì.

Ánh mắt cô lóe lên, âm thanh của lý trí đang sụp đổ, cô nghiêng đầu, dùng ánh mắt trống rỗng chăm chú nhìn hắn, "Nếu như đến một ngày nào đó, tôi chán ghét anh, vậyanh có thể tự mình chấm dứt mạng sống của anh sao? Hơn nữa, tôi muốn cam đoan là cho dù có thành ma, anh cũng không thể đến gần tôi."

cô nghe được tiếng cảnh báo đang vang lên trong đầu mình, chỉ số hóa đen sắp vượt qua điểm giới hạn, chẳng qua, hệ thống nói người có giá trị hóa đen tăng lên chính làcô.

Tiếng cảnh báo trong đầu có lớn hơn đi nữa, cô cũng như không nghe thấy, chỉ dùng gương mặt ôn hòa ấy, ánh mắt vô định ấy, lẳng lặng nhìn hắn.

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên Công Lược: Nữ Phụ Có Độc* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 358

Ánh mắt Ôn Quỳnh lại sáng lên, "Phong Quang nói gì anh đều đồng ý."

"Chúng ta nói xong hết rồi… đợi đến ngày nào đó tôi không thích anh nữa, anh tự mình đi tìm chết đi."

"Được."

Phong Quang trừng mắt nhìn hắn, vươn tay ra, Ôn Quỳnh tự nhiên cầm lấy, kéo côvào lòng mình.

Hơi thở dễ chịu của hắn ập vào mặt, cô nhắm mắt, cái gì đây… cùng người đàn ông này trở nên hư hỏng.

Hệ thống không còn phát ra bất kì âm thanh nào nữa.

Ngu Thuật chậc một tiếng, "Hai tên điên."

Đột nhiên có một ngày, ảnh hậu cực kỳ nổi tiếng tuyên bố rời khỏi showbiz, tuyên bố sau lễ trao giải, bởi vì , Hạ Phong Quang và Ngu Thuật đều đoạt được giải ảnh hậu và ảnh đế, ngay khi Hạ Phong Quang hot đến không thể hot hơn được nữa, cô lại giã từ sự nghiệp khi trên đỉnh vinh quang, rời khỏi showbiz.

Cùng lúc đó cũng có tin tức là cô phải lập gia đình.

Fan của cô nổ tung nồi, không ít người hâm mộ trở thành anti, đám chó săn lại bận rộn lên, ai cũng muốn có được tư liệu xem người đàn ông kia là ai, đáng tiếc, khôngcần bọn họ tốn sức, Phong Quang trực tiếp đem tư liệu của người bạn trai thần bí kia công khai.

Lăn lộn trong giới chính trị, người thừa kế của nhà họ Ôn năm trăm năm danh tiếng, đồng thời cũng là nhà thiết kế nổi tiếng Austin, mọi người lúc này mới hiểu được vì sao mùa hè năm nay Austin lại thiết kế áo cưới lần đầu tiên, thì ra là để chuẩn bị kết hôn bới Phong Quang.

Hắn cực kỳ kín tiếng, rất ít khi xuất hiện trước mặt công chúng, đây là lần đầu tiên xuất hiện, lập tức khiến toàn dân chấn động.

Có người nói Phong Quang là vì kề cận với người giàu có, nhờ đó cô mới có thể lui về hậu trường, nhưng khi tuôn ra tin tức gia thế của Phong Quang là tập đoàn Hạ thị nổi tiếng, những lời đồn này hoàn toàn tiêu thất.

Thân là đại tiểu thư nhà họ Hạ, cô không cần bám vào nhà giàu, bởi vì chính cô đã là người giàu có rồi.

Huống chi, một người đàn ông ôn nhuận như ngọc là Phong Quang, cô còn lại là một mỹ nhân hàng đầu, có thể sử dụng từ người giàu dung tục như vậy để hình dung sao? Bọn họ là môn đăng hộ đối, nam tài nữ mạo.

Mà ngày hôm nay, trong văn phòng của Mạc Diệc Vân, áp suất không khí cực thấp.

Mạc Diệc Vân cầm tờ hủy bỏ hợp đồng, giọng nói lạnh lùng, "Hạ Phong Quang, côthực sự nghĩ xong rồi sao? cô bây giờ đang là thời điểm phát triển sự nghiệp tốt nhất, bây giờ từ bỏ, tương lai có hối hận cũng không chắc có cơ hội tốt thế này đâu."

Hắn nói giải quyết việc chung, vứt bỏ tình cảm riêng tư, bọn họ chính là quan hệ boss và cấp dưới, huống chi, ngoại trừ chuyện quen biết từ nhỏ, bọn họ cũng không có tình cảm riêng tư gì đáng nói.

Phong Quang nói như không sao cả: "Tôi nghĩ xong rồi, từ nay về sau, tôi muốn giúp chồng dạy con, không có thời gian quay phim."

"Giúp chồng dạy con…" Mạc Diệc Vân cười nhạo, bốn chữ này đặt trên người cô thế nào cũng thấy không thích hợp, "cô có biết là trên tay Khâu Lương lại có một kịch bản IP rất hot, vai nữ chính vốn để cô đến diễn."

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên Công Lược: Nữ Phụ Có Độc* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 359

"không cần, cái đó… đúng rồi, Lạc Thần Hi đó, tôi thấy cô ấy không tệ, để cô ấy diễnđi, tuy là người mới, nhưng bồi dưỡng lên, cô ấy còn không có năng lực vì công ty của anh mang đến không ít tài phú sao?" Trong nguyên văn, là vì cô quậy ra scandal cực lớn mà mất đi cơ hội diễn vai chính, bây giờ không phải là scandal, mà là cô thả ra một tin tức còn lớn hơn cả scandal, cô phải lập gia đình, cô không muốn diễn nữa, chỉ đơn giản như vậy thôi.

Thứ mà mình không muốn, đương nhiên có thể tùy tiện cho người khác.

Mạc Diệc Vân nói: "Tôi sẽ tham khảo đề nghị của cô."

Phong Quang cười, "Muốn nâng Lạc Thần Hi thì cứ nâng, không cần lấy tôi ra làm cớ, bây giờ thì xong hết rồi, hôn ước giữa chúng ta cũng không còn, khi tôi trực tiếp tuyên bố tôi muốn gả cho Ôn Quỳnh, cha mẹ của anh bây giờ nhất định ghét tôi đến chết."

Dù sao, hôn ước của cô và Mạc Diệc Vân là chuyện mà hai bên gia đình đều đồng ý, côphản lại ước định cũng không khác gì đánh vào mặt nhị vị lão gia nhà họ Mạc.

"Bọn họ không dám gât sự với cô." Sắc mặt Mạc Diệc Vân dịu đi một chút, về chuyện giải trừ hôn ước này, ít nhất hắn cũng nên cảm tạ Phong Quang.

Có lẽ hai nhà Mạc và Hạ có tiền vốn để đánh nhau, nhưng bây giờ lẫn vào một họ Ôn nữa, lựa chọn đối địch với nhà họ Hạ là một quyết định rất không sáng suốt, từ xưa đến nay, dân không đấu với quan, nhà họ Ôn khi chỉ lăn lộn trong thương trường mà trong giới

chính trị cũng có địa vị hết sức quan trọng.

Phong Quang cười cười, đem hai thiệp mời đặt trên bàn trước mặt Mạc Diệc Vân, "Tháng này mười lăm, hoan nghênh đến hôn lễ của tôi, còn có một phần thì phiền anhgiúp tôi chuyển cho Ngu Thuật, tôi và anh ấy cũng coi như là bạn bè."

"Ừ."

"Đương nhiên, anh muốn dẫn Lạc Thần Hi đến tôi cũng không phản đối."

Mạc Diệc Vân nghe tiếng chuông điện thoại của cô lại vang lên một lần nữa, lãnh đạm nói: "cô nên đi đi."

Nửa giờ ngắn ngủn, đây đã là lần thứ năm vang lên tiếng chuông, mà cô lại nhưkhông hề nghe thấy.

"Gấp cái gì? Đàn ông mà, không thể nuông chiều hắn." Phong Quang nhún vai, bây giờ đối với Ôn Quỳnh, vị hôn phu danh chính ngôn thuận, cô chỉ giữ thái độ khôngsao cả, nhưng mà, sau cái sự không sao cả đó, cô vẫn đứng lên, "Tôi đi đây, xem như là tạm biệt trước hôn lễ của tôi vậy, vị hôn phu cũ."

Mạc Diệc Vân đối với lời trêu chọc có chút ngây thơ này của cô chỉ hờ hững chống đỡ.

không lâu sau khi Phong Quang đi ra khỏi văn phòng của hắn, hắn đi tới cửa sổ sát đất, ôm một loại hiếu kỳ rất hiếm khi có được, hắn thấy được người đàn ông đáng đứa ở phía dưới.

không khí xung quanh người đàn ông đó cực kỳ an tĩnh, rất an tĩnh, cứ như một khối nước lặng, tìm không thấy được một gợn sóng.

Nhưng cô gái kia xuất hiện.

Hắn nhìn cô, mỉm cười, trước mặt cô gái này, hắn như được hồi sinh.

Mạc Diệc Vân chưa từng gặp qua người nào như hắn vậy, cho dù có người nói Mạc Diệc Vân là một người có tính tình lạnh nhạt, nhưng Mạc Diệc Vân cũng là một con người thực sự, nhưng người này, nhìn cực kỳ dịu dàng, so với Mạc Diệc Vân lạnh nhạt thì như hai cực đối lập nhau, nhưng Mạc Diệc Vân có một cảm giác rất kỳ lạ.

Tính tình tận bên trong của người này, so với bản thân còn lạnh nhạt hơn.

Trực giác của Mạc Diệc Vân không sai, người tên Ôn Quỳnh ở dưới kia như có trực giác nào đấy, hắn ngẩng đầu, ánh mắt đụng phải Mạc Diệc Vân.

Ôn Quỳnh ôm Phong Quang vào lòng mỉm cười thân thiện, ở phía sau nơi Phong Quang không nhìn đến được, hắn hơi hơi nâng lên một bàn tay, trên tay hắn có một mặt dây chuyền rũ xuống.

Mạc Diệc Vân đứng bên cửa sổ cứng đờ, bởi vì hắn nhận ra mặt dây chuyền này là vật bên người của Lạc Thần Hi, người đàn ông này đang uy hiếp hắn.

Uy hiếp hắn cái gì?

Mạc Diệc Vân bất giác nhìn về phía Phong Quang cái gì cũng không biết.

"Phong Quang…" Ôn Quỳnh thu hồi tầm mắt, nhẹ giọng nói: "Căn cứ vào ước định giữa chúng ta, nếu em không yêu anh, anh sẽ theo yêu cầu của em mà lựa chọn cái chết, anh sẽ không lừa em."

"Em biết." Phong Quang nhìn hắn, "Nếu anh chết, em cũng sẽ sống thật tốt."

"Nhưng mà… Phong Quang cũng cố gắng luôn yêu anh, giống như anh vẫn luôn cố gắng khắc chế suy nghĩ muốn cầm tù Phong Quang vậy."

Sự cố gắng này có thể có hiệu quả đến mức nào, không ai biết được.

Cùng lắm thì, trước khi bị cầm tù, liền đồng quy vu tận.

Phong Quang cười như thuốc phiện dụ người, "Chúng ta về nhà thôi."

Giọng nói của hắn thật ấm áp, "Được."

Cho dù là hắn, hay là cô, ẩn giấu sau đôi mắt cười… là bóng đen vô tận.

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên Công Lược: Nữ Phụ Có Độc* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 360: Thế giới thứ tám : Phiên ngoại Ôn Quỳnh

Edit: Nhi Huỳnh Cha mẹ của Ôn Quỳnh vẫn luôn bề bộn nhiều việc, vào ngày sinh nhật lần thứ năm của hắn, mẹ hắn đưa một con mèo trắng.

Con mèo con lông trắng đó rất đáng yêu, toàn thân tuyết trắng không hề có một chút tì vết nào, ánh mắt xanh lá trong suốt, đồng tử dựng thẳng, khiến người ta cảm thấy sức sống bừng bừng, tiếng kêu của nó cũng mềm mại nhẹ nhàng, chuyện mà con mèo nhỏ này yêu nhất, là thừa dịp Ôn Quỳnh đọc sách mà bò lên trên đùi hắn nghỉ ngơi.

Ôn Quỳnh rất thích nó, cho nên sau đó, hắn tự tay chôn nó vào đất.

"Tiểu Quỳnh… tại sai lại muốn giết Tiểu Bạch?"

Ôn Quỳnh năm tuổi ngẩng đầu nhìn khuôn mặt diễm lệ của mẹ mình, trên gương mặt ngây thơ của hắn vẫn còn dính bùn đất, quần áo ít nhiều cũng dính một ít, giống như một đứa trẻ ngang bướng bình thường.

Đứa trẻ có khuôn mặt tinh xảo cười nói: "Bởi vì Tiểu Bạch quá tốt, nó không nên có mặt trên thế giới này."

"Con nói… gì vậy?"

"Ma ma, thế giới này không xứng có được nó."

"Vậy Tiểu Quỳnh… có thấy ma ma tốt không?"

Đứa trẻ lập tức nói: "Tốt."

Người phụ nữ diễm lệ run lên.

Bắt đầu từ ngày hôm đó, mẹ của Ôn Quỳnh không dám cho hắn bất cứ thứ gì còn sống nữa, mỗi khi muốn ôm con mình một cái, khi nhìn đến con mình duỗi tay qua, côgiống như nhìn thấy đôi tay đó muốn bóp lấy cổ mình, sau đó, cô không dám đến gần thêm chút nào nữa.

Ôn Quỳnh bé nhỏ không rõ mẹ hắn vì sao lại không thích mình nữa, chỉ là, không thích thì cũng không thích thôi, dù sao mẹ có tồn tại hay không, đối với hắn cũng không có gì ảnh hưởng.

Khi Ôn Quỳnh bảy tuổi, cha hắn mang đến một người, là một người đàn ông cao gầy, người đàn ông đó nói chuyện với hắn, đọc sách với hắn, cũng sẽ vẽ tranh với hắn, Ôn Quỳnh thích nói chuyện với người đàn ông đó, bởi vì người này sẽ không đối xử với hắn như là một đứa trẻ ngây thơ.

Lúc cha mẹ hắn làm kỷ niệm ngày kết hôn, trong phòng thay đồ có rất nhiều hoa hồng, người đàn ông đó sờ sờ đầu hắn, "Tiểu Quỳnh, không phải cháu thích vẽ tranh sao? không bằng vẽ một bộ áo cưới, tương lai mặc lên người cô dâu của cháu, tựa như cha mẹ cháu ân ái với nhau vậy."

"cô dâu là cái gì?

"cô dâu hả, chính là một người sẽ luôn ở bên cạnh cháu, cháu sẽ rất yêu cô ấy, cô ấy cũng sẽ rất yêu cháu."

"yêu là cái gì?"

"yêu… chính là khi cháu nhìn cô ấy, sẽ muốn chạm vào cô ấy, khi cháu chạm vào, lại muốn vĩnh viễn giữ cô ấy ở bên cạnh cháu, tóm lại, chính là không có cô ấy là khôngđược."

Khi đó, Ôn Quỳnh cái hiểu cái không, lại có một lần nhàm chán, hắn nhớ tới những lời này, lần đầu tiên vẽ áo cưới, Ôn Quỳnh bé nhỏ không hiểu có thể có một "không có côấy không được" xuất hiện hay không, hắn không hiểu sao lại động tâm.

cô dâu là một người sẽ vĩnh viễn ở bên người hắn.

Nhưng mà rất nhanh sau đó, hắn đau khổ, quá mức thích, hắn sẽ không nhịn được mà muốn giết cô ấy.

Dù sao thế giới này, vẫn chưa được xem là tốt đẹp.

Sau đó Ôn Quỳnh mới biết được, người đàn ông này còn có một cái tên khác, gọi là bác sĩ tâm lý.

Hắn còn chưa biết cái gì là bác sĩ tâm lý, nhưng hắn biết bác sĩ là cái gì, bác sĩ sẽ đem hắn nhốt lại trong phòng bệnh màu trắng, mỗi ngày ép hắn uống thuốc, dùng kim châm chọc phá da của hắn, hắn ghét bác sĩ.

Khi người đàn ông đó lại đến, Ôn Quỳnh bé nhỏ cầm công cụ nặng trĩu, đem cầu thang bằng gỗ nới lỏng một bậc, sau đó hắn thu dọn công cụ, đứng ở

tầng ba, vẫy tay với người đàn ông đang đi vào cửa chính.

Người đàn ông thấy hắn, cười hiền hậu, bước từng bước lên cầu thang, cuối cùng từ tầng ba té ngã xuống.

âm thanh chấn động khi thân người lăn xuống đó, cho dù bao nhiêu năm trôi qua, Ôn Quỳnh vẫn nhớ rõ.

Sau khi người nọ té lầu, không hề có tin tức gì truyền đến, cũng không có bác sĩ tâm lý nào tìm tới cửa, Ôn Quỳnh bảy tuổi cảm thấy vừa lòng, cho dù lúc này, tất cả mọi người trong nhà họ Ôn không dám đến gần hắn nữa, bao gồm cả cha mẹ hắn.

Rất nhiều năm sau, Ôn Quỳnh trưởng thành bởi vì nguyên nhân thân thể lại nhập viện, một hôm trời nắng, hắn đứng ở mép cửa sổ ở hành lang ngắm phong cảnh, một người thanh niên tên là Khâu Lương đến tìm hắn, người thanh niên này nói là hy vọng hắn có thể diễn vai nam chính trong kịch bản của mình, nghe nói, nếu bộ phim thanh xuân này được hắn diễn, Khâu Lương sẽ không tiếc bất kỳ giá nào để làm nữ minh tinh Hạ Phong Quang đến diễn nữ chính.

Nam chính dịu dàng an tĩnh, chống lại nữ chính nhiệt tình như lửa, nhìn một cái, có bao nhiêu là xúc cảm đây?

Ôn Quỳnh cự tuyệt, bởi vì nhân sinh đã đủ buồn chán, hắn không nghĩ lại làm bất luận chuyện nhàm chán nào nữa.

Nghe nói, sau đó bộ phim thanh xuân này bắt đầu dùng người mới, nữ chính cũngkhông tìm đến Hạ Phong Quang.

Khâu Lương lắc đầu than thở, ở trước mặt Ôn Quỳnh liên tiếp oán giận nhà đầu tư cỡ nào không có mắt.

Người tên Khâu Lương này giống như xem hắn thành bạn bè, nhưng bạn bè, lại là thứ gì nhàm chán đây?

Ôn Quỳnh cũng không ngắt lời của Khâu Lương, có lẽ vì điểm này nên Khâu Lương lắm lời mới thích càu nhàu trước mặt Ôn Quỳnh, dần dần trở thành một thói quen.

Đợi đến khi Khâu Lương phát hiện hắn là loại người gì, thì tai của hắn mới có thể thanh tịnh.

Ôn Quỳnh nghĩ như vậy.

Nhưng mà một lần ngẫu nhiên, Ôn Quỳnh thuận miệng hỏi Khâu Lương lý do mỗi ngày đều chạy đến bệnh viện, Khâu Lương dẫn hắn đến phòng bệnh cách vách, nhìn thấy bệnh nhân nằm ở đó.

"Đây là cha của tôi, lúc tôi còn nhỏ, ông ấy xảy ra chuyện ngoài ý muốn, từ đó về sau hôn mê bất tỉnh, mẹ tôi thân thể không tốt, cho nên tôi mới thường xuyên chạy đến bệnh viện nhìn ông." Lúc Khâu Lương nói những lời này, không thấy vẻ đau buồn trênmặt, có lẽ trước đây đã đau buồn xong hết rồi.

Ôn Quỳnh hờ hững nói: "Hy vọng cha cậu có thể nhanh chóng khỏe lại."

Cho dù hắn đã nhớ ra bệnh nhân này vì sao lại nhìn quen mắt đến vậy, lại nhớ ra vì sao lại hôn mê bất tỉnh, nhưng hắn luôn có thể giữ được vẻ hờ hững.

Ngày lễ tình nhân, ngay cả bệnh viện dường như cũng nhiều hơn một chút sức sống, Ôn Quỳnh ngồi trên giường, nhàm chán nhìn từng người từng người cầm hoa hồng điqua, Khâu Lương đúng giờ đánh tan sự im lặng trong phòng.

"Ôn Quỳnh, theo tôi đến miếu Nguyệt Lão đi."

Ôn Quỳnh mỉm cười, "Tôi là bệnh nhân đang nằm viện."

"Yên tâm đi, tôi hỏi rồi, đi ra ngoài trong chốc lát cũng không có việc gì, tôi thấy cậu cả ngày nghẹn ở trong này cũng không phải chuyện gì hay, vẫn nên đi ra ngoài một chút mới tốt, trong bệnh viện đều là mùi nước khử trùng, cậu không muốn ra ngoài hóng gió sao?"

"Nơi này rất tốt, hơn ở chỗ an tĩnh." Hắn chỉ là không muốn động đậy thôi.

Khâu Lương không ngừng cố gắng, "Nghe nói miếu Nguyệt Lão rất linh, tôi thấy cậu vẫn luôn thân cô thế cô, đi cầu nhân duyên đi, nói không chừng cúi đầu bái Nguyệt Lão, cậu có thể bái ra một cô dâu."

"cô dâu…" Ôn Quỳnh khe khẽ nói hai từ này, thật lâu trước đây, người đàn ông kia nóicô dâu là một người có thể vĩnh viễn ở bênh cạnh hắn.

Cái vĩnh viễn này, có phải là khi hắn thích cô ấy, sẽ không giết cô ấy không?

Ôn Quỳnh bỗng nhiên tò mò, cho nên hắn cùng Khâu Lương tốn một giờ đi xe, lại tốn mười phút bò lên núi, đến miếu Nguyệt Lão tấp nập người này, Khâu Lương lôi kéo Ôn Quỳnh đi giải sầu là thật, đến nơi đây vì tìm linh cảm cho kịch bản mới cũng là thật, cho nên đến miếu Nguyệt Lão Khâu Lương liền lôi máy ảnh ra chụp không ngừng, hoàn toàn không rảnh bận tâm đến Ôn Quỳnh lần đầu tiên đến nơi có nhiều người như vậy.

Ôn Quỳnh ghét chỗ đông người, càng ghét chỗ ồn ào ầm ĩ, hắn bắt đầu cảm thấykhông vui, không nên vì nhất thời hiếu kỳ mà đến nơi khiến người khó chịu thế này.

Một khắc ấy khi hắn xoay người, một thân hình mềm mại tiến vào lòng hắn.

Đó là cảm giác gì?

Mềm mại đến mức muốn khảm nhập vào thân thể, ngọt ngào đến mức muốn ôm lấy,không ngừng đòi hỏi… Ôn Quỳnh không biết phải diễn tả cảm xúc ấy như thế nào.

cô rất nhanh đã rời khỏi cái ôm của hắn, "Thật có lỗi."

A... âm thanh của cô ấy, cũng uyển chuyển êm tai đến mức khiến hắn muốn mạnh mẽ đè cô xuống dưới người, nghe tiếng khóc cầu xin tha thứ của cô.

Ôn Quỳnh lần đầu tiên có loại cảm giác không thể khống chế như vậy, loại cảm giác này rất xa lạ, cho nên hắn cảm thấy mờ mịt, ngay sau đó, bản năng của hắn cảm thấy sự xa lạ này là không thể khống chế, mà hắn luôn luôn không thích cảm xác không thể nắm trong lòng bàn tay.

Nhưng hôm nay, mọi thứ mà hắn không thích, mọi lý trí tính toán của hắn, tuyên bố bỏ hắn mà đi.

Hắn muốn cô gái này.

Mà cô gái này, khi suy nghĩ cuồn cuộn đến với hắn đã vội vã rời đi.

Khâu Lương không biết đã đến từ khi nào, "Người vừa chạy trốn… nhìn bóng dáng hắn là Hạ Phong Quang, tôi vừa gặp người đại diện của cô ấy, khẳng định là Hạ Phong Quang rồi."

"Hạ Phong Quang…" Ôn Quỳnh yên lặng nhớ kỹ cái tên này, tay hắn chậm rãi để lên ngực, trái tim trong lồng ngực nhảy lên mãnh liệt, thúc giục hắn bắt lại cô gái đó.

không cần phải gấp gáp.

Hắn nói với chính mình, cô ấy trốn không thoát.

Bởi vì cảm xúc dao động quá lớn, Ôn Quỳnh về bệnh biện, bác sĩ nói bệnh tình tăng lên, Khâu Lương rất tự trách vì thấy bản thân làm hại bệnh tình Ôn Quỳnh càng nghiêm trọng.

Ôn Quỳnh cũng không nói gì, có đôi khi lòng áy náy của một người rất tốt để lợi dụng.

Phái người theo dõi Phong Quang đã không thể thỏa mãn hắn nữa, tình cảm kịch liệtkhông thể phát ra, hắn bắt đầu viết thư ở bệnh viện, cũng bắt đầu tìm người đàn ông ở phòng bệnh cách vách, chậm rãi kể về phần tình cảm không thể thổ lộ này, giống như mười mấy năm trước, khi bọn họ cùng nhau nói chuyện phiếm, Ôn Quỳnh chậm rãi nói, người đàn ông kiên nhẫn nghe, chỉ khác là, người đàn ông đang hôn mê khôngbao giờ có thể trả lời hắn nữa.

Lại qua mấy tháng, bệnh tình Ôn Quỳnh quá nặng, Khâu Lương cũng mang theo thần sắc đau khổ nói với hắn, cha mình rốt cục không chịu được mà qua đời.

Ôn Quỳnh an ủi hắn, "Cha cậu sẽ không muốn thấy cậu đau buồn."

Lại qua một tháng, Khâu Lương bước ra từ nỗi đau, mang theo cảm kích tươi cười nói với Ôn Quỳnh: "Mấy ngày qua, cảm ơn cậu đã an ủi tôi, cậu nói không sai, làm người luôn phải hướng về phía trước."

không, hắn sẽ không hướng về phía trước.

Ôn Quỳnh cảm thấy khủng hoảng.

Khâu Lương rõ ràng đau lòng như vậy, nhưng qua một đoạn thời gian đã có thể tươi cười, thời gian quả thật có thể xóa nhòa tất cả.

Nhưng nếu hắn đã chết thì sao?

Phong Quang không biết đến sự tồn tại của hắn, cho dù thời gian đau buồn chỉ ngắn ngủi từng ấy, cô ấy cũng sẽ không vì hắn mà khóc, thậm chí vĩnh viễn cũng không để tên của hắn ở trong lòng.

Ôn Quỳnh không cam lòng.

Một ngày nào đó, đêm dài tĩnh lặng, hắn có một quyết định.

Hắn muốn dẫn nàng cùng nhau rời đi, rời khỏi thế giới không thú vị này.

Vì thế, tất cả mọi thứ, từ thời khắc này bắt đầu sụp đổ.

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên Công Lược: Nữ Phụ Có Độc* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.